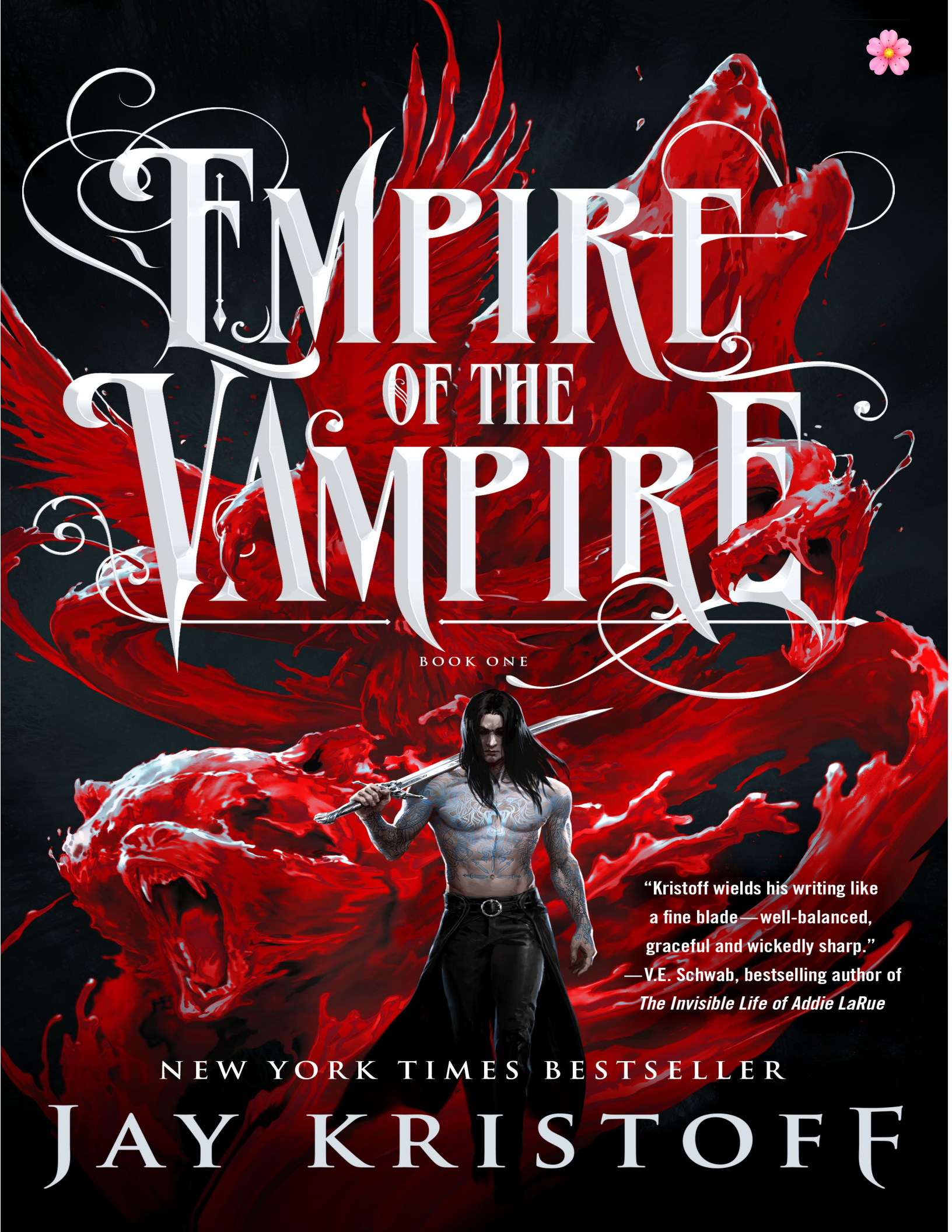
EMPIRE OF THE VAMPIRE

BOOK ONE

"Kristoff wields his writing like a fine blade—well-balanced, graceful and wickedly sharp."
—V.E. Schwab, bestselling author of *The Invisible Life of Addie LaRue*

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAY KRISTOFF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

OF THE

VAMPIRE

jAY KRISTOFF

ILLUSTRATIONS BY

h tJ N tJ lł 1 H \\' I C K

S T . MARTIN'S PRESS NEW YORK

Okumaya Başla

İçinde

Yazar Hakkında

Telif Hakkı

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni yayınlar ile diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için haber bültenimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi şu adresten ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size yalnızca kişisel kullanımınız için sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Elimi tut, çünkü artık yalnız değilsin.
Cehennemde benimle yürü.

—MARK MORTON

Ve Tanrı ve Yedi Şehitlerinin huzurunda, burada yemin ederim;
Karanlık benim adımı ve umutsuzluğumu bilsin. Yandığı sürece, ben alevim.
Kanadığı sürece, ben bıçak olacağım.
Günah işlediği sürece, ben aziz olacağım.
Ve ben gümüşüm.

—SAN MICHON'UN YEMINI

Tanrı'nın var olup olmadığını sorma, ama neden bu kadar adil olmadığını sor.

En büyük aptallar bile kötülüğün varlığını inkar edemez. Her gün onun gölgesinde yaşıyoruz. En iyilerimiz onun üstesinden gelir, en kötülerimiz onu tamamen yutar, ama hepimiz hayatımızın her anında onun içinde boğuluruz. Lanetler ve kutsamalar zalimlere de adillere de aynı şekilde yağar. Duyulan her duaya karşılık on bin duası cevapsız kalır. Azizler günahkarlarla birlikte acı çeker, cehennemin bağrından fırlayan canavarların avı olurlar.

Ama cehennem varsa, cennet de olmalı, değil mi? Ve

cennet varsa, ona neden diye soramayız mı?

Çünkü eğer Yüce Tanrı tüm bu kötülükleri sona erdirmek isterse, ama bir şekilde bunu yapamıyorsa, o zaman rahiplerin size inandırdığı kadar yüce değildir. Eğer hem isterse hem de yapabiliyorsa, bu kötülükler nasıl var olabilir? Ve eğer ne isterse ne yapabiliyorsa, o zaman o Tanrı değildir.

Geriye kalan tek olasılık, O'nun bunu durdurabileceğidir. Sadece durdurmamayı seçmiştir.

Ebeveynlerinin kollarından koparılan çocuklar. İşaretsiz mezarların uzayıp giden düzlükleri. Karartılmış güneşin ışığında bizi avlayan ölümsüz ölüler.

Artık avız, dostum. Bizler

yemiz.

Ve o bunu durdurmak için parmağını bile

kıpırdatmadı. Yapabilirdi.

Ama yapmadı.

Onun bizi bu kadar nefret etmesine neden olduğumuzu hiç merak ettin mi?

GÜNBATIMI

Sonsuz Kral'ın krallığında ölümün yirmi yedinci yılıydı ve katili ölmeyi bekliyordu.

Katil, ince bir pencerenin önünde durmuş, sonunun gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Dövmeli elleri sırtında birleştirilmiş, kurumuş kan ve yıldız ışığı kadar soluk küllerle lekelenmişti. Odası, uykusuz dağ rüzgarlarının öptüğü, yalnız bir kulenin yüksekliklerinde bulunuyordu. Kapı demirden yapılmış, ağır ve sır gibi kilitliydi. Katil, bulunduğu yerden güneşin hak etmediği bir dinlenmeye doğru batışını izliyor ve cehennemin tadı nasıl olur diye merak ediyordu.

Aşağıdaki avludaki parke taşları ona rüyasız bir karanlığa kısa bir uçuş vaat ediyordu. Ancak pencere sıkışıp geçemeyecek kadar dardı ve gardiyanları onu uykuya dalması için başka hiçbir şey bırakmamıştı. Üzerine uzanmak için saman, sıçmak için bir kova ve gerçek işkence gelene kadar işkence olarak hizmet edecek zayıf gün batımı manzarası. Üzerinde ağır bir palto, eski botlar, uzun yollar ve isle lekelenmiş deri pantolonlar vardı. Soluk teni terden nemliydi, ama nefesi havada soğuktu ve arkasındaki ocakta ateş yanmıyordu. Soğukkanlılar, hapishane hücrelerinde bile ateş yakma riskini almazlardı.

Yakında onun için geleceklerdi.

Aşağıdaki şato uyanıyordu. Canavarlar soğuk toprağın yataklarından kalkıyor ve insan benzeri bir görünümle cepheye süzülüyorlardı. Dışarıdaki hava yarasaların kanatlarının sesleriyle doluydu. Koyu çelikten giysiler giymiş köle askerler, siyah pelerinlerinde ikiz kurtlar ve ikiz aylar işlenmiş, aşağıdaki surları devriye geziyorlardı. Katil onları izlerken dudakları kıvrıldı; köpeklerin bile boyun eğmeyeceği bir yerde nöbet tutan adamlar.

Gökyüzü günah kadar karanlıktı.

Ufuk, son öpüştüğü kadının dudakları kadar kırmızıydı.

Başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi, eklemlerinin altında mürekkeple yazılmış harfler vardı.

"Sabır," diye fısıldadı. "İçeri
girebilir miyim?"

Katil kendini geri çekmedi; soğukkanlılığın bundan zevk alacağını biliyordu. Bunun yerine, pencereden dışarıya, kül grisi karla kaplı dağların kırık sırtlarına bakmaya devam etti. Artık arkasında duran şeyi hissedebiliyordu, bakışları ensesinde dolaşıyordu. Ne istediğini, neden burada olduğunu biliyordu. Hızlı olmasını umuyordu, ama içten içe her çığlığın tadını çıkaracaklarını biliyordu.

Sonunda döndü, onu görünce içinde ateşin yükseldiğini hissetti. Öfke eski bir dosttu, hoş ve sıcaktı. Damarlarında hissettiği acıyı, yara izlerinin çekişmesini, kemiklerinde geçen yılları unutturuyordu. Önündeki canavara bakarken kendini yeniden genç hissetti. Saf ve kusursuz bir nefretin kanatları üzerinde sonsuza doğru uçuyordu.

"İyi akşamlar, Şövalye," dedi soğukkanlı adam.

Öldüğünde henüz bir çocuktu. On beş ya da on altı yaşlarında, belki de erkekliğe adım atmak üzereyken erkeklerin sahip olduğu o ince androjenik özellikleri hâlâ üzerindeydi. Ama gerçek yaşını sadece Tanrı bilebilirdi. Yanaklarında hafif bir renk vardı, kalın altın sarısı buklelerle çevrili büyük kahverengi gözleri, alnında ustaca yerleştirilmiş küçük bir bukle vardı. Cildi gözeneksiz ve alabaster gibi solgundu, ama dudakları müstehcen bir şekilde kırmızıydı, gözlerinin akı da aynı şekilde kızarmıştı. Taze beslenmişti.

Katil daha iyi bilmesaydı, neredeyse canlı gibi göründüğünü söylerdi.

Frak ceketinin koyu kadife kumaşı, altın renkli kıvrımlı desenlerle işlenmişti. Omuzlarına kuzgun tüylerinden yapılmış bir pelerin örtülmüştü, yakası parlak siyah bıçaklar gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. Göğsüne, soyunun arması dikilmişti; ikiz ayların karşısında ikiz kurtlar. Koyu renk pantolon, ipek kravat ve çoraplar ile cilalı ayakkabılar portreyi tamamlıyordu. Aristokrat kılığına girmiş bir canavar.

Hücrelerinin ortasında duruyordu, ancak kapı hala sır gibi kilitliydi. Kemik beyazı avuçları arasında kalın bir kitap sıkıştırılmıştı ve sesi ninni kadar tatlıydı.

"Ben Kanlı Chastain'in Markisi Jean-François, Margot Chastain'in tarihçisi, adının ilk ve sonuncusu, ölümsüz

Kurtlar ve İnsanların İmparatoriçesi'nin tarihçisiyim." Katil hiçbir şey söylemedi.

"Sen Gabriel de León, Silversaints'in sonuncususun."

Yine de Gabriel adındaki katil sesini çıkarmadı. Sessizlikte, yaratığın gözleri mum ışığı gibi parlıyordu; hava yapışkan, siyah ve boğucu gibiydi. Bir an için Gabriel bir uçurumun kenarında duruyor gibi hissetti ve onu sadece o yakut dudakların boğazına bastırması kurtarabilirdi. Cildinin karıncalandığını hissetti, hayal ederken kanı istem dışı bir şekilde kaynamaya başladı. Ateşe uçan kelebek gibi, yanmak için yalvarıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye tekrarladı canavar.

"Sen zaten içindesin, soğukkanlı," diye cevapladı Gabriel.

O şey Gabriel'in kemerinin altına bir bakış attı ve ona anlamlı bir gülümseme gönderdi. "Sormak her zaman nezakettir, Chevalier."

Parmaklarını şıklattı ve demir kapı ardına kadar açıldı. Uzun siyah elbise ve korse giymiş güzel bir köle içeri süzüldü. Elbisesi ezilmiş kadife damask kumaştan, bel kısmı dar, boynunda koyu renk dantelden bir gerdanlık vardı. Uzun kızıl saçları örgüler halinde bağlanmış, gözlerinin üzerinde parlak bakır zincirler gibi duruyordu. Gabriel kadar yaşlı, otuzlu yaşların ortalarında bir kadındı. Eğer o sıradan bir çocuk ve o da sıradan bir kadın olsaydı, canavarın annesi olacak yaştaydı. Ama kendi ağırlığı kadar ağır bir deri koltuğu taşıyordu ve gözleri aşağıya bakarken, onu soğukkanlı canavarın yanına zahmetsizce yerleştirdi.

Canavarın bakışları Gabriel'den ayrılmıyordu. Gabriel'in bakışları da ondan.

Kadın başka bir koltuk ve küçük bir meşe masası getirdi. Koltuğu Gabriel'in yanına, masayı aralarına koydu ve ellerini dua eden bir rahibe gibi birleştirerek ayakta durdu.

Gabriel artık kadının boğazındaki izleri görebiliyordu; taktığı gerdanlığın altında belirgin delikler vardı. Derisinde bir tiksinti hissetti. Kadının koltuğu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşımıştı, ama şimdi soğukkanlı adamın huzurunda dururken, neredeyse nefes alamıyordu, solgun göğüsleri, düğün gecesindeki bir gelin gibi korsesinin üzerinde inip kalkıyordu.

"Merci," dedi Kanlı Chastain'den Jean-François.

"Ben sizin hizmetkarınızım, efendim," diye mırıldandı kadın. "Bizi yalnız bırak, aşkım."

Köle, canavarın gözlerine baktı. Parmak uçlarını göğsünün kavisine doğru yavaşça kaydırdı, süt beyazı boynunun kıvrımlarına kadar ve...

"Yakında," dedi soğukkanlı.

Kadının dudakları aralandı. Gabriel, bu düşünceyle nabzının hızlandığını görebiliyordu.

"Emriniz başım üstüne, efendim," diye fısıldadı.

Gabriel'e bakmadan reverans yaptı ve odadan çıktı, katili canavarla baş başa bıraktı.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

"Aynı şeyse ayakta ölürüm," diye cevapladı Gabriel.

"Seni öldürmeye gelmedim, Chevalier."

"O zaman ne istiyorsun, soğukkanlı?"

Karanlık fısıldadı. Canavar hiç hareket etmeden hareket etti; bir an koltuğun yanında dururken, bir an sonra koltuğa oturmuştu. Gabriel, frakının brokarından hayali bir toz zerresini silkelediğini, kitabını kucağına koyduğunu izledi. Bu, gücünün en küçük göstergesiydi — ona çaresiz cesaret göstermeye karşı uyarmak için bir güç gösterisi. Ama Gabriel de León, on altı yaşından beri bu şeyin türünü öldürüyordu ve ne zaman üstünlüğün kendisinde olmadığını çok iyi biliyordu.

Silahsızdı. Üç gecedir yorgundu. Aç, etrafı sarılmış ve yoksunluktan terliyordu. Greyhand'in sesi yıllar boyunca yankılanıyordu, eski ustasının gümüş topuklu çizmeleri San Michon'un taş döşemelerinde yankılanıyordu.

Birinci Kural: Ölüler, *Ölüleri öldüremez*.

"Susamış olmalısın."

Canavar, paltosunun içinden kristal bir şişe çıkardı, yüzlerinde loş bir ışık parıldıyordu. Gabriel gözlerini kısarak baktı.

"Sadece su, Şövalye. İç."

Gabriel bu oyunu biliyordu; ayartmanın öncüsü olarak sunulan nezaket. Yine de dili dişlerine zımpara kağıdı gibi geliyordu. Ve içindeki susuzluğu hiçbir su gerçekten gidiremezdi, ama yine de canavarın hayalet gibi solgun elinden şişeyi kapıp avucuna bir yudum döktü. Kristal berraklığında. Kokusuz. Kan izi yoktu.

Rahatladığından utanarak içti, ama yine de her damlayı titreyerek içti. İnsan olan tarafı için, o su, şimdiye kadar içtiği

"Lütfen." Soğukkanlı adamın gözleri kırık cam gibi keskinleşti. "Otur." Gabriel olduğu yerde kalmaya devam etti

"Lütfen." Soğukkanlı adamın gözleri kırık cam gibi keskinleşmişti.

"Otur." Gabriel olduğu yerde kaldı.

"*Otur,*" diye emretti.

Gabriel, canavarın iradesinin üzerine bastırdığını hissetti, o karanlık gözler görüş alanını doldurana kadar büyüdü. Bunda bir tatlılık vardı. Arının çiçeğe çekilmesi, çiğle ıslanmış çıplak genç yaprakların tadı. Gabriel yine kanının güneye doğru akışını hissetti. Ama yine Greyhand'in sesini zihninde duydu.

İkinci Kural: Dinlenen ölü diller, tadılan ölü dillerdir. Ve böylece Gabriel olduğu yerde kaldı. Tay gibi bacakları üzerinde dik durdu.

Canavarın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sivri parmak uçları, kanlı çikolata rengi gözlerinden altın rengi bir bukleyi geriye doğru düzeltti ve kucağındaki kitaba vurdu.

"Etkileyici," dedi.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," diye cevapladı Gabriel. "Dikkatli ol, Chevalier. Duygularımı incitebilirsin."

"Ölüler hayvanlar gibi hisseder, insanlar gibi görünür, şeytanlar gibi ölür."

"Ah." Soğukkanlı adam gülümsedi, dudaklarının kenarlarında keskin bir ifade belirdi. "Dördüncü Yasa."

Gabriel şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, ama yine de midesi bulanıyordu.

"Oui," soğukkanlı adam başını salladı. "Sizin tarikatınızın ilkelerine aşinayım, de León. Geçmişten ders almayanlar gelecekte acı çeker. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, ölümsüzler için gelecek geceler oldukça ilgi çekicidir."

"Kılıcımı geri ver, sülük. Sana ölümsüzlüğün ne demek olduğunu göstereceğim."

"Ne kadar ilginç." Canavar uzun tırnaklarını inceledi. "Bir tehdit." "Bir yemin."

"*Ve Tanrı ve Yedi Şehitlerinin huzurunda,*" canavar alıntı yaptı, "*burada yemin ederim; Karanlık benim adımı ve umutsuzluğumu bilsin. O yandığı sürece, ben alevim. O kanadığı sürece, ben kılıcım. O günah işlediği sürece, ben azizim. Ve ben gümüşüm*."

Gabriel yumuşak ve zehirli bir nostalji dalgası hissetti. San Michon'un vitray ışığında yankılanan bu sözleri en son duyduğundan bu yana bir ömür geçmiş gibi geliyordu. İntikam ve şiddet için bir dua

şiddet için bir dua. Asla gerçekten dinlemeyen bir tanrıya verilen bir söz. Ama bu sözleri böyle bir yerde, *onlardan* birinin dudaklarından tekrar duymak...

"Yüce Tanrı aşkına, otur," soğukkanlı adam iç geçirdi. "Düşmeden önce."

Gabriel, canavarın iradesinin üzerine bastırdığını hissedebiliyordu, odadaki tüm ışık şimdi onun gözlerinde toplanmıştı. Neredeyse fısıltısını duyabiliyordu, dişleri kulağını gıdıklıyordu, en uzun yolun ardından uyku vaat ediyordu, ellerindeki kanı yıkamak için serin su ve verdiği ve kaybettiği her şeyin şeklini unutmasını sağlayacak sıcak, sessiz bir karanlık.

Ama hanımının yüzünü düşündü. Onu son öptüğünde dudaklarının rengini.

Ve ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun, soğukkanlı?"

Gün batımının son nefesleri gökyüzünden kaçmış, uzun zaman önce ölmüş yaprakların kokusu Gabriel'in dilini okşadı. Arzu ciddi bir şekilde ortaya çıkmıştı ve ihtiyaç da yoldaydı. Susuzluk, soğuk parmaklarla omurgasını okşadı, omuzlarına siyah kanatlar yayıldı. Ne kadar zamandır sigara içmemişti? İki gün mü? Üç mü?

Tanrım, bir yudum için kendi annesini bile öldürürdü...

"Sana söylediğim gibi," dedi soğukkanlı adam, "Ben Majestelerinin tarihçisiyim. Soyunun koruyucusu ve kütüphanesinin efendisi. Fabién Voss, senin şefkatli bakımın sayesinde öldü. Diğer Kan Mahkemeleri diz çökmeye başladığına göre, hanımım zihnini korumaya yöneltti. Bu yüzden, Son Gümüş Aziz ölmeden, tarikatınızla ilgili tüm bilgiler işaretsiz bir mezara gömülmeden önce, solgun İmparatoriçe Margot, sonsuz cömertliğiyle size konuşma fırsatı sundu."

Jean-François şarap lekeli dudaklarıyla gülümsedi. "Senin hikayeni dinlemek istiyor, Chevalier."

"Sizin gibiler şaka yapma yeteneğinden yoksun, değil mi?" diye sordu Gabriel. "Öldüğünüz gece onu toprağa gömüyorsunuz. Lanet olası ruhunuzla birlikte."

"Neden şaka yapayım ki, de León?"

"Hayvanlar genellikle avlarıyla oynarlar."

"Eğer İmparatoriçe eğlenmek isteseydi, çığlıklarınız Alethe'ye kadar duyulurdu."

"Ne kadar ilginç." Gabriel kırık tırnaklarını inceledi. "Bir tehdit."

Canavar başını eğdi. "Touché."

"Neden dünyadaki son saatlerimi, kimsenin umursamadığı bir hikaye anlatarak harcayayım? Ben senin için bir hiçim. Hiçbir şey."

"Hadi ama." Canavar bir kaşını kaldırdı. "Kara Aslan mı? Augustin'in kızıl karlarından sağ kurtulan adam mı? Binlerce akrabasını küle çeviren ve Mad Blade'i Forever King'in boğazına dayayan adam mı?" Jean-François, yaramaz bir öğrenciye azarlayan bir okul müdürü gibi tısladı. "Sen, tarikatının en büyüğüydün. Hayatta kalan tek kişisin. O geniş omuzların alçakgönüllülüğe hiç yakışmıyor, Şövalye."

Gabriel, soğukkanlı adamın yalanlar ve iltifatlar arasında, kan kokusunu alan bir kurt gibi dolaşmasını izledi. Bu sırada, onun gerçekte ne istediğini ve neden henüz ölmediğini düşünmeye başladı. Ve sonunda...

"Bu Kutsal Kase ile ilgili," diye fark etti Gabriel.

Canavarın yüzü o kadar hareketsizdi ki, sanki mermerden oyulmuş gibiydi. Ama Gabriel, o karanlık bakışta bir dalgalanma gördüğünü sandı.

"Kutsal Kase yok edildi," diye cevapladı. "Artık kadeh ne önemi var ki?"

Gabriel başını eğdi ve ezbere konuştu:

"Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;
"Sadık el dünyayı düzeltir.
"Ve Yedi Şehitlerin gözü önünde,
"Sıradan insanlar bu sonsuz geceye son verecek."

Soğuk bir kahkaha çıplak taş duvarlarda yankılandı. "Ben bir tarihçiyim, de León. Beni tarih ilgilendirir, mitoloji değil. Acemi batıl inançlarını sığırlara sakla."

"Yalan söylüyorsun, soğukkanlı. *Ölü dillere kulak verenler, ölü dillerin tadına bakar*. Ve bir an bile olsa benim ihanet edeceğime inanıyorsan..."

Sesi zayıfladı, sonra tamamen kesildi. Canavar hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu, ama şimdi bir elini uzatmıştı. Ve orada, yukarı dönük avucunun bembeyaz düzlüğünde, kırmızımsı kahverengi tozla dolu bir cam şişe duruyordu.

kırmızımsı kahverengi tozun bulunduğu bir şişe duruyordu. Çikolata ve ezilmiş gül yaprakları tozu gibi. Beklediği cazibe gelmişti.

"Bir hediye," dedi canavar, tıpayı çıkararak.

Gabriel, durduğu yerden toz halindeki kanın kokusunu alabiliyordu. Yoğun, zengin ve bakır gibi tatlı bir koku. Kokudan cildi karıncalandı. Dudakları bir iç çekişle aralandı.

Canavarların ne istediğini biliyordu. Bir kez tattığında daha fazlasını isteyeceğini biliyordu. Yine de, sanki uzaktan konuşuyormuş gibi kendi sesini duydu. Ve tüm o yıllar ve tüm o kan uzun zaman önce kalbini kırmamış olsaydı, o anda kesinlikle kırılırdı.

"Pipemi kaybettim... Charbourg'da, ben..."

Soğukkanlı adam frakının içinden ince bir kemik pipo çıkardı, onu ve şişeyi küçük masanın üzerine koydu. Ve öfkeyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Otur."

Ve sonunda, sefil adam Gabriel de León itaat etti. "Buyurun,

Şövalye."

Farkına bile varmadan pipo elindeydi ve titreyerek, neredeyse elinden düşürecek kadar, yapışkan tozu piponun içine döktü. Soğukkanlı adam, Gabriel'in ellerine, yaralarına, nasırlarına ve güzel dövmelerine bakıyordu. Gümüş azizin sağ elinin üstünde bir kurukafa çelengi, sol elinde ise gül desenleri vardı. P A T I E N C E kelimesi parmak eklemlerinin altında kazınmıştı. Mürekkep soluk teninde koyu renkteydi ve kenarları metalik bir parlaklıkta.

Gümüş aziz, ceketini ve deri pantolonunu okşarken gözlerinden uzun siyah bir saç tutamını attı. Ama elbette çakmak taşını almışlardı.

"Ateşe ihtiyacım var. Bir

fener." "İhtiyacın *var*."

Acı verici bir yavaşlıkla, soğukkanlı adam ince parmaklarını dudaklarına götürdü. O anda dünyada başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Sadece ikisi, katil ve canavar, ve Gabriel'in titrek ellerinde tuttuğu kurşunla doldurulmuş boru.

"O halde ihtiyaçtan bahsedelim, Silversaint. Nedenleri önemli değil. Yöntemleri de. İmparatoriçem senin hikayeni anlatmanı istiyor. Böylece

sen pis bağımlılığına kapılırken biz de beyefendiler gibi oturup dinleyebiliriz, ya da şeytanların bile girmeye cesaret edemediği bu şatonun derinliklerindeki odalara çekilebiliriz. Her iki durumda da İmparatoriçe Margot hikayesini duyacak. Tek soru, onu iç çekerek mi yoksa çığlık atarak mı anlatacağın."

Onu yakalamıştı. Artık pipo elindeydi, çoktan düşmüştü. Cehennemi özlemiş ve geri dönmekten korkuyordu.

"Bana lanet olası ateşi ver, soğukkanlı."

Kanlı Jean-François parmaklarını tekrar şıklattı ve hücre kapısı gıcırdayarak açıldı. Aynı köle kadın dışarıda bekliyordu, elinde uzun cam bacalı bir fener vardı. Işığın karşısında sadece bir siluet gibiydi: siyah elbise, siyah korse, siyah gerdanlık. O anda Gabriel'in kızı olabilirdi. Annesi, karısı... Hiç fark etmezdi. Önemli olan tek şey, elinde tuttuğu alevdi.

Gabriel, iki yay gibi gergindi, ateşin varlığında soğukkanlılığın rahatsızlığını, keskin dişlerinin üzerinden geçen ipeksi nefesinin tıslamasını belli belirsiz fark ediyordu. Ama artık hiçbir şey umurunda değildi, sadece o alev ve onu takip edecek karanlık büyü, kanın toza, tozun dumana, dumanın mutluluğa dönüşmesi.

"Buraya getir," dedi kadına. "Çabuk, hemen."

Kadın lambayı masanın üzerine koydu ve ilk kez onun gözlerine baktı. Soluk mavi bakışları, tek kelime etmeden ona bir şeyler anlatıyordu.

Ve sen beni *köle mi sanıyorsun?*

Umursamadı. Hiç umursamadı. Uzman eller fitili kısaltıp alevi mükemmel yüksekliğe getirdi, yağın kokusu havayı sardı. Kulenin soğuğuna karşı ısıyı hissedebiliyordu, tozu buhara dönüştürmek için piponun başlığını mükemmel mesafede tutuyordu. Başladığında karnı heyecanlandı: o yüce simya, o karanlık kimya. Toz halindeki kan şimdi köpürüyordu, rengi kokuya dönüşüyordu, çobanpüskülü ve bakır kokusu yayılıyordu. Gabriel, dudaklarını o pipoya, bir sevgiliyi öptüğünden daha fazla tutkuyla bastırdı ve... oh, cennetteki tatlı Tanrım, onu içine çekti.

Kör edici ateşi ciğerlerini doldurdu. Çalkantılı cenneti zihnini kapladı. Kristalleşip parçalanırken, o kanlı buharı göğsüne çekti ve kalbinin kaburgalarına çarptığını hissetti, sanki

kemiklerden yapılmış bir çardakta bir kuş gibi attığını hissetti, penisi deri pantolonuna bastırıyordu ve Tanrı'nın yüzü sadece bir kase uzaklıktaydı.

Kölenin gözlerine baktı ve onun dünyaya gelmiş bir melek olduğunu gördü. Onu öpmek, içmek, içinde ölmek, kollarına alıp dudaklarını diş etlerine değdirerek, dişlerinin diş etlerinde hareket ettiğini hissederek, çenesinin kemerinin hemen altında atan vaadi hissederek, dilinde nabzının çekiç darbeleri gibi atışını hissederek, canlı, canlı...

"Chevalier."

Gabriel gözlerini açtı.

Masanın yanında dizlerinin üstüne çökmüştü, lambanın titrek gölgesi altına düşüyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Kadın yok olmuştu, sanki hiç gelmemiş gibi.

Dışarıda rüzgarı duyabiliyordu, bir ses ve düzinelerce ses; kiremitlerin üzerinde sırları fısıldıyor, saçaklarda lanetler haykırıyor ve siyah, çıplak ağaçların dalları arasında onun adını fısıldıyordu. Yerdeki her saman parçasını sayabiliyor, vücudundaki her kılın diken diken olduğunu hissedebiliyor, eski tozun ve yeni ölümün kokusunu, botlarının tabanlarında yürüdüğü yolları koklayabiliyordu. Her duyusu, dövmeli ellerinde kırık ve kanlı bıçaklar kadar keskindi.

"Kim..."

Gabriel başını salladı, kelimeleri şurup gibi avuçlayarak. Gözlerinin akı cinayet kadar kırmızıya dönmüştü. Canavarın avucuna geri dönen şişeye baktı.

"Bu kimin kanı..."

"Kutsal hanımım," diye cevapladı canavar. "Karanlık annem ve solgun metresim, Margot Chastain, Adının İlk ve Sonuncusu, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi."

Soğukkanlı adam, fenerin aleviyle yumuşak, hüzünlü bir nefretle bakıyordu. Hücrenin nemli bir köşesinden kafatası renginde bir güve ortaya çıkmış, ışığın etrafında uçuyordu. Porselen rengi parmaklar şişeyi kapattı ve onu görüşten gizledi.

"Ama hikayen benim olana kadar ondan bir damla bile sana ait olmayacak. Öyleyse anlat, sanki bir çocuğa anlatır gibi. Bunu okuyacak olanların, binlerce yıl sonra bu yer hakkında hiçbir şey bilmediğini varsay. Çünkü şimdi parşömene yazdığım bu sözler, bu ölümsüz imparatorluk var olduğu sürece var olacak.

imparatorluk kadar uzun süre kalacak. Ve bu tarihçe, senin için tek ölümsüzlük olacak."

Soğukkanlı adam, ceketinden iki kurt ve iki ayın oyulduğu tahta bir kutu çıkardı. İçinden, boğazındaki tüyler kadar siyah uzun bir tüy kalem çıkardı ve koltuğunun koluna küçük bir şişe koydu. Tüy kalemi mürekkebe batırdıktan sonra, Jean-François karanlık ve bekleyen gözlerle başını kaldırdı.

Gabriel derin bir nefes aldı, dudaklarında kırmızı dumanın tadı vardı. "Başla," dedi vampir.

BİRİNCİ KİTAP

GÜNLERİN ÖLÜMÜ

Ve böylece, İmparatorluk'un 651. yılında, en korkunç alamet ortaya çıktı. Güneş hala doğup batıyordu, ancak artık ışığını aydınlatmadan yayıyordu ve parıltısı ne sıcaklık ne de alışılmış parlaklık içeriyordu. Bu uğursuz alamet gökyüzünü kapladığından beri, halk kıtlıktan, savaştan ve ölüme yol açan diğer felaketlerden kurtulamadı.

—LUIS BETTENCOURT
Elidaen'in Tam Tarihi

I
ELMALAR VE AĞAÇLAR

"HER ŞEY bir tavşan deliğiyle başladı," dedi Gabriel.

Son Gümüş Aziz, sanki uzun zaman önce ölmüş yüzlere bakarcasına titrek fenerin alevine daldı. Havada hâlâ kırmızı bir duman izi vardı ve fenerin fitilindeki her bir ipliğin farklı bir melodiye göre yandığını duyabiliyordu. O andan bu yana geçen yıllar, kanın hücresinde yanan kan ilahisiyle aydınlanan zihninde sadece birkaç dakika gibi gelmişti.

"Geriye dönüp baktığımda, bu bana komik geliyor," diye iç geçirdi. "Arkamda gökyüzüne değecek kadar yüksek bir kül yığını var. Alevler içindeki katedraller, harabeye dönmüş şehirler ve dindar ve kötü insanlarla dolu mezarlar... Ve her şey gerçekten de orada başladı." Hayretle başını salladı. "Sadece toprağın içindeki küçük bir delik.

"İnsanlar elbette farklı hatırlayacak. Kahinler kehanetleri anlatıp durur, rahipler de Yüce Tanrı'nın planından bahseder. Ama ben yalancı olmayan bir ozan, soğukkanlı bir adam görmedim. Ya da pislik olmayan bir din adamı."

"Görünüşte *sen* bir kutsal adamsın, Silversaint," dedi Jean-François.

Gabriel de León canavarın bakışlarını karşıladı ve hafifçe gülümsedi.

"Geceye iki saat kalmıştı ki Tanrı çorbama işemeye karar verdi. Yerliler Keff Nehri üzerindeki köprüyü yıkmışlardı, bu yüzden güneydeki Dhahaeth yakınlarındaki geçide yönelmek zorunda kaldım. Zorlu bir bölgeydi, ama Adalet..."

"Dur, Şövalye." Kanlı Chastain Markisi Jean-François bir elini kaldırdı ve kalemi sayfaların arasına koydu. "Bu olmaz."

Gabriel gözlerini kırptı. "Hayır mı?"

"Hayır," diye cevapladı vampir. "Sana söyledim, bu senin kim olduğunun hikayesi. Tüm bunların nasıl gerçekleştiğinin hikayesi. Tarih yarıdan başlamaz. Tarih başlangıçtan başlar."

"Kutsal Kase'yi öğrenmek istiyorsun. Bu hikaye bir tavşan deliğinde başlıyor."

"Dediğim gibi, bu hikayeyi senden sonra toprağın yemesi için yaşayacaklar için kaydediyorum. Yavaş başla." Jean-François ince elini salladı. "Doğdum. Büyüdüm..."

"Lorson adında bir çamur birikintisinde doğdum. Bir demircinin oğlu olarak büyüdüm. Üç kardeşin en büyüğüydüm. Özel biri değildim."

Vampir, botlarından alnına kadar onu süzdü. "İkimiz de *bunun* bu doğru değil."

"Hakkımda *bildiklerin* mi, soğukkanlı? Hepsini bir araya getirip sıkarsan, neredeyse bir parmak ucu dolusu bile olmaz."

Jean-François denen şey küçük bir esneme yaptı. "Öyleyse öğret bana. Ailen. Dindar insanlar mıydı?"

Gabriel azarlamak için ağzını açtı. Ama Jean-François'nın kucağındaki kitaba bakınca sözleri dudaklarında dondu. Soğukkanlı adamın sadece her sözünü yazmakla kalmadığını, aynı zamanda çizim de yaptığını fark etti; her nefes arasında doğaüstü hızıyla birkaç çizgi çiziyordu. Gabriel çizgilerin bir görüntüye dönüştüğünü gördü; üç çeyrek profilden bir adam. Hayalet gibi gri gözler. Geniş omuzlar ve gece yarısı kadar siyah uzun saçlar. İnce sakallarla kaplı, kurumuş kan izleri olan keskin bir çene. Sağ gözünün altında iki yara izi vardı, biri uzun, diğeri kısa, neredeyse akan gözyaşları gibi. Gabriel bu yüzü kendi yüzü kadar iyi tanıyordu.

Çünkü, elbette, o onun kendi *eseriydi*. "Çok benziyor," dedi.

"Merci," diye mırıldandı canavar.

"Diğer sülükler için de portre çiziyor musun? Aynalar bile senin yansımanla kendilerini kirletmezken, bir süre sonra kendi yüzünü hatırlamak zor olmalı."

"Zehrini bana harcıyorsun, Chevalier. Eğer bu su zehirse tabii."

Gabriel vampiri izledi, parmağını dudağının üzerinde gezdirdi. Kan ilahisinin etkisi altında — içtiği pipodan gelen o hızla akan, nabız gibi atan armağan — her duyusu bin kat daha güçlüydü. Damarlarında yüzyılların gücü akıyordu.

Ona verdiği gücü, o güçle el ele yürüyen cesareti hissedebiliyordu; onu Augustin'in cehenneminden, Charbourg'un kulelerinden ve Sonsuz Lejyon'un saflarından geçiren cesaret. Ve bunun çok yakında yok olacağını biliyordu, ama şimdilik Gabriel de León tamamen korkusuzdu.

"Seni çığlık attıracağım, sülük. Seni domuz gibi kanatacağım, en iyi parçalarını daha sonra içmek için pipoya tıkacağım ve sonra sana göstereceğim.

Ölümsüzlüğünün gerçek değeri ne kadar?” Canavarın boş gözlerine bakarak sordu. “Yeterince zehirli mi?”

Jean-François'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kötü huylu bir adam olduğunu duymuştum."

"İlginç. Ben senden hiç haberim yoktu."

Gülümseme yavaşça kayboldu.

Canavar tekrar konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu. "Baban.

Demirci. Dindar bir adam mıydı?"

"Umutsuz bir ayyaştı, bir rahibenin bile ağzını kapattıracak bir gülümsemesi ve meleklerin bile korktuğu yumrukları vardı."

"Elmalar ve ağaçlardan düştükleri mesafeler aklıma geldi."

"Senin benim hakkımda ne düşündüğünü sormadım, soğukkanlı."

Canavar, Gabriel'in gözlerinin etrafındaki gölgeleri doldururken konuşuyordu. "Bana ondan bahset. Efsane yaratan bu adam. Adı neydi?"

"Raphael."

"Onu çok korkutan meleklerin adını almış. Tıpkı senin gibi."

"Ve onların bu konuda ne kadar kızgın olduklarından

şüphem yok." "İkiniz iyi anlaşır mıydınız?"

"Babalar ve oğullar hiç iyi geçinir mi? Kendin bir erkek olana kadar, seni yetiştiren adamın gerçekte nasıl biri olduğunu anlayamazsın."

"Bilemem."

"Hayır. Sen erkek değilsin."

Ölü şeyin gözleri parladı ve yukarı baktı. "Yağcılıkla her şeyi elde edersin."

"O bembeyaz eller. O altın sarısı bukleler." Gabriel vampiri baştan aşağı süzdü, gözlerini kısarak. "Elidaeni'de mi doğdun?"

“Sen öyle diyorsan,” diye cevapladı Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Vampir, işin özüne girmeden önce ailem hakkında bilmen gereken şey, bizim Nordish halkı olduğumuzdur. Sen doğuda güzel yaratılmışsın, bu kesin. Ama Nordlund'da? Biz sert yaratılmışız. Godsend'den esen rüzgarlar, vatanımı kılıç gibi keser. Orası vahşi bir ülkedir. Şiddet dolu bir ülkedir. Augustin barışı öncesinde, Nordlund imparatorluğun tarihindeki

diğer krallıklar tarafından işgal edilmişti. Matteo ve Elaina efsanesini duydun mu?"

"Elbette," diye başını salladı Jean-François. "İmparatorluk kurulmadan önce Elidaeni kraliçesiyle evlenen Nordling savaşçı prensi. Matteo'nun Elaina'yı dört sıradan erkeğin seveceği kadar şiddetle sevdiği söylenir. Ve öldüklerinde, Yüce Tanrı onları sonsuza kadar birlikte olabilmeleri için gökyüzüne yıldızlar olarak yerleştirdi."

"Bu efsanenin bir versiyonu," Gabriel gülümsedi. "Matteo'nun Elaina'yı deli gibi sevdiği doğru. Ama Nordlund'da biz farklı bir hikaye anlatırız. Elaina'nın güzelliği beş krallığın tamamında ünlüydü ve diğer dört tahtın her biri, onun elini istemek için bir prens gönderdi. İlk gün, Talhost prensi ona kediler kadar zeki ve memleketinin karları kadar beyaz, muhteşem tundra midillilerinden oluşan bir sürü hediye etti. İkinci gün, Sūdhaem prensi Elaina'ya, doğduğu dağlardan çıkarılan parlak altın camdan yapılmış bir taç getirdi. Üçüncü gün, Ossway prensi ona Eversea'yı geçmesi için paha biçilmez trothwood ağacından yapılmış bir gemi teklif etti. Ancak Prens Matteo fakirdi. Doğduğu yıldan beri, memleketi Talhost, Sūdhaem ve Ossway tarafından işgal edilmişti. Verecek atı, altın camı ve troth gemisi yoktu. Bunun yerine, Elaina'ya dört sıradan adam kadar şiddetle seveceğine yemin etti. Ve sözünü kanıtlamak için, tahtının önünde durup ona kalbini vaat ederken, Matteo Elaina'nın ayaklarına diğer taliplerinin kalplerini koydu. Onun doğduğu topraklara saldıran prenslerin kalpleri. Toplamda dört kalp."

Vampir alaycı bir şekilde güldü. "Yani tüm Nordlingler cinayet işleyen deliler mi diyorsun?"

"Biz tutkulu insanlarız diyorum," diye cevapladı Gabriel. "İyi ya da kötü. Ma famille'yi, *beni* tanımak için bunu bilmelisin. Kalplerimiz kafalarımızdan daha yüksek sesle konuşur."

"Peki ya baban?" diye sordu Jean-François. "O da tutkulu bir adam mıydı?"

"Evet. Ama iyi anlamda değil. O değildi. O tamamen hastaydı."

Gümüş aziz, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Hücre, portresindeki soğukkanlı yaratığın hızlı tırmalamaları ve rüzgârın sayısız fısıltıları dışında sessizdi.

“Benim kadar uzun boylu değildi, ama tuğla duvar gibi yapılıydı. Yaşlı imparator ölmeden önce, Philippe IV'ün ordusunda üç yıl keşif eri olarak görev yapmıştı. Ancak Ossway Highlands'ta bir sefer sırasında kar fırtınasına yakalanmıştı. Bacağı kırılmış ve bir daha tam olarak iyileşmemişti, bu yüzden demircilik yapmaya başlamıştı. Yerel baronun kalesinde çalışırken annemle tanışmıştı. Kuzgun saçlı, vakur ve gururlu bir güzellikti. Ona aşık olmamak imkansızdı. Hiçbir erkek ona karşı koyamazdı. Baronun kızıydı. La demoiselle de León."

“Annenin adı de León muydu? Sizin türünüzde isimlerin babadan miras kaldığını sanıyordum, Silversaint. Kadınlar evlendiğinde soyadlarını bırakırlar.”

“Ben doğduğumda annemle babam evli değildi.”

'ın vampir ağzını sivri parmaklarıyla kapattı. *“Skandal.”*

"Büyükbabam kesinlikle öyle düşünüyordu. O hamile kaldığında onu kovmasını istedi, ama annem reddetti. Büyükbabam onu tüm lanetleriyle kovdu. Ama annem bir kaya gibiydi. Kimseye boyun eğmedi."

"Adı neydi?" "Auriél."

“Güzelmiş.”

“Tıpkı eskisi gibi. Ve o güzelliği, Lorson gibi çamurlu bir yerde bile hiç solmadı. O ve babam, sırtlarında sadece giysileriyle oraya taşındılar. Kulübelerinin çatısı henüz yapılmadığı için beni köy kilisesinde doğurdu. Bir yıl sonra kız kardeşim Amélie doğdu. Ardından da küçük kız kardeşim Celene. Annem ve babam o zamana kadar evlenmişlerdi ve kız kardeşlerim onun soyadını, 'Castia'yı aldılar. Ben de babama benim de alabilir miyim diye sordum ama o hayır dedi. Bu benim ilk ipucum olmalıydı. Bir de bana davranışları."

Gabriel'in parmakları çenesinin altındaki ince bir yara izini izledi, gözleri uzaklara dalmıştı. "Meleklerin korktuğu yumruklar mı?" diye mırıldandı Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Dediğim gibi, Raphael Castia tutkulu bir adamdı. Ve bu tutkular onu ele geçirdi. Annem dindar bir kadındı. Bizi Tek İnanç ve Yüce Tanrı ile Meryem Ana'nın kutsal sevgisiyle yetiştirdi. Ama onun sevgisi farklıydı.

“Onda bir hastalık vardı. Şimdi bunu biliyorum. Savaşta sadece üç yıl savaştı, ama hayatının geri kalanında bu hastalıkla yaşadı. Hiçbir şişeyi son damlasına kadar içmeden bırakmazdı. Hiçbir güzel kıza hayır demezdi. Ve doğrusu, hepimiz onun düşüncesiz davranışlarını tercih ediyorduk. Fahişelere gittiğinde, bir iki gün ortadan kaybolurdu. Ama evde içki içtiğinde... sanki bir fıçı siyah barutla yaşamak gibiydi. Barut, kıvılcımı bekliyordu.

“Bir keresinde yeterince odun kesmediğim için sırtımda balta sapını kırdı. Kuyu suyunu unuttuğumda kaburgalarımı kırılana kadar dövdü. Anneme, Amélie'ye veya Celene'ye bir kez bile dokunmadı. Ama yumruklarını kendi adımı bildiğim gibi biliyordum. Ve bunun sevgi olduğunu sanıyordum.

Ertesi gün aynı şarkı çalardı. Annem öfkelenir, babam Tanrı ve Yedi Şehitler adına değişeceğini, oh, *değişeceğini* yemin ederdi. İçkiyi bırakacağına yemin ederdi ve bir süre mutlu olurduk. Beni ava veya balık tutmaya götürür, izciyken öğrendiği kılıç kullanma sanatını, vahşi yaşamı öğretirdi. Islak oduna ateş yakmayı. Ölü yaprakların üzerinde ses çıkarmadan yürümenin püf noktalarını. Yakaladığın hayvanı öldürmeyecek bir tuzak yapmayı. Ve daha fazlasını, en önemlisi bana buzu öğretti. Karı öğretti. Nasıl yağdığını. Nasıl öldürdüğünü. Kırık bacağına vurarak, kar fırtınasının, kar körlüğünün, çığın gerçeklerini öğretti. Dağlarda yıldızların altında uyuyarak, tıpkı gerçek bir babanın yapacağı gibi.

"Ama bu sonsuza kadar sürmezdi.

"Savaş sana katil olmayı öğretmez," demişti bir keresinde. "Savaş sadece kapımızı açan bir anahtardır. Her erkeğin kanında bir canavar vardır, Gabriel. Onu aç bırakabilirsin. Hapsetebilirsin. Lanetleyebilirsin. Ama sonunda ya canavara borcunu ödersin ya da o borcunu senden alır."

“Sekizinci azizler günümde masada otururken, annemin yüzümdeki kanı temizlediğini hatırlıyorum. Annem, doğumumun ona mal olduğu her şeye rağmen beni çok seviyordu. Bunu, güneşin tenimde hissettiğim gibi biliyordum. Ona, babamın beni bu kadar sevmesine rağmen neden benden nefret ettiğini sordum. O gün gözlerime baktı ve içinden gelen bir iç çekişle cevap verdi.

“‘Sen tıpkı ona benziyorsun. Tanrım, yardım et, sen tam olarak ona benziyorsun, Gabriel.’”

Son Gümüş Aziz bacaklarını uzattı ve vampirin çizimine baktı.

“Komik olan şey, babam geniş omuzlu ve tıknazdı, ben ise o zamanlar zaten uzundum. Onun teni bronzlaşmıştı, benimki ise hayaletler gibi solgundu. Dudaklarımın kıvrımlarında ve gözlerimin griliğinde annemi görebiliyordum. Ama gerçek şu ki, babamla ben hiç benzemiyorduk.

“Annem, babasının evinden getirdiği tek hazinesi olan yüzüğünü çıkardı. Gümüşten yapılmış, üzerinde León Hanedanı'nın arması vardı; iki aslan bir kalkanı ve iki kılıcı çevreliyordu. Yüzüğü parmağıma taktı ve elimi sıkıca sıktı.

"Senin damarlarında aslan kanı akıyor," dedi o gün bana. "Ve bir gün, bir aslan on bin kuzu değerinde olacaktır. *Benim* oğlum olduğunu asla unutma. Ama içinde bir açlık var. Dikkatli ol, benim tatlı Gabriel'im. Yoksa seni tamamen yutar."

"Korkunç bir kadın gibi geliyor," dedi Jean-François.

“Öyleydi. Lorson'un çamurlu sokaklarında, imparatorun sarayının altın yaldızlı salonlarında yüksek soylu bir hanımefendi gibi yürürdü. Ben gayrimeşru çocuk olmama rağmen, soyadımı bir taç gibi taşımamı söylerdi. Bana bunun hakkı olmadığını söyleyenlere saf zehir kusmamı söylerdi. Annem kendini tanıyordu ve bunda korkutucu bir güç vardı. Kim olduğunu ve ne yapabileceğini *tam olarak* bilmek. Çoğu insan buna kibir derdi herhalde. Ama çoğu insan aptaldır."

“Rahipleriniz kürsülerinden alçakgönüllülüğün lütfu hakkında vaaz vermiyor mu?” diye sordu Jean-François. “Alçakgönüllülerin dünyayı miras alacağına söz vermiyorlar mı?”

“Annemin bana verdiği isimle, soğukkanlı, otuz beş yıl yaşadım ve uysalların güçlülerin artıkları dışında bir şey miras aldığını hiç görmedim.”

Gabriel pencereden dışarı, uzaktaki dağlara baktı. Karanlık, günahkarlar gibi dizlerinin üzerine çöküyordu. Orada kontrolsüzce dolaşan korkunç yaratıklar. Aç rüzgârda mumlar gibi titreyerek yakında sonsuza dek sönüp gidecek olan insanlığın küçük kıvılcımları.

“Ayrıca, kim böyle bir dünyayı miras almak ister ki?”

II
SONUN BAŞLANGICI

SESSİZLİK, terlikli ayaklarla odaya süzüldü. Gabriel, düşüncelere dalmış, koro şarkıları, gümüş çan sesleri ve pürüzsüz, soluk kıvrımları ortaya çıkaran siyah kumaşların anılarıyla dalmış bir şekilde bakıyordu, ta ki sayfaya kalemin yumuşak vuruşları onu hayallerinden uyandırana kadar.

"Belki de ölüm günlerinden başlamalıyız," dedi canavar. "Gölge ilk kez güneşi kapladığında sen daha çocuktun."

"Evet. Sadece bir çocuktum." "Anlat bana."

Gabriel omuz silkti. "Her zamanki gibi bir gündü. Birkaç gece önce, yerin titremesiyle uyandığımı hatırlıyorum. Sanki toprak uykusunda kıpırdanıyormuş gibi. Ama o gün özel bir şey yoktu. Olay başladığında babamla demirci dükkanında çalışıyordum; gökyüzüne melas gibi yükselen gölge, parlak maviden kasvetli griye dönüştü ve güneş kömür gibi karardı. Tüm köy meydanda toplandı ve havanın soğuması ve gün ışığının kaybolmasını izledi. Elbette büyüden korktuk. Peri büyüsü. Şeytani işler. Ama her şey gibi bunun da geçeceğini düşündük.

"Haftalar ve aylar geçtikçe ve karanlık azalmadıkça ortaya çıkan dehşeti hayal edebilirsiniz. Başlangıçta ona birçok isim verdik: Kararma, Örtü, İlk Vahiy. Ancak İmparator III. Alexandre'ın sarayındaki astrologlar ve filozoflar buna 'Ölüm Günleri' adını verdiler ve sonunda biz de öyle adlandırdık. Père Louis, ayin sırasında kürsüsünden, bu durumu atlatmak için tek ihtiyacımız olan şeyin Yüce Tanrı'ya inanmak olduğunu vaaz ediyordu. Ancak güneşin ölen bir mumdan daha parlak olmadığı ve baharın kış kadar soğuk olduğu bir ortamda Yüce Tanrı'nın ışığına inanmak zordu."

"Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz. Neredeyse dokuz."

“Peki, bizim gibilerin gündüzleri yürümeye başladığını ne zaman fark ettin?”

“İlk sefilini gördüğümde on üç yaşındaydım.”

Tarihçi başını eğdi. "Biz *'pis kan'* terimini tercih ederiz."

“Özür dilerim, vampir,” gümüş aziz gülümsedi. “Senin tercihine zerre kadar değer verdiğim izlenimini mi verdim?”

Jean-François sadece bakakaldı. Gabriel, bu canavarın etten kemik değil, mermerden yapılmış olduğu düşüncesine kapıldı. Vampirlerin iradesinin kara parıltısını, onların ne olduklarının dehşetini ve güzel, genç, şehvetli görünüşlerinin yalanını hissedebiliyordu. Bunların hepsi kafasında savaşıyordu. Gabriel, zihninin mum ışığının ulaşamadığı bir köşesinde, onların onu ne kadar kolay incitebileceğini biliyordu. Burada kontrolün kendisinde olduğu yanılsamasını ne kadar çabuk yok edebileceklerini biliyordu.

Ama bir insanın sahip olduğu her şeyi elinden almak, sorun da bu değil mi?

Hiçbir şeyin yoksa, kaybedecek hiçbir şeyin yoktur.

"On üç yaşındaydın," dedi Jean-François.

"İlk sefil insanı gördüğümde," Gabriel başını salladı. "Günlerin ölümünden beş yıl geçmişti. En parlak saatlerinde bile güneş, gökyüzündeki lekenin arkasında sadece karanlık bir leke gibiydi. Kar artık beyaz değil gri renkte yağıyordu ve kükürt kokuyordu. Kıtlık, tırpan gibi ülkeyi kasıp kavurdu; o yıllarda köyümüzün yarısı açlık ve soğuktan öldü. Ben henüz çocuktum ve sayamayacağım kadar çok ceset görmüştüm. Öğlenler alacakaranlık gibiydi, akşamlar ise gece yarısı kadar karanlıktı. Her öğün mantar ya da lanet olası patates vardı ve ne rahipler, ne filozoflar, ne de bokla yazan deliler bunun ne kadar süreceğini açıklayamıyordu. Père Louis bunun inancımızın sınanması olduğunu söylüyordu. Aptallar, ona inandık.

"Ve sonra Amélie ve Julieta kayboldu."

Gabriel bir an durakladı, karanlıkta kayboldu. Kafasında kahkahaların yankıları, güzel bir gülümseme, uzun siyah saçlar ve tıpkı kendisininki gibi gri gözler.

"Amélie?" diye sordu Jean-François. "Julieta?"

"Amélie benim ortanca kız kardeşimdi. En küçüğümüz Celene, en büyüğümüz ise bendim. İkisini de çok seviyordum, tatlı annem kadar sevgi dolu ve bana çok yakındılar. Ami benim gibi uzun siyah saçları ve soluk teni vardı, ama

Karakter olarak, şafak ve alacakaranlık kadar birbirimizden farklıydık. Başparmağını yalayıp kaşlarımın arasındaki çizgiye sürerek, bana çok kaş çatmamamı söylerdi. Bazen, sanki sadece onun duyabildiği bir müziğe eşlik edercesine dans ettiğini görürdüm. Celene ve ben yatmaya hazırlandığımızda, bize bir akşamın hikâyesini anlatırdı. Ami en çok korkunç hikâyeleri severdi. Kötü periler, karanlık büyücülük ve lanetli prensesler.

“Julieta’nın ailesi yan komşumuzdu. Amélie ile aynı yaştaydı, on iki yaşındaydı. O ve kız kardeşim birlikteyken bana çok sataşırlardı. Ama bir gün ormanda tek başımıza beyaz düğmeler toplarken, ayak parmağımı çarptım ve Tanrı’nın adını boş yere kullandım. Julieta, onu öpmezsem Père Louis’e küfür ettiğimi söylemekle tehdit etti.

“Tabii ki itiraz ettim. O zamanlar kızlar beni çok korkutuyordu. Ama Père Louis her prièdi'de kürsüsünde durup cehennem ve lanetler saçıyordu ve Julieta ona günahımı söylerse çekeceğim cezadan küçük bir öpücük daha iyiydi.

“O benden uzundu. Ulaşabilmek için parmak uçlarına basmak zorunda kaldım. Burunlarımızın birbirine değdiğini hatırlıyorum, ama sonunda dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, uzun zamandır görmediğim güneş gibi sıcaktı. Yumuşak ve iç çekişliydi. Sonra bana gülümsedi. Daha sık küfür etmem gerektiğini söyledi. Bu benim ilk öpücüğümdü, soğukkanlı. Yüce Tanrı'dan korkarak, ölmekte olan ağaçların altında çalınmış bir öpücük.

“İkili ortadan kaybolduğunda yaz sonu gelmişti. Bir gün mantar toplamaya çıkmışlar ve bir daha geri dönmemişlerdi. Amélie'nin söylediğinden daha uzun süre dışarıda kalması alışılmadık bir şey değildi. Annem ona hayallere dalıp hayatı kaçırmaması için uyarırdı, ama kardeşim "En azından orada güneşi hissedebiliyorum" diye cevap verirdi. Ancak akşam karanlığı çöktüğünde, bir şeylerin ters gittiğini anladık.

“Köyün erkekleriyle birlikte aradım. Küçük kız kardeşim Celene de geldi. On bir yaşında olmasına rağmen aslan gibi cesurdu ve kimse ona hayır diyemezdi. Bir hafta sonra babamın sesi bağırmaktan kısılmıştı. Annem yemek yemiyor, uyuyamıyordu. Cesetlerini hiç bulamadık. Ama on gün sonra bizi buldular.”

Gabriel göz kapağının kıvrımlarını izledi, parmak ucuyla her bir kirpik kıpırdamasına dokundu. Soğuk rüzgâr omuzlarındaki uzun saçları dalgalandırdı.

“Amélie ve Julieta eve geldiğinde Celene ile birlikte demirci ocağı için yakacak odun istifliyordum. Onları öldüren soğukkanlı katil, işini bitirdikten sonra cesetlerini bataklığa atmıştı. Suyla kirlenmiş, elbiseleri çamurla kaplıydılar. Kulübemizin önündeki sokakta, parmaklarını birbirine kenetlemiş duruyorlardı. Julieta'nın gözleri ölüm beyazıydı ve güneş gibi sıcak olan dudakları siyahlaşmış, bana gülümserken keskin küçük dişleri görünmüştü.

"Julieta'nın annesi evden koşarak çıktı, sevinçten ağlıyordu. Kızını kollarına aldı ve onu eve geri getirdiği için Tanrı'ya ve Yedi Şehit'e şükretti. Ve Julieta, bizim önümüzde boğazını kesti. Sadece... olgun bir meyve gibi yırttı. Ami de cesedin üzerine düştü, pençeleyip, kendi sesi olmayan bir sesle tısladı." Gabriel boğazını temizledi. "İçmeye başladığında çıkardığı sesleri hiç unutamadım.

“Köyün erkekleri, sonra olanlar için cesaretimi alkışladılar. Keşke kız kardeşim yüzünü o selin içine sokarken, yanaklarını ve dudaklarını koyu kırmızıya boyarken hissettiğim şeyin cesaret olduğunu söyleyebilseydim. Ama şimdi geriye bakıyorum

ve küçük Celene çığlık atarak koşarken beni gerçekten ayakta tutan şeyin ne olduğunu biliyorum."

"Aşk mı?" diye sordu soğukkanlı adam.

Son Gümüş Aziz, fenerin aleviyle büyülenmiş bir şekilde başını salladı.

"Nefret," dedi sonunda. "Kız kardeşim ve Julieta'nın haline geldiği şeyden nefret ediyorum. Onlara bunu yapan şeyden nefret ediyorum. Ama en çok, bu anın o kızları her zaman böyle hatırlayacağım düşüncesinden nefret ediyorum. Julieta'nın o ölmekte olan ağaçların altında çaldığı öpücükten değil. Amélie'nin geceleri bize hikayeler anlatmasından değil. *Bundan*. Dört ayak üstünde, aç köpekler gibi çamurdan kan yalayan ikili. O anda tek bildiğim nefret idi. Tüm vaatleri ve tüm gücü. O soğuk yaz gününde içime kök saldı ve doğrusu, beni hiç bırakmadığını düşünüyorum."

Jean-François, hala fenerin camına boşuna çarpan güveye bakarak, "Çok fazla nefret bir adamı küle çevirir, Chevalier." dedi.

"Evet. Ama en azından sıcak bir şekilde ölecek."

Son Gümüş Aziz'in gözleri dövmeli ellerine kaydı, parmakları kıvrılarak kapandı.

“Kız kardeşime zarar veremezdim. O zamanlar bile onu seviyordum. Ve böylece, odun baltasını aldım ve Julieta'nın boynuna indirdim. Darbe yeterince sağlamdı. Ama ben sadece on üç yaşındaydım ve yetişkin bir erkek bile bir insanın kafasını kesmekte zorlanır, soğukkanlı birinin kafasını kesmek ise daha da zor. Julieta'nın cesedi çamura düştü, kafatasındaki baltayı pençeliyordu. Amélie başını kaldırdı, çenesinden kanlı salya sarkıyordu. Gözlerine baktım ve sanki cehennemin yüzüne bakıyordum. Père Louis'in vaazlarında bahsettiği ateş ve kükürt yoktu, sadece... boşluk vardı.

"Lanet olası *bir hiçlik*.

Kız kardeşim ağzını açtı ve dişlerinin uzun ve bıçak gibi keskin olduğunu gördüm. Her gece yatmadan önce bana hikayeler anlatan, sadece kendisinin duyabildiği müziğe dans eden kız, ayağa kalktı ve bana vurdu.

"Tanrım, o *çok güçlü*ydü. Çamura düşene kadar hiçbir şey hissetmedim. Sonra göğsüme çöktü ve nefesinden çürük

ve taze kan kokusu geldi. Dişleri boğazımı sıyırırken, öleceğimi anladım. O boş gözlere bakarken, nefret ve korku duysam da, bunu istedim.

“Bunu *kabul* ettim.

“Ama o anda içimde bir şey kıpırdadı. Kış uykusundan uyanan aç bir ayı gibi. Kız kardeşim çürümüş ağzını açtığında, boğazını tuttum. Tanrım, o kemikleri toza çevirecek kadar güçlüydü, ama yine de onu geri ittim. Kanlı parmak uçlarıyla yüzümü tırmalarken, kolumdan bir sıcaklık yayıldığını hissettim, cildimin her santimetresinde karıncalanma hissettim. Karanlık bir şey. Derin bir şey. Ve karnımı suya çeviren bir çığlık atarak Amélie geri çekildi, boğazındaki kabarcıklı eti tutarak.

"Sanki damarlarında kan kaynıyormuş gibi, cildinden kırmızı buhar yükseldi. Çığlık atarken yanaklarından kırmızı gözyaşları akıyordu. Ama o sırada Celene'nin çığlıkları tüm köyü koşturmuştu. Güçlü eller Amélie'yi yakaladı, onu geriye attı ve belediye meclisi üyesi elindeki meşaleyi elbisesine tuttu. Amélie, Firstmas şenlik ateşi gibi alev aldı. Julieta, saçlarına saplanmış baltamla yerde sürünürken, onlar da onu ateşe verdi. Yandığında çıkardığı ses... Tanrım, o ses... korkunçtu. Ben çamurun içinde oturmuş, Celene yanımda çömelmiş, kız kardeşimizin canlı bir meşale gibi dönüp durmasını izliyorduk. Son, korkunç bir dans. Babam annemi ateşe atılmasın diye tutmak zorunda kaldı. Annemin çığlıkları Amélie'ninkinden daha yüksekti.

"Boğazımı onlarca kez kontrol ettiler, ama tek bir çizik bile yoktu. Celene elimi sıktı ve iyi olup olmadığımı sordu. Bazıları bana tuhaf tuhaf bakıyor, nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorlardı. Ama Père Louis bunun bir mucize olduğunu ilan etti. Tanrı'nın beni daha büyük işler için hayatta bıraktığını söyledi.

“Yine de, o piç kurusu kızların cenazesini bile reddetti. Günahları affedilmeden öldüler, dedi. Cesetleri kavşağa götürüldü ve oraya saçıldı, böylece bir daha evlerinin yolunu bulamayacaklardı. Kız kardeşimin mezarı kutsanmamış topraklarda sonsuza kadar boş kalacaktı, ruhu da sonsuza kadar lanetlenecekti. Onun tüm övgülerine rağmen, Louis'den bunun için *nefret ediyordum*.

“Günlerce Amélie'nin küllerinin kokusunu üzerimde hissettim. Yıllarca onu rüyamda gördüm. Bazen Julieta da onunla birlikte gelirdi. İkisi üstüme oturur ve siyah, siyah dudaklarıyla beni her yerimden öperlerdi.

dudakları. Ama bana ne olduğunu ya da Tanrı'nın adıyla nasıl hayatta kaldığımı bilmesem de, kesin ve doğru bir şey biliyordum."

"Kith'lerin gerçek olduğunu," dedi Jean-François.

"Hayır. Kalbimizde, biz zaten inanıyorduk, soğukkanlı. Augustin, Coste ve Asheve'nin tozlu lordları bizi geri kafalı bulurlardı. Ama Lorson'da şömine başında anlatılan hikayeler hep vampirler hakkındaydı. Alacakaranlık dansçıları, faekinler ve diğer büyücülükler. Nordlund eyaletlerinde canavarlar, Tanrı ve melekleri kadar gerçekti.

"Ama Amélie ve Julieta eve döndüklerinde şapel çanları öğlen varmıştı. Ve gün onları hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Hepimiz Ölülerin lanetini biliyorduk. Bizi güvende tutan silahları: ateş, gümüş, ama en önemlisi güneş ışığı."

Gabriel bir an durdu, dalgın dalgın, gözleri bulutlu gri renkte.

"O günler ölüm günleriydi, anlıyor musun? Yıllar sonra bile, San Michon manastırında hiçbir gümüş aziz bunun neden olduğunu açıklayamadı. Başrahip Khalid, doğuda denizin ötesinde büyük bir yıldız düştüğünü ve onun ateşinin o kadar yoğun bir duman oluşturduğunu söyledi ki, güneşi karartmıştı. Usta Greyhand bize cennette başka bir savaş olduğunu ve Tanrı'nın isyancı melekleri öylesine şiddetle yere attığını, yeryüzünün gökyüzüne fırladığını ve şimdi onun krallığı ile cehennem arasında bir perde gibi asılı kaldığını söyledi. Ama kimse o perdenin gökyüzünü neden kapladığını gerçekten bilmiyordu. O zaman bilmiyordu, belki şimdi bile bilmiyor.

"Köyümdeki herkesin bildiği tek şey, günlerin neredeyse gece kadar karardığı ve gece yaratıklarının artık sözde gündüz vakti özgürce dolaştığıydı. Lorson'un dışındaki kavşakta, annem çığlık çığlığa bağırırken, Celene'nin elini tutarak kız kardeşimin küllerini dağıtırken, ben anladım. Sanırım hepimizin bir parçası bunu biliyordu."

"Neyi biliyorduk?" diye sordu Jean-François.

"Bu, sonun başlangıcıydı." "Teselli bul, Şövalye.

Her şeyin bir sonu vardır."

Gabriel başını kaldırdı, kan kırmızısı gözleri parıldıyordu.

"Evet, vampir. *Her* şey."

III
İSTEKİN RENĞİ

"SONRA NE OLDU?" diye sordu Jean-François.

Gabriel derin bir nefes aldı. “Annem, kız kardeşim öldükten sonra hiç eskisi gibi olmadı. O günden sonra anne babamı bir daha öpüşürken görmedim. Sanki Amélie'nin hayaleti, aralarında kalan son bağı da koparmış gibiydi. Keder, suçlamaya, suçlama da öfkeye dönüştü. Celene'ye elimden geldiğince baktım, ama o bir baş belası olarak büyüyordu, sürekli bela arıyor ve bulamazsa kendisi yaratıyordu. Annem kederinden yaralanmıştı, içi boş ve öfke doluydu. Babam ise içkiye sığındı ve yumrukları hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı. Yaralı dudaklar ve kırık parmaklar.

“Kendi başına karşılaştığın kadar derin bir ıstırap yoktur. Yalnız geçirdiğin gecelerden daha karanlık gece yoktur. Ama her türlü yükle yaşamayı öğrenebilirsin. Yara izlerin yeterince kalınlaşırsa, zırh haline gelirler. İçimde bir şeyin oluştuğunu hissedebiliyordum, soğuk toprağın içinde bekleyen bir tohum gibi. Bunun erkek olmanın hissi olduğunu sanmıştım. Aslında, neye dönüştüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ama yine de büyüyorduk. Uzun boyluydum ve demirci dükkanında çalışmak beni çelik gibi sertleştirmişti. Köyün kızlarının bana genç kızların yaptığı gibi baktığını, yanlarından geçerken fısıldaştıklarını fark etmeye başladım. O zamanlar nedenini bilmiyordum, ama bende bir şey onları çekiyordu. O fısıltıları gülümsemelere, gülümsemeleri daha da tatlı şeylere dönüştürmeyi öğrendim. Öpücükleri çalmak yerine, bana verildiklerini gördüm.

"On beşinci kışımda, Ilsa adında bir kızla görüşmeye başladım. Ilsa, belediye meclisi üyesinin kızı, Père Louis'in yeğeniydi. İstediğim zaman sinsi bir piç olabileceğimi keşfettim ve geceleri belediye meclisi üyesinin evine gizlice girip Ilsa'nın penceresinin dışındaki ölmek üzere olan meşe ağacına tırmanıyordum. Camın arkasından fısıldıyordum ve o da beni içeri davet ediyordu.

umutsuz, aç öpücükler ve genç bir adamın kanını ateşe veren o beceriksiz ilk dokunuşlara dalardık.

“Ama annem onaylamadı. Sık sık kavga etmezdik, ama Ilsa söz konusu olduğunda, Tanrım, ortalığı birbirine katardık. Annem o kızdan uzak durmamı defalarca uyardı. Bir gece masada oturuyorduk, babam votkasına sessizce boğulurken, Celene patates yahnisini karıştırıyordu, annem ve ben ise öfkeyle tartışıyorduk. Annem yine içimdeki açlığı uyardı. Dikkatli olmamı, yoksa beni tamamen yiyip bitireceğini söyledi.

“Ama anne babamın, onların yaptığı hataları yapacağımdan korkmalarından bıkmıştım. Öfkeyle, sabrım taşmış bir halde babamı işaret ederek bağırdım: ‘Ben o değilim! Ona *hiç* benzemiyorum!

"Babam o zaman bana baktı, eskiden çok yakışıklı olan, şimdi içkiden sırılsıklam ve yumuşak. 'Tabii ki değilsin, seni küçük piç.'

“‘Raphael!’ diye bağırdı annem. ‘Böyle konuşma!’

“Ona baktı ve acı, gizli bir gülümseme dudaklarını kıvrımlaştırdı. Ve içimdeki aslan öylesine öfkelenmemiş olsaydı, her şey orada bitebilirdi.

“‘Tanrıya şükür ki ben bir piçim. Senin gibi değersiz bir babadan hiç olmamam daha iyiydi.

“‘Değersiz miyim?’ Babam öfkeyle ayağa kalktı. ‘Keşke benim sana gösterdiğim değeri bilseydin, evlat. On beş yıl boyunca tek kelime etmeden, senin gibi bir günahkar yetiştirdim.

"Eğer ben bir günahsam, o zaman *senimsin*. Ve sırf evlilik dışı bir kızdan bir oğul yapma aptallığını yaptın diye, bu beni..."

“Daha fazla konuşamadım. Yüzlerce gece önce olduğu gibi yumruğu havada uçtu. Annem her zamanki gibi çığlık attı. Ama o gece babamın yumruğu hedefini bulamadı. Onun yerine, yumruğu yüzümden birkaç santim uzakta yakaladım. Ondan daha uzundum, ama kolları fırıncı karısı kadar kalındı. Beni sinek gibi ezebilirdi. Bunun yerine, onu şok içinde gözleri fal taşı gibi açılmış halde geriye ittim. Kanım kaynıyordu ve babamın kafatası şömineye çarptığında, o nabız gözlerimin arkasındaki gölgelerde gürlemeye başladı. Düşerken, kafatasının şömine rafında yaralandığını gördüm. Yaradan parlak ve ışıltılı kırmızı bir kan akıyordu.

"Kan.

"Elbette daha önce görmüştüm. Kırık parmaklarıma bulaşmış, şişmiş yüzüme bulaşmış. Ama renginin bu kadar canlı olduğunu, kokusunun bu kadar baş döndürücü olduğunu, tuz, demir ve çiçek kokusunun şimdi gürleyen kalbimin şarkısıyla iç içe geçtiğini hiç fark etmemiştim. Boğazım kurumuştu, dilim eski deri gibiydi, midem açılmış, pençeleyen bir delik gibiydi, titrek bir elimi o yayılan lekeye doğru uzattım.

"Gabe?" Celene fısıldadı.

"Gabriel!" Annem bağırdı.

"Ve horozun ötüşüyle bozulan bir büyü gibi, o acı kayboldu. O toz gibi kuru özlem. Titreyen bacaklarımın üzerinde durup annemin gözlerine baktım. Orada, söylenmemiş sırlar görebiliyordum. Her yıl daha da ağırlaşan bir korku, bir yük.

"'Bana ne oluyor, anne?'

"O sadece başını salladı, babamın yanında diz çökmüş duruyordu. 'O senin içinde, Gabriel. Umut etmiştim… Tanrı'ya böyle olmaması için dua etmiştim.

"İçimde *ne var*?"

"Hiçbir şey söylemedi, yerdeki gölgelere bakıyordu.

"'Anne, söyle! Yardım et!'

"Gözlerimin içine baktı. Beni büyüten, adımı bir taç gibi taşımayı öğreten bu dişi aslan. O anda anladım; yavrusunu korumak için her şeyi yapmaya hazır olan bir annenin çaresizliğini, yapabileceği tek bir şey kaldığını fark etmesini.

"Yapamam, aşkım. Ama belki yapabilecek birini tanıyorum."

"Başka ne soracağımı bilmiyordum. İhtiyacım olan cevabı bilmiyordum. Annem daha fazla konuşmuyordu ve Celene ağlamaya başlamıştı, ben de her zamanki gibi kız kardeşime baktım. O geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Babamla konuşmaya çalıştım, Tanrı yardımcım olsun, hatta özür bile diledim, ama bana bakmadı bile. Çekiçle örsüne vurmasını izledim. Elleri büyük ve korkunçtu. Küçük bir çocukken ellerinin benim ellerimi kavradığını hatırlıyorum, büyük ve sıcaktı, bana tuzak kurmayı ve kılıç sallamayı öğretmişti. Ellerinin düğümlenip yağmur gibi düştüğünü hatırlıyorum. Babam bir şeyler yapardı ve bir şeyler kırardı. Ve belki de kırdığı şeylerden biri de bendim.

“Tek sığınağım Ilsa'nın kollarının çevresiydi. Bu yüzden, mümkün olduğunca sık oraya giderdim, her saatte gizlice dışarı çıkıp penceresinden tırmanırdım. Kelimelerin anlamsız olduğu o yerde buluşurduk. İkimiz de Tek İnanç'ta yetiştirilmiştik ve günahın hayaleti hep üzerimizde dolaşıyordu. Ama birbirini gerçekten isteyen bir kız ile bir erkek arasına Tanrı'nın kendisi bile giremez. Yeryüzündeki hiçbir kutsal kitap, kral ya da yasa bu güce sahip değildir.

“Bir gece, birbirimize çok yakındık. O kadar yakındık ki ikimiz de yanıyorduk. Onun geceliği bir kenara atılmış, benim pantolonum çözülmüştü, dudaklarım onun dudaklarının baskısından neredeyse acıyordu. Çıplak vücudunun benimkine değmesi başımı döndürüyordu ve ona olan arzum içimde bir susuzluk gibi kabarıyordu. Onun arzusunu koklayabiliyordum, ciğerlerimi dolduruyor ve beni acıtıyordu, uzun kestane rengi saçları parmaklarımın arasında dolanırken dili benimkine değiyordu.

"Beni seviyor musun?" diye
fısıldadım. "Seni seviyorum" diye
cevapladı. "Beni istiyor musun?"
diye sordum.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı.

“Yatağında yuvarlandık, nefesi hızlandı ve gözleri sadece beni görüyordu. ‘Ama yapamayız Gabriel. Yapamayız.’

"Bu günah değil," diye yalvardım, boğazını öperken. "Bütün kalbim senin."

"Sen de benim," diye fısıldadı. "Ama benim ay zamanım Gabriel.
Kanım içimde. Beklemeliyiz."

“Karnım o sözlerle titredi. Ve o tekrar konuşsa da, duyduğum tek kelime *kan* oldu. O kokunun, *o* arzunun, şimdi içimde kükreyen şeyin o olduğunu anladım.

"Nedenini sana söyleyemezdim. O anda aklımda hiçbir neden yoktu. Ama ağzım, vücudunun pürüzsüz tepeleri ve vadileri üzerinde aşağıya doğru kaydı ve ellerim onun kıvrımlarını okşarken parmak uçlarımın altında kalbinin çarpışını hissedebiliyordum. Dilim göbeğini çevrelerken titredi, bacaklarını ayırıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken en yumuşak itirazları mırıldandı. Ve ben onun bacaklarının arasına gömüldüm ve ağzımı ona bastırdım, titremesini hissettim. Ve o anda bir parçam sadece on beş yaşında bir çocuktu, bahar kuzusu gibi gergin, sadece hizmet etmek için yalvaran ve sadece onu tatmin etmek isteyen...

Lütfen. Ama geri kalanım, çoğum, şimdiye kadar hiç bilmediğim kadar karanlık bir açlıkla doluydu.

Ilsa parmaklarını ağzına bastırdı, bacaklarını başımın etrafına sıkıştırdı. Dilimi onun içine bastırdığımda, tadı geldi, Tanrım, tadı geldi ve bu beni neredeyse deliye çevirdi. Tuz ve demir. Sonbahar ve pas. Dilimin üzerinde yayıldı ve hiç sormayı bilmediğim tüm soruların cevabını verdi. Çünkü cevap hep aynıydı.

"Her zaman aynı.

"Kan.

“Kan.

“Hiç bilmediğim bir şekilde kendimi tam hissettim. Hiç gerçek olabileceğine inanmadığım bir huzur hissettim. Çarşaflara kıvrılmış, adımı fısıldayan bu kızı hissettim ve bir an önce ona tüm kalbimi vaat etmiş olmama rağmen, şimdi o benim için hiçbir şeydi, bana verebileceği şeyden başka bir şey değildi, bu ipek tapınağın kapıları ardında kilitli duran ve tek kelime etmeden beni çağıran hazine. Diş etlerimde bir hareket hissettim ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdiğimde, bıçak kadar keskin olduklarını hissettim. Ilsa'nın uyluklarının nabzını duyabiliyordum, kulaklarıma sıkıca bastırılmış, başımı çevirmeye çalışırken protesto ederek iç çekiyordu. Ve sonra, sonra Tanrı yardımcım olsun, dişlerimi ona geçirdim, sırtı kavis yaptı, başını geriye atıp beni kendine çekerek çığlık atmamaya çalışırken her kasını gerdi.

“O zaman ihtiyacın rengini biliyordum. Ve o renk kırmızıydı.

“Ben neyim? Ne yapıyorum? Tanrı aşkına bana ne oluyor? Bunlar, kafamdan geçmesi beklenen düşüncelerdi. Aklı başında herhangi bir insanın kendine soracağı sorular. Ama benim için hiçbir şey yoktu. Ilsa'nın cildine değen dudaklarım ve ağzıma akan kan damarından akan kan dışında hiçbir şey yoktu. Bin yıllık çöl kumu gibi susamış bir şekilde içtim. Sanki tüm dünya sona eriyormuş ve sadece bir yudum daha onu içmek beni, beni, hepimizi karanlıkta bekleyen büyük finalden kurtarabilirmiş gibi içtim. Durduramadım. Durmak istemedim.

"Dur..."

Ilsa'nın fısıltısı, kafamdaki sınırsız ilahiyi, iç içe geçmiş kalp atışlarımızın korosunu bozdu. Onunki artık zayıflıyordu, kırık bir kuşunki gibi zayıf ve kırılgan, benimki ise hiç olmadığı kadar güçlü atıyordu.

Ama yine de, bu kızı seven tarafım, geri kalanımın ne yaptığını fark etti. Ve sonunda, dehşet içinde nefes nefese ağzımı ondan ayırdım.

"Oh, Tanrım..."

"Kan. Çarşaflarda. Onun uyluklarında ve ağzımda. Öpücüğümün büyüsü geçip, onu saran karanlık arzu kaybolurken, Ilsa ne yaptığımı gördü. Hayvani tarafı üstün geldi ve onu susturmak için ellerimi kaldırdığımda bile, mavi renkteki dudaklarını açıp çığlık attı. Canavarın artık yatağın altında olmadığını anlayan bir kızın çığlığı. Canavar onunla birlikte yataktaydı.

“Koşma sesleri duydum. Hafif bir küfür. Ilsa tekrar çığlık attı, gözlerinde saf korku vardı. Ve o korku beni de sardı, karnım su gibi oldu. Sevdiği kişiyi inciten bir çocuğun korkusu, babasının ayak sesleri koridorda yankılanırken kızıyla yatakta olan bir çocuğun korkusu, kabusundan uyanıp kabusun kendisi olduğunu fark eden bir çocuğun korkusu.

Kapı birden açıldı. Belediye meclisi üyesi, bir elinde hançerle, geceliğiyle orada duruyordu. Ben, ellerim ve çenem kan içinde, yıkık yataktan kendimi sürüklerken, "Tanrım, Tanrım!" diye bağırdı. Ilsa hala çığlık atıyordu, belediye meclisi üyesi kükredi ve bıçağını savurdu. Sırtımı kesen ateşin acısıyla nefesim kesildi, ama çoktan kaçmıştım, o kadar hızlıydım ki dünya bulanıklaşmıştı, pencereden dışarıya, karanlığa.

Çıplak ayakla çamura düştüm, sendeleyerek pantolonumu yukarı çekiyordum, ellerim yapış yapış ve kırmızıydı. Köyün uyanışını duyabiliyordum, Ilsa'nın çığlıkları çamurlu meydanda yankılanıyordu ve karanlıkta küçük ışıklar parıldarken nöbetçilerin botlarının sesleri geliyordu.

“Kaybolmuştum, yalnızdım ve sadece Tanrı'nın bildiği bir yere koşuyordum. Ama korkunç bir şaşkınlıkla, gecenin etrafımda *canlı* olduğunu, bir zamanlar gündüz gibi parlak ve güzel bir şekilde yandığını fark ettim. Bacaklarım çelik gibiydi, kalbim gök gürültüsü gibiydi ve adımı aldığım aslanın her santimini hissediyordum. O anda, hiç olmadığım kadar canlı ve korkmuştum, ama düşüncelerim artık sorgulamak için yeterince netti. Bana ne oluyordu? Ne yapmıştım? Amélie

lanetinin bir kısmını bana mı aktarmıştı? Yoksa ben tamamen başka bir şey miydim?

“Kar yağmaya başladı. Kilise çanlarının çaldığını duydum. Ve kendimi güvende hissedebileceğim tek yere doğru koştum. Kurtlar peşindeyken yavru ayı nereye kaçar, vampir? Savaş alanında son nefesini verirken asker kime yardım ister?”

“Anne,” diye cevapladı Jean-François.

"Anne," Gabriel başını salladı. "O gece babamı dövdüğümde bana bir şey söylemeye çalışmıştı. O gece kan ilk kez beni çağırdı. Ben de kulübenin kapısını kırarak içeri girdim ve sadece onu çağırdım. Annem yataktan kalktı ve küçük kız kardeşim, ellerimdeki ve yüzümdeki kanı görünce gözleri fal taşı gibi açılmış, korkmuş bir şekilde bana baktı. Babam, 'Tanrım, ne yaptın sen, evlat?' diye bağırdı ve Celene yumuşak bir dua fısıldadı. Ama annem beni kollarına alıp, 'Korkma, canım. Her şey yoluna girecek' diye fısıldadı.

"Ağır yumruklar kapıyı dövüyordu. Öfkeli sesler duyuluyordu. Annem ve babam birbirlerine baktılar, ama babam kıpırdamadı. Dudaklarını sıkıca kapatmış olan aslanım, omuzlarına bir şal sardı, kanlı elimi tuttu ve beni soğuğa çıkardı.

“Köyün yarısı bizi bekliyordu. Bazıları fenerler, yanan odunlar veya Kurtarıcı'nın ikonlarını tutuyordu. Belediye meclisi üyesi de aralarındaydı, aynı şekilde Père Louis de, elinde bir kılıç gibi İncil'in bir kopyasını tutan rahip de oradaydı. Kutsal kitabı kaldırdı ve beni işaret etti, sesi kız kardeşimi lanetlediği aynı haklı öfkeyle boğuktu.

"İğrençlik!"

“Annem protesto etmek için ağladı, ama sesi gürültünün içinde kayboldu. Nalbant kolumu yakaladı. Ama çaldığım kan, vücudumun boşluklarında sıcak ve kırmızı bir şekilde atıyordu ve onu saman gibi havaya uçurdum. Daha fazla adam geldi ve ben de saldırdım, ellerimde kemiklerin kırıldığını ve etin parçalandığını hissettim. Ama rahip bağırarak üzerime çullandılar.

“‘Yere indirin onu! Tanrı adına!’ “‘O da *onlardan* biri!’ diye bağırdı biri.

"Kız kardeşi gibi öldü!" diye bağırdı bir başkası.

“Annem çığlık atmaya başladı, Celene küfürler savuruyordu ve kargaşanın içinde bir yerlerden babamın da bağırışlarını duydum, ağlıyordu.

Ben sadece bir çocuktum, sadece bir çocuk. Kalabalık beni kanlar içinde ve yarı baygın halde ayağa kaldırırken, Amélie'yi düşündüm, yanarken dans edip ağlarken. Aynı kaderin beni de bekleyip beklemediğini merak ettim. Kız kardeşimin cenazesini reddeden bu piç kurusu Père Louis'nin gözlerine baktım, dilimde nefretle.

"Sadakatsiz korkak!" diye tükürdüm. "*Çığlık atarak* ölmeni diliyorum."

"Bir silah sesi havayı yırttı, tekerlekli tabancanın patlaması kulaklarımda çınladı. Kalabalık sessizleşti, tüm gözler çamurlu yolda yavaşça ilerleyen silüetlere çevrildi.

"İkisi solgun atların üzerinde, İncil'in sayfalarından çıkmış ölüm melekleri gibiydiler. Önde, korkuluk gibi sıska bir adam at sürüyordu. Üzerinde siyah ve ağır bir deri palto vardı. Üç köşeli şapkası başının üzerine çekilmiş, yakası ağzını ve burnunu örtüyordu. Onun yüzünden görebildiğim tek şey, kuru, saman rengi bir tutam saç ve gözleriydi. Gözbebekleri en soluk yeşil renkteydi, ama beyazları o kadar kan çanağıydı ki neredeyse kırmızıya dönmüştü. Sağlam tundra midillisinin sırtında bir çuval vardı. İçindeki şekil bir insana benziyordu. Omzunda, parlak gri tüyleri ve altın rengi gözleri olan bir şahin oturuyordu.

“İkinci binici daha gençti, omuzları daha genişti, ama yine de yüzünü pek göremedim. İlk biniciyle aynı kıyafetleri giymişti, belinde uzun bir kılıç kınında duruyordu. Üç köşeli şapkası başının üzerine çekilmişti ve buz mavisi gözleriyle kalabalığa bakıyordu.

Kar daha şiddetli yağıyordu, soğuğu çıplak tenime işliyordu. Biniciler eyerlerinde küçük avcı fenerleri taşıyorlardı ve ışık, gökyüzünden düşen iri ve donmuş kar taneleri üzerinde parıldıyordu, göğüslerine işlenmiş gümüş yedi yıldız da parıldıyordu.

“Babam duvardan eski savaş kılıcını almıştı ve annem nefes nefeseydi, saçları örgülerinden çözülmüştü. Celene yumruklarını sıkarak duruyordu, küçük haylazım büyük kardeşini korumak için araya girmişti, o poniler yavaşça evimize doğru yaklaşıyordu. Hepimiz o anın ciddiyetini hissedebiliyorduk. Bu garip adamları izledim ve atlarının ne kadar güzel olduğunu, paltolarının kesiminin ne kadar keskin olduğunu, göğüslerindeki yıldızların iplikten değil, *gerçek* gümüşten yapıldığını fark ettim. Öndeki adam, çarklı tabancasını paltosunun içine soktu ve kalp atışlarımın sesini bastırarak bağırdı.

“Ben Frère Greyhand, San Michon'un Gümüş Aziziyim.”
“Beni işaret etti.
“‘Ve ben buraya çocuk için geldim.’”

IV
KESİLECEK KUŞ

“RÜZGAR aç bir kurt gibi uluyordu, kar kanlı tenime yapışıyordu. Père Louis'e baktım ve alnının karardığını gördüm. ‘Monsieur, bu çocuk büyücülük ve iğrenç kan ayinleri yapıyor. O kötü. O *lanetli*!’

“Topluluğun arasında öfkeli bir mırıldanma yayıldı. Ama Greyhand adındaki bu adam sadece paltosunun içinden bir parşömen çıkardı. Parşömen, imparatorluk mührüyle süslenmişti; sertleşmiş elma kırmızısı balmumu içinde bir tek boynuzlu at ve beş çapraz kılıç.

"Elidaen İmparatoru ve Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu Alexandre III'ün emriyle, göklerin altında hiç kimse karşı çıkamaz, ben, haklı davamız için seçtiğim her vatandaşı askere alma yetkisine sahibim. Ve ben onu seçiyorum."

"Toplamak mı?" diye bağırdı belediye meclisi üyesi. "Bu *canavarı* mı? Ne için?"

Adam kınından uzun kılıcını çekti ve ben nefesimi tuttum. Kanlar içinde ve hırpalanmış olsam da, ben hala bir demirci çırağıydım ve o kılıç, rüyalarımda bile görebileceğim bir şeydi. Çeliğin üzerinde, koyu renkli ahşapta parlak kıvrımlar gibi gümüş iplikler vardı. Kabzası, Yedi Şehit için yedi köşeli bir yıldızdı ve etrafını Kurtarıcı'nın çarkı çevreliyordu. Loş fener ışığında neredeyse parlıyor gibi görünüyordu.

"Biz Ordo Argent'ız," diye cevapladı Greyhand. "San Michon'un Gümüş Tarikatı. Ve canavarlar *tam da* ihtiyacımız olan askerlerdir, monsieur. Çünkü savaştığımız düşmanlar daha da canavarca ve eğer başarısız olursak, Tanrı'nın kudretli kilisesi, yeryüzündeki krallığı ve tüm insanlık da yok olacak."

"Bu düşman kim?" diye sordu Père Louis.

"Greyhand, kan kırmızısı gözleriyle fener ışığıyla rahibe baktı. Omzundaki şahin, frère atının sırtındaki çuvala dönünce kanat çırptı

atının sırtındaki çuvala doğru döndüğünde, çuvalın üzerindeki zincirleri çözdü ve çuvalı çamura fırlattı. Çuval yere çarptığında bir ses çıktı ve tahmin ettiğim gibi, içindeki şekil bir insana benziyordu. Ama çuvalın içinden sürünerek çıkan şey, insana hiç benzemiyordu.

“Paçavralara sarılmış, ölümcül derecede zayıftı. Kemikleri, deriye batırılmış bir iskelet gibi etle kaplıydı. Gözleri ölümcül beyazdı, dişlerinden geri çekilmiş dudakları kurumuştu, ama dişleri bir kurtunki kadar uzun ve keskindi. Çamurdan ayağa kalktı ve boğazından kaynayan yağ gibi bir ses çıktı. Etrafımdaki tüm köylüler korku içinde çığlık attı.

“Aniden, Amélie ve Julieta eve geldikleri gün, çamurlu sokakta duran on üç yaşındaki halime geri döndüm. Ve elbette çok korkmuştum. Ama bu korkuyla birlikte kız kardeşimin anısı da geldi. Göğsümü yakıp çenemi sıkıştıran o eski, tanıdık nefret hissettim. Nefrette güç vardır. Sadece öfkeyle şekillenen bir cesaret vardır. Etrafımdaki adamlar gibi ağlayıp geriye sendelemek yerine, ayaklarım açık durdum. Nefes aldım. Ve lanet olası yumruklarımı kaldırdım."

“Etkileyici,” diye mırıldandı Jean-François.

"Etkilemek için yapmadım," diye homurdandı Gabriel. "Şimdi bildiklerimi bilseydim, keşke kaçsaydım. Keşke altıma işeyip anneme ağlasaydım."

Gabriel elini saçlarından geçirdi ve içini çekti.

"Ne dersen de. İçgüdü. Aptallık. Biz böyle doğduk. Bunu değiştiremezsin, rüzgârın yönünü ya da Tanrı'nın gözlerinin rengini değiştiremezsin. Tabii ki, bana doğru sendeleyen o şey, kaldırdığım yumrukları umursamadı. Ama onu Greyhand'in eyeriyle bağlayan gümüş zincir onu durdurdu, elleri yüzüme doğru sallanıyordu. Frère atından düştü ve botlarının çamura çarpma sesini duyunca, o zayıf ve aç canavar döndü ve yemin ederim ki, Yedi Şehitler adına, onun inlediğini duydum. Greyhand kolunu kaldırdı, kılıcı karanlıkta parlıyordu. Ve vurdu, Tanrım, o kadar hızlıydı ki, zar zor görebildim.

"Gümüş kaplı kılıç kabzası canavarın çenesine çarptı. Koyu kırmızı kan ve dişler fışkırdı. Greyhand o kılıçla korkunçtu ve canavara tekrar tekrar vururken ben geri çekildim, ta ki canavar inleyerek, hırpalanmış bir yığın halinde yere yığılana kadar. Greyhand,

yüzünü çamura bastırıp Père Louis'e baktığında, kendi kalbimde kaynayan nefretin aynısını onda da gördüm. 'Düşmanımız kim, peder?'

"Korkmuş köylülerin etrafına baktı, kırmızı gözleri sonunda bana takıldı.

"Ölüler."

Soğuk hücresinde Gabriel de León durakladı ve sakallı çenesini eliyle okşadı. O sözleri o kadar net duyabiliyordu ki, Greyhand onunla birlikte hapsedilmiş olabilirdi. Neredeyse omzunun üzerinden yaşlı piçi kontrol etmek için dönmek istedi.

"Ne melodramatik," diye esnedi Kanlı Chastain'den Jean-François.

Gabriel omuz silkti. "Greyhand bu işlerde yetenekliydi. Ama o parlak ve kanlı gözleriyle beni süzerken, beni ölçüp biçtiğini hissedebiliyordum. Eldivenli eliyle yakama uzandı ve yakamı açarak yüzünü görmemi sağladı. Ölüm kadar solgun bir ten. Acımasızlıkla oyulmuş bir yüz. Uyuduğu çarşaflarda morluklar bırakacakmış gibi görünüyordu.

"Bunu daha önce görmüşsün," dedi, canavara başını sallayarak.

“Sözcükleri bulmak için uzun süre uğraştım. ‘Kız kardeşim…’

“Annemin yüzüne baktı, sonra tekrar bana döndü. ‘Senin adın Gabriel de León.’

"Evet, kardeşim."

“Adımı komik bulmuş gibi gülümsedi. ‘Artık bize aitsin, Küçük Aslan.’

“Sonra anneme döndüm. Yüzündeki teslimiyet ifadesini görünce, sonunda anladım. Bu adamlar onun emriyle buradaydı. Bu Greyhand, ondan istediğim yardımdı — kendisinin veremediği yardım. Gözlerinde yaşlar vardı. Artık yapabileceği hiçbir şey kalmadığını bilen, yavrusunu korumak için her şeyi yapmaya hazır bir dişi aslanın acısı.

“Hayır!” diye bağırdı Celene. “Kardeşimi alamazsınız!” “Celene, sus şimdi,” diye fısıldadı annem.

"Onu götürmeyecekler!" diye bağırdı. "Arkamda dur, Gabe!"

“Kız kardeşim yumruklarını kaldırırken, onunla kardeşimin arasına girdim ve arkamdaki binicilere öfkeyle bakarken onu sıkıca sarıp sardım. Eğer fırsat bulsaydı, Greyhand'in gözlerini kafasından oyup çıkaracağını biliyordum.

Yarım bir şans bile yoktu. Ama adamın soğuk bakışlarıyla karşılaştığımda, bunun doğru olduğunu anladım.

"Onlar Tanrı'nın adamları, kardeşim," dedim ona. "Bu onun isteği." "Gidemezsin!" diye bağırdı Celene. "Bu adil değil!"

"Belki değil. Ama ben kimim ki, Yüce Tanrı'ya karşı gelebilirim?"

"Yalan söylemeyeceğim, çok korkmuştum. Ailemi ve küçük dünyamı terk etmek istemiyordum. Ama köylüler hâlâ etrafımızda toplanmış, bana korku ve öfke dolu gözlerle bakıyorlardı. Dişlerim eskisi gibi donuktu, ama Ilsa'nın kanının kırmızı tadı hala ağzımda kalmıştı. Bir an için her şey bıçak sırtında duruyor gibiydi. O anları ruhunuzda hissedersiniz. Bu adamlar bana kurtuluş sunuyorlardı. Hayal bile edemeyeceğim bir hayata giden bir yol. Yine de bunun bedelinin çok ağır olacağını biliyordum. Annem de biliyordu.

“Ama başka seçeneğim var mıydı? Yaptığım şeyden sonra kalamazdım. Neye dönüştüğümü bilmiyordum, hiçbir cevabım yoktu, ama belki bu adamların vardı. Kız kardeşime sorduğum gibi, ben kimdim ki cennetin iradesine karşı gelebilirim? Beni yaratan kişiye karşı gelebilirim? Derin bir nefes alıp, Greyhand'in uzattığı şeyi aldım.”

Gabriel gökyüzüne baktı ve içini çekti.

"Ve hepsi bu kadardı. Kurbanlık koyun."

“Seni hemen orada aldılar mı?” diye sordu Jean-François.

“Bana ailemle bir an geçirmeme izin verdiler. Babamın söyleyecek pek bir şeyi yoktu, ama elindeki kılıcı gördüm ve hayatım tehlikede olduğunda, onu kurtarmak için elinden gelenin en azını yaptığını anladım. Celene'ye bakacak kimse olmadan ona ne olacağı konusunda korkuyordum, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yine de babamı uyardım. Onu uyardım *lan*.

“Kızına dikkat et. O senin tek çocuğun.”

“Annem veda öpücüğü verdiğimde ağladı, ben de Celene'yi kollarımda tutarken ağlıyordum. Annem bana canavara dikkat etmemi söyledi. Canavara ve tüm açlığına. Tüm dünyam paramparça oluyordu, ama ne yapabilirdim ki? Bir nehirde sürükleniyordum, ama o zaman bile, nehirde yüzerek akıntıya kapılanlarla, akıntıya karşı mücadele ederek boğulanlar arasında bir fark olduğunu bilecek kadar büyümüştüm. Ve bu farkın adı Bilgelik'ti.

"Gitme, Gabe," diye yalvardı Celene. "Beni yalnız bırakma."

"Geri döneceğim," diye söz verdim ve alnını öptüm. "Anneme göz kulak ol, Hellion."

Greyhand'in arkasında binen genç adam Celene'yi benden ayırdı ve beni midillinin sırtına iterek hiçbir teselli sözü söylemedi. Sonra hıçkırarak ağlayan canavarı gümüş zincirlerle ve çuval beziyle tekrar sardı ve Greyhand'in atının sırtına attı. Frère, solgun, kanlı gözlerle etrafta toplananları süzdü.

“Bu canavarı buradan üç gün batıda yakaladık. Sayısı azalmadan önce daha fazlası gelecek. Karanlık günler geliyor, geceler ise daha da karanlık olacak. Pencerelerinize mumlar koyun. Evlerinize yabancıları almayın. Ocaklarınızda ateşleri, kalplerinizde Tanrı'nın sevgisini hiç sönük bırakmayın. Biz galip geleceğiz. Çünkü biz gümüşüz.”

"Biz gümüşüz," diye tekrarladı genç adam.

“Küçük Celene ağlıyordu ve ben veda etmek için elimi uzattım. Anneme onu sevdiğimi söyledim, ama o sadece gökyüzüne bakıyordu, gözyaşları yanaklarında donuyordu. Lorson'dan ayrılırken, kendimi hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim. Kar yağarken ailemi izledim, ta ki onları göremeyecek kadar uzaklaşana ve karanlık onları tamamen yutana kadar.”

“On beş yaşında bir çocuk,” dedi Jean-François, boğazındaki tüyleri okşayarak.

“Evet,” Gabriel başını salladı.

“Ve sen *bize* canavar diyorsun.”

Gabriel'in gözleri vampirin gözlerine takıldı ve sesi çelik gibi sertleşti.

"Evet."

V
GECENİN ATEŞİ

JEAN-FRANÇOIS HAFİFÇE GÜLDÜ. "Yani, Lorson'dan San Michon'a mı?"

Gabriel başını salladı. "Hollyroad boyunca birkaç hafta sürdü. Hava çok soğuktu ve bana verdikleri palto karnımı ısınmaya yetmiyordu. Hâlâ olanların şokunu yaşıyordum. Ilsa'ya yaptıklarımın anısı. Ağzımda kalan kanının karanlık cenneti. Greyhand'in çuvalından çıkardığı ve hala eyerinin arkasına asılı duran o canavarın görüntüsü. Bunların hiçbirini nasıl anlamalıydım, bilmiyordum."

“Frère Greyhand sana ne olacağını söyledi mi?”

"Bana üçte ikisinin beşte birini anlattı. İlk başta sormaya korkmuştum. Greyhand'da öyle bir ateş vardı ki, çok yaklaşırsan seni yakacak gibi görünüyordu. Derisi kemik, keskin yanakları ve çenesi, kirli saman gibi saçları vardı. Yemeğini sanki nefret ediyormuş gibi çiğniyordu, dinlendiği her anı dua ederek geçiriyordu, ara sıra durup kemeriyle sırtını kırbaçlıyordu. Onunla konuşmaya çalıştığımda, ben susana kadar bana bakıp dururdu.

"Tek sevgi gösterdiği şey, birlikte bindiği şahin idi. Ona Archer diyordu ve o lanet kuşu bir baba gibi seviyordu. Ama en tuhaf yanı, ilk sabah önümde yıkandığında ortaya çıktı.

“O, bizim kovada yıkanmak için tunikasını çıkarırken, Greyhand'in dövmelerle *kaplı* olduğunu gördüm. Daha önce de dövmeler görmüştüm — Ossway halkında fae spiralleri ve benzeri şeyler — ama frère'nin dövmeleri yeni bir şeydi.”

Gabriel kendi ellerinin üzerindeki dövmeleri parmaklarıyla okşadı.

“Mürekkep böyleydi. Koyu, ama metalik. Pigmenti gümüşi. Greyhand'in sırtının tamamını Mothermaid'in portresi kaplıyordu. Kollarında aziz gül, kılıç ve meleklerden oluşan bir spiral uzanıyordu ve

göğsünde Yedi Şehit için yedi kurt dövmesi vardı. Onunla birlikte gelen genç çırakta daha az dövme vardı, ama yine de göğsünde güzel bir gül ve yılan desenleri vardı. Mutluluk Meleği Naél sol kolunu kaplıyordu, Veba Meleği Sarai ise pazı kasını kaplıyordu, güzel kelebek kanatları genişçe açılmıştı. Ve ikisinin de sol elinde yedi yıldız dövmesi vardı."

Gabriel elini çevirip avucunu vampire gösterdi. Orada, nasırların ve yara izlerinin arasında, mükemmel bir daire içinde yedi köşeli bir yıldız vardı.

“Merak ediyorum,” diye düşündü Jean-François, “neden tarikatınız bedenlerinizi bu şekilde kirletti?”

"Silversaints buna aegis diyordu. Yumruklarıyla zırhı parçalayabilen canavarlarla savaşırken zırh giymenin bir anlamı yok. Zırh insanı yavaşlatır. Gürültü çıkarır. Ama Yüce Tanrı'ya olan inancın yeterince güçlü ise, aegis seni *dokunulmaz* kılar. Gecenin hangi canavarı peşinde olursan ol, alacakaranlık dansçısı, faekin, soğukkanlı, hiçbiri gümüşün dokunuşuna dayanamaz. Ve Tanrı senin gibileri özellikle nefret eder, vampir. Kutsal simgeleri görmekten bile korkarsın. Yedi yıldızın, çarkın, Ana Bakire ve Şehitlerin önünde sinersin."

Vampir Gabriel'in avucuna işaret etti. "O zaman neden korkmuyorum, de León?"

"Çünkü Tanrı beni senden daha çok nefret ediyor."

Jean-François gülümsedi. "Sanırım daha fazlası var?"

"Çok daha fazlası."

“… Görebilir miyim?”

Gabriel, yaratığın gözlerine baktı. Aralarında üç nefeslik bir sessizlik oldu. Vampir, parlak kırmızı, ıslak dudaklarını dilini geçirdi.

Gümüş aziz omuz silkti. "Nasıl istersen."

Gabriel ayağa kalktı, sandalye gıcırdadı. Yavaşça uzanarak paltosunu çıkardı, tunikasını çözdü ve başından geçirdi, göğsü çıplak kaldı. Vampir dudaklarından fısıltı kadar hafif bir iç çekiş kaçtı.

Gümüş aziz, kas ve tendonlardan ibaretti, vücudunun oluklarında ve çukurlarında fener ışığının gölgeleri derin izler bırakmıştı. Derisi, kılıç ve pençelerden ve Kurtarıcı'nın bildiği

. Ama daha da önemlisi, Gabriel de León boynundan göbeğine ve parmak eklemlerine kadar mürekkeple kaplıydı. Tarihçi nefes alabilseydi, bu sanat eseri nefes kesici olurdu. İntikam Meleği Eloise, kılıç ve kalkanını hazırlayarak gümüş azizin sağ koluna doğru koştu. Kör Merhamet Meleği Chiara ve Umut Meleği Eirene sol tarafındaydı. Göğsünü kükreyen bir aslan kaplıyordu, gözlerinde yedi yıldız ve karnının gergin kasları boyunca uzanan bir kılıç çemberi vardı. Güvercinler ve güneş ışınları, Kurtarıcı ve Ana Bakire... hepsi kollarını ve vücudunu süslüyordu. Havada yoğun bir karanlık akım dolaşıyordu.

"Güzel," diye fısıldadı Jean-François.
"Sanatçım eşsizdi," diye cevapladı Gabriel.
Gümüş aziz tunikasını tekrar giyip oturdu.

"Teşekkürler, de León." Jean-François, görünüşe göre hafızasından hareketle onu çizmeye devam etti. "Greyhand'den bahsediyordun. Sen gelmeden önce sana söylediklerinden."

"Dediğim gibi, ilk başta çok az şey söyledi. Ben de sessizce merak etmeye başladım. Ilsa'yı ne kadar incitmiştim? Nasıl olmuştu da yetişkin adamları oyuncak gibi fırlatacak kadar güçlenmiştim? Alderman'ın hançeri beni kemiğe kadar kesmişti sanmıştım, ama şimdi yara o kadar da kötü görünmüyordu. Tanrı aşkına, bunların hepsi nasıl olabilirdi? Hiçbirine cevabım yoktu." Gabriel yine omuz silkti. "Ama sonunda her şey doruğa ulaştı. Çeşitli insanlardan oluşan küçük grubumuz, Hollyroad'un hemen yanındaki, ölmek üzere olan çam ağaçlarının gölgesinde, Nordlund'un vahşi doğasında bir gece yatmaya hazırlanıyordu. Dokuz gündür yol alıyorduk.

Greyhand'e eşlik eden genç binici, Aaron de Coste adında bir tarikat üyesi idi. Bir çırak diyebilirsin. Prens gibi bir delikanlıydı; kalın sarı saçları, parlak mavi gözleri ve kızların bayıldığı bir yüzü vardı. Benden büyüktü. On sekiz yaşında olduğunu tahmin ediyordum. 'Coste', Nordlund'un batısındaki bir baronluğun adıydı ve onunla bir şekilde akraba olabileceğini düşündüm, ama bana kendinden hiçbir şey anlatmadı. Bana tek konuştuğu zaman, emir vermek içindi. Greyhand'e 'Efendi' diye hitap ederken, bana 'Köylü' derdi ve bu kelimeyi sanki bok gibi tadı varmışçasına tükürürcesine söylerdi.

“Ne zaman açık bir alanda durmak zorunda kalsak, Greyhand yakaladığı cesedi yakındaki bir ağaç dalına asardı. O zamanlar neden onu öldürmediğini anlamıyordum. De Coste bana odun toplamamı, sonra da olabildiğince yüksek ve sıcak bir ateş yakmamı emrederdi. Çırak ya da ustası uyurken diğeri nöbet tutardı, nöbet sırasında genellikle tuhaf, kan kırmızısı bir tozla doldurulmuş pipo içerlerdi. İçtiklerinde gözlerinin renginin değiştiğini, beyaz kısımlarının kanla dolup kırmızıya döndüğünü gördüm. Bir gece de Coste'ye tadına bakmak istediğimi söyledim, ama çocuk alay etti.

"Yakında anlarsın, köylü."

“Her neyse, o akşam de Coste kılıcını biliyordu. Çok güzel bir silahtı. Gümüş ve çelikten yapılmış, kabzasında Ölüm Meleği Mahné'nin kanatları vardı. Archer yukarıdaki bir dalda oturmuş, karanlıkta parlak şahin gözleriyle etrafı gözetliyordu. Greyhand'in cesedi saatlerdir çuvalın içinde sallanıyordu, kıpırdamıyordu. Ama

ateşin içindeki kütüklerden biri çatlayarak patladı ve de Coste kaydı, parmağını derin bir şekilde kesti. Ve birdenbire, yukarıdaki daldaki şey, karaya çıkmış bir balık gibi inlemeye ve çırpınmaya başladı.

"Greyhand her zamanki gibi dua ediyordu, sırtında kendi kendine yaptığı kırbaçlamadan kızarmış yaralar vardı. Gözlerini açtı ve "Kapa çeneni, sülük" diye bağırdı. Ama ceset daha da çırpınmaya başladı.

"Feeeee," diye yalvardı. "Feeeeemmmeee."

De Coste'nin parmağından damlayan kana baktım, kokusu cildimde küçük bir ürperti yaratırken midem bulanmaya başladı. Greyhand, genç hayatımda duyduğum en kara laneti tükürdü, dizlerinden kalktı ve güzel gümüş kılıcını çekti.

Sonra ateşin etrafında dolaştı, çuval beziyi çözdü ve o şeye hayatımda hiç görmediğim bir şekilde vurdu. O, kılıcın kabzasıyla vurduğunda çığlık attı, gümüş, çürümüş derisine değdiği yerde tısladı. Greyhand vurmaya devam etti ve canavarın çığlıkları iniltiye dönüştü, ama o hala vurmaya devam etti, kemikler kırıldı, etler parçalandı, ta ki, Tanrı şahidimdir, o şey bir çocuk gibi ağlamaya başlayana kadar.

"Dur!" diye bağırdım.

"Greyhand bana döndü, gözleri ateş gibi. Cesur mu, aptal mı, sen karar ver, ama canavar olsun ya da olmasın, bu bana bir tür işkence gibi geldi. Ve dalında ağlayan o korkunç şeye baktım ve "Yeter artık, Frère, merhamet et" dedim.

Gabriel, dirseklerini dizlerine dayayarak iç geçirdi.

"Tanrım. Babamın öfkesini daha önce görmüştüm. Ama Greyhand'in yüzündeki ifade kadar korkunç bir şey görmemiştim.

"Merhamet mi?" diye tükürdü.

“Bana doğru yaklaştı ve gözlerindeki bakışları tanıdım—babamın yumruklarını kaldırmak üzereykenki bakışlarıydı. Greyhand'i itmeye çalıştım ama Tanrım, o çok güçlüydü, beni ayağa kaldırdı ve yüzüme tokat attı. Dudaklarım yarıldı, gözlerimin önünde siyah yıldızlar patladı. Greyhand'in beni ağacın dalından sarkan o şeye doğru sürüklediğini hissettim, beni ensemden tutup tutuyordu. Ve suyla söndürülmüş bir alev gibi, ağlama kesildi ve ceset yeniden canlandı. Gözlerinde delilik parlıyordu. Hiç görmediğim bir açlık.

Korkuyla kükredim, ama Greyhand beni daha da yaklaştırdı ve canavar kanayan dudağıma pençelerini uzattı.

"Bu iğrenç şeye *acıyor* musun?" "Lütfen, Frère! *Durdur* onu!"

"Greyhand beni yine tokatladı, babamın hiç vurmadığı kadar sert, beni yere devirdi. Donmuş çamurdan başımı kaldırıp de Coste'ye yardım için baktım, ama çırak kıpırdamadı bile. Greyhand üzerimde dikilmiş, gözlerinde alev ve öfke vardı.

"'Merhameti kalbinden sök, çocuk. Göğsünde bir ateş yak ve onu kökünden yak! Düşmanımız sevgiyi, pişmanlığı, dostluk bağlarını bilmez! Onlar sadece *açlığı* bilir!' O şeyin, hala kanımı isteyen o şeyin üzerine işaret etti. Bu iğrenç yaratığa izin verilseydi, seni çenene kadar parçalayıp domuz gibi yiyip bitirirdi. Ve yarın gece, belki de ertesi gece, seni öldüren şey kadar ruhsuz bir şekilde dirilebilirdin! Sadece merhamet diyen aptalların kalplerinin kanıyla susuzluğunu gidermek için!

"Onun çığlığı, çıtır çıtır yanan ateşin ve kalbimin çarpışının sesini bastırdı. Kanlı ağzıma doğru uzanan o canlı cesedin gözlerine bakarken, kız kardeşim eve geldiği gün hissettiğim aynı tiksinti, aynı nefretle dolduğumu hissettim.

"'Onlar ne?' diye fısıldadığımı duydum.

"Greyhand'in bakışları şenlik ateşi gibi yakıcıydı. 'Onlara sefil deriz, Küçük Aslan.

"*Ama* onlar ne?"

Bana baktı ve ne kadar istesem de gözlerimi ondan ayırmadım. Sonra sessizlik çöktü. Pişmanlık, yüzündeki acımasız çizgileri yumuşattı. Elini uzattı ve ben de bilmediğimden onu tuttum. Greyhand beni ateşin kenarına götürdü, oturtup çıtır çıtır yanan ateşe bakarken, de Coste sessizce bizi izliyordu.

"Soğukkanlılar hakkında ne biliyorsun, çocuk?" Greyhand sonunda sordu. "Canlı kanla beslenirler. Yaşlanmazlar. Ruhları yoktur."

"Evet. Peki nasıl yaratılırlar?"

"Onlar tarafından öldürülenlerin hepsi onlara katılır."

"Greyhand bana baktı. 'Tanrıya ve Kurtarıcıya şükür ki bu doğru değil, evlat. Öyle olsaydı, çoktan kaybolmuş olurduk.'

“Sessizlik çöktü, sadece ateşin çıtırtıları duyuluyordu. Havada bir ağırlık hissediyordum. Adrenalin patlaması. Bunlar, Greyhand'in dokuz gündür verdiği ilk gerçek cevaplardı ve şimdi konuşmaya başladığına göre, susmasını istemiyordum. ‘Lütfen, Frère. Onlar *ne*?’

“Greyhand sivri çenesini eliyle okşadı, alevlere derinlemesine baktı. Yaşını otuz olarak tahmin ediyordum, ama gözleri ve ağzındaki endişe çizgileri onu çok daha yaşlı gösteriyordu. Hâlâ ondan korkuyordum.
—babamın yumruklarından korktuğum gibi onun yumruklarından korkuyordum—ama onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Bir zamanlar benim gibi bir çocuk olmuş muydu acaba?

"Şimdi iyi dinle," dedi. "Ve dikkatle dinle. Soğukkanlılar, öldürdüklerine lanetlerini aktarırlar. Ama her zaman *değil*. Lanetlerini kime aktaracaklarını seçemezler

lanetlerini kime aktaracaklarını seçemezler. Hangi kurbanlarının dirileceği, hangilerinin ölü kalacağı konusunda hiçbir mantık ya da düzen yok gibi görünüyor. Kurban, ölümünden birkaç saniye sonra dirilebilir. Ama çoğu zaman günler, hatta haftalar geçer. Bu arada cesetleri tüm etler gibi çürür. Dirildiğinde, soğukkanlıların kurbanları dirildikleri haliyle sonsuza kadar kilitlenir. Güzel ve eksiksiz. Ya da başka türlü. Asılı canavara baktı. "Eskiden, kurban öldükten birkaç gün sonra dirilirse, güneş onu çabucak yok ederdi. Beyin vücutla birlikte çürür, anlarsın ya. Ve daha iyisini bilmeyen, akılsız soğukkanlılar ilk şafakla birlikte yok olurdu. Ama şimdi..."

"Günlerölüm," diye fısıldadım.

"Evet. Güneş artık onlara zarar vermiyor. Bu yüzden yaşıyorlar. Dolaşıyorlar. Ve öldürüyorlar. Ve güneşin bizi terk ettiği günden bu yana geçen yedi yıl içinde çoğalıyorlar."

"Kaç tane var?" diye mırıldandım, çatlamış dudağımı yalayarak.

“Talhost'un batısında, Godsend Dağları'nın ötesinde? Binlerce.” “Yedi Şehit…”

"Durum sandığından daha kötü, Küçük Aslan. En yaşlı ve en tehlikeli olanlar, kendilerine yüksek kanlılar diyen güzel olanlar mı? Eskiden gizlice yaşıyorlardı. Ama dört ay önce, bir yüksek kanlı lord, Vellene surlarına karşı sefil bir orduyla saldırdı. Ölüm meleği gibi sokaklarda dolaşıyordu, solgun, ürkütücü ve hiçbir kılıcın dokunamadığı biriydi. İmparatorun kuzenini öldürdü ve kaleyi ele geçirdi. Şu anda bile Talhost'a doğru ilerliyor ve karanlık soyunun işlediği her katliamla, ölülerin sayısı artıyor. Birkaç tanesi yüksek kanlı olarak dirilir, sonsuza kadar genç ve ölümsüz kalır. Daha fazlası ise sefil, çirkin ve çürümüş hale gelir. Ama öldürülenlerin *hepsi* onun iradesine bağlıdır. Söylentilere göre o, bu dünyada yaşayan en eski soğukkanlıdır. Adı Fabién Voss. Ama kendini Sonsuz Kral ilan etti.

"Bu düşünce midemi bulandırdı. Soğukkanlıların insan şehirlerini kuşattığı bir manzara hayal etmeye çalıştım. Yüzyıllık yaratıklar, dünyevi ayaklarıyla gündüzleri avlanıyorlardı.

“‘Peki nasıl…’

“Boğazım kurumuş, başımı salladım. Ilsa’nın kanının dilimin üzerinde akışını hatırladım. Dişlerimin onun pürüzsüz bacak derisini delip geçerken hissettiğim mutluluğu. Köpek dişlerim eskisi kadar keskin değildi, ama yine de onları hissedebiliyordum, ve o susuzluğu, yüzeyimin altında bekleyen susuzluğu. Tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını, çıkarsa *ne zaman* çıkacağını merak ediyordum.

"Bütün bunlara ben nasıl uyum sağlayacağım?"

“Greyhand bana yan gözle baktı. Ateşte bir odun çatladı, karanlığa kıvılcımlar saçıldı. ‘Baban hakkında ne biliyorsun, Küçük Aslan?’

"O bir askerdi. Phili ordularında bir keşif eri..." "Seni

büyüten adam değil, oğlum. *Baban*."

“Ve o zaman anladım. Çığ gibi bir farkındalık. Babamın yumruklarının neden sadece bana, kız kardeşlerime değil, düştüğünü anladım. Evinde bir günah yetiştirdiğini söylediğinde ne demek istediğini anladım. Dudaklarım uyuşmuş ve şişmişti. Sözler ağzımdan çıkamıyordu.

“‘Babam…’

“‘Bir vampirdi.

“Bunu söyleyen Aaron de Coste'ydi, şimdi alevlerin ötesinden bana bakıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır... *hayır,* annem asla..."

"Senin onun çocuğu olmadığını ummuştu. İkisi de öyle umuyordu." Greyhand dizime hafifçe vurdu ve bakışlarında acıma gibi bir duygu belirdi. "Onu suçlama, Küçük Aslan. Gerçekten göremeyen gözlere, soylu kanlar güzeldir. Güçlüdür. Zihinleri en güçlü iradeleri bile bükebilir ve ağızlarından en tatlı bal damlar."

“Ilsa'yı düşündüm, onu neredeyse öldürecek kadar içtiğimde tutkusuyla çaresiz halini. Ağaç dalından sarkan cesede baktım, sonra da ellerime iğrenç bir tiksintiyle baktım.

"Ben... *onlar* gibi miyim?"

"Hayır, köylü," dedi de Coste. "Sen *bizim* gibisin."

“Sen bir melez, çocuk,” dedi frère. “Bizim paleblood dediğimiz şey.”

“İkisi arasında baktım, derilerinin benimki gibi hayaletlerinki kadar beyaz olduğunu gördüm.

"Değişim erkekliğe yaklaşınca başlar," dedi Greyhand. "Ve zamanla daha da kötüleşir. Babalarımızın bazı yeteneklerini miras alırız. Güç. Hız. Kan bağına bağlı olarak başka yetenekler de olabilir. Ama aynı zamanda onların susuzluğunu da miras alırız. Onları cinayete, bizi deliliğe sürükleyen kan arzusunu. Biz *günahın* ürünleriyiz*,* evlat. Şüphen olmasın, biz Tanrı'nın lanetlileriyiz. Ve onun ebedi lütfunu geri kazanıp lanetli ruhlarımız için cennette bir yer kazanabilmemizin tek yolu, Kutsal Kilise için savaşmak ve ölmektir."

"Bahsettiğin bu... Gümüş Düzen mi?"

"Ordo Argent," diye başını salladı Greyhand. "Biz insanlık ve karanlık arasında yanan gümüş aleviz. İnsanların dünyasını yutacak canavarları avlayıp öldürüyoruz. Faekin ve düşmüşler. Duskdancers ve büyücüler. Dirilenler ve sefil olanlar. Ve evet, yüksek kanlılar bile. Bir zamanlar vampirler gölgelerde yaşıyordu. Ama artık yüksek kanlılar güneşten korkmuyor. Ve Ebedi Kral'ın karanlık ordusu her gece büyüyor. Bu yüzden biz, onların günahının çocukları, bedelini ödemek zorundayız. Ya ayakta kalacağız ya da hepimiz düşeceğiz."

"'Yani biz… Ebedi Kral ve ordusuyla savaşmamız mı gerekiyor?

"Ordular ordularla savaşır. Ama İmparatoriçe Isabella, İmparator Alexandre'yi bir çekiç kadar bir jilete de ihtiyacı olduğuna ikna etti. Ordo Argent o jilettir. Biz kutsal bir geleneğe sahip bir kardeşlik topluluğuyuz, ama daha önce hiç kraliyet himayesinde çalışmadık. İmparatorun generalleri kuşatmalarını kuracak ve ordularını toplayacak. Ama *biz* yılanın kafasına vuracağız. Çobanları öldüreceğiz ve koyunlarının dağılmasını izleyeceğiz."

"'Suikastçılar,' diye mırıldandım.

"Hayır, evlat. *Avcılar*. İlahi bir görevle hareket eden avcılar. En tehlikeli avların avcıları." Greyhand alevlere geri döndü, gözleri yeniden ateşle doldu. "Biz umutsuzların umuduyuz. Gecenin ateşi. Onlar gibi karanlıkta yürüyeceğiz ve onlar bizim adlarımızı ve umutsuzluğumuzu bilecekler. Onlar yandıkları sürece biz alev olacağız. Onlar kanadıkları sürece biz bıçak olacağız. Onlar günah işledikleri sürece biz aziz olacağız."

Greyhand ve de Coste aynı anda konuştular, sesleri tekti.

"'Ve biz gümüşüz.'

Frère Greyhand merakla bakan gözlerime baktı. Bakışları kalbimi yumruk gibi sıkıyordu. Sonra ayağa kalktı ve sanki hiç konuşmamış gibi sessizce dualarına geri döndü.

“Ama konuşmuştu. Ve sözleri şimdi zihnimi dolduruyordu. Hiç bu kadar korkmamıştım. Kim olduğumun gerçeği karşısında dehşete kapılmıştım. Hayatımın tamamının bir yalan olduğunu öğrenmiştim. Babam benim babam değildi. Bunun yerine, ben korkunç bir günahın çocuğuyum ve şimdi içimde bir kanser gibi büyüyorum. Yine de Aaron ve Greyhand aynı karanlığın çocuklarıydılar ve İmparatoru, Kiliseyi, Yüce Tanrı'yı savunmak için dimdik ayakta duruyorlardı.

"San Michon Gümüş Tarikatı'nın kardeşleri.

“Annem her zaman kanımda aslan olduğunu söylerdi. Ama hayatımda ilk kez, onun uyanışını hissedebiliyordum. Kız kardeşim bu soğukkanlıların elinde *ölmüştü*. O zaman onu kurtaramamıştım, ama şimdi intikamını alabilir ve belki de lanetli ruhumu kurtarabilirdim. En karanlık günahtan doğmuş olsam da, bu bir kurtuluş gibi görünüyordu. Ve o alevlere bakarak, bu adamlara katılırsam, aralarındaki en iyisi olacağıma yemin ettim. En vahşi. En sadık. O canavarların her biri, doğdukları cehenneme çığlık atarak geri gönderilene kadar tereddüt etmeyeceğime, başarısız olmayacağıma, dinlenmeyeceğime ve orada kız kardeşime sevgimi vereceğime yemin ettim."

Gabriel içini çekti ve başını salladı.

"Neye bulaştığımı hiç bilmiyordum."

VI
GÖKYÜZÜNDEKİ MANASTIR

“Ayın son günü, karla kaplı gri sisin içinde San Michon'a vardık. Frère Greyhand önde gidiyordu, Aaron de Coste onun arkasında, ben de onun arkasında atımın üzerindeydim. Manastırın gölgesine girerken ne hissedeceğimi tam olarak bilmiyordum. İçimdeki günahın korkusu. Lorson'da geride bıraktığım her şeye duyduğum üzüntü. Ama aslında, yukarıdaki uçurumlara bakarken en çok hissettiğim şey hayranlıktı. Basit, ağzımı açık bırakan bir hayranlık.

"San Michon bir masaldan çıkmış gibiydi. Mère Nehri boyunca uzanan bir vadide, kayalık siyah sarp kayalıkların arasında yer alıyordu. Yosun kaplı yedi devasa sütun, sanki Efsaneler Çağı'nda devler tarafından bırakılmış gibi, vadi tabanından mızraklar gibi yükseliyordu. Nehir, granit sütunların arasında, koyu safir bir yılan gibi akıyordu. Ve bu muazzam kaidelerin üzerinde, San Michon manastırı beni bekliyordu.

"Greyhand'ın işaretiyle Aaron, gümüş süslemeli bir boynuz çıkardı ve vadide uzun bir ses çıkardı. Yukarıdan çanlar cevap verdi, mantarlarla kaplı şist kayalıkları boyunca merkezi sütuna doğru ilerlerken kelebekler karnımda dans ediyordu. Sütunun tabanı oyulmuştu ve girişi yedi yıldızla süslenmiş demir kapılarla kapatılmıştı. İçeriden at kokusu geldi ve gümüş azizlerin ahırlarını içeride inşa ettiklerini anladım.

Kapının yanında, ağır demir zincirlerle geniş bir ahşap platform indiriliyordu. Atlarımızı iki genç seymece teslim ettikten sonra, Usta Greyhand yakaladığı zavallıyı omzuna attı, Aaron ve ben de peşinden asansöre doğru yürüdük. Yüz, sonra iki yüz fit yükseklikte, platform tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı. Bu yükseklikten, kuzeybatıda Nordlund ile Talhost'u ayıran karla kaplı granit sırtları olan Godsend Dağları'nı görebiliyordum.

“Biz yükselirken Archer etrafımızda daireler çiziyordu ve ben kendimi parmaklarımın beyazlamasına kadar raylara tutunmuş halde buldum. Hiç bu kadar yükseğe tırmanmamıştım. Aşağıya bakmak yerine, gözlerimi yukarıya, sadece çocuk masallarında var olabileceğini düşündüğüm bir yere çevirdim. *Gökyüzünde* bir manastır.

“Yüksekten korkuyor musun, köylü?” Aaron alaycı bir şekilde sordu.

“Sarışın delikanlıya baktım, tutuşum daha da sıkılaştı. ‘Kes şunu, de Coste.

"Annenin memelerine yapışır gibi o korkuluğa yapışmışsın."

"Aslında annenin memelerini hayal ediyorum. Ama sana kız kardeşininkileri daha çok beğendiğini söylemişler?"

"Greyhand ikimize de sakin olmamız için homurdandı. De Coste dilini dişlerinin arkasına saklayarak yolculuğun geri kalanında bana dik dik baktı. Ama ben pek umursamadım. Aaron'un botunda bulduğu bir şey gibi üç hafta boyunca muamele gördükten sonra, bu soylu pisliğin arkadaşlığı bana kasık bitinden farksız geliyordu.

“Platformumuz gıcırdayarak durdu. Solumuzda, siyah deri giysili, dişleri görünen bir adam vinç odasında duruyordu. Saçları uzun ve yağlıydı ve ellerinde gümüş takı görmedim.

"Fairdawn, Bekçi Logan," dedi Greyhand başını sallayarak.

"Zayıf adam eğildi ve ağır Ossway aksanıyla konuştu. 'Günaydın, iyi Frère.

"Aşağıya bakarak, gri vadi tabanından yaklaşık 500 fit yükseklikte olduğumuzu tahmin ettim. Usta Greyhand, parmaklarımı korkuluktan çekene kadar bana sadece öfkeyle baktı.

"Korkma, Küçük Aslan."

"Aşağı bakmazsam korkmam," dedim, gülümsemeye
çalışarak. "Öne bak, çocuk."

Rüzgârla savrulan saçlarımı gözlerimden çekip iç geçirdim. "Şimdi ne manzara...'

“Önümüzde bir katedral belirmişti — hayatımda gördüğüm ilk katedral. Lorson'daki küçük şapelimiz, genç gözlerime bir saray gibi görünmüştü, ama *bu* — bu gerçek bir Tanrı eviydi. Gökyüzüne uzanan sivri kuleleri olan büyük, dairesel bir siyah granit yapı. Avlusunda, meleklerin çevrelediği soluk taştan bir çeşme duruyordu. Kör Merhamet Meleği Chiara. Bilgelik Meleği Raphael. Kan Meleği Sanael

ve onun ikizi, benim adaşım, Gabriel, Ateş Meleği. Katedralin taş işçiliği çöküyordu, bazı pencereler tahta ile kapatılmıştı, ama yine de hayatımda hiç bu kadar görkemli *bir şey* görmemiştim. İşçiler, düşmüş bir kütüğün üzerindeki keneler gibi üzerinde sürünüyordu ve gargoyle'lar saçakların üzerinde sırıtıyordu. Doğu ve batı cephelerinde devasa çift kapılar vardı ve şafak kapısının üzerindeki taşta muhteşem bir vitray pencere vardı.

"Yedi yıldız şeklinde yapılmıştı, her bir ucu Yedi Şehit'in hikayesini anlatıyordu: San Antoine Eversea'yı ikiye ayırırken, San

Cleyland cehennemin kapılarını koruyor, San Guillaume inançsızları ateş üzerinde yakıyor. Ve tabii ki San Michon ve gümüş kadehi, sarı saçları ve sert bakışlarıyla ruhumun derinliklerine bakıyor.

“Doğu merdivenlerinin tepesinde, gümüş aziz cüppesi giymiş bir adam bizi bekliyordu. O, Sūdhaemi doğumluydu; cilalı maun ağacı gibi koyu tenli, gözleri kohl ile çevrili soluk yeşil renkteydi. Greyhand'den daha yaşlıydı, siyah saçları uzun, kıvrımlı örgüler halinde bağlanmıştı. Her iki yanağında derin bir yatay yara izi vardı, ağzını kalıcı, gülüşü olmayan bir sırıtışa çeviriyordu ve ellerinin üstünde güzel gümüş dövmeler vardı. Babam gibi geniş omuzluydu, ama babamın ve yumruklarının asla sahip olmadığı bir ciddiyet yayıyordu.

"*Bu, bir lider, diye* düşündüm kendi kendime.

Greyhand onun önünde derin bir reverans yaptı, de Coste de öyle.

"Hoş geldiniz, kardeşlerim. Ayinde sizi özledik." Güçlü adam bana döndü, sesi çello melodisi kadar derindi. "Sana da hoş geldin, genç soluk kanlı. Benim adım Khalid, Ordo Argent'in Başrahibi. Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yaptığını biliyorum. Ve bu hayat, hayal ettiğin hayat olmayabilir. Ama artık bu senin hayatın. Sen hem kutsanmış hem de lanetlenmişsin, Yüce Tanrı tarafından bu kutsal göreve çağrıldın. Bu görevden kaçmamalısın. Düşmemelisin. Çünkü düşersen, tanıdığımız ve sevdiğimiz herkes düşer.”

“Ona eğildim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. ‘Başrahip.

"Tarikatın tam kanlı bir kardeşi olarak yeminini edene kadar, rehberlik için ustana bakacaksın. Acemiler akşam çanları çaldıktan sonra kışladan çıkamazlar ve Büyük Kütüphane'nin yasak bölümünü ziyaret edemezler. Bu gece Duskmass töreni yapılacak ve ilk gümüş tadını alacaksın. Yarın eğitimin başlayacak." Khalid, Greyhand'e baktı. "Bir şey sorabilir miyim, saygıdeğer kardeş?"

"Kan adına, Abbot. De Coste, Küçük Aslanımıza etrafı göster." "Kan adına, Efendim." Aaron bana bakıp homurdandı, "Takip et." Greyhand ve Khalid'i konuşmaya bırakarak, de Coste beni geniş taş yürüyüş yollarından geçirdi.

geniş taş yürüyüş yollarından birine götürdü. Yedi sütunun bir zamanlar doğal olarak birbirine bağlı olduğunu fark ettim, ama zamanın dişleri bu köprülerin çoğunu yıkmış, yerine uzun halatlar ve tahtalar koymuştu. Başımı döndüren düşüşe bakmak yerine,

gözlerimi ufka, çevremizdeki güzel, eski binalara ve duvarların üzerinde sürünerek ilerleyen adamlara diktim.

"Bu vinçler ne için? İşçiler mi?"

"'Bana 'İnisiye' unvanıyla hitap edeceksin, köylü,' dedi de Coste, bana bakmadan. 'Frère Greyhand yokken, bu şirketin en kıdemli üyesiyim.'

"Dilimi ısırdım. Aaron'un saçmalıklarından gerçekten bıkmıştım. Ama o benden üstündü.

"'Soruna cevap olarak, Gümüş Tarikatı İmparator Alexandre'nin himayesine ancak kısa bir süre önce girdi. Bu manastır yüzyıllardır buradaydı ve uzun yıllar boyunca bu binalar bakımsız bırakıldı. Her zaman şu anda sahip olduğumuz ayrıcalıklardan yararlanamadık.'

"Bir an için bunu düşündüm ve etrafımızdaki binalara bir köylü çocuğun gözleriyle baktım. Karanlık taştan yapılmış, kasvetli ve görkemli tasarımlı binalar, Mère Vadisi'nin üzerinde eski kralların taçları gibi yükselen kuleler halinde dizilmişti. Bu kutsal canavar avcıları topluluğunun arasında ne bulmayı beklediğimi tam olarak bilmiyordum, ama harap ve yıkık olmasına rağmen San Michon, hayatımda gördüğüm en muhteşem yerdi.

Aaron arkamızdaki binayı işaret etti. "Katedral, San Michon'un kalbidir. Kardeşler gün doğarken ve gün batarken olmak üzere günde iki kez ayin için burada toplanır. Ayini kaçırırsan, kısa süre sonra testislerini de kaçırırsın."

De Coste kuzeybatıya, mütevazı bir şekilde onarılmış, pencereli bir yapıya doğru eliyle işaret etti.

"Kışla, başımızı koyduğumuz yer. Yemekhane alt katta, tuvaletler ve çamaşırhane de öyle. Silversaints hayatlarının çoğunu avda geçirirler, bu yüzden genellikle banyolardan yararlanmanı tavsiye ederim. Ama senin gibi düşük sınıftan bir kurtçuk, dişine çarpan sabunu bile tanıyamaz herhalde. De Coste en güneydeki yapıya doğru başını sallarken, ben gözlerimi devirdim.

duvarlarında yedi yıldızın işlendiği kan kırmızısı bayrakların dalgalandığı dairesel bir binaya başını salladı.

"Gauntlet. San Michon'da kaldığınız süre boyunca, zamanınızın çoğunu burada eğitimle geçireceksiniz. Yıldızda, kılıç kullanımı öğretilecek.

Silahsız dövüş. Nişancılık. Gauntlet, gümüş azizlerin dövüldüğü fırındır."

“Bunu duyunca çenem sıkıldı ve kız kardeşimi düşünerek başımı salladım. “‘Hazırım.’

“Aaron alaycı bir şekilde güldü. ‘Orada iki haftadan fazla dayanırsan, Büyük Pontifex’e kişisel bir mektup yazıp bunu bir mucize ilan ederim. De Coste, yuvarlak ve çatısız başka bir binayı işaret etti. “Kuzeyde Breadbasket var. İyi Frère Alber'in krallığı. Orada yiyecek depolarımızı, tavuk kümeslerimizi ve otlarımızı yetiştirdiğimiz cam evleri tutuyoruz. Kuzeydoğuda, rahibelerin uyuduğu Priory var.”

"… Rahibeler?"

Aaron, sanki bunları zaten bilmem gerekiyormuş gibi iç geçirdi. "San Michon'un Gümüş Kardeşliği. Tarikatımız iyi İmparatoriçe Isabella'nın himayesine girmeden önce, bu manastırı ayakta tutan onlaraydı."

“Uzun siyah cüppeler giymiş küçük figürlerin o görkemli ve gotik binadan çıktığını gördüm. Giysileri dağ rüzgârında dalgalanıyor, dantel peçeleri yüzlerini kaplıyordu.

“‘Onlar da bizim gibi solgun kanlılar mı?’ diye sordum.

“‘Kadın palebloodlar yoktur. Yüce Tanrı, kızlarını lanetimizden korumayı uygun gördü. Bu rahibeler, tek inanca bağlı, dindar kadınlardır ve Yüce Tanrı’nın gelinleridir.

“‘Savaşçı kardeşlerin tarikatında rahibeler bulmayı beklemiyordum.

“‘Mmm.’ De Coste bana yan gözle baktı. ‘Ve sen savaşçı kardeşlerin arasında çok zaman geçirdin, Küçük Kedicik?’

“Buna şaşırarak gözlerimi kırptım. ‘Ben...’

"Büyük Kütüphane." De Coste, vitray pencereleri ve üstündeki yüksek çatıları ile güzel salonun bulunduğu altıncı sütuna başını salladı. "İmparatorluğun en güzel bilgi ve öğrenim koleksiyonlarından biri. İçinde yasak bir bölüm var ve Arşivci Adamo seni oraya bakarken yakalarsa, derini yüzüp kitap ciltlemek için kullanır. Normalde boş zamanlarında genel rafları araştırmanı önerirdim, ama senin gerçekten okuyabileceğini sanmıyorum."

"Okumayı gayet iyi biliyorum," diye somurtarak cevap verdim. "Annem öğretti."

"O zaman umursamaya başladığımda sana mutlaka mektup gönderirim." Aaron kütüphaneye el salladı. "Kitaplar alt katta saklanıyor ve Gümüş Kızkardeşler üst kattaki cilt atölyesinde çalışıyor. Ocak Kardeşleri ile birlikte imparatorluğun en güzel kitaplarını yaratıyorlar." Sorumu kesmek için elini kaldırdı. "Ordo Argent'te iki kast vardır. Avcı Kardeşler, benim ve Greyhand gibi solgun kanlılardır, karanlıkta korkunç yaratıkları takip ederek ellerini kirleten adamlardır. Ocak Kardeşler ise kütüphaneyi koruyan, silahlarımızı ve diğer aletleri yapan basit, inançlı adamlardır. Hazır laf açılmışken..."

De Coste, önündeki geniş bir binayı işaret etti. Penceresi azdı ama bacaları çoktu. Hepsi siyah duman püskürtüyordu, biri hariç, o da ince bir kırmızı duman izi bırakıyordu.

"Silah Deposu." Aaron omuzlarını dikleştirdi ve kalın sarı saçlarını geriye taradı. "Takip et. Bunu görmelisin."

"Bekle," dedim. "O nedir?"

Katedralin sütunundan dışarı çıkıntı yapan taş bir köprüyü işaret ettim. Bir köprüye benziyordu, ama hiçbir yere çıkmıyordu, korkuluksuz bir balkonla son buluyor ve Mère nehrine doğru dik bir şekilde aşağıya iniyordu. Kenarında, taş bir çerçeveye sabitlenmiş büyük bir araba tekerleği duruyordu. Kurtarıcı'nın üzerinde derisi yüzülmüş olduğu tekerleğin aynısıydı ve şimdi krallıktaki tüm rahiplerin ve kutsal rahibelerin boyunlarında süs olarak takılıyordu.

"O," dedi Aaron, "Cennet Köprüsü." "Ne için?"

"Genç lord çenesini sıktı. 'Yakında öğreneceksin. "De Coste gümüş topuklu ayakkabılarıyla dönüp Cephaneliğe doğru yürüdü.

Yedi yıldızla süslenmiş büyük çift kapıyı iterek açtı ve beni geniş giriş salonuna götürdü. Ve orada, hayranlıkla bir nefes aldım.

“Oda, tavandan sarkan sayısız cam küre ile aydınlatılıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama her biri yanan bir mum gibi parlıyordu. Sanki gençliğimin uzun zamandır kayıp yıldızları gökyüzüne geri dönmüş, salonu bal gibi bir ışıkla kaplamıştı. Etrafıma bakındığımda, duvarlar boyunca uzanan devasa raflarda dizili çok sayıda silahın üzerinde o sıcak parıltının dans ettiğini gördüm.

Greyhand ve de Coste'nin taşıdığı kılıçlara benzeyen, gümüş desenlerle süslenmiş çelik kılıçlar gördüm. Uzun kılıçlar, bastard kılıçlar, baltalar ve savaş çekiçleri. Ama daha garip silahlar da vardı, sadece fısıltılarla duyduğum türden. Tekerlekli tabancalar, tüfekler ve biberlikler, güzel metalden yapılmış ve kutsal yazılarla oyulmuş.

"BEN GÜNAHKARLARI YERE SEREN KILIÇIM. BEN İNANÇLI OLANLARI YÜCEYE KALDIRAN ELİM. VE BEN SONUNDA HERİKİNİ DE TARTAN TERAZİYİM. RABBİM ÖYLE SÖYLÜYOR.

O ana kadar manastırı seviyorsam, artık tamamen aşık olmuştum. Unutmayın, ben bir demirci ve bir askerin oğlu olarak büyümüştüm. Kılıç kullanımı konusunda sıkı bir eğitim almıştım, ama bu kadar güzel silahlar yapma sanatını da biliyordum. Bu cephanelikte çalışan demirciler dahiydi...

"Burada bekle," diye emretti de Coste. "*Hiçbir şeye* dokunma."

“Delikanlı başka bir kapıdan geçti ve ben arkada tanıdık bir çekiç ve örs sesini duydum. Deri önlükler giymiş, kaslı kolları demirci ateşinde parıldayan figürler gördüm. Bu manzara beni vatan hasretine boğdu. Kız kardeşim Celene'yi, annemi, evet, hatta babamı bile özledim. Artık ona kafamda öyle hitap etmemem gerektiğini biliyordum, ama Yedi Şehitler, bu söylemesi kolay, yapması zor bir şeydi. Hayatım boyunca Raphael Castia'yı babam olarak görmüştüm. *Gerçek* bir canavarın oğlu olduğumu hiç tahmin etmemiştim.

Aaron'un arkasından ağır kapılar kapanırken, uzun kılıçlara yaklaşarak onların güzelliğine hayran kaldım. Her bir kılıç kabzası yedi yıldızla süslenmişti, çapraz korumalar ise çarkta asılı Kurtarıcı'nın çeşitli versiyonları ya da kanatlı melekler şeklindeydi. Ancak her bir kılıcın üzerindeki gümüş desenler, ince ahşapların üzerindeki kıvrımlara benziyordu; her biri birbiriinden ince farklarla ayrılıyordu. En yakın kılıcı elime aldım ve elimin tersiyle kılıcın kenarına dokunduğumda, cildimde hafif bir acı ve ince bir kırmızı çizgi hissettim.

"Jilet gibi keskin.

"Zevkin güzelmiş," dedi arkamdan derin bir ses.

"Döndüm ve beni izleyen genç bir Sūdhaemi adamı görünce şaşırdım. İkinci kapıdan salona girmişti, bir kedi kadar çevik ve bir fare kadar sessizdi. Yirmili yaşların başındaydı, tüm halkı gibi koyu tenliydi.

. Vücudunda hiç dövme yoktu, ama ön kollarındaki yanık izleri ve giydiği deri önlük, bu genç adamın tam bir demirci olduğunu gösteriyordu. Uzun boylu, çarpıcı derecede yakışıklıydı, saçları kısa ve düğümlü örgüler halindeydi. Salonu geçerek elinden kılıcı aldı.

"Bıçağı böyle test etmeyi kim öğretti?" diye sordu, kestiğim yere başını sallayarak.

"Bir kılıç ustasının gücü kolunda yatar. Ama inceliği parmaklarında. Onları kılıcın kenarında riske atamazsın. Babam böyle söylemişti." Dişlerimi sıkarak kendime geldim. "Şey... en azından babam sandığım adam..."

"O, gözlerinde yumuşak bir anlayışla başını salladı. 'Adın ne, evlat?'

“Gabriel de León, efendim.”

“Genç adam o anda o kadar derin ve yüksek sesle güldü ki, göğsümde hissettim. ‘Ben lord değilim. Ama onun sadık hizmetkarıyım. Baptiste Sa-Ismael, Kalbin Kardeşi ve Gümüş Tarikatı’nın Kara Parmaklısı, hizmetinizdeyim.’

"Kara Parmak mı?"

“Baptiste sırıttı. ‘Bu, Demirci Ustası Argyle’in tabiri. Bitki yetiştirmeyi seven adamlara yeşil parmaklı derler. Öyleyse biz de örsü, ateşi ve çeliğin kurallarını sevenler…?’ Demirci omuz silkti. Uzun kılıcıyla havayı keserek, ona sevgiyle gülümsedi. ‘Keskin gözlerin var. Bu en sevdiklerimden biri.’

“‘Bunları hepsini sen mi yaptın?’

"Sadece bazılarını. Gerisini kardeşlerim yaptı. Bu salondaki her kılıç, senin gibi acemiler için yapıldı. Her kılıcın içinde, yapımcısının kalbinden küçük bir parça var. Dövülüp soğuduktan ve veda öpücüğü aldıktan sonra, gümüş çelik burada ustasının elini bekliyor."

"Gümüş çelik," diye tekrarladım, kelimenin dilimde yuvarlanmasından zevk alarak. "Nasıl yapılır?"

“Baptiste'nin gülümsemesi genişledi. ‘Bu duvarların içinde hepimizin sırları var, Gabriel de León. Ve *bu* sır, Ocak Kardeşleri'ne aittir.’

“Benim sırrım yok.”

“‘O zaman yeterince çaba göstermiyorsun,’ diye gülerek cevap verdi.

“İlk başta benimle alay ettiğini sandım, ama siyah parmaklı adamın gözlerinde bir sıcaklık vardı ve ona anında ısındım. Kollarını kavuşturup beni baştan aşağı süzdü. ‘De León, ha? Garip…’

“Baptiste arkamızdaki silahlara dönerek sıra boyunca yürüdü. Neredeyse saygıyla duvardan bir kılıç aldı. Bana dönerek kılıcı ellerime koydu.

“Bu güzelliği daha geçen ay yaptım. Kimin için olduğunu bilmiyordum. Ta ki şimdiye kadar.”

"Ona inanamadan baktım. '... Gerçekten mi?'

“Titrek ellerimde, hayatımda gördüğüm en güzel kılıç vardı. İntikam Meleği Eloise, kılıcın kabzasına işlenmişti, kanatları gümüş şeritler gibi etrafında dalgalanıyordu. Parlak gümüş kıvrımlar, kılıcın koyu çelik gövdesinde dalgalanıyordu ve üzerinde Testaments'tan alıntılar kazınmıştı.

"ADIMI BİLİN, SİZ GÜNAHKARLAR, VE TITREYİN. ÇÜNKÜ BEN, KUZULARIN ARASINDA ASLAN GİBİ ARANIZA GELDİM.

Baptiste'nin karanlık gözlerine baktım ve onun gülümsediğini gördüm. "Sanırım seni rüyamda gördüm, Gabriel de León.

seni rüyamda gördüm, Gabriel de León. Sanırım senin gelişin kaderimde yazılıydı."

"Tanrım," dedim, hayretle. "Bunun... bir adı var mı?"

"Kılıçlar sadece aletlerdir. Gümüş çelikten yapılmış olanlar bile. Silahına isim veren bir adam, bir gün başkalarının da *onun* adını bilmesini isteyen bir adamdır."

Baptiste etrafımıza bakındı, gözleri parıldayarak eğilip fısıldadı.

"Benimkine Güneş Işığı diyorum."

“Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım. Dünyadaki hiçbir demirci çırağı, böylesine eşsiz bir kılıca sahip olmayı hayal etmemişti. ‘Sana nasıl teşekkür edebilirim?’

“Baptiste'in havası birdenbire karardı. Gözleri uzaklara dalmış, sanki uzak bir gölgede kaybolmuş gibiydi. ‘Bununla canavarı öldür,’ dedi.

"Sen *buradasın*..." diye bir ses geldi.

“Döndüm ve Aaron de Coste'yi çıktığı kapıda gördüm. Smith Baptiste'in üzerine çöken karanlık ruh hali sanki hiç olmamış gibi kayboldu

ve odanın diğer ucuna, kollarını açarak yürüdü. "Hala hayattasın, seni piç!"

Aaron, yaşlı çocuğun kucaklamasına kapılırken sırıttı. Sanırım onun yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. "Seni görmek güzel, kardeşim."

"Tabii ki! Benim!" Baptiste, Aaron'ı kucaklamasından bırakarak burnunu kırıştırdı. "Tatlı Mothermaid, at kokuyorsun. Banyo zamanı geldi galiba."

"Ben de öyle yapacağım. Bu pis köylü yerini bulduktan sonra. Sen," Aaron homurdandı. "Küçük Kedicik. Gel de lanet olası eşyalarını al."

De Coste siyah deri giysiler, ağır bir palto ve kendisi gibi gümüş topuklu sağlam botlar taşıyordu. Hiç tören yapmadan hepsini yere attı. Ama benim yeni botlara ya da pantolonlara ilgim yoktu. Bunun yerine, muhteşem yeni kılıcımı kaldırıp dengesini denedim.

"Gümüş çelik loş ışıkta parıldıyordu; kılıcın kabzası üzerindeki melek bana gülümsüyor gibiydi. Manastıra adım attığımda hissettiğim belirsizlik bir anda kayboldu, evimi düşünmek acımı biraz olsun dindirdi. Öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyordum; böyle bir yerde koşmadan önce yürümem gerektiğini biliyordum. Ama gerçek şu ki, doğduğum gün işlediğim günah ve içimde yaşayan canavara rağmen, Tanrı'nın hala benimle olduğunu hissediyordum. Bu kılıç bunun kanıtıydı. Sanki San Michon'un demircileri benim geleceğimi biliyorlardı. Sanki oraya gitmek *kaderimde varmış gibi*. Yeni kılıcımdaki güzel yazıyı inceleyerek, sözleri kendi kendime mırıldandım.

“KUZULARIN ARASINDA ASLAN GİBİ ARANIZA GELDİM.

“‘Aslan pençesi,’ diye fısıldadım.

"Aslan pençesi," diye tekrarladı Baptiste, çenesini okşayarak. "Beğendim."

“Demirci bana bir kemer, bir kın ve bana hediye ettiği kılıcın bıçağıyla uyumlu keskin bir gümüş çelik hançer uzattı. Hançerin kabzasında, güzel kanatlarını çapraz kılıcın üzerinde açmış İntikam Meleği duruyordu. Elimde tuttuğum kılıcı seyrederek, ona layık olacağıma yemin ettim. Onunla canavarca bir şeyi öldüreceğime. Sadece yürümekle kalmayacağıma. Sadece koşmakla kalmayacağıma.

"Hayır, bu yerde uçardım."

VII
KALP KIRIKLIĞI ŞEKLİNDE

"Onunla tanıştığım ilk günün öğleden sonralarıydı.

“Hamamda yolun kirini yıkamış, yeni kıyafetlerimi giymiştim. Siyah deri pantolon ve tunik, ağır botlar, diz boyu ve gümüş topuklu. Tabanlarında yedi yıldız kabartması vardı ve yürüdüğüm her yere Şehitlerin izini bırakacağımı fark ettim. Eski kıyafetlerimi çıkararak, bir şekilde eski halimi de bırakıyordum. Henüz ne olacağımı bilmiyordum. Ama kışlaya döndüğümde, Abbot Khalid'in beni beklediğini gördüm, gözlerinde, katil yüzündeki gülümsemeyle aynı gülümseme vardı.

"Gel benimle, Küçük Aslan. Sana bir hediyem var."

“Başrahibi kapıya kadar takip ettim, adamın iriliğine hayranlıkla bakıyordum. Dağ gibi bir adamdı, sırtında vahşi yılanlar gibi uzun örgülü saçları sarkıyordu. Asansör soğuk rüzgarda sallanırken aşağı inerken onu yan gözle izledim, gözlerim yanaklarını ikiye bölen yatay yara izlerine kaydı.

"Nasıl olduğunu merak ediyorsun," dedi, gözleri aşağıdaki soğuk vadiye bakarak.

"Özür dilerim, başrahip," dedim, gözlerimi indirerek. "Ama Frère Greyhand... O, bizim gibi soluk kanlıların sıradan insanlar gibi iyileşmediğini söylemişti. Beni köyümden aldığı gece, bıçak kemiğe kadar girmişti. Ama şimdi neredeyse iz bile kalmadı."

"Büyüdükçe ve kanın kalınlaştıkça daha hızlı iyileşeceksin. Lanetli babalarımızın bazı zayıflıklarını paylaşıyoruz, örneğin gümüş bizi derinden keser ve ateş iz bırakır. Ama beni bu kadar yaralayan şeyin ne olduğunu merak ediyorsun, değil mi?"

“Sessizce başımı salladım, onun yeşil, kohl sürülmüş bakışlarıyla karşılaşarak.

"Karanlık korkunç şeylerle doludur, de León. Ve bu geceler soğukkanlılar bizi en çok endişelendirse de, Gümüş Tarikatı'nın kardeşleri

her türlü kötülüğü avladı ve aynı şekilde avlandı.' Yara izlerini izledi. 'Bunlar bir duskdancer'ın pençeleri tarafından bana hediye edildi. Canavar ve lanetli bir yaratık, hem hayvan hem insan şekline girebiliyordu. Onu hak ettiği cehenneme gönderdim.' Yara izli gülümsemesi biraz genişledi. 'Ama veda öpücüğü olmadan gitmeyi reddetti.'

"Yere indiğimizde, Khalid yumuşak bir kahkaha atarak omzuma vurdu ve beni ileriye doğru yönlendirdi. Aklımda yüzlerce soru vardı.

“Ahır, katedralin sütunlarının kalbine oyulmuştu ve koyu renkli kayalardan yapılmış sütunlarla destekleniyordu. İçerisi ahırların koktuğu gibi kokuyordu: at, saman ve pislik. Ama Ilsa'nın kanını içtiğim geceden beri, duyularımın keskinleştiğine yemin edebilirim ve günlük kokunun altında ölüm kokusu alıyordum. Çürüme.

“İki çocuk, girişin yakınında tüylü kestane rengi bir kısrağa eyer takıyordu. Khalid gibi koyu tenli Sūdhaemi delikanlılarıydı. İlki benim yaşlarımda, diğeri belki bir yaş küçüktü. Formda, ev yapımı giysiler giymişlerdi ve koyu renkli bukleleri kafalarına yakın kesilmişti. Gözlerinin aynı ela rengi ve çenelerinin kesiminden, akraba olduklarını tahmin ettim.

“‘Günaydın, Kaspar. Kaveh.’ Başrahip, önce büyük olana, sonra yanındaki küçük olana başını salladı. ‘Bu Gabriel de León, tarikata yeni katılan bir üye.’

"Günaydın, Gabriel," dedi Kaspar, elimi sıkarak. "Günaydın, Kaspar." Başımı salladım, kardeşine baktım. "Kaveh?"

"Özür dilerim," dedi Kaspar. "Kardeşim dilsiz doğdu. Konuşamıyor."

“Küçük çocuk bana meydan okurcasına baktı ve nedenini tahmin edebiliyordum. İmparatorluğun batıl inançların hakim olduğu bölgelerinde, böyle bir rahatsızlık büyücülük olarak algılanabilir ve bebek annesinin yanında yakılabilirdi. Ama annem bana böyle düşünmenin korkudan kaynaklanan bir aptallık olduğunu öğretmişti. Yüce Tanrı *tüm* çocuklarını severdi ve ben de aynı şeyi yapmaya çalışmalıydım. Bu yüzden elimi uzattım.

“‘Zaten benimle konuşacak kadar ilginç biri değilim. Hoşça kal, Kaveh.’

"Ben konuşurken çocuğun somurtkanlığı yumuşadı ve avuç içlerimiz birbirine değdiğinde dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Başrahip Khalid onaylayarak homurdandı ve seslendi

ahırların karşısından sıcak bariton sesiyle.

"Sana da güzel bir gün dilerim, Başrahibe Charlotte. Rahibe adayları."

Başrahibin bakışlarını takip ederek, yem torbalarının etrafında yarım düzine kadar figür gördüm. Yukarıdaki manastırdan gelen rahibelerdi. Hepsi güvercin beyazı acemi cüppeleri ve başlıklarıyla giyinmişlerdi, ancak diğerlerinin oturduğu yerde duran sert bakışlı, siyah cüppeli bir kadın hariç. Kadın daha yaşlıydı, o kadar zayıftı ki neredeyse derisi kemine yapışmıştı. Yüzünde, sanki vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğramış gibi, dört uzun yara izi vardı.

"Günaydın, başrahip." Kadın, sorumluluğundaki rahibelere baktı. "Kızlar, kutsayın."

"Günaydın, Başrahip Khalid," rahibeler hep bir ağızdan şarkı söylediler.

"Bu Gabriel de León," dedi Khalid. "Ordo Argent'in yeni oğlu."

“Saygıdan başımı eğik tuttum, ama kirpiklerimin arasından kız kardeşlere baktım. Hepsi gençti. Çantaların üzerinde oturmuş, kucağında kağıt blokları, elinde kömür çubukları vardı. Atları çiziyorlardı, fark ettim. Aralarında, neredeyse çocuk gibi görünen, büyük yeşil gözleri ve çilli teni olan bir acemi fark ettim. Ve onların önünde, sanki yeryüzüne düşmüş bir melek gibi, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızlardan biri oturuyordu.”

Jean-François gözlerini devirdi ve sandalyesine yaslandı. Gabriel başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Sorun mu var?"

"Hiçbir şey demedim, Silversaint."

"Az önce net bir inilti duydum, soğukkanlı."

"Rüzgâr, emin ol."

"Siktir git," diye homurdandı Gabriel. "O çok güzeldi. Belki de resim galerilerinde asılı ya da zengin piçlerin kolunda görülecek türden bir güzellik değildi. İpeklere sarılacak ya da altın çardakların içine saklanacak bir güzellik değildi. Ama o öğleden sonrasını hala hatırlıyorum. O günden bu yana geçen onca yıl, sanki daha dün gibi."

Gabriel o kadar hareketsiz kaldı ki, karşısındaki vampirin aynası gibi görünüyordu. Canavar bile havadaki gerginliğin farkında gibiydi ve gümüş aziz tekrar konuşana kadar sabırla bekledi.

“Benden büyüktü. On yedi yaşında falandır. Sanki Denizkızı tarafından yerleştirilmiş gibi, sağ yanağında bir güzellik lekesi vardı.

Dudakları. Bir kaşı diğerinden daha yukarıda kavisliydi, bu da ona sürekli hafif bir küçümseme havası veriyordu. Cildi süt gibiydi; yanağı, kırık bir kalbin eğrisi gibiydi. Onda mükemmellik yoktu. Ama asimetrisi büyüleyiciydi. Yarı duyulmuş bir fısıltının, paylaşılmamış bir sırrın yüzü vardı. Kucağında bir parşömen bloğu ile oturmuş, büyük siyah bir kısrağın güzel bir çizimini yapıyordu.

"Başrahip Khalid onun çalışmasına baktı. Yüzündeki yaralardan anlaşılması zordu, ama onun içtenlikle gülümsediğini fark ettim. 'Keskin bir gözün ve daha da keskin bir elin var, Sisternovice.

"Kız gözlerini indirdi. 'Beni onurlandırdınız, Abbot.

"Ellerimizi yönlendiren Yüce Tanrı'dır," dedi Başrahibe Charlotte, genç rahibeye onaylamayan bir bakış atarak. "Bizler sadece onun araçlarıyız."

“Kız başrahibesine baktı ve başını salladı. ‘Véris.’

"Ağzımı açmamam gerektiğini biliyordum. San Michon yolunda Greyhand, gümüş azizlerin, doğuşumuzdaki kötülüğü sürdürerek kendimiz gibi soluk kanlı iğrenç yaratıklar yaratmamak için bekârlık yemini ettiklerini söylemişti. Ilsa'ya yaptıklarımdan sonra, bu düşüncenin bana oldukça uygun olduğunu itiraf etmeliyim. Eğer denersem, gözlerindeki dehşeti hala görebiliyordum ve ona zarar verdiğim için duyduğum korku hala beni rahatsız ediyordu. Hayatım boyunca başka bir kıza dokunmak istemiyordum ve bunlar sadece kızlar da değildi, bunlar Gümüş Kardeşlik'in acemi üyeleriydi. Yakında Tanrı'nın kendisiyle evleneceklerdi.

“Ama yine de, bu kızda beni çeken bir şey vardı. Onu izlerken, gözleri yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu. Ben bakışlarımı kaçırmadım. Ama şaşırtıcı bir şekilde, o da kaçırmadı.

“‘Günaydın, tanrısal kızlar.’ Khalid eğildi. ‘Anne hizmetçisi kutsasın.’

"İyi günler, başrahip." Başrahibe parmaklarını şıklattı. "İşe dönün, kızlar."

“Bakışlarımı kaçırdım ve başrahip omzuma vurdu, beni ahırın ortasına götürdü. Orada gördüğüm şey karşısında, siyah saçlı rahibe adayları hakkındaki tüm düşüncelerim kafamdan uçup gitti.

“Geniş bir ağılda bir sürü at bekliyordu. Talhost'tan gelen tundra midillileriydi; sosyas olarak bilinen dayanıklı bir cins. Elidaeni kuzenlerinden daha küçük olan sosyaslar,

Elidaeni kuzenlerinden daha küçük olan sosyaslar, tüylü tüyleri ve demir gibi mideleriyle, günlerin ölümünün ardından gelen yıllarca sürecek yoksulluğa ideal olarak uyum sağlamışlardı. O piçler *her şeyi* çiğnerler. Bir keresinde, sosya'sının köpeğini yediğine yemin eden bir adam tanıyordum. Bu hayvanlar en iyi soydan gelmiş gibi görünüyordu. Ama onları hayranlıkla izlerken, yine o çürüme kokusunu aldım. Yukarı baktığımda, sonunda kokunun kaynağını keşfettim.

"Anne ve hizmetçi..."

"İki sefil soğukkanlı yaratık tavandan asılmıştı. Yaşlı, zayıf ve çürümüş bir erkek ve benden yaşça büyük olmayan bir çocuk. Derileri solgundu, giysileri paçavra gibiydi ve bana bakarken gözleri açlık ve kötülükle yanıyordu.

"Korkma, de León," dedi Khalid. "Gümüş zincirlerle bağlanmışlar, bebekler gibi çaresizler."

Yakından baktığımda, vampirlerin gümüş zincirlerle asılı olduğunu ve korkunç avizeler gibi sallandıklarını gördüm. Damatlar, kız kardeşler ve hatta hayvanlar bile tamamen kaygısız görünüyordu. Sonunda, bu soğukkanlı yaratıkların neden burada olduklarını anladım.

"Onları atlar için mi tutuyorsunuz?"

"Aynen öyle," başrahip başını salladı. "Tanrı'nın yaratıkları, gecenin canavarlarının varlığını tahammül edemez. Ama bu atlar, bizi karanlığa karşı savaşa götürmek için varlar. Bu yüzden, onları erken ve sık sık ortaya çıkarıyoruz, böylece ölümsüzlerin kötülüğüne alışsınlar." Khalid, yara izli yüzünde bir gülümseme belirdi. "Zeki bir çocuksun, Küçük Aslan."

“Bunun içindeki bilgeliği anlayarak başımı salladım. Başrahip bana birkaç şeker küpü uzattı. Mahsullerin hepsi mahvolduğu için bu bir lüks sayılırdı, ama San Michon, İmparatoriçe'nin himayesi sayesinde bunu hala karşılayabiliyordu. ‘Seç bir tane, evlat.’

"Gerçekten mi?"

“Khalid başını salladı. ‘Gelecek zorlu günlerin için bir hediye. İyi seç, evlat. Bu at, karanlığı yuva eden tüm korkunç yaratıklarla savaşmak için seni taşıyacak.’

"Ama o zaman... nasıl karar vereceğim?"

"Kalbine güven. Hangisi olduğunu anlayacaksın."

“Ben çocukken ailemin bir koyun bile yoktu. Bu kadar güzel hayvanları beslemeyi ancak soylular hayal edebilirdi. Aynı gün kendi kılıcımı ve atımı hediye olarak aldığım için şansıma hayret ederken, ağıla adım attım. Ve kalabalığın içinde onu gördüm. Bakışları gece yarısı kadar derindi; tüylü kürkü en koyu abanoz rengindeydi. Yelesi kalın örgülerle bağlanmıştı, kuyruğu da aynıydı ve ben yaklaşırken bir yandan diğer yana sallanıyordu. Onun, yetenekli sisternovice'nin çizdiği aynı kısrak olduğunu fark ettim ve ona doğru baktığımda, onun koyu renkli gözlerinin yine üzerimde olduğunu gördüm. Atın yanına yaklaştıkça tüyleri diken diken oldu. Ama yine de yaklaştım.

“‘Merhaba, oğlum,’ diye mırıldandım.

"Sunduğum şeker küpünü aldı. Daha fazlasını bulmak için yüzüme burnunu sürtünce, ben de onun tüylü, ipeksi yanağını okşayarak sevinçle güldüm."

Gabriel başını salladı.

"Alaycılar ilk görüşte aşk diye bir şeyin olmadığını söyler. Ama ben o lanet olası atı gördüğüm anda sevdim. Ona bir küp daha verirken, hayat boyu bir arkadaş edindiğimi anladım.

"Adın ne?" diye sordum, onun güzelliği karşısında şaşkınlık

içinde. "Adı Justice."

“Dönüp baktığımda, sisternovice'nin öfkeyle konuşmakta olduğunu gördüm. Ama onun öfkesini neyle kazandığımı soramadan, başrahibenin sesi havayı kesiverdi. ‘Sisternovice Astrid, sus!’

"*Sessiz* olmayacağım." Kız ayağa kalkarken çizimleri yere düştü ve her birinin aynı atı çizdiğini gördüm. "Neden bu *köylü* adaletin koruması altında olsun ki? Ben..."

“Kızın sözleri başrahibenin tokatıyla kesildi.

"Bana nasıl cüret edersin?" Charlotte öfkeyle baktı. "Gümüş Manastırı'nın bir rahibesi hiçbir şeye sahip değildir. Dünyevi mallara göz dikmez. Ve üstlerine itaat eder."

“‘Ben Gümüş Manastırı’nın bir rahibesi *değilim*,’ dedi kız meydan okurcasına.

“Başrahibe kızı bir tokat daha atarak dizlerinin üzerine çöktürdüğünde, yüzündeki yara izleri buruşarak, ‘Bu küstahlığa devam edersen, asla olamayacaksın!’ diye bağırdı.

"İyi! Ben hiç buraya *gelmek* istemedim!"

“‘Bu çok açık! Ama bu dünyada bir piç kız için iki yer vardır, Astrid Rennier! Tanrı'nın mihrabında dizlerinin üstünde ya da bir genelevde sırtının üstünde!

“Ahırda korkunç bir sessizlik çöktü. Astrid, başrahibeye öfkeyle baktı. Khalid'e baktım, ama bir bakışta onun araya girmeyeceğini anladım. Ben de aptal gibi...

"Affedersiniz," dedim. "Eğer bu at iyi hanımefendinin ise..."

"O bir hanımefendi değil," diye tükürdü başrahibe. "O, Gümüş Manastırı'nın bir sisternovice'si. Sırtındaki giysiden başka hiçbir şeyi yok. Hak ettiği cezadan başka hiçbir şeyi hak etmiyor. Ve sen de bunu paylaşmak istemiyorsan, diline dikkat etsen iyi olur."

"Geri çekil, de León," diye emretti Khalid.

“Şüpheyle başrahibe baktım. Başrahibe kolunun içine uzanıp, ucunda kısa bir demir mahmuz bulunan deri bir kayış çıkardı.

“Tanrı'dan af dile,” diye emretti kıza. “Acemi rahibe

sadece öfkeyle baktı. “Ben hiçbir şey dilemem...”

“Kayış sırtına çarptığında sözleri boğuk bir çığlığa dönüştü.

“'Yalvar, orospu çocuğu!

“Kız başını kaldırdı ve öfkeyle tükürdü. *‘Siktir* git.’

Acemi rahibeler arasında bir çığlık yükseldi. Kızın gözlerindeki nefret karşısında şaşkına dönmüştüm, inatçılığına hayret etmiştim. Ama daha çok, ona yapılan şiddetten tiksinmiştim. Böyle bir dayak yemenin ne demek olduğunu biliyordum. Sessizce dayanmak için ne kadar cesaret gerektiğini biliyordum. Kayış altı kez daha indi, ama kız hala pes etmedi. Sonunda, onu öldürene kadar yalvarmayacağından korkarak, ben yalvardım.

"Başrahibe, durun, lütfen! Ceza verilmesi gerekiyorsa..."

“Güçlü parmaklar kolumu o kadar sert tuttu ki, yüzüm buruştu. Dönüp baktığımda, arkamda Abbot Khalid duruyordu. ‘Burada konuşacak sen değilsin, Acemi.

“‘Başrahip, bu zulümün ötesinde bir şey...’

“Sıkı tutuşu o kadar sertleşti ki kemiklerimin gıcırdandığını hissettim. ‘Değil. Senin. Yerinde.

“Bir ürperti hissettim. Ağzım ekşidi ve karnım soğudu. Ama kolumu o kadar sıkı tutuyordu ki, üstelik o sadece bir çocuktu, bir daha konuşmaya cesaret edemedim. Charlotte vurmaya devam etti, yüzündeki yaralar öfkesiyle kıpkırmızı oldu. O korkunç sesler sessizliği yırtarken midem bulandı. Ve sonunda, herkesin yapacağı gibi, kız pes etti.

“Tanrı aşkına, *dur*!”

“‘Yüce Tanrı'dan af diliyor musun, Astrid Rennier?’

“Çat.

“Evet!

"Çat.

"Yalvar o zaman!"

“‘Özür dilerim!’ diye bağırdı. ‘Tanrı’dan beni affetmesini diliyorum!’

“Başrahibe sonunda geri çekildi, sesi buz gibiydi. ‘Kalk.’

“Ağlayan kız güç toplamak için bir an dururken, ben çaresizce izledim. Sonra kollarını kendine dolayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Rahibe adaylarına baktım ve gözlerinde başrahibenin korkusunu gördüm. Her şeyden çok Tanrı'nın korkusu. Tek bir kişi gerçekten endişeli görünüyordu: yeşil gözlü, çilli küçük kız, Astrid'e benim kalbimde hissettiğim aynı acıma ile bakıyordu. Ama başrahibe Charlotte'un hiç acımadığı belliydi.

“‘Yerini öğreneceksin, fahişe çocuğu. Duydun mu?’ “‘O-oui,

başrahibe,’ diye fısıldadı kız.

"Bu hepiniz için geçerli!" Charlotte, gözlerinde ateşli bir parıltıyla, bakmakla yükümlü olduğu kızlara döndü. "Artık Tanrı'ya adandınız. Ona ve Kilise'ye sadık eşler olarak hizmet edeceksiniz. Yoksa bana ve cehenneme hesap vereceksiniz!"

“Kadın, cevap beklermişçesine bana öfkeyle baktı. Ama sözler dişlerimin arasında dolanmasına rağmen, Abbot Khalid hala kolumu tutuyordu. Ve ben de sessiz kaldım.

"Uygunsuz davranışım için özür dilerim, Başrahip," dedi Charlotte, dudakları ince bir çizgiye bürünmüştü.

“‘Gerek yok, başrahibe,’ diye cevapladı Khalid. *‘Yoldan sapan koyunlar kurtların avıdır.’*

"Aynen öyle." İnce kadın, İncil'den alıntıya kısa bir baş sallayarak, acemilerine döndü. "Hadi gelin kızlar.

Sisternovice Chloe, Sisternovice Astrid'e yardım et."

"Küçük çilli kız başını salladı ve arkadaşının eşyalarını toplamasına yardım etti. Astrid'in elleri titriyordu. Gözlerime kısaca baktı; bulanık, gözyaşlarıyla lekelenmiş, geçici bir bakış. Khalid, onlar gözden kaybolana kadar kolumu bırakmadı.

"Güçlü bir irade Av'da sana çok yarar sağlayacak, küçük kardeşim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve iyi bir kalp, karanlığın tehlikelerine karşı bir kalkan olacaktır. Ama bir daha emirlerimi sorgularsan, seni tekerleğe bağlayıp sırtındaki deriyi yüzeceğim. Sen Tanrı'nın hizmetkarısın. Ama artık *benim* askerimsin. Anladın mı?"

Khalid'in gözlerine bakarak kızgın olup olmadığını anlamaya çalıştım, ama sesi sakindi, bakışları sabitti. Ordo Argent'ın başrahibi öfkelenmemişti. Sesini yükseltmemişti. O anda gerçek bir liderin buna gerek olmadığını anladım.

"Evet, Başrahip," diye selam verdim.

Khalid, sanki konu çoktan unutulmuş gibi başını salladı. Rahibelerin çıktığı kapıya bakarak, "Başrahibe Charlotte, Tanrı'ya ve Ana Bakire'ye adanmış dindar bir kadındır. Bugün huysuzsa, onu affetmelisin. Bu akşamki ayin senin için acı verici olacak, genç adam. Ama çoğumuz için ise işkence olacak."

"Neden? Bu akşam ayin'de ne olacak?" "Biri ölecek, de
León."

Khalid derin bir nefes aldı ve soğuğa bakarak şöyle
dedi: "İyi bir adam ölecek."

VIII
KIZIL AYİN

“Zayıf güneş batarken, güçlü çan sesleri eşliğinde katedrale götürüldüm.

“Manastırın dört bir yanından çağrılara cevap verenler vardı ve sayılarının azlığı beni şaşırttı. Yarım düzine gümüş aziz, belki bir düzine çırak, işçi, hizmetçi ve Gümüş Kardeşliği'nin rahibeleri. Ama Aaron de Coste'nin yanında katedralin merdivenlerini çıkarken, hala tüylerim diken diken olmuştu. Ne kadar eski ve boş görünse de, bu yerin kutsallığını hissedebiliyordum. İçeri girdiğimde nefesim kesildi.

"Katedral, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin amblemi gibi dairesel şekilli koyu granitten oyulmuştu. Geleneklere göre, duvarlarında iki çift büyük oyma kapı vardı: biri doğuda, şafak ve yaşam için, diğeri batıda, alacakaranlık ve ölüm için. Oyma sütunlar kubbeye kadar yükseliyordu, en büyük ağaçlardan bile daha uzundu ve mekan, zırh odasının tavanından sarkan cam kürelerle yumuşak bir şekilde aydınlatılıyordu. Pencerelerin çoğu onarımdaydı, ancak açık olanlar nefes kesiciydi. Karanlık ışık, cephedeki büyük yedi yıldızlı pencereden içeri girerek zemine soluk gökkuşakları yansıtıyordu. Ahşap sıralar, binanın merkezindeki taş sunak etrafında eş merkezli daireler halinde düzenlenmişti ve üzerinde, tekerleğin üzerinde duran Kurtarıcı'nın büyük bir mermer heykeli asılıydı. Elleri bağlı, sırtı yüzülmüş, boğazı kulaktan kulağa kesilmişti.

"Altarın üzerinde bir mangal ve içinde köpüren gümüş sıvıyla dolu bir cam kase vardı. Önünde tek bir gümüş kadeh duruyordu.

"O mangalın ne için olduğunu bilmiyordum, ama Tanrı'ya inanan her insan Kutsal Kase'yi bilirdi. Elidaen'deki diğer tüm kiliseler gibi, bu da elbette sadece bir taklitti. Ama o kadeh odada olduğu sürece, Kurtarıcı'nın ruhu da oradaydı. Yemin ederim, bunu *hissedebiliyordum*.

“Katedralin büyüklüğüne rağmen, ayine sadece dört düzine kişi katılmıştı. Baptiste Sa-Ismael, kesinlikle diğer üç siyah parmaklıyla birlikte yakınımda oturuyordu. Efendim Frère Greyhand, gümüş aziz kıyafetleri giymiş bir avuç adamın arasında ön sırada diz çökmüştü. Hepsi somurtkan yüzlü ve siyah giysiliydi ve her biri bana yaşayan bir efsane gibi görünüyordu. Ama çoğunun bir şekilde sakat olduğunu fark ettim; bilekleri yoktu, ellerinde ve yüzlerinde gözleri yoktu. Sıranın sonunda, gri saçlı, sarkık bir gümüş aziz oturuyordu. Yavaşça ileri geri sallandığını gördüm. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü acı çizgileriyle oyulmuştu.

Hava, melekler gibi güzel ve hayaletçe bir müzikle doluydu. Yukarıdaki çatı katında, siyah giysiler içinde, hep birlikte şarkı söyleyen Gümüş Kızlar Birliği'nin üyeleri vardı. Sesleri tüylerimi diken diken etti, şarkılarının güzelliği göğsümü kadim bir ateşle doldurdu.

“Zeminin altındaki spiral merdivenden, Başrahip Khalid sunaka çıktı. Siyah cüppeler giymişti, yanaklarındaki yara izleri dudaklarını tuhaf bir gülümsemeye bürümüştü. Ellerini kaldırdığında, ön kollarının koyu teninde gümüş rengi mürekkep gördüm — Sanael, Kan Meleği, kılıçlar ve güvercinlerden oluşan bir desen, bebek Kurtarıcı'yı tutan Ana Denizkızı.

“‘Ben sözüm ve yolum, diyor Rab,’ diye okudu Khalid. *‘Kanımla günahkarlar kurtuluşa, tövbe edenler ise ebedi krallığımın anahtarlarına kavuşacaklar.*

Katedraldeki herkes, ayin sırasında cemaatin verdiği geleneksel cevap olan "Véris" diye yanıtladı. Bu, Elidaeni dilinde "*gerçeğin ötesindeki gerçek*" anlamına gelen eski bir kelimeydi.

"Bu evine yeni bir kardeşi kabul ediyoruz, ey Tanrım." Khalid doğrudan bana baktı. "Onun doğumu iğrençti. Hayatı günahkârdı. Ruhu lanetlenmişti. Ama sana yalvarıyoruz, ona yaptığı kötülükleri yenmesi ve bu sonsuz geceye karşı dik durması için güç ver."

"Véris," diye cevapladılar kardeşler.

“Altar çanı çaldı. Tanrı'nın nefesini boynumda hissedebiliyordum.

“‘Gabriel de León,’ Khalid emretti. ‘Yaklaş.’

"Greyhand Usta'ya baktım ve o bir kez başını salladı. Tekerlek işareti yaparak, kendimi o mangalın ve

üzerindeki gümüş sıvının bulunduğu kasenin önünde duruyordum.

“Altı kişi, yukarıdaki kürelerden yayılan yumuşak, sıcak ışıkla yıkanmış olarak merdivenlerden yukarı çıktı. Başrahibe Charlotte önde duruyordu, onu siyah cüppeli, gümüş süslemeli üç kadın izliyordu. Başları dantelle örtülü, yüzleri beyaz pudra ile kaplı, gözlerinin üzerine kırmızı yedi yıldız çizilmişti. Ancak arkalarındaki iki kişi beyaz acemi cüppesi giymişti, yüzleri açık ve süslemesizdi.

Karşımdaki sunakta yerlerini aldıklarında, ikisini de o öğleden sonra ahırda gördüğümü fark ettim. İlki, yeşil gözlü ve çilli minik kızdı; Chloe, adının Chloe olduğunu hatırladım. İkincisi, itaatsizliği yüzünden başrahibe tarafından dövülmüş, güzel, siyah saçlı kızdı. Koyu renk gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu.

“Astrid Rennier.

“Sisternovice Chloe'nin yedi yıldızla süslenmiş deri çantasını açmasını izledim. İçinde uzun ve bal rengi ışıkta parıldayan bir sürü iğne vardı.

"Khalid, 'Çarkta Kurtarıcı'ya verdiği gibi,' dedi, 'Tanrı'dan sana gelecek gecelerin acısına dayanacak güç versin. Şimdilik, sana bir tat veriyoruz.

"Başrahibe baktım, ne demek istediğini merak ederek.

"Sol elini sunak üzerine koy," diye emretti.

“Söyleneni yaptım ve elimi tahtaya koydum. Sisternovice Chloe avucumu nazikçe yukarı çevirdiğinde neler olduğunu anladım. Cildimi serin bir bezle sildi ve keskin kokulu bir alkol kokusu aldım. Astrid Rennier, brülörün üzerinde kaynayan metalik sıvıya bir iğne batırdı. Gözlerime bakarak konuştu ve etrafındaki diğer rahibeler de onun sözlerini tekrarladı.

"Bu el,

"Ateşi tutan el, "Yolu

aydınlatan el, "Karanlığı

gümüşe çeviren el,

"Gümüşe."

Astrid iğneyi avucuma sapladı. Acı keskin ve şiddetliydi, ama kısa sürdü ve ben sadece biraz irkildim. Aşağı baktığımda, etime kazınmış küçük bir kan ve gümüş lekesi gördüm. Başrahibe Charlotte iğne izini incelemek için yaklaştı ve kısa bir baş salladı. Nefes aldım, zorlukla yuttum. Acının o kadar da kötü olmadığını düşündüm.

“Astrid avucuma tekrar bıçakladı. Ve tekrar. İğnenin yirminci batışında rahatsızlık acıya dönüştü. Ve yüzüncü batışında acı ıstıraba dönüştü.”

Gabriel başını salladı ve sol avucundaki yıldız dövmesine baktı.

"Böyle işaretlenmek garip bir şey. Acı deliryuma dönüşüyor. Her iğne darbesi arasındaki kısa rahatlama hem cennet hem cehennem gibi geliyor. Üvey babam kötü günlerinde beni köpek gibi döverdi. Ama Astrid'in dokunuşunda hissettiğim acıyı hiç hissetmemiştim. O... parlak bir acıydı. Sanki bedenimin dışında durmuş, ateşli bir rüyayı izliyormuşum gibi.

“Nasıl başaracağımı bilmiyordum. Yine de bunun bir sınav olduğunu biliyordum — ilk sınavın. İğneyi bile dayanamıyorsam, karanlığın canavarlarıyla nasıl yüzleşecektim? Bunu başaramazsam, kız kardeşimin intikamını nasıl alacaktım, Tanrı'nın kudretli Kilisesi'ni nasıl savunacaktım?

“Koro şarkısına konsantre olmaya çalıştım, ama onu sadece bir ağıt olarak duyuyordum. Gözlerimi kapattım, ama bir sonraki vuruşun ne zaman geleceğini bilmemekten korkuyordum. Ve böylece, yukarıdaki Kurtarıcı'ya baktım.

"Onu diri diri deriğini yüzmüşlerdi, İncil'de öyle yazıyordu. Eski tanrıların rahipleri, Tek İnanç'ı kabul etmedikleri için onu bir araba tekerleğine asıp dikenlerle kırbaçladılar, ateşe verdiler, sonra boğazını kesip suya attılar. O, onu kurtarması için Yüce Babasına yakarabilirdi. Bunun yerine, bu Kiliseyi birleştirip sözlerini imparatorluğun her köşesine yayacak olan katalizör olacağını bilerek kaderini kabul etti.

"Bu kanla, *onlar sonsuz yaşama kavuşacaklar*.

“Ve şimdi, o imparatorluk tehlike altındaydı. Ölümsüz ölüler tarafından kuşatılmış Kilise. Ben de onun gözlerine baktım ve dua ettim.

“Bana güç ver, kardeşim. Ben sana her şeyi vereceğim.

“Ne kadar sürdüğünü bilemem. Sonunda avucum kan içinde kalmıştı. Ama Astrid sonunda geriye yaslandı ve Chloe yanan içkiyi derime döktü. Ve kaynayan sisin arasından, avucumda kazınmış olarak gördüm: gümüş mürekkeple yazılmış Şehitlerin işareti.

"Mükemmel bir yedi yıldız.

"Frère Greyhand," dedi Khalid. "Yaklaş."

"Greyhand Usta tekerlek işareti yaptı ve öne çıktı.

"Yüce Tanrı'nın huzurunda, bu değersiz çocuğu Ordo Argent'in ilkeleri doğrultusunda yetiştireceğine yemin ediyor musun? San Michon'un huzurunda, lanetli ruhu bu diyarı kendi başına koruyacak kadar güçlenene kadar ona rehberlik edecek el, koruyacak kalkan olacağına yemin ediyor musun?"

“‘Kurtarıcının Kanı üzerine,’ diye cevapladı Greyhand. ‘Yemin ederim.’

Khalid bana döndü. "Yüce Tanrı'nın huzurunda, tarikatımızın ilkelerine bağlı kalacağına yemin eder misin? Doğanda var olan iğrenç günahları yenip, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'ne hizmet ederek bir hayat süreceğine yemin eder misin? San Michon'un huzurunda, ustana itaat edeceğine, onun sözünü dinleyeceğine, sen de aziz olana kadar onun rehberliğinde yürüyeceğine yemin eder misin?"

Kız kardeşimin eve geldiği günü düşündüm. Bu kardeşlik içinde, bu kutsal tarikat içinde, böyle bir korkunç olayın bir daha asla yaşanmamasını sağlayacak gücü bulacağımı biliyordum.

“Kanımla yemin ederim.”

“‘Gabriel de León, seni San Michon'un Gümüş Tarikatı'nın üyesi ilan ediyorum. Yüce Baba sana cesaret versin. Kutsal Bakire sana bilgelik versin. Tek Gerçek Kurtarıcı sana güç versin. Véris.’

“Başrahibin gözlerine baktım ve dudakları biraz daha kıvrıldığında tüm vücudum gururla titredi. Greyhand hafifçe başını salladı — Lorson'da beni kurtardığından beri verdiği ilk onay işareti. Başım hafiflemişti, acı artık bir lütuf gibiydi. Ama o sisin içinde, hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum.

Greyhand yerine döndü ve ben de onun yanında yürüdüm. Bir çan çaldı, cemaatin ayağa kalkması gerektiğini haber verdi. Altarın etrafındaki rahibeler ve acemi rahibeler başlarını eğdiler. Khalid, Şehitler'in vitray penceresine gözlerini çevirdi.

"En parlak sevinçten en derin kedere. Tanık ol, kutsal Michon. Yüce Tanrım, sonsuz krallığının kapılarını aç, sana yalvarıyoruz." Gözleri, sıramızın sonundaki gri saçlı gümüş azize düştü. "Frère Yannick. Öne çık."

“Koro sessizliğe büründü. Adamın çenesini sıktığını, gözlerini gökyüzüne kaldırdığını izledim. Frère Yannick'in yüzü bitkin, kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafında uykusuzluk izleri vardı. Yanında, daha genç, kumral saçlı bir delikanlı, kederden solmuş yüzüyle elini sıktı. Onun da bir çırak olduğunu anladım. Yannick derin bir nefes aldı ve Abbot Khalid'in önüne çıktı.

“‘Hazır mısın, kardeşim?’ diye sordu Khalid.

"Hazırım," diye cevapladı adam, sesi kırık cam gibi. "Emin misin, kardeşim?"

"Gümüş aziz, sol elinin avucundaki yedi yıldızı baktı. 'Canavar olarak yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir.

"Öyleyse cennete," dedi Khalid yumuşak bir sesle. Yannick başını salladı. "Cennete."

“Koro tekrar şarkı söylemeye başladı ve ben cenaze törenlerinde söylenen ilahiyi tanıdım; kasvetli ve güzel ‘Memoria Di’. Khalid katedralin batı koridorunda yürüdü. Frère Yannick uyurgezer gibi arkasında sürükleniyordu. Diğer cemaat üyeleri de tek tek onu takip ederek ölülerin kapısından geçip avluya çıktılar. Bu anda hissettiğim korkunç kutsallığı bozmak için konuşmaya cesaret edemedim. Ama Usta Greyhand kafamdaki soruları biliyordu.

"Bu Kızıl Ayin, Küçük Aslan," diye fısıldadı. "Bu, hepimizi bekleyen kader."

“Avluda toplanarak, Abbot Khalid ve Frère Yannick'in daha önce gördüğüm taş köprüye doğru yürüdüklerini izledik. De Coste'un 'Cennet Köprüsü' adını verdiği köprüydü. Balkonun kenarındaki çarkı gördüm, aşağıda nehrin derinliklerine doğru uzanan boşluğu seyrediyordum. Ve içimden bir ses, ne olacağını biliyordu.

"Biz korkunç bir günahın çocuklarıyız," diye fısıldadı Greyhand. "Ve sonunda, bu günah hepimizi yozlaştırır. Atalarımızın susuzluğu içimizde yaşıyor, Küçük Aslan. Onu bir süreliğine bastırabiliriz, böylece Yüce Tanrı'nın krallığında yerimizi kazanabiliriz. Ama sonunda,

Tanrı, yaptığımız kutsal şeye karşı işlediğimiz günahın cezasını bize veriyor. Soluk kanlılar yaşlandıkça güçleniriz. Ama ölümlü bedenimizin içinde öfkeyle kıvranan ölümsüz canavar da öyle. Masumların kanıyla giderilmesi gereken korkunç susuzluk.

"Yannick... birini mi öldürdü?" diye fısıldadım. "O içti..."

"Hayır. Ama susuzluğu artık dayanılmaz hale geldi. Zehir gibi yayıldığını hissediyor. Geceleri gözlerini kapattığında duyuyor." Efendim başını salladı, sesi alçaldı. "Buna *sangirè* diyoruz, Küçük Aslan. *Kırmızı susuzluk*. İlk başta fısıltı gibi, tatlı ve yumuşak. Ama sonra sonsuz bir çığlığa dönüşür. Ve onu susturmazsan, ona yenik düşersin, açgözlü bir canavara dönüşürsün. En aşağılık sefillerden bile daha kötü."

"Greyhand, Frère Yannick'e başını salladı, sesi keder ve gururla doluydu.

"Ölümsüz ruhunu kaybetmektense bu hayatı sonlandırmak daha iyidir. Sonunda, hayatta kalan her sol kanlı insanın önünde bu seçim vardır. Canavar olarak yaşamak ya da insan olarak ölmek."

"Katedraldeki koro sesleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Frère Yannick'in paltosunu ve cüppesini çıkardığını gördüm. Vücudu güzel gümüş mürekkeple kaplıydı: Şehitler ve Meryem Ana, Ölüm, Acı ve Umut Melekleri'nin ikonları. O mürekkep, Tanrı'ya adanmış bir hayatın öyküsünü anlatıyordu. Dışarıdan sağlıklı ve güçlü görünüyordu, ama gözlerine bir bakış, içerde her şeyin öyle olmadığını anlattı. O zaman Ilsa ile geçirdiğim geceyi hatırladım. Damarlarından ağzıma akan kanın korosu. Her yudumda onun kalbi zayıflarken benim öfkeli kalbimin atışları güçleniyordu. Beni bu kadar derinliklere sürükleyen susuzluk.

"Yaşlandıkça ne olacaktım? "Ne olacaktım?

"Yüce Baba, şahit ol sana yalvarıyoruz," diye bağırdı Başrahip Khalid. "Senin oğlun bizim günahlarımız için acı çekti, bizim kardeşimiz de onun günahları için acı çekecek."

"Véris," diye cevap geldi etrafımdan.

Yannick bize döndü, ellerini direksiyona koydu. Prioress Charlotte'un gümüş mahmuzlarla süslenmiş deri kırbacıyla yaklaşmasını görünce ağzım ekşidi. Ama prioress kırbacı sadece

Frère Yannick'in omuzlarına bastırdı — Kurtarıcı'nın çektiği yedi gece için yedi ritüel dokunuş. Kardeşin cildine bir mum öpüldü, Tanrı'nın tek oğlunu yakan alevleri taklit etmek için. Sonra, Abbot Khalid başını eğdi ve gümüş bir bıçak çekti. Koro ilahinin sonuna yaklaşmıştı.

"Kutsal Bakire..." diye fısıldadım.

"Acıdan kurtuluş gelir," diye okudu Khalid. "Tanrı'ya hizmet ederek, onun tahtına giden yolu buluruz. Bu aziz kan ve gümüş içinde yaşadı ve şimdi de öyle ölüyor."

"Kollarınıza, Tanrım!" diye bağırdı Yannick. "Değersiz ruhumu size teslim ediyorum!"

“Bıçak, başrahibin elinde parıldayarak kardeşin kulağından kulağına kadar keserken ben irkildim. Yaradan büyük bir kan fışkırdı ve Yannick uykusuz gözlerini kapattı. Memoria Di'nin son notaları cemaatin üzerinde yankılandı. Nefes alamıyordum. Khalid, bir baba oğlunu uyutmak için hafifçe itmesi gibi, Yannick'i balkondan aşağı, beş yüz fit aşağıdaki sulara doğru yuvarladı.

"Bana gelince, topluluk tekerlek işareti yaptı. Karnımda soğuk bir korku yerleşmişti. Acemiler arasında, Sisternovice Astrid'i gördüm, yine o karanlık gözleriyle bana bakıyordu. Abbot Khalid çanların çalmasıyla etrafına baktı. Ve memnunmuş gibi başını salladı.

"Véris," dedi.

"Véris," diye tekrarladılar diğerleri.

“Avuç içimdeki yeni dövmeye baktım. Acıyla zonkluyordu. Ateş gibi yanıyordu.

"Véris," diye fısıldadım.

IX
EN TATLI VE EN KARANLIK

“O gece hiç uyuyamadım. Barakada yatarken, başımın üstündeki eski meşe kirişlerin gıcırdamasını dinledim. Gerçek gümüş azizler üst katlarda kendilerine ait hücrelerde yatarken, biz acemiler ortak bir odada yatıyorduk. Gereğinden fazla yatak vardı, en az elli kişi yatabilirdi. Ama ayinden döndüğümüzde benimle birlikte sadece bir düzine kadar kişi gelmişti.

“Başım dönerek uzandım. Bir gün içinde, sahip olduğum en değerli eşyaları hediye almış, kutsal bir tarikata kabul edilmiş, hayatımı Tanrı'ya adamıştım. Ama aynı tarikatın bir üyesinin, içindeki deliliğe yenik düşmeden önce ritüel bir şekilde öldürülüşünü de görmüştüm ve sonunda aynı kaderin beni de beklediğini öğrenmiştim.

"Eğer değil. *Ne zaman*.

"İlk gün en tuhaf günlerden biridir."

"Yanımdaki yatakta yatan acemiye baktım. O, Frère Yannick'in elini sıkıp sunaka yaklaşmadan önce
—ölü kardeşin çırağı. İri yapılı, kumral saçlı bir delikanlıydı ve resmi aksanı Elidaeni doğumlu olduğunu gösteriyordu. Yan gözle bana bakarken mavi gözleri parıldıyordu. Gözyaşlarından kan çanağına dönmüş olduğunu görebiliyordum.

“‘Ne gün ama,’ diye onayladım.

"Keşke daha kolay olacağını söyleyebilseydim. Ama yalan söylemek benim işim değil." "Seni suçlamam," dedim başımı sallayarak. "Benim adım Gabriel de León." "Theo Petit," dedi çocuk elimi sıkarak.

"Efendin için başın sağ olsun. Ruhu için dua edeceğim."

“Gözleri birden parladı, sesi sertleşti. ‘Kendine sakla, çocuk. Umarım onunla aynı seçimi yapmak için yeterince uzun yaşarsın. Ve o seçimi yaparken de aynı cesareti gösterirsin.

“Theo lambayı üfleyerek odayı karanlığa gömdü. Karanlıkta yatarken, karanlığa bakarak uzanıyordum. De Coste karşı yatağından homurdanana kadar dönüp durdum.

“Uyu, köylü. Yarın buna ihtiyacın olacak.”

“Aaron'un sözlerinin ne kadar doğru olacağını bilmiyordum. Ertesi sabah, katedralin çan sesleriyle uyandım ve neredeyse hiç uyumamış gibi hissettim. Ne olacağını merak ederek yarı heyecanlı, yarı korkmuş bir haldeydim. Elimdeki dövme ağrıyordu, kanıyordu ve kasvetli bir sabah ayininden sonra, Frère Greyhand bana tatlı kokulu bir merhem verdi.

"Melek lütfu," diye açıkladı. "Mürekkebindeki gümüş, normal bir yaradan daha yavaş iyileşeceğini gösterir. Lütuf, kanın işini yapana kadar yardımcı olacaktır. Şimdi beni takip et. Kılıcı burada bırak. O senin aletin değil, ara sıra elini çekebilirsin."

"Ustamın dediğini yaptım ve onu sabah havasına çıktık. O gün çok soğuktu, hayalarım vücudumun içine girmiş gibi hissediyordum. Manastırı kaplayan loş sabah ışığı zayıf ve güzeldi. Gauntlet'in siluetine doğru ip köprüden ilerlerken, karnımda kelebekler uçuyordu. Archer, etrafımızdaki soğuk havayı yararak, başımızın üstünden uçarken Greyhand'e seslendi.

"Usta... nereye gidiyoruz?" diye sordum. "İlk

sınavına."

“‘Bu denemeden ne beklemeliyim?’

“Bu hayattan her zaman beklemelisin, Küçük Aslan. Kan.” Greyhand, aşağıdaki sütunların arasından kıvrılan nehre baktı ve içini çekti. Üzerinde tuhaf bir ruh hali vardı, ama bunun dün geceki Kızıl Ayin'den mi yoksa başka sorunlardan mı kaynaklandığını bilmiyordum. “Bugün bir parçam seni kıskanıyor, evlat. İlk tat her zaman en tatlısıdır. Ve en karanlık olanı.”

"Ne demek istediğini anlamadım, ama Greyhand soru sormak için havada değildi. Gauntlet'in büyük çift kapısından içeri girerken, San Michon'un eğitim alanının geniş bir arena gibi olduğunu gördüm; dairesel, gökyüzüne açık. Döşeme taşları granitti, ama yüzeyinde soluk kireçtaşından yapılmış büyük bir yedi yıldız vardı. Kenarlarda eğitim mankenleri ve garip aletler vardı ve duvarlarda tanıdık olmayan armaların bulunduğu bayraklar asılıydı.

“Yıldızın merkezinde bir grup bekliyordu, soluk gölgeleri bana doğru uzanıyordu. En önde, kollarını kavuşturmuş, paltosu rüzgarda dalgalanan Abbot Khalid duruyordu. Sırtında, iki elle tutulan, ölümcül, benden daha uzun, güzel bir gümüş çelik kılıç asılıydı. Yaklaştığımızda iri adam başını salladı, Greyhand ve ben derin bir reverans yaptık.

"Günaydın, Acemi de León. Frère Greyhand."

"Günaydın, Başrahip," diye cevap verdik.

Khalid etrafındaki insanları işaret etti. "Bunlar Gümüş Tarikatı'nın önde gelenleri, de León. Kan Denemenize tanık olmak için geldiler. Gümüş Kardeşliği'nin başkanı ve Aegis'in hanımı, sevgili Prioress Charlotte'u zaten tanıyorsunuz."

“Gözlerimi yere indirerek sert kadına selam verdim. Baştan ayağa siyah rahibe cüppesi giymişti ve cildi şafak ışığında balmumu gibi görünüyordu. Yüzündeki dört yara izi, kızgın pembe çizgiler oluşturuyordu. Bana ince, kansız bir gülümseme atarken, bu izleri nasıl aldığını merak ettim. ‘Gün doğuyor, acemi. Ana bakire seni korusun.’

Khalid, yanında duran siyah cüppeli yaşlı adama başıyla selam verdi. 'Bu, Büyük Kütüphane'nin efendisi ve Ordo Argent'in tarihini saklayan Arşivci Adamo.'

Adam kalın gözlüklerinin arkasından bana biraz şaşkın bir şekilde göz kırptı. Cildi suya batmış kağıt gibi buruş buruştu, saçları gençliğimin karları kadar beyazdı. Sırtı yaşlılıktan kamburlaşmıştı ve karaciğer lekeli ellerinde gümüş rengi mürekkep izi göremedim.

"Argyle á Sadhbh," dedi Khalid, grubun içindeki uzun boylu adama işaret ederek. "Hearth Kardeşleri'nin Seraph'ı ve San Michon'un Demirci Ustası."

"Dev adam gözlerime bakarak selam verdi. Kesinlikle Ossway doğumluydu; kızıl sakalları kafasını kaplıyordu ve çenesi granit tuğla kadar ağırdı. Ama sol gözü süt beyazıydı, yüzünün sol tarafı derin bir yanık iziyle bozulmuştu ve en tuhafı, sol eli etten değil metalden yapılmıştı — demirden dövülmüş, deri bir bileklikle ön koluna bağlanmış ustaca yapılmış bir taklit. Pazıları bir erkeğin uylukları kadar kalındı, açık teni demirci ocağından kalan kıvılcım izleriyle delik deşikti. O, tam anlamıyla bir demirciydi.

"İnisiye," diye homurdandı. "Tanrı bu gün sana güç versin."

"Bu Sœur Aoife," dedi Khalid. "Gümüş Kardeşliği'nin ustası."

“Başrahip, Charlotte'un yanında duran ve beni meraklı mavi gözlerle izleyen genç bir rahibeye işaret etti. İnce yapılı, güzel bir kızdı, başlığının kenarlarında kızıl kahverengi bukleler görünüyordu. Elinde cilalı meşe ağacından yapılmış ince bir kutu tutuyordu ve tırnakları köklerine kadar çiğnenmişti.

“‘Günaydın, acemi.’ Kız başını eğdi. ‘Rahibe ana seni kutsasın.’

"Bu iyi rahibe bugünki denemede sana yardımcı olacak. Deneme ustan ise," burada Khalid, Greyhand'e katil gülümsemesini gösterdi, "kendisini tanıtmasına izin vereceğim."

"Söz konusu kardeşe baktım, başrahibin yanında keskin siyah bir gölge gibi duruyordu. Koyu gri bıyığı o kadar uzundu ki, traşlı kafasının üstüne fiyonk yapıp bağlayabilirdi ve gözleri kafasındaki sidik delikleri gibi görünüyordu. Khalid ve Greyhand'den daha yaşlı görünüyordu, kırkını geçmiş olmalıydı. İnce yapılıydı, paltosunun yakası boğazına kadar sıkıca bağlanmıştı. Cilalı dişbudak ağacından yapılmış uzun bir baston dışında silahsızdı.

"Adım Talon de Montfort, Avcı Seraph," dedi zayıf adam keskin bir Elidaeni aksanıyla. "Seni karnından tüküren fahişeden ve seni oraya sıkan şeytandan daha çok benden nefret etmeyi öğreneceksin."

"Şaşkınlıkla efendime, sonra Khalid'e baktım. Bu Talon, Avcı Seraph'ı, Tarikat'ın ikinci en yüksek 'aziziydi. Ama yine de, hayatta hiçbir piç annem hakkında böyle konuşamaz. "Annem..."

"*Swakk*!" Talon'un bastonunun bacaklarıma çarpmasıyla bir ses duyuldu. "Ah!"

“‘Sırasında bu duruşma sen konuşmayacak konuşacaksınız konuşacaksınız konuşulduğunda konuşulduğunda Anladım Anladım mı?

"O-oui," dedim, kırbaçlanmış uyluğumu ovuşturarak.

“Swakk!

"Evet ne, seni domuz sikici küçük boktan büyücü?" "Evet, Seraph Talon," diye nefes nefese cevap verdim.

"Mükemmel." İnce adam Greyhand'e ve diğer aydınlara baktı. "Yerlerinizi alın, tanrısal kardeşlerim. Hava soğuk ama bu uzun sürmeyecek. Bir saat içinde deneme sona erecek ya da cenaze töreni başlayacak."

“Bu sözler beni biraz korkuttu. Ama ustam sadece omzuma hafifçe vurdu.

“‘Korkma. İlahiyi dinle, Küçük Aslan.’

Greyhand döndü ve Abbot Khalid ile başrahibenin yanında, tribünlere doğru yürüdü. Argyle, Arşivci Adamo'ya yardım etti; yaşlı adam demircinin demir elini tuttu ve yıldızın önünden yavaşça yürüdü. Talon ile aramda soğuk rüzgarlar esiyordu, saçlarım gözlerime giriyordu. Rahibe Aoife, elinde tahta kutu ile serafın yanında duruyordu. Zayıf adam, özellikle lezzetli bir fareyi değerlendiren bir baykuş gibi bana baktı ve ben de elindeki sopayı saldırmaya hazır bir engerek gibi izledim.

"Seni doğuran soğukkanlı adam hakkında ne biliyorsun, çocuk?" diye sordu Talon.

“Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, çünkü iyi bir cevabım yoktu. O anda annemi düşündüm ve göğsümde bir acı hissettim. Bunca yıl boyunca içimdeki açlığı konusunda beni uyarmıştı, ama bir kez bile gerçekte ne olduğumu söylememişti. Sanırım tüm bu günahlar yüzünden utanıyordu. Ama bana *bir şey* söyleyebilirdi...

“‘Hiçbir şey, Seraph.’

“Swakk!

“‘Ah!’

“‘Konuş, seni terbiyesiz pislik!’

“Galeriye bakıp taş gibi yüzlere baktım ve daha yüksek sesle konuştum. “Hiçbir şey, Seraph!”

“O başını salladı. ‘Şimdi, bu soruyu sanki dünya senin annenin seni dünyaya getirmesi için ihtiyaç duyduğu kadar sormam gerekiyor, ama kimyanın ilahi gizemleri hakkında bilgili misin?’

“Bu sözler kalbimi hızlandırdı. Kimya, köyümde fısıltılarla konuşulan karanlık bir sanattı. Annem bir keresinde bana bunun simya, büyücülük ve delilik arasında bir şey olduğunu söylemişti. Ama tedbirli davranmak için başımı salladım.

Talon iç geçirdi. "O zaman senin sözde zihnini aydınlatayım, seni beyinsiz pislik. Avda karşılaşacağın düşmanlar, Tanrı'nın gökleri altındaki en ölümcül yaratıklardır. Soğukkanlılar. Faekinler. Huzursuzlar. Alacakaranlık Dansçıları. Düşmüşler. Ama Yüce Tanrı seni

sonsuz gecede aletlerden mahrum bırakmadı. Ve biz sana *hepsini* nasıl yapacağını öğreteceğiz. Tek bir kıvılcımla tüm cennetin öfkesiyle patlayan kara ignis tozu. Düşmanlarının etini asit gibi yakan gümüş kostik. Kingshield. Angelgrace. Ghostbreath. Griefthorn..." Talon, paltosunun içinden koyu kırmızı tozun bulunduğu bir şişe çıkardı. "Ve son olarak, en büyük hediyesi."

"Ağzım kurudu. Bu, Greyhand ve de Coste'nin Hollyroad'da içtiklerinde gördüğüm tozun aynısıydı, nefes alırken gözleri kan kırmızısına dönmüştü.

"Bu *nedir*, Seraph?"

"Bu, seni akılsız pislik, sanctus. Düşmanlarımızın damarlarında akan özün kimyasal bir damıtığı. Bununla, bizi yaratan canavarlardan miras aldığımız karanlık susuzluğu gideriyoruz. *Ve* onları cehenneme geri göndermek için Tanrı'nın bize verdiği yetenekleri ortaya çıkarıyoruz."

“Yani o şey…”

"O başını salladı. 'Vampir kanı.'

"'Siktir *lan,*' diye fısıldadım.

"Testamentler sodomiyi ölümcül bir günah olarak nitelendiriyor, o yüzden yapmayayım." Talon kısa bir gülümseme attı. "Ama çok güzelsin, de León, teklifin için teşekkür ederim."

“Şaka yaptığını düşünerek güldüm.

“Swakk!

“‘Ah!’

"Sanctus, San Michon'un kutsal ayinidir. Soluk kanlıların sonsuz geceye ve lanetli doğamıza karşı en büyük silahı. Bugün, onu ve yeteneklerini kullanmaya başlayacaksın. Ve ilk adımımız, benim çiğ avucumun içi boş fakiri, babanın ölümsüz sikinin dört kan bağı arasından hangisine ait olduğunu belirlemek. Ama başlamadan önce...' Bastonunu parmak uçlarında çevirip kaşlarını çattı. 'Bana izin vermelisin.'

"Yutkundum ve bacağımı ovuşturdum. "İzin mi, Seraph?"

"Soluk kanlıların rızası olmadan birbirlerine yeteneklerini kullanmaları yasaktır, aksi takdirde kırbaç cezasına çarptırılırlar. Biz silah arkadaşlarıyız, amacımız ve kanımız bir, ve her şeyden önce birbirimize güvenmeliyiz, de León. Öyleyse. Rızan var mı?"

“Kararsız bir şekilde Rahibe Aoife'ye baktım. "Eğer izin vermezsem ne olur?"

“Swakk!

“‘Ah!’

"Rıza gösteriyor musun?" "Rıza gösteriyorum!"

Talon başını salladı, gözlerini kısarak baktı. O anda çok garip bir hisse kapıldım. Sanki parmak uçları kafamın derisini okşuyordu. Gözlerimden bir fısıltı geçiyordu. Güneşe bakmış gibi gözlerimi kısarak başımı salladım. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Tüm vampirlerin ortak yetenekleri vardır ve bu yetenekler soluk kanlılara geçer. Ancak her kan soyunun kendine özgü yetenekleri de vardır." Talon, duvardaki tanıdık olmayan armalardan birini işaret etti: altın taç takmış beyaz bir kuzgun. "*Demir Kalpler.* Blood Voss'un akrabaları. Çelik gibi bir bedenleri var. Gümüşü bile savuşturabilirler. Aralarından en yaşlısı alevlerin öfkesine bile dayanabilir. Ama daha da ürkütücü olan yetenekleri, zayıf insanların zihinlerini okuyabilmeleridir."

"O hissettiğim şeyin bu olduğunu anladım — seraph *lanet kafamın içindeydi*. Onu artık hissedebiliyordum, kafatasımın içindeki bir gölge gibi. Ama başladığı kadar çabuk, o his de sona erdi.

“‘Düşüncelerini daha iyi korumayı öğrenmelisin, seni salak çeneli geveze,’ diye uyardı Talon. ‘Yoksa Voss’un akrabaları onları senin bok kafandan çıkaracaklar.’

“Talon'un babasının bu Demir Kalplilerden biri olduğunu ve oğlunun onların yeteneklerini kendine mal ettiğini fark edince gözlerimi sertçe kırptım. O zaman kendi babam hakkında tekrar düşündüm. O kimdi? Lanetli kanı bana ne tür nimetler bahşetmişti? Talon'un isterse zihnime girip çıkabileceği düşüncesi beni tedirgin ediyordu, ama aynı zamanda böyle bir yeteneğin benim de olabileceği düşüncesi içimi heyecanlandırıyordu.

"Seraph, iki siyah kurt ve iki süslü kırmızı dairenin işlendiği başka bir bayrağı gösterdi. İkiz aylar, Lánis ve Lánae.

"Kan Chastain. *Çobanlar*. Bu soğukkanlılar, hayvanlar aleminin sakinleri üzerinde iradelerini uygularlar. Onların gözlerinden bak. Onları kukla gibi kontrol et. En yaşlıları, yeryüzünün ve gökyüzünün en karanlık yaratıklarının şekline bile girebilirler. Yarasalar. Kediler. Kurtlar. Bir Chastain avladığında hiçbir hayvana güvenme, evlat.

Chastain'leri avlarken, evlat. Çünkü gecenin gözleri onların emrindedir."

Seraph üçüncü bir sancaka başını salladı; kalp şeklinde bir kalkan, üzerinde güller ve yılanlar ile güzel bir desen işlenmişti. "Kan Ilon. *Fısıltılar*. Bir çuval dolusu frengili yılanlardan daha tehlikeli bir soy. Tüm vampirler zayıf kalpli olanları iradelerine boyun eğdirebilirler. Ancak Ilonlar her türlü duyguyu manipüle edebilirler. Öfkeyi körükleyebilirler. Korku uyandırabilirler. Tutkuyu alevlendirebilirler. Ve kendi kalbine güvenemeyen bir avcı, hiçbir şeye güvenemez.

Talon son sancağa kırbacını indirdi; mavi bir zemin üzerine beyaz bir ayı ve kırık bir kalkan işlenmişti. "Kan Dyvok. *Vahşi.* Gecenin diğer iğrenç piçlerinin bile kutsal olmayan pantolonlarına sıçratacak kadar güçlü. Bu yaratıklar, yetişkin erkekleri çıplak elleriyle parçalayabilir. Ataları, yumruklarıyla kale duvarlarını yıkabilir ve botlarının altında yeri sarsabilir. Diğer soğukkanlılar bile onların yanında çaresiz çocuklar gibi görünür.

Talon yanındaki genç kadına dönünce zihnim karışmıştı.

"'İyi Sœur?'

"Aoife meşe kutusunu açarak süslü gümüş bir pipo çıkardı. Piponun şekli, ellerini kase şeklinde birleştiren Mutluluk Meleği Naél'i andırıyordu. Ben izlerken, Talon meleğin avuçlarına az miktarda kutsal su döktü.

"'Şimdi, anneni öldüren canavar bu dört soyundan birine aitti. Sen de onun kanını, daha zayıf bir şekilde de olsa, miras alacaksın. İlk kez garip bir yetenek gösterdiğin anı hatırlıyor musun? Çocukken hayvanlara karşı bir yakınlık hisseder miydin? Her zaman istediğini elde etme yeteneğin var mıydı? Belki de diğerleri konuşmadan önce ne söyleyeceklerini biliyordun?'

"Dudaklarımı ısırdım. 'Kız kardeşim Amélie. Soğukkanlı bir katil tarafından öldürüldü ve lanetliler olarak köyümüze geri döndü. Onu çıplak ellerimle öldürdüm.'

"Mmmn." Zayıf adam başını salladı. "Dyvok olabilir. Başrahibimizin damarlarında akan lanetli kanın aynısı. Pekala. Oradan başlayalım."

“Tribüne baktım, Khalid gözlerimle buluştu ve başını salladı. Böylesine güçlü bir adamla aynı kan bağına sahip olabileceğim düşüncesi, karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

“Talon bastonunu yere üç kez vurdu. Yağlı taşların birbirine sürtünmesinden çıkan sesi duydum ve yedi yıldızın ortasının genişlediğini gördüm.

“Koyu granit bir kaide üzerinde, Greyhand'in Lorson'dan manastıra sürüklediği aynı sefil yaratık duruyordu. Eti çorak, lekeli ve griydi; ağzı ise jiletlerle dolu bir çukur gibiydi. Gümüş bir zincir onu yere bağlamıştı ve zincirin çürümüş deriye değdiği yerlerde metal cızırdadı. Sefil yaratığın boş gözlerine baktığımda, kendimi köyümde, kız kardeşimin eve geldiği günün sabahında buldum.

“Yıldızın diğer bölümleri açıldı ve yükselen kaidelerin üzerinde, çelik zincirlerle bağlanmış, yarı kurt yarı köpek gibi vahşi melez köpekler gördüm. Yıldızın ortasındaki sefil insanlara saldırarak çılgına dönmüşlerdi. Ama canavar sadece bana bakıyordu, gözleri sonsuz, yaşlanmayan bir açlıkla doluydu.

Talon, uzun saplı gümüş pipoyu dudaklarıma doğru kaldırdı.

"Derin nefes al," diye tavsiye etti. "San Michon, çarkta Kurtarıcı'nın kanını yakalayıp, onun cinayetinin günahını Tanrı'nın kutsal davasına dönüştürdüğü gibi, biz de kendi günahımızı yeniden yaratacağız. En büyük kahramanlar, en büyük korkulardan doğar."

"Hala kararsız bir şekilde ustama, sonra da Rahibe Aoife'ye baktım. Parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu ve peçesinin altından rahibenin dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Greyhand'in bana söylediği kelimelerin aynısını söylüyordu:

“İlahiyi dinle.

“Kalbim hızlı atıyordu. Karnımda korku vardı. Ama bu bir sınavsa, Tarikat'ın tüm önde gelenlerinin gözü önünde başarısız olmaya niyetim yoktu. Seraph Talon pipoyu dudaklarıma koydu, çakmaktaşını çaktı ve nefes almamı, *nefes almamı* söyledi.”

Jean-François kitabına eskizler çiziyordu, sesi alçak bir mırıltı gibiydi.

"İlk tat her zaman en tatlıdır. Ve en karanlık."

"Greyhand öyle söylemişti," dedi Gabriel başını sallayarak. "Keşke o zaman şimdi bildiklerimi bilseydim. Annemin kollarına ulaşana kadar koşardım, karanlığı ve canavarları kapıyı çarpıp dışarıda bırakırdım.

Orayı ve gümüş topuklu ayakkabılarla yürüyen bu adamları lanetledi. Çünkü o gün, o güzel zehri ciğerlerime solurken Talon'un yarattığı bir kahraman değildi. O *bir zincirdi*. Ve asla kırmayacağım bir zincir.

"O meleklerin gümüş ellerinde başladığını gördüm. Dilimde dans eden ince bir kırmızı iz. Üzerime çöküşünü hissettim, kurşun kadar ağır ve tüy kadar hafif, tüm vücudum alevler içindeydi. Ve içinde, cennetin parlaklığı ve kanın kırmızılığı kadar canlı bir senfoninin ilk notalarını duydum.

"İlahiyi dinle, Küçük Aslan.

"Oh, *Tanrım,*" diye nefes nefese kaldım. "Oh, tatlı ve kutsal Kurtarıcı..."

“Kendimi ne kadar süre kaybettiğimi bilmiyorum. O kanlı dalgayı aşmak, dağınık duyularımı toparlamak için mücadele ediyordum, kaynayan kırmızı kanın içinde boğuluyordum. Sonunda beni yukarı çekip dışarı çıkaran sesi hatırlıyorum. Kan kırmızısı senfoninin altında, beni sarsacak kadar keskin, uyandıracak kadar yüksek başka bir ses yükseliyordu. Metal taşa çarpıyordu.

“Gözlerimi açtım ve onu gördüm. Kalbim göğsümde çarpıyor ve atıyordu.

“O sefil yaratık doğrudan bana saldırıyordu.”

X
ZAYIFLARIN KANI

"SERAPH TALON ve Rahibe Aoife ortalarda yoktu. Yalnızdım. Silahsızdım. Dakikeler saatler, anlar dakikalar gibi geçiyordu, canavar pençeleri gibi kıvrılmış parmaklarıyla bana doğru koşuyordu. Köpekler, soğukkanlı canavarın varlığıyla çıldırmış gibi havlıyordu. Kalbim deli gibi atıyordu. Ve sol avucumun içinde, gümüş rengi parlak bir ateş yanıyordu.

“Tek İnanç içinde yetiştirilmiştim. Çocukken her prièdi'de kiliseye giderdim, her gece yatmadan önce hala dualarımı ederdim. Tanrı'yı seviyordum. Tanrı'dan korkuyordum. Tanrı'ya tapıyordum. Ama hayatımda ilk kez Tanrı'yı gerçekten *hissedebiliyordum*. Onun sevgisini. Onun gücünü, içimde hissedebiliyordum. Ve o anda sanki omuzlarıma melek kanatları takılmış gibi hareket ettim. Sefil yaratığın ağzı açık, dili dişlerinin arasında şişmişti. Ama ben onun tutunmaya çalışan ellerinden kurtuldum ve canavar yanımdan geçip duvara çarptı.

"Sefil adamın boynuna hala sarılmış olan gümüş zinciri kapıp kırbaç gibi kırdım. Yaratık döndü ve ölü eller boğazımı sıkarken onun kutsal olmayan gücünü hissettim. Ama kendimi Amélie'nin eve geldiği günkü kadar güçlü hissettim. Kolumu bir kez, iki kez çevirdim ve gümüş zinciri yumruğuma doladım. Geri çekilip, o canavarın kara ağzına sertçe vurdum.

“Kemikler parçalandı. Dişler kırıldı. Tekrar vurdum, keskin olmayan, ıslak bir sesin kokuşmuş ete çarptığını fark ettim. Eski dostum nefret omzuma çöktü, zihnim sadece onun duyabildiği müziğe dans eden kız kardeşimin görüntüsüyle alevlendi, artık benim de duyabildiğim ilahi - kırmızı, kırmızı, kırmızı. Ve işim bittiğinde, canavarın kafası arkasındaki duvarda koyu bir lekeye dönüştü, kırık boynunun ucunda sarkık bir hamur parçası.

"İlahiyi dinle, Küçük Aslan.

“Cesedi yere bıraktım. Kırmızı bir akıntı gözlerimi kapladı, tüm melekler aynı anda şarkı söylüyordu. Sağ elim kan içindeydi, parmak eklemlerim kemiklere kadar parçalanmıştı. O kadar uçmuştum ki, parmak uçlarına basarak Mothermaid'in dudaklarına öpebilirdim. Ama Talon tribünlerden seslendi: ‘Korkma. Sıradaki!’

“Koşan ayak sesleri, soğuk taşların üzerinde pençelerin sesini duydum. Dönüp baktığımda, açlıktan kıvranan bir sürü köpek çemberin içinden üzerime saldırıyordu. Kanlı elimle zinciri sıkıca kavradım, ne yapacağımı bilemiyordum. Bir düzine köpek ok gibi üzerime geliyordu, gözleri çılgına dönmüş, dişleri sivrilmişti. Panik içinde, zinciri etrafımda savurarak onları uzaklaştırmaya çalıştım. Köpekler yavaşladı, hırlayarak ve havlayarak, ben duvara doğru geri çekilirken etrafımda sıkı bir çember oluşturdular. Neden bana saldırdıklarını anlamıyordum. Onlara zarar vermek istemiyordum, ama akşam yemeği olmak da istemiyordum. Kanlı zincir başımın etrafında vızıldarken, zihnim kanlı bir ilahi ile dolmuştu.

"Onlara geri çekilmelerini söyle!" diye bağırdı Greyhand. "Emredin onlara!" "Defolun!" diye bağırdım canavarlara. "Defolun, piçler!"

"Sesinle değil, beyinsiz yak çalgıcısı!" Talon tükürdü. "Zihninle!"

“Seraphin istediğini nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum, ama yine de denedim. Zincirimi sallayarak köpekleri uzak tutmaya çalışırken, en büyüğüne, lekeli kürkü ve parıldayan gözleri olan çirkin dişli bir canavara bakışlarımı sabitledim. Dişlerimi sıktım ve kafamın içinde ona kükredim, kendimi tamamen aptal hissediyordum. Ve dikkatimi o büyük pisliğe verirken, küçük pisliklerden biri fırsatı kaçırmadı, zincirimin altından sıçrayarak göğsüme atladı.

"Bir lanetle onu bir kenara savurdum. Ama yanımdan ağır bir şey çarptı ve ön koluma dişlerin battığını hissettim. Etim yırtılırken çığlık attım, beni tutan köpeğe yumruklar ve tekmeler savurdum. Bir diğeri bacaklarıma çarptı ve beni yere düşürdü, dişlerin omzuma battığını hissettim, sırtımdan sıcak kan akıyordu. Tekrar saldırdım, bedenler havada uçtu, ama o kadar çoklardı ki, hangi tarafa döneceğimi bilemedim. Kollarımı yüzüme kaldırmış, beni parçalarken bağırıyordum, onları bu çılgınlığa neyin sürüklediğini merak ediyordum.

deliliğe sürüklediğini merak ediyordum. Sanki ele geçirilmiş gibilerdi, sanki iradeleri kendilerine ait değildi.

"Ah," dedi Jean-François. "Anlıyorum."

"Evet," diye cevapladı Gabriel. "Ve geldikleri kadar hızlı bir şekilde, uzuvlarımı saran çeneler açıldı. Kanlar içinde kalarak ayağa kalktım ve zincirimi tekrar yakaladım. Ama o melezler geri çekiliyordu, kanlı çenelerini yalıyorlardı, gözleri artık Frère Greyhand'e dikilmişti. Ustam bir elini salladı ve yarı kurtlar, çobanın çağrısına uyan eğitimli Nordish çoban köpekleri gibi yedi yıldızın etrafındaki yerlerine geri döndüler.

Diğerleri izlerken, Seraph Talon daireye geri adım attı. Bana doğru yürürken botları taşların üzerinde ses çıkardı, yanında Rahibe Aoife vardı. Ayakta zor duruyordum, parçalanmış kollarımdan ve bacaklarımdan sıcak kan akıyordu. Kanın sesi kulaklarımda bir ağıt gibiydi, yaptıklarına duyduğum öfkeyle birlikte kutsal kan hala damarlarımdan akıyordu.

"Eh, sen kesinlikle Chastain değilsin. Sende canavarlara karşı hiçbir yakınlık yok, bu kesin." Talon, parçalanmış ellerimden birini tuttu. "Görünüşe göre Voss da değilsin. Zambak gibi tenin kağıt gibi kolayca yırtıldı, değil mi, çocuk?"

"Ellerini benden çek!"

“Talon, Khalid'e seslendi. ‘Sanırım çok üzgün, saygıdeğer Abbot!’ “‘Beni *öldürebilirlerdi*!’

Talon alaycı bir şekilde güldü. "Sen bir solgun kanlısın, çocuk. O kadar kolay ölmezsin. Birkaç saat içinde üzerinde iz bile kalmayacak." Seraf, etkileyici bıyığını düzeltti, lanetli bastonunu parmakları arasında çevirdi. "Hediyelerimiz zor zamanlarda ortaya çıkar. Bu sınav da bunu sağlamak için tasarlanmıştır. O yüzden sızlanmayı kes, dişlek küçük gong çiftçisi."

"Bunu bilerek mi yaptınız?" Yukarıdaki gözlere baktım. "Deli misiniz?" *delirdin mi*?'

"*Sen* deli misin?" Talon gülümsedi.

“Dişlerimi sıktım. Parmaklarımın yumruk haline geldiğini hissettim.

"Sen benim yerinde olsan bunu yapmazdım, seni küçük serseri," diye uyardı Talon. "Gümüş Düzen'in bir Seraph'ına sebepsiz yere saldırırsan, Mutluluk Meleği'nin bayramında bir engizisyoncu gibi kırbaçlanırsın."

Uzun, koyu bıyığını okşadı, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Ama belki... ben sana ilk vurursam..."

"Ne?"

"Eğer ben sana ilk vurursam, sen de bana vurabilirsin. Kan kan, değil mi, Abbot?"

“Tribünde Khalid başını salladı. ‘Kan kanla.’

"Öyleyse yap beni, seni değersiz budala," diye tükürdü Talon. "Öfkeyi al. Hiddeti al. O güzel dudaklarını titretiren öfkeyi al ve bana zorla. Eğer ben sana ilk vurursam, sen de bana vurabilirsin. Öyleyse beni kızdır, evlat. Beni *öfkelendir*."

“‘Ben…’

“Swakk!

“Yap! Hissettir bana!”

“Yapamam…”

“Swakk!

“‘Yedi Şehit, *kes* şunu lanet *olası*!’

"Ver onu bana!" Talon beni duvara sertçe itti, korkutucu bir güçle. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve gözlerinin kanla dolduğunu görebiliyordum. Dişlerini göstererek tısladı. "İçindeki şeyi kabul et! Kanındaki *laneti*!"

“Çenemi sıktım, şakaklarım zonkluyordu. Rahibe Aoife bana yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı. Tarikatın büyükleri soğuk ve acımasız bir şekilde izliyorlardı. Ama bunun hala bir sınav olduğunu biliyordum ve burada kendime bir yer edinmek, babamın bana miras bıraktığı yeteneklerin gerçeğini öğrenmek için çaresizce çabaladım. Bu yüzden Talon'un dediğini yapmaya çalıştım. Öfkemi, kanımdaki Nordling ateşini kucakladım, o kadar gerçekti ki derimin altında sıcaklığını hissedebiliyordum. Ve onun yerine serafın bu ateşle yandığını hayal ettim, alevler benden fışkırıp onu ateşe veriyordu. Kanlı yumruklarımı sıktım, göğsüm inip kalkarken tüm öfkemi ve acımı topladım ve ona yönelttim.

Talon'un gözleri büyüdü. Kısa ve sığ bir nefes aldı. "Hayır," diye iç geçirdi sonunda. "Hiçbir şey."

Talon tunikimi bıraktı. Sidiği gözleri parıldayan Avcı Seraf, yukarıdaki ışıklara bakarak bıyığını okşadı ve arkasını döndü. Seraf Argyle, Khalid'in kulağına fısıldarken demir gibi elini kulaklarına kapatmış, somurtuyordu. Greyhand'in yüzü maske gibiydi.

Arşivci Adamo, Charlotte'un omzunda uyuyakalmış gibiydi. Yaralarımın acısı, kutsal kanın altında sönük bir ateş gibi yanarken, tereddütle etrafında dolaştım. Kan parmaklarımdan damlayarak botlarımın içine birikiyordu. Rahibe Aoife endişeyle bana baktı, ama yine de yardım etmek için hiçbir adım atmadı. Seraf, dudaklarını sıkarak yavaşça bir daire çizdi.

"Sizden bir süredir görmedik. Ne kadar üzücü." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, pek güçlü değilsiniz demek istiyorum." Talon ezilmiş zavallılara işaret etti. "Sıradan bir soluk kanlı kadar güçlüsünüz elbette, ama kesinlikle Kan Dyvok'un soyundan gelmiyorsunuz. Canavarlara karşı hiçbir yakınlığınız yok, bedensel yaralara karşı direnciniz yok, bu yüzden Chastain ve Voss listeden eleniyor. Ama duygusal manipülasyon konusunda bir fahişenin soğuk suyu kadar yeteneklisiniz, bu yüzden Ilon da olamazsınız."

"Öyleyse... ben neyim?"

Talon ekşi bir ifadeyle bana baktı. "Sen bir zayıf kanlısın." "Ustam, ne?"

“‘Vampirlerin mirasını devredemeyecek kadar genç ve zayıf bir vampirin çocuğu,’ diye cevapladı Talon. ‘Senin soyun yok. Hepimizin paylaştığıkan hediyeleri dışında başka kan hediyen yok.’

“Yaralarımın acısı unutulmuştu. Nedenini tam olarak bilmeden karnımın çöktüğünü hissedebiliyordum. ‘E-emin misiniz? Belki de beni yeterince test etmediniz...’

"On yıldır Avcı Serafıyım, evlat. Bu Sınavı yeterince yaptım, zayıf kanlı birini gördüğümde anlarım." Talon'un dudağı kıvrıldı. "Ve sende bir tane görüyorum."

Bıyığını silkeledi ve yedi yıldızın üzerinden uzaklaştı. Rahibe Aoife sonunda bana uzandı, kanlı omzuma dokunarak fısıldadı, 'Burada Tanrı'nın işini yapmaya devam edeceksin, Acemi. Kalbinde Ana Denizkızının sevgisini, kafanda Yüce Olan'ın öğretilerini sakla, her şey yoluna girecek.'

“Greyhand ve Abbot Khalid'e baktım, içim parçalandı. Kanın akıtıldığı o anda, parçalanmış uzuvlarım titriyor, terden ıslanmış saçlarım gözlerimin üzerine sarkmış halde dururken, Talon'un veda sözleri karnıma yumruk gibi çarptı.

"Hayal kırıklığı."

XI
HİKAYELER NASIL İŞLER

“HAYAL KIRIKLIĞI.

“O gece geç saatlerde kafamda yankılanan tek kelime buydu. Usta Greyhand yeni çırağıyla ilgili haberlerden dolayı hayal kırıklığına uğramışsa da, bunu çok iyi sakladı ve beni barakalara geri götürürken her zamanki gibi soğukkanlılığını korudu. Ama yine de, Demirci Ustası Argyle'ın karanlık bakışları, Başrahibe Charlotte'un büzülmüş dudakları, Seraph Talon'un sözleri... Hiçbiri aklımdan çıkmıyordu. Yatağımda oturup yeni botlarımdaki kanı temizlerken, onun sesi hala kulaklarımda çınlıyordu.

"Hayal kırıklığı.

"Zaten kafasını uçurmalıydın," diye homurdandım. "Bak,

kurtçuklar ne bırakmış," diye bir ses geldi.

"Yukarı baktım ve Aaron de Coste'nin kışla kapısından bana baktığını gördüm. Yanında başka bir acemi vardı — de Séverin adında uzun boylu, siyah saçlı bir delikanlı, kendisi de de Coste gibi kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu. Aaron'un yüzündeki sırıtıştan, denememle ilgili haberin diğer acemiler arasında çoktan yayılmış olduğu belliydi.

"Senin düşük sınıftan olduğunu biliyordum, Kitten," diye alaycı bir şekilde dedi. "Ama bu kadar düşük değil."

"Bok ye, de Coste. Şu anda buna tahammülüm yok, seni uyarıyorum." "Sanırım mantıklı," dedi lordçık, de Séverin'e.

"Vampir köylüler insan köylülerle yatıyor. Hepsi sefaletin zengin dokusunun bir parçası, değil mi?"

“Benim içimdeki ateş alevlenirken, onun yandaşı kıkırdadı.

“Annem köylü değildi. O, de León ailesindendi.”

“‘Ah, malikane hanımı, eminim öyledir. Sizi çıkardığımız o sefil küçük delik, onun yazlığı mıydı?’ Aaron düşünür gibi kaşlarını çattı. ‘Yazlık kulübe, belki?’

“De Coste benden büyüktü. Üç yaş kadar, o zamanlar benden birkaç santim uzundu. Onu yenebileceğimden emin değildim, ama annem hakkında bir kelime daha söylerse, Tanrı'ya yemin ederim ki deneyecektim.

"Benim soyum yok," dedim sertçe. "Hala solgun kanlıyım. Hala savaşabilirim."

“De Coste güldü. ‘Ebedi Kral korkudan titriyor olmalı.’

"Olan olması gerekirdi," diye tükürdüm ve temizlemeye devam ettim.

"Lordçuk yatağına doğru yürüdü ve yatağının başucundaki Testaments kitabını eline aldı. Ama hala bana bakıyordu. 'Kendini böyle mi görüyorsun? Cesur küçük Gabriel de León, yeni gümüş kılıcıyla Fabién Voss'un cesetlerle dolu tahtına saldırıp tek başına krallığı kurtaracak, öyle mi?' Aaron güldü. 'Burada neler olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?'

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Kaderimin burada olduğunu biliyorum. Ve bu Tarikat'ın Ebedi Kral'a karşı tek gerçek umut olduğunu biliyorum."

“‘Hiçbir şeye karşı tek umut biziz*,* Kitten. ““Ne demek istiyorsun?”

“Kardeşim Jean-Luc, Augustin'deki imparatorluk ordusunda şövalye. Altın Ordusu. Başkentte toplanan kuvvetler, Forever King'in sefil köpekleri Nordlund'a ulaşamadan onu *yok edecek*. Oh, davamız haklı olabilir. Ama üzücü gerçek şu ki, sarayda kimse gümüş azizlerin bir fark yaratacağına inanmıyor." Aaron dudaklarını kıvırarak etrafımızdaki kışlalara el salladı. "Bu manastırın finanse *edilmesinin tek* nedeni, İmparatoriçe Isabella'nın mistisizme düşkün olması ve İmparator Alexandre'nin yeni karısı tarafından sikini yalatmaktan hoşlanmasıdır."

"Bu saçmalık, de Coste," dedim.

"Sen bu konuda ne bilirsin ki, zayıf kanlı?" diye iç geçirdi de Séverin.

“Tanrı'nın beni buraya getirmek istediğini biliyorum. Kız kardeşim bu canavarların elinde *öldü*. Ve onları durdurmak için bir şey yapabilirsem, yapacağım.”

“‘Aferin sana,’ dedi Aaron. ‘Ama sonunda, tüm inancın ve öfkenle, rüzgarda savrulan pislikten başka bir şey olmayacaksın. Yani, kendine bir bak. Ailemizin soyu Maximille the Martyr’e kadar uzanıyor. Annem Nordlund’un en zengin eyaletinin baronesi ve—’

ailemizin soyu Maximille the Martyr'e kadar uzanıyor. Annem Nordlund'un en zengin eyaletinin baronesi ve..."

"Ve yine de bir vampirle yatmaktan çekinmedi."

Theo Petit kapıdan içeri girerken De Coste sessizleşti. İri yarı adam deri kıyafetler giymişti, ama tuniği açık ve altında metalik mürekkep izleri görünüyordu. Sol kolunun dirsekten dirseğe kadar güzel bir melek dövmesi vardı ve göğsünde hırlayan bir ayı gibi bir şey kazınmıştı. Elinde bir tabak tavuk budu vardı ve gürültüyle çiğneyerek yatağa uzandı.

"Soylu kadınların komik yanı da bu," diye düşündü Theo. "Dört ayak üstüne çöktüklerinde diğer kadınlarla aynı boyda oluyorlar."

"'Kanalizasyondan kan, lağımdan ağız,' diye alay etti de Séverin. 'Theo Petit değil misin sen? Kimsenin sormadığı sorunun cevabı.'

"Burada hepimiz ölülerin piçleriyiz, Aaron. Hepimiz imparatorun botlarının altındaki pislikleriz. *Hepimiz* lanetlendik." Theo yüzüne bir tavuk budu tıkıştırdı ve ağzı dolu halde de Coste'ye konuştu. "O yüzden işkence görmüş asilzade vaazını kes, olur mu?"

"Aaron sadece kaşlarını çattı. "Sadece sangirè'ye efendini kaybettiğin için terbiyeni unutma, Petit. Bu grubun kıdemli üyesi benim."

Theo bir an çiğnemeyi bıraktı, gözleri parladı.

"Efendimden bir daha bahsedersen, bu teoriyi test etmek zorunda kalabiliriz, Aaron."

"De Coste iri delikanlıyı baştan aşağı süzdü, ama ısrarcı görünmüyordu. Bunun yerine yastığına uzandı ve kendi kendine mırıldandı. 'Yumuşak başlı...'

"Theo alaycı bir şekilde güldü ve botlarını yatağın üzerine koydu. 'Kız kardeşin farklı bir şarkı söylüyor.'

"Ben hafifçe güldüm ve kafamda defteri işaretledim.

"Neye gülüyorsun, Kitten?" Aaron hırladı.

"De Coste'ye zehirli bir bakış attım, ama konu şimdilik kapanmış gibiydi. Theo'nun gözlerine bakıp sessizce teşekkür ettim, ama iri çocuk sadece omuz silkti. Sanırım kavga Theo'nun beni koruması değil, de Coste'den hoşlanmaması yüzündendi. Ve böylece,

Sessiz, yaralı ve hala arkadaşsız bir şekilde, Gauntlet'teki başarısızlığımı fazla düşünmemeye çalışarak botlarımı temizlemeye geri döndüm. Hepimizin paylaştığı şey dışında, kendime ait hiçbir sözüm ve yeteneğim yoktu. Babam hakkında hiçbir şey öğrenmemiştim. Ama Aaron'un söylediği her şeye, Deneme'ye rağmen, hala orada olmanın kaderim olduğunu hissediyordum. Tanrı beni San Michon'da istiyordu. Zayıf kanlı ya da değil.

Gabriel bir an durdu, ellerine bakarak parmaklarını birbirine geçirdi.

"Ama korkunç şeyi bilmek istiyorsun, soğukkanlı?"

"Bana korkunç şeyi söyle, Silversaint," diye cevapladı Jean-François.

O gece geç saatlerde yatakta yatarken, yaralarım artık sadece bir anıydı ve de Coste'nin bana ordudaki kardeşi hakkında anlattıklarını düşündüm. Bu manastırın restorasyonunun sadece bir imparatoriçenin kaprisinden ibaret olduğunu. Ve ilk aklıma gelen, Ebedi Kral Altın Ordusu tarafından yenilgiye uğratılırsa kurtulabilecek insanlar değildi. Onu yenmek için ölebilecek askerler ya da bu çatışmanın yaşanmış olması bile değildi. İlk aklıma gelen, oraya vardığımda savaşın bitmemiş olması için dua etmekti."

Gabriel iç geçirdi ve tarihçinin gözlerine baktı.

“İnanabiliyor musun? Gerçekten *kaçıracağımdan* korktum.”

"Kılıç taşıyan tüm genç erkeklerin arzusu bu değil mi? Zafer kazanmak ya da şerefli bir şekilde ölmek?"

"Şan," diye alay etti Gabriel. "Söylesene, vampir. Ölüm bu kadar şanlıysa, neden en değersiz insanlar tarafından bu kadar ucuz ve sıkça tercih ediliyor?"

Son Gümüş Aziz başını salladı.

“Ne olacağını hiç bilmiyordum. Bana ne yapacaklarını hiç bilmiyordum. Ama bunun artık benim hayatım olduğunu biliyordum. Ve bu yüzden, en iyisini yapmaya tekrar yemin ettim. Aaron ne derse desin, San Michon'un imparatorluğun kurtuluşu olacağına içimden hissediyordum. Seçildiğime, tüm bunların - kız kardeşimin cinayeti, Ilsa'ya yaptıklarım, damarlarımda akan lanetli ve piç kanı - hepsinin Tanrı'nın planının bir parçası olduğuna gerçekten inanıyordum. Ve ona güvenir, dualarımı eder, adını yüceltir ve sözünü dinlersem, her şey yoluna girecekti."

Gabriel alaycı bir şekilde avucundaki yedi yıldızı seyrederek alaycı bir şekilde güldü.

"Ne kadar aptalmışım."

"Cesaretini kaybetme, de León." Soğukkanlı adamın sesi, kaleminin kağıdı çizdiği ses kadar yumuşaktı. "Umutlarında yalnız değildin. Ama ölemeyecek bir düşmanı kimse yenemez."

"Augustin'deki karlar sadece ölümlülerin kanıyla kırmızıya boyanmadı. O gece sen de soğukkanlılar, sürü halinde öldünüz."

İnce bir omuz silkme. "Ölülerimiz ölü *kalır*, Silversaint. Seninkiler ise sana karşı dirilir."

"Ve sen bunun *iyi* bir şey olduğuna mı inanıyorsun? Söylesene, tüm bunların sonu nereye varacak diye hiç merak etmiyor musun? Yaratmış olduğun canavarlar bu topraklardaki tüm erkekleri, kadınları ve çocukları kuruttuktan sonra, hepiniz açlıktan öleceksiniz. Sefil ve soylu olanlar da."

“Bu yüzden sıkı bir yönetim gerekiyor.” Soluk parmaklar vampirin frakının üzerindeki işlemeli kurtları okşadı. “Yıkmak yerine inşa etme öngörüsüne sahip bir imparatoriçe. Fabién Voss, kötü kanlıları silah olarak kullanmakla akıllılık etti. Ama onların zamanı doldu.”

"Sefil olanlar sizden elli kat fazla. Dört büyük kith soyu var ve hepsinin köle ceset orduları var. O yılanların ordularını savaşmadan teslim edeceklerini mi sanıyorsun?"

"İstedikleri kadar mücadele edebilirler. Başarısız olacaklar."

Gabriel, soğuk bir hesapla canavara baktı. Kan ilahisi hala damarlarında çınlıyordu, zihnini ve duyularını keskinleştiriyordu. Soğukkanlı canavarın yüzü taş gibiydi, gözleri sıvı karanlıktı. Ama en çıplak kaya bile, onu görebilenlere bir hikaye anlatabilir. Her şeye rağmen - katliam, ihanet, başarısızlık - Gabriel de León avını iyi tanıyan bir avcıydı. Ve bir anda, cevabı gördü, sanki canavar o lanet olası kitaba yazmış gibi net ve keskin.

"Bu yüzden Kutsal Kase'yi arıyorsun," diye fısıldadı. "Kadehin diğer soyları yenmene yardım edeceğini düşünüyorsun."

"Çocuk masalları İmparatoriçem için ilgi çekici değildir, Silversaint. Ama *senin* hikayen ilgi çekici." Canavar kucağındaki kitaba vurdu. "Öyleyse lütfen devam et. Sen on beş yaşında bir çocuktun. Vampir bir babanın yarı kanlı piçi, taşra sefaletinden San Michon'un aşılmaz surlarına sürüklendin. Yemin ettiğin gibi, Tarikat'ın örnek bir üyesi oldun. Senin hakkında şarkılar söylediler

sana şarkılar söylediler, de León. Kara Aslan. Ashdrinker'ın sahibi. Ebedi Kral'ın katili. Bir insan nasıl bu kadar alçak bir başlangıçtan efsaneye yükselebilir?" Canavarın dudakları kıvrıldı. "Ve sonra bu kadar alçakta düşebilir?"

Gabriel, dudaklarını sıkarak fenerin alevine baktı. Kan dumanı içinde kıvrılıyor, zihnini keskinleştirirken hafızasını da keskinleştiriyordu. Dövmeli parmaklarını başparmağıyla okşadı, eklemlerinin altında P A T I E N C E yazıyordu.

Geçtiği yıllar sanki birkaç saniye gibi gelmişti ve o saniyeler kristal kadar netti. Havada gümüş çan kokusu alabiliyor, zihninde mum ışığının yansımasını görebiliyordu. Elleri altında yumuşak kalçaların sallandığını hissedebiliyordu. Arzu dolu karanlık gözler, kiraz gibi kırmızı dudaklar dudaklarına değiyor, tırnakları çıplak sırtını tırmalıyordu. Sonra sıcak ve çaresiz bir fısıltı duydu ve düşünmeden onu tekrarladı, sözcükler bir iç çekişle dudaklarından döküldü.

"Bunu yapamayız."

Jean-François başını eğdi. "Hayır mı?"

Gabriel gözlerini kırptı ve kendini o soğuk kulede, o ölü şeyle birlikte buldu. Kül tadı aldı. Yüzyıllardır ölümü reddeden canavarların çığlıklarını duydu, sonunda kendi elleriyle öldürdükleri canavarların. Ve soğukkanlı adamın bakışlarıyla karşılaştı, sesi gölge ve alevle karışmıştı.

"Hayır," dedi.

"De León..."

"*Hayır*. Şu anda San Michon hakkında konuşmak istemiyorum, sakıncası yoksa."

"Hoşuma gitmiyor." Jean-François'nın kusursuz alnında ince bir kırışıklık belirdi. "Soluk kan manastırında geçirdiğin yılları duymak istiyorum. Çıraklığın. Yükselişin."

"Ve zamanı gelince hepsini duyacaksın," diye homurdandı Gabriel. "Bütün gece bizim, sen ve ben. Ve bundan sonra da ihtiyacımız olan bütün geceler, bahse girerim. Ama Kutsal Kase hakkında bilgi edinmek istiyorsan, onu bulduğum güne dönmeliyiz."

"Hikayeler böyle yürümez, Silversaint."

"Bu *benim* hikayem, soğukkanlı. Ve eğer hakkım varsa, bunlar bu dünyada söyleyeceğim son sözler olacak. Öyleyse bu benim son itirafım ve sen de rahibimsen, en iyisini bildiğime güven."

Kendi lanet günahlarımın hesabını vereceğim. Anlatım bittiğinde, Lorson'a dönmüş olacağız. Charbourg'a. Augustin'in kırmızı karlarına. Ve evet, hatta San Michon'a. Ama şimdilik, Kutsal Kase'den bahsedeceğim. Bana nasıl geldiğinden. Nasıl kaybettiğimden. Ve aradaki her şeyden. İnan bana, İmparatoriçe'nin sonunda cevaplarını alacağına.

Kanlı Chastain'den Jean-François hoşnutsuzdu, sessiz hırıltısında dişlerinin izleri görünüyordu. Ama sonunda, canavar sivri parmak uçlarını boğazındaki tüylerin üzerinde gezdirdi ve çenesini eğerek kabul etti.

"Peki, de León. Sen bilirsin."

"Her zaman yaptım, soğukkanlı. Sorunun yarısı da buydu."

Son Gümüş Aziz sandalyesine yaslandı, parmaklarını çenesine dayadı.

"Öyleyse," diye iç geçirdi. "Her şey bir tavşan deliğiyle başladı."

İKİNCİ KİTAP

BU SONSUZ GECE

Büyük ve korkunç bir ordu surlara yaklaşmıştı ve şehrin savunucuları korkuya kapıldı, çünkü Ölüler arasında tanıdıkları yüzleri görebiliyorlardı; sevdikleri ve silah arkadaşları öldürülmüştü. Ama Kara Aslan kılıcını gökyüzüne kaldırdı, prensine yakışır yüzü sertleşmişti ve sesinin duyulmasıyla, sadakatsiz kalpler yeniden canlandı.

"Korkmayın," dedi onlara. "Sadece öfke duyun."

—JEAN-SÉBASTIEN RICARD
Báih Sìde Savaşı

I
ADALETSİZ
LİK

"Olay, geceye iki saat kala oldu," dedi Gabriel. "Gri çiseleyen yağmurla sırılsıklam olmuş, harap olmuş tarlaların arasından kuzeye doğru at sürüyordum. Rüzgarda kışın ilk acı esintisi hissediliyordu ve etrafımdaki arazi hayaletler doluydu. Ölü ağaçlar soluk mantarlarla kaplıydı, yol kilometrelerce uzanan boş bir çamur deresinden ibaretti. Geçtiğim köyler hayalet kasabalar gibiydi; binalar boş, mezarlıklar doluydu. Günlerdir canlı bir insan görmemiştim. İmparator Alexandre III'ün krallığını gezeli on yıldan fazla olmuştu. Ve her şey, oradan ayrıldığım zamankinden daha kötü görünüyordu."

"Bu tam olarak ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Jean-François. "Üç yıl önce. Otuz iki yaşındaydım."

"Neredeydin?"

"Güney." Gabriel omuz silkti. "Sūdhaem'de." "Peki neden sevdiğin Nordlund'u terk ettin?" "Sabırlı ol, soğukkanlı."

Vampir dudaklarını sıktı ama cevap vermedi.

"Yağmurdan korunmak için eski paltomu giydim. Soluk kan lekeleri. Siyah deri. Üç köşeli şapka alçakta, yakası yüksek, eski ustamın öğrettiği gibi. O kıyafeti giymem yıllar olmuştu, ama hala bana tam oturuyordu. Kılıcı yıpranmış kınında belimde asılıydı, başımı hava şartlarına karşı eğmiştim, o berbat gün boyunca at sürerek ilerliyorduk.

"Justice yağmuru hiç sevmezdi. Her zaman sevmemişti. Ama her zamanki gibi soğuk ve boş sessizliğe doğru hızla at sürmeye devam etti. Çok yakışıklıydı: siyah, cesur ve kale duvarları kadar sağlam. Kısır bir at olmasına rağmen, o at şimdiye kadar tanıdığım çoğu aygırdan daha cesurdu."

Jean-François yukarı baktı. "Hâlâ aynı atı mı kullanıyorsun?"

Gabriel başını salladı. "Eskisine göre biraz daha yaşlanmıştı. Tıpkı benim gibi. Ama Abbot Khalid'in dediği gibi, Justice benim en sadık dostumdu. O zamana kadar sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı. Cehennemin içinden birlikte geçtik ve o beni eve kadar getirdi. Onu kardeşim gibi severdim."

“Ve o küfürbaz sisternovice'nin ona verdiği ismi mi korudun?

Astrid Rennier

mi?” “Evet.”

“Neden? O kız senin için önemli miydi?”

Gabriel gözlerini fenerin alevine çevirdi, alevler göz bebeklerinde dans ediyordu.

“Sabırlı ol, soğukkanlı.”

Hücrede sessizlik hakimdi, tek ses parşömen üzerinde kalemin fısıltısıydı. Gümüş aziz uzun bir süre konuşmadı.

“Aylarca neredeyse hiç dinlenmeden yol aldım. Kış gelmeden Volta'yı geçmeyi planlamıştım, ama yollar beklediğimden daha zordu ve yanımda taşıdığım harita çok eskimişti. Öncelikle, yerliler Hafti'deki ücretli yolu yıkmış ve Keff üzerindeki köprüyü tahrip etmişti. Bulabildiğim kadarıyla feribotcu yoktu, kilometrelerce boyunca tek bir canlı bile yoktu. Bu yüzden geri dönüp nehrin yukarısına doğru gitmek zorunda kaldım."

"Neden?" diye sordu Jean-François.

Gabriel gözlerini kırptı. "Neden geri döndüm?"

“Yerel halk Keff Nehri üzerindeki köprüyü neden yıktı?”

“Dediğim gibi, bu sadece üç yıl önceydi. Günlerin ölümü üzerinden yirmi dört yıl geçmişti. Kanın efendileri o zamana kadar krallığı bir mezbahaya çevirmişti. Nordlund bir çorak araziye dönmüştü. Birkaç kıyı kalesi hariç, Ossway düşmüştü. Ebedi Kral'ın orduları Augustin'e giderek yaklaşıyordu ve efendisiz sefiller, liman kenarındaki fahişeler gibi Sūdhaem'in kuzeyinde sürünüyordu. Yerel halk, ilerlemelerini engellemek için köprüyü yıkmıştı."

Vampir, kaşlarını çatarak kalemini masaya vurdu. "Sana söyledim, de León. Bir çocuğa konuşur gibi konuş. Yerel halk köprüyü neden yıktı?"

Gümüş aziz sertçe baktı, çenesini sıktı. Sonra konuştu, sadece bir çocuğa değil, defalarca

ve coşkuyla yere atılmış biri gibi konuştu.

"Vampirler akan suyun üzerinden geçemezler. Köprüler ve soğuk toprağa gömülü oldukları durumlar hariç. Aralarından en güçlü olanlar, üstün irade gücüyle bunu başarabilirler. Ancak yeni doğmuş Ölüler için, hızlı akan bir nehir alevden bir duvar gibidir."

“Teşekkürler. Lütfen devam et.”

“Emin misiniz? Cevabını zaten bildiğiniz başka saçmalık yok mu?”

Vampir gülümsedi. "Sabır, Chevalier."

Gabriel derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti. "Öyleyse. Sabahtan beri sigara içmemiştim ve susuzluğum yavaş yavaş beni ele geçiriyordu. O gün daha fazla ilerleyemeyeceğimi biliyordum. Ama eski haritama baktığımda, Dhahaeth kasabasının kuzeyde bir saatlik mesafede olduğunu gördüm. Kasabanın hala ayakta olduğunu varsayarak, ateşin ve karnımı ısıtacak sıcak bir şeyin vaadi titremeleri bastırmaya yetti. Kaybettiğim zamanı telafi etmek umuduyla, yoldan saparak, beyaz dalgaların oluşturduğu halı gibi bir yerden geçip, yaşayan mantarların ve uzun zamandır ölü ağaçların bulunduğu bir ormana girdim.

"Ormana gireli on dakika bile olmamıştı ki, ilk sefil yaratık beni buldu.

“Bir kadın. Öldürüldüğünde otuz yaşlarında olmalıydı. Hayaletler gibi sessizdi, ama Adalet onu fark etti, kulaklarını kafasına dayamıştı. Bir saniye sonra onu gördüm, bir avcı gibi hareket ediyordu, doğruca bana doğru geliyordu. Saçları vahşi sarı bir yumağındı ve kurt gibi hızlı, zayıf ve çıplak bir şekilde bana saldırdı, boynundaki açık yaradan nemli kıvrımlar halinde sarkan derisi vardı.

“Hızlı koşuyordu. Bir ölümlü insandan çok daha hızlıydı. Tek bir sefil adamdan korkmuyordum, ama bu piçler minstreller gibiydi — bir tane varsa, her zaman diğerleri de vardır ve seni bulanların sayısı arttıkça, daha da sinir bozucu hale gelirler. Bu yüzden Justice'e bir dürtü verdim ve koşmaya başladık, enkaz halindeki ağaçların arasından geçerek.

“Sağımda başka bir zavallı gördüğümde kılıcımı kınından çıkardım. Küçük bir Sūdhaemi çocuğu, yüksek yumru kökler ve mantarların arasından koşarak geçiyordu. Sonra önümde bir tane daha gördüm. Ve bir tane daha. Hepsi cesetler gibi sessizdi. Hepsi hızlı koşuyordu. Hiçbiri adalet kadar hızlı koşmuyordu

Adalet kadar hızlı koşmuyordu. Ama bir grup olduklarını anlayabiliyordum. Her biri en az on yaşındaydı."

Jean-François bir kaşını kaldırdı, kalemini masaya vurdu. "Sanki bir çocuğa konuşuyorsun, de León."

Gabriel iç geçirdi.

"Yeni doğmuş sefil yaratıklar tehlikelidir, beni yanlış anlama. Ama bir ile on arasında bir ölçekte, birin Ossway'deki ortalama bir bar kavgası, on ise cehennemin en korkunç kabusu ise, onlar dört civarında. Aralarındaki en yaşlısı bile bir yüksek kanlıyla boy ölçüşemez. Ama yaşlı sefil yaratıklar da küçümsenmemelidir. Sizin gibiler, kanınız ne kadar kalınlaşırsa o kadar güçlenir. Bunlar tehlikeliydi ve sayıları çoktu. Ama Justice ölü ağaçların arasından geçerek, mantar çalılıklarının arasında tam hızla ilerledi. Nalları gök gürültüsü gibiydi ve kalbi korkusuzdu, kısa sürede o kanı olmayan piçleri geride bıraktık.

“Bir süre sonra terden sırılsıklam olmuş halde ormandan çıkıp yağmurun altına atıldık. Altımızda sisle kaplı soğuk ve gri bir vadi uzanıyordu. Kuzeydoğuda, karanlıkta karanlık bir yol şeridi görünüyordu. Birkaç kilometre ileride nehir geçidi ve güvenlik vardı.

Justice vadinin içine doğru koşarken onu okşadım ve kulağına fısıldadım.

“‘Kardeşim. En iyi oğlum.’

"Ve sonra toynakları tavşan deliğini buldu. Ön bacağı toprağa battı, eklem korkunç *bir çatırtıyla* kırıldı*,* düşerken çığlıkları kulaklarımı doldurdu. Yere çarptım, bir şeyin kırıldığını hissettim, acı içinde nefes nefese, çürümüş bir kütüğe yaslanarak yuvarlandım. Kılıcım kınından kaymış ve çamurun içinde yatıyordu. Kafam çınlıyordu, kolumda ateş yanıyordu. Bir anda kırıldığını anladım — derimin altında tanıdık bir cam kırılma sesi duyuyordum. Sabaha kadar iyileşmeyecek kadar kötü değildi. Ama zavallı Justice için aynı şey söylenemezdi."

Gabriel uzun ve derin bir nefes aldı.

“Oğlumun enkazından kalktım, ellerim ve çenem çamurla kaplıydı. Son nefesine kadar cesurca ayağa kalkmaya çalışan oğlumun, topuğundan kopmuş kemik parçasına baktım.

"Oh hayır," diye fısıldadım. "Hayır, *hayır*."

“Adalet, acı içinde çığlık attı. Yüzümü gökyüzüne çevirdim, göğsümde tanıdık bir öfke kabardı. Arkadaşıma baktım, kolum kanıyordu, boğazım düğümleniyordu, kalbim parçalanıyordu. San Michon'daki ilk günden beri benimle birlikteydi. Kan ve savaş, ateş ve öfke dolu on yedi yıl. O, sahip olduğum tek şeydi. Ve şimdi... bu mu?

"Tanrı benden nefret ediyor," diye fısıldadım.

"Peki neden öyle olduğunu düşünüyorsun, m-neden?

"Ses her zamanki gibi geldi. Kafamın içinde gümüş gibi yumuşak dalgalanmalar. Elimden geldiğince onu görmezden geldim, kardeşim kırık bacağıyla ayağa kalkmaya çalışırken onu izledim. Bacağı yanlış bükülmüştü ve yine yere düştü, büyük kahverengi gözleri kafatasında dönüyordu. Onun acısı benim acımdı.

"*Ne yapman gerektiğini biliyor musun, Gabriel?" diye* gümüş ses yine geldi.

“Ayaklarımın dibinde duran, çıplak ve çamurla kaplı uzun kılıcı baktım. İki elle tutulan sapı siyah deri ile sarılmıştı, gümüş kaplı kabzası güzel bir kadın gibi işlenmişti, kolları çapraz koruyucu şeklinde açılmıştı. Kılıcın eğri ve zarif bıçağı, eski Talhostik tarzında şekillendirilmişti, ancak yine de ölümcül bir zarafet taşıyordu. Efsanevi bir çağda, düşmüş bir yıldızın karanlık göbeğinden dövülmüştü. Ama kırılmıştı. Sanki bir ömür önceydi.

"Uçtan altı inç kırılmış. "Kapa
çeneni," dedim ona.

"Onu koklayacaklar. Onu parçalara ayıracaklar, evet, yapışkan kırmızı, kırmızı yapışkan, o çığlık çığlığa bağırırken. Bu şeker gibi tatlı bir merhamet.

"Neden bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun?"

"Neden hep bunu yapıyorsun?

"Atımın gözlerine baktım, kırık kolumun acısını unuttum. Yıllar boyunca arkadaşım olarak gördüğüm tüm insanlar arasında, Justice tek kalan kişiydi. Ve acısı ve korkusu içinde, en karanlık saatlerinde, bana baktı. Onun Gabriel'i. San Michon'daki ahırlarda çocukken tanıştığı, sözde kardeşlerinin hiçbiri veda etmeye gelmediğinde onu oradan sürgüne götüren kişi. Bana güveniyordu. Acısına rağmen, bir şekilde her şeyi yoluna koyacağımı biliyordu.

"Ve kılıcımı onun kalbine sapladım.

"Ona verebileceğim en hızlı son değildi. Tekerlekli tabancamda bir mermi vardı. Ama geceye sadece iki saat vardı ve Dhahaeth kasabasına yürüyerek en az dört saatlik yol vardı. Bu civarda sefil insanlar sinekler gibi üşüşmüştü ve atından düşmüş bir adam, yenmemiş bir yemekten farksızdı.

“Aptal olmaktansa piç olmak her zaman daha iyidir.

“Yine de, Justice ölürken yanında oturdum. Son nefesini çamura verirken başı ağır bir şekilde kucağıma düştü. Gökyüzü karanlık gölgelerle kaplıydı, dondurucu yağmurda gözyaşlarım sıcaktı. Kırık uzun kılıcım çamura saplanmıştı, arkadaşımın kanıyla parlıyordu. Yukarıdaki gökyüzüne baktım, tanıdığım Tanrı'nın izlediğini biliyordum.

"Siktir git," dedim ona.

"*G-Gabriel,*" bıçak kafamın içinde fısıldadı.

"Sen de siktir git," diye tısladım.

"*Gabriel,*" diye tekrarladı, daha acil bir sesle.

"Ne?" Kılıcı öfkeyle baktım, sesim boğuk çıkıyordu. "Onun yasını tutmam için bir nefes bile veremiyor musun, seni kutsal olmayan kaltak?"

"Kılıç tekrar konuştu, kanımı dondurdu.

"Gabriel, onlar geliyor."

II
ÜÇ YOL

“ÇOCUK ilk koştu. Küçük olan. Dönüştüğünde altı yaşından büyük değildi. Bir geyik gibi hızlıca vadiden aşağı, doğruca bana doğru koştu. Diğerleri onu takip etti: sarışın kadın, bitkin bir adam, daha kısa ve daha geniş bir adam. Artık en az iki düzine kişi vardı.

“Nefes nefese, ayağa kalktım, kırık kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Sağlam elimle heybeyi koparıp kırık kılıcımı kınına sokarken acı yeniden başladı. Zavallı kardeşime veda ettim ve sonra koşmaya başladım, vadiden aşağı, uzaktaki yol şeridine doğru. Geçit en az üç mil ilerideydi. O kadar uzun süre bir grup sefil adamdan kaçmamın imkânı yoktu. Ama onların Adalet için durduklarından emindim — kanı çamura karışmış, havada kokuyordu. Bu tür köpekler buna karşı koyamazdı.

“Titremeleri hissedebiliyordum, susuzluk kalbimin çarpmasına, karnımın ağrımasına neden oluyordu. Sendeleyerek, çamurda neredeyse kayarak, bandolierimden bir cam şişe kaptım. Altında sadece bir tutam toz kalmıştı, gül yaprakları ve çikolata rengindeydi, onu içmenin vaadi ellerimi daha da titretmeye başladı. Ama paltomun içine uzandığımda, çakmak kutumun kaybolduğunu fark edince kalbim botlarımın içine çöktü.

“Siktir lan…” diye fısıldadım.

Kemerimi, paltomu aradım ama sonucu belliydi; Justice beni fırlattığında düşürmüş olmalıyım. Artık aleyhimdeki durumu dengelemek için hiçbir şansım kalmamıştı.

"Ve böylece koşmaya devam ettim, kırık kolumu bandolierimin içine sıkıştırarak ve acı içinde kıvranarak. Zamanla iyileşecekti, ama o alçaklar bana hiç zaman vermeyecekti. Artık tek umudum nehirdi, ve o da en iyi ihtimalle zayıf bir umuttu. Eğer beni yakalarlarsa, Justice gibi ölmüş olacaktım."

Jean-François kitabından başını kaldırdı. "Onlardan o kadar mı korkuyordun?"

"Dünyanın mezarlıkları, korkuyu dosttan başka bir şey olarak gören aptallarla doludur."

"Belki de efsanen anlatıldıkça abartılmıştır, de León."

"Efsaneler hep öyle olur. Ve hep yanlış yönde."

Vampir altın sarısı buklelerini kenara itti, koyu renkli gözleri Gabriel'in geniş omuzlarında dolaştı. "Senin, gelmiş geçmiş en korkunç kılıç ustası olduğun söylenir."

"O kadar da abartma." Gümüş aziz omuz silkti. "Ama şöyle diyelim; elimde keskin bir şey olsaydı, bana Fathers işareti yapmak istemezdin."

Vampir gözlerini kırptı. "Seni Babalara mı teslim etmek?"

Gabriel sağ elini kaldırdı, parmaklarını uzattı, sonra sol eliyle ön kolunu kavradı. "Eski İskandinav hakareti. Annenin o kadar çok erkekle yattığı için babana ulaşmanın imkansız olduğunu ima eder. Ve anneme hakaret etmek, yüzünü bıçaklatmanın iyi bir yoludur."

"O zaman neden kaçtın? Gümüş Düzen'in bir örneği? Ashdrinker'ın kendisi? Bir grup pis kanlıdan kaçan kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi?"

"Üçüncü Kural, vampir."

Jean-François başını eğdi. *"Ölüler hızlı koşar."*

Gabriel başını salladı. "O piçlerden iki düzine vardı. Kılıç kolum en az iki yerinden kırılmıştı. Ve dediğim gibi, kaçacak yerim yoktu."

Jean-François, önlerindeki masanın üzerindeki kemik pipoya baktı.

"Sanctus'a bu kadar mı bağımlıydın?"

“Sanctus'a bağımlı değildim, ona *bağımlıydım*. Ve evet, ekipmanımda başka numaralar da vardı, ama kolum iki kez yaralanmıştı ve o kadar kişiyle savaşmak çok riskliydi. Açıkçası, onlardan daha hızlı koşabileceğime de pek umudum yoktu, ama her zaman pes edip ölmeyecek kadar inatçı birisi oldum. Ve böylece, kaçmaya çalıştım. Gözlerime yağmur yağıyordu. Kalbim gırtlakta atıyordu. Buraya dönmek için yapmak istediğim her şeyi düşünüyordum ve bunların hiçbirini yapabilecek miyim diye merak ediyordum. Arkama baktım ve

sefil yaratıkların Justice'in cesediyle işlerini bitirdiklerini gördüm. Çamurdan kalkıp üzerimize geldiler, dudakları kırmızı, dişleri parlak.

“Yola vardığımda, gök gürültüsü çakarken çamurda sendeleyerek ilerliyordum. O sırada neredeyse bitmiştim. Sefil adam hemen arkamdaydı. Çaresizlik içinde kılıcımı çekerek

“Eğer burada vahşice öldürülürsen,” diye fısıldadı, *“ve ben de bir akılsız, serseri, kurtçuk yumağının belinde asılı olarak hayatımı sonlandırırsam, sana* çok *kızarım.*

"Benden ne istiyorsun?" diye tısladım. "*Koş,*

Küçük Aslan," diye cevapladı. *"KOŞ*."

"Kılıcın söylediğini yaptım. Son bir hız patlaması. Ve gökyüzünü şimşekler aydınlatırken, yağmur damlaları arasında gözlerimi kısarak önümde onu gördüm. Bir mucize. Sefil bir gri atın çektiği bir araba, yolun ortasında duruyordu."

“Tanrı'nın müdahalesi mi?” diye mırıldandı Jean-François.

"Ya da şeytan kendi türünü sever. Arabayı bir düzine asker çevremişti. O geceler yem kıtlığı vardı ve at beslemek fakirlerin işi değildi. Ama bu adamların her birinin de birer atı vardı; sağlam, iri sosya atları, sahipleri tartışırken yağmurda çamurda dizlerine kadar batmış, kederli bir şekilde duruyorlardı. Sorunlarını bir bakışta anladım: hava yolu çamur deryasına çevirmişti ve arabaları akslarına kadar batmıştı.

“Askerler iyi donanımlı ve iyi beslenmişti. Kızıl tabardlar ve pislikle kaplı demir plakalar giymişlerdi ve arabayı çekmeye çalışıyorlardı. Ve onların başında, çamur atın suçuymuş gibi zavallı arabayı kırbaçlayan iki uzun boylu, solgun kadın duruyordu. Neredeyse aynıydılar, belki ikizdiler. Saçları uzun, siyah ve sivri uçlu perçemlerle kesilmişti ve gözlerinin üzerinde kısa, üçgen peçeli üçgen şapkalar takıyorlardı. Deri giysiler giymişlerdi ve tabardları da kan kırmızısıydı, Naél, Mutluluk Meleği'nin çiçeği ve kırbaç sembolleriyle işaretlenmişti. O zaman bunların sıradan askerler olmadığını anladım.

"Bu bir engizisyoncu grubuydu.

"Adamlar geldiğimi duydular ama çok telaşlı görünmüyorlardı. Sonra peşimdeki ceset yığınını gördüler ve hepsi de boktan bir haldeydiler. 'Şehitler bizi kurtarın' diye fısıldayan biri, 'Siktir lan' diye inleyen bir başkası vardı ve engizisyoncuların çeneleri neredeyse yerinden düşecekti.

“Gabriel, dikkat et!

“Fısıltı zihnimde çınladı, gözlerimin arkasında gümüş gibi. İlk sefil yaratık beni yakaladığında çığlık atarak döndüm. O kadar yakındı ki, çürümüş nefesini koklayabiliyordum, eskiden küçük bir çocuk olduğunu tahmin edebileceğim siluetini görebiliyordum. Dönmeden önce çürüme çok ilerlemişti, ama sinekler kadar hızlı hareket ediyordu, ölü oyuncak bebek gözleri kırık cam gibi parıldıyordu.

Kılıcım havayı kesti, şiirsel olmaktan uzak, gelişigüzel bir vuruştu. Kılıç canavarın uyluğuna çarptı ve devam etti, bacağını çürümüş kan fışkırarak havaya uçurdu. Ses çıkarmadan düştü, ama diğerleri de geldi, savaşmak için çok hızlı ve yenmek için çok fazlaydılar. Sosyalar Ölüleri görünce dehşetle çığlık attılar ve dört bir yana kaçıştılar, toynakları gürültüyle yere vuruyordu. Askerler öfke ve korkuyla peşlerinden bağırdı."

Gabriel parmaklarını çenesine dayadı. Düşünmek için durakladı.

"Şimdi, bir insan ölümle yüz yüze geldiğinde üç şekilde tepki verebilir, soğukkanlı. İnsanlar savaş ya da kaçmak hakkında konuşur, ama gerçekte savaşmak, kaçmak ya da *donakalmak* vardır. O askerler, kendilerine hücum eden iki düzine cesedi gördü ve her biri farklı bir yol seçti. Bazıları kılıçlarını kaldırdı. Bazıları altlarına işedi. Ve o iki sorgu yargıcı ikizler birbirlerine baktılar, kemerlerinden uzun, keskin bıçaklar çektiler ve atları arabaya bağlayan koşum takımlarını kestiler.

"Koş!" diye bağırdı biri, dehşete kapılmış hayvanın sırtına atladı.

Diğeri onun arkasına atladı ve arabaya vahşice bir tekme attı. 'Uç, seni fahişe!

"Gabriel, seni mu—

Kılıcımı kınına soktum, kafamdaki sesini susturdum. Ve kemerime uzandım, sol elim titreyerek çarklı tabancamı çektim. Tabanca gümüşi renkteydi, maun kabzasına yedi yıldız işlenmişti. Adalete ateş edebileceğim kurşun hala namluda duruyordu. Onu sakladığım için mutluydum, onun yerine engizisyoncuların üzerine ateş ettim.

“Silah sesiyle gümüş mermi bir kadının sırtını delip geçti ve kan fışkırdı. Kadın çığlık atarak arabadan düştü, at arka ayakları üzerinde yükseldi ve kız kardeşini çamura attı. Nefes nefese, şaşkın askerlerin yanından koşarak arabaya atladım.

"Dur!" diye bağırdı ilk kadın.

"A-adi herif!" diye öksürdü diğeri, çamur içinde kanlar içinde.

"Ama hiçbiri için vaktim yoktu. Tek sağlam elimle atın yelesini sıkıca tutarak, tekme atmak için topuklarımı kaldırdım. Ama ona cesaret vermeye gerek yoktu, sefil adamlar yaklaşırken korku içinde çığlık atıyordu. At çamurun içine pençelerini geçirdi ve fırladı, siyah çamur sıçrayarak arkamıza bakmadan nehre doğru koştuk."

Gabriel sessizleşti.

Soğuk hücrede yıllar süren bir sessizlik hakim oldu.

"Hepsini orada bıraktın," dedi Jean-François sonunda.

"Evet."

"Hepsini ölüme terk ettin."

"Evet."

Jean-François kaşlarını kaldırdı. "Efsaneler sana asla korkak demedi, de León."

Gabriel ışığa doğru eğildi. "Gözlerime bak, soğukkanlı. Sana ölmekten korkan bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Bana ölmeyi isteyecek birine benziyorsun," diye itiraf etti vampir. "Ama gümüş azizler, Tek İnanç'ın örnekleri olmalıydınız. En iğrenç canavarların katilleri ve en yüce Tanrı'nın savaşçıları. Ve sen de onların en iyisiydin. Ölmüş bir atın başında çocuk gibi ağlıyorsun, ama masum bir kadını sırtından vurup, Tanrı'dan korkan adamları iğrenç kanlıların katletmesine terk ediyorsun." Tarihçi kaşlarını çattı. "Sen ne tür bir kahramansın?"

*Gab*riel gülerek başını salladı. "Kim sana benim kahraman olduğumu söyledi?"

III
KÜÇÜK NİMETLER

“Bir süre sonra Keff nehrini geçtik. Nehir atımın omuzlarına kadar yükseldi, ama atım güçlüydü ve sanırım engizisyoncular ve kırbaçlarından kurtulduğu için mutluydu. Adını bilmiyordum ve onu uzun süre tutmayacağımı düşündüm. Bu yüzden karanlıkta ilerlerken ona ‘Jez’ adını verdim.”

Jean-François gözlerini kırptı. "Jez mi?"

"Jezebel'in kısaltması. Onu sadece bir gece tanıdığım için." "Ah.

Fahişe esprisi."

"Gülmekten düşme, soğukkanlı."

"Elimden geleni yapacağım, Silversaint."

"Kolum yavaş yavaş iyileşiyordu," diye devam etti Gabriel. "Ama gerçekten iyileştiğini görmek için bir doz sanctus'a ihtiyacım olduğunu biliyordum. Çakmaktaşım olmadan pipoyu yakmanın, fenerden bahsetmiyorum bile, mantıklı bir yolu yoktu, bu yüzden Dhahaeth'e körü körüne koştuk, kasabanın hala ayakta olduğunu umarak. Onları uzaktan gördüğümde güneşin ışığı çoktan sönmüştü, ama kalbim yine de o manzarayı görünce çarptı: siyah denizde fenerler gibi yanan ateşler.

“Jez karanlıkta benim kadar tedirgindi ve ışığa doğru daha hızlı sürmeye başladı. Dhahaeth hakkında duyduğum az şeyden, Keff nehrinin kıyısında tek bir kiliseye sahip bir değirmen kasabası olduğunu biliyordum. Ama dışarıda durduğum yer küçük bir kale gibiydi.

“Taş işçiliğine fazla para ayıramamışlardı, ama kasabanın dışına, nehir kıyısına kadar uzanan, on iki fit yüksekliğinde ağır ahşap bir palisade dikilmişti. Palisadenin etrafını derin bir hendek çevreliyordu, hendek ahşap kazıklarla doldurulmuştu ve yağmura rağmen üstünde şenlik ateşleri yanıyordu. Kapının önünde durduğumuzda, hendekte ateşle kararmış cesetler ve palisadenin sivri uçlarının arkasındaki yüksek yürüyüş yolunda siluetler görebiliyordum.

"Dur!" diye bağırdı, kalın Sūdhaemi aksanlı bir ses. "Kim var orada?" "Saçmalayacak vaktim yok, susamış bir adam" diye bağırdım.

"Şu anda göğsüne bir düzine tatar yayı doğrultulmuş durumda, pislik herif. Senin yerinde olsam daha kibar konuşurdum."

"Siktiğimin herif, akıllıca," diye başımı salladım. "Bir dahaki sefere karına tırmanırken hatırlarım."

"Diğer figürlerden birinden yumuşak bir kahkaha duydum ve ses tekrar konuştu. "Yolculuğunda iyi şanslar, yabancı. İhtiyacın olacak."

“Yumuşak bir iç çekerek eldivenimi dişlerimle çıkardım ve sol elimi havaya kaldırdım. Avucumun içindeki yedi yıldız ateşin ışığında donuk bir şekilde parladı. Sonra, figürlerin arasında kırmızı bir ateş gibi yayılan bir fısıltı duydum.

"Silversaint."

"Silversaint!"

"Lanet kapıyı açın!" diye bağırdı biri.

“Ağır bir tahta sesi duydum ve palisade kapıları ardına kadar açıldı. Jez'e hafifçe dürttüm, gözlerimi meşale ışığından korumak için kısarak baktım. Çamurlu bir avluda bir grup muhafız bekliyordu, bahar kuzuları gibi gergindiler. Bir bakışta onların zorla askere alınmış milisler olduğunu anlayabildim

—çoğu çok az kış görmüştü, diğerleri ise çok fazla. Eski, kaynatılmış deriden giysiler giymişlerdi ve tatar yayları, yanan meşaleler, dişbudak mızrakları taşıyorlardı—hepsi de bana doğru doğrultulmuştu.

“Jezebel'den indim ve ona minnettarlıkla bir okşadım. Sonra kapının sağındaki taş vaftiz kurnasına döndüm. Kurnanın üstünde, kan meleği Sanael'in heykeli vardı. Uzatılmış ellerinde berrak su dolu bir kase tutuyordu. Milisler silahlarını hazırlayarak gerildiler. Onların gözlerine bakarak parmaklarımı suya daldırdım ve oynattım.”

Jean-François sessizce sorar gibi gözlerini kırptı. "Kutsal su," diye açıkladı Gabriel.

"Tuhaf," diye cevapladı vampir. "Ama söyle bana, neden kapı bekçisini aşağıladın? Elini uzatıp sorunsuzca girebilirdin."

“En yakın arkadaşımı öldürmüştüm. Bir grup köpek leşine hayatımı neredeyse kaybediyordum. Kolum, ormana ilk kez giden bir bakir erkeğin penisi gibi zonkluyordu, yorgun ve açtım, sigara içmek için can atıyordum

sigara içmek için can atıyordum ve en iyi günlerimde bile bir piç kurusu sayılırım. Ve o gün en iyi günlerimden biri değildi."

Jean-François, Gabriel'i baştan aşağı süzdü. "Bu da değil, korkarım?"

Gabriel kemerindeki boş deri keseyi tıklattı. "Bana ne düşündüğünü sakladığım cüzdanı gör."

Vampir başını eğdi ve bekledi.

"Milisler kenara çekildi," diye devam etti Gabriel. "Çoğu, sanırım, bir gümüş aziz görmemişti, ama o zamana kadar savaşlar yıllardır sürüyordu ve hepsi Ordo Argent hakkında hikayeler duymuştu. Gençlerde hayranlık, yaşlılarda sessiz bir saygı görebiliyordum. Bana baktıklarında ne gördüklerini biliyordum. Bir piç, melez. Tanrı'nın gönderdiği bir deli. Medeniyetin geriye kalanları ile onu tamamen yutmaya hazır karanlık arasında yanan gümüş alev.

"Birisi bana 'Benim karım yok' dedi.

"Ona gözlerimi kırptım. Dişlek, genç bir Sūdhaemi hurdasıydı: koyu tenli, kısa kesilmiş saçlı, sakalları henüz çıkmaya başlamış bir çocuktu.

"Daha sonra karıma tırmanacağını söylemiştin," dedi meydan okurcasına. "Benim karım yok."

"Kendini şanslı say, evlat. Şimdi, lanet olası pub ne tarafta?"

IV
EVLİLİĞİN TEHLİKELERİ

“Taverna kapısının üstündeki tabelada MÜKEMMEL KOCA yazıyordu. Soluk harflerin yanında taze kazılmış bir mezar resmi vardı. Henüz içeri adımımı atmamıştım ama orayı çok sevmiştim.

“Kasaba daha iyi geceler görmüştü, ama günlerin ölümünden yirmi dört yıl sonra, imparatorlukta bunun aksini söyleyebilecek çok az yer kalmıştı. Doğrusu, hayatta kalmış olması bile şans sayılabilirdi. Dhahaeth'in sokakları donmuş çamurla kaplıydı, binalar son içkilerini içmiş sarhoşlar gibi birbirine yaslanmıştı. Her kapıya eski sarımsak dişleri veya bakirelerin saç örgüleri çivilenmiş, her pencereye gümüş veya tuz serpilmişti - ne işe yarardı ki? Her yer bok ve mantar kokuyordu, sokaklar farelerle doluydu ve yanımdan geçen insanlar bana bir bakış attıktan sonra dondurucu yağmurda aceleyle yoluna devam etti ve tekerlek işareti yaptı.

“Ancak kasaba hala istikrarlı bir trafiğe sahipti. Damat, ona attığım ha-royale'yi yakaladı ve ben attan inerken parayı cebine attı. "Ona en iyi fiyatını ve iyi bir masaj yap," dedim Jez'in boynunu okşayarak. "Bu hanımefendi bunu hak etti."

“Delikanlı avucumdaki yedi yıldızı hayranlıkla seyretti. ‘Sen bir gümüş azizsin. Sen...’

"Sadece lanet olası ata dikkat et, çocuk."

"Ellerim titreyerek dizginleri uzattım, kırık kolumdaki ağrı ve boş midem, onun yaralı bakışlarını görmezden gelmemi kolaylaştırdı. Tek kelime etmeden, solmuş gümüş çan çiçeklerinin oluşturduğu çelenkin altından çamurlu zeminde yürüdüm ve Perfect Husband'ın kapılarını iterek içeri girdim.

“Kasvetli tabelasına rağmen, pub eski bir sallanan sandalye kadar rahattı. Duvarlar, Elidaen'deki büyük şehirlerden birinin, Isabeau'nun ya da belki de Augustin'in tiyatro afişleriyle kaplıydı.

Çoğunlukla genelev gösterileri ve burlesk gösterileri. Ortadaki odada çerçeveli suluboya resimler, dantelli ve korse giymiş az giyinmiş kadınları tasvir ediyordu ve barın üstündeki tam boy portre, koyu kahverengi tenli, yeşil gözlü, üzerinde sadece tüy boa giymiş güzel bir kızı gösteriyordu. Ortadaki oda yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı, müşterilerle doluydu ve nedenini anlayabiliyordum. Gittiğim her tavernada, sahibinin izleri duvarlara işlemiş gibi gelir. Burası da eski bir sevgilinin kolları kadar sıcak ve sevgi doluydu.

“İçeri girdiğimde konuşmalar kesildi. Kılıç kemerimi çözüp, yüzümü buruşturarak paltomu çıkardığımda tüm gözler bana çevrildi. Altım üstüm sırılsıklamdı, ölümcül bir soğukluk hissediyordum, deri ve tunik cildime yapışmıştı. Sıcak bir banyo için kendi büyükannemi bile yumruklardım, ama önce yemek yemem gerekiyordu. Ve bir sigara, Tanrım, lanet olası bir sigara.

Paltomu ve üç köşeli şapkamı astım, ortak salona doğru yürüdüm. Ateşe en yakın masa, milis kıyafetleri giymiş üç genç tarafından işgal edilmişti. Önlerinde birkaç boş tabak ve daha da önemlisi, tozlu bir şarap şişesinde yanan bir mum vardı.

"… Bize katılır mısın, adii?" diye sordu biri.

"Hayır. Ve ben sizin arkadaşınız değilim."

“Oda rahatsız edici bir sessizliğe büründü. Ben sadece ayakta durup bakıyordum. Sonunda ipucunu anlayan gençler izin isteyip masadan kalktılar.”

Jean-François güldü, kalemi kağıdı çizdi. "Oldukça adi bir *adamsın*, de León."

"Artık anlıyorsun, soğukkanlı."

Gabriel sakallarını kaşıdı, saçlarını eliyle tararken devam etti.

“Botlarımı çıkarıp ateşin yanına koydum. Pipomu almak için uzanırken, bir tavernacı kız yanımda belirdi.

"Ne istersiniz, efendim?" diye sordu yumuşak bir Sūdhaemi aksanıyla.

“Yukarı baktığımda, koyu renk saçlar gördüm. Yeşil gözler. Barın üzerindeki portreye gözlerimi kırptım.

"Annem," diye açıkladı, bunu sık sık yapmak zorunda kalan birinin incinmiş havasıyla. Tezgahın arkasındaki kadına başıyla selam verdi.

cömert vücutlu ve yirmi yaş daha yaşlı, ama kesinlikle tablodaki kadının kendisiydi. Boayı saklamış mı diye merak ettim.

"Yiyecek," dedim kıza, pipomla uğraşarak. "Ve gece kalacak bir oda."

“Nasıl istersen. İçmek ister misin?”

"Viski ister misin?" diye umutla sordum.

“O alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. ‘Burası sana bir lordun malikanesi gibi mi görünüyor?’

“Şimdi, içimdeki küçük bir parça, milisler kötü bir iskambil kağıdı gibi dağılırken bana küstahça davranan bu hizmetçiyi takdir etmek zorunda kaldı. Ama çoğunluğum her nefeste daha da kötüleşiyordu. ‘Gerçekten de bir lordun malikanesine benzemiyor. Ve sen de bir hanımefendiden çok uzak. O yüzden ağzını kapalı tut, mademoiselle, ve neyin var söyle.’

"Sesi daha da soğudu. 'Herkesin sahip olduğu şey var, adii. "Lanet olası votka.

"Evet."

“Ben kaşlarımı çattım. “Bir şişe o zaman. İyi mal. Domuz içeceği değil.”

“En tembel türden bir reverans yaptı ve arkasını döndü. Sormamalıydım. O zamanlar tahıl içkisi, günah çıkarma odasında dürüst bir adam bulmak kadar zordu. Günlerin sonu geldiğinden beri, çiftçiler, o lanet güneşin bize verdiği azıcık ışıkta filizlenebilecek ürünler yetiştirmeye mahkum olmuştu. Lahana. Mantar. Ve tabii ki, korkunç patates.”

Son Gümüş Aziz iç geçirdi.

“Patateslerden *nefret ediyorum*.”

"Neden?"

"Hayatın boyunca her gün aynı şeyi ye, soğukkanlı, ne kadar sıkılacağını gör."

Jean-François öğrenim gördü uzun uzun tırnaklarını inceledi. “Daha daha daha güzel bir evlilik aleyhinde argüman duymadım, Silversaint." "Kız içkimi getirirken teşekkür etmek için başımı salladım. Müşteriler beni izlemiyormuş gibi davranarak sohbetlerine geri döndüler. Tavernada kalabalıktı ve Sūdhaemi yerlileri arasında soluk tenli, kirli kilotlu ve çaresiz bakışlı başka insanlar da vardı — büyük olasılıkla kuzeydeki savaşlardan kaçan Ossway mültecileri. Ama

En azından benim gelişimin yarattığı dikkat dağınıklığı sona ermiş gibiydi. Ve böylece, bandolierimdeki cam şişeye uzandım.

"Genelde arkadaşlarımın yanında sigara içmezdim, ama ihtiyacım kurşun gibi ağır basıyordu. Uygun bir miktar ölçtüm, sonra kan kırmızısı mumun bulunduğu şarap şişesini aldım ve pipomu alevin yakınına tuttum.

“Sanctus içmek bir sanattır. Ateşi çok yaklaştırırsan kan yanar. Çok uzak tutarsan çok yavaş erir, buharlaşmak yerine sıvılaşır. Ama doğru yaparsan…” Gabriel başını salladı, gri gözleri parladı. "Tanrım, doğru yaparsan, bu sihir gibidir. Parlak kırmızı bir mutluluk, gökyüzünün her santimetresini doldurur. Bana yöneltilen bakışların farkındaydım ama hiç umursamadan piponun sapına eğildim. İçtiğim en kalitesiz kandı. Bulaşık suyu kadar inceydi. Ama yine de, dilime değdiği anda kendimi evimde hissettim."

"Nasıl bir şey?" diye sordu Jean-François. "San Michon'un sevgili kutsal ikramı?"

“Kelimelerle tarif edilemez. Kör bir adama gökkuşağını anlatmaya çalışmak gibi bir şey. O anı hayal et, sevgilinin bacaklarının arasına girdiğin ilk saniyeyi. Bir saat ya da daha fazla süre boyunca tapınakta ibadet ettikten sonra, her şeyin sona erdiği ve onun gözlerinde sadece seni arzuladığı bir anda, sonunda o sihirli kelimeyi fısıldadığında... *lütfen*." Gümüş aziz başını salladı ve aralarındaki masanın üzerindeki pipoya baktı. "O cenneti al ve yüz katına çıkar. O zaman belki yaklaşırsın."

"Sen sanctus'tan bizim kith'lerin kandan bahsettiği gibi bahsediyorsun."

"İlki Gümüş Tarikatı için bir kutsal ayindi. İkincisi ise ölümcül bir günahtı."

"Canavar avcıları olan tarikatınızın, avladığınız sözde canavarlar kadar kana bağımlı olması ikiyüzlülük değil mi?"

Gabriel öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Tuniklerinin uzun kolları bileklerinden yukarı kayarak ön kollarındaki süslü dövmeleri ortaya çıkardı. Mahné, Ölüm Meleği. Eirene, Umut Meleği. Sanat eseri gibiydi, mürekkep fenerin ışığında gümüş gibi parlıyordu.

"Biz babalarımızın oğullarıydık, soğukkanlı. Onların gücünü miras aldık. Hızlarını. Sıradan insanları mezara sokacak yaraları omuzlarımızdan silip attık.

mezara sokacak yaraları umursamazdık. Ama lanetlendiğimiz susuzluğun dehşetini bilirsin. Sanctus, ona yenik düşmeden ya da onu tamamen inkar ederek düşeceğimiz deliliğe kapılmadan onu gidermemizin bir yoluydu. *Bir şeye* ihtiyacımız vardı."

"İhtiyaç," dedi Jean-François. "Bu, tarikatınızın zayıflığıydı, Silversaint."

"Herkesin içinde boş bir yer vardır," diye iç geçirdi Gabriel. "Orayı istediğin şeyle doldurmaya çalışabilirsin. Şarap. Kadınlar. İş. Ama sonunda, delik delik olarak kalır."

“Ve er ya da geç, hepiniz en sevdiğiniz deliğe geri sürünürsünüz,” dedi vampir.

"Büyüleyici," diye mırıldandı

Gabriel. Jean-François eğildi.

"Duman ciğerlerime ulaştığında," diye devam etti Gabriel, "oda birdenbire netleşti. Müşterilerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Fısıltılarını duyabiliyordum. Şöminede alevler şarkı söylüyor, yağmur çatıda davul gibi çalıyordu. Yorgunluk, yağmurla ıslanmış bir palto gibi kemiklerimden döküldü. Kolumun ağrısı geçti. Tüm duyularım - tat, dokunma, koku, *görme - canlandı*.

"Ve sonra, her zamanki gibi, başladı. Zihnim ve duyularım keskinleşti. Günün ağırlığı çekiç gibi üstüme çöktü. Zavallı Justice'i tekrar görebiliyordum, kafamda çığlıklarını duyabiliyordum. Ölüme terk ettiğim askerlerin yüzleri, vurduğum engizisyoncu. Arkamda bıraktığım yıkım ve peşimden gelen gölge. Korku. Acı. Her şey daha da şiddetlendi. Kristalleşti.

“Ve böylece, votkaya uzandım. Canavarım beslenmişti ve ben uyuşmak istiyordum. Şişenin dörtte birini tek dikişte içtim. Birkaç dakika sonra bir tane daha. Ateşin yanında çöktüm, likör kanın şarkısıyla savaşırken gözlerimi kapattım, siyah kırmızıyı boğdu, tatlı, sessiz grinin gelişini karşıladı.

Unutmak için içtim.

“Hiçbir şey hissetmemek, görmemek, duymamak için içtim.

“Ve sonra, birinin benim adımı söylediğini

duydum. “‘Gabriel?’

“Yıllardır duymadığım bir sesiydi. Beni gençlik günlerime götüren bir ses. Şanlı günler. Adımın bir

, yanlış bir şey yapamadığım, ölülerin benden korkuyla, sıradan insanlar ise hayranlıkla bahsettiği günleri hatırlattı.

"Gabe?" diye sordu ses tekrar.

“O zamanlar bana Kara Aslan derlerdi. Benim komutamdaki adamlar. Öldürdüğümüz sülükler. Anneler çocuklarına benim adımı verirdi. İmparatoriçe bizzat kendi kılıcıyla beni şövalye ilan etmişti. Birkaç yıl boyunca, gerçekten kazandığımızı düşünmüştüm.

"Yedi Şehit, *sensin*..."

“O zaman gözlerimi açtım ve rüya gördüğümü anladım. Karşımda minik, sırılsıklam bir kadın duruyordu, büyük yeşil gözleri soru işaretleriyle doluydu.

“Alkolün etkisiyle şekli bulanıklaşmıştı, ama yine de onu her yerde tanırdım. Ve neden zihnim ondan başka birini değil de onu hayal etti *diye* merak ettim. Geceleri gözlerimi kapattığımda görebileceğim onca yüz arasından, onun yüzünü en son seçerdim.

“Ama sonra yanıma geldi ve kollarıyla bana sarıldı. Derisinin kokusu deri ve parşömen, saçlarının kokusu ise at ve eski kan kokuyordu. “Tanrıya şükür” diye fısıldarken beni göğsüne bastırdı ve içkinin en az etkilediği beynimin bir kısmı sonunda bunun bir rüya olmadığını anladı.

"Chloe?"

V
İLAHİ TAKDİR

“Onu son gördüğümde, Chloe Sauvage Gümüş Kız Kardeşlik'in cüppesini giyiyordu; kolalı bir başlık ve gümüş yazılarla işlenmiş siyah bir cüppe. O zaman ağlıyordu. Şimdi bir savaşçı gibi giyinmişti; zırhlı bir gömleğin üzerine koyu renkli, yastıklı bir cüppe, deri pantolon ve ağır botlar giymişti; hepsi yağmurdan sırılsıklamdı. Omzunda bir tekerlekli tüfek asılıydı, kemerine uzun bir kılıç ve yanında gümüş süslemeli bir boynuz takılıydı. Boynunda gümüşten yedi yıldız sallanıyordu.

"Ama hala ağlıyordu. Arkadaşlarım üzerinde böyle bir etkim var.

“‘Ah, tatlı ve kutsal Anne Denizkızı, seni bir daha göremeyeceğim sanmıştım!’

“‘Chloe,’ diye mırıldandım, yüzüm hâlâ göğsüne
gömülüydü. “‘Kalbimde umut vardı. Ama senin gittiğin
gün...’

“‘Ch-chloe,’ diye nefes nefese, soluk soluğa
konuştum. “‘Oh, tatlı Kurtarıcı, özür dilerim,
Gabe.

“Başımı tutan ellerini bıraktı ve sonunda nefes almama izin verdi. Gözlerimi sertçe kırptım, omzuma dokunurken gözlerimdeki siyah noktalar kayboldu. ‘İyi misin?’

"Hala hayattayım..."

“Elimi sıktı, geniş bir gülümsemeyle. ‘Ve bunun için Yüce Tanrı'ya şükrediyorum.’

“Ben de hafifçe gülümsedim, onu dikkatle süzdüm. Chloe Sauvage her zaman minyon bir kızdı. Çilli teni, iri yeşil gözleri ve inatçı kahverengi bukleleri vardı. Aksanı saf Elidaeni'ydi, kibar ve asil. Cennette bir manastırda daha rahat hissedecek bir kadın varsa, ben henüz tanışmamıştım. Ama San Michon'da olduğundan daha sert görünüyordu. Yedi yıldızla damgalandığım gece mihrapta duran kızla hiçbir alakası yoktu. Chloe

artık yol yorgunu bir kadındı. Üzerinde kutsal giysiler yoktu, ama yedi yıldız hala boğazında asılı duruyordu, belindeki uzun kılıcın kabzasına kazınmıştı. Kılıç ona çok büyüktü.

"*Silversteel,* fark ettim.

“O ortak salona göz attı ve arkasında dört kişinin girdiğini gördüm. Önlerinde yaşlı bir rahip duruyordu, gri saçları kısa kesilmiş, sakalı uzun ve sivriydi. Çevremizdeki çoğu insan gibi o da Sūdhaemi doğumluydu, koyu renk gözleri ve koyu kahverengi teni yaşlılıktan buruşmuştu. Ama kitap kurdu bir havası vardı; ellerinin parmakları esnek, sivri burnunun üzerinde gözlükleri duruyordu. Onu bir bakışta değerlendirdim: bebek kakası kadar yumuşak.

"Yanında uzun boylu bir genç kadın duruyordu. Kızıl saçları kafasının bir tarafı kazınmış, diğer tarafı örgüler halinde bağlanmıştı ve yüzünde, alnından sağ yanağına kadar uzanan iki kırmızı çizgi vardı. *Naéth,* diye fark ettim; Ossway Dağlılarının savaşçı dövmeleri. İşlenmiş deriden bir yaka, geniş omuzlarında ağır bir kurt derisi pelerin ve bir kasaptan daha fazla bıçak taşıyordu. Koltuğunun altına boynuzlu bir miğfer asılıydı, sırtında ise bir savaş baltası ve kalkan vardı. Kiltindeki klan renklerini ilk başta tanıyamadım. Ama o kalçalarıyla bir erkeğin boğazını ezip geçebileceğinden hiç şüphem yoktu.

“Genç bir adam onun arkasında duruyordu ve ben onu bir bakışta bir kahin olarak seçtim. Belki on dokuz yaşındaydı, kızlarınızı kilit altına alınacak kadar yakışıklıydı — büyük mavi gözleri ve sakallı çenesi vardı. Sırtında ince kan ağacından yapılmış altı telli bir lavta asılıydı, boynunda altı müzik notası asılı gümüş bir kolye takıyordu ve şapkası, 'çapkın' olarak tanımlanabilecek bir şekilde yana eğikti.

"*Aptal,*" diye düşündüm.

“Ve grubun en arkasında bir çocuk duruyordu. On dört yaşında falandı. Zayıf ve sırık gibi, henüz kemikleri gelişmemişti. Soluk tenli, yakışıklı, belki Nordlund kanından. Ama saçları beyazdı — kül rengi değil, güvercin tüyü gibi bembeyaz. Saçları dağınıktı, gözlerinin üzerine öyle kalın bir örtü gibi düşmüştü ki, nasıl görebildiğini merak ettim.

Giysilerine bir bakış attığınızda, onu bir prens sanmanız çok normaldi. Yanağında bir güzellik lekesi vardı ve asilzade ceket giymişti, gece mavisi renginde, gümüş süslemeli, fırfırlı kollu. Ama deri pantolonunun dizleri yamalıydı ve botları parçalanmıştı. Kesinlikle sokaklarda doğmuş, daha iyi biri gibi davranıyordu.

“Çocuk Chloe'nin benimle birlikte durduğunu gördü ve ortak salondan bize doğru yürümesi emredildi. Ama kadın neredeyse çok hızlı bir şekilde elini kaldırdı.

"Hayır. Diğerlerinin yanında kal, Dior."

“Çocuk yarı boş şişeme bir göz attı, sonra şüpheli gözlerle bana baktı. Ben de onun bakışlarını karşıladım ve o, çalıntı paltosunun içinde sıska omuzlarını dikleştirip sessizce meydan okurcasına bana baktı. Ama ev sahibesinin çığlığı, mücadelemizi sona erdirdi.

“‘Anne ve kutsal hizmetçi!’

"Son gelen kişi eşikten içeri süzülürken, salona bir hayret çığlığı yayıldı. Kendini silkelerken, burnundan kuyruğuna kadar tahtalara yağmur damlaları damlıyordu. O bir kediydi. Dürüst olmak gerekirse, lanet olası *bir aslandı* — büyük yırtıcı hayvanlar av bulamadıkları için yok olmadan önce Ossway Highlands'ta yaşayan dağ türlerinden biriydi. Kürkü kızıl kahverengiydi, gözleri altın rengi beneklerle kaplıydı, alnında ve yanağında bir yara izi vardı. Kahvaltıda yeni doğmuş bebekleri yiyip, ardından sağlıklı bir porsiyon yürümeye başlayan çocukla yıkayan bir canavara benziyordu.

Ortadaki odadaki adamlar silahlarına uzandılar. Ama katil örgülü Ossway kızı sadece alaycı bir şekilde güldü. "Sallanan kafalarınızı ellerinize alın, lanet olası korkaklar. Phoebe bir fareyi bile incitmez."

“Hancı titrek parmağıyla işaret etti. ‘O bir *dağ aslanı*!’ “‘Evet. Ama ev kedisi kadar uysal.’

"Sanki bunu kanıtlamak istercesine, hayvan kapının eşiğine oturdu ve pençelerini temizlemeye başladı. Kızın taktığıyla aynı desenli deri bir tasma taktığını gördüm. Ama yine de barmen etkilenmemiş gibi davranmaya devam etti. 'Şey... buraya giremez!

"Tch." Ossianlı kız gözlerini devirdi. "Hadi, Phoebe, ahıra götür onu."

“Koca kedi burnunu yaladı ve homurdandı.

"Bana küstahlık yapma, seni küstah sürtük! Kuralları biliyorsun. Çık dışarı!"

“Yumuşak bir kükremeyle dişi aslan başını eğdi ve yağmurun içine geri süzüldü. Ossianlı kız daha fazla gürültü çıkarmadan kabine yerleşti, rahip ve züppe de yanına kaydı. Pislik içecekleri çağırdı. Ortaya bir sükunet çöktüğünde, gözlerimi Chloe'ye çevirdim, bir kaşımı kaldırdım.

"Arkadaşların mı?"

“O başını sallayarak bir sandalye çekti. ‘Bir nevi.’

“Votka yanaklarıma sıcak bir kızarıklık getirirken, sırıttım. ‘Bir rahibe, bir rahip ve bir dişi aslan bir bara girerler…’

“Chloe kısaca gülümsedi, ama sesi sert çıkmıştı. ‘Nasılsın, Gabe?’

"Her şey güllük gülistanlık."

"En son Ossway'de yaşadığını duymuştum?" "Hayır. Alethe'nin güneyinde."

“Chloe hafifçe ıslık çaldı. ‘Buraya kadar gelip ne yapıyorsun?’

"Öldürülmesi gereken bir sülük tanıyorum."

"On bir yıl geçti, hiç değişmemişsin." Chloe imkansız buklelerini geriye attı ve sırıttı. Gözlerinde düşüncenin oluşmasını gördüm. Kaçınılmaz soru.

“Azzie seninle mi?”

“Hayır,” diye cevapladım.

“Chloe boynunu uzattı ve sanki onun yüzünü görecekmiş gibi kabinleri aradı.

“Astrid evde, Chloe.”

“‘Oh.’ Başını salladı ve sandalyesine oturdu. ‘Tabii ki. Başka nerede olabilir ki?’

"Evet. Başka nerede olabilir ki?"

O aşk acısı dolu kulenin yükseklerinde, Gabriel de León öne eğildi, sakallarını ovuşturdu ve içinden gelen bir iç çekişle içini çekti. Tarihçi sessizce izliyordu. Gabriel başını eğdiğinde rüzgâr etraflarında fısıldıyordu, mürekkep gibi siyah uzun saçları yaralı yüzüne dökülüyordu. Derin bir nefes aldı. Bir kez tükürdü.

“Astrid Rennier,” dedi Jean-François sonunda. “Atına isim veren sisternovice. Avucuna dövme yapan. O zamanlar onu hala tanıyor muydun? Onca yıldan sonra?”

Gabriel, tarihçisine baktı. Hapishane gardiyanına. Jean-François'nın başka bir sayfayı çizdiğini fark etti — Dior'un resmi. Frak, yelek, ince yüz hatları ve soluk gözler.

"Sen yeteneklisiniz," dedi kıskanç bir şekilde. "Merci,"

diye mırıldandı vampir, çizmeye devam etti. "Onu

gözlerimde görebiliyor musun? Ya da kafamda?"

"Ben Kan Chastain'denim," diye cevapladı Jean-François, başını kaldırmadan. "Bizim egemenliğimiz yeryüzündeki ve gökyüzündeki hayvanlar üzerindedir. Zihinler değil. Bunu biliyorsun, Silversaint."

"Margot'un kendine Kurtlar ve İnsanların İmparatoriçesi adını vermesinin boşuna olmadığını biliyorum. Ama kan değişkendir. Eski soğukkanlılar... başka yetenekler de gösterebilirler."

"San Michon'a girmen on yedi yıl oldu. İmparatorluğun yollarında dolaşmayalı on yıldan fazla oldu. Astrid Rennier şimdi senin için kim?"

Cevap olarak sessizlik çınladı, vampirin kaleminin kağıda sürtünme sesi ve dağ rüzgârının şarkısı tek seslerdi. Gabriel sonunda cevap verdiğinde, soruyu görmezden geldi ve hikâyesine devam etti.

"Bu avladığın sülük," dedi Chloe. "Nerede?" "Elidaen. Augustin yakınlarında bir yerde."

"O halde kuzeye gidiyorsun." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Tanrıya şükür."

"Votkamdan bir yudum aldım, yakıcı tadına yüzümü buruşturarak. 'Ne için şükretmeliyiz?'

Küçük Chloe, kabinde toplanan arkadaşlarına başıyla selam verdi. Rahip dua etmek için başını eğmişti. Kül rengi saçlı çocuk, traproot sigarası gibi bir şey içiyordu ve beni botunun tabanında bulmuş gibi bakıyordu.

"Biz de o tarafa gidiyoruz," dedi Chloe. "Yolu paylaşabiliriz." "Ohhhh," dedim, bir yudum daha içerek. "Ne güzel olur!"

Chloe, ses tonumdan emin olamayıp kaşlarını çattı. "Birlikten kuvvet çıkar. Ossway zorlu bir ülkedir, inan bana. Ve bizi takip eden ayakların bazıları ölümlü insanlara ait değil."

“Sadece biraz mı?”

“Chloe, tavernacı kız geri dönüp odamın anahtarını, buharlı mantar yahnisi ve bir dilim patates ekmeği ile birlikte önüme bırakınca sessizleşti. Patates ekmeğine küçümseyerek baktım ve geri kalanını tıkınmaya başladım.

“Başka bir şey ister misin, adii?” diye sordu kız.

“Ağzımdaki büyük lokmayı yutmak için bir yudum daha aldım. ‘Daha fazla votka.’

“Kız bana açıkça şüpheyle baktı. ‘Emin misiniz?’ *“‘Kesinlikle* eminim, mademoiselle.’

“Kız Chloe'ye bir bakış attı, sonra omuz silkti ve topuklarını döndürdü. O odadan çıkarken odanın döndüğünü hissederek gülümsedim ve şişemi Chloe'ye uzattım. 'İner misin?'

“Kız kardeşi bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Güzel yeşil gözleri yüzümde dolaşıyordu, önümdeki masada duran kılıç, paltomun göğsünde bir zamanlar yedi yıldızın dikildiği yerde iğne delikleri. Ben yemeğimi bitirene kadar sessizce oturdu. Sonunda patates ekmeğini bile tıkınarak yedim. Ve sonunda konuştu.

"İyi misin Gabriel?"

"Ben harikayım, Sœur Sauvage." Boş votka şişesini masaya vurdum. "Ama beni unut. Son gördüğümde, on bir yıl ve bin mil önce San Michon Kütüphanesi'nde saklanıyordun. Sūdhaem'de ne işin var?"

Chloe, hala bize bakmakta olan birkaç meraklı gözden çekinerek tavernaya göz gezdirdi. Sandalyesini yaklaştırdı ve komplo kurar gibi konuşmaya başladı. "Tanrı'nın işi."

“Giydikleri kıyafetlere, birlikte seyahat ettikleri arkadaşlarına baktım. “Kız kardeşlik üyelerin San Michon'dan gümüş azizler eşliğinde çıkmalarına izin verildiğini bilmiyordum. Hele de sıradan bir paralı asker gibi giyinmiş olarak?”

"Bu... karmaşık bir durum." Chloe sesini fısıltıya indirdi. "Burada konuşmayacağım. Ama sen ve Astrid'den sonra manastırda işler çok değişti..."

“Kendini tuttu ve benim somurtkan yüzüme baktı.

“‘Devam et,’ dedim. ‘Biz ne yaptıktan sonra?’

Chloe, çilli yanağından bir fare kuyruğu kıvrımını taradı. Yavaşça konuştu, kelimelerini özenle seçti. "Sen ve Azzie size yapılanları hak etmediniz. O günden sonra her gün kendimi çok kötü hissettim ve üzgünüm ki..."

"Bize veda etmeye bile gelmedin, çok üzgün müsün?"

"Gelmek istediğimi biliyorsun. Alçak olma Gabriel."

"Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yap."

Chloe kaşlarını çattı. "Sarhoşsun."

"Çok zekisin."

“Kız ikinci şişemi getirdi ve ben ona dramatik bir reverans yaptım, görünüşe göre onu gülümsetmeye yetecek kadar çekiciydim. Kolum artık hiç acımıyordu.

“‘Merci, chérie,’ diye iç çekerek mumun mührünü kırdım. ‘Kanını içmeye değer.’

"Belki de seni yalnız bırakmalıyım." Chloe, yeni bir yudum alırken beni baştan aşağı süzdü. "Sabah kafan açıldığında daha fazla konuşabiliriz."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Birlikte paylaşacağımız yol hakkında. Ne zaman istersen..."

"Yakın zamanda aynı yolu paylaşacağımızı sanmıyorum, mon amie." "Kuzeye gittiğini söylemiştin?"

“‘Evet.’ Yeni şişesiyle kadeh kaldırdı. ‘Ama ben yürümek değil, uçmak istiyorum.’

“Chloe'nin kaşları daha da çatıldı. 'Gabe, bu şaka değil. Sūdhaem ve Ossway'den geçen yollar ölülerle dolu. Senin gibi bir kılıca ihtiyacım var.'

“Şimdi buldun mu?”

Kız kardeş, önümüzde duran, çamur ve kanla lekelenmiş bıçağa bakarak sordu. "Bu gece Ashdrinker'ı tekrar bulmam tesadüf değil. Onca yıl sonra onun efendisiyle yeniden bir araya gelmem de kör talih değil." Gözleri ateş gibi yanarak bana baktı. "Bu, Yüce Tanrı'nın iradesi. Ve onun ilahi takdirine ortak olan bizler kutsanmışız."

“‘Peki, yaşasın*,* hurra!’ dedim, ağzımı yakan bir yudumu yutarak başımı salladım.

Chloe odaya tekrar göz gezdirdi. Öne eğilerek, tavernanın gürültüsünün üstüne zar zor duyulacak bir sesle konuştu. "Gabe, başardım. Buldum."

"Tebrikler, Sœur." Artık önümde üç Chloe vardı ve sorumu ortadakine yönelttim. "Ama... *nedir*?"

"Cevap." Küçük elini uzattı ve benim elimi tuttu. "Bu savaşı kazanmak ve bu sonsuz geceye son vermek için ihtiyacımız olan silah."

“‘Silah mı?’

“O başını salladı. ‘Göklerin altında hiçbir soğukkanlı buna dayanamaz. “Kaşlarım çatıldı. ‘Bir bıçak mı?’

"Hayır."

"O zaman kimya ile ilgili bir şey mi?"

“Chloe elimi tekrar sıktı, sesi coşkuyla doluydu. ‘O Kutsal Kase, Gabriel. Kanlı *Kutsal Kase*’den bahsediyorum.

“Chloe Sauvage'ın büyük, güzel gözlerine baktım.

“Sandalyeye yavaşça yaslandım.

“Ve sonra, gülmekten sandalyeden düştüm.”

VI SÖZLER, SÖZLER

"San Michon'un Kutsal Kase," diye mırıldandı Jean-François. "Evet," diye cevapladı Gabriel.

"Kurtarıcınızın ölürken kanını toplayan kase." "Vasiyetnamelerde öyle yazıyor."

"Benden daha fazla kutsal kitap uzmanıymış gibi davran, Silversaint. Açıkla."

Gabriel omuz silkti. "Eh, yardımcıları ona ihanet ettikten sonra, Yüce'nin tek oğlu Eski Tanrılar'ın rahipleri tarafından yakalandı. Yedi gece süren işkencenin sonunda, rahipler onu bir savaş arabasının tekerleğine bağladılar. Rüzgâr Kardeşi'ni yatıştırmak için derisini yüzdüler, Ateş Baba'yı memnun etmek için etini yaktılar, Toprak Ana'yı beslemek için boğazını kestiler. Sonunda cesedini Ebedi Sular'a attılar. Ama son sadık takipçisi, avcı Michon, efendisinin kanının toza karıştığını görünce o kadar üzüldü ki, onu gümüş bir kadehe topladı. O kadeh, Tek İnanç'ın ilk kutsal emaneti oldu. Michon ise ilk Şehit oldu." Gabriel burnunu çekti. "Gerçekten berbat bir iş."

"Çocuk masalları," diye mırıldandı vampir.

Son Gümüş Aziz geriye yaslandı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Sen bilirsin."

"Bu Sauvage kadını aptalın teki olmalı."

"Aslında, tanıdığım en kurnaz kadınlardan biriydi." "Yine de köylü batıl inançlarına inanmış mıydı?"

"Yirmi yedi yıl önce, sülükler çoğu insan tarafından köylü batıl inancı olarak görülüyordu. Ve senin Ölümsüz İmparatoriçen de buna inanıyor olmalı. Aksi takdirde ben çoktan ölmüş olurdum."

Jean-François, Gabriel'e parıldayan gözlerle baktı. "Gece daha genç, Chevalier."

"Sözler, sözler."

"Sen de benim gibi önce bu hikâyeye alay ettin." "Öyle yaptım."

Vampir, keskin tırnağıyla kaleminin ucunu okşadı. "Peki, Chloe rahibe, yüzüne güldüğünde nasıl tepki verdi?"

"Eh, takla atmıyordu. Ama o sırada ben çok sarhoştum, umursamıyordum. Chloe, Perfect Husband'ın döşeme tahtaları üzerinde yuvarlanırken, sanki İmparator Alexandre'ın soytarısıymış gibi gülerek, bana acıma ve öfke karışımı bir bakışla baktı.

“Yaşlı Sūdhaemi rahibi, elleri kollarının içinde, bize doğru ilerledi. Cildi ceviz gibi buruş buruş, alacakaranlık kadar koyu renkteydi. Boynunda Kurtarıcı'nın çarkının mührü vardı; saf gümüşten yapılmış mükemmel bir daire. O gecelerde bir servet değerindeydi.

"Her şey yolunda mı, Rahibe Chloe?" diye sordu, bana şaşkınlıkla bakarak.

"Oh, her şey yolunda, Peder," diye gülerek gözyaşlarımı sildim. "Chloe'm cevabı buldu, bilmiyor musun?"

"Dilini sakla, Gabriel," diye fısıldadı.

"Sonsuz lanet gecenin sonunu buldu, daha da fazlasını!" "Kapa *çeneni*!" diye emretti, bacağıma tekme atarak.

Ortadaki sohbet kesilmişti ve bardaki tüm müşteriler benim kendimi rezil ettiğimi izlemekle meşguldü. Garson kız, yaptığım dağınıklığa üzülerek baktı. Dior adlı delikanlı, puro dumanının arasından bana saf bir hor görmeyle bakıyordu, ama genç kahin kadehini kaldırıp sırıttı.

“O anda tavernanın kapısı açıldı ve dondurucu bir karla karışık yağmur ve hamur gibi orta yaşlı bir Elidaeni adam içeri girdi. Yüzü kızarmış, pudralı peruğu yana kaymıştı. Sosis parmakları gümüş yüzüklerle süslenmişti ve elinde bir değnek tutuyordu. Kırmızı cüppesinin üzerine kutsal yazılar işlenmişti ve boynunda tekerlek amblemi asılıydı. Kapıdan gelen milisler onu çevreledi.

"Etrafına bakındıktan sonra, adamın bakışları barmenin üzerinde sabitlendi.

"Petra," dedi. "Saygıdeğer beyefendiler senin mekanına bu kadar sık mı geliyorlar ki, bir *gümüş aziz* geldiğinde beni çağırmayı akıl edemiyorlar?"

"Du Lac piskoposu, namazınızı bölmek istemedik," diye cevapladı kadın, gözlerini yere indirerek. "Özür dileriz."

“Bu rahibi iyice inceledim. O odaya girdiğinde ortak salondaki havanın nasıl değiştiğini fark ettim. Elidaeni doğumlu olmasına rağmen, kasabada açıkça söz sahibi olduğu belliydi. Günlük ölümlerin yaşandığı kıtlık ve acı dolu gecelerde, imparatorlukta Kutsal Kilise kadar refah içinde olan tek kurum yoktu. Cehennem kapılarını açtığında, halkın rehberlik için rahiplere yönelmesi çok doğaldı. Ama hayatımda inananlar gördüm, soğukkanlı. Politikacılar da gördüm. Ve bu piçin politikacı olduğuna yemin edebilirim. Çok iyi beslenmiş, çok iyi giyinmiş ve bu dünyada kabul göreceğinden çok emin. Gözlerimden saçlarımı çekip, cüppesine titrek bir parmağımı uzattım.

“Elbiseni çok *beğendim*.”

"Dilini dikkatli kullan, bayım," diye uyardı adam, "yoksa seni itaatsiz bir köpek gibi sokaklarda kırbaçlatırım."

“‘Bu pek kibarca değil.’

“Beni baştan aşağı süzdü—vodka şişesi elinde, sakallı, çıplak ve kirli ayaklarıyla tahtaların üzerinde uzanmış haldeydim. ‘Sen de nezaketi hak eden bir adama benzemiyorsun.’

“Gümüş bastonuna yaslanarak, adam bir tavus kuşu gibi şişti. “‘Ben Alfonse du Lac, Dhahaeth Piskoposu. Ordo Argent’ın bir üyesi aramıza geldiği haberini aldım.

Ordo Argent'tan bir üyenin aramıza geldiğini öğrendim." Her bir müşteriyi sırayla süzdü. "Lütfen, bu iyi kardeş nerede? Onunla acilen konuşmam gerek."

"Servis yapan kız bana başını salladı. 'O, ekselansları.'

"Piskoposun ağzı açık kaldı. 'O... o mu?'

Adam yanımdaki Chloe'ye baktı, o ise sadece omuz silkti. Ayağa kalkarken midem sert bir şekilde şikayet etti. Bir şişe köylü votkasını içmemem gerektiği şüphesi, ikinci akşam yemeğinin tehdidiyle birlikte yavaşça yükseliyordu.

“Piskoposun şerefine, çabucak toparlandı, ortak salonu geçip elimi o kadar kuvvetli sıktı ki peruğu kaymaya başladı. ‘Benim için bir onurdur, Kutsal Kardeş.’

"Sen bil," diye homurdandım ve elimi çekerek uzaklaştım.

Du Lac peruğunu düzeltti, tamamen telaş içindeydi. "Affedersiniz, lütfen. Geldiğinizi bilseydim, sizi kapıda karşılardım. Uzun aylardır Yüksek Pontifex Gascoigne'dan, yağmacı Ölüler'e karşı yardım göndermesi için yalvardım. Belki Hazretleri birkaç asker gönderir diye düşündüm. Gerçek bir *gümüş aziz* göndereceğini bilseydim..."

“Midem kötü bir şekilde guruldadı. Bir elimle karnımı tutarken, vücudum etrafımızdaki bina ile birlikte sallanıyordu. ‘O patatesli ekmeği yememeliydim...’

Chloe beni tutarak dengelemeye çalıştı. "Gabe, oturmalısın." "Frère, lütfen," diye yalvardı piskopos. "Mümkün olsa seninle yalnız konuşurdum."

'

“Adamın başındaki pudra tozlu buklelere gözlerimi kısarak baktım. ‘Sanırım kedin öldü.’

"Gabriel, biraz su içmelisin," diye uyardı Chloe.

"Affedersiniz." Piskopos Chloe'ye kızgın bir bakış attı, yanakları kızardı. "Burada resmi bir işim var. Siz kimsiniz, hanımefendi?"

“‘Öncelikle, ben bir hanımefendi değilim. Ben bir genç hanımım.’

“‘Affedersiniz. Evli olduğunuzu sandım. Sizin yaşta bir kadın...’

“‘Anlamadım?’

“‘İyi görünmüyor,’ dedi milislerden biri, gözlerini bana dikerek. “‘Kendimi de pek iyi hissetmiyorum,’ itiraf ettim.

“‘Az önce bir şişe votka içtin Gabriel,’ Chloe somurtarak dedi. “‘Kimsin sen, annem mi?’

“Keşke olsaydım. Sana toplum içinde kendini rezil etmemesini öğretirdim.”

“Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yap.”

Chloe'nin diğer arkadaşları da ortak salonun zemininde büyüyen kargaşaya katılmıştı. Öldürücü örgülü Ossian kızı Chloe'nin yanında duruyordu, bir eli çok sayıda kılıcına yakın. Dandyboy onun arkasında duruyordu, kül beyazı saçları gözlerinin üzerine sarkmıştı

gözlerinin üzerine sarkıyordu. Onu yüzünden çekip atmak için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissettim.

"Yakışıklı olanı barda, servis yapan kızla sohbet ediyordu.

"İyi Frère," dedi piskopos bana. "Evimde yemek yemeliyiz. Ne kadar kalacaksın? Pontifex Gascoigne'dan mektup var mı?"

"O şişko pislikten mektup almam ne işime yarar ki?"

Chloe beni susturmak için dirseğiyle kaburgama vurdu. 'Piskopos du Lac, özür dilerim, ama iyi kardeşimiz Kutsal Efendimizin emriyle Dhahaeth'te değil. Sabah bizimle birlikte ayrılacak.'

“Züppe çocuk sesini yükseltti. ‘Hayır, gelmiyor.’

“‘Dior.’ Chloe delikanlıya döndü. ‘Lütfen bırak ben halledeyim.’ “‘O bizimle gelmiyor.’

“‘Onun kim olduğunu biliyor musun?’ “‘Kim olduğu *umurumda değil*.’

“Dior, bu Sir Gabriel de León.”

“Ortalıkta bir hayret nidası yükseldi. Milisler arasında bir titreme hissettim, piskopos tekerlek işareti yaparken bana yeniden şaşkınlıkla baktı.

“‘Kara As*lan*…’

“Bu adam güneşin kendisinden daha fazla soğukkanlı insan öldürdü,” diye açıkladı Chloe. “O imparatorluğun kılıcıdır. İmparatoriçe Isabella'nın kendi elleriyle şövalye ilan edildi. O bir *kahramandır*.”

“Çocuk sigarasını içip beni baştan aşağı süzdü. ‘Kahramanmış, hadi oradan.

"Dior..."

"O bizimle seyahat etmiyor."

“‘Tabii ki değilim,’ diye homurdandım.

"Gördün mü? Gelmeyi bile istemiyor." "Tabii ki istemiyorum."

“‘Zaten sarhoş bir domuzun bize ne işi var ki?’ “‘Doğru— bekle, ne dedin sen?’

"Sen sarhoş bir domuzsun." Çocuk süslü paltosunun içinde şişindi ve yüzüme duman üfledi. "Senin bize bir boğanın memesine ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacımız var."

"Siktir git, seni küçük bok kurdu," diye homurdandım.

“Ah. Bir de keskin zeka var.”

“‘Botlardan bahsetmişken, belki benim botlarımdan birini o sözde düzgün kıçına giymek istersin?

“Sen hiç giymiyorsun, monsieur.”

“Sūdhaemi rahibi sakalına gülerek, ‘Touché,’ dedi. “‘Kim sana sordu, tanrı takıntılı?’

“‘Yeter!’ Piskopos cilalı topuğuyla yere vurdu. ‘Kasaba işleriyle doğrudan ilgisi olmayan herkes burayı derhal boşaltacak! Alif, bu odayı hemen boşalt!’

“Piskoposun yanındaki adam başını salladı ve askerler müşterileri dışarı çıkarmaya başladı. Kasaba halkı homurdandı ama milisler umursamadı. Sonra askerlerden biri o ukala züppe çocuğa uzandı ve aniden ortalık karıştı.

“Ossianlı kız askerin bileğini yakaladı. Onu ustaca döndürdü ve kıçına hızlı bir tekme atarak adamı arkadaşlarının üzerine sendeletti. ‘Ona *dokunma*.’

"Tahmin edilebileceği gibi, milisler sopalarına uzandı. Ama yılanlar kadar hızlı olan klan kadını, sırtından güzel ve parlak savaş baltasını çıkardı. Barın yanındaki Monsieur Ladykiller aniden baltanın üzerinde duruyordu, sırtında bir tatar yayı vardı. Chloe, bir rahibenin hareket edebileceğinden daha hızlı bir şekilde gümüş çelik uzun kılıcını çekti.

"Yaklaşmayın," diye uyardı, gözlerinden bir bukle saçı üfleyerek.

"Ben bu cemaatin piskoposuyum ve benim sözüm kanundur!" diye bağırdı du Lac. "Kılıçlarınızı indirin, yoksa Yüce Tanrı adına, kan dökülecek!"

Askerler kılıçlarını çekerken müşteriler masaların altına saklandı. Tanıdık şiddet tehdidi havada asılı duruyordu, kanın ritmi, votkanın ateşi ve hala guruldayan karnımdaki adrenalinle damarlarımdan akıyordu. Bütün bu sahne, arka sokakta yapılan bir mastürbasyondan daha hızlı bir şekilde cehenneme doğru gidiyordu.

“Sonra, iç çekerek, düşen kılıcımı aldım ve çekip çıkardım.

“Kılıcın sesi havada yankılandı. Odadaki herkes hareketsiz kaldı, gözleri elimdeki silaha çevrilmişti. Okunamayan semboller kılıcın uzunluğu boyunca kazınmıştı, karanlık yıldız çeliği su üzerindeki yağ gibi parıldıyordu. Kenarı kavisli, ucu pürüzlüydü, ucundan yarım ayak kadar eksikti. Kabzadaki güzel kadın kollarını genişçe açmış, gümüş rengi, her zamanki gibi gülümsüyordu.

"Ashdrinker..." dedi rake.

"*Bizi tanıyorlar, Gabriel,"* diye seslendi kadının sesi kafamın içinde. "*Karanlığı ikiye bölen b-bıçak. Ölümsüzlerin korktuğu adam. B-bizi hatırlıyorlar... bunca yıl sonra bile*.

“Kalabalığın arasında yavaşça bir daire çizerek herkesin hareketsiz olduğundan emin oldum.

"Bu arada, çekiçle dövülmüş bok gibi görünüyorsun. "Kapa çeneni," diye fısıldadım.

"Piskoposun yüzü terden parlıyordu. 'Hiçbir şey demedim, Chevalier.

"Devam et o zaman." Chloe'ye baktım, sonra milislerin kılıçlarına geri döndüm. "Belki de sen ve arkadaşların misafirliğinizin sonuna geldiniz, Sœur Sauvage."

"Belki." O başını salladı ve kapıya doğru geri çekildi. "Atın nerede?"

“Alaycı bir şekilde güldüm. “Sizinle gelmiyorum.” “Ama Gabriel…”

"Ah, harika." Piskopos gülümsedi, mendiliyle dudağını sildi. "Bu ayaktakımı önemsiz. Evime gelmenizi rica ediyorum, Chevalier, bizde..."

“Ben de seninle gelmiyorum, din adamı.”

“‘Ama…’ du Lac adamlarına baktı. ‘O zaman nereye gideceksin?’

“‘Siktirip yatmaya gidiyorum.’

“Oda birdenbire gürültüye boğuldu.

“Ama Chevalier, ölülerin sayısı her gün artıyor...”

“‘Bu karşılaşmamız tesadüf değil Gabriel, bu Tanrı’nın iradesi...’

"Lanet olsun sana, Gabriel, dinle beni..."

“‘Kapa *çeneni*!’ diye bağırdım, kılıcın kabzasını sıkarak.

“Ortalık sessizliğe büründü ve şükürler olsun ki kafamın içi de. “‘Bugün zaten bir eski dostumu kaybettim, Ekselansları,’ diye uyardım. piskopos. "Ve görünüşe göre bunu oldukça kötü karşılıyorum. Bu yüzden sana ve adamlarına bu konuyu huzur içinde bırakmanızı tavsiye ederim." Üzgün, güzel gözlere baktım. "Ama sana verebileceğim tek şey bu, Chloe."

"Gabe..."

"Chevalier..."

"Bırakın gitsin."

“Ses net ve berraktı, odaya garip bir sessizlik getirdi. Tüm gözler, arkadaşlarının oluşturduğu çemberin arkasında duran Dior'a çevrildi. Çocuk, topuğuyla sigarasını ezdi, başını salladı, gözlerinden düşen küllü saçları gözlerini kapattı ve ilk kez, gözlerinin soluk ve delici mavi olduğunu gördüm.

“‘Dior…’ Chloe başladı.

"Görmüyor musun?" diye alay etti çocuk. "O seni umursamıyor. Bu kasabayı ya da sorunlarını umursamıyor. O kahraman değil. O sadece bir sarhoş. Ve ölü bir adam."

"Gümüş bir fısıltı kafamda yankılandı.

"B-b-bebeklerin ağzından..."

"Ama o sesi susturdum ve Ashdrinker'ı kınına geri soktum. Biraz sendeleyerek, botlarımı almak için ocak tarafına doğru yürüdüm. Acıyla yüzümü buruşturarak doğrulup, odanın içinde bakındım ve barın arkasındaki bulanık üçüzlere gözlerimi diktim.

“Öğlen kahvaltı yapacağım, lütfen, madam.”

Chloe bana incinmiş gözlerle baktı. Piskopos ve adamları ise sadece şaşkınlık içindeydiler. Ama kimseye arka bakmadan, sendeleyerek yukarıya, yatağıma çıktım."

VII
DÜNÜN GÖKYÜZÜNDEKİ YILDIZLAR

“Karanlık en koyu halini aldığında ve umut gökyüzünden en uzak noktada göründüğünde uyandım.

“Kadife gibi siyah karanlıkta gözlerimi açtım. Dilimde hala votkanın tadı vardı, mum kokusu, deri ve toz kokusu karanlıkta eski bir söz gibi asılı duruyordu. Kolum artık acımıyordu. Nerede olduğumu, beni neyin uyandırdığını merak ettim. Ve yine geldi o ses, her zaman duyduğum, kalbimi göğsümde hızla attıran ve beni uykunun yırtık duvarlarından yukarı çeken ses.

“Pencerede tırmalama sesi.

“Yataktan kalktım, bacaklarımın etrafında çarşaflar dolanıyordu, pencere pervazına doğru gözlerimi kısarak baktım. Odam tavernanın üst katında olmasına rağmen, onu dışarıda beni beklerken gördüm. Sanki siyah suyun altında yüzüyormuş gibi, kollarını açmış, tırnaklarını camda gezdiriyordu. Ay ışığı kadar solgun. Ölüm kadar soğuk. Kalp kırıklığı şeklinde yüzünü pencereye yaklaştırıp fısıldarken, pencerede nefesinin izi bile yoktu.

“‘Aslanım.

"Üzerinde rüzgardan başka bir şey yoktu. Saçları ipeksi katran gibiydi, ayın olmadığı bir gelgitte kurdeleler gibi vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Cildi dünkü gökyüzündeki yıldızlar kadar solgundu, güzelliği örümceklerin şarkılarından ve aç kurtların rüyalarından doğmuştu. Onu görmek kalbimi acıtıyordu — o korkunç acıyı, geride bırakırsan geriye sadece boşluk kalacağı için katlanmayı umut edemeyeceğin türden bir acı. Ve o bana baktı, pencere camının ötesinden, ve gözleri kara bir çekim gücüydü.

"Beni içeri al, Gabriel," diye fısıldadı.

Soluk ellerini vücudunda gezdirdi, kendi adımı bildiğim kadar iyi bildiğim çıplak kıvrımlarında oyalanarak. Kanı çekmiş dudakları tekrar fısıldarken açıldı.

"Beni içeri al."

"Pencereye yaklaştım ve mandalı açtım, onu bekleyen kollarıma davet ettim. Cildi mezar kadar soğuktu ve elini saçlarımın arasına geçirirken mezar taşı kadar sertti. Ama dudakları yastık kadar yumuşaktı, beni kendine doğru çekerken gözlerim onun iç çekişiyle kapanmaya başladı ve gözyaşlarım yanaklarımdan akarak öpücüğümüzü tuz ve hüzünle lekeledi.

“Elleri vücudumdaydı ve ağzı benimkine acil bir şekilde yapışmıştı. Dilinde düşen yaprakların ve imparatorlukların yıkımının tadını aldım. Sonra dişlerini hissettim, dudaklarımda keskin ve beyaz; coşkulu bir acı ve kanın sıcaklığıyla karışmış bakır kokusu, ve tüm vücudu titreyerek bana daha sıkı sarıldı. Beni yatağa doğru itti ve dişleri boğazımı sıyırırken aramızdaki kumaş ve deriyi soydu, her öpücükle beni daha da çıplak bıraktı.

"Sonra üstüme çıktı, çıplak ve bana yapışmış, gölge ve süt beyazı, aç göğsünün boşluğunda homurdanıyordu. Öpücükleri aşağıya indi ve gümüş mürekkebin ağzına değen cızırtılı dokunuşuyla zevk ve acı içinde tısladı. Ama kemerimin altında dövme yoktu, ödülüne giden yolu engelleyecek bir kalkan yoktu ve sonunda o da içine girdi, iç çekerek pantolonuma uzandı ve beni özgür bıraktı, elinin serinliğinde acı ve ateş içindeydim. Beni nazikçe okşarken, nefes nefese üflerken, dilinin ucuyla kırmızı dudaklarını ıslatıp sonra tüm uzunluğumda gezdirirken, titreyerek, acı içinde kalakaldım.

"Seni özledim," diye iç geçirdi.

"Konuşurken dudakları taç kısmıma değdi, karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı, alaycı dili ve nazik dokunuşları her santimimi ateşe verdi.

"Seni seviyorum..."

"Ve o yakut dudaklarını ayırdı ve beni tamamen yuttu, sırtım kavis yaptı ve ben yatağı sıkıca tutarak hayatım için direnirken tahtalar gıcırdadı. O anda güçsüzdüm. Elinin, dudaklarının, dilinin hareketlerinde sürükleniyordum, zaman kadar eski, mezarlar kadar derin ve kan kadar sıcak bir ritimde. Beni yıldızsız, yanan bir cennete doğru daha da yükseğe çekti ve tek bildiğim onun hissi, sesi, aç inlemeleri ve beni uçuruma doğru çeken ipeksi titremeleriydi.

"Ve sonunda, iç çekişler, kör edici ışık ve küçük ölümümün onun bekleyen ağzına akması arasında, düşerken hissettim; ikiz jiletlerin bıçak darbeleri, mutluluğun ortasında bir acı dilimi, sonumun gelmesinden önce kırmızı bir akıntı.

“Ve o içti.

"Ben çoktan bitirdikten sonra bile, o hala içmeye devam etti."

VIII
KAPILARDA

“UYANDIĞIMDA kafatasımın içinde bir sürü küçük şeytan eğleniyordu. “Çoğu sırayla paslı çivili ayakkabılarla beynime tekme atıyordu.
botlar, ancak biri ağzıma girmiş, kusmuş ve ölmüştü. Gözlerimi açmaya cesaret ettim ve o kadar kör edici bir ışıkla karşılaştım ki, bir an için ölümün sonunda sona erdiğini ve güneşin gökyüzünde tüm ihtişamıyla geri döndüğünü sandım.

"*Yüzümü* sik" *diye* inledim.

“Kolum sanki hiç kırılmamış gibi iyileşmişti. Boynuma uzandım, pantolonuma dokundum, yaradan hiçbir iz kalmamıştı. Susuzluk, istenmeyen bir dost, karga ve alaycı kuş gibi omuzlarımda çömelmişti. Soluk kıvrımların ve kan kırmızısı dudakların anısını kafamdan uzaklaştırdım, sanki öfkeli bir aygır kapımı tekmeliyordu.

“‘Chevalier de León?’

“Servis kızı başını odaya soktuğunda menteşeler gıcırdadı. Ben gömleksiz, pantolonum bağlanmamış ve tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru sarkmış halde yatıyordum. Pencere açık kalmıştı. Kız, dövmeli tenime utangaç bir bakış attıktan sonra gözlerini aşağıya indirdi. ‘Affedersiniz, Chevalier. Piskopos sizi çağırıyor.’

"Saat kaç?" "Öğlen
geçti."

“Elindeki sürahiyi dikkatle inceledim. ‘Bu da votka mı?’

"Su," diye cevapladı ve şişeyi uzattı. "İhtiyar olursun diye düşündüm."

"Teşekkürler, mademoiselle."

“Uzun, yavaş bir yudum aldım, sonra kalanını yüzüme döktüm. Boğuk gün ışığı, açık pencereden beyaz bir mızrak gibi içeri akıyordu. İçim, dışarı çıkmak istermişçesine sesler çıkarmaya başladı ve ben onları dışarı çıkarmazsam kendi yollarını bulacaklardı.

“‘Chevalier,’ dedi kız, sesi titriyordu. ‘Ölüler kapıda.’

“İnleyerek kendimi dikleştirdim, yüzümden sırılsıklam saçlarımı çekerek. ‘Korkmayın, mademoiselle. Etrafınızda bolca adam ve güçlü surlar var. Birkaç sefil adam sizi...’

"Bunlar sefil değil."

"Ona bir göz attım. Yavaş atan kalbim hızlandı. 'Hayır mı?'

“Kız başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. ‘Piskopos sizi bir an önce çağırıyor.

"Tamam, tamam... Pantolonum nerede?"

"Üzerinizde, Şövalye."

"… Yedi Şehit, bacaklarımı hissetmiyorum."

“Parmak eklemlerimi gözlerime bastırdım. Kafam sanki üç kez sikilmiş gibi zonkluyordu. Kız ayağa kalkmaya çalışırken yanıma geldi ve onun yardımıyla, alnımı tutarak ve acıdan inleyerek sendeleyerek ayağa kalktım.

“Daha su getireyim mi?”

“Adın ne, mademoiselle?” “Nahia.”

“Ve iç çekerek başımı salladım. ‘Sadece pipomu bul, Nahia.’

“On dakika sonra, omuzlarıma yapışan dondurucu karla ve ayaklarımın etrafında dolaşan farelerle, çamurda zorlukla Dhahaeth'in güney kapısına doğru ilerledim. Nahia, ellerini ovuşturarak peşimden geldi. Neyse ki kuru olan paltomu omuzlarıma attım ve ne yazık ki hala nemli olan botlarımı giydim. Ama kıyafetlerimi giyerken, gençlik günlerimi hatırlamadan edemedim. Şanlı günlerimi. Belimde Ashdrinker varken, umarım hissettiğimden daha heybetli görünüyordumdur.

Piskopos kapıda bekliyordu. Su gibi ince ışıkta, milisler dün geceden daha da etkisiz görünüyorlardı. Adımın duyulduğu kesin. Dün gece pub'da sarhoşların yaptıkları da duyulmuştu elbette.

"Tanrıya şükür," diye başladı piskopos. "Şövalye, kıyamet geldi..."

"Mücevherlerinizi alın, Ekselansları."

“Palisadenin ötesinden bir çığlık geldi, etrafımdaki adamları titretmeye yetecek bir ses. ‘Onu dışarı çıkarın! Sonsuz bir hayatımız olabilir, ama

bunu sığır gibi bağırarak boşa harcamayacağız!'

“Botlarımı merdivenlere koyup, eski çivilerin gıcırdamasını dinleyerek, yüksek yürüyüş yolunun pürüzlü, kıymıklar saçan tahtalarına kadar tırmandım. Eski dostlar gibi gölgelere sarıldım, palisadenin en yüksek sivri uçlarının arkasına saklandım, piskopos isteksizce peşimden geldi. Burada, yıpranmış deri zırhlar ve paslı teneke miğferler giymiş bir düzine adam duruyordu. Dün gece bana sataşan sıska herif, liderleri olduğunu tahmin ettiğim bir adamla birlikte onların arasında duruyordu. Yüzü parçalanmış, ceviz rengi tenli, dudaklarında balina kemiğinden yapılmış bir pipo olan iri yarı bir adamdı. Ellerinde nasır vardı. Çenesinde yara izleri vardı. Aralarında tek gerçek asker oydu.

"Kaptan," diye selam verdim.

"Şövalye," diye homurdandı, duvarların ötesine bakarak. "Yaratıcınla tanışmak için güzel bir gün."

“Adamın sesi sabitti, çenesi sıkıydı. Ama arkadaşlarının hepsi korkudan altlarına sıçramak üzereydi. Ve kerestelerin arasından bakınca, onların korkusunun kaynağını gördüm.

“Yolun ortasında bir araba duruyordu. Araba çok güzel işlenmişti; parlak siyah boyası ve altın süslemeleri vardı, iki fener karla karışık yağmurun içinde ay ışığı gibi soluk bir ışık saçıyordu. Ama arabayı atlar değil, bir düzine sefil insan çekiyordu. Her biri öldürülmeden önce genç kızlardı. Yırtık pırtık ve çürümüş halde, ölü gözlerinde sadece açlık ile duvardaki adamlara bakıyorlardı. Ve sürücü koltuğunda daha da aç bir şey oturuyordu.

"O da genç bir kızın şekline bürünmüştü. Ama arabayı çeken soğukkanlı yaratıkların aksine, bu yaratık mükemmel bir güzelliğe sahipti. Deri bir korse, yarım etek ve yüksek çizme giymişti. Dudakları parlak koyu renkte boyanmış, koyu mavi gözleri sürmeyle çevrilmiş ve uzun siyah saçlarıyla çerçevelenmişti. Cildi ölüm kadar beyazdı, çenesinde cinayet izleri vardı.

"Dyvok, bahse girerim," diye homurdandı kaptan.

"Hayır," dedim, soğukkanlı kadını inceleyerek. "O bir Voss."

"Ancien mi?" diye sordu piskopos titreyerek.

"Kafamı salladım. 'Görünüşe göre sadece bir acemi.'"

Tarihçi aniden kalemini kucağındaki kitaba vurdu. "Gerçekten mi?" Gabriel iç geçirdi. "Yine mi?"

"Bir çocuğa göre, de León," dedi vampir. "Sadece bakarak bu kızın soyunu nasıl anladın?"

"Son yağmurdan yeni çıkmadığım için mi? Siz Chastains nadiren araba ile seyahat edersiniz. Dyvoklar hala Ossway'i yıkmakla meşguldü ve Ilonlar bu kadar gösterişli bir şekilde ortaya çıkmak için fazla kurnazdı. Ama Forever Kralı'nın çocukları, ailelerinin Nordlund'daki başarılarının ardından kibirlenmişti. *All Shall Kneel*, Blood Voss'un inancıydı ve Fabién'in çocukları kendilerini vampir kraliyet ailesi olarak görüyor, eski imparatorluğun kemiklerinden yapılmış tahtlarda sonsuz geceye hükmetmeye mahkum olduklarına inanıyorlardı. Bir düzine cesedin çektiği lüks bir arabayla köylülerin çamurlu evlerinin önüne gelmek *tam da* bir Voss'un yapacağı bir şeydi."

Jean-François başını salladı. "Ve kullandığın terim? *Çaylak mı?"*

"Fledgling'in ne olduğunu *biliyorsun*."

"Yine de açıklamayı isterim."

"Şey, ben bir bardak kaliteli single malt ve bin kraliyet memeli bir fahişenin bana yatmadan önce masal okumasını isterdim, ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Vampir öfkeyle baktı. "Margot Chastain, Adının İlk ve Sonuncusu, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi, istiyor."

Gabriel hakaret etmekten vazgeçti ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Soğukkanlıların varoluşunda üç aşama vardır. Sizin sözde hayatınızın üç yaşı vardır. Yeni ölüler, yavru vampirler olarak adlandırılır. Genç, nispeten zayıf, insanlıklarının kalıntılarını hala üzerlerinden atmaya çalışır ve karanlıkta yolunu bulmaya çalışırlar. Yaklaşık bir yüzyıl boyunca cinayet işledikten sonra, bir yavru vampir mediae olarak kabul edilebilir; yeteneklerinin tam sahibi, *son derece* tehlikeli ve insan ahlakına yakın hiçbir şeye sahip olmayan bir vampir. Sonuncusu ve en ölümcül olanı ise ancien'lerdir. Yaşlılar."

"Ve farkı bir bakışta anlayabiliyorsun?"

"Bazen, acemi olanlar." Gümüş aziz omuz silkti. "Artık nefes almamalarına rağmen, şaşkınlıkla nefes nefese kalırlar. Alışkanlıktan gözlerini kırparlar. Hatta bazıları, ölümlüleri yemekten başka bir şey olarak görebildiklerini sanırlar. Ama her şey yok olur. *Her şey* sona erer. Ve medyum olduğunda, tamamen başka bir şey olursun."

"Daha fazlası," diye başını salladı Jean-François.

"Ve çok, çok daha az," diye cevapladı Gabriel.

Vampir, yakasının tüylü uçlarını parmaklarıyla okşadı, fener ışığı karanlık gözlerinde parladı. "Sence kaç yaşındayım, Chevalier?"

"İçinde hiçbir şey kalmayacak kadar yaşlı," diye cevapladı Gabriel.

Ve bu oyuna katılmak istemeyen gümüş aziz, hikâyesine geri döndü.

"Palisadenin üstünden soğukkanlı kadına baktım, onu tarttım. Sürücü koltuğundan indi, topukları yarı donmuş çamura battı. Arabayı çeken o boş, sefil kızların yanından geçerek, göğsüne yöneltilmiş okları hiç umursamadan, dondurucu karla karışık yağmurun altında Dhahaeth'in surlarına yaklaştı.

Öldürüldüğünde on üç yaşından büyük olmadığını tahmin ettim, vücudu yetişkinliğin kıyısına bir iki yıl kala hapsolmuştu. Yukarıdaki milisler arasında bakarken gülümsemesi jilet kadar keskindi. Onun korkusu, duvarları soluk bir sis gibi kapladı.

"Hepiniz öleceksiniz," diye ilan etti.

“Genç adamlardan biri o anda cesaretini kaybetti. Tatar yayını *aniden gerdi*. Çocuğun nişanı tam isabetliydi, ama ok, sanki kadının göğsü demirden yapılmış gibi, soğukkanlı kadının göğsüne çarptı. Kadının gözleri onu vuran çocuğa sabitlenmişti. Vampir uzanıp göğsünden oku çıkardı. Siyah dudaklarını araladı ve uzun, zeki dilini kullanarak okun ucunu yaladı.

"Önce sen, çocuk," diye söz verdi. "Ateş!" diye bağırdı kaptan.

Arbaletler çınladı, bir düzine ok ilk okun ardından hızla fırladı. Ama soğukkanlı kadın olduğu yerde durdu. Oklar onu bir düzine yerinden vurdu ama yine neredeyse hiçbir etki yaratmadı. Bir ok yüzüne tam isabet etti, porselen gibi yanağında sadece bir çizik bıraktı. Yağmur durduğunda, kıyafetindeki deliklere kederle baktı, başka bir ok koparıp çamura attı.

“Bu elbiseyi *çok* severdim…”

"Evet," diye mırıldandım. "O kesinlikle Voss."

“‘Atış!’ diye bağırdı kaptan. ‘Hazır olun!’

“Milisler silahlarını yeniden doldurdu. Ancak yeni okların uçları, ev yapımı kumaşla sarılmış, katranla batırılmış okçular Dhahaeth

yanan varillerinin etrafında toplanmış, oklarını ateşe vermeye hazırdı.

"Soğukkanlı kadın bir an durakladı. Ya yağmurda durarak gösteriş yapıyordu

ama tüm Ölülerin korktuğu tek şey ateştir. Onun tereddüdüyle duvar boyunca küçük bir cesaret titremesi yayıldı.

"Ve sonra arabanın kapısı aralandı.

“Bir figür çamurun üzerine adım attı ve kapıyı nazikçe kapattı. Karla karışık yağmurun arasından, onun bir beyefendi gibi giyinmiş olduğunu görebiliyordum — koyu renkli bir frak, ipek bir iç gömlek, kemerinde güzel bir kılıç. Kalın kurt kürkünden yapılmış uzun bir düellocu pelerini, kırmızı saten astarlı bir şekilde omzundan sarkıyordu. Koyu renkli saçları, solgun alnından keskin bir tepe noktasına doğru geriye taranmıştı. Düşmüş melekler kadar güzeldi. Ama etekleri kırmızıya boyanmıştı ve gözleri kafatasında siyah bıçak delikleri gibiydi. Arkadaşının yanına gitti ve onun küçük elini tuttu. O anda, başımdan ayak parmaklarıma kadar mükemmel bir öfke dalgası geçti.

"*O* bir ancien," *diye* fısıldadım.

“‘… Onu tanıyor musun?’ diye sordu kaptan.

“Şansıma inanamadan başımı salladım. ‘O, Vellene Canavarı.’

“Duvarlarda bir mırıldanma yayıldı. Piskopos du Lac, bebeklerin kemikleri gibi

bebek kemikleri gibi.

“‘Adım Danton Voss,’ dedi adam. ‘Fabién’in oğlu ve Sonsuzluk Prensi.’

"Soğukkanlı adam, kıvrılmış kol kenarlarını çekiştirdi, alnından sarkan koyu renkli saçlarını düzeltti. Arabayı çeken sefil kızlar hareketsiz, ölüm sessizliğinde duruyorlardı. Artık hepsinin Canavar'ın çocukları olduğunu biliyordum — yaratıcılarının ölümsüz iradesiyle hareketsiz tutuluyorlardı. Küçük kız da ona en çok benzeyeniydi, ama çürümeye fırsat bulamadan Dönüşmüştü. Canavarın bakışları du Lac'ın üzerinde sabitlendi, piskoposun boynunda ince gümüş zincirle sallanan çarkı görünce dudakları kıvrıldı.

"Onu bana getirin, Ekselansları. Yoksa oraya girip onu kendim alırım."

O sesin gücünü hissedebiliyordum. Mezarlar ve yüzyıllar kadar soğuktu.

Derin. Diğer milisler bana tedirgin bakışlar attılar. Tahkimatların etrafına saplanmış cesetleri görmüştüm — bu adamlar daha önce Ölülerle savaşmışlardı. Ama hiçbiri daha önce böyle düşmanlarla karşılaşmamış olduğu belliydi ve hiçbiri benim için ölmeye niyetli olmadığı daha da belliydi.

"Sence ciddi mi?" diye sordu piskopos. "Bence ciddi," diye cevapladım.

"Yüzbaşı, liderlik ettiği gençler ve yaşlılara baktı, hepsi titriyordu. Balina kemiğinden piposunu çiğneyerek, havaya gri bir duman bulutu üfledi.

"O zaman sanırım bittik."

IX
VELLENE CANAVARI

“Soğukkanlı yaratıklara baktım ve bugünün gerçekten son günüm mü, yoksa her şeyin başladığı gün mü olduğunu merak ettim. Göğsümdeki bandolieri, siyah ignis, gümüş kostik ve kutsal su şişelerini kontrol ettim. Sonra iri adamın dudaklarından çıkan dumanlara başımı salladım.

"Çakmaktaşını ödünç alabilir miyim, Yüzbaşı?"

Merdivenlerden inerken pipomu ateşe tuttum ve ciğerlerime koyu kırmızı dumanı çekerek içime çektim. Botlarım çamura değdiği anda kanın akışını hissettim, susuzluğumu unuttum, akşamdan kalmalığım dumanlı bir rüya gibi kayboldu, nabzım savaş davulu gibi atıyordu, ilkel, çığlık atıyor, istiyor ve ihtiyaç duyuyordu, sadece dışarıda bekleyen şeye odaklanmıştı. Pipemi cebime soktum, yakamı yüzüme çekip kapı görevlisine başımı salladım.

"Ahşap kirişler gıcırdadı, tahta palisade genişçe açıldı. Dhahaeth'in duvarlarının korumasından çıktım, acı bir rüzgar paltomu etrafımda savuruyordu, kapı arkamda gıcırdayarak kapanırken başımı eğdim.

Vellene Canavarı, yağan karla karışık yağmurun arasından bana baktı, ben üç köşeli şapkamı kaldırdığımda siyah gözleri kısıldı.

"Gün doğuyor, Danton," diye seslendim. "Baban burada olduğunu biliyor mu?"

Ölü kız yaklaştı, siyah bakışları botlarımdan paltoma, kan kırmızısı gözlerime kadar dolaştı. 'Çekil kenara, ölümlü.'

"Kenara mı? Buraya gelmemi isteyen sendin, sülük." "O

alaycı bir şekilde güldü. "Buraya senin için gelmedik mi?"

“Buna gözlerimi kırptım. Düşüncelerim, ciğerlerimdeki kutsal kanla birlikte hızla akıyordu. Beni avladıklarını sanmıştım; Forever King belki de fikrini değiştirmiş ve oğlunu, başladığı işi bitirmesi için göndermişti.

Ama o çakmaktaşı gibi siyah gözlere bir bakış, Danton'un beni henüz tanımadığını gösterdi.

“Sonuçta ben ölü bir adamdım.

“Aklım dün geceki tavernaya döndü. Chloe'nin söylediği sözler: *“Bizi takip eden ayakların bazıları ölümlü insanlara ait değil*.” Ve iyi rahibenin yoldaşlarını, onların coşkusunu ve parıldayan kılıçlarını, korumak için araya girdiklerini hatırladım...

"Çocuk," diye fark ettim. "Dior."

"Onu bize getir," diye emretti acemi, boş gözleriyle bana bakarak.

"Lütfen de dersin, ufaklık. Ama o burada bile değil."

"Acaba, kanayan dilin avucumun içindeyken de bu kadar tatlı yalanlar söyler misin?"

"Senin kadar çok konuşmasam da, chérie."

"Acemi, siyah dudaklarını sıkarak somurtarak baktı. Ama Danton bana daha dikkatli bir şekilde baktı, sonra da arkasındaki kasabaya. Uzun zamandır ölü olan gözleri, sivri uçlu palisadeyi ve onun üstündeki milisleri dolaştı. Rüzgârın uğultusu dışında her şey sessizdi ve o, taş gibi hareketsizdi.

“Ona Vellene Canavarı derlerdi — Ebedi Kral'ın en küçük oğlu. Bu ismi on yedi yıl önce, babasının ordusu Godsend'in batısındaki ilk başkentini ele geçirdiğinde kazanmıştı. Vellene'nin kapıları yıkıldığında, Sonsuz Lejyon içindeki tüm erkek ve kadınları katletmişti. Ama Danton genç kızlara düşkündü. Bu yüzden kötü şöhretliydi. Söylentilere göre, şehirdeki on altı yaşın altındaki tüm kızları kendi elleriyle öldürmüştü.

"Danton'un arkasındaki arabaya baktım. Onları katleden adamın esiri olmuş o zavallı kızları gördüm. Danton siyah gözlerini bana çevirdi ve çekiç gibi sözler söyledi.

"Çocuğun nereye gittiğini söyle."

"Onun zihninin benim zihnime girmeye çalıştığını hissettim. Onun iradesi benim irademe baskı yapıyordu, uzun ve karanlık yıllarında edindiği tüm güç cildimde ve ruhumda karıncalanıyordu. Ona itaat etme, *onu memnun etme* arzusu*,* zamanın kendisi kadar inkar edilemezdi. Pes etmek istedim. Onun önünde kendimi küçük düşürmek istedim. Ama bu şeye, ailesine ve benden aldıklarına, onun olduğu ve olduğu gibi davranmadığına duyduğum nefret daha da yüksek sesle haykırıyordu. Gözlerimi sertçe kırptım. Ve başımı salladım.

"Bir gümüş azize karşı bunun işe yarayacağını gerçekten düşünmedin, değil mi?" Danton, gözleri üzerimde dolaşırken küçümsemeyle doluydu. Çok iyi görünmüyor olmalıyım — bitkin ve çamurlu, gözlerim gölgelerin içinde şişmişti.

gölgelerin

"Siyah bir cüppe ve ciğerlerinde köpek kanı olması birini gümüş aziz yapmaz," dedi.

Kemerimdeki kılıcı çektim, kılıcın gümüş sesi kafamın içinde yankılandı.

"Ben… çok garip bir rüya görüyordum…

"'Uyanma zamanı, Ash. Yapacak işimiz var.

"Oh?… Oh, ohhhh evet evet evet…

"Arabayı çeken sefil yaratıklar kıpırdadı. Ağızları gevşek, dişleri keskin. Danton'un solgun dudakları kıvrıldı. Ve bir göz kırpışıyla onları tuttuğu yerden bıraktı.

"Çapraz korumaları düşürdüler ve acımasız, ruhsuz ve hızlı bir sel gibi üzerimize geldiler. Sayısı, zavallı Justice'i kaybettiğim ve sefil hayatım için kaçtığım önceki günkü kadar çoktu. Ama bugün, ben sadece attan düşmüş ve yenmemiş bir yemek değildim. Bugün, kutsal kan damarlarımdan akıyordu ve kılıç kolum demir gibiydi. Ashdrinker kafamın içinde eski, bozuk bir çocuk şarkısı mırıldanmaya başladığında, ben onlara doğru koşuyordum, kılıcım dans etmeye başladığında boş gözleri şaşkınlıkla doldu.

"Kan şarkısının pençesinde savaşmak tuhaf bir şey. Her an on yıl gibi geliyor, ama tüm dünya kan kırmızısı bir bulanıklık içinde hareket ediyor. O düzüze soğukkanlı adamları ipek gibi kesip geçtim ve onun ardından, havada kılıcımın adının kaynağı olan küller doldu. O zavallı kızlara verebileceğim tek hediye tatlı bir kurtuluştu ve ben de bunu hepsine verdim. İşimi bitirdiğimde, çamurlu yolda durdum, paltom, tenim, kılıcım, her yerim kanla kaplı ve gri çizgilerle çizilmişti ve korkunç bir an için, tüm bunları nasıl geride bırakabildiğimi merak ettim.

"Yüce Tanrım," diye birinin duvarların üstünden fısıldadığını duydum. "Muhteşem..." diye mırıldandı kaptan.

Duygularım elimdeki kılıç kadar keskin, nabzım ise bir şimşek gibi atıyordu. Ashdrinker'ın kılıcından bir damla kanı silip

botlarımın üzerindeki soğuk çamura sıçrattım. Yakanımdaki bir parça isini silerek, Vellene Canavarı'nın gözlerine baktım.

"Çocuğu neden istiyorsun, Danton?"

Vampir cevap vermedi, bakışları bir an için ayaklarımın dibindeki katliama, elimdeki kanlı kılıca kaydı. O karanlık gözleri aradım, bir ipucu, bir kırıntı bulmak için.

"'Kurtarıcı'nın kadehi hakkında saçma sapan şeyler duydum?' "Kadın alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Sen hiçbir şey bilmiyorsun, ölümlü.'

"'Güneş hala batmamışken buraya gelmekle hata yaptığını biliyorum, sülük.'

"En azından o darbeyi gördüm. Danton, su rengi gökyüzüne bir bakış attığında, karanlık gözlerinde küçük bir parıltı gördüm. Vellene Canavarı, gökyüzünün en güçlü vampirinin çocuğuydu. Belli ki bu surların ve üzerinde duran köylülerin üzerinden kolayca geçeceğini düşünerek buraya gelmişti. Ama onun yerine beni buldu.

"Acemi vampirin gözleri kısıldı, dişleri parladı. 'Sen kimsin?'

"Sen önemli biri olamazsın, chérie," diye burnumu çekerek söyledim, "kim olduğumu bile bilmiyorsan."

"*Göster onlara, G-Gabriel,*" diye gümüş bir fısıltı geldi.

"Yukarı uzandım, yakamı açtım ki yüzümü görebilsinler. Kadın gözünü bile kırpmadı, ama Danton kesinlikle kırptı, tanıma anında gözlerindeki siyah buz parçalandı. Elimde kırık kılıcı tekrar baktı. Ceketimin üzerinde bir zamanlar yedi yıldızın dikildiği yeri. Dilinin ucunu keskin köpek dişinin kenarına bastırdı.

"'De León. Hayattasın.' "'Ne yazık ki.'

"*Nasıl?*" diye tısladı.

"Tanrı beni istemedi. Ve şeytan kapıyı açmaya korkuyordu." Bir adım öne çıktım, gözlerimi kısarak. "Sen de korkmuş görünüyorsun, Danton."

"'Ben kimseden korkmam,' diye alaycı bir şekilde cevap verdi. 'Ben Ebedi Prensim.'

"Buna güldüm. Gök kadar yüksek. 'Ölümsüz olduğuna inananlardan daha çok ölümden korkan yoktur. Bunu bana ablan öğretti.'

“Gözlerinde öfke parladı. ‘Anlayamayacağın işlere burnunu sokuyorsun.

“Omuz silktim. ‘Başkalarının işleri her zaman en sevdiğim işler olmuştur.

“Sonra harekete geçtiler. Siyah kumaş ve mermer gibi tenleri titreyerek parladı. Göz açıp kapayıncaya kadar elime tekerlekli tabancamı aldım ve üzerime saldıran kadını hedef aldım. Hiç şüphesiz çok hızlıydı. Ama bir tabanca atışı, bir yavru kuşun uçmasından daha hızlıdır ve herhangi bir oktan on kat daha sert vurur. Damarlarımda taze sanctus varken, o mesafeden ıskalamam imkansızdı.

Gümüş mermi, okun çarptığı yanağındaki küçük çatlağa isabet etti ve kadın, köpüren bir çığlık atarak geriye yuvarlandı.

“Danton daha hızlı hareket etti ve bir anda kendimi arkada buldum. Top mermisi gibi üzerime geldi — yaşlı, güçlü, sadece ölü gözleri ve parıldayan dişleri görünüyordu. Kılıcı elinde şimşek gibi parlıyordu. Darbeleri bir kasırga gibiydi. Kılıcının bir darbesi neredeyse çenemi koparıyordu, kan boynuma akıyordu. Botu karnıma indi ve iç organlarımın parçalandığını hissettim, otuz metre geriye, dondurucu çamura uçtum.

"Tüm soğukkanlılar çivi kadar serttir. Solukkanlılar gibi, çoğu erkeğin çocuklarını yetim bırakacak yaraları umursamazlar. Ama Voss soyunun eti gümüşü bile savuşturabilir. En yaşlıları alevin öpücüğüne bile direnebilir. Tüm alaylarıma rağmen, bu piç kurusu ölümcül bir adamdı ve bir kez bile kayarsam, kıçımı taze patates gibi dilimleyebileceğini biliyordum.

"Ayağa kalktım, onun darbeleriyle yana kaçtım, damarlarımdan kanın sesi geliyordu. Dediğim gibi, içtiğim mal kaliteli değildi. Ama siz soğukkanlılar gündüzleri ortalıkta dolaşabiliyorsunuz diye, gece karanlığında hala on kat daha korkutucu olmadığınız anlamına gelmez. Zayıf da olsa, karanlık güneş ışığı Danton'u zifiri karanlıkta olduğundan daha zayıf hale getirmişti. Ve sonunda, bu avantajı kullanarak onu yakaladım.

"Bandolierime uzandım ve vampirin yüzüne cam bir şişe fırlattım. Şişe bir patlamayla havaya uçtu, siyah bir ateş bulutu ve gümüş rengi yakıcı bir sis havaya yayıldı. Gümüş bombası onu yakmaya yetmedi, ama tozun bir kısmı gözlerine kaçtı ve Danton

geriye doğru sendeledi, çırpınmaya başladı. Ve tüm gücümle kılıcımı indirdim.

“Ashdrinker havayı yırttı, kafamın içinde hala uyumsuz bir şekilde uğuldayarak Danton'un kılıç tutan kolunu dirsekten kopardı. Eti demir gibiydi, ama gün ışığında kılıç ona rakip olabilirdi, tüm nefretim ve öfkem o darbeye yansımıştı. Danton'un kopan eli küle dönüştü, yıllarca engellenen çürüme bir anda gerçekleşti. Ben onun yüzüne bir şişe kutsal su dökerken, o dişlerini gıcırdatarak çenemin yanından geçirdi. Diş gıcırtısı çığlığa dönüştü, gözleri acıdan büyümüş ve kanla dolmuştu.

"Sen nasıl cüret edersin..."

“O anda, onu yakalamak için çaresizce boğazına uzandım. Bir avuç dolusu yeterdi. Ama parmaklarım sadece havayı yakaladı. Vellene Canavarı, şimdi kırk fit uzakta, yağan karla karışık yağmurun içinde, kopmuş kolunu tutuyordu. Kolun kütüğü duman çıkıyordu, kılıcı çamurda yatıyordu. Paltomun içine uzandım, gümüş zincirli zincirli sopamı çıkardım. Nefes nefese ve kanlar içindeydim. Kırık kaburgalarım her nefesimde bıçak gibi batıyordu.

"Cenazeye gelmeyecek misin?" diye hırıltıyla sordum.

Bir adım daha attım, ama vampir göz açıp kapayıncaya kadar yirmi metre geri sıçradı. Vellene Canavarı durumu değerlendirmişti ve beni feci şekilde dövmüş olmasına rağmen, hala dengede olmadığını açıkça görmüştü. Güneş doğmuştu. Karşı karşıya olduğu düşman, hazırlıklı olmadığı bir düşmandı. Sabırsızlık yaparak yüzyıllar boyunca yaşayamazsın.

“Benden farklı olarak, Danton'un zamanı vardı.

“Arkamda bir çığlık duydum, dönüp baktığımda, kanlı çamurdan kendini sürükleyerek ayağa kalkan acemi vampiri gördüm. Yüzünde parçalanmış siyah bir delik açılmıştı, tek sağlam gözü yaratıcısına sabitlenmişti. ‘Efendim?

"Çamurun içinden geçerek onun ayağa kalkmaya çalıştığı yere doğru yürüdüm. Acı ve korkuyla boğuk bir sesle çığlık attı, gözleri hala karanlık babasına dikilmişti.

"Efendim!"

"Yavru kaçmaya çalıştı, ama gümüş çekiç bacaklarına dolandı ve onu çamura geri düşürdü. Elleriyle kendini çekmeye çalışırken, Ashdrinker'ı sırtına sapladım

onu dondurucu toprağa sabitledim. Bana ısırmak için kıvrıldı, ama botum yüzünü çamura bastırdı ve kılıç kemerime uzanarak, sapında İntikam Meleği'nin uçtuğu saf gümüş çelikten yapılmış keskin bir bıçak çektim.

"Hayır, ne yapıyorsun, ne yapıyorsun..."

"Canavar, bıçağı sırtına sapladığımda çığlık attı ve sol omuz kemiğinin hemen altındaki kaburgalarını kesmeye başladım. Henüz acemi olabilir, ama o hala bir Voss'tu ve bu iş susamış bir işten çok daha fazlasıydı, altımda debelenen, çırpınan ve inleyen şey.

“Danton, *yardım et*!”

“Kız değil, Gabriel. İnsan değil. Sadece bir m-m-mmmmonsterliketherestofthem.

“Dişlerim sıkılmıştı, yüzüm kül ve çürümüş kanla kaplıydı
—artık eşsiz bir kılıç ustası değil, sadece bir kasaptım. Ve çalışırken, gümüş bıçak demir kadar sert kemikleri keserken, o eski tanıdık heyecanı hissettim, bu şeyin gözlerine bakıp farkına vardığını gördüğümde yükselen o karanlık sevinç—tüm cinayetlerden, kan ve güzellik ve mutluluk dolu gecelerden sonra, her şeyin sona erdiği yer burasıydı.

Korku yok.

"Lütfen," diye yalvardı canavar, ben boş bir şişeyi çıkarırken. "L-lütfen..."

"Sadece öfke.

“Parmaklarımı yavru kuşun kaburgalarının arasına zorla soktum. Yumruğum onun kalbini kavradığında ve onu yerinden kopardığında, onun yalvarışları çığlığa dönüştü. Organ, serbest kaldığı anda çürümeye başladı; çalınan yıllar intikamla geri dönüyordu. Ama onu yumruğumda tuttum ve her şey küle dönmeden önce, lezzetli, koyu kırmızı kanı şişeme sıkarak boşalttım. Zaman hırsızı, kendisine ait olanı geri alırken vampirin omurgası kavis yaptı. Ve bir anda her şey bitti; o kadar sevdiği güzel elbisenin içinde geriye sadece bir kabuk kalmıştı.

Derin bir nefes aldım. Gri ve kırmızı. Canavara, enkaza, ayaklarımın dibindeki küçük kıza baktım. Sonra onu öldüren kişinin gözlerine baktım.

"Onu sevdiğini söyledin mi, Danton? Ona sonsuza kadar söz verdin mi?"

"Vellene Canavarı kanlı zeminin karşısından bana bakıyordu. Yıkılmış kolunu tutarak, çocuklarına yaptığım yıkıma bakıyordu, gözleri kafatasındaki yanan kömürler gibiydi.

"Bunun için acı çekeceksin, Silversaint. Ve bu *efsanevi* olacak." Ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, sisin içinde kayboldu.

X
KIRMIZI KAR

"D-günü geldiğinde geldiler, Gabriel.

"Biliyorum," dedim ve Dhahaeth kapısına doğru geri yürüdüm.

"Böyle bir çamur birikintisinde bile, Ebedi Prens öğle güneşinin altında kendini tehlikeye atıyor… Bu çocuğu başka bir şey yapmadan bulmak için çok çaresiz olmalı. Onları bulmalıyız. Gerçeği öğrenmeliyiz, gerçeği.

"Senin zaten bildiğim şeyleri bana anlatmaya ısrar etmen her zaman çok hoşuma gider," dedim, kılıca bakarak.

"Chloe'yi dinlemeliydin, Gabriel. O zaman da, şimdi de, şimdi ve o zaman da. Eğer sen...

"Kapa çeneni, Ash," diye uyardım.

"Suç benim kadar—

"Ashdrinker'ı kınına geri soktum ve kapı açılırken onun sesini susturdum. Milisler, tavernadaki kız ve diğer kasaba halkı, hepsi dehşet ve hayranlıkla bana bakıyordu. Du Lac surlardan indi ve ben boynundaki tekerleğe, sonra da gözlerine baktım.

"Yardımınız için teşekkürler, Ekselansları."

"Du Lac utanç duymuş gibi göründü. 'Her şeyi halletmiş gibi görünüyordunuz...'

"Hangi yöne gittiler?" "Kimi kastediyorsun?"

"Dün gece tavernadan çıkanlar, seni tozlu ukala," diye bağırdım. "Kısa boylu, kabarık saçlı kadın. Rahip. Çocuk. Söyledikleri gibi kuzeye mi gittiler?"

*"*Aff*eders*iniz, ama..."

"Evet, Şövalye," dedi tavernadaki kız. "Kuzeye doğru gittiler."

"Teşekkürler, M^lleNahia," diye başımı sallayarak geçtim. "Tekrar söylüyorum, kanın içilmeye değer." Yüksek yürüyüş yoluna bakarak milislerimize seslendim. "Her şey yolunda giderse çakmaktaşını alacağım, Yüzbaşı."

"Yaşlı adam başını salladı. "Rızamla, Chevalier. Tanrı seninle olsun."

"'Eğer senin için de sorun değilse, kendi lanet işine baksan daha iyi olur.

"Ahıra gittim, zavallı Justice'in ölümüyle kaybettiğim eyer, erzak ve koşum takımlarının yerine yenilerini almak için pazarlık yaptım. Kasabadan olması gerekenden birkaç royale daha az parayla ayrıldım, ama çok telaşlıydım, bunun üzerinde durmadım.

"Kırık ve şaşkın olmasına rağmen, Ashdrinker doğruyu söylemişti. Vampirler, kartlarını doğru oynadıkları sürece sonsuza kadar yaşayan yaratıklardı. Ancienler nadiren aptaldı ve *asla* pervasız değildi. Danton kadar yaşlı bir yaratığın kendini böyle bir tehlikeye attığına inanamıyordum. Ve eğer o çocuk Dior, Ebedi Kral'ın oğlu tarafından avlanacak kadar önemliyse...

Jezebel'e bindim ve Dhahaeth'in kuzey kapısından hızla geçtim. Chloe ve ekibi iyi bir başlangıç yapmışlardı ve onları yakalamak için hızlı gitmem gerekiyordu. Danton'un yüzüme açtığı yara yavaşça kapanıyordu, ama kırık kaburgalarım her nefesimde hala ağrıyordu. Karanlık güneş, önümdeki yola zayıf bir ışık saçıyordu, sonbahar öğleni kış günbatımı kadar kasvetliydi.

"Buranın on yıllar önce buğday ülkesi olduğunu biliyordum; bu toprakların bir zamanlar parlak altın saplarıyla dalgalandığını biliyordum. Şimdi, ayakta kalmayı başaran birkaç çiftlik, yetiştirebildikleri tek şeyi yetiştiriyordu: patates ve diğer kök sebzeler ve büyük, dalgalı mantar tarlaları. *Her yerde* mantar filizleniyordu. Parlak maryswort çitlerin ve kayaların üzerine kabuk bağlamıştı. Soluk renkli asfiksya filizleri uzun zaman önce ölmüş ağaçların etrafını sarmış, kalın mantar kümeleri çamurlu yola yayılmıştı.

"Çürüme. Şişme. Yayılma.

"Kuzeye doğru ilerlerken, kutsal etki azalmaya başladı, akşamdan kalma halim ve dayakların acısı geri gelmeye başladı

. Tarlalar geride kaldı ve Jez ile ben açık yola çıktık. Ümdir Nehri uzaktan gümüş bir yılan gibi görünüyordu ve doğudaki karanlıkta kalın ölü ağaçlar ve üzerinde yıkık bir gözetleme kulesi olan bir tepe görebiliyordum. Mantarlarla kaplı, cansız bir karaağaç ağacına çakılmış bir tabelayı geçtik.

"ÖLÜM ÖNÜNDE.

"Ashdrinker kalçama ağır bir rahatlık veriyordu. O yavru kuşun kalbinden emdiğim kanın düşüncesi daha da büyük bir rahatlık veriyordu. Susuzluk, kırmızı ve kaygan ayaklarla tekrar içime sızmaya başlamıştı. Gece yaklaşıyordu, önümde Ümdir'in koşuşturma seslerini duydum. Karanlıkta gözlerimi kısarak baktığımda kalbimin battığını hissettim.

"Yüzüne vurmak..."

"Tahmin edeyim," dedi Jean-François cesaretle. "Dhahaeth halkı köprüyü yıkmış."

"Evet," Gabriel somurtarak cevap verdi. "O pis piskopos en azından beni uyarabilirdi. Nehir kıyısına vardığımda, sadece demirleme taşları ve nehrin ortasında birkaç kırık kemer gördüm. Yolda hiç sefil birine rastlamamıştım, bu yüzden geçişleri kesmek, ölülerin eyalete girmesini engellemeye yardımcı oluyordu. Ama nehir, Jez'in geçmesi için çok hızlı ve derindi.

"Üstüne üstlük, kar yağmaya başladı.

“Üç köşeli şapkamı daha aşağı indirdim ve Jez'e kederli bir şekilde okşadım. ‘Üzgünüm, kızım. Her fırsatta Yüce Tanrı'nın göğsüme sıçramaktan hoşlandığını sana söylemeliydim.

“Kısrak cevap olarak kişnedi.

“Chloe ve çetesinden hiçbir iz yoktu. Haritadan en yakın geçidi aradım ve karanlık çökmeye başlarken, bir toprak yolu izleyerek ölü ağaçlarla kaplı bir tepeye doğru sürdüm. Önceki geceki kutsal rahibenin yüzünü hayal ettim. Elimi sıkarken fısıldadığı sözleri.

"*Bu Kutsal Kase, Gabriel. Lanet olası* Kutsal Kase'*den bahsediyorum*.

“Ona kötü davrandığımı biliyordum. Justice'in ölümü üzerimde ağır bir yük oluşturmuştu, yorgun ve sarhoştum. Ama gerçek bu değildi. Gerçek şu ki, eski dostumu görmek, uzun zamandır gömdüğümü sandığım anıları yeniden canlandırmıştı. Ve şimdi geçmiş, tıpkı Ölüler gibi yeniden diriliyordu.

“Danton o çocuğu ne için istiyordu?

"Kararmış güneş ufukta kaybolmuş, kar yoğun bir şekilde yağıyordu. Uzun zamandır ölü olan ormana doğru at sürüyordum. Fenerimi yakmayı başardım ve Jez'in eyere astım. Ama dünkü cenazenin tekrarlanmasına bir adım kaldığımızı biliyordum.

"Geceyi bitirme zamanı geldi galiba, kızım."

“O anda bir ses fırtınayı deldi. Gözlerimden karları silerek başımı eğdim. Bir tekerlek kilidi silahından ateş edildiğine yemin ederdim. Ardından başka bir ses geldi; uzun, tiz ve boğuk bir ses, bir zamanlar beni gümüş kanatlarla cehennemin ağzına taşıyan türden bir ses. Ve dün gece barda Chloe'yi hatırladım. Omzunda bir tüfek. Kemerinde gümüş süslemeli bir boynuz.

"Kahretsin," diye tısladım.

“Jez'in kıçına bir tokat attım ve engebeli tepeyi tırmanmaya başladık. At arabası hızlı değildi, ama cesaretliydi ve karanlığa doğru dörtnala koşuyordu. Kornayı tekrar duydum, adrenalin dilimi ekşitti, San Michon'daki gecelerden anılar akın etti aklıma: dudaklarımda yemin, etrafımda kardeşlerim, kalkanım olan sevgim ve kılıcım olan inancım.

“Ve Tanrı ve Yedi Şehitlerinin huzurunda, burada yemin ediyorum; Karanlık benim adımı ve çaresizliğimi bilsin. O yandığı sürece, ben alevim. O kanadığı sürece, ben kılıcım. O günah işlediği sürece, ben azizim.

"Ve ben gümüşüm.

“Uzaklardan bir çığlık duydum, önümde yıkık bir gözetleme kulesi belirdi. Karanlık şekiller, cansız gözleri ve keskin dişleriyle ölü ağaçların arasından ona doğru ilerliyordu. Boynuz tekrar çaldı, gümüş gibi keskin bir ses, Ölülerin gümbür gümbür ayak seslerinin üstüne yükseldi. Çünkü Ölüler buradaydı ve hızlı koşuyorlardı — en az bir düzine sefil yaratık, karın içinde gördüğüm silüetlere doğru ilerliyordu.

“Bir elimle Ashdrinker'ı çektim, diğer elimle Jez'in dizginlerini sıktım.

"Neredeyiz, Gabriel?

"Boktayız, Ash," diye tısladım.

"Ohhh. Yine mi aynı gün, yine mi aynı gün?

"Chloe'nin yıkık kulenin dibinde durduğunu görebiliyordum, elinde kılıcıyla yaklaşan sefil yaratıklara oduncu gibi vuruyordu. Cehennemin tüm öfkesiyle savaşıyordu, ama sonuçta o bir rahibeydi ve

o kılıç onun için çok büyüktü. Kahin şarkıcı onun yanında duruyordu, sakalları karla kaplı, bir elinde yanan bir odun parçası, diğer elinde çelik bir uzun kılıç. Arkalarında, kulenin yıkık duvarlarına yaslanmış, Dior adlı çocuk duruyordu. Elinde gümüş bir hançer, dudaklarında sönmüş bir puro, gözlerinde soğuk bir öfke vardı.

"Geri çekilin, sizi kutsal olmayan piçler!" diye bağırdı kahin.

"Chloe!" diye bağırdım.

Ossian kızının ya da dişi aslanının nerede olduğunu bilmiyordum, yaşlı rahip de öyle. Ama bu üçü başları belaya girmişti. Kahin, elindeki meşaleyle hızlı bir hareketle sefil birinin kafasına vurdu ve zafer çığlığıyla kafasını ateşe verdi. Chloe, uzun kılıcıyla yaklaşan her şeye saldırdı ve gümüş çelik, çürümüş saman gibi ölülerin etini parçaladı. Ama sefil olanlar çok fazlaydı.

Jez ya cesurdu ya aptaldı ya da çok hızlı hareket ediyordu. Bir sefilin üzerine atıldık ve onu havaya uçurduk. Ama diğer ölüler bize dönüp kokuşmuş dişlerini gösterdiğinde, kısrak cesaretini kaybetti ve o kadar sert bir şekilde sıçradı ki beni neredeyse atıyordu.

"Ashdrinker en azından artık kafası oyunda gibi görünüyordu.

"O bir savaş atı değil, aptal, tanrı *aşkına ne yapıyorsun?*

“Karanlıktan başka bir alçak bana saldırırken, mahmuzlarımdan ayağımı kurtardım. Susuzluk tekrar beni sardı, fener ışığı çılgınca titriyordu. Bu kötü bir bahisti ve bunu biliyordum, ama artık sert bir şekilde yuvarlanmak ya da ölmekten başka seçeneğim yoktu.

"Gabe, dikkat et!" Chloe bağırdı.

"*Arkada!*" Ashdrinker uyardı.

"Pençelerini savuşturmak için zamanında döndüm, soğukkanlı yaratığın göğsünü ikiye ayırırken o çırpınıyordu. Bu kadar dezavantajlı bir durumda bile, birkaç numaram vardı. Cam şişenin mührünü kırıp fırlattım. İki sefil yaratık gümüşün yakıcı patlamasıyla yere yığıldı, derileri karardı, gümüş bombası havayı yırtarken gözleri kabardı.

Bunlar sadece acemi Ölülerdi, ama karıncalar da aslanı öldürebilir. Ashdrinker, karanlıkta bir başka sefil yaratık saldırırken uyarıda bulundu. Kanla yapışmış saçları olan yaşlı bir adamdı. Bu adam, sevdiklerinin arasında, yatağında ölmeliydi. Bunun yerine,

Ūmdir'in güneyindeki yıkık bir kulenin altında, kılıcım karanlıkta parladığında kafası havada uçtu. Bir şişe kutsal su attım, Chloe'nin boynuzundan bir çınlama daha duyuldu, camlar parçalandı ve Ölülerin eti cızırdadı.

"Kanlı elleri olan çılgın gözlü bir adam, kahin şarkıcının meşalesini geçip Chloe'ye yandan saldırdı. Chloe çığlık attı, gümüş çelik kılıcı elinden fırladı ve o şey dişlerini koluna geçirdiğinde çığlık attı.

"Chloe!" diye bağırdı Dior.

"Kardeşim!" diye haykırdı şarkıcı.

Adam onu kurtarmak için atıldı, ama başka bir alçak onu arkadan vurdu. Dior düşen meşaleyi aldı ve çırpınan soğukkanlıya sapladı. Canavarın alevler içinde kalmasıyla ormanda ruhsuz bir acı çığlığı yankılandı, düşerken kolları çark gibi dönüyordu ve ben şaşkınlıkla izlerken, çocuk meşaleyi parmakları arasında çevirip lanet olası sigarasını yaktı. Son kutsal su şişesini fırlattım, tekerlekli tabancamı başka bir alçağın yüzüne boşalttım. Ama o kadar çok düşman varken, susuzluğum daha da artarken, gerçekten boku yediğimizi düşünmeye başlamıştım.

"Ve sonra, bir fısıltı duydum. Gece mavisi bir parıltı, kırmızı bir şerit gördüm. Bir zavallı başsız bir şekilde yere yığıldı, diğeri sarsılarak geriye düştü, gözlerinden kırmızı buhar yükseliyordu. Artık canavarların arasında bir figür hareket ediyordu, kuzey rüzgarı kadar keskin, Eversea fırtınasındaki şimşek kadar hızlı. Uzun siyah saçları ve kırmızı kılıcı, o zavallıları kötü bir ilaç gibi kesip biçiyordu.

“Hayret etme, Gabriel, savaş!

“Ben de işe koyuldum, bu yeni gelen ölü ağaçların arasında parıldarken soğukkanlı yaratıkları parçaladım, ayaklarının etrafına çiçek yaprakları gibi dağılan zavallıları. Ve son canavarı da birlikte öldürdüğümüzde, onun ne tür bir canavar olduğunu anladım.

“Yüksek kanlı, şimdi dağınık cesetlerin arasında duruyordu. Terlemiyordu. Nefes almıyordu. Uzun kırmızı bir frak ve siyah deri giysiler giymişti, ipeksi gömleği çıplak ve kemik beyazı göğsünden ayrılmıştı, boğazı kırmızı ipek bir fularla sarılmıştı. Bir hizmetçinin vücuduna sahipti, ama onun öyle biri olmadığını biliyordum. Elindeki kılıç, onun kadar uzun ve zarifti, kırmızı parıldıyordu ve

ayaklarının dibindeki kanlı karın üzerine damlıyordu. Saçları gece yarısı mavisi-siyahıydı, beline kadar uzanıyor, ölü bir şeyin gözlerinden perdeler gibi ayrılmıştı. Ama yüzü soluk porselen bir maskeyle örtülmüştü, kış sarayındaki bir madam gibi boyanmıştı — siyah dudaklar ve koyu sürülmüş gözler.

"Omzumun üzerinden nefes nefese, kanlar içindeki Chloe'ye baktım. 'O da seninle mi?

"Tanrım, hayır," diye cevapladı, düşen kılıcını alırken.

"Yeni gelen, Dior'a ince bir elini uzattı. Sesi pipo dumanı kadar yumuşaktı, ama garip, tıslayan bir peltek sesle konuştu. 'Bizimle gel, çocuk. Yoksa ölürsün.'

"Bu kadına dikkat et, Gabriel. O... ters geliyor bana.

“Ashdrinker'ın fısıltısı zihnimde yankılandı. Vampir ile diğerlerinin arasına girdim. Yüksek kanlı kadın ilk kez gözlerini bana çevirdi. Göz bebekleri eski keten gibi solmuştu. Etrafımızdaki hava buz gibiydi, nefesim dudaklarımdan soluk bulutlar halinde dökülüyordu.

“‘Geri çekil,’ diye uyardım.

“‘Kenara çekil,’ diye emretti, yumuşak ve zehirli bir sesle.

"Ama iradesi kurşun gibi omuzlarıma çökse de, yerimden kıpırdamadım. 'Çocukluğumdan beri sizin gibileri avlıyorum, sülük. Daha çok çabalamanız gerekecek.

Gözleri vücudumda dolaştı, sonra elimdeki kırık kılıca takıldı. "Öldüğünü duyduk, Silversssaint."

"Kim *biz,* seni kutsal olmayan kaltak?"

“Soylu kadın, sanki komik bir şey söylemişim gibi alaycı bir şekilde güldü. Ölü gözlerini Dior'a çevirdi, keskin tırnakları parıldayarak onu çağırdı. *‘Bizimle gel, ch—’*

“Ağaçların arasından şiddetli bir ışık sızdı. Hayalet gibi ve parlak. Omzuma bakınca, yaşlı rahibin bize doğru sendeleyerek geldiğini gördüm. Boynuna taktığı tekerlek artık elindeydi. Kutsal sembolü havaya kaldırmış, bir denizci küfürler savurur gibi kutsal metinleri haykırıyordu.

“‘Kuzuların arasına aslan gibi geldim!

“Tekerleğinden, aynalı bir fenerden sanki ışık saçılıyordu. Yüksek soylular, ışık onlara çarptığında irkildi, ölümcül solgun gözleri kısıldı.

alevlere karşı. Bir an için hayran kaldım, inancımın bu rahibinki kadar parlak olduğu geceleri hatırladım, derimdeki mürekkebin görüntüsü Ölüleri kör edecek kadar güçlüydü. Yaşlı adam bize doğru koşarken, ormanda bir kükreme yankılandı. Tavernadaki fıçının içindeki kırmızı dişi aslanı karanlığın içinden fırlayarak gördüm, yaralı yüzü çarpık, dişlerini göstererek. Ossian katili, başında boynuzlu miğferi, elinde o güzel savaş baltasıyla karların üzerinde koşarak peşinden gitti.

"Dişi aslanı görünce, rahibin yanan ışığı, soylu kadın tısladı. Soluk bakışları hâlâ Dior'a sabitlenmişti, ama o kutsal adamın korkusu iradesini yeniyordu, rahip nihayet açıklığa ulaşıp tekerleği havaya kaldırdığında havadaki soğukluk kayboldu.

"Seni kovuyorum!" diye bağırdı yaşlı adam. "Yüce Tanrı'nın adıyla, *Defol*!'

"Sefil rahip," diye tükürdü yaratık, elini ışığa doğru kaldırarak. "Sen..."

"'Ve ben size söylüyorum, çocuklarım, ben ışık ve gerçeğim!' Yaşlı adam, buruşuk yumruğunda tekerleği tutarak öne çıktı. 'Burada *hiçbir* gücünüz *yok*!'

Soğuk, boyalı maskenin arkasından bir tıslama daha duyuldu. Dişi aslan tekrar kükredi, daha da yaklaşarak saldırdı ve soğukkanlı yaratığın vücudu titremeye başladı. Canavar pençelerini uzatarak ona doğru atladığında, vampir pelerinini etrafına sardı ve küçük kanatlardan oluşan bir fırtınaya dönüştü; binlerce kan kırmızısı kelebek karanlığa yayıldı ve düşen karların içinde kayboldu.

"Ağzımda toz ve kemik tadı ile zorlukla yuttum. "Her şey bitmişti.

Etrafıma baktım. Chloe, sefil yaratığın ısırdığı kolunu tutuyordu, yüzü acıdan çarpılmıştı. Kahin, endişeden solmuş bir halde onun yanında diz çökmüştü. Avcı, eski rahibin tekerleğinin solan ışığında baltası parıldayarak bana bakıyordu.

"Ama benim gözüm sadece çocuktaydı. Çamurun içinde çömelmiş, yanan odun parçası hala beyaz parmaklarıyla sıkıca kavrılmış, dudaklarından dumanı tüten bir puro sarkıyordu.

"Aptal fahişe, az kalsın bizi öldürtecektin. *Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyordun?*

"Onu susturmak için Ashdrinker'ı kınına soktum. Çocuğu baştan aşağı süzdüm. Onda özellikle garip bir şey yoktu. Ama yine de, kılıcımın söylediğinin aksine, ben aptal değildim.

"Ee, senin hikayen ne lan?"

XI
FIRTINANIN İÇİNDEN

"SÖYLEME, DIOR," diye uyardı klan üyesi kadın.

"Söylemeye niyetim yok, Saoirse," diye cevapladı çocuk, bana somurtarak.

"Kardeşim, iyi misin?" Genç kahin Chloe'nin yanına diz çöktü. "Derin mi?"

"'Sorun yok, Bellamy,' diye cevapladı Chloe, kanlı kolunu kaldırarak. 'Sadece bir çizik.'

"Bir bakışta yaranın hiç de öyle olmadığını anladım. Chloe'nin pazı kemiği, canavarın korkunç gücüyle derisi morarmış, şiddetli bir ısırıkla kanıyordu.

"Sefil ağızlar çürüklerle doludur," dedim. "Tedavi etmezsek iltihaplanır. Eyer çantamda kral kalkanı ve bağırsak var. Güçlü içkiler de var."

"Dior sigarasını içti. 'Seni eğlenceden alıkoymak istemeyiz, kahraman.'

"Bu tıbbi alkol, evlat. Onu içmek için domuz bokundan daha kalın kafalı olman lazım."

"Kapıyı açık bırakıyorsun, değil mi?" "Bak, sen de *kimsin*?"

"Tanışmak sonraya kalabilir mi?" Chloe, etrafımızdaki fırtına ve katliama işaret ederek yüzünü buruşturdu. "Parçalanmış cesetlerin kokusu bir yana, dışarısı gittikçe kötüleşiyor."

"Cesur kadınlar vahşi doğanın tenlerine dokunuşunu sever, kardeşim," dedi katil.

"'Ve bilge adam yağmurdan içeri girmeyi bilir,' rahip gülümsedi.

"Kahin, yıkık kuleye başını salladı. 'İçeriye gidelim.' "Grup eşyalarını topladı, rake Chloe'ye yardım ederek ayakta durmasına yardım ederken, ben Jezebel'i almaya gittim. Birkaç yüz metre ileride kısrağı buldum.

birkaç metre ötede, çıplak bir karaağaç ağacının rüzgâr almayan tarafında duruyordu. Ona hafifçe vurdum ve iyice bir baştan aşağı baktım, ama neyse ki, görünüşe göre bir şeyi yoktu. Dizginlerini alıp onu kuleye geri götürdüm.

Yaklaştıkça harabeyi daha iyi görebildim: üç katlı, koyu renkli taştan yapılmış, üstü kırık siperlerle çevriliydi. Duvarlar eski liken ve yeni mantarlarla kaplıydı, harç toza dönüşmüştü. Muhtemelen yüzyıllardır ayakta duruyordu. Elidaen'in hâlâ beş krallığın birbiriyle savaştığı ve San Michon, ülkenin her köşesine Tek İnanç'ı yaymak için haçlı seferine başladığı zamanlarda Sūdhaemis tarafından inşa edilmişti.

“Şirket, yağmurdan korunmak için ellerinden geldiğince içeriye toplanmıştı. Katil, gölgelerin içinde öfkeyle bakıyordu. Alnında ve sağ yanağında birbirine karışmış iki çizgi vardı. Aslan gibi ayaklarının etrafında kıvrılan örgülü saçlarını yüzünden çekiyordu. Dior, çaldığı güzel paltosundaki karları silkeliyordu. Rahip ve rake, Chloe'nin etrafında toplanmış, kanlı kolunu temizliyorlardı. İkisini uzaklaştırdım, eski dostumun yanına diz çöktüm ve taşın üzerine küçük bir şişe saf alkol ve soluk sarı toz içeren bir şişe koydum.

"Bu, filo kasabaya geldiğinde bir fahişenin alt kısmı gibi yanacak," diye uyardım. "Ama kangrenden çok daha iyidir."

"Teşekkürler, dostum," dedi Chloe başını sallayarak.

“Yaraya hızlı ve emin ellerimle müdahale ettim, Chloe hafif bir acı içinde inlerken yarayı yıkayıp sterilize ettim. ‘Peki, siz *kimsiniz*? Ölülerin mıknatısı olmanın dışında?’

"A-arkadaşlar," Chloe acı içinde inledi.

"Seçilmişler," diye cevapladı avcı.

“‘İnançlılar,’ diye mırıldandı rahip.

“‘Oh, Yedi Şehitler beni kurtarın,’ diye iç geçirdim.

"Benim adım Bellamy Bouchette," genç çapkın hafifçe eğilerek kendini tanıttı. "Kehanetçi, maceracı, kadınları seven ve imparatorların şarkı yazarı." Nemli kahverengi buklelerini parlak mavi gözlerinden geri attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Silversaint. Asheve'den Mothersea kıyılarına kadar tüm kahramanlıklarınızı şarkılarda duydum. Korkarım ki efsaneniz gerçek hayatınızı hiç yansıtmıyor."

"*Evet,* diye düşündüm kendi kendime. *Kesinlikle bir pislik*.

"Bu iyi bir şey, Père Rafa Sa-Araki," dedi Bellamy, Sūdhaemi rahibine başını sallayarak. "Bilgin, astrolog ve

San Guillaume Tarikatı'nın sadık bir üyesi. Bu dünyada, lütunu profesyonelce çalınmaya daha çok ihtiyaç duyan bir adam yoktur, ama baskının altında gerçekten harika bir adamdır."

“Yaşlı rahip, ülkedeki herhangi bir kürsüde müzik gibi ses çıkaran bir sesle konuştu. ‘Yardımınız için teşekkürler, Şövalye. Yedi Şehit sizi kutsasın.’

"Kasabımızın kasabı, fırıncısı ve mumcu," dedi Bellamy, Ossianlı kıza el sallayarak. "M^lleSaoirse á Rígan. Bu arada, fırıncılık ve mum yapımında berbat, ama kasaplık becerisi bunu telafi ediyor. Oradaki dört ayaklı arkadaşı Phoebe. Parmaklarınıza değer veriyorsanız, o küçük haylaza dokunmamanızı tavsiye ederim."

"Kız, elleri baltasının üzerinde, aslan dişi dudaklarını yalarken bana bakakaldı.

"İyi kalpli Sœur Sauvage'ı zaten tanıyorsunuz," diye devam etti Bellamy. "Geriye grubumuzun en küçüğü kaldı." Kahin, kül rengi saçlı çocuğa el salladı. "Gabriel de León, size Dior Lachance'ı takdim edeyim, Hırsızların Prensi, Yalancıların Efendisi ve iflah olmaz küçük piç."

“‘Fahişenin oğlu’nu unuttun,” diye mırıldandı çocuk dumanın arasından.

"Dior, bir beyefendi asla dürüst bir iş yapan bir kadına fahişe demez."

"Annem hanımefendi değildi. Sen de beyefendi değilsin, Bellamy."

"Beni incittin, monsieur," dedi adam sırıtarak aptal şapkasını kaldırdı.

“Chloe'nin yarasını temizlemeyi bitirdim, dişlerimin arasında çelik bir iğneyle bağırsak makarasını aldım. 'Artık isimlerinizi biliyorum. Ama hala kim olduğunuzu bilmiyorum. ' Gözlerimi gruba gezdirdim ve sonunda çocuğa takıldım. 'Özellikle sen.

"Özel biri değilim."

“Öyle mi?” Chloe'ye baktım, bu saçmalığı kesip atmak umuduyla. “Sen gittikten sonra Dhahaeth'e Monsieur Nobody Special'ı arayan biri geldi. Ben orada durmasaydım, o kasabayı bir salgın hastalık gibi kasıp kavururlardı.”

"Sana söylemiştim." Saoirse gruba bir göz attı. "Phoebe onları kilometrelerce öteden koklayabiliyordu. Lashaame'den beri soğukkanlılar peşimizde."

"Bu sadece soğukkanlı bir cinayet değildi," diye cevapladım. "Bu Danton Voss'tu." "Kim?"

"Tatlı Denizkızı, siz aptallar ne yaptığınızın farkında değilsiniz, değil mi?"

"Dilini tut, Silversaint," diye tükürdü kız.

"Danton Voss, Fabién'in en genç varisi. Bu dünyada yaşayan en güçlü vampirin doğrudan torunu. Ebedi Kral birini bulmak isterse, Danton'u gönderir ve o babasını henüz hiç hayal kırıklığına uğratmadı." Chloe'nin kanayan kolunu dikmeye başlarken ona öfkeyle baktım. "Ebedi Kral'ın en sadık av köpeğini peşine takmasına neden olduğunu söyleyecek misin?"

"Yedi Şehit." Chloe tekerlek işareti yaptı. "Vellene Canavarı."

"Onu uğurladım," dedim, hala inanamıyordum. "Ama sadece gündüz vakti o surlara gelip seni değil beni bulduğu için. Danton kadar yaşlı bir yaratık neden kendini böyle tehlikeye atsın ki, Chloe? Dün gece saçmaladığın Kutsal Kase saçmalığı yüzünden mi?"

“Grup Chloe'ye dehşetle baktı. “Ona *söyledin mi*?” Saoirse tısladı.

"Her şey değil." Chloe, ben dikiş atarken etrafına bakındı ve yüzünü buruşturdu. "Ama Gabe beni bu yola sokan adamdı. *Yıllar* önce. Ve Tanrı onu bize bir amaç için gönderdi. O, Gümüş Düzen'in gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası."

“‘Gümüş Düzen’in kılıç ustaları şimdiye kadar sana ne fayda etti ki, kardeşim?’

“‘Ona *ihtiyacımız var*, Saoirse.’

“‘Neden?’

"Çünkü Canavar geri dönecek. Ve bir dahaki sefere, gece vakti gelecek." *gece gelecek*."

“Voss bu çocuktan ne istiyor?” diye sordum. “Çocuk masallarıyla bir ilgisi olmadığı kesin.”

“‘Kutsal Kutsal Kase ' çocuk çocuk masal Silversaint," Père Rafa dedi, gözlüklerindeki kiri temizlerken. *"Kutsal kadehten kutsal*

ışık gelir; sadık el dünyayı düzeltir. Ve Yedi Şehitlerin gözünde, sıradan insanlar bu sonsuz geceyi sona erdirecek."

"Chloe'ye baktım. "Şimdi de boktan şiir mi okunuyor?" "Bu sıradan bir şiir değil," dedi rahip.

"Bu bir kehanet, Gabe," dedi Chloe. "Sonsuz Kral. Sonsuz Lejyon. Günlerin ölümü. Kutsal Kase hepsine son verebilir."

"Bu senin kütüphane kitaplarından biri değil, Chloe. O saçmalıkları artık aşmış olursun diye düşünmüştüm. Siz deli heriflerden biri doğru düzgün konuşmaya başlasa iyi olur."

"Kurtarıcının kanının bulunduğu kadeh bu karanlığı sona erdirebilir," diye ısrar etti rahip.

"'Saçmalık,' diye tükürdüm. 'Kupa yüzyıllardır kayıp! Ve elinde olsa bile, Augustin'in kuzeyinde on binlerce Ölü toplanıyor. Nordlund gitti. Dílaenn'in kuzeyinde, kan lordları imparatorluğu paramparça etti! Lanet olası bir kupa bunu nasıl düzeltecek?'

"'Çünkü Kurtarıcı'nın kanı var içinde. Tanrı'nın kendi oğlu, çarmıhta ölen...'

"Beni rahat bırak, tanrı takıntılı."

"'Gabriel, kendine şunu sor,' dedi Chloe. 'Kutsal Kase bu kadar saçmalık, kehanet bu kadar bozuksa, neden Ebedi Kral oğlunu peşimize taktı?'

"Bilmiyorum lan! Kutsal Kase'nin sizinle *ne alıp* veremediğiniz var?" "O nerede olduğunu biliyor."

"Beni şahin gibi izleyen avcıya baktım. Çilek sarısı örgülü saçları gözlerinin önüne düşmüştü, bana dik dik bakıyordu, sonunda bakışları dışarıda dans eden kar tanelerine ve Dior'a kaydı.

"'Çocuk,' dedi. 'Nerede olduğunu o biliyor.'

"Çocuğa baktım. Dior, avcıya, sonra Chloe'ye suçlayıcı bir bakış attı.

"Kutsal Kase'nin yerini biliyor *musun*?" diye sordum.

"Çocuk omuz silkti ve dudaklarından ince gri bir duman çıkardı.

"San Michon'un gümüş kadehi," diye alay ettim. "Haçlılar, İnanç Savaşları'nda savaşırken önlerinde taşıdıkları ve beş krallığı tek bir imparatorluk haline getiren kadeh."

“Çocuk, traproot sigarasını topuğuyla ezdi. ‘Vahiylerde öyle yazıyor.’

"Saçmalıyor," diye tükürdüm, Chloe'ye öfkeyle bakarak.

"Hayır, Gabe." Chloe, yarasını sararken yüzünü buruşturdu. "O, Kutsal Kase'nin yerini biliyor. Ve Ebedi Kral da onun bildiğini *biliyor*. Yoksa Vellene Canavarı neden bizi avlasın ki?"

“Çocuğa baktım, kafamda düşünceler savaşıyordu. Bu, deliliğin en karanlık hali gibi görünüyordu. Vaizler, geceden korkan çocuklara anlattıkları türden bir yalan. Bu karanlığı sona erdirecek bir sihir ya da kutsal kehanet yoktu. Bu, bizim burada, şimdi ve sonsuza dek var olan dünyamızdı.

“Ama görünüşe göre Fabién Voss inanıyordu. Ve Eğer Ebedi Kral, kendi çocuklarını bu çocuğu avlamak için gönderecek kadar çaresizse...

Chloe yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, bandajlı kolunu esneterek teşekkür etti. Elimi nazikçe tutup, diğerlerinin duymaması için beni uzaklaştırdı.

"Bu aptalca bir görev, Chloe Sauvage." "O

zaman bana aptal de, Gabriel de León."

"Sana aptal ve daha fazlasını söyleyeceğim. Bu saçmalığı nereye götürmeyi planlıyorsun?"

"San Michon."

“San Michon? Aklını mı kaçırdın? Bu lanet olası çocukları Nordlund'a mı götürüyorsun? Kış gelmeden manastıra *asla* varamazsın. Danton seni bulacak ve bulduğunda...”

“Sana ihtiyacım var Gabriel. Sana söyledim, tekrar karşılaşmamız tesadüf değil. Bunca yıl sonra, tüm bu karanlığın ortasında birbirimizi bulmamız... Burada Yüce Tanrı'nın parmağı olduğunu görmelisin, sen ..."

"Lanet olsun, kes şunu Chloe. Astrid seni on yedi yıl önce o kütüphaneye sürüklediğinden beri aynı şeyi söyleyip duruyorsun." "Yüzü daha da karardı. "Keşke o burada olsaydı. Azzie senin inatçı, aptal, yakışıklı kıçına mantıklı davranmasını sağlardı."

"Kendime rağmen hakaretlere gülümsedim. Çenemi pişmanlıkla kaşıyarak, "Kocasına akıl vermek her gelinin görevidir, öyle

görünüyor."

“Chloe'nin gözleri büyüdü. ‘Sen… *evli* misin*?*’

“Elimi kaldırıp parmağımdaki gümüş alyansı gösterdim. ‘On bir yıldır.’

"Oh, Gabriel," diye fısıldadı. "Çocuğun var

mı?" Gözlerim parlayarak başımı salladım.

"Bir kızım var."

"Tatlı Kurtarıcı." Chloe'nin kanlı elleri benim ellerime kaydı. "Oh, merhametli Tanrı, ikiniz için çok mutluyum, Gabe."

“O anda onun gülümsemesinde saf bir sevinç görebiliyordum. Sadece en gerçek dostların, arkadaşlarının da mutluluğu bulduğunu öğrendiğinde hissedebileceği türden bir sevinç. Gözleri yaşlarla doldu. Ve Chloe Sauvage'ın ne kadar iyi bir kalbi olduğunu hatırladım. Benimkinden çok daha iyi.

Sonra gülümsemesi yavaşça söndü. Omuzları çöktü ve karanlıkta kanlar içinde, yalnız başına duran küçük grubuna baktı. Gözlerinde önündeki yolu görebiliyordum. Savaşın tahrip ettiği Ossway çorakları. Ötesinde Nordlund'un çorak cehennemi. İnsanlığın ışığının mum gibi titreyerek yakında tamamen sönüp gideceği, giderek büyüyen karanlık deniz.

Chloe başını eğdi. "Senden tüm bunları riske atmanı isteyemem."

“Elini bıraktı, dövmeli ellerim onunkilerden ayrıldı.

"Azzie'ye selam söyle. Ona... ona onun için mutlu olduğumu söyle." Chloe burnunu çekip boğazını temizledi, nemli bukleler çilli yanaklarına döküldü. "Hoşça kal, dostum."

“Ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. “‘... Chloe.’

“Bana dönüp kaşlarını kaldırdı. Ne diyeceğimi bilmeden ağzımı açtım. Bir an için her şey bıçak sırtında duruyor gibiydi. Hayatta böyle anlar bir ya da iki kez olur. Bıçağın iki yanında iki yol görüyordum. Birinde eski dostuma yardım ediyordum. Diğerinde onu ölüme terk ediyordum.

“‘… Bir süre seninle gelebilirim. En azından Volta'ya kadar seni götürebilirim.’ “‘Senden bunu isteyemem, Gabe.’

"Sen sormadın. Bu yüzden ben teklif ediyorum." Yırtık pırtık gruba göz gezdirdim, bakışlarım Dior'da takıldı. "Ben kimim ki

'

"Ama Astrid... Kızın..."

“‘Anlayacaklardır. Yakında onlara döneceğim.’

“Sözlerimin etkisini gördüm, Chloe'nin göğsü çöktü, omuzlarından tüm yük kalkmış gibiydi. Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı, ama hemen sert bir gülümsemeyle bastırdı. Kollarını omuzlarıma attı, boyu kısa olduğu için koşarak atlaması gerekti. Beni sıkıca sararken, dudaklarını yanağıma yapıştırdı.

“‘Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León.’

“Ben bir piçim, işte buyum. Şimdi öpmeyi kes. Sen bir rahibesin lan.”

Chloe kollarını çözdü. Ama yine de elimi son bir kez sıktı ve gözlerinde, tıpkı gençken olduğu gibi, tüm ışık ve hayat yeniden parladı. Yıkık kulenin tavanına baktı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Elini boğazındaki yedi yıldızın üzerine koydu ve fısıldadı: "Yüce Tanrı'ya şükürler olsun."

Onun sevincini, inancının ödüllendirilmesinin verdiği rahatlamayı ve zorluklar ve zamanın karartamadığı inancını görebiliyordum. Ve o kısa an için, onu tanıdığım herkesten daha çok kıskandım.

"Adı ne?" "Ne?"

"Kızın," diye ısrar etti Chloe. "Adı ne?"

“Derin bir nefes aldım, başparmağımı eklemlerimin üzerinde gezdirdim. “‘Sabır.’”

XII
İKİ BARDAK

"HAYIR," dedi VAMPİR.

Gabriel başını kaldırdı. "Hayır mı?" "Hayır, de León, bu olmaz."

"Öyle olmayacak mı?" Gabriel kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"*Olmayacak*." Jean-François sinirli bir şekilde kalemini salladı. "En son ondan bahsettiğinde, bu Rennier kızı seni eğiten manastırda acemi bir rahibeydi, şimdi ise *karın* olduğunu mu öğreniyorum? Çocuğunun annesi mi? İmparatoriçem tüm hikayeni öğrenmek istiyor."

Gabriel, yıpranmış pantolonunun cebine elini soktu ve canavarın bakışları altında bir şeyler aradı. Sonunda, cebinden kararmış bir altın sikke çıkardı. "Al."

"Bu ne için?" diye sordu Jean-François.

"Bu parayı pazara götür ve bana bir fahişe al."

"Hikayeler böyle anlatılmaz, Silversaint."

"Biliyorum. Ama gerilim seni öldürecek diye umuyorum."

"Bizi geri götüreceksin. San Michon'un surlarına geri." "Öyle mi?"

Soğukkanlı adam, başparmağı ve işaret parmağıyla kutsal şişeyi havaya kaldırdı.

"*Götüreceksin.*"

Gabriel uzun ve sessiz bir an boyunca baktı. Çenesi seğirdi ve sandalyesinin kolçaklarını o kadar sıkı kavradı ki ahşap gıcırdadı. Bir an için ayağa kalkacak, saldırıp gözlerinin arkasında derin ve karanlık bir şekilde kaynayan korkunç nefreti serbest bırakacak gibi göründü. Ama Kanlı Chastain'den Marquis Jean-François hiç sarsılmadı.

Gabriel vampirin gözlerine sertçe baktı. Bakışları sivri parmak uçlarının arasındaki şişeye kaydı. Kan ilahisi hâlâ kulaklarında çınlıyordu, ama bu susuzluğunun giderildiği anlamına gelmiyordu. Bir pipo yetmezdi.

Hiçbir zaman yetmemişti, değil mi?

Gerçek şu ki, geri dönmeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. Geçmişin hayaletlerini ortaya çıkarmak istemiyordu. Onlar da açtı. Kafasının içinde kilitliydiler, uzun süre kullanılmadığından kapı paslanmıştı. Eğer onu açarsa...

"San Michon'a geri döneceksem," diye karar verdi sonunda, "bir içkiye ihtiyacım var."

Jean-François parmaklarını şıklattı. Kapı hemen açıldı, köle kadın eşikte bekliyordu. Bakışları aşağıya dönük, ince kırmızı örgüler gözlerini örtüyordu.

"Emriniz nedir, efendim?"

"Şarap," diye emretti vampir. "Monét olsun. İki kadeh getir."

Kadın, Ölü çocuğun gözlerine baktı ve yanakları aniden kızardı. Derin bir reverans yaptı ve uzun siyah eteği hışırdayarak aceleyle uzaklaştı. Gabriel, kadının taş merdivenlerden aşağı inmesini dinledi ve şimdi kilidi açılmış kapıya baktı. Şatodan aşağıdan hafif yaşam sesleri geliyordu: ayak sesleri, kahkahalar, ince, titrek çığlıklar. Gabriel sandalyesinden kapıya kadar on adım saydı. Omuzlarının arasında bir damla ter süzüldü.

Jean-François'nın Grail'in grubunu resmettiğini gördü. Père Rafa cüppesiyle, boynundaki çarkla, rahibin uyarıları Gabriel'in kafasında yankılanıyordu. Saoirse'yi katil örgüleriyle ve avcı bakışlarıyla gördü, yanında kırmızı bir gölge gibi dişi aslan Phoebe duruyordu. Bellamy, tırmık şapkası ve rahat gülümsemesiyle, ve en önde, küçük Chloe Sauvage, gümüş çelik kılıcı, çilli yanakları ve yalancının gözlerinde tüm dünyanın umudu parıldıyordu.

Vampir başını kaldırdı. "Ah, muhteşem..."

Köle, altın bir tepsi tutarak kapının önünde duruyordu. Tepsinin üzerinde iki kristal kadeh ve Elidaeni bağlarından gelen kaliteli bir şişe Monét duruyordu.

Böyle bir şarap, bu günlerde gümüş kadar nadirdi. Tozlu yeşil camda bir imparatorun serveti. Köle, iki kadehi masaya koydu ve Gabriel'in kadehine bolca şarap döktü. Şarap, kalp kanı kadar kır

Köle iki kadehi masaya koydu ve Gabriel'in kadehine bolca şarap döktü. Şarap kalp kanı kadar kırmızıydı, kokusu küflü saman ve paslı demirden baş döndürücü bir değişime uğramıştı. İkinci kadeh boştu.

Jean-François sessizce elini uzattı. Gümüş aziz, kadının canavarın sandalyesinin yanına diz çökmesini izledi, ağzı kurudu. Yanakları kızarmış, göğsü inip kalkıyordu, elini onun eline koydu. Gabriel, kadının vampirin annesi olacak kadar yaşlı göründüğü düşüncesiyle yine sarsıldı ve olacakların düşüncesi ve heyecanı olmasaydı, tüm bu yalanlar yüzünden midesi bulanabilirdi.

Vampir, kadının bileğini dudaklarına götürürken Gabriel'e baktı.

"Affedersin," diye fısıldadı.

Canavar ısırdı. Kadın, fildişi bıçaklar soluk teninden geçip yumuşak etine saplanırken yumuşak bir inilti çıkardı. Bir an için, o gözlerin, o dudakların, o dişlerin büyüsüne kapılmış, nefes almaktan başka bir şey yapamıyor gibiydi.

Buna Öpücük diyorlardı — insan derisi giymiş bu canavarlar. Etin işlediği hiçbir günahın karartamayacağı bir zevk, hiçbir uyuşturucunun veremeyeceği bir tatlılık. Gabriel, kadının artık kendini kaybettiğini, kan kırmızısı bir denizde sürüklendiğini görebiliyordu. Ve ne kadar korkunç olsa da, bir parçası o arzuyu hatırlıyordu, şakaklarında, bacaklarının arasında sıcak bir şekilde atıyordu. Dişlerinin keskinleştiğini hissedebiliyordu, dilini bir köpek dişine bastırdığında iğne gibi keskin bir acı hissetti.

Dantelli gerdanlığının altında, kadının boynundaki eski ısırık izlerini gördü. Kanı kaynarken, kadının bu arzularının izlerini başka nerede sakladığını merak etti. Kadının başı geriye düştü, uzun saçları çıplak omuzlarına dökülürken, serbest elini göğsüne bastırdı, kirpikleri titredi. Jean-François'nın gözleri hâlâ Gabriel'e sabitlenmişti, dudaklarından sıkı bir zevk çığlığı çıkarken gözleri hafifçe kısıldı.

Ama sonra canavar kutsal olmayan öpücüğünü bozdu, kadının elini çekince ince, yakut rengi bir kan damlası uzadı ve koparak yere düştü. Gözleri hala gümüş azizin gözlerine kilitli olan vampir, kölenin açık bileğini boş bardağın üzerinde tuttu ve kan, kalın, sıcak, kırmızı bir şekilde kristalin içine döküldü. Kokusu odayı doldurdu, Gabriel'in nefesi hızlandı, ağzı mezar gibi kurudu. İstiyordu. *İhtiyacı vardı.*

Vampir kendi başparmağının ucunu dişleriyle kesti ve kadının dudaklarına bastırdı. Kadının gözleri birden açıldı ve nefes nefese, aç bir bebek gibi emmeye başladı, bir elini bacaklarının arasına bastırarak içti. Kadeh dolduğunda, *damla damla, damla damla,* vampir kadının yaralı bileğini kaldırdı. Ve unutkan bir ev sahibi gibi, onu Gabriel'e uzattı.

"Onu paylaşabilir miyiz? Eğer istersen?"

Kadının gözleri onun gözlerine kaydı, göğsü inip kalkarken parmakları içtiği sırada titriyordu. Ve Gabriel o anda hatırladı — tadı, sıcaklığı, hiçbir dumanın eşleşemeyeceği karanlık ve mükemmel bir zevk.

karşılamayacağı karanlık ve mükemmel bir sevinç. Susuzluk içinde yükseldi, ağrıyan kasıklarından karıncalanan parmak uçlarına kadar heyecan dalgaları yayıldı.

Ve o anda yapabildiği tek şey, sıkı sıkı kapalı ve bıçak gibi keskin dişlerinin arasından tıslamak oldu.

"Hayır. Merci."

Jean-François gülümsedi, kadının kanayan bileğini parlak kırmızı diliyle yaladı. Başparmağını kadının ağzından çekerek, canavar demir gibi kalın ve ağır bir sesle konuştu.

"Bizi yalnız bırak, aşkım."

"... Emrinizle, Efendim," diye fısıldadı kadın, nefessiz.

Kadın titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı ve canavarın sandalyesine tutunarak dengede kaldı. Bileğindeki yara kapanmaya başlamışken, titreyerek reverans yaptı ve Gabriel'e son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Kapı arkasında yumuşak bir sesle kapandı.

Jean-François kanla dolu bardağı kaldırdı. Gabriel, vampirin bardağı fener ışığına tutup, sağa sola çevirmesini büyülenmişçe izledi. O kadar kırmızıydı ki, neredeyse siyah gibiydi. Canavarın dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı, gözleri hala gümüş azizin üzerindeydi.

"Santé," dedi Jean-François, ona sağlık diledi.

"Morté," diye cevapladı Gabriel, onun ölümüne kadeh kaldırdı.

İkili içti, vampir yavaşça bir yudum aldı, Gabriel ise bardağını tek bir yudumda boşalttı. Jean-François içini çekerek, dolgun alt dudağını emdi ve hafifçe ısırdı. Gabriel şişeyi uzattı ve bardağını yeniden doldurdu.

"Ee," diye mırıldandı Jean-François, yeleğini düzelterek. "Sen on beş yaşında bir çocuktun, de León. Zayıf kanlı bir Nordling veledi, Lorson'un pis çamurlarından San Michon'un aşılmaz duvarlarına sürüklendin. Seni bir aslan yaptılar. Bir efsane yarattılar. Ebedi Kral'ın bile korkmayı öğrendiği bir düşman. Nasıl?"

Gabriel kadehi dudaklarına götürdü ve uzun bir yudumla içti. Şarap çenesinden damladı ve onu silerken sağ elinin üstüne dövmeyle işlenmiş kafatasları çelenkine baktı. Parmaklarına kazınmış sekiz harf.

SABIR.

"Beni aslan yapmadılar, soğukkanlı," diye cevapladı. "Annemin dediği gibi, aslan her zaman kanımda vardı."

Elini yavaşça kapattı ve içini çekti. "Onlar sadece onu serbest bırakmama yardım ettiler."

ÜÇÜNCÜ KİTAP

KAN VE GÜMÜŞ

Onlar meraklı ve sıradışıydılar; haksız yere elde edilmiş soyluların kardeşleri, marangozların karıları ve çiftçilerin kızlarından doğan gayrimeşru çocuklar, hakkında hiçbir şarkı söylenmemesi gereken savaşçılar. En karanlık saatlerimizde, bu kadar ince ve az sayıda omuzlara bu kadar büyük bir yük binmiş olması bana ne kadar garip gelmişti.

—ALFONSE DE MONTFORT
Gümüş Tarikatı'nın Tarihi

I UĞURLU BAŞLANGIÇLAR

"Gümüş Tarikatı'na üye olarak yemin ettiğimden bu yana yarım yıl geçmişti ve Frère Greyhand her gün beni kemiklerime kadar çalıştırmıştı.

Aaron de Coste'nin söz verdiği gibi, Gauntlet benim için bir ateş gibiydi; ya bu ateşin içinde dövülerek şekillenecektim ya da eriyip cürufa dönüşecektim. Dans her gün farklıydı ve aylarca boyunca ustam ya da Hearth Kardeşleri tarafından yapılan ustaca cihazlar tarafından sınandım.

"Thorned Men" vardı — vurduğunuzda size karşılık verebilen, sürekli hareket eden bir grup eğitim mankeni. 'Thresher', taştan otuz fit yükseklikte dönen bir dizi meşe direklerdi. Spar sırasında bir kez bile kayarsanız, günün geri kalanında kırık kemiklerinizi tedavi etmek zorunda kalırdınız. 'Scar' adı verilen değişken engelli parkur, 'Scythe' adı verilen hız koşusu... Hepsi bizi daha sert, daha hızlı, daha güçlü yapmak için tasarlanmıştı.

"Her akşam yemeğinde içmem için verdikleri kutsal içki, içimdeki canavarı uyandırıyordu: güç, refleksler, solgun kanımın keskinleşen duyuları. Soğuk bir mahzende saklanmış, sonunda güneşte kınından çıkarılmış bir bıçak gibi hissediyordum. Yine de, etrafımdaki diğer çocuklar kadar keskin olmadığımı ve asla olamayacağımı biliyordum.

“Frère Greyhand, Kan Denemesi'nden sonra zayıf kanlı soyumdan hiç bahsetmedi, ama Aaron ve arkadaşlarının alaycı sözleri bunu yeterince hatırlatıyordu. San Michon'daki acemiler gelip gidiyor, birkaç gün ya da birkaç hafta kalıyor, sonra ustalarıyla birlikte Av'a geri dönüyorlardı. Çoğu soylu ailelerden geliyordu, bu da bir bakıma mantıklıydı; yüksek kanlılar genellikle yüksek sosyete içinde beslenmeyi severlerdi. Ama sonuçta bu benim için, doğumum *ve* kanım yüzünden bana tepeden bakan, kendini beğenmiş pisliklerin sürekli akını anlamına geliyordu. Hepsi pislikti. Yemin ederim, o barakalarda bir kirpi bekarlığa veda partisindekinden daha fazla pislik vardı.

Yemin ederim, o barakalarda bir kirpi bekarlığa veda partisindekinden daha fazla pislik vardı.

"Aaron, fırsat buldukça de Séverin adında bir çocukla arkadaşlık ediyordu. —Elidaeni baronesinin oğlu. De Séverin'in koyu renk gözleri ve dudakları vardı; yüzü, doğrusunu söylemek gerekirse, bana ölü bir balığı hatırlatıyordu. Aaron'un diğer arkadaşı, kahverengi saçlı ve mavi gözlü yakışıklı bir asilzadeydi. Bakışlarında bir acımasızlık vardı — babasının evindeki hizmetkarların, varisi olan bu çocuğun etrafında dikkatli adımlarla yürüdüklerini tahmin ediyordum. Adı Mid Philippe'di.

Jean-François gözlerini kırptı. "*Mid* Philippe mi?"

“İmparator Alexandre'ın babası Philippe IV, Yirmi yıl boyunca Beş Katlı Taht'ta oturdu. Bazı ebeveynler, şöhretin çocuklarına da bulaşması umuduyla, çocuklarına ünlü kişilerin isimlerini verir. Yeni üyeler arasında *üç* Philippe vardı. En küçüğüne Lil, en uzuna Big, ortadakine de Mid lakaplarını taktık.”

"Zekice, de León."

“Ergen erkeklerin bulabileceği daha kötü lakaplar var, inan bana. Ve ben hepsini duydum. O altı ay boyunca tanıştığım iki düzine acemiden sadece ikisi bana açıkça bok gibi davranmadı. Theo Petit, San Michon'a ilk geldiğimde Aaron'dan beni koruyan kumral saçlı iri delikanlı ve Fincher adında sıska bir Ossianlı çocuk. Finch'in yüzü düşmüş turta gibiydi ve gözleri farklı renkteydi, biri yeşil, biri mavi. Beni pek rahatsız etmiyordu ama diğer çocukları tedirgin ediyordu."

"Neden?" diye sordu Jean-François.

"Batıl inanç. Bazı insanlar böyle bir lekenin seni sahte olarak işaretlediğine inanır. Ailenin soyunda birinin büyücülerle iş birliği yaptığına inanırlar. Ama ben Fincher'ı severdim. Voss soyundan geliyordu, çivi gibi sert bir adamdı. Yastığının altında oyma çatalıyla uyurdu. Banyoya bile götürürdü. Islak kediler kadar deliydi."

"Neden oyma çatal?"

“Ben de aynı şeyi sordum. ‘Ölmeden önce büyükannemden hediye,’ dedi, parmakları arasında çevirerek. ‘Gerçek gümüş, evlat.’

“Ama Finch ve Theo bile benim gerçek *arkadaşlarım* değildi. Sadece bana açıkça sataşmıyorlardı. Manastırdaki diğer tüm acemiler de Coste ile aynı yolu izliyordu. ‘Köylü.’ ‘Oğlan sevici.’ ‘Küçük Kedicik.’

Bana verdikleri isimler bunlardı, en kötüsü Aaron'du. Çizmelerimde yulaf lapası. Yatağımda bok. Hayatım boyunca hiç özel biri olmamıştım ve orada, Tanrı'nın seçilmişleri arasında bile, sanki olduğum için en alt tabakaya atılmıştım. İsmin kendisi zayıflığı ifade ediyordu.

"Zayıfkanlı."

Jean-François başını salladı. "Hiç de hayırlı bir başlangıç değil, de León." "Kesinlikle eve yazacak bir şey değildi. Yani, her ne kadar Gerçek babamın kim olduğunu, annemi nasıl tanıdığını merak ediyordum, eve hiç mektup yazmadım. Küçük kız kardeşim Celene, iki ayda bir mektup göndererek Lorson'da evde olan biten her şeyi bana haber veriyordu. Küçük yaramazım, yaramazlık yapıyormuş gibi geliyordu, ama ben bunu değiştirecek durumda değildim. Kendi sorunlarımla uğraşmak zorundaydım. Bu yüzden onu görmezden geldim.

Gabriel başını salladı.

“Şimdi düşününce utanıyorum. Ama gençtim. Genç ve aptaldım.”

“Bu gerçekten doğru olabilir mi? Augustin'in kahramanı, Çılgın Kılıç'ın sahibi ve Ebedi Kral'ın katili Kara Aslan... su kanlı bir alçak mı?”

"Bazı insanlar şanslı doğar, soğukkanlı. Bazıları ise şansını kendisi yaratır."

“San Michon'da beklentileri aştığın bir yer yok muydu?”

“İlk başta değil. Kılıç kullanmakta iyiydim. Ama sadece babam beni çocukken çok sıkı eğitmişti. Gauntlet'te olmayı seviyordum. Greyhand'in bize öğrettiği kılıç ilahisini öğrenmeyi *çok severdim*. Çelik beni asla yargılamazdı. Çelik benim annemdi. Çelik benim babamdı. Çelik benim dostumdu. Ama hiçbir şeye girip de kendimi o konuda iyi bulmadım. Hayatımda parladığım tek şey, pes edemeyecek kadar inatçı bir piç olmamdı."

“Sen tam bir piçsin, de León, bunu kabul ediyorum.”

“Kaybetmeyi sevmem, soğukkanlı.”

“O zaman gururun günahı sana yakışıyor.”

“Bak, bunu hiç anlamadım. Neden gurur kötü bir şey olarak görülüyor? Doğduğunda iyi olmadığın bir şey için çok çalışıyorsun? Tabii ki

gurur duymalısın. Vazgeçmekten elde edeceğin tek şey, bitiremediğin bilgisi olur."

Gabriel başını salladı.

“Sadece masallarda her şey sihirli bir büyü veya prensin öpücüğüyle en iyi şekilde sonuçlanır. Sadece hikaye kitaplarında küçük bir piç kılıcı eline alır ve sanki bunun için doğmuş gibi kullanır. Geri kalanımız? *Kıçımızı* yırtarak çalışmak zorundayız. Belki zaferin tadını asla alamayız, ama en azından başarısız olmaya cesaret ettik. Güçlülerin nasıl tökezlediğini kenardan fısıldayan korkaklardan farklıyız, onlar ringe adım atmaya cesaret edemezler. Kazananlar, yenilgiye asla razı olmayan insanlardır. Sonuncu olmak, hiç başlamamaktan daha kötü bir şey yoktur. Sonuncu olmayı *siktir et*."

Vampir, pencerenin dışındaki geceye, ötesinde yükselen imparatorluğa baktı. "Senin gibilerin şimdiye kadar buna alışmış olacağını sanırdım, de León."

"Touché."

"Teşekkürler."

"Ukala."

“Yani altı ay sonra, henüz tam anlamıyla ‘Tarikatın azizi’ olamadın mı?”

"Daha çok var. Kalkanımın temelini tamamlamak için iki deneme daha geçirmem gerekiyordu." Gabriel sol kolundaki gümüş dövmeleri parmaklarıyla okşadı. "Bu kol, Av Denemesi'nden sonra dövme yapıldı, tabii hayatta kalmışsan. Diğer kolun ise ilk korkunç yaratığı kendi kılıcınla öldürdükten sonra doldurulur. Kılıç Denemesi."

"Öyleyse, Kan Denemesi'nde ne kazandın?"

Gabriel tuniklerinin yakasını aşağı çekerek göğsündeki kükreyen aslanın bir kısmını gösterdi.

"Acı verici görünüyor," diye düşündü vampir.

"Gıdıklanmadı. Ama her zamanki gibi, o gün neyle karşılaşacağımı bilmiyordum." Gabriel başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Önceki gece o kadar heyecanlıydım ki uyuyamadım. Greyhand, Abbot Khalid ve diğer gümüş azizlerin üzerindeki mürekkep işleri beni her zaman büyülemişti.

. Ama bu, benim koruyucu kalkanımın ilk parçası olacaktı. Oraya *ait* olduğumun ilk gerçek işareti.

“Bulduğum sabah San Michon'un büyük katedraline girerken, yumuşak ışık ve koro şarkıları içinde beni bekleyen dört kişi gördüm. Peçesinin altından bile, Gümüş Kardeşlik'in başrahibesi Charlotte'un yaralı, somurtkan yüzünü tanıdım. O ve yanındaki rahibe siyah cüppeler giymiş, yüzleri beyaza boyanmış, gözlerinin üzerine kırmızı yedi yıldız çizilmişti. Ama diğer iki kişi, acemi rahibelerin güvercin beyazı cüppelerini giymişti. İlki kısa boylu, yeşil gözlü ve çilli biriydi, fare kahverengisi bir bukle başlığının kenarından kaçmıştı.”

"Chloe Sauvage, değil mi?" diye sordu Jean-François.

Gabriel başını salladı.

“Ve yanındaki kıza baktığımda, koyu renkli dumanlı kirpikler, kalkık bir kaş, kıvrımlı dudaklarının yanında bir güzellik lekesi gördüm. Bu kızın, atımı seçtiğim gün ahırda tanıştığım sisternovice olduğunu anladım. İlk ayinimde avucuma mürekkeple yazan kızdı.”

"Astrid Rennier," dedi vampir.

"Tuniklerini çıkar ve sunak üzerine uzan, acemi," diye emretti Başrahibe Charlotte.

"Bana söyleneni yaptım. Sisternovice Chloe beni deri kayışlarla ve parlak çelik tokalarla bağladı ve cildime döktüğü ruhun soğuğuna irkildim. Bu dört kadın, Gümüş Manastırı'nın kutsal kadınları, Tanrı'nın gelinleri ya da nişanlılarıydı ve ben onlara bakmaya bile cesaret edemedim. Bunun yerine, yukarıdaki Kurtarıcı heykeline baktım. Ama yine de Sisternovice Astrid'in yanımda olduğunu hissedebiliyordum, saçlarındaki gül suyunun kokusunu alabiliyordum, göğsümün kasları üzerinde jiletle geçerken nefesinin yumuşak fısıltısını duyabiliyordum.

“Bunda imkansız derecede samimi bir şey vardı. Üzerimizde başka gözler olsa bile. Dokunuşu tüy kadar hafifti, parmak uçlarının tenime değmesi tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ve tüm çabalarıma rağmen, kanımın kesinlikle gitmesini istemediğim bir yere akıp gittiğini hissettim.”

Gabriel kendi kendine güldü.

"Hiç bir grup rahibenin önünde ereksiyon oldun mu, soğukkanlı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Jean-François hafifçe kaşlarını çattı. "Gerçi, rahibeler söz konusu olduğunda buna ihtiyaç duymadığımı itiraf etmeliyim."

"Eh, ideal değil. Onların lehine söyleyeyim, rahibelerden herhangi biri fark etse bile, çok kibar davrandılar ve dikkat çekmediler. Prioress Charlotte iğneleri derime batırmaya başladığında, sisternovice'nin dokunuşunun verdiği heyecan azalır diye düşündüm. Ama Astrid'in uzun gümüş mızrağı eline aldığını görünce, dövmeyi kendisinin yapacağını anladım.

"Kutsal Michon," diye dua etti, "Şehitlerin ilki, kan ve gümüşle bu duayı işit. Bu eti senin adınla kutsuyor ve bu çocuğu senin hizmetine sunuyoruz. Tüm cennetin ordusu şahit olsun, tüm cehennemin ordusu titresin. Tatlı Bakire, bana sabır ver. Büyük Kurtarıcı, bana güç ver. Yüce Baba, bana görme yeteneği ver."

"Véris," diye cevap verdiler diğer rahibeler.

Gabriel başını salladı ve hafifçe iç çekti.

“Oda koro şarkılarıyla doluydu, ama her yer sessizdi. Manastırın rahibeleri etrafımızı sarmıştı, ama bir şekilde tamamen yalnızdık. O anda o kızla aramda sadece acı vardı. Acı ve vaat. Nefesleri çıplak ve kanayan tenimde serin serin esiyordu. Ellerini ateş gibi sıcak, bana tekrar tekrar acı veriyordu.

“Yedi yıldızımın acı verici olduğunu sanırdım, ama buna kıyasla bal gibi bir mutluluktu. On üç saat boyunca o sunakta yatıp, mum ışığı ve o garip ve güzel kızın ellerinden gelen acıyla yıkanmıştım. Acı çekiyordum. Coşku duyuyordum. Ve bunların ortasında, ikisi birbirine karışmıştı. Bir an daha dayanamazdım. Bitmesini hiç istemedim. Durmasını istedim, ama aynı zamanda bana acı vermeye devam etmesini istedim, içimde bir baskı barajı kırılıyordu. Acı, çocukken benim için bir cezaydı. Ama şimdi bir ödül haline gelmişti. İşkence içinde mutluluk. Acı içinde kurtuluş.

“Bittiğinde ağladığımı fark etmedim. Sisternovice Chloe, kanayan cildime buz gibi ateş gibi bir şey döktü ve Astrid Rennier kulağıma melek gibi konuştu.

“Bu el,

“‘Ateşi tutan el, “‘Yolu

aydınlatan,

“‘Ve karanlığı,

“‘Gümüşe

çevirir.’”

Son Gümüş Aziz omuz silkti. "Ve sonra bitti."

Jean-François, gözleri Gabriel'in küçük ve gizli gülümsemesine kayarken, kitabına yazmaya devam etti. "Tasarım önemli mi?"

Gabriel, kendine gelmiş gibi gözlerini sertçe kırptı. Ve yavaşça başını salladı.

"Aegis'in göğüs kısmı, gümüş azizin soyunu simgeler. De Coste'nin göğsünde gül ve yılanlardan oluşan bir taç vardı, bu da benim göğüslerimin üzerinde sürünme yeteneği ile birlikte onu Ilon'un Kanı olarak işaretliyordu. Theo ve Abbot Khalid, Dyvok'un kırık kalkanı ve kükreyen ayısını takıyordu. Greyhand'in göğsündeki kurtlar, Chastain'in kanını simgeliyordu, bu da onun Archer ile olan yakınlığını açıklıyordu. O şahinle konuştuğunda onu anladığını sık sık düşünürdüm. Meğer yanılmıyormuşum."

"İşte bu yüzden aslanı takıyorsun," dedi tarihçi gülümseyerek. "Sevgili annen."

“Kendi vampirin kanını taşımıyordum. Babam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, annemin onun için ne olduğunu da. Sevgilisi miydi? Kurbanı mı? Kölesi mi? Ama beni dünyaya getiren vampirin kim olduğu konusunda ne kadar belirsizlik duysam da, en azından onun kızı olduğumu biliyordum. Bu yüzden, çocukken bana verdiği bu gerçeğe sıkı sıkı sarıldım. *Bir gün aslan olarak değerim, kuzu olarak on bin katına çıkar*. O mürekkebi zırh gibi giydim. Diğer çocuklar bana ne yaparsa yapsın, hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım. Sadece Gauntlet'te de değil. Bizden her türlü bilgiyi öğrenmemiz bekleniyordu: imparatorluğun coğrafyası, Tek İnanç'ın ilkeleri ve büyük savaşların taktikleri. Avladığımız korkunç yaratıkların zayıf noktaları, kimyasal silahların hazırlanması: kara ateş, gümüş kostik, cehennem kıvılcımı ve en önemlisi sanctus.

“Okula pek meraklı değildim. Seraph Talon, her zamanki gibi sadık yardımcısı Aoife'nin desteğiyle Büyük Kütüphane veya Cephanelik'te bize dersler verirdi. İyi kalpli rahibe sabırlı bir öğretmendi ve kimya sanatında da hiç geri kalmazdı. Ama Talon tam bir piçti, açık ve net. O lanet olası dişbudak sopası, avuç içlerimi

hatırlayamadığım kadar çok kez avuçlarımı yaktı. Her hatam kanlı dayak ve damarlarımda akan bok ya da annemin namusu hakkında yaratıcı küfürlerle karşılanırdı. Ama cezaları beni daha da hırslandırıyordu.

“Bir poundluk gümüş bombadaki kükürtün gramlarını hatırlamak için topuğuma kesikler attım. Her sabah, bir jigger melek lütfu için gölge çileği miktarını veya bir şarj siyah ignis içindeki sarı su miktarını kılıcımla parmak uçlarıma batırırdım. Dört hafta boyunca her gün, bir doz sanctus içindeki hollyroot damlalarının sayısını zihnime kazımak için saçlarımı yolardım. Hatırlamak için yapabileceğim *her* şeyi yaptım."

"Bir tarifi hatırlamak için kafandan saç mı kopardın?"

"Kafamdan değil."

Tarihçi, gümüş azizin kasıklarına bakarak bir kaşını kaldırdı.

Gabriel başını salladı. "Dört hafta boyunca her gün."

“Bir doz sanctus'ta kaç damla hollyroot var?” “On altı,”

diye cevapladı Gabriel hemen.

"Tanrım, de León."

"Sana söyledim, soğukkanlı. Bazı insanlar şanslı doğar. Bazıları ise şansını kendisi yaratır. Bana hiçbir şey verilmemişti, damarlarımda dolaşan bu lanet dışında. Ama artık bu benim hayatımdı. Ve eğer bu hayatımı karanlıkta bu avcıların arasında geçirecektim, o zaman ya en iyisi olacaktım ya da denerken ölecektim. Ve yarım yıl süren kan, ter ve gümüş mürekkep dolu günlerin ardından, sonunda ikinci seçenek için bir fırsat çıktı.

San Michon'da zayıf bir yaz geçmişti ve kışın soğuğu havada hissediliyordu. Ben Thorned Men'de antrenman yapıyordum, dudağım yaralı ve elmacık kemiğim çatlamıştı. Usta Greyhand, Aaron'a Thresher'ın üzerinde vuruyordu. Öğle vakti çanları çalarken Gauntlet'in kapıları ardına kadar açıldı ve Abbot Khalid antrenman alanına girdi. "Khalid'e hayranlık duyuyordum. Greyhand hem keskin ve hızlı bir kılıç ustasıydı, ama başrahip doğanın gücü gibiydi. Dyvok'un kanı Theo'nun damarlarında olduğu gibi onun damarlarında da akıyordu ve onu antrenmanda, her iki elinde birer tane olmak üzere iki çift elli kılıç sallarken görmüştüm. Tüm soluk kanlılar güçlüydü, ama Khalid gerçekten korkutucuydu.

"Yedi yıldızlı çemberin içine girdi ve Greyhand ile Aaron Thresher'dan atladılar. Üçümüz de saygıyla eğildik.

Khalid'in yeşil gözleri ustamızın gözleriyle buluştu.

"Skyefall kasabası bir hastalık tarafından vuruldu. Kimsenin açıklayamadığı bir tüketim hastalığı. Belki büyücülük. Bir peri laneti ya da düşmüşlerin tarikatçıları. Benim tahminim, soğukkanlıların işi. Ama ne olursa olsun, İmparator Alexandre cevap istiyor. Tanrı ve Şehitler'in yardımıyla gerçeği bulun."

"Greyhand tekerlek işareti yaptı. 'Kan adına.'

"Khalid başını salladı, sonra bana baktı. 'Bizi gururlandır, Küçük Aslan.'

"Archer gökyüzünde dönerek uçtu, tiz çığlığı havayı deldi

. Kalbim göğsümde kabardı. Altı ay süren yorucu çalışmanın ardından, sonunda San Michon'dan ayrılmaya layık görülmüştüm. De Coste'nin gururlu çenesi sertleşmişti. Khalid topukları üzerinde döndüğünde, Usta Greyhand bize döndü. Her zamanki gibi ifadesiz yüzünde, sesinde hafif bir gülümseme sezdim.

"Sonunda, çocuklar," dedi. "Avlanıyoruz."

II
BEŞ KANUN

"GREYHAND'IN KILIÇI boğazıma doğru savruldu, ateşin ışığında kırmızı renkte parladı. Nefesimi tutarak kılıcı yana çevirdim, beni yere devirirken vurduğu darbenin gücünü kolumda hissettim.

"De Coste, başla," dedi. "Vampirleri takip ederken, birinci kural nedir?"

Aaron, Greyhand'ın saldırısından kaçarak kendi bıçağıyla karşılık verdi. Efendimiz, de Coste'nin hamlesini karşıladı, delikanlıyı kilitleyip cevabını bekledi.

Nordlund'da iki haftadır seyahat ediyorduk ve maden kasabası Skyefall sadece bir günlük yol mesafesindeydi. Velde Nehri'nin hemen güneyinde, kasabanın eteklerinde kamp kurmuştuk. Her gece yaptığımız ritüel gibi, yemekten önce lanet olası akşam yemeğimizi hak ettik.

"Birinci kural," diye nefes nefese konuştu Aaron. *"Ölüler, ölüleri öldüremez."*

"İyi. Bu ne anlama geliyor?"

"Biz öldürülürsek soğukkanlıları öldüremeyiz, Efendim." Greyhand'in botu çocuğun göğsüne çarptı ve onu yakındaki bir köknar ağacının cesedine. De Coste, kökleri çatlatacak kadar sert bir şekilde gövdeye vurdu ve tüm ağaç iki pint içmiş bir sarhoş gibi yana yattı. Greyhand, kılıcını çevirerek, prièdi'de yürüyüşe çıkmış gibi konuştu.

"Aynen öyle. Gümüş azizlerin avladığı tüm avlar arasında soğukkanlılar belki de en tehlikelileridir. Ölüleri kovalarken kurnaz ve dikkatli olmalısınız. Onlar yüzyıllar boyunca hayatta kalmayı başaramazlardı. Aptallığı cesaretle karıştırmayın. Korkunun kölesi olmayın, dostu olun. Bakın. Düşünün. Sonra harekete geçin."

"Aptal olma," diye mırıldandım.

Greyhand, Aaron'un saldırısını savuşturdu, kılıcını kenara savurdu ve yüzüne yumruk attı, küçük lordun sırt üstü yere düşmesine neden oldu.

Dönerek, donmuş zeminde bana doğru yürüdü. 'Konuşkan hissediyorsan, de León, İkinci Yasayı oku.

"Kılıcının savruluşundan kaçarak geriye doğru ateşin yanına atladım. *'Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar,* efendim.

"Ve bu ne anlama geliyor?"

"Söylediklerini dinleme."

"Greyhand bir hamle yaptı ve ben aptal gibi tuzağa düştüm. Yılan gibi hızlı bir hareketle kılıcımı tutan koluma vurdu ve pazımı kemiğe kadar açtı. Çığlık attım, bacaklarımın altından kayıp çamurlu yere düştüğümü hissettim.

"Çok iyi, Küçük Aslan," dedi Greyhand. "Tüm soylu kanlılar insanların zihinlerini bükebilir. Bakışları hipnotize edebilir, sözleri iradesizler için demirden emirlerdir. Özellikle de Kan Ilon'lar. Ama daha da önemlisi, onların para birimi aldatmacadır. Soğukkanlılar tilki ve yılan gibidir. Bu piçlerin söylediği tek *kelimeyi* bile dinleme, yoksa kendinizi onların yemeği olarak bulursun."

“Yerden kalktım ve Greyhand, soluk yeşil gözleri parlayarak saldırıma karşılık verdi. Çarpıştık, çelik üzerinde ateş ışıkları dans etti. Bir sinek kanadı kadar hızlı olan Greyhand, kılıcının kabzasını karnıma o kadar sert vurdu ki neredeyse kusacaktım. Ve kılıcının kabzasıyla vahşi bir aparkat vurdu, kan ve tükürük saçarak havaya uçtum.

“‘Şimdi, genç Lord de Coste. Üçüncü Kural?’

“Aaron, Greyhand'in saldırısından kaçtı, bir diğerini savuşturdu. *‘Ölüler hızlı koşar,* Efendim.

"Sen ezbere konuşabiliyorsun, çocuk. Sen ne *düşünüyorsun*?"

“Aaron karşılık verdi ve Greyhand'in göğsünde ince bir kırmızı çizgi açtı. ‘Düşmanımız hızlı koşar. Lordum, zaferle kılıcını çevirdi. ‘Bizden daha hızlı.

"Mükemmel." Greyhand parmaklarını kanlı eline sürdü ve gülümsedi. "Bunu iyi hatırlayın, acemiler. Düşmanınız sizden daha güçlü. Daha hızlı. Daha dayanıklı. Tek bir sefil adam, bir düzine adama karşı koyabilir. Bir eski soylu, dokunarak kemiklerinizi kırabilir ve kış rüzgarı kadar hızlı hareket edebilir. Siz, dengeleri eşitlemek için silahlarınız ve eğitiminiz var. Ama bu düşmanı hafife alırsanız, *ölürsünüz*."

Greyhand tekrar saldırdı, ama bu sefer iki kat daha hızlı ve kararlıydı. Aaron çok yavaş hareket etti ve Greyhand, ifadesini değiştirmeden

kılıcını lordun karnından geçirip sırtından çıkardı. Aaron, Greyhand kılıcı çevirip onu inleyerek yere düşürdüğünde nefes nefese kaldı.

"Dördüncü Yasa," dedi Greyhand, bana dönerek. "*Ölüler canavarlar gibi hisseder, insanlar gibi görünür, şeytanlar gibi ölür*. Bu ne anlama geliyor?"

"Kalbim çarparak, diğer elimle kılıcımı kaldırdım. 'Onlar... karmaşık.'

"Greyhand bir şimşek gibi üzerime geldi. Gauntlet'teki hareketlerini tanıdım ve kendi hareketlerimle karşılık verdim. O piçi neredeyse tükürecektim. Ama sonra kılıcımı bir kenara fırlattı ve kılıcını o kadar sert bir şekilde sapladı ki, arkamdaki ağaca yapıştım. Acı içinde inlerken, göğsümü delen bir buçuk metrelik çeliği sıkıca tutarken, Greyhand akşam yemeğini kontrol etmek için ateşin yanına geri döndü.

"Karmaşık, evet," diye düşündü, buhar çıkan tencereyi karıştırırken. "Ama birçok yönden, soğukkanlılar da temelde aynıdır. Oh, insanlar gibi davranabilirler. Ama birini bir iki gece aç bırakman yeterlidir, ipeksi giysilerin ve kiraz dudakların altında ne olduğunu keşfedersin. Ölümlü bir insan, ailesini korumak için elinden gelen her şeyle savaşır. Ama Yüce Tanrı ve cennetin tüm ordusu üzerine yemin ederim, bu şeytanların kendi hayatlarını korumak için savaştıkları kıskanç öfkeyi görmeden gerçek öfkeyi görmüş sayılmazsın."

Aaron ayağa kalkmıştı, ağzından kanlı salya akıyordu. Yüzü her zamankinden daha solgundu, sarı saçları kırmızı yanaklarına yapışmıştı. Ama Greyhand elini kaldırdı.

"Hayır, hayır, neredeyse hazır. De León'a yardım et."

“De Coste yorgun bir şekilde başını salladı. Eğitim kılıcını çamurlu toprağa saplayarak ateşin etrafında ağır adımlarla yürüyerek bana yardım etmek için geldi. Kanlı ellerimle Greyhand'in kılıcını tutmuş, beni sapladığı ağaçtan çıkarmaya çalışıyordum.

"Beşinci kuralı unuttunuz, Usta," diye inledim.

“Greyhand demir kepçesinden bir yudum aldı, dudaklarını şapırdatarak. ‘Tuz lazım.’

“Aaron göğsüme saplanmış kılıcı tuttu ve bana sadistçe bir gülümseme attı. *‘Ölülerin bile kanunları vardır.’*

"*Ölülerin bile kanunları vardır,*" dedi Greyhand, parmağındaki baharatı tencereye serpiştirerek. "Bu en basit ve en rahatlatıcı kuraldır, acemiler. Çünkü bu canavarlar cehennemin ağzından çıkmış olsalar da, yine de *kurallara* tabidirler. Köprüler dışında nehirleri geçemezler, davet edilmedikçe evlere giremezler. Kutsal topraklara ayak basamazlar, saf inançlıların elinde tuttuğu kutsal simgeleri göremezler. Önemli olan, onların *zayıflıklarıdır*. Bu zayıflıkları nasıl kullanacağınızı öğreneceksiniz."

De Coste bıçağı çekip çıkarırken bağırmamaya çalıştım. Dizlerimin üzerine çöküp kanı durdurmak için sertçe bastırdım, nefes aldıkça göğsümdeki yara kabarcıklar oluşturuyordu.

"De León, inatçılık savaşta bir avantaj değildir, sadece kolay kandırılabileceğin anlamına gelir," dedi Greyhand. "Bu kılıç dövüşü, aşk oyunu değil. Partnerinin seni götürdüğü yere gitme, gitmen gereken yere git."

"Evet, Usta," diye inledim, kanlı çenemi yumruklarımla ovuşturarak.

"De Coste, feint'in iki eyalet öteden belli oluyor ve çok fazla kendini beğenmişsin. Avın lanet olası yere düşene kadar kutlamaya başlama."

"Anladım, Efendim," dedi lord, daha fazla kan tükürerek. "İyi.

Şimdi, sıcakken yemeğe gel."

Jean-François, Gabriel'e bakıyordu, yüzünde eğlence ve inanamama karışık bir ifade vardı. "Efendin sana kılıç kullanmayı böyle mi öğretti?"

Gabriel omuz silkti. "Kalıcı bir hasar vermiyordu. Biz paleblood'duk ve antrenman kılıçlarımız sıradan çelikten yapılmıştı. Yara izleri bir saat içinde kaybolurdu. En kötüsü bile şafak sökmeden iyileşirdi. Ama *acı* gerçekti. Birine gardını yüksek tutması gerektiğini öğretmek istiyorsan, onu birkaç kez poposuna bıçakla, mesajı anlar.

“Yaralı ve kanlı bir halde ateşin etrafına yerleştik. Greyhand her zamanki gibi tanrılara şükranlarını sundu ve ben yemeği servis ederken Archer dalların arasından bizi izliyordu. Akşam yemeği, ustamızın en sevdiği yemeklerden biri olan mantar yahnisiydi. O imparatorluğun en iyi aşçısı değildi, ama ben zaten kendi kanımın tadını alabiliyordum.

“Kısa yaz sona ermiş, kışın soğuğu rüzgarda hissediliyordu. Gençliğimin baharlarını, tüm dünyanın çiçeklerle kaplı olduğunu zar zor hatırlıyordum. Çocukken annemizin saçları için çelenk ören kız kardeşim Amélie'yi hatırladım. Celene ve benim yeşil tarlalarda koştuğumuzu hatırladım. Ama artık yılın altı ayı kar yağıyordu ve tüm toprak kasvet ve kükürt kokusuyla kaplıydı. Sefil yapraklar, solmuş ağaçların dallarına yapışmış, yavaş yavaş maryswort adlı yeni bir parlak mantarla kaplanıyordu. Soğuk kemiklerime işliyordu. Nehrin sesi uzak ve boğuktu. Yemek yerken, Greyhand'ın Beşinci Yasa'dan bahsetmesi aklıma bir düşünce getirdi.

“‘Efendim? Nehirler donarsa ne olur?’

De Coste yaralı karnını tutarak alaycı bir şekilde sordu. "Bariz olanın dışında mı?"

“Hayatın boyunca bu kadar ekşi dilli bir pislik olmak zorunda mısın? Ben Ebedi Kral'ın ordularından bahsediyorum. Soğukkanlılar akan sudan geçemezlerse, nehirler donarsa…”

“‘Haklısın, Küçük Aslan,’ dedi Greyhand. ‘Kış Derinliği dostumuz değil. Yazın, İmparatorun generalleri köprüleri Sonsuz Kralın ordusuna karşı koruyabilirler. Onun geçmesini engelleyebilirler ya da en azından kendi istedikleri bir savaşa zorlayabilirler. Ama don tekrar başladığında...’

“Voss istediği yerden geçebilir,” diye mırıldandım. “Öyle

korkuyoruz,” dedi Greyhand, kasesini karıştırarak.

“Yola çıkmasına ne kadar var?”

"Bilmiyoruz. O dondurucu vahşi doğada keşif yapmak zor, ama aylardır Talhost'tan haber almadık. Bölge şimdiye kadar kesin bir çorak araziye dönmüştür. Sonsuz Kral muhtemelen Vellene'de ceset tahtında donmanın başlamasını bekliyordur, ancak ordusunu beslemek için doğuya ilerlemesi an meselesi. Yine de avantaj bizde." Greyhand, karla kaplı zirvelere doğru başını salladı. "Sonuçta saldırabileceği sadece iki yer var."

"Çevremizdeki dağların karanlık silüetlerine baktım, rüzgârın uzanmış tepeler arasında uğultusunu dinledim. Eskiden, bu granit sırt Nordish medeniyetinin sınırını ve batıda Talhost'un vahşi topraklarının başlangıcını işaret ediyordu. Bu yüzden adı Godsend'di. Sıradağlardaki her dağın adı, cennetin meleklerinden birinin adıydı. Üzerimizdeki zirve Eirene, Umut Meleği'ydi.

Umut Meleği'ydi. Sıradağlar Nordlund'un kuzeybatı ucunu kaplıyordu ve doğuya açılan sadece iki doğal geçit vardı. Bu iki geçit, krallığın en güçlü iki kalesi tarafından korunuyordu.

"Kuzeyde Avinbourg," diye mırıldandı de Coste. "Ya da güneyde Charinfel."

"Greyhand başını salladı. "Bu iki şehir kalesi, İnanç Savaşları'ndan beri Nordlund'un kanadını koruyor. Voss imparatorluğu ele geçirmek istiyorsa, bunlardan birini ele geçirmeli. Hangisine saldıracağını bilmiyoruz, ama kesin olan bir şey var. Nehirler donduğunda, çekici inecek."

"Greyhand karanlık gökyüzüne baktı, ruh hali giderek kötüleşiyordu.

"Bana söylediğiniz doğru mu, Efendim?" diye sordum. "Vellene'ye yapılan saldırı hakkında?"

"Doğru," dedi Greyhand, sert bir sesle başını sallayarak. "Voss şehri ele geçirdi ve surların içindeki herkesi katletti. Söylenene göre, onun varislerinden biri olan canavar Danton, Vellene'deki tüm bakire kızları kendi elleriyle öldürdü. Karanlık ikizler Alba ve Aléne, içinde binlerce insan varken büyük katedrali ateşe verdiler ve alevlerden kaçan herkesi öldürdüler. Fabién'in en küçük kızı Laure ise Vellene'deki tüm yeni doğan bebekleri topladı, pazar meydanındaki çeşmeyi onların kanıyla doldurdu ve içinde banyo yaptı."

"Midem yavaşça ve mide bulandırıcı bir şekilde kıvrıldı.

"Laure Voss," diye mırıldandı Aaron. "Kırmızı Hayalet."

"Etten kemik bir iğrençlik," diye tükürdü Greyhand. "Ama Ebedi Kral'ın soyundan gelenlerin korkulması gereken şey, onların vahşeti değildir. Ya da Fabién'in kendisinin kadınlardan doğan hiçbir savaşçı tarafından öldürülemeyeceği efsanesi de değildir. Hayır, Voss'tan korkulması gereken gerçek neden onun hırsıdır. Günlerin ölümüne önceki gecelerde, sefil bir çocuk sahibi olmak kith toplumu arasında utanç verici bir şey olarak kabul edilirdi. Ama sefillerin sayısını artırarak onları bir orduya dönüştürmeyi ilk düşünen Voss'tu. Vampirlerin bu imparatorluğu fethedebileceğini öngören de Voss'tu."

Greyhand kasesini bir kenara koydu ve karanlık gökyüzüne baktı.

"Ama en karanlık kısmı bu değil, çocuklar. Kith nefret dolu ve yalnız yaratıklardır. Bölgesel. İntikamcı. Ama Voss ailedir. Fabién'in bildiğimiz yedi yüksek kanlı torunu var. Ve

gerçek sevgiye muzdarip olamayacak kadar ruhsuz yaratıklar olsalar da, tüm dünyada Voss'un çocuklarının birbirlerinden en az nefret edenler olduğu söylenebilir. Kutsal olmayan babaları onlara Sonsuzluk Prensleri diyor. Abbot Khalid, onların Tanrı'nın yeryüzünde yürüyen en ölümcül yaratıklar olduğunu söylüyor. Ama onlara ne isim verirseniz verin, birine vurursanız yediğine vurmuş olursunuz. Ve kutsal olmayan babalarına da.

"Greyhand tekrar aramıza baktı, sesi taş kadar soğuktu. "'Öyleyse hepsini öldürmek zorundayız.'"

III AVCILAR VE AVLAR

“SKYEFALL KASABASI, gri sisle kaplı siyah taşlı bir tepenin yamacında çökmüş duruyordu. Kilise papazının bağış kutusu dolduktan sonra olduğu kadar zengin ve göklerin ve yerin yaratıcısının paraya ihtiyacı olduğu fikri kadar tuhaftı. Lorson gibi çamur bir çukurda büyümüş bir çocuk için, burası en görkemli metropol gibi görünüyordu. Ama o soğuk kış gününde kasabanın gölgesine girerken, orada bizi bekleyen dehşetin farkında değildim.

Skyefall'un serveti gümüşten yapılmıştı. Ebedi Kral'ın Vellene'yi yok etmesinden sadece on bir ay geçmişti ve o günlerde, bu asil metalin gelecekte ne kadar önemli olacağı henüz bilinmiyordu. Elbette, sarhoş kahinlerin ağzından damlayan ya da gezgin delilerin haykırışlarıyla yayılan söylentiler vardı. Ancak Skyefall'un soyluları, batıda toplanan ölü ordular ya da köy yollarında serbestçe dolaşan soğukkanlı yaratıklar hakkındaki söylentilere pek aldırış etmiyordu.

"Onlar zengindi. Tanrı onları açıkça kutsamıştı. Ve bu yeterliydi.

Skyefall'un sokakları parke taşlıydı, katedrali mermer ve yaldızlıydı. Mimari barok ve gotikti; büyük kuleler ve kim bilir nereye çıkan merdivenler vardı. Ama grubumuz kapılarından içeri girerken, o kasabada bir gölge hissettim. Granit bir yamaç üzerine inşa edilmiş, her tarafı dolambaçlı yollar ve gri binalarla çevriliydi. Sokaklarında yoğun sis vardı ve duvarları, güneş ışığı kesildiğinden beri hiç büyümeyen çiçek kabartmalarıyla süslenmişti. Kasaba meydanında, içinde çürümüş bir iskelet bulunan, kargaların gagadığı bir darağacı duruyordu. Üzerindeki tabelada "CADI" yazıyordu. Dizleri yaralı fahişeler, ıssız sokakların ağzında duruyordu ve yüzleri kir içindeki madenciler, somurtkan ve sarhoş bir halde sokaklarda sendeleyerek yürüyordu.

Hava soğuktu. Nemli. Ve çok sessizdi.

"Ne olduğunu bilmiyordum, ama bu yerde bir şeyler *ters* gidiyordu.

"Adalet her zaman benim için bir kaya gibiydi, başı dik, öfkeyle adımlarını atıyordu. Ama Skyefall'un dolambaçlı sokaklarında ilerledikçe yollar daraldı ve merdivenler tehlikeli hale geldi. Sonunda atlarımızı ortak bir ahırda bırakmak zorunda kaldık ve sisin içinde, kasabanın yukarısındaki soylu mahalleye doğru yürüyerek ilerledik.

"Greyhand önde yürüyordu, onu de Coste izliyordu ve ben en arkada, gümüş topuklarım taşlarda ses çıkarıyordu. Yerel halk,

kapı ve pencerelerinden geçerken bizi izliyordu, bazıları hayranlıkla, bazıları korkuyla. Ve yine de...

"Hepsi bize bakıyor, Efendim," diye mırıldandım.

"Bu bizim kanımızda var," diye cevapladı Greyhand. "Ve sen büyüdükçe daha da derinleşecek. İnsanlar, bizi yaratan soğukkanlılara çekildikleri gibi, içimizdeki karanlığa da çekiliyorlar, Küçük Aslan. Bunu sen de fark etmişsindir, değil mi?" Bana yan gözle baktı. "Çocukken bile fark etmedin mi?"

O zaman köyümdeki kızları düşündüm. Geçerken gözleri peşimden takip ediyordu. Öpücüklerini çok cömertçe veriyorlardı. Ama onları bana mı veriyorlardı? Yoksa içimdeki bu şeye mi?

"Evet," mırıldandım. "Belki."

"Yaşlandıkça, lanetimizin ve bize verdiği gücün derinliklerine daha da batarız." Greyhand kasaba halkına başını salladı. "Yine de sıradan insanlar her zaman derinin altında yatan yırtıcıyı koklayacaklar, de León. Bazıları bunun için senden nefret edecek. Bazıları seni sevecek. Kimse seni görmezden gelmeyecek. Bir kurt koyunların arasında uzun süre saklanamaz. Ama Yüce Tanrı bizim *gerçekte* kim olduğumuzu bilir. Ve onun kutsal kilisesine hizmetimiz cennette ödüllendirilecek."

"Bu sözler beni rahatlattı. Lanetli olmama, kim olduğumu veya neye dönüştüğümü hala tam olarak anlamamama rağmen, tüm bunların Yüce Tanrı'nın iradesi olduğu düşüncesi bana güç verdi. Ve O'nun aracılığıyla kurtuluşa erişecektim.

"Véris," Aaron ve ben tekerlek işareti yaparak cevap verdik.

“Efendimiz uzun, Arnavut kaldırımlı bir köprüyü geçip güzel evlerin sıralandığı bir caddeye girdi. Ferforje direklerin üzerindeki fenerler etrafımızdaki sisi aydınlatıyordu. Geçtiğimiz evler yabancıların yüzleri, pencereleri ise kör gözler gibi görünüyordu.

"Vardığımızda hiçbir şey söylemeyin," diye uyardı Greyhand. "Bu yerde soğukkanlı birisi varsa, bu kasaba halkından bazıları köle olabilir. Düşmanın ölümlü hizmetkarları."

“Buna şaşırarak gözlerimi kırptım. ‘Yani insanlar bu şeytanlara kendi isteğiyle mi hizmet ediyor?’

"İnekler," diye homurdandı Aaron. "Kasap olmayı dileyerek dua eden inekler."

"Ama neden insanlar böyle bir şeytanlığa boyun eğsin ki?" diye merak ettim. "Soğukkanlılar kimi dönüştüreceklerini seçemezler. Ölümsüzlük bir ödül olarak sunulmuyor ki."

“Greyhand kaşlarını çattı. ‘Bazı insanların sonsuza kadar yaşamak için *ne kadar büyük* riskler alabileceğini bilsen şaşırırsın, de León. Soğukkanlılar ayartma işinde. Güçleri karanlıkta yatıyor. Güçleri korkuda yatıyor. Ama en önemlisi, güçleri arzuda yatıyor. Ancien'in kanını içmek, ölümlülerin yaşlanmasını yavaşlatabilir ve herhangi bir insanı mezara gönderecek yaraları iyileştirebilir. Ama dahası, bu eylemin kendisi bağımlılık yapar. Üç ayrı gecede aynı vampirin kanını içersen, onun büyüsüne kapılırsın. Onun emirlerine karşı koyamazsın. Her anlamda bir köle olursun." Cebindeki pipeyi okşadı. "Bu yüzden onu içmek yerine damıtılmış halini içiyoruz."

“Büyük bir malikanenin duvarlarının önünde durduk. Archer, kasvetli gökyüzünde daireler çizerek efendisini dikkatle izliyordu. Frère yüksek yakasını indirdi ve derin bir nefes aldı. “Bu kasaba günah kokuyor.”

“Ustamı göz ucuyla izledim. Greyhand sert ve acımasız biriydi, ama son yedi ayda ona hayranlık duymaya başlamıştım. Her gece dua ederken sırtını kanaya kadar dövüyordu. Her sabah bir saat boyunca bize İncil'den okurdu. Adanmışlığı bir ışık, inancı ise parlak bir teselli kaynağıydı. Ve ben zayıf kanlı olmama rağmen, beni bunun için yargılamadı. O, benim için bir baba gibiydi ve ben onu gururlandırmak istiyordum.

De Coste kapıda demir bir zili çaldı. *Onu* pek sevmezdim. Çok çalıştığını kabul etmeliyim, San Michon'un bir fark yaratmayacağını söylese de Aaron hala yaptığımız işe inanıyor gibiydi. Yine de bana pislik gibi davranıyordu. Yedi ay boyunca bir kez bile adımı söylememişti.

“Çalışkan olsun ya da olmasın, ondan nefret ediyordum.

“Görünüşe göre, önümüzdeki ev Skyefall'daki en görkemli evdi. Bahçesi bir zamanlar yeşilliklerle kaplı olabilir, ama şimdi solmuş meyve ağaçlarının dibinde sadece mantarlar büyüyordu. Arazinin ortasında, oyulmuş sütunlar ve kepenkli pencerelerle muhteşem bir konak yükseliyordu. Bahçede yoğun sis vardı.

"Güzel bir palto ve pudralı peruk giymiş kısa boylu bir adam, elinde fenerle sisin içinden bize doğru yürüdü. Kapının arkasında durdu ve bizi süzdü.

"Burası Skyefall'un belediye başkanı Alane de Blanchet'in evi mi?" diye sordu Greyhand.

“Ben onun mütevazı hizmetkarıyım. Siz kimsiniz, monsieur?”

Greyhand parşömen rulosunu çıkardı. Hizmetkar, kan kırmızısı balmumu ile kabartılmış tek boynuzlu at ve beş çapraz kılıç figürünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı: Bu, San Michon Tarikatı'nın hayırsever patronu, Krallık İmparatoru ve Tanrı'nın Seçilmiş Kulu Alexandre III'ün mührüydü.

“‘Adım Frère Greyhand. Efendinizle konuşacağım.’

“Beş dakika sonra, büyük bir salonda durmuş, elimizde çikolatalı likör kadehleri tutuyorduk. Duvarlar güzel sanat eserleriyle süslenmişti ve süslü bir zırh, büyük bir kitap rafını koruyordu. De Coste tamamen rahat görünüyordu. Hatta etkilenmemiş bile. Ama hayatımda böyle bir zenginlik görmemiştim. Bu adamın küllükleri ailemi bir yıl besleyebilirdi.

“Greyhand yakasını açmış, yolculuktan yıpranmış üç köşeli şapkasını çıkarmıştı. Her zamanki gibi, efendimizin yüz hatlarının ne kadar soğuk olduğu beni etkiledi. Yüzüne dokunsam, et değil taş gibi hissedeceğimi düşündüm. Yine de onu bir şahin gibi izledim, yaptığı ve söylediği her şeyi içime çektim. *Bunun* Av olduğunu anladım. Ve her şeyden çok, bir avcı olmak istiyordum.

"Initiate de Coste," diye mırıldandı. "Evin efendisi geldiğinde, kanının armağanlarını kullanmaya hazır ol. Sinirler gerilirse, yatıştır. Neşe gerekirse, neşe sağla."

"Kan adına, efendim."

"İnisiye de León..." Greyhand o anda bana baktı. Zayıf kanlı birinin burada sunabileceği hiçbir şeyin olmadığını fark edince kalbim sıkıştı. "Hiçbir şeye dokunma."

Salonun kapısı açıldı ve şişman bir adam, fazla tören yapmadan içeri girdi. Kırklarının başındaydı, iyi beslenmiş ve zengin görünüyordu, göğsünde süslü yeşil bir meclis üyesi kuşağı vardı. Ancak o dönemin asil modasına rağmen peruk takmamıştı. Saçları dağınıktı, ince, grileşmiş bir at kuyruğu şeklinde arkaya bağlanmıştı. Uykunun tadını unutmuş bir adamın gözleri vardı, omuzları gizli bir yükün ağırlığıyla eğilmişti.

"Arkasından biraz daha genç bir beyefendi geldi. Siyah cüppe ve sert kırmızı yakalı, boğaz kesenleri simgeleyen bir cüppe giymişti.

Kurtarıcı. Kalın, koyu renkli saçları kısa kase şeklinde kesilmişti ve boynunda tekerlek sembolü asılıydı. Skyefall'un papazı olmalıydı.

"Efendimiz eldivenlerini çıkardı ve elini uzattı. 'M. de Blanchet, ben Frère Greyhand, San Michon Gümüş Tarikatı'nın bir üyesiyim.

“Belediye meclisi üyesi elini tutarken, Greyhand dövmeli avucunu adamın elinin üzerine bastırdı. *Gümüşle ona dokunduğunu* fark ettim. *Onu yolsuzluk için test ediyordu*.

"Oturun, lütfen," dedi belediye meclisi üyesi, sesi kağıt kadar ince.

"Bunlar çıraklarım," dedi Greyhand başını sallayarak. "De Coste ve de León. İmparatorun emriyle Skyefall'ın dindar halkı arasında dolaşan bir hastalık söylentisini araştırmak için buradayız."

"Anne Denizkızı'na şükredin," diye fısıldadı rahip. "Öyleyse doğru mu? Bu kasaba musallat mı oldu?"

"Bu kasaba *lanetli,* Frère," diye tükürdü belediye meclisi üyesi. "Bahçemizdeki en güzel çiçekleri koparan bir lanet. Ve şimdi, bu dünyada geriye kalan her şeyi tehdit ediyor."

“Rahip, belediye meclisi üyesinin omzuna teselli edici bir şekilde elini koydu. ‘M. de Blanchet’in karısı Claudette de bu hastalığa yakalandı. Ve oğlu...’

“De Blanchet, yüzü parçalanıyormuşçasına yıkıldı. ‘Sevgili Claude…’

"Güçlü olun, M. de Blanchet," diye öğüt verdi rahip.

"Titanların gücünü göstermedim mi, Lafitte?" diye bağırdı, rahibin elini iterek. "Bir babanın tek oğlunu toprağa vermek için göstermesi gereken gücü?"

De Blanchet kadife koltuğa çöktü, başını eğdi. Greyhand genç rahibe döndü, soğuk yeşil gözleri boynundaki gümüş çarkta parladı. "Adın Lafitte mi?"

“Evet, kardeşim. Tanrı'nın ve Yüksek Piskopos Benét'in lütfuyla, ben Skyefall'ın rahibiyim.”

“‘Cemaatiniz bu beladan ne zamandır muzdarip, Peder?’

“‘Genç Claude, San Guillaume bayramından hemen önce vefat etti. Neredeyse iki ay oldu.’ Lafitte tekerlek işareti yaptı. ‘Değerli bir çocuktu. Henüz on yaşındaydı.’

“‘İlk ölen o muydu?’

"Ama sonuncu değil. O zamandan beri kasabanın en iyi adamlarından en az bir düzine öldü. Ve yoksul mahallelerden de söylentiler duyuyorum. Nehir kıyısını saran ölümcül bir hastalık varmış." Genç rahip dudaklarını sıkıca kapattı. "Başka söylentiler de duyuyorum. Geceleri kaybolan insanlar. Büyücülük ve gölgeler. Korkarım bu kasaba lanetli, sevgili Frère."

“‘Ve şimdi de Mme de Blanchet mi hastalandı?’

“Sanki gökler beni yeterince sınamamış gibi,” diye fısıldadı meclis üyesi.

“‘Bizi ona götür,’ diye emretti Greyhand.

“De Blanchet ve Père Lafitte bizi malikanenin kalbindeki dolambaçlı bir merdivenden yukarı çıkardılar ve ben sadece Greyhand'e dikkat etmeye çalışsam da, o yerin zenginliği beni derinden etkiledi. Günlerin ölümüyle birlikte gelen kıtlık, Nordlund'u paramparça etmişti. Bütün topluluklar yok olmuştu, şehirler çiftçiler, şarap üreticileri ve benzeri —güneşin batmasıyla geçim kaynakları kuruyup çürümüş insanlarla dolmuştu. İmparatoriçe Isabella'nın kocasına imparatorluk ambarlarını açması için yaptığı istek, yeni normalimizi bulana kadar o yıllarda halkı kurtarmıştı. Tüm bu olaylar boyunca, bu adam sanat eserleri, cilalı maun ağacı ve okunmamış kitaplarla çevrili bir lord gibi yaşamıştı.

"Ama tüm servetine rağmen, oğlunu kurtarmaya yetmemişti.

"Çift kapıya vardık ve de Blanchet tereddüt etti. 'Karım misafir ağırlamak için uygun giyinmemiş.

"Biz Tanrı'nın kullarıyız, M. de Blanchet," diye cevapladı Aaron. *"Korkmayın."*

De Coste'nin sesindeki tonlamayı duydum, soluk mavi gözlerinde bir avcının parıltısını gördüm — Kan Ilon'un armağanı. Ilonlar, kith toplumu arasında *Fısıltılar* olarak biliniyordu ve başkalarının duygularını etkileme yetenekleri eşsizdi. Aaron da aynı yeteneği vampir babasından miras almıştı ve o konuşurken de Blanchet'in yüzü gevşedi. Alderman onaylayarak mırıldandı, kapıdan içeri girdi ve de Coste'ye başıyla selam verdikten sonra Greyhand onu takip etti, ben de hemen arkalarından.

“Şöminenin gürültüsü odaya kızıl bir ışık saçıyordu. Cam kapılar taştan bir balkona açılıyordu, ama perdeler neredeyse tamamen kapalıydı. Mermer şömine rafı. Altın süslemeler. Ter, hastalık ve kurumuş otlar kokusu burnuma geldi. Muhteşem bir dört direkli yatağın üzerinde, yastık yığınlarının üzerinde, ölümün eşiğinde gibi görünen bir kadın yatıyordu.

“Cildi mum kağıdı gibiydi, ince göğüsleri yaralı bir kuş gibi hızla inip kalkıyordu. Yatak odası rahatsız edici derecede sıcaktı, ama geceliği çenesine kadar çekilmişti ve üstüne battaniyeler yığılmıştı. Uykusunda titriyordu.

"Greyhand odayı geçti, avucundaki yedi yıldızı kadının solgun alnına bastırdı. Kadın yüksek sesle inledi, ama gözleri kapalı kaldı.

"Ne zamandır bu halde?"

"Yedi gece," diye cevapladı Blanchet. "Her türlü ilacı denedim. Her türlü tedaviyi denedim. Ama Claudette'in durumu her geçen gün kötüleşiyor, tıpkı Claude'un gibi. Karım da yakında oğlumuzun peşinden mezara girecek diye korkuyorum." Belediye meclisi üyesi gökyüzüne bakarak titrek ellerini yumruk yaptı. "Ne günah işledim de bu görevi bana verdiniz?"

Greyhand kurutulmuş gümüş çan çiçeklerinden bir buket yakıp şöminenin üzerine koydu, bir dua mırıldanarak yanmasını izledi. Bandolierinden bir avuç metalik toz alıp yatağın etrafına serpiştirdi ve desenleri inceledi.

"Bu nedir, Frère?" diye sordu rahip.

“Metal talaşı. Faekin, soğuk demirin bile dokunamayacağı ayak izleri bırakır. Söylesene, M. de Blanchet, gece yarısı ateşinin renginin maviye kaydığını fark ettin mi? Sabahları süt ekşiyor olabilir ya da güneş batarken horozlar öter mi?”

"Hayır, Frère."

"Malikanede çok sayıda düşük sınıftan hayvan var mı? Kara kediler, fareler ya da benzeri hayvanlar?"

“‘Öyle bir şey yok.’

“Greyhand dudaklarını sıktı. Olasılıkları elediğini biliyordum.

—büyücülük ya da periler ya da düşmüşlerin hizmetkarları. "Beni bağışlayın, bayım. Ama eşinizi muayene etmeliyim. Bu, izlemesi rahatsız edici olabilir. Dışarıda beklemek isterseniz anlarım."

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye cevapladı belediye meclisi üyesi, dik durarak.

“‘Nasıl isterseniz. Ama muayeneme karışmamanızı uyarıyorum.’

“Aaron, belediye meclisi üyesinin yanına yanaştı ve onu sakinleştiren sözler söyledi. Yine, gözlerinde o yırtıcı parıltıyı gördüm ve de Blanchet'in kararlılığının eridiğini fark ettim. İlk kez değil, kendimi soluk kanlı dostlarıma imrenirken buldum. Babalarının onlara verdiği güç. Canavarlar üzerinde kontrol. İnsanların zihinlerini kontrol etme gücü. Ve ben orada, bakmaktan başka yapacak hiçbir şeyim olmadan duruyordum.

“Greyhand, Madame de Blanchet'e döndü ve geceliğinin yakasını açtı. Belediye meclisi üyesi gerildi, Père Lafitte kaşlarını çattı, ama Greyhand kadının boğazını dürttüğünde ikisi de itiraz etmedi. Bir şey bulamayınca, kadının bileklerini inceledi ve fısıldayarak mırıldandı.

“Balkon kapılarından birinin yanında durdum ve Greyhand'i incelemek istesem de, pijamalarıyla uyuyan bir kadına bakmak uygunsuz gelmişti. Gözlerimi yere indirdim. Ve orada, botlarımın arasında, ahşapta küçük, koyu bir leke gördüm.

“‘Greyhand Efendi…’

“Yataktan dönüp beni işaret ettiğimi gördü.

“‘Kan.

“Greyhand başını salladı, eldivenlerini tekrar giydi. Ve daha fazla törene gerek duymadan, kadının geceliğini tutup yırttı.

"Peder Lafitte itiraz etti ve belediye meclisi üyesi öne çıktı. 'Şimdi bakın...'

"Ben İmparator Alexandre'ın emriyle buradayım," diye tersledi Greyhand. "Eşinizin rahatsızlığının niteliği korktuğum gibiyse, belki hayatını kurtarabilirim. Ama bu, onun namusuna bir zarar verebilir. Öyleyse şimdi karar verin, monsieur, hangisini daha çok önemsiyorsunuz?"

De Coste, meclis üyesinin koluna hafifçe vurdu. *"Her şey yolunda, monsieur."* Ve öfkeyle titreyerek, de Blanchet geri çekildi. Adamın henüz isyan etmemiş olması, Aaron'un ustalığının bir kanıtıydı. Eğer biri karımı benim önümde yarı çıplak soyduysa, ben o adamın kafasını parçalardım.

“‘De León, ışığı yaklaştır.’

“Greyhand'ın emrini yerine getirdim ve Madame de Blanchet'in üzerine bir fener tuttum. Yırtık pırtık geceliğini ayırarak, kadının solgun, çıplak vücudunu incelemeye başladı.

kadının solgun, çıplak vücudunu incelemeye başladı. Ama eldivenli elini kadının göğsüne koyar koymaz, belediye meclisi üyesi sonunda patladı.

"Bu bir rezalet!"

Aaron, Blanchet'in kolunu tuttu. *"Sakin olun, monsieur."*

“Père Lafitte öne çıktı, ‘Lütfen, Frère, ısrar ediyorum—’

“Ben rahibe döndüm ve ona sessiz olmasını söyledim. Meclis üyesi hizmetçilerini çağırdı ve Greyhand'ın kükreyen sesi odayı kaosa sürüklemeden önce oda kargaşaya dönüştü.

"DURUN!"

“Efendimiz de Blanchet'e baktı, sesi nefretle doluydu. “‘Gel bakın, monsieur.’

“De Coste elini bıraktı ve öfkeyle ceketini düzelterek, de Blanchet karısının yatağının başına yürüdü. Greyhand işaret etti, ben de feneri yüksekte tuttum. Ve orada, Madame de Blanchet'in sağ meme ucunun koyu teninde, küçük, ikiz kabuklar gördük.

"Bacaklarının arasında daha fazlası var," dedi Greyhand. "Görmek zor. Ama taze.'

"Veba yaraları mı?" diye fısıldadı rahip.

"Isırık izleri."

"Tanrı'nın adına... ne oluyor?" diye soluk soluğa konuştu belediye meclisi üyesi.

"Oğlunuz hastalandığı sıralarda Skyefall'a gelen ziyaretçi oldu mu?"

“Belediye meclisi üyesinin gözleri karısının vücudundaki o küçük yaralara sabitlenmişti, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Greyhand dikkat çekmek için parmaklarını şıklattı.

“‘Mösyö? Misafiriniz mi vardı?’

"Bu... bu bir maden kasabası, Frère. Sürekli ziyaretçilerimiz olur..."

"Genç Claude'un temas kurmuş olabileceği garip biri var mı? Gezginler, seyyar sanatçılar? Kolayca gelip giden türden insanlar?"

"Kesinlikle hayır. Oğlumun öyle insanlarla karışmasına asla izin vermem. Sanırım annesi işlerini hallederken Luncóit'in oğluyla vakit geçiriyordu. Claude'dan biraz büyüktü ama iyi yetiştirilmiş, iyi bir delikanlıydı."

“‘Luncóit’ın oğlu,’ diye tekrarladı Greyhand.

“‘Adrien,’ belediye meclisi üyesi başını salladı. ‘Annesi, Godsend'in aşağısındaki bir araziyi incelemek için Skyefall'a gelmişti. Elidaen'de eski bir maden arama ailesi mensubudur. Zamanının çoğunu kasaba çevresindeki arazileri inceleyerek geçirirdi, bu yüzden Adrien, annesi çalışırken Claude'a eşlik ederdi. Adı Marianne'di. Büyüleyici bir kadındı.’

“Genç rahip kollarını kavuşturdu, yüzü karardı.

"Onu o kadar çekici bulmadınız mı, Peder?" diye sordu Greyhand.

"Ben... ben merhametsiz davranıyorum," dedi Lafitte. "Onunla hiç tanışmadığımı itiraf ediyorum."

"Kutsal ayinlerde bile mi?"

"O, prièdi'de bile çalışıyordu," dedi, açıkça hoşnutsuz bir şekilde. "Soiree ve benzeri etkinliklere bolca vakti olmasına rağmen, hiç ayine katılmadı."

Greyhand, de Blanchet'in gözlerinin içine baktı.

"Oğlunuzu nereye gömdünüz, monsieur?"

IV
ÖLÜLERİN EVİ

"DE COSTE, DE León, üçümüz aile mezarlığını kontrol edeceğiz," dedi Greyhand. "Eğer çocuk Dönüşmüşse, henüz acemidir. Ama şu anda yalnız olmayabilir ve genç olmasına rağmen hala ölümcül. Dikkatli olun ve Beş Kuralı unutmayın."

“Atlarımızı almak için ahıra dönmüştük ve kalbim sanki dövüşmüş gibi çarpıyordu. De Blanchet mezarı Skyefall nekropolünün tam ortasında duruyordu ve gün batımına birkaç saat kalmıştı, Greyhand araştırmaya karar vermişti. Küçük Claude'un annesine yapılan karanlık saldırılardan veya kasabada meydana gelen diğer ölümlerden sorumlu olup olmadığını bilmiyorduk. Ama onu şüpheliler listesinden çıkarmak mantıklı bir adımdı.

Greyhand, eyer çantasından uzun gümüş zincirli çivili bir çomak çıkardı. "Zorlanırsanız kılıçlarınızı kınında tutun. Eğer Dönmüşse, bu çocuğu öldürmeyin, yakalayın."

"Ne amaçla, Efendim?" diye sordu de Coste.

"Belki de bir şey değildir." Greyhand, dağlara doğru batan karanlık güneşe baktı. "Ama *Luncóit* adı, eski Elidaeni dilinde *kuzgun çocuğu* anlamına gelir."

"Kan Voss'un arması beyaz bir kuzgun," diye mırıldandım.

"Dediğim gibi, belki de önemsizdir. Ama belki de bu Marianne'nin karanlık bir mizah anlayışı vardır."

Greyhand, bandolierinden bir şişe çıkardı, ellerini ve yüzünü kapladı ve içindeki kimyasal karışımı deri giysilerine sürdü. De Coste'ye uzatırken, camın üzerinde ağlayan bir ruh işareti olduğunu gördüm.

"*Hayalet Nefesi,*" diye not aldım. *Ölülerin kokumuzu maskelemek için*.

"Ben de teçhizatımla uğraştım — siyah ignis ve kutsal su şişeleri. Tekerlekli tabancamın dolu olduğunu kontrol ettim, sonra

Chymicals de Coste yanımdan geçti. Aaron, bandolieriyle birlikte göğsüne uzun bir gümüş zincir takmıştı. Siyah deri giysileri ve göğsündeki parlak yedi yıldızla biraz daha uzun görünüyordu. Onu iyi tanımıyorsam, şımarık küçük pislik neredeyse bir vampir avcısı gibi görünüyordu.

"Gidelim." Greyhand atına bindi. "Gün batımı azizleri beklemez."

Skyefall, tepelerin yamacında zenginlerin, yamaçlarda ise fakirlerin yaşadığı, katmanlar ve seviyelerden oluşan bir kasabaydı. Mezarlık, yüksek katedralin yakınındaki aşağı kısımda yer alıyordu. Gri sisin içinde, somurtkan kasaba halkının ve birkaç yavaş ilerleyen arabaların yanından geçtik. Eski taş köprülerden birini geçerken, kuzeydeki nehirleri, yaklaşan kışları ve Sonsuz Kral'ın ordularını hayal ettim. San Michon'un onu durdurmada nasıl bir rol oynayacağını ve benim de bu rolün bir parçası olup olmayacağımı merak ettim.

"Katedral, sığ bir uçurumun kenarında bulunan mermerden yapılmış dairesel bir kuleydi. Kapıları bronzdan yapılmış, düşmüş meleklerle savaşan meleklerin ürkütücü kabartmalarıyla süslenmişti. Çan kulesi büyük çanları çalıyordu, Archer cevap olarak bağırıyordu. Biz de dolambaçlı yolu takip ederek uçurumun dibine vardık ve sonunda Skyefall'ın ölülerin evlerine girişini bulduk.

“Geleneklere göre, nekropole iki kemerli geçit vardı: biri batıya, ölüler için, diğeri ise genellikle doğuya, yaşayanlar için. Taşlara büyük kabartmalar oyulmuştu: melek kanatlı insan iskeletleri ve bebek Kurtarıcı'yı tutan Ana Bakire. Girişin üzerinde, Ağıtlar Kitabı'ndan alıntılar yazıyordu.

“BEN, HERKESİN AÇACAĞI KAPIYIM. KİMSENİN KIRMAYACAĞI SÖZÜM.

“Atlarımızdan inerken sinirlerimi sakin tutmaya çalıştım. Greyhand gözlerini kapattı, bir elini nekropolse doğru uzattı. Onun ne yapmaya çalıştığını merak ettim, ama birkaç dakika sonra cevabım birkaç uyuz sıçan şeklinde ortaya çıktı. Mezar odalarına giden gölgeli merdivenlerden çıktılar, soluk gün ışığında burnlarını çekip gözlerini kırpıştırıyorlardı.

"Fairdawn, küçük lordlar."

“Efendim soğuk taşın üzerine diz çöktü ve cebinden çıkardığı yiyecekleri haşaratlara uzattı. Yine o kıskançlık duygusu içimi sardı.

Onun o hayvanlarla iletişim kurmasını izliyordum. Kan Chastain bir lanetti, ama yine de, yeryüzündeki ve gökyüzündeki hayvanlarla konuşmak bir tür mucize olmalıydı. Justice'i okşadım, ona hızlıca sarıldım ve onun zihninde neler olduğunu bilmek nasıl bir şey olurdu diye merak ettim. Nereden geldiğimi bilmek.

"Ne haber, küçük lordlar?" diye sordu Greyhand. "Sorun ne?"

En cesur fare, kulağı eksik şişman bir fare, öfkeyle ciyakladı. Greyhand, eski bir dostun bir kupa sıcak şarap içip sızlanmasına sempatiyle başını salladı.

"Üzücü bir hikaye. Hemen düzelteceğiz."

Efendimiz ayağa kalktı ve fareler karanlığa geri kaçıştılar. "Mezarlarda *karanlık şeyler* olduğunu söylüyorlar. *Kötü şeyler*." Greyhand başını salladı. "Tanrı'nın en aşağılık yaratıkları bile Ölülerin kötülüğünü anlar. Ama görünüşe göre birden fazla var."

"Kaç tane?" diye sordum.

"Onlar sıçanlar, evlat, muhasebeci değil. Sadece *bir* ve *birden fazlasını bilirler*.'

Greyhand kendi kendine başını salladı, artık emindi: Soğukkanlılar bu kasabayı saran hastalığın kaynağıydı. Efendim bandolierinden bir şişe sanctus çıkardı ve piposuna bir miktar döktüğünde karnımda sıcak bir heyecan hissettim. San Michon'da, yolda, gün batımında kutsal ayini yapardık, bu günlük dualarımızın rutin bir parçasıydı. Ama susuzluğumuzu gidermek için sadece çok az bir miktar verilir.

Greyhand, ağır bir doz ölçüyordu. Belli ki sorun çıkacağını bekliyordu.

Çakmaktaşını ateşledi ve pipoyu de Coste'ye uzattı. Lordun nefes almasını izledim, her kasını gerginleştirmişti. Kızıl bir bulut gibi nefes verirken, Aaron'un dişlerinin uzayıp keskinleştiğini, gözlerinin kan kırmızısına döndüğünü gördüm. Sıra bana geldi ve doz göğsüme bir savaş çekici gibi çarptı, tüm kanımı ateşe verdi. Greyhand kutsal olmayan kutsal ekmek ve şarabı en son aldı, pipoyu bitirip nefesini verdi, tüm vücudu titriyordu. Gözlerini açtığında, cinayet rengindeydiler.

"Eyer çantalarımızdan iki şişe cehennem kıvılcımı aldı ve merdivenlerden nekropole dökerek boşalttı. İşini bitirdiğinde,

merdiven boşluğu yağlı kırmızı sıvıyla ıslanmış ve gözlerimi yaşartan yoğun bir kükürt kokusu yayıyordu.

"De Coste, sen alacakaranlık kapılarını koru. De León, şafak kapılarını. Boynuzumun sesini duyarsan, kithler benden kaçmış demektir. Cehennem kıvılcımını yakıp kaçışlarını kes."

"'Kan adına, Efendim,' diye ikimiz de cevap verdik.

"Bugün Tanrı bizimle birlikte yürüyor, çocuklar. Yerinizden kıpırdamayın ve karanlıktan korkmayın."

"Greyhand paltosunu ve tunikasını çıkardı, dövmeli göğsü ve kolları çıplak kaldı. Saf kas, tel gibi ve demir gibi sert, kalkanında güzel gümüş çizgiler vardı. Bandolierini ve kırbacını omzuna attı, üçgen şapkasını eğdi ve karanlığa adım attı."

Jean-François, kalemini sayfaya vurarak Gabriel'in hikâyesini durdurdu.

"… Gerçekten mi?" gümüş aziz somurtarak sordu. "Beni *şimdi mi*?"

"Kısa bir açıklama. Ama önemli bir açıklama." Tarihçi sivri kaşlarından birini kaldırdı. "Ordo Argent'ın savaşçılarının savaşmak için yarı çıplak soyunduklarını mı söylüyorsun?"

Gabriel başını salladı. "Biz buna gümüş giyinmek diyorduk. Mütevazı olmak bir cesede pek fayda etmez. Düşmanın yumruklarıyla çeliği parçalayabiliyorsa zırhın da pek bir faydası olmaz."

"Peki ya köleler? Onlar da kılıç ve diğer sıradan silahlar kullanmıyor muydu?"

"Uşakları dert etmiyorduk, soğukkanlı. Efendilerini dert ediyorduk. Savaşta ölenler mi? Çoğu savaş bittikten sonra ölür. Seni öldüren kılıç darbesi ya da ok değildir. Sonrasında kanamanın durmamasıdır. Biz solgun kanlıydık. *İyileşirdik.* Bu yüzden, öfkeli, iyi eğitilmiş, keskin bir kılıcı olan bir köle tehdit oluşturuyordu, ama bu tehdit, göğsünden çıplak elleriyle kalbini söküp sana gösteren lanet olası piç kurusunun tehdidiyle karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

"Aegis bizi tamamen koruyan bir kalkan değildi. Ama savaş alanında Tanrı'nın gücünün hissedilmesini sağlayan bir kanal görevi görüyordu. Aegis'in ışığı kutsal olmayanların gözlerini yakar. Dokunduğu yeri yakar

etlerini yakar. Kör edici bir inanç zırhı gibidir, bize odaklanmayı zorlaştırır, vurmayı cezalandırır. Bu bir avantajdı ve faekin, duskdancers, coldbloods'lara karşı, elimizdeki her avantaja ihtiyacımız vardı." Gabriel sandalyesine yaslandı. "Şimdi hikayeme devam edebilir miyim? Yoksa sen mi anlatmak istersin?"

Jean-François kalemini salladı. "Nasıl istersen."

"Doğru. Greyhand nekropolse indi. De Coste ve ben kırmızı bir bakış değiştirdik, ama söyleyecek pek bir şey yoktu. Aaron alacakaranlık kapısında kalırken, ben diğer girişi korumak için yokuş aşağı yürüdüm. Ve orada beklemek için yerleştim.

“Paleblood'ların duyuları en iyi zamanlarda bile keskindir, ama içimizde bir miktar sanctus varken, tüm dünya canlanır. Yukarıdaki kasabayı duyabiliyordum: Arnavut kaldırımlarında vagonlar, katedralde prova yapan koro ve aç bir bebeğin ağlamaları. Archer'ın kasvetli gökyüzünde durmadan daireler çizdiğini izledim. Merdivenlerdeki cehennem kıvılcımı keskin kokuyordu, ama hayalet nefesi altında kendimin kokusunu alamıyordum. Lionclaw, kalçamdaki kınında ağır bir şekilde asılı duruyordu. Nekropol kapısının üzerindeki yazıyı defalarca okudum. Kurtarıcı Kitabı'ndan alıntılar.

“KALBİNDE SADECE MUTLULUK OLSUN, KUTLU ÇOCUK. ÇÜNKÜ BUGÜN, HAYAT SENİN.

“On dakika sessizce geçti. Sonra yirmi dakika. Başımı eğerek girişin içine doğru adım attım, ama duyabildiğim tek şey içeriden gelen hafif bir damlama sesiydi.

"Çok uzun sürdü," diye seslendim.

“De Coste, küçük, sıkı bir daire içinde dolaşırken başını kaldırdı. ‘Sakin ol, köylü. Greyhand temkinli bir avcıdır. Ölüler ölüleri öldüremez.’

"Başımı salladım, ama tedirginliğim artıyordu. Orada nöbet tutarken kendimi işe yaramaz hissediyordum. Sinirlerim gergin, enerjim yerinde, sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi gibiydim, damarlarımdan Nordlund'un meşhur ateşi akıyordu. Sonra mezar merdivenlerinden hafif bir ses geldi.

"Bunu duydun mu?"

"Ne duydum?"

“Kemerin altına geri çekildim ve merdivenlere doğru gözlerimi kısarak baktım. ‘Bir çığlık mı?’

“Rüzgârdı. Sinirlerinizi bozmayın, titrek köle.”

“Az önce bir çığlık duydum. Ya Greyhand'in yardıma ihtiyacı varsa?”

“Greyhand, senin değersiz baban köylü annene ölü sikini sokmadan önce karanlıkta avlanıyordu. Şimdi sus, zayıf kanlı. Yerinde kal.”

“Dişlerimi sıkıp, duymaya çalıştım. Derinlerden bir ses duyduğuma *yemin* ederdim. Kesinlikle bir çığlıktı, zayıf ama... belki de acı içindeydi? Nabzım kulaklarımda atıyor, kanın şarkısı kafamda çınlıyordu. Greyhand bu mezarlardaki şeylerin eline düşmüşse ve biz burada öylece durursak...

“Ve sonra kesin olarak duydum. Uzak bir ses. Acı çeken bir adam. “‘Duydun *mu*?’

De Coste'nin gözleri kısıldı. "Sanırım..."

"Greyhand'in başı dertte," dedim, çekiçimi omzumdan indirerek. "Ona yardım etmeliyiz, de Coste."

"Hayır, yapmamız gereken şey tam olarak onun bize söylediği şey. Yerinden kıpırdamayın, köylüler. Greyhand yokken, bu grubun en kıdemli üyesi benim."

"Canı cehenneme," dedim, tekerlekli tabancamı tekrar kontrol ederek. "Sen burada başını duvara dayayıp bekleyecek misin? Tanrı seni korusun. Ama ben boş durmayacağım."

“De León, bekle! Greyhand *burada kalmamızı* söyledi!”

“O anda onun iradesinin benim iradem üzerinde baskı kurduğunu hissettim, Ilon'un kanı zihnimde işliyordu. Ama ilahi daha yüksek sesle söyleniyordu, kutsal ilahi ve benim inatçılığım Aaron'un emrini bastırıyordu. Elimde çekiç, kalbim ağzımda, Skyefall'ın ölülerinin evine girdim.”

Jean-François iç geçirdi. "Aptalca."

"Evet. Ama unutma, henüz on altı yaşında bile değildim. Manastırda canımı dişime takarak çalışmıştım. Ama de Coste ve Greyhand'ın yeteneklerini sergilemeleri beni etkilenmişti. Ne kadar umursamıyormuş gibi davransam da, zayıf kanlı biri olmak beni diğerlerinden aşağı hissettiriyordu. Değerimi kanıtlamak için çaresizdim ve *bu* benim için bir fırsat olabilirdi.

"Tamamen aptal değildim, ayrılırken cehennem kıvılcımını yaktım. Sönük bir gürültüyle alev aldı ve ben şiddetli sıcaktan geri çekildim. De Coste'nin tekrar bağırdığını duydum ama aldırmadım. Omuzlarımı dikleştirip, ustamı aramak için mezarlara atıldım.

“Karanlığa uzanan uzun bir koridor vardı, ama solgun kanlı gözlerim her şeyi gün gibi görüyordu. Duvarlar, içindeki cesetlerin isimlerinin kazınmış olduğu taş kapılarla kaplıydı. Yoksullar mezara bile sahip değildi, kemikleri tozlu nişlere üst üste yığılmıştı. Ayaklarımın altındaki levhalar da mezarlardı ve ölülerin üzerinde yürümek bana ürkütücü geldi. Ama ben eski kemiklerden ya da ölüm düşüncesinden korkacak kadar korkak değildim. O zamanlar beni korkutan tek şey, hayatımda hiçbir şey yapmadan ölmekti.

“Kendimi nekropolün derinliklerine giden bir kavşakta buldum. Fareler ayaklarımın etrafında koşuşturuyordu, havada eski ölüm kokusu vardı. Dinledim ama hiçbir şey duymadım, içimden küfrederek. Belki de hayal gücümdü, ama bu kasabanın altındaki taş salonlar kasabanın kendisinden *çok* daha eski görünüyordu.

“‘Usta Greyhand?’ diye seslendim.

“Fısıltı gibi esen rüzgâr dışında cevap yoktu. Tanrı'ya dua ederek, kıvrımlı ve dolambaçlı bir labirentte ilerledim, isimsiz kafatasları yığınlarının yanından geçtim. Her köşede güzel melek heykelleri dikilmiş, öbür dünyadaki mezarlarda ebedi uykusuna dalmış olanları koruyordu.

"Ve sonra, önümdeki karanlıkta bir çığlık duydum.

“Nefes nefese, mezar taşlarını botlarımla döverek, yumruğumu çekiçime sıkıca kapatarak koştum. Önümde artık loş bir ışık görünüyordu, duvarlarda gümüş rengi soğuk bir parıltı. Başka bir acı çığlığı duydum, sonunda efendimin sesi olduğunu tanıdım.

"Haydi, lanet olası köpekler!"

"Greyhand!" diye bağırdım.

Köşeyi döndüm ve şaşkın gözlerimle gördüğüm manzara karşısında kayarak durdum. Önümde, bir düzine lahit ile çevrili büyük bir mezar odası vardı. Zemin mezar taşlarıyla kaplıydı ve elinde büyük oraklarıyla Ölüm Meleği Mahné'nin heykeli sahneyi gölgeliyordu. Onun altında Greyhand duruyordu, çekiçleri havayı keserken sesler çıkarıyordu ve iki gölgeyle dövüşüyordu.

"Tüylerim diken diken oldu, ama soğuktan değil, ustamın vücudundaki dövmelerden. Ana Kız ve Kurtarıcı, melekler, yedi kurt, boğazdan bilekten beline kadar. Gümüş Kızkardeşlerin elleriyle yapılan kutsal büyü. Gümüş azizin zırhı. Kalkan.

"Ve *parlıyordu*.

"Greyhand, karanlıkta yanan beyaz bir yıldızdı, etrafında on beş fit çapında bir ışık çemberi vardı. Sol elim alevlere çok yakınmış gibi ısınmaya başladı ve eldivenimi çıkardığımda, avucumun içindeki yedi yıldızın da aynı korkunç ışıkla parladığını gördüm.

“İki soğukkanlı, gömüldükleri kıyafetleri giymiş olarak karanlıkta dolaşıyordu. Zarif siyah bir elbise giymiş esmer bir kadın ve uzun bir frak giymiş, ince bir kılıç bastonla donanmış uzun boylu bir beyefendi. Her ikisi de solgun bir güzelliğe sahipti, derileri fildişi gibiydi, gözleri simsiyah ve onları görünce midem bulandı. Daha önce de sefil insanlar görmüştüm, evet — çürüme ve soğukkanlılık lanetinden doğan canavarlar. Ama bu ikisi sonsuza dek karanlık bir mükemmelliğe hapsolmuştu. Hayatımda gördüğüm ilk yüksek kanlı vampirlerdi.

Adamın hızı korkunçtu, gözleri kara fenerler gibiydi. Kadını korumak için önünde durmuş, tüm karanlık gücünü ortaya koymuştu. Ama Yüce Kurtarıcı, Greyhand *muhteşemdi*. Kan Denemesi'yle karşı karşıya geldiğimde Tanrı'nın varlığını hissetmiştim, ama şimdi bunu gerçekten hissediyordum, cennetin kıyı şeridinin ışığıyla yıkanıyordum.

"Bizi yalnız bırak!" diye yalvardı kadın.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdı adam. "Uzak dur, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni *öldürürüm*!'

"Tanrı mı?" Greyhand tükürdü. "Kara dilinle onun adını kirletiyorsun, sülük."

"Greyhand gümüş bir bomba fırlattı ve ben, alev ve beyaz ışıkla patlayan bomba karşısında geri çekildim. Soğukkanlılar dağıldı ve Greyhand, kırbacını adamın bacaklarına dolayarak vurdu. Gümüşle bağlanan adamın uzuvları kurşun gibi ağırlaştı ve adam taşın üzerine yığıldı. Kadın 'Eduard!' diye bağırdı ve ışığın içine daldı, Greyhand'in kılıcı uzanmış koluna çakıldı. Kadın, parçalanmış kemiği tutarak elini geri çekerken çığlık attı ve o anda anladım ki bu vampirler Voss'un kanından geliyordu. Başka herhangi bir acemi, böyle bir darbe aldıktan sonra elinde sadece duman çıkan bir kütük tutuyor olurdu.

"Usta!" diye bağırdım.
"De León? Sana yerinde durmanı söylemiştim..."

Greyhand'in arkasındaki karanlıktan üçüncü bir acemi çıktı; paçavralar içinde, çürümüş parmakları pençe gibi kıvrılmış bir sokak çocuğu. Kız ustamın sırtına atladığında ustam nefesini tuttu, ama derisindeki gümüş, sülük gibi yapışan kızı alev gibi yaktı ve kız acı içinde ağzını açarak geriye düştü.

Greyhand, kutsal ışıkla parlayarak sefil çocuğa döndü. Bir şişe kutsal su fırlattı, cam küçük kızın derisine çarparak parçalandı. Kız çığlık attı ve ustam bıçağını göğsüne saplarken geriye doğru sendeledi.

"Lisette!" diye bağırdı kadın.

"Yere düşen adam, Greyhand'in bacaklarından sapanını çözmüştü, elleri simsiyah ve duman çıkıyordu. Çaresizlik içinde kadına döndü. 'Vivienne, kaç!

"Hayır, Eduard,

biz..." "KAÇ!"

"Soğukkanlı adam bana döndü, ölü gözleri parıldayarak bir tabanca atışı gibi üzerime geldi. Ama ben sol elimi kaldırdım ve yedi yıldızımın ışığı o soğuk, ölü gözleri deldiğinde acı dolu bir tıslama ile ödüllendirildim. Aylarca süren eğitim devreye girdi ve bandolierimden gümüş bombayı çekip canavarın göğsüne fırlattım. Gümüş bir parlama ve siyah bir çığlık havayı yırttı.

Greyhand kılıcını yetim kızın göğsünden çekip dört güçlü darbeyle kafasını omuzlarından kopardı. Ama kimsenin dikkatini çekmeyen kadın bu fırsatı kaçırmadı. Hiçbir şekli, hiçbir eğitimi yoktu, ama yine de korkunç bir güçle bana saldırdı ve beni lahitlerden birine çarptı, onu cam gibi parçaladı. İçimde bir şeyin kırıldığını hissettim, kırık taşlar ve eski kemikler içinde çöküp yuvarlandım. Önünde kimse kalmayan kadın, benim girdiğim koridora doğru koştu, sadece ipek ve kara saçları görünüyordu.

"Yedi Şehit, *durdurun onu*!"

Greyhand, tekerlek kilitli tabancasını çekip diz çöktü. Dikkatlice nişan aldı, yayı çekip kaçan soğukkanlı kadına bir dizi gümüş mermi ateşledi. Bacağını vurdu ama kemiği ıskaladı ve kadın sendeledi. Kaburgalarımı tutarak, Greyhand kornasından uzun bir ses çıkarırken eğri bir atış yaptım. Ama Aaron, girişini kapatmak istese bile

girişi kapatmak istese bile, Aaron artık bunu yapamazdı — ben çoktan arkamı korumak için cehennem kıvılcımını yakmıştım. Sadece Tanrı'ya hala yanıyor olması için dua ettim.

"Ustam döndü, düşmüş erkek frère yaklaşırken geriye doğru sürünerek kaçıyordu. Vampirlerin solgun teni gümüş bombamdan kararmış, cenaze kıyafetleri dumanlar içinde kalmıştı.

"Hayır," diye yalvardı. "Hayır, Tanrım, biz istemedik..."

"Greyhand, yaratığın boğazına vurdu. Çelik bile kesebilecek güçte bir vuruştu, ama vampirin derisi çatlamadı, çekiçle vurulan taş gibi çatladı. Bir başka kutsal su şişesi yüzüne çarptı ve Greyhand tekrar vurduğunda soğukkanlı yaratık uludu ve sonunda boynu açıldı. Bir parçam, onu öldüren aynı susuzluğa mahkum olan bu yaratığa acıma duydu. Ama manşetlerinde kan lekeleri, yakasında yanık izleri vardı; bu canavar, dönüştüğü gecelerden beri boş durmamış.

"*Ölüler canavarlar gibi hisseder, insanlar gibi görünür, şeytanlar gibi ölür*.

Son bir çabayla vampir efendime atıldı. Dikkatsizce. Nefretle. Greyhand kenara çekildi, döndü ve son bir hamleyle vampir kafasını boynundan ayırdı, cesedi yıkık bir şekilde yere yığıldı.

“Ben parçalanmış lahitten kendimi dışarı çekerken, ustam kadını kovalamaya başladı. Kanlar içinde ve topallayarak koşamıyordum, ama nereye gittiğini biliyordum. Çıkışa vardığımda, merdivenlerin siyah ve dumanlı olduğunu gördüm, ama yangın sönmüştü. Kendime lanetler yağdırarak, zavallı kıçımı karanlık gün ışığına sürükledim.

"Greyhand, de Coste'nin yanında diz çökmüş duruyordu. Acemi arkadaşım kaldırım taşlarının üzerine uzanmış, dudakları yarılmış, burnu kırılmış, kalın sarı saçları kanla ıslanmıştı. Ben merdivenleri tırmanırken bana ölümcül bir bakış attı. Usta Greyhand ayağa kalktı ve öfkesinden dişlerinin uzadığını gördüm. 'Seni aptal, inatçı, *beyinsiz herif*.

"Elini boğazıma dayayarak bana doğru atıldı ve beni kayalık duvara çarptı.

"Yerinden kıpırdamamayı söylemiştim!" "Ben... duydum sanmıştım..."

"*Düşündün* mü? Kahrolası bir kahraman olacağını düşündün! İtaatsizliğin bize avımızı ve belki de başka masum bir hayatı mal oldu! Bunu bir *düşün*!"

“‘Özür dilerim, efendim! Lütfen…”

“Beni bir süre daha boğdu, sonra duvardan aşağı kaymama izin verdi. De Coste ayağa kalktı, burnu kanıyordu. Bana yine nefret dolu bir bakış attı.

“‘De Blanchet'in oğlunu buldunuz mu, Efendim?’

“Greyhand sakinleşmek için bir an durdu, kaldırım taşlarına tükürdü.

"Hayır. Mezarı boştu. Ama kesinlikle bu sokaklarda dolaşıyor. Bu *aptalın* kaçmasına izin verdiği kutsal olmayan kızıyla birlikte." Greyhand sivri çenesini ovuşturarak kaşlarını çattı. "Çocuğun mezarında toz vardı, barut kokusu geliyordu. İki yuva arasında gidip geliyor olabilir. De Coste, güneş batmadan önce madenleri araştıralım."

“‘… Peki ya ben, Efendim?’

“Greyhand bana dönerek öfkeyle baktı. ‘Avcı gibi davranmayı öğrenene kadar sana lanet bir köpek gibi davranacağım. Alderman’ın malikanesine dön ve biz dönene kadar Mme de Blanchet’in yatağının başında nöbet tut.’

“Kanlı gümüş çelik kılıcını omzuma koydu, ilk yağmurlar kadar nazikçe. ilk yağmur damlaları kadar nazikçe omzuma koydu.

"Ve eğer bir daha benim emrimi yerine getirmezsen, Yüce Tanrı ve Yedi Şehitler adına yemin ederim ki, seni *öldürürüm*, evlat. Sabırsızlığın ve şöhret düşkünlüğün masum birinin mezarına girmesine izin vermeden, seni mezara ben gömerim."

“Başımı eğdim, utançtan dilim tutulmuştu. ‘Anladım, Efendim.’

“Greyhand kılıcını indirdi ve bana elini uzattı.

“‘Şimdi kalk. Yakacak cesetlerin var.’”

V
GÜZEL MANZARA

"ÇAY, ÇÖMREKÇİ?"

“Père Lafitte'nin sesi beni hayallerimden uyandırdı ve şömineden başımı kaldırdım. Küçük bir kızın yanan cesedi gözümün önüne geldi. Kokusu giysilerime sinmişti, korku hâlâ tazeydi ve hepsi aklıma yine kız kardeşimi getirdi. Amélie'nin ölümü sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu ve onu yanarken izleyen çocuğun sadece bir hayalet olduğunu düşünmüştüm. Yine de, o gün kendimi yine bir çocuk olarak kanıtlamıştım. İnatçı ve aptal.

"Hayır," diye cevapladım. "Teşekkürler, baba."

De Blanchet'in uşağı başını salladı, taşıdığı tepsiyi şöminenin üzerine koydu ve odadan çıktı. Çaydanlık gümüştü, fincanlar en kaliteli porselenden yapılmıştı. Çayın kokusu tatlı ve keskin, çocukluğumda annemin masasından hatırladığım kokunun sadece yarısıydı.

“Dışarıda güneş batmıştı ve yoldaşlarım hala dönmemişti. Yaralı olmasına rağmen, bizden kaçan soylu adamın gece karanlığında daha tehlikeli olacağını biliyordum. Yoldaşlarım daha büyük tehlike altındaydı. Yüzüncü kez kendi aptallığıma lanet ettim.

“‘Ne sorun var, oğlum?’ Lafitte karşımda oturarak sordu.

“Koltuğum Madame de Blanchet'in yatağının yanındaydı, Lionclaw da elimin uzanabileceği mesafedeydi. Salon kırmızı deri ve kadifeyle döşenmişti, kendimi kaybedebileceğim kadar büyüktü. Gözlerimi yastık yığınlarının arasında uzanmış kadına çevirdim. Nefesi sığ ve hızlıydı, cildi kağıt gibi solgundu. Belediye meclisi üyesi koridordaki çalışma odasında işiyle meşguldü.

"Önemli bir şey yok, baba," diye iç geçirdim.

"Yorgun görünüyorsun."

“Kızarmış gözlerimin sadece ayinden kalma olduğunu bildiğim için başımı salladım. ‘Bu gece uyuyamayacağım.’

"Kutsal tarikatınız hakkında sadece söylentiler duydum," dedi Lafitte. "Babam bir keresinde sizden biriyle tanışmış. Adam, çocukken köyünü rahatsız eden bir cadıyı öldürdüğünü söylemiş. Onu bulup, soğuk bir demirle ruhunu bedenine çivilemiş ve sonra ateşe vermiş. Açıkçası, ben bunun uydurma olduğunu düşünmüştüm."

"Ben cadı görmedim, Peder. Ama kötülüğü gördüm. Ve o şimdi aramızda dolaşıyor, buna şüphe yok." Yutkundum. "Önümüzde karanlık geceler olacak."

“Katakomplarda bulduğunuz insanlar. Onlar… değişmiş miydi?”

“Başımı salladım. ‘Daha önce ölülerle savaşmıştım, ama… böyle değildi. Kadın korkmuş gibiydi. Adam ona kaçmasını söyledi. Sanki eskiden ne olduklarını hatırlıyorlardı.’

“‘İkisini de tanıyordum,’ dedi Lafitte, terli dudağını mendiliyle silerek. ‘Cemaatimdenlerdi. Eduard Farrow ve Vivienne La Cour.’ Parmak uçları boynundaki gümüş çarkın üzerinde durdu. ‘İlkbaharda evleneceklerdi.’

“‘Peki ya küçük kız? Adı Lisette miydi?’

“Lafitte omuz silkti. ‘Bu büyüklükte bir kasabada çok sayıda serseri vardır, Acemi de León. Gelenler gider, daha da fazlası gelir ve kimse onları özlemez. Trajik bir olay.’

"Bu Tanrı'nın isteği," dedim. "Yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şey O'nun eseridir."

“‘Doğru,’ rahip gülümsedi. ‘Ama gel, sabaha kadar nöbet tutacaksak bir şeyler içmelisin. Bu kadar güzel bir çay bu gecelerde nadir bulunur. Boşa harcamak günah olur.’

“Lafitte'in uzattığı bardağı aldım ve alevlere bakarak annemi hatırladım. Ölmeden önceki yıllarda büyük siyah çaydanlığında çay demleyen annemi hatırladım. Kız kardeşlerim ve ben masada oturuyorduk, Amélie alay ederken Celene ve ben kemik oyunuyla kavga ediyorduk. Küçük kız kardeşimi özledim, mektuplarına cevap vermediğim için suçluluk duydum. Anneme mektup yazıp babam hakkındaki gerçeği sormalı mıyım diye düşündüm. Bir yanım bilmek istemiyordu. Diğer yanım ise bilmek için can atıyordu.

"Santé, Initiate," dedi Lafitte, kadehini kaldırarak. "Santé, mon Père," diye cevapladım.

“Acı ve çok sıcak olan içeceği yüzümü buruşturarak yuttum. Lafitte bardağını kenara koydu ve beni izledi. Doğrusu, oldukça yakışıklıydı —İskandinav kökenli, koyu saçlı ve gözlü. Pontifex tarafından bu yaşında bu kadar zengin bir kasabaya atanmış olmasına bakılırsa, zengin bir adamın oğlu olmalıydı.

“Ordo Argent'e ne zamandır hizmet ediyorsun, Initiate de León?”

Madame de Blanchet'in uykusunda inlemelerine bakarak ona bir göz attım. 'Yedi aydır.'

"Kutsal tarikatında çok kardeşin var mı?"

"Birkaç düzine," diye cevapladım, sandalyemden kalkarak. "Ama bazen söylemesi zor. Av bizi sık sık evden uzak tutuyor. Hepimizin aynı anda San Michon'da olması nadirdir."

"Neden bu kadar azsınız? Eğer dediğin gibi karanlık geceler geliyorsa, daha fazla üye alamaz mısınız?"

Madame de Blanchet'in ateşini ölçtüm ve yedi yıldızım cildine değdiğinde inledi. "Soluk kanlıların doğumu sıradan bir şey değildir, Peder. Biz avladığımız soğuk kanlılar gibiyiz. Varlığımız bir tesadüf. Bir lanet ve teşvik edilmemesi gereken bir lanet."

“Kaşlarını çattı. ‘Soğukkanlılar diğer soğukkanlılar tarafından yaratılmaz mı?’

“Evet. Ama tüm halk hikâyeleri doğru değil. Onların ıstırabı kaprislidir, Peder. Sadece kurbanlarına tesadüfen geçer. Bazıları ölü kalır. Diğerleri akılsız canavarlar olarak dirilir.”

"Şans mı dedin?" Lafitte kaşlarını çattı. "İlginç."

“Terli alnımı ovuşturdum, paltomu çıkardım. ‘Bütün bu olanların utanç verici yanı da bu. Bu karmaşayı başlatan vampir, Claude de Blanchet'in dönüştüğünü bile bilmiyor olabilir.

“‘Mme Luncóit bana dikkatsiz bir kadın gibi gelmedi.’

“Gözlerimi kırptım. ‘Mme Luncóit'u tanımadığınızı söylememiş miydiniz?

“Sadece ününden. Skyefall'da iş yaptığı insanlar onu çok saygı duyuyordu. Belediye meclisi üyesi bile onun büyüsüne kapılmış gibiydi.”

“‘Başka kimlerle iş yapardı?’ diye sordum, dudaklarımdaki teri silerek.

“Ama Lafitte cevap vermedi. Sanki dinliyormuş gibi başını eğmişti, çayı dokunulmamıştı. Başım zonkluyordu. Gözlerim yanıyor ve bulanıklaşıyordu.

“‘Yedi Şehit, burası çok sıcak...’

“Rahip bana gülümsedi. ‘Pencereyi aç. Manzara çok güzel.’ “Başımı salladım ve cam kapılara doğru ağır adımlarla yürüdüm. Gözlerim hala yanıyordu.

perdeleri tutup açtım. Ve orada, karanlıkta ay ışığı gibi parıldayan küçük Claude de Blanchet'in yüzü vardı.

"Tatlı Kurtarıcı!"

“On yaşındaydı. Kömür siyahı saçları ve mezar beyazı teni vardı. Asil bir kıyafet giymişti, siyah kadife ve altın düğmeler, boğazında ipek bir kravat. Ama en karanlık kısmı gözleriydi, ağır kapakları ıslak mücevherler gibi parlıyordu. Gözlerini rahibe dikti ve elini cama bastırdı.

"Güzel, değil mi?"

"Döndüm ve Peder Lafitte'i gördüm, elinde kınında kılıcıyla duruyordu. Rahibin gözleri, camın ötesindeki soluk gölgeye bakarken, bir kölenin hayranlığıyla doluydu.

"Beni içeri al," diye fısıldadı.

"Lafitte, *hayır*!" diye

bağırdım.

"İçeri gir, efendim," diye fısıldadı rahip.

Kapılar çarparak açıldı, camlar çerçevelerden çatladı. Claude de Blanchet üzerime atlamadan önce dönmeye zar zor zaman buldum ve beni duvara çarptı. Alçı çatladı, o gün kırdığım kaburgalarım yeniden alev aldı. Lafitte'in balkona doğru yürüdüğünü gördüm, ama çocukla boğuşmakla meşgul olduğum için, o kılıcımı pencereden dışarı fırlatırken sadece protesto etmek için bağırmakla yetindim. Sanki o şeyin kutsal olmayan varlığıyla uyandırılmış gibi, Madame de Blanchet yatakta oturmuştu. Geceliğini çıkarmış, kollarını açmıştı.

"Oğlum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Benim tatlı oğlum."

“O tatlı bebek beni duvara fırlattı, tırnakları demir gibi sert ve keskindi. Bütün oda bulanıklaşıyordu, dilimde acı bir tat vardı ve sonunda Lafitte'in çaya zehir kattığını, kafamdaki kan şarkısını bastırdığını anladım. Vampir beni siyah bakışlarıyla sabitlerken, hayatımın en kötü anını yaşadığımı fark ettim.

"*Diz çök,*" diye emretti Claude.

“Bu kelime, satenle sarılmış bir tabanca atışı gibi bana çarptı. Bu şeyi memnun etme arzusu, soluduğum hava kadar gerçekti. Eğer pes edersem her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Her şey *harika* olacaktı. Ama zihnimin karanlık bir köşesinde, Greyhand'in bıçağının beni o ağaca sapladığını, sözlerinin ateşi karanlığı yakıp kül ettiğini hissedebiliyordum.

"Bu piçlerin söylediği tek kelimeyi *bile dinlemeyin, yoksa kendinizi onların yemeği olarak bulursunuz.*"

onların yemeği olursun.

"Şöminenin üzerindeki çaydanlığı uzattım. Parlak ve ışıltılı gümüş. Öfkemin yükseldiğini, köpek dişlerimin keskinleştiğini hissettim. Ve vampir tekrar *'Diz çök!'* dediğinde, parmaklarım tutunacak bir yer buldu ve 'Siktir git!' diye bağırarak çaydanlığı onun yakut rengi dudaklarına çarptım.

“Claude acı içinde inledi, sendeledi. Çaydanlık kağıt gibi buruşup parçalandı, ama yatak odasının kapısı açıldığında nefes almam için bir an zaman kazandım. Belediye meclisi üyesi şoktan solmuş bir halde eşikte duruyordu. Karısının çığlıkları, babam Lafitte'in kolundan bıçağı çıkarması ve benim canavarın yüzüne tekrar vurmam... Ama de Blanchet'in gözleri, kavga ettiğim şeye, aylar önce gömdüğü çocuğun karanlık kalıntılarına sabitlenmişti.

"Oğlum mu?"

"Kutsal su ve gümüş bombalarla dolu bandolierime uzandım, ama rahip omuzlarıma atladı ve küçük bıçağıyla beni defalarca bıçakladı. Lafitte'nin gücü etkileyiciydi, bıçağı göğsümü onlarca kez deldi. Ama ben onun gibi lanet bir köle değildim. Ben bir paleblood'dum, Ordo Argent'in bir acemisi, Av'ın ustalarının ayakları altında eğitilmiş bir savaşçı. Dirseğimle çenesini parçaladım, kemiklerin kırılma sesini ve hain piçin kırık ağzından çıkan çığlığı duydum. Kendimi geriye doğru fırlattım, duvara çarptığımızda tuğlaların parçalanacak kadar sert bir çarpışma oldu ve Lafitte'nin kaburgalarının kırıldığını hissettim.

“Ama o sırada küçük Claude tekrar ayağa kalkmış, hayalarıma o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki, kusmamı sağladı. Acıdan ikiye katlandım ve o beni yere fırlattı. Göğsüme oturarak, vampir boğazıma saldırdı.

“Yanan bir tahta parçası çocuğun kafasına çarptı ve parçalanarak bir duş kıvılcımlar saçtı. Claude çığlık attı acı içinde, saçları yanıyordu.

yanıyordu. Benden kalkarak, elinde parçalanmış bir odun parçasıyla şöminenin başında duran babasına döndü.

"Baba," diye tısladı vampir.

"Benim oğlum olamaz," diye fısıldadı de Blanchet, gözlerinde yaşlarla.

“Çocuğu tekrar vurdu, ateş derisini karartırken çocuk çığlık attı. O anda odada bir çığlık duyuldu ve Madame de Blanchet, Lafitte'in düşen hançeri kaparak kocasının sırtına atladı. Bıçak, meclis üyesinin etini deldi, adam ve karısı kanla kaplı yere yığılırken nefes nefese kalmıştı.

“Claudette! Dur…

“Ağzım kusmukla doldu, göğsümden kan akıyordu, tekrar bandolierime uzandım. Tıslayan nefesler duydum, güçlü ellerin beni odanın diğer ucuna fırlattığını hissettim, Madame de Blanchet’nin muhteşem yatağı parçalandı. Claude üstüme çöktüğünde sol elimi kaldırdım, avucumdaki gümüş parladığında o lanet olası küçük piç çığlık attı. Ama yine de bana çekiç gibi vurarak delik deşik ciğerlerimden nefesimi aldı. Pençeli bir eliyle kolumu yakaladı, dövmemin ışığını gözlerinden uzaklaştırdı. Diğer eliyle boğazıma uzandı. Çaresizce, nefes nefese ve kanlar içinde, bileğini yakaladım.

“Benim gücüm onun gücüne karşı. Onun iradesi benim irademe karşı. Üzerimde dikilmiş, melek yüzü yanmış ve kırmızı lekelerle kaplıydı. Mezarlıkta gördüğüm o iki soylu adamı hatırladım, eski hayatlarının izleri hala cesetlerine yapışmış halde. Ama üzerimde duran bu lanet canavar, aylarca süren cinayetlerle doymuş bu yaratık, işte onlar gerçekte buydu.

“‘Ş*ş*ş*

“‘Bırak!’ diye çığlık attı. ‘Anne, *durdur onu*!’

“Eli artık kömürleşmiş bir enkazdı, kaynar kan sıcak balmumu gibi ön koluma akıyordu. Yine de, dehşet ve şaşkınlık içinde onu tutmaya devam ettim. Merdivenlerden bot sesleri geldi. Greyhand'in bağırışları. Küçük Claude, efendimin sopası boğazını ve göğsünü sardığında nefes nefese kaldı. Sonunda gümüşle bağlanan küçük piç yere yuvarlandı. Madame de Blanchet kocasının üstünden atlayıp bana doğru koştu, ama de Coste onu yere düşürdü.

“Seni öldüreceğim! Bebeğime zarar verdin, piç kurusu, seni öldüreceğim!”

Kadın kanlar içindeydi, kocası kendi elleriyle öldürülmüştü ve tek düşündüğü, yanımda çaresizce yatan sülük idi. Claude de Blanchet, ruhsuz gözleriyle bana bakıyordu, gözleri kötülükle doluydu. Annesinin göğsündeki ve bacaklarının arasındaki ısırık izlerini hayal ettim, geceleri yaptığı ziyaretlerin şeklini düşünmemeye çalıştım. Ve hayatımda hiç bu kadar cehenneme yaklaşmış mıyım diye düşündüm.

"Greyhand ellerini kollarımın altına koydu ve beni ayağa kaldırdı. Bacaklarım o kadar titriyordu ki ayakta zor duruyordum, Lafitte'in zehirinden başım dönüyordu. Efendim katliamı inceledi: ezilmiş rahip, inleyen soylu, öldürülen belediye meclisi üyesi ve çığlık atan karısı. Yapışkan kırmızı kanla kaplıydım, göğsümde bıçak yaraları vardı, kaburgalarım kırılmıştı. Saçlarım kanlı bir perde gibi gözlerimin önüne sarkmıştı, zihnim o vampirin kanını ona *dokunarak* kaynatmış olabileceğimi düşünerek çılgına dönmüştü.

"Ne yaptım?" diye fısıldadım, çocuğun siyah tenine bakarak. "Nasıl yaptım?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Greyhand omzuma hafifçe vurdu ve isteksizce başını salladı. "Ama iyi iş çıkardın, Küçük Aslan."

VI
KIZIL DÖKÜMHANESİ

“İki hafta sonra San Michon'a geri döndük, o muazzam taş sütunlar gün batımının sisinden önümüzde yükseliyordu. Aslında ne hissedeceğimi bilmiyordum. İlk avımda hem başarısız olmuştum hem de uçmuştum. Sabırsızlığım beni yenmiş, masum hayatları tehlikeye atmıştı. Kendi ellerimle bir adamı öldürmüştüm ve bu dünyadan bir can almak küçük bir şey değildir. Bu, dünyayı daha az değerli hale getirir ve dikkatsiz davranırsan, kendini de daha az değerli hale getirirsin.

“Ama pişmanlık yerine, sadece haklı olduğumu hissettim. Tanrı'nın sadık kullarını, onlara saldıran kötülüklerden koruduğumu. *Doğru şeyi* yaptığımı. Ve daha da önemlisi, tek başıma bir yüksek kanlıyı yenmiştim. O anda kendimi biraz fazla beğenmiş hissettiğimi itiraf etmeliyim — Adalet'in eyeri üzerinde dik oturmuş, dudaklarımdan hiç eksik olmayan bir gülümsemeyle.

Claude de Blanchet ve Vivienne La Cour, Greyhand'in atına gümüş zincirlerle bağlanmıştı. Çocuğun kolu, ona açtığım yaralar henüz tam olarak iyileşmemişti ve Greyhand, ağlamalarını susturmak için ağzını tıkamak zorunda kalmıştı. Ama tam olarak ne yaptığım ve daha da önemlisi, bunu *nasıl* yaptığım soruları hala cevapsızdı.

"İtaatsizliğime rağmen, Greyhand bana isteksiz bir saygı duyuyordu. Oğlanı yere serdiğimde gösterdiğim cesaretten etkilendiğini anlayabiliyordum. Ama de Coste bana baktığında gözleri nefretle doluydu. Benim itaatsizliğim yüzünden kafatası bir acemi tarafından kırılmıştı ve ben de silahsız ve tek başıma onun yaratıcısını dövmüştüm. Aaron gölgede kalmıştı ve Greyhand'in gözü önünden kaybolur kaybolmaz onunla hesaplaşacağını biliyordum.

Atlarımızı ahır kapısının önünde durdurduk ve Aaron ile Greyhand esir aldığımız soğukkanlı atları indirirken ben içeri girip seyisleri çağırdım. Gözlerim kimyasal kürelerin loş ışığına alışırken Kaspar'a seslendim. Ve gölgelerin içinde iki

figür gördüm, sanki şaşırmış gibi. İlki Kaspar'ın dilsiz kardeşi Kaveh'ti. İkincisi ise beni görünce yüzü biraz solan Seraph Talon'un yardımcısı Rahibe Aoife'ydi.

"Günaydın, Acemi," diye kekeledi, derin bir reverans yaparak. "Günaydın, iyi rahibe." Yavaşça başımı salladım. "Kaveh." Delikanlı her zamanki gibi sessizce gözlerini indirdi.

"Avdan mı döndün?" diye sordu Aoife. "Her şey yolunda gittiğini duydum. Archer geçen hafta taşıdığın kargo ile ilgili haberleri getirdi."

“Başımı eğerek Aoife'ye baktım. Gümüş Kardeşlik'ten bir rahibenin, bir seyisle birlikte ve refakatçisi olmadan dolaşması çok garipti. Kaveh hâlâ gözlerime bakmıyordu. Ama sonunda bunun beni ilgilendirmediğine karar verdim.

"Evet," diye başımı salladım. "İki yüksek kanlı acemi, ikisi de Blood Voss'tan."

“‘Harika,’ Aoife gülümsedi ve cüppesini düzeltti. ‘Size eşlik edeceğim.’

"İyi kız kardeş beni dışarıya kadar takip etti ve Kaveh soğuktan atlarımızı içeri getirmek için acele etti. Aaron ve Greyhand Aoife'ye selam vererek eğildiler ve hep birlikte San Michon'un baş döndürücü yüksekliklerine çıktık, ben de Blanchet'in oğlunu, Aaron ise La Cour'u taşıyordu. Platform yükselirken rahibeyi yan gözle izledim, ama Aoife'nin yüzü taş gibiydi. Archer, ustasının dönüşüne sevinçle rüzgara şarkı söyleyerek üzerimizde dönüyordu. Greyhand kolunu kaldırdı ve şahin bileğine konduğunda, dudakları şimdiye kadar gördüğüm en yakın gülümsemeye büründü.

"Abbot Khalid'e rapor verebiliriz ya da karnımızı doyurabiliriz diye düşündüm, ama Aoife bizi doğrudan Cephaneliğe götürdü. Her zamanki gibi pencereler demirci ateşiyle aydınlanmıştı, bacalardan siyah dumanlar çıkıyordu, biri hariç, o da ince bir kırmızı duman çıkıyordu. Merdivenlerde bizi Seraph Talon'un kendisi bekliyordu, paltosunun yakası acı verecek kadar sıkı bağlanmıştı, elinde kül ağacından bir sopa vardı.

"Fairdawn, Frère Greyhand," dedi Talon soğuk, asil ses tonuyla. "De Coste."

“‘Günaydın, Seraph,’ diye cevap verdiler.

"Avcı Seraph doğrudan bana baktı ve uzun, koyu renkli bıyığını altı yaşındaki bir sevdiği kedi yavrusunu okşar gibi okşadı.

"Fairdawn, benim küçük bok kanlım." "Günaydın, Seraph," diye iç geçirdim.

Talon başını hafifçe salladı ve dördümüz onu takip ederek Cephaneliğe girdik. Demircilerin ocaklarının sıcaklığı, yolun soğukluğundan sonra çok iyi geldi. Kimyasal küreler, başımızın üzerindeki çatı pencerelerinde yıldızlar gibi parıldıyordu. Duvarlar gümüş çelikle kaplıydı ve rafların arasında, kılıcımı yapan genç siyah parmaklı Baptiste Sa-Ismael'i gördüm. Koyu teni terden nemliydi, dövmehaneler için ham kok kömürü taşıyan el arabasını çevirirken kasları parıldıyordu. Bizi görünce durdu ve alnını sildi.

"Fairdawn, Seraph," dedi sıcak bariton sesiyle. "Kardeş Aoife."

Talon başını salladı ve Aoife eğildi. "Günaydın, Sa-Ismael."

“Demirci geri kalanımıza kusursuz bir gülümsemeyle karşılık verdi. ‘Hepinize günaydın, kardeşlerim. Zaferle döndünüz galiba?’ Belimdeki kılıcı gördü. ‘Lionclaw ilk seferinde nasıl gitti, de León? Canavar gibi bir şey öldürdün mü?’

"O, sapık bir rahip tarafından pencereden dışarı atıldı, kardeşim. Yani, korkmuyorum."

“Baptiste Aoife'ye bakıp sırıttı. ‘En azından ona bir macera yaşatmışsın gibi görünüyor. Kadınlar böyle şeyleri sever.’ Sıcak eliyle omzuma vurdu. ‘Korkma, Küçük Aslan. Tanrı sana onun isteğini yerine getirme şansı verecektir.’

“Kahretsin, Baptiste'i sevmiştim. Ve yalnız değildim. De Coste, kara parmaklı adamın yanında her zamanki kibirinden eser kalmazdı. Greyhand bile genç demirci etrafında her zamanki somurtkanlığını bırakmak üzereydi. Baptiste'in sanki sana özel yapılmış bir gülümsemesi, zengin bir kahkahası ve iyi bir ruhu vardı. Ama seraph boğazını temizlediğinde Talon'a baktı.

"Görüyorum ki işiniz var kardeşlerim. Sizi Tanrı'nın kutsal işinden alıkoymayacağım. Bu akşam yemekhanede bir bardak içki eşliğinde hikayelerinizi dinleyebiliriz."

"Ya da bir şişe," diye karşılık verdi Aaron.

Demirci güldü, koyu renk gözleri parladı. "Kan adına. Bu gece, dostlarım."

"El sallayarak veda ettik ve Seraph Talon ile Rahibe Aoife'yi daha önce hiç görmediğim bir silah deposuna kadar takip ettik. Devasa gümüş kaplı

kapılar yolu kapatıyordu, Talon'un boynundaki gümüş anahtarla açıldılar ve ötesinde, karanlık taştan yapılmış büyük bir oda bizi bekliyordu. Havada eski kan kokusu vardı. Yüksek tavanlar kimyasal kürelerle aydınlatılmıştı, duvarlar soğukkanlılar, faekinler ve diğer canavarların anatomik çizimleriyle kaplıydı. Ama odayı, daha önce hiç hayal etmediğim büyük bir alet kaplıyordu.

"Huzursuz bir zihinde hayal edilmiş bir tür demirci dükkanı gibiydi. Bir dizi büyük taş levhayı yılan gibi kıvrılan borular çevreliyordu. Taşlara yedi yıldız şeklinde kanallar oyulmuştu ve bunlardan altısında, gümüş zincirlerle bağlanmış, zayıflamış vampirlerin silüetleri görünüyordu. Çoğu sefil durumdaydı, ama en azından biri soyluydu — Ossway kırmızısı uzun saçlı, yakışıklı bir beyefendi. Etleri cansız gri renkteydi, eski meyve gibi kurumuştu. Göğüslerine gümüş tüpler saplanmıştı ve kanın cam kavanozlara *damladığını* duyabiliyordum.

"Yanımdaki Aoife'ye baktım ve fısıldadım, 'Burası neresi, kardeşim?

"Kızıl Dökümhane," diye açıkladı. "Soğukkanlıların kalpleri gerçekten atmaz, anlarsın ya. Ve onları hareket ettirecek bir nabız olmadan, kanları sadece istedikleri yere gider. Dökümhane, onların özünü en verimli şekilde elde etmenin ve böylece en fazla miktarda sanctus üretmenin en etkili yoludur."

"Ağzım açık bir şekilde odaya bakarken, cildimde garip bir akım hissettim. Bu cihaz yarı bilim, yarı büyü gibi görünüyordu.

"'De Coste,' dedi Greyhand. 'De León. Misafirlerimizi rahat ettir.'

Aaron ve ben itaat ederek, yakaladığımız soğukkanlıları taş levhaların üzerine yatırdık. İkisi de ağızları tıkanmış ve gözleri bağlıydı, ancak Aoife Vivienne La Cour'un bileklerine ve ayak bileklerine gümüş kelepçeleri takarken, Vivienne'in dudaklarından acı dolu bir inilti sızdı. Etleri cızırdamaya başladığında, bunların insan derisi giymiş sülüklerden başka bir şey olmadığını kendime tekrar hatırlatmak zorunda kaldım.

"Greyhand, 'Aldıkları cezaya bakılırsa, bunlar kesinlikle Voss'lar' dedi.

Talon çocuğa başını salladı. "Bu, yavruların ilki miydi?"

"Evet," Greyhand başını salladı. "Yeni doğmuş birine göre korkutucu küçük piç." "Zavallı ruh," Aoife yumuşakça iç geçirdi. "Daha bebek sayılır."

"Asla erkek olamayacak," Greyhand somurtarak dedi.

"Onu iyice inceleyeceğiz," dedi Talon, rahat olmaktan uzak bir zevkle. "Cehenneme gitmeden önce, kanında olmayan her şeyi alevler ortaya çıkaracaktır."

“Aoife tekerlek işareti yaptı. Seraf, benim dokunuşumdan hala yanık izleri olan çocuk koluna baktı. Onun ustamızla bakıştığını gördüm.

"Siz ikiniz." Greyhand Aaron ve bana döndü. "Gidip yıkanın ve yemek yiyin. Düşündüğünüzden daha erken ava çıkabiliriz. De León, San Michon'dan ayrılana kadar sana ekstra görevler vereceğim."

"… Görevler mi, efendim?"

"Yarından itibaren, her sabah şafak vakti ahırlara gidip, ahırları tertemiz olana kadar temizleyeceksin. Bu gece Kaspar ve Kaveh'e haber vereceğim. Genç seyislerimiz, senin çalışman sayesinde kazanacakları bir saatlik ekstra uykudan çok memnun olacaklardır."

“Aaron zafer dolu bir gülümsemeyi bastırırken, inanamayıp gözlerimi kırptım.

“Her sabah gübre mi kürekleyeceğim? Bu şeyi *tek başıma* indirdim.”

"İtaatsizliğin bedeli vardır. Adil davranmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu aşağılayıcı muameleye öfkelendim, ama sert bir reverans yaptım. "Hayır, efendim."

"İyi. İkiniz de gidin. Ben de hemen geliyorum."

“Kan adına, Frère.” De Coste eğildi. “Seraph. Kardeşim.”

“Aoife veda ederek gülümsedi. Talon belirsiz bir şekilde başını salladı, Aaron ve ben dondurucu soğukta dışarı çıkarken hala küçük Claude'un koluna bakıyordu. Silah deposunun merdivenlerinde durarak, öfkemi bastırmak için dişlerimi sıktım. Greyhand'e itaatsizlik etmiştim, buna şüphe yoktu. Ve de Blanchet'in oğlunu yakalamış olmama rağmen, cezayı hak ettiğimi biliyordum. Ama bu mu?

“De Coste kirli sarı saçlarını eliyle taradı ve gülümsedi. ‘Her sabah bokun içinde, değil mi köylü? Evindeymiş gibi hissedeceksin.’

"Evden bahsetmişken, annen nasıl? Onu özlediğimi söyle, olur mu?"

De Coste bana doğru döndü. Yaklaşırken, yaşlı olmasına rağmen artık neredeyse onun kadar uzun olduğumu fark ettim. Soluk mavi bakışlarına karşılık verebiliyordum.

"'Gözlerini kapat,' dedi.

"Aaron'un sözleri en keskin bıçak gibi kulaklarıma saplandı. Skyefall'daki o karanlık çocuğun emrindeki kadifemsi silah sesi gibi değildi. Daha ince ve daha korkutucuydu. Soluk kanlıların yeteneklerini birbirlerine karşı kullanmaları yasaktı ve bir parçam onun bunu yapmaya cesaret etmesine öfkelendi. Ama diğer parçam, bunun dünyadaki en mantıklı şey olduğunu düşünüyordu. *Aaron senin arkadaşın, diye* bir ses içimden geldi. *Ona güveniyorsun. Onu seviyorsun.*

"Ve böylece gözlerimi kapattım.

"Yumruğu tam karnıma geldi ve tüm nefesim kesildi. Silah deposunun merdivenlerine dizlerimin üzerine çöktüm, ağrıyan karnımı tutarak.

"Sen bir lord gibi vuruyorsun," diye zorlukla söyledim.

"Seni sevmiyorum, seni terbiyesiz küçük piç."

"'Yani bu bir… evlilik teklifi değil mi…?'

Aaron üzerime eğildi, ağzının köşelerinde keskin dişleri görünüyordu. "Greyhand'in önünde beni rezil ettin. Bunun için sana *kan borcum* var. Efendimiz bir süre kürek sallamanı kabul edebilir ama ben kesinlikle etmem. Artık her an seni kollayacak biri yok, uykunda dikkatli ol, zayıf kanlı."

Aaron yanımdaki merdivenlere tükürdü ve kışlaya doğru yürüdü. Bana kan yeteneğini kullanarak San Michon'un kanunlarını çiğnemişti ve ben de onun korkaklığı hakkında bir laf atmak için can atıyordum. Ama doğrusu, beni rahat bıraktığı için mutluydum. Greyhand ve Talon'un birbirlerine attığı bakışları yakalamıştım ve seraph'ın, de Blanchet çocuğuna verdiğim yaradan haberi olup olmadığını merak ettim.

Aaron'un gözleri benden uzaklaşınca, bunu öğrenmeye karar verdim. Arkasında duran rahipleri bir kenara itip, yaralı karnımı tutarak cephaneliğe geri sızdım.

Kalbim deli gibi atıyordu, ama Ilsa'nın yatak odasına gizlice girip çıktığım onca gece bir anda aklıma geldi. İstersem, sonunda beni bekleyen sıcak dudaklar olmasa bile, hâlâ gizli bir piç olabilirdim. Silah raflarının arasından sürünerek geçtim, yukarıda bal rengi ışıklar parlıyordu. Ve çok geçmeden, Dökümhane'nin kapısının önünde çömelmiş durumdaydım.

İçeriye baktığımda, Greyhand ve Talon'u küçük Claude'un cesedinin yanında gördüm. Rahibe Aoife odanın diğer tarafında, Foundry'nin işleriyle meşguldü.

"Bu kurtçukların avlanmak için geçirdikleri süreye göre büyük bir istila," diyordu seraph. "Sadece iki ay önce dönüştüler, öyle mi?"

"Neredeyse üç," diye başını salladı Greyhand. "Ama evet. Bu herifin kanı kalın akıyor."

"'İlginç, onu yaratan sülük onu terk etmiş?'

"'Kız, Became'in kim olduğunu bilmiyor olabilir. Anlaşılan aceleyle ayrılmış.'

"'Mmm.' Talon, gümüş uçlu tüplerden birini derisine sokarken, çocuk şey ağzındaki tıkaçtan çığlık attı. 'Peki kolundaki bu yanık? Okçunun mesajında bunun önemli olduğu yazıyordu.'

"Greyhand, Aoife'ye bakarak sesini komplo kurar gibi fısıldadı. 'Çocuk bunu çıplak elleriyle yaptı.'

"'De Coste mi?'

"'De León.'

"Talon alaycı bir şekilde güldü. 'O su kanlı küçük horoz yalayıcı mı?'

"O yaralar iki hafta önce açıldı," dedi Greyhand. "Şafak vakti iyileşmiş olması gerekirdi, ama hala duruyorlar. Odaya girdiğimde, de León'un dokunduğu yerde kanın bu sülükün derisinin altında *kaynadığını* görebiliyordum."

"'… Kaynıyordu mu? Emin misin?'

"'Gördüm. Kokladım. Bunun ne olduğunu biliyorsun,

Talon.' "'Öyle bir şeyden haberim yok.'

"Lanet olsun, gözlerini aç adam. Bu *sanguimancy*."

"Kapının eşiğinde çömelmiş, tüm vücudumun gerildiğini hissettim.

kelimenin kelimenin anlamını ama kelimenin kelimeninGreyhand

'İmkansız,' diye tısladı Talon. 'O soy, yok oldu. Yüzyıllar önce.'

"İmkânsız," diye tısladı Talon. "O soyun kökü kazındı. Yüzyıllar önce."

"Yüzyıllar bu yaratıklar için hiçbir şey değildir. Ya hikayeler yanlışsa, Talon? Ya da yalanlarsa?" Greyhand, Aoife'ye bakarak sesini daha da alçaltarak devam etti. "De León, Kan Denemesi'ndeki tüm testleri geçemedi, ama onu bunun için hiç test etmedik. Ya onun mo'suna tohum ekleyen sülük..."

"O zaman onu hemen Cennet Köprüsü'ne götürmeliyiz," diye homurdandı Talon. "Boğazını kesip suların içine atalım."

“Yine kelebekler uçtu. Bana sadece dört kith evi olduğu öğretilmişti. Voss. Chastain. Ilon. Dyvok. Doğru mu duydum?

"*Beşinci bir soy hakkında mı konuşuyorlardı?*

“Ve ben de… onlardan biri miydim?

"Kapıya sırtımı dayadım. Göğsüm karnıma mı çökmüştü, yoksa karnım göğsüme mi sıçramıştı, emin değildim. Efendim, Blanchet'in oğluna ne yaptığımı bilmediğini söylerken bana yalan söylemişti. Talon da beni *öldürmekten* bahsediyordu. Kaçsam mı diye düşündüm. Ahıra geri dönüp Justice'i eyerleyip kaçsam mı?

“‘Khalid ile konuşana kadar aceleci davranmamalıyız," diye fısıldadı Greyhand. "Ben bu çocuğun ustasıyım. O sabırsız. Kibirli. Zafer için fazla hevesli. Ama o, yetiştirdiğim en iyi kılıç ustalarından biri ve bu soylu adamı tek başına, rêvre ile gözleri kör olacak kadar uyuşturulmuş halde öldürdü. Eğer onun soyu hakkında şüphelendiğim şey doğruysa... o, aramızdaki en büyük kişi olabilir, Talon."

"Ya da en korkunç olanı."

"Bunu Tanrı karar vermez mi?"

"Tanrı, kendine yardım edene yardım eder, eski dostum." Talon, taş levhaya yaslandı ve içini çekti. "Sen çocuğun ustasısın, sana karşı çıkmayacağım. Ama Khalid onu öldürmemizi emrederse..."

"Greyhand sertçe başını salladı. "Öyle olsun. Akşam yemeğinden sonra başrahibe konuşuruz."

"Dilimde demir ve adrenalin tadı ağırlaşmıştı. Greyhand beni fark etmeden kaçtım ve

Kapılardan çıkıp, ip köprüden geçerek Barracks'a koştum, kafam duyduğum her şeyle doluydu.

"Sanguimancy adında gizli bir yetenek. Kith'in beşinci kan bağı.

“Bunların hepsi ne anlama geliyordu? Greyhand neden onlardan korkarak bahsediyordu? Ve ben gerçekten bu gizemli soyun çocuğu muydum, yoksa Talon'un beni işaretlediği zayıf kanlılardan mıydım?”

Jean-François kalemini mürekkep hokkasına batırdı, çikolata rengi gözleri kitabına dikildi.

"Abbot Khalid'e soramaz mısın?"

"Hayatta olmaz," diye tersledi Gabriel. "Duyduğum her şeyi kulak misafiri olarak duydum. Greyhand, Skyefall'da bana yalan söylemişti. Tanrım, Talon bu yüzden beni Köprü'ye götürmek istiyordu. Ayrıca, yol zorlaştığında yetişkinlere sızlanmak benim doğamda yoktu. Benim gibi bir üvey babayla büyürsen, kendi sorunlarını kendin çözmeyi öğrenirsin."

Gabriel'in başparmağı avucundaki yedi yıldızın küçük, kabarık çıkıntılarını izledi.

"Yani kendi sorunlarımı çözmek tam da yapmaya karar verdiğim şeydi."

VII
HAYALETLERİN KÜTÜPHANESİ

"O AKŞAM, San Michon'a ilk geldiğimde kendimi asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım."

"Ne yaptın?" diye sordu Jean-François.

"Kuralları çiğnedim."

Vampirin gözleri endişeyle büyüdü. *"Skandal."*

"İstediğin kadar alay et."

"Teşekkürler, sanırım öyle yapacağım."

"Siktir git," Gabriel somurtarak dedi. "Sen ne olduğunu bilmiyorsun, seni kanı olmayan pislik. Hayatım boyunca Tek İnanç'ta yetiştirildim. Aldatmak, boynumdaki ip gibi bana çok yakışıyordu. San Michon *kutsal* bir yerdi ve son yedi ayda, Tarikat'ın emirleri benim için Yüce Tanrı'nın kanunları haline gelmişti. Onları çiğnediğimde, Tanrı'nın kendisine karşı geldiğimi hissettim ve soluk kanlı biri olarak ruhumun zaten sonsuz tehlike altında olduğunu biliyordum. Ama yapacak bir şey yoktu. Damarlarımdan akan kuzu kanı değildi."

Gabriel içini çekerek bir yudum şarap içti.

“Üvey babama içkinin yaptığı şeylerden korktuğum için yemeklerde su dışında hiçbir şey içmezdim. Ama Aaron söz verdiği gibi Baptiste ile bir şişe paylaşmıştı ve o gece yatarken, o çoktan çarşaflarına salya akıtmaya başlamıştı. Onun yandaşı de Séverin sırt üstü yatmış, hafifçe nefes alıp veriyordu, Aveléne yakınlarında yapılan avdan yeni dönmüştü. Theo Petit, yeri sarsacak kadar yüksek sesle horluyordu. Ama ben uyanıktım ve korkudan gergindim.

"Lionclaw'ı battaniyenin altına saklayarak, bir elimle kılıcın kabzasına sarılmış halde yatıyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Ağzım kurumuştu. Talon ve Greyhand'in kapıyı açıp beni Cennet Köprüsü'ne sürüklemek için gelmelerini bekliyordum. Onları yenemeyeceğimi biliyordum, ama gelirlerse tüm gücümle savaşacağıma yemin etmiştim. Saatler geçti, ama

ağır ayak sesleri duymadım, yatağımın başına ölüm yürüyüşü gelmedi. Sonunda, Abbot Khalid'in beni yaşamama izin verdiğine karar verdiğini anladım. Soyumun gerçeği ne olursa olsun, henüz beni öldürmeye değmezdi.

"Rahat bir nefes aldım. Karnım yavaşça gevşedi. Ama bu ertelemeye rağmen huzur bulamadım. Greyhand beni aldatmıştı. Talon benden nefret ediyordu. Hayatım hala tehlikede olabilirdi, tüm bunların gerçeğini öğrenmek istiyordum ve bunu öğrenebileceğim tek bir yer vardı."

Jean-François sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

“Büyük Kütüphane. Yasak bölüm. Biz acemilerin oraya girmemizin yasak olmasının bir nedeni olmalıydı. San Michon'da bu beşinci kan bağıyla ilgili herhangi bir bilgi bulunabilirse, onu orada bulabileceğimi düşündüm.

“Kışla gece karanlığında kilitlenirdi, ama ben çoktan bu köpek kulübesinden çıkmanın bir yolunu düşünmüştüm. Titreyerek yataktan kalktım ve sessizce tuvalete doğru yürüdüm.

“San Michon'da atık bertarafı çok basitti: Kışla, üzerinde durduğu devasa taş sütunun üzerine çıkıntı yapan bir duvarla inşa edilmişti. Duvarın boyunca bir sıra bank vardı ve bankın içine bir düzine delik açılmıştı. 500 fit aşağıda Mère Nehri akıyordu.”

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı Jean-François.

"Pencereden dışarı atmaktan iyidir." Gabriel omuz silkti. "Tuvaletin kapağını kaldırdım, Mère'nin gümüş şeridine bakarak bunu yaparken deli olup olmadığımı merak ettim. Skyefall'dan sonra zaten tehlikeli bir durumdaydım. Akşam çanları çaldıktan sonra gizlice dışarı çıkarken yakalanırsam, Talon Greyhand'i beni Cennet Köprüsü'ne götürmeye ikna edebilir ve işim biterdi. Ama bu artık sadece boş bir merak değildi. Hayatım tehlikede olabilirdi. Kim olduğumun gerçeğini öğrenmenin başka bir yolunu bilmiyordum. Ve o vampiri çıplak elle dövdükten sonra, hala biraz yenilmez hissediyordum. Derin bir nefes alıp, tuvaletin deliğinden aşağıya süzüldüm."

Gabriel durakladı ve soğukkanlı adama baktı. "... Ee?"

"Ne var?"

"Bu, insan atıkları ve benim onlarla olan ilişkimi alaycı bir şekilde yorumlayacağın kısım."

"Lütfen, de León, ben on iki yaşında çocuk olmayı yıllar önce bıraktım."

"Çıraklığımı kanalizasyona attığımla ilgili espriler yapma."
kanalizasyona attığımla ilgili espriler yapmayacak mısın?"

"Eğer espri yapacaksam, bundan çok daha komik olur."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü. "Rüzgâr bıçak gibiydi, saçlarımı çekiyor, tırnaklarımı maviye çeviriyordu. İskeleye atladım ve dengemi sağlamak için ellerimi uzattım. Sıradan bir adam o yükseklikten düşerse bacakları kırılırdı, ama ben henüz bir adam değildim, sıradan bir adamdan da çok uzaktım. Kerestelerin üzerinde kayarak, sonra çıplak ellerimle kaya duvarını tırmanarak, kendimi binanın kenarındaki ince bir çıkıntının üzerinde buldum. Aşağıya bakmayı reddederek, başım dönene kadar sürünerek ilerledim ve sonunda Barracks avlusuna ulaştım."

"Nöbetçi yok muydu? Gece bekçisi yok muydu?"

"Kemiklik yakınında, Gatekeeper Logan olduğunu tahmin ettiğim karanlık bir figürün tuttuğu kimyasal bir fener gördüm. Ama onun dışında, başka canlı ruh yoktu. Katedralin saçağının altından geçerken tekerlek işareti yaptım ve Tanrı'dan itaatsizliğimi affetmesi için yalvardım. Bir sonraki köprüyü gizlice geçerken, onu koparıp beni ölüme atacak mı diye merak ettim. Ama çok geçmeden kendimi Büyük Kütüphane'nin girişinde buldum.

“Kapılar elbette mühürlenmişti. Barok tarzda şehitlerin efsaneleriyle süslenmiş devasa bakır kaplı levhalardı — cehennemin anahtarı olan Cleyland ve gümüş kadehi olan Michon. İçeri girmek için zorlamam gerekecek mi diye merak ettim. Ama garip bir şekilde, bir elimi kapıya dayadığımda, kapının zaten kilitli olmadığını fark ettim. Nefesimi tutarak ve kalbim çarparken, San Michon Kütüphanesi'nin geniş boşluğuna süzüldüm.

Oda, yerden tavana kadar kitaplarla dolu geniş bir odaydı. Pirinç armatürler loş ışıkta parıldıyordu ve tavan, meleklerin freskleriyle süslenmişti. Merdivenler, en yüksek raflara kadar uzanıyordu. Soluk gözlerle karanlığı tararken, tanıdık deri ciltli kitaplar, tozlu parşömenler ve güzel ciltler gördüm. Vitray pencerelerden sızan ay ışığının donuk gökkuşağıyla odayı kaplamıştı.

En ilginç olanı ise, zeminin imparatorluğu ve onu oluşturan beş krallığı gösteren büyük bir harita olarak boyanmış olmasıydı. Kuzeybatıda, artık Sonsuz Kral'ın elinde olan Talhost'un donmuş toprakları uzanıyordu. Doğuda, büyük Elidaen İmparatoru Alexandre'nin tahtı bulunuyordu. Nordlund her zaman ortada yer alıyordu ve güneyde Ossway ve Sūdhaem, Nordlund'un batı kanadında uzanan Godsend Dağları'nın güçlü sırtı uzanıyordu. Büyük Kütüphane'de yürümek her zaman çok garip bir duyguydu. İmparatorluğun tüm bilgisi etrafınızdaki raflarda toplanmıştı ve imparatorluğun kendisi ayaklarınızın altında uzanıyordu.

"Uzun gölgelerin arasından, sayısız hikaye barındıran sayısız kitabı geçerek, yasak bölümü kapatan ağır demir kapılara ulaştım. Kalın parmaklıkların arasından, uzun bir oda, dolup taşan rafların oluşturduğu bir labirent görebiliyordum. Garip bir şekilde, mum kokusu alıyordum. Ve havada çok hafif, yumuşak bir parfüm kokusu...

"Kan," diye fısıldadım.

“Artık tüylerim diken diken olmuştu. Ağzım sulanmıştı. Her zamanki gibi gün batımında kutsal ayini almıştım, ama içimdeki canavar asla tam olarak doyuma ulaşmamıştı ve onun kıpırdadığını hissedebiliyordum. Manastıra geldiğim ilk gece, Frère Yannick'in Kızıl Ayin'de boğazının kesildiğini hatırladım. Bu kader, hayatta kalan her sol kanlıyı bekliyordu.

Talon'un istediği olursa, diğerlerinden önce ben.

“Aklımı işime verdim ve yasak bölgenin kapılarını tuttum. Karanlık gücümle parmaklıkları daha fazla açıp içeri sızmayı düşündüm, ama güçlendiğimde, San Antoine'nin dualarının öncesinde Eversea'nın suları gibi ayrıldılar.

“Zaten kilitli değildi…

“İçeri gizlice girerken menteşeler hiç ses çıkarmadı. Tozlu rafların arasında ilerlerken kan kokusu giderek yoğunlaştı. Raflar kitaplar, parşömenler ve en tuhaf antikalarla doluydu. Canavar dişleri olan erkek kafatasları. İnsan kemiklerinden yapılmış yedi yıldız. Gizemli sembollerle oyulmuş metal bulmaca kutuları. Cam kavanozda turşu haline getirilmiş iskelet bir yaratık gördüm ve yanından geçerken bana göz kırptığına *yemin edebilirim*. Kitaplar çeşitli şekil ve boyutlardaydı, ama hepsi zamanla ağarmış soluk deri c i l t l i y d i . Kitaplardan çok

kitaplardan çok kitap cesetleri gibiydi. Sanki hayaletlerin kütüphanesinde dolaşıyormuşum gibi hissettim.

"İleride zayıf bir ışık gördüm. Kan kokusu ile birlikte tedirginliğim artıyordu. Ağartılmış ve sessiz sırlarla dolu bir rafın etrafını dolaşırken, Kütüphane'de gördüğüm en garip manzarayla karşılaştım.

"Tanrım..." diye fısıldadım.

"Kitaplarla dolu, deri sandalyelerle çevrili, tek bir mumla aydınlatılmış sağlam meşe masası. Sisternovice'nin soluk renkli cüppesini giymiş bir kız, masanın üzerine yığılmış, uzun siyah saçları yüzünü örtüyor, yanağında kalın kan birikintileri var.

"Tatlı Meryem Ana, cennetin kokusu gibi kokuyordu..."

“Kız oturmuş kitap okurken biri ona vurmuş, kafatasını çatlatmış gibi görünüyordu. Kalbim çarparken yavaşça ilerledim. Yarayı bulmak için saçlarını çekmek üzere uzandığımda kız gözlerini açtı, bana baktı ve çığlık attı.

“Ben de çığlık atıp geriye atladım. Kız masadan ayağa kalktı, yüzü kan içindeydi, şamdanı kaldırıp kafama vurmak istedi. Etrafına geniş, karanlık gözlerle bakındı, solgun elini kalbine bastırdı ve net, asil bir aksanla fısıldadı.

"Oh, seni *orospu piç*..." "...

Anlamadım?"

"Kız titrek elini uzun siyah saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti. 'İstediğin kadar yalvar, çocuk. Az kalsın kalbim duruyordu.

"Sen benim kalkanımı mürekkeple lekeleyen sisternovice'sin," diye fark ettim. "Ahırda kırbaçlandığını gördüğüm kız."

"Ve sen de atımı çalan köylüsün."

“‘Ben köylü değilim,’ diye somurtarak cevap verdim. ‘Gümüş Tarikatı’nın acemi üyesiyim.’ “‘Bunlar birbirini dışlayan özellikler değil ki.’

“‘İyi misin?’

“O omuz silkti. ‘Sadece dinleniyorum gözlerimi gözlerimi eğer o anlam endişen endişen varsa."

“Kan gölünde yüzüstü mü?”

"Sisternovice, yüzünün yapış yapış kırmızı olduğunu fark edince gözlerini kırptı, ama önündeki masada daha fazla kan birikmişti. 'Ah, *siktir* et,'

diye homurdandı ve cüppesinin içinden kanlı bir mendil çıkardı. 'Özür dilerim. Göründüğünden daha dramatik.

"Dudaklarındaki kana baktım, şakaklarımdan nabız atıyordu. Ilsa'yı neredeyse öldürdüğümden beri ilk kez bir kızla baş başa kalıyordum. O kıvranıp inlerken ağzıma akan o sıcak kırmızının hissini hatırladım...

"Kafatasın kırıldı sandım," dedim.

"Burnüm," diye cevapladı, yüzünü silerek. "Son zamanlarda çok kanıyor. Bu tanrının unuttuğu domuz ahırındaki rakımla bir ilgisi var sanırım."

“Aklım karışmıştı. Bu kızın orada ne işi vardı acaba? Tek başına, karanlıkta, kurallara aykırı bir şekilde. Ama daha da önemlisi, kanlı olmasına rağmen, ya da belki de kanlı olduğu için, onun ne kadar güzel olduğunu fark edemedim. Süt gibi bir ten. Kanlı dudaklarının yumuşak kıvrımının yanında bir güzellik lekesi. Karanlık bir meleğin gözleri vardı.” Gabriel gülümsedi. “Ve bir cadalozun ağzı.

“Seni daha önce görmüştüm,” dedi saçlarını savurarak. “Ve seni defalarca bıçaklamış olsam da, resmi olarak tanışmadık. Benim adım Astrid Rennier.”

“‘Gabriel de León,’ dedim, hala biraz telaşlıydım.

“‘Evet. De León.’ Koyu gözleri beni baştan aşağı süzdü. ‘Aslan gibi görünmüyorsun. Ama yine de, akşam çanları çaldıktan sonra yataktan çıkmışsın. Bu da, bu kaba saba küçük çocuklardan daha cesur olduğun anlamına gelir.

“Çok yavaşça elini uzattı. “‘Sanırım çok iyi
anlaşacağız.’

“Elini sanki saldırmak için kıvrılmış bir yılanmış gibi gözlerimle izledim. Ne de olsa bu kız beni yarı çıplak görmüştü, çok az kişinin dokunabileceği yerlere dokunmuştu. Kanının kokusu o anı canlandırıyordu, benim kanımın kokusu da. Ama o Gümüş Kardeşlik'in acemi bir üyesiydi, yakında Tanrı ile evlenecekti. Ben Gümüş Tarikatı'nın bir acemisiydim, aynı göksel babanın hizmetkarıydım. Onunla *konuşmamam* bile gerekirdi, bırakın onu...

"Nezaket kuralları, bir beyefendinin bir hanımefendiyle tanıştığında elini öpmesini gerektirir," dedi Astrid yardımsever bir şekilde, parmaklarını kıvırarak.

"Ya öpmek istemiyorsam?"

"O zaman sanırım seni ilk gördüğümde düşündüğüm gibi terbiyesiz bir köylüsün."

“Bana saf bir gülümseme hediye etti, ama onun kurduğu tuzağı gördüm: Ya onun emirlerine itaat et ya da kaba ol. Sorun şu ki, ikisini de yapmak istemiyordum. Kutsal yeminler ve ilahi kanunlar bir yana, bu kız bana Aaron de Coste ve hayatımı cehenneme çeviren diğer acemileri hatırlattı, o kibirli aksanları ve havaya dikmiş burunları ile. Ne kadar güzel ve ne kadar *güzel* koksa da, Astrid Rennier bana bir tür cadaloz gibi geldi.

"Yine de, göğsümdeki mürekkeple ustaca bir iş çıkarmıştı. Annem beni, kızlara her zaman kendime davranılmasını istediğim gibi davranmam için yetiştirmişti. *Gabriel, erkekler dünyadaki kadınları üç şekilde görür*. *Yenilmesi gereken düşmanlar. Kazanılması gereken ödüller. Ya da insanlar. Tavsiyem, sonuncusunu seçmen, aşkım. Yoksa seni ilk olarak görmeye başlarlar.*

“Ve böylece, Astrid Rennier'in elini tuttum.

“Dışarıdaki soğuktan sonra cildi muhteşem bir sıcaklıkta idi. Saçlarından gelen kokuyu alabiliyordum — gül suyu ve gümüş çan çiçekleri, başımı döndüren kanının kokusuyla karışmıştı. Çıplak göğsüme dokunduğu anı, iğnelerinin cildimde bıraktığı acıyı hatırlayarak titrememi bastırdım. Ve iffetli bir öpücüğün Tanrı'yı çok kızdırmayacağını düşünerek, dudaklarımı parmak eklemlerine değdirdim, nazik bir ses çıkarmaya çalıştım.

"Büyülendim, mademoiselle."

"Henüz değil," diye söz verdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Aynı soruyu sana da sorabilirim, iyi Frère."

"Henüz Tarikat'ın bir üyesi değilim. Benim unvanım 'Acemi'."

"Oh, şimdi biz öyle miyiz?" Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Uygun mu?"

“Astrid'in okuduğu kitaplara göz attım. Çoğu benim bilmediğim dillerde yazılmıştı, ama anlayabildiklerim garip bir karışım gibi görünüyordu. Sayfalar çılgın karalamalarla, garip geometrik şekiller ve gizemli sembollerle doluydu. Soluk renkli kitap sırtlarından birinin üzerinde parmağımı gezdirerek mırıldandım.

"Tanrısal Adamların Aavsenct Heresy Adını Verdikleri Tehlikeye Dair Tam ve Kapsamlı Bir Anlatım, Yedi Bölümden Oluşur, Bu Bölüm

Üçüncü Bölüm.

"Çok yaratıcı bir başlık değil, değil mi?"

"Astrolojik Kehanetler ve Kötü Öngörüler - Tam Tarihçe."

"Bak, siktir et, tamam mı?" dedi Astrid, kitapları koruyarak.

“Burada ne okuyorsun? Hem neden gece vakti?” “Seni ne ilgilendiriyor?”

“Hiçbiri. Sanırım en sevdiğim tür bu.”

“Buna biraz gülümsedi. ‘Yine de. Neden benimkini seninle paylaşayım ki?’

“‘İkimiz de kuralları çiğniyoruz.’ Omuz silktim. ‘Hırsızlar arasında onur var mı?’

"Ben hırsız değilim, Gabriel de León. Ama bilmek *istiyorsan*, gece kitap okuyorum çünkü Arşivci Adamo, sisternovices'in gündüzleri yasak bölüme girmesine izin vermiyor. Tam bir rahibe *olsam* bile, hala bir çift göğüsüm var ve bu da buradaki her türlü şeyden men edilme sebebi. Ve günlerin ölümünün sırrını çözmek için bu saçmalıklar, domuz pisliği ve deli saçmasıyla dolu koleksiyonu karıştırıyorum." Gözlerinden koyu renkli bir saç tutamını üfledi. "Yeterli mi?"

"Daysdeath," diye fısıldadım, aniden meraklanarak. "Bir şey buldun mu?"

“Birkaç kitabı tek tek işaret etti. ‘At boku. Domuz spermi. Deli saçması. Açıkçası, bu koleksiyonun yarısının yasaklanmasının tek nedeni, bunları biriktirecek kadar aptal birinin olması ve bunun çok utanç verici olmasıdır.

“Onun yanında otururken, kitaplara yeniden ilgiyle baktım. ‘Neden günlerin ölümünün sırrını arıyorsun?

“‘Bu bok çukurunda sıkışıp kaldığım sürece, neden aramayayım ki? İmparatorluk yakında kan dökmeye susamış cesetlerden oluşan ve giderek büyüyen bir çete tarafından kuşatılacak. *Senin için* her şey yolunda. Muhteşem deri paltolarınla kırsalda dolaşıp soğukkanlı insanları küle, köylü kızlarını da su birikintilerine çeviriyorsun. Ama yetkililerin hiçbiri bu lanet felakete yol açan

Bu lanet felakete yol açan fenomenin nedenini kimse umursamıyor. Sadece...' —sisternovice elini salladı— 'tepki gösteriyorlar.'

"Ben de bazen aynı şeyi düşündüm," diye itiraf ettim.

"Öyleyse, görünüşe göre Yüce Tanrı sana işlevsel bir beyin bahşetmiş. Yaşasın, hurra! Bu lanet olası yerde pek fazla yok gibi görünüyor."

“Sadece bakakaldım. Bu kız çok ilginçti. Bir saniye önce nefes almak kadar kolay bir şekilde cazibesini konuştururken, bir saniye sonra yeşil yılan gibi zehir kusuyordu.

"Özür dilerim," diye iç geçirdi, burnunu tekrar sildi. "Canım çekince, ayın o döneminde bir ejderha gibi olurum. Bunu düzeltmeliyiz."

“Sandalyesinden kalktı, raflardan birine doğru yürüdü ve bir kitap yığınının arkasında bir şeyler aradı. Gizli bir yerden uzun saplı bir pipo çıkardı ve şaşkınlıkla gördüm ki pipo saf altındandı. Küçük altın bir kutudan bir tutam toz halindeki traproot ve daha büyük bir tutam yapışkan yeşil bir madde çıkardığını izledim.

"O ne?" diye sordum.

"Rêvre," diye cevapladı.

“Sisternovices rüya otu içebilir mi?”

"Tabii ki. Soğuk gecelerde eğlenmek için gizlice dışarı çıkıp pipomu içiyorum."

"Gözlerimi devirdim. "Touché, sanırım. Nereden buldun?"

“Omuz silkti. ‘Keeper Logan ve Kaveh'in ikisi de bana borçlu. “‘Kaveh mi?’ diye sordum. ‘Kaspar'ın küçük kardeşi mi?’

Astrid başını salladı. "O, iyi Bekçi ile Beaufort'a malzeme götürüyor ve orada hala ona iyi para ödeyen ve bana malzeme sağlayan bazı arkadaşlarım var."

"Doğrusu, utanarak itiraf ediyorum ki, Kaveh'i basit bir adam sanmıştım. Ama Rahibe Aoife ile olan tuhaf karşılaşması ve şimdi ortaya çıkan bu gerçek, sessiz genç damadın ilk bakışta göründüğünden daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Astrid kaşlarını çattı, dilini dudaklarının arasına sokarak rêvre ve traproot'u karıştırdı. Piposunu doldurdu, dudaklarının arasına sıkıştırdı ve mumun üzerine eğilerek derin bir nefes çekti. Uzun, dumanlı kirpikleri yanaklarına değdi ve nefesini tutarak geriye yaslandı.

"Traproot oldukça yaygındı; yüzyıllardır Sūdhaemi denizcileri arasında en sevilen tütündü ve tütün bitkisinin yetiştirilmesi zorlaşınca imparatorluğun dört bir yanında pipolarda içilmeye başlanmıştı. Ama dreamweed sert bir uyuşturucuydu, şairler, yazarlar ve diğer değersiz serseriler tarafından tercih ediliyordu. Günlerin ölümünden beri yetiştirmek neredeyse imkansızdı ve küçük bir servete mal oluyordu; bu kızın zengin olduğu belliydi. Altın kutuyu incelerken, üzerine işlenmiş kabartma desenine hayretle baktım: beş kılıçla savaşan bir tek boynuzlu at.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldadım.

Astrid, ciğerlerini tutarak parmağını kaldırdı. Aklım, onun böyle bir hazineyi nasıl elde etmiş olabileceğini düşünmekle meşguldü.

Bir rüya canavarı için hırsızlık en olası seçenek gibi görünüyordu, ama kendimi bu kızı gerçekten incelemek için zorladım. Güzelliğini ve kanını görmezden gelip, beni yetiştirdikleri avcı gibi düşünmeye çalıştım.

Elinin yumuşaklığından, hayatında çok ağır iş yapmadığını anlayabiliyordum. Kendini Aaron de Coste gibi taşıyordu, sokaklarda yaşayan bir uyuşturucu bağımlısı gibi değil — aynı aksan ve kibir, görünüşü ve cazibesiyle yumuşatılmıştı. Ve o kutunun üzerindeki mühür...

Astrid pencereye doğru yürüdü ve dışarıdaki geceye yumuşak, gri bir nefes verdi. 'Şehitler ve Ana Bakire, *bu* daha iyi.

“Kutuyu tekrar gösterdim. ‘Bu Alexandre III'ün arması. Tüm Elidaen İmparatoru.’

"Öyle mi?" diye sordu Astrid, sesi artık tembel ve yumuşaktı.

“‘Yani ya sıradan bir hırsızsın ya da bir tür prenses.’

Astrid piposunu kaldırdı. "Sana zaten söyledim. Ben hırsız değilim, Gabriel de León."

“Ben alaycı bir şekilde güldüm. ‘Prenses misin o zaman?’

“Derin bir nefes aldı ve uzun süre hiçbir şey söylemedi, sadece nefesini tuttu. Ama sonunda, camın ötesindeki karanlığa tatlı, uyuşturucu bir duman saldı. Ve sonra konuştu, kan çanağına dönmüş gözlerindeki sıcak bulanıklık, sesindeki çelik gibi sertlikle çelişiyordu.

"Ben prenses değilim. Ben lanet olası bir kraliçeyim."

VIII
ŞEYTANLA ANLAŞMAK

"Bu pek olası değil," dedim, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. "Bu krallığın tek bir kadın hükümdarı var ve onun adı Isabella Birinci."

"Şeytanlar o frengili fahişeyi siksin," diye homurdandı Astrid.

“Bu da beni yine sarsmıştı. İmparator, ilahi hakla seçilmişti ve birliği Tanrı'nın kendisi tarafından kutsanmıştı. İmparatoriçe hakkında böyle konuşmak sadece vatana ihanet değil, küfürdü. Ve bu sisternovice ikisi için de umursamıyor gibiydi.

“Sanki kendini hatırlar gibi, Astrid pipoyu bana uzattı.

“‘Merci, hayır.’

“‘Sizin solgun kanlılar sigara içmeyi sever sanıyordum?

"Sanctus kutsal bir ayindir," diye somurtarak söyledim. "Ahlaksız bir zevkin hoş görülmesi değil."

“‘Seni tatmin eden neyse, o yap, Acemi.’ Astrid bir nefes daha çekip pencereden dışarı üfledi. ‘Annem Antoinette Rennier, İmparator IV. Philippe’in sarayında eski bir fahişe ve oğlu Prens Alexandre’ın gözde metresi.’

“‘İmparator Alexandre’ı mı demek istiyorsun?

“‘Annem onunla yatmaya başladığında o imparator değildi.’

"Sen... tüm Elidaen'in hükümdarının kızısın," dedim, gözlerim hayretle açılmıştı. "San Michon Tarikatı'nın hayırseveri, Krallığın Koruyucusu ve Tanrı'nın Seçilmiş Kişisi."

“‘Babamı olduğundan *çok* daha etkileyici gösteriyorsun, inan bana.

“Duyduklarıma inanamıyordum. Ama sözlerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Astrid Rennier asil bir havası vardı, evet. Ama daha da ötesi, gözlerindeki dumanlı bakışların ardında, onun doğruyu söylediğine dair hiç şüphe bırakmayan bir öfke ve aşağılanma hissedebiliyordum.

“Sen aslında… kraliyet ailesindensin…”

“‘Aslında ben bir piçim.’

“‘… Kızların piç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“‘Çünkü kızlar miras alamazlar. Ama ben gerçekten kraliyet piçi biriyim.’ Astrid, siyah saçlarından bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. ‘Bazen kraliyet orospusu da.’

“‘Ben söylemeyecektim ama…’

“‘Ah, sonunda dişlerini gösterdi. Belki de içinde bir aslan *vardır*.’

“San Michon'da ne işin var?”

"Gözden ve akıldan uzak tutulmak," diye cevapladı, pipesinin sapıyla oynayarak. "Ben sarayda büyüdüm, bilirsiniz. Annem, bir prensin metresi olarak geleneklere uygun bir şekilde yaşıyordu. Ama prens imparator olduktan ve kendine bir imparatoriçe aldıktan sonra, yeni karısı bizim varlığımızdan rahatsız oldu. Ve böylece, bu imparatorluktaki tüm istenmeyen soylu kadınların kaderini paylaştık. Sessiz ve güvenli bir manastıra gönderildik." Astrid'in dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Genelde genelevden iyidir herhalde."

“‘… Annen de burada mı?’

"Hayır. Kaltak İmparatoriçe Isabella bizi bir arada tutmanın akıllıca olmadığını düşündü. Annem Redwatch'ta. San Cleyland Manastırı'nda. Onu bir yıldır görmedim."

“Üzgünüm. Bu çok...

“‘Adaletsiz,’ diye mırıldandı Astrid. *‘Adaletsiz*, işte bu.’

“‘... Bu yüzden ona bu ismi verdin,’ diye fark ettim.

“O zaman bana baktı, kan çanağına dönmüş gözleri

şaşkındı. “‘Kısırlaştırılmış at. Ona Adalet adını vermişsin.’

“Ah.” Başını salladı, ruh hali yine tuhaflaşmaya başladı. “Benden aldıkları bir şey daha. Bu yerde bunu çok iyi yapıyorlar. Almak, demek istediğim.” Kollarını kavuşturdu, dudakları inceldi. “Ona başka ne isim verdin? Shadow ya da Sooty gibi klişe bir saçmalık mı?”

"Senin verdiğin ismi korudu. Adalet ona çok yakışıyor."

“Dudaklarının yanındaki güzellik lekesini izledim, o hüzünle gülümserken. ‘Merci.’

“‘Üzgünüm. Onu senden aldıkları için.’

“‘Kalpler sadece yaralanır. Asla kırılmaz.’ Astrid, omuzlarındaki gölgeyi kovmak istercesine omuzlarını silkti. ‘Ama o gün başrahibeye karşı beni savunduğun için minnettarım, Gabriel de León. Köylü doğmuş olsan da olmasan da, bu asil bir ruhun işiydi.’

Onun iltifatları beni ateşledi. Onun huzurunda tamamen şaşkına dönmüştüm. O benden yaşça büyüktü. Açıkça dünyayı daha iyi tanıyordu. Derimin üzerine kazınan mürekkep onun elinden çıkmıştı. Doğrusu, boyum daha uzun, daha güçlü, yılların emeği ve aylarca kılıç kullanmanın sertliği ile sertleşmiş olsam da, bu kızın yanında kendimi beceriksiz bir çocuk gibi hissediyordum.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu. "Anahtarı mı çaldın?" "Ben hırsız değilim, Sisternovice."

“‘O zaman nasıl çıkmayı planlıyordun? O huysuz yaşlı piç Adamo genellikle akşamları her şeyi kilitler.’

“‘Parmaklıkları bükmeyi düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar ileriyi düşünmemiştim. Barakaya nasıl gizlice gireceğimden bile emin değilim.

"Muhtemelen çıktığın gibi mi?"

“Kanatların olmadan bunu yapman imkansız. Tuvaletten sürünerek çıktım.”

“Kulağa berbat bir plan gibi geliyor, Acemi.”

Jean-François yazmayı bırakıp hafifçe güldü. "Gördün mü, *bu* çok komikti, de León."

"Siktir git, vampir."

Tarihçi hafifçe eğilerek yazmaya devam etti.

“Sisternovice'nin haklı olduğunu fark ederek başımı eğdim. Greyhand, Skyefall'daki aceleci davranışlarım konusunda beni uyarmıştı, ama görünüşe göre dersimi almamıştım.

"Biraz aptalcaydı, sanırım," diye itiraf ettim.

"Şeyyy, bunu 'pervasızlık' olarak adlandıralım," dedi Astrid. "Pervasızlık, Ordo Argent üyelerinde aptallıktan çok daha takdire şayan bir niteliktir, sence de öyle değil mi?"

Onun gülümsemesine bakarken, kendimi de gülümserken buldum. "Büyülendin, değil mi?" diye sordu.

Astrid pipoyu tekrar uzattı. "Fazla kalmadı."

“‘Merci, hayır. Buraya sigara içmeye gelmedim.

"O zaman neden buradasın, Acemi de León?"

Bu sisternovice'yi inceledim, aramızdaki kanının titremeye neden olan tatlı kokusunu görmezden gelmeye çalıştım. Yasak bölgede olması ve iktidara karşı bu kadar küçümseyici konuşması, ona gerçeği söylersem bunu herkese anlatmayacağını düşündürdü. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ama Tanrı biliyordu ki, başka kimseye güvenmiyordum.

“Üstelik haklıydı. Büyülenmiş falan değilim. O anda, neredeyse büyülenmiştim.

"*Sanguimancy* kelimesini hiç duydun mu?" "Hayır.

Kan büyücülüğü gibi bir şey mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama görünüşe göre bana geçen bir yetenekmiş."

"Ama... sen zayıf kanlısın, değil mi?"

“Dudaklarımı ısırdım, göğsüme aslan dövmesini yaparken parmak uçlarının tenimde bıraktığı karıncalanmayı hatırladım. Sağ elime uzandım, annemin bana çocukken verdiği yüzüğü parmağımda çevirip durdum. Neden bana gerçeği söylememişti ki? "Seraph Talon bana zayıf kanlı olduğumu *söyledi*. Ama Greyhand, benim başka bir kith soyundan geldiğimi düşünüyor. Korkunç ve eski bir soy, yüzyıllar önce yok olmuş."

Astrid merakla öne eğildi. "Baban...?"

"Onunla hiç tanışmadım. Ama bu gece bu arşivlerde bu konuyla ilgili bir şeyler bulabilirim umuduyla buraya geldim. Greyhand'e soramam. Bana bu konuda yalan söyledi. O ve Talon, bu yüzden beni *öldürmekten* bahsediyorlardı. Ama bu sanguimancy'yi öğrenmem ve ustalaşmam, kim olduğumun gerçeğini anlamam için gerekli. Son yedi aydır, kendimi en aşağılık insan olarak görerek buradaki sokaklarda dolaştım. Ve şimdi, beni gelmiş geçmiş en büyük gümüş aziz yapabilecek bir yeteneğim olduğunu mu öğreniyorum?

"Bir kaşını kaldırdı. "Ve istediğin bu mu? Büyük olmak mı? Tanınmak mı?"

"Kız kardeşim soğukkanlı bir katil tarafından öldürüldü," dedim, sesim sertleşerek. "On iki yaşındaydı. Ve mezarında huzur içinde yatmak yerine, Amélie yeniden dirildi, kendisi de bir canavardan başka bir şey değildi. Eğer burada kalarak bir çocuğu kurtarabilir, bir anneyi benim yaşadığım cehennemden kurtarabilir

Benim çektiğim acıyı yaşamasın diye elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve evet, lanet olsun ki harika olmak istiyorum. Sen istemiyor musun? Hayatının bir anlamı olmasını istemiyor musun? *Önemli olmasını* istemiyor musun?"

"Her şeyden çok." Gözleri pencereye bakarken kısa bir an ateş gibi parladı. Sonra fısıldadı ve sözleri daha çok bir duaya benziyordu. "Bu kafesten uçmak için bir meleğin kanatlarını koparırım. Bu dünyaya adımı kazımak için gökyüzünü tırmalarım."

“Ben başımı salladım. ‘Bir gün aslan olmak, on bin gün kuzu olmaktan daha değerlidir. “Sisternovice başını eğdi, bana baktı.

“‘İlginç,’ diye mırıldandı. “‘Ne ilginç?’

"Sen."

“Gözlerimi etrafımızdaki raflarda dizili sayısız kitaba çevirdim. Bütün o sessiz sırlar. Astrid yanındaki kitaba parmaklarıyla ritim tuttu.

"Nazikçe sor," dedi.

"Ne?"

*"*Burada tek başına aramak için çok fazla kitap var. Bin gece varken ve kitapların yazıldığı tüm dilleri okuyabilsen bile. Ve her an başka bir ava gönderilebilirsin. Bu yüzden kendi kendine şöyle düşünüyorsun: *'Eğer o zaten ölümle ilgili kelimeleri arıyorsa, benim hediyemden bahsedilen bir şey var mı diye gözünü dört açar mı?*

"… Sen bunu yapar mısın? Neden?"

“‘Belki o gün ahırda beni koruduğun için minnettarımdır. Belki kız kardeşinle ilgili hikayen benim karanlık ve solmuş kalbimi etkilemiştir. Belki de sadece o güzel gri gözlerini seviyorumdur.

“‘Ya da belki de sana borçlu kalmak hoşuna gidiyor? Kaveh, Keeper Logan ve kim bilir başka kimler gibi?’

“Dudakları, belki de bütün gece bana bahşettiği ilk gerçek gülümsemeye dönüştü. ‘Biliyor musun, özel bilgilere erişimin bir yana, bir köylü çocuğu için oldukça zekisin.’

“Gözlerimi tekrar devirdim. ‘Neden şeytanla pazarlık yapıyormuşum gibi hissediyorum?’

“‘Oh, ben şeytandan iki kat daha kurnazım, Gabriel de León. Ama sen bana nazikçe sormadıkça hiçbir anlaşma yapmayacağız.

"Bu ne anlama geliyor?" "Lütfen

de, tabii ki."

“Onu karanlıkta öylece dururken izledim ve Astrid Rennier'in benimle oynadığını hissettim. Lorson'da, köyümdeki çoğu kızın ilgisini çekmek için uzun bir bakış yeterdi. Ama burada, Astrid'in huzurunda, kendimi özellikle aç bir kediyle pazarlık yapan şişman bir fare gibi hissettim.

“Ama o doğruyu söylüyordu. Bu arşiv tek başıma aramak için çok büyüktü. Bu yüzden dizlerimin üzerine çöktüm. Elini tuttum. Ve yine dudaklarımı parmak eklemlerine değdirdim.

"Lütfen, Majesteleri."

"Majesteleri?" diye alay etti.

“Omuz silktim. ‘Sen lanet olası bir kraliçesin, unuttun mu?’

“Gözlerimin içine baktı, gülümserken gözleri parlıyordu. “‘Oui. Çok

iyi anlaşacağız.’”

Gabriel sessizleşti ve içkisini doldurdu. Bir meleğin gözleri, bir şeytanın gülümsemesi anısına dalmıştı. Şarap içmesine rağmen, anısı kırık cam kadar keskindi. Çok uzun süre o anın içinde kalırsa kendini keseceğinden korkuyordu. Yine de orada kaldı, elinden geldiğince sıkı tutunarak.

"De León?" diye sordu Jean-François sonunda.

"Saatlerce uyumadık," dedi, soluk gri gözleri tekrar odaklanmaya başladı. "Sessizce kitap okuduk. Birlikte oturup lanet olası çeneni kapatarak bir insan hakkında bu kadar çok şey öğrenebilmen garip. Astrid Rennier hızlı okurdu ve en az on iki dil biliyordu. Soylu bir hanımefendi gibi dik otururdu, bir tavernadaki Ossian denizcileri gibi küfür ederdi ve çok fazla sırrı olan bir kız gibi tırnaklarını çiğnerdi.

"Onun uyardığı gibi, yasak bölümün çoğu, ayın büyüsüne kapılmış fanatiklerin saçmalıkları gibiydi. Ama bu araştırmanın aylar sürebileceğini biliyordum. Bu yüzden, yılmadan, şafaktan belki bir saat önce, Astrid Rennier ve ben vedalaştık.

“‘Günaydın, Acemi.’

"Bu akşam tekrar gelecek misin, Sisternovice?"

Astrid gülümsedi. "*Bu kadar* büyülenmiş miyiz?"

"Bu işi bir an önce çözmek istiyorum."

“Kafasını eğdi. ‘Çoğu gece sigara içmek için gizlice dışarı çıkıyorum. Şu anda cadaloz olduğumu düşünüyorsan, birkaç gün sigara içmeden kalınca halimi görmelisin. Gece yarısı civarında gelirim. Tekrar görüşmek istersen, kışlaya dönerken çatıdan tırmanmanı öneririm. Buradaki kiremitler eski, kolayca çıkıyor.’

“Teşekkürler, Majesteleri.” Ben eğildim. “Tanrı seninle olsun.”

“O, saraydaki bir hanımefendi gibi reverans yaptı. ‘Sana da, Acemi.’

“Söyleyecek başka bir şeyimiz yoktu, ön kapıdan gizlice çıktık, Astrid kapıyı arkamızdan sıkıca kilitledi. Anahtarları nereden bulduğunu bilmiyordum, ama sorsam yalan söyleyeceğinden şüpheleniyordum. Kütüphanenin sıcaklığından sonra rüzgâr dondurucu soğuktu, ayrılırken paltomu bıçak gibi kesiyordu.

Katedralin çan kulesi çanları çaldı, aşçıları mutfağa, rahipleri ekmek sepetlerine çağırdı. Planladığımdan daha uzun kalmıştım — ilk randevum için ahıra gidip el arabası ve kürek almam gerekiyordu. Logan'ı gökyüzündeki platformda, kimyasal fenerinin silüetinde görebiliyordum. Manastırı keserek, ellerimi deri eldivenlerimin içine sokarak Barracks'tan geliyormuş gibi yaklaştım. Zayıf kapı bekçisi Ossway lehçesiyle selam verdi.

"Günaydın, genç yavru."

"Günaydın, iyi bekçi. Aşağıya rapor vermem gerekiyor..."

"Evet, evet, Greyhand bana her şeyi anlattı. İlk avın karanlık geçmiş, delikanlı. Ölü çocuklar falan. Kötü iş." Kapıcı vinç üzerine tükürdü ve kilidi açarken kılıcımı gözleriyle takip etti. "Ne yazdırttığına karar verdin mi?"

“Omuz silktim ve gökyüzü platformuna tırmandım. Astrid'in yine mürekkep işini yapıp yapmayacağını merak ederken cildim karıncalandı. “Neredeyse.”

"Tebrikler, delikanlı. Avın Denemesi'nden herkes sağ çıkmaz. Diğerlerinin arkadan dediklerine de kulak asma. Kanın sulandırılmış Sūdhaemi kedisi sidiği kadar ince olabilir, soyun da koyun gibi çiftleşen Nordish çöpü olabilir, ama sen Tanrı'nın işini yapıyorsun. Öldüğünde, mezarına dua edeceğim, emin ol."

“‘… Teşekkürler, iyi Bekçi.’

“‘Haklısın, delikanlı.’

“Logan dişlerini göstererek gülümsedi ve beni aşağı indirdi. Vadi hâlâ kasvetli ve dondurucu sisle kaplıydı, platform ağır *bir gürültüyle* yere indi. Kaspar ve Kaveh genellikle çoktan işe başlamış olurlardı, ama Greyhand söz verdiği gibi seyislere cezamı bildirmişti. Ahır kapısının önündeki karda bir kürek ve el arabası duruyordu, içindeki sönmüş fenerin üzerine bir not iliştirilmişti.

“KAPI AÇIK. SABAH YEMEĞİ SONRA AŞAĞIYA İN. MERCI! — K & K

"Kendi kendime küfrederek, fenerin kapağını kapatıp el arabasına astım ve gıcırdayan kapıdan geçtim. Justice'e merhaba diyerek uzun bir kucak verdim ve çok sevdiği şeker küplerinden birini verdim.

"Ellerime tükürdüm ve bok küremeye başladım."

IX
YILDIZIN ÜZERİNDEKİ KAN

“ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA böyle geçecekti. Sabahları at pisliği, gündüzleri eğitim, birkaç saatlik uykudan sonra tozlu kitaplar ve Sisternovice Astrid Rennier'in eşliği. Doğrusu, akşamlarımı daha kötü geçirebileceğim yollar da aklıma geliyordu.

"Günler ise başka bir meseleydi.

“San Michon'a yeni dönmüş olmamıza rağmen, Greyhand Aaron ve bana hiç rahat vermedi. Bunun yerine, bizi Gauntlet'te çalışmaya koydu ve soğuk havaya rağmen terden sırılsıklam olana kadar çalıştırdı. Khalid emretseydi Greyhand beni öldürebilirdi, ama köprüye götürülmemiş olmam, Talon'un benim soyumla ilgili korkularının onun bilgeliğine yenik düştüğünü gösteriyordu. Greyhand ne kadar acımasız ve sert olsa da, Foundry'deki seraph'a benim övgülerimi söylemişti. Bir parçam hala onu memnun etmek istiyordu. Geri kalanım ise ondan korkuyordu. Aslında, ustamın gözünde şu anda nerede durduğumu bilmiyordum.

"Avdan birkaç başka acemi daha geri döndü ve Gauntlet neredeyse dolmuştu. Bir gün antrenman yapıyorduk; de Coste ve balık suratlı arkadaşı de Séverin Scythe üzerinde çalışırken, ben de yanımda genç Fincher ile birlikte Thorned Men'e vuruyordum. Greyhand ve Fincher'ın ustası, Frère Alonso adında gür sesli, iri yarı bir kardeş, dikkatli gözlerle formumuzu inceliyordu.

“Alonso geniş omuzlu, koyu saçlı, İskandinav kökenli biriydi. Yüzünün sol tarafında uzun, pürüzlü bir yara izi vardı ve bu ona korkutucu, vahşi bir görünüm veriyordu. Paltosunu çıkarmış, üzerinde Mothermaid, Adalet Meleği Raissa ve benim adaşım Ateş Meleği Gabriel'in güzel portreleriyle kaplı, ağır yaralı kollarını ortaya çıkarmıştı. Finch ve beni bir şahin gibi izliyor, ara sıra gümüş matarasından bir yudum alıyordu.

"Yine ayağını sürüklüyorsun, de León," diye uyardı Greyhand.

"Evet, Efendim," dedim ve duruşumu değiştirdim.

“Ve o güzel bukleleri düzgünce bağla, yoksa seni koyun gibi kırparım.”

"Çocuğun iyi hareket ediyor, Greyhand," diye mırıldandı Alonso. "Zayıf kanlı biri için."

“Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu, kılıç çalışmamı durdurup selam verdim. ‘Merci, Frère. Skyefall'da tek başıma dövdüğüm yüksek kanlı da kesinlikle öyle düşünüyordu.

"Yeter artık, de León," diye homurdandı Greyhand. "Gurur günahıdır."

“Ama büyük Alonso sadece gülerek bir yudum daha aldı. ‘Senin de ruhun var, delikanlı. Kuzeyli ateşi. Sence buradaki genç Fincher'ı yenebilecek kadar var mı?’

Finch antrenmanını durdurup, uyumsuz gözleriyle bana bakarken, ben de diğer acemi adaya baktım. Hızlı ve keskin biriydi, ama benden kısaydı. Uzanma mesafesi yoktu. Damarlarında akan Voss kanı, kılıç kullanışında bir fark yaratmayacaktı.

"Fincher'ı yenmek için yeterince var," dedim. "Ve bu Gauntlet'teki diğer tüm acemiler için de."

Jean-François kaşlarını kaldırdı. "*Gerçekten mi,* de León?"

"Ne diyebilirim ki?" Gümüş aziz omuz silkti. "De Blanchet'in oğlunu alt ettikten sonra hâlâ kendimi biraz havalı hissediyordum. Ama daha da önemlisi, o çemberde canımı dişime takarak çalışmıştım ve damarlarımda akan kan yüzünden bok gibi muamele görmekten bıkmıştım. Hele ki ben hiç de zayıf kanlı biri değildim.

"Greyhand övünmelerime kızgın bir bakış attı, ama Alonso kahkahalarla güldü.

"Bu küçük piçin cesareti! Hadi Finch! Çemberin içine gir. Siz çocuklar!" Alonso, cebinden parlak bir sikke çıkararak de Coste ve de Séverin'e bağırdı. "Bir turnuva yapalım mı? Kazanan altın sikke alır!"

Greyhand daha da kaşlarını çattı, ama ağzım beni boktan bir duruma sokacak kadar büyük olsaydı, beni oradan çıkaracak türden biri değildi. De Coste ve de Séverin çemberin içinden geçerek soluk yedi yıldızın kenarına durdular. Fincher bana karşı durdu, dudakları ince bir çizgiye bükülmüştü. Efendisine bakarak soğuk taşa tükürdü.

"Şimdi kıçını tekmelemek zorundayım, Lil Kitty. Alınma ama."

“Çocuk sinekler gibi hızlı hareket etti, ileri atıldı ve boğazıma bıçak salladı. Ama örümcekler kadar çevik bir hareketle saldırısını engelledim, yana atladım ve kılıcını elinden aldım.

“Geri adım atarak kılıcını almasına izin verdim. “‘Önem değil.’

Fincher kaşlarını çattı ve kılıcını havada savurdu. Bu sefer daha dikkatli bir şekilde tekrar saldırdı, baş, göğüs, baş, karın gibi göz kamaştırıcı bir saldırı düzeni oluşturdu. Ama ben bu şarkıyı biliyordum. O zamana kadar o kadar çok söylemiştim ki, kemiklerime işlemişti. Çelik annemdi. Çelik babamdı. Çelik dostumdu. Fincher'ın elinden kılıcı tekrar vurdum ve dirseğimle vahşi bir darbe indirerek dudağını çenesine kadar yırttım ve onu çemberin zeminine düşürdüm. Üzerine dikilip kılıcımı boğazına dayadım, kanını görünce kalbim çarpıyordu.

"Teslim ol, kardeşim."

Fincher yaralı dudağını sildi. "En iyi iki ya da üç?"

"Kedicikler o kadar sayamaz," diye gülümsedim.

Finch ustasına baktı, sonra homurdandı. "Öyleyse teslim ol."

Elimi uzattım ve onu yerden kaldırdım. Finch yüzünü buruşturup çenesini ovuşturdu, ama onun için şerefli bir şekilde, çok kızgın görünmüyordu. Frère Alonso geniş ellerini birbirine vurdu ve sırıttı. "İyi vuruştu, de León. Fincher, görünüşe göre yapacak işimiz var."

"Evet, efendim," diye mırıldandı delikanlı, gözleri yere bakarak.

"De Séverin, sıradaki sensin," diye bağırdı Alonso, gözlerini iri delikanlıya dikerek. "Bu zayıf kanlıyı bir Dyvok'a karşı test edelim, ne dersin?"

De Séverin, izin istercesine Greyhand'e baktı, ama ustam yine bunu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Benim ağzım, diye düşündü. Benim sorunum. Ve böylece, büyük asilzade, eğitim kılıçlarını kaldırdı, de Coste'ye sırıttı ve yıldızın üzerine adım attı.

“De Séverin'in tuniği açık ve göğsünde kükreyen bir ayı işlenmişti — Kan Dyvok'un arması. Tüm soluk kanlılar doğaüstü bir güce sahipti, ama Dyvok gençleri gerçekten korkunçtu. Çoğu tek elle iki elli kılıç kullanıyordu ve Gauntlet'te antrenman yaparken, antrenman partnerlerini ikiye bölmemek için tahta kılıçlarla antrenman yapma kuralı vardı.

De Séverin, her iki elinde de küçük ağaçlar kadar büyük kılıçlar kaldırdı. "Au revoir, zayıf kanlı."

"Bıçaklar havayı keserken gürültüyle çınladı, kafamın hemen yanından geçtiler. Geriye atladım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, de Séverin gök gürültüsü gibi üzerime geliyordu, merhamet yoktu. Bir süre dans ettik, o ölçülü bir öfkeyle sallanıyordu, ben onun menzilinden uzak duruyordum. De Séverin'in bıçakları iki metre uzunluğundaydı, gücü korkutucuydu, ama doğrusu, çoğunlukla kas gücüydü, incelik yoktu. Ama daha da önemlisi, daha da doğru olanı, yığının en altında yatan çocuktan daha fazla kendini kanıtlaması gereken kimse yoktu. Bir adama masanın artıklarıyla beslersen, zayıflamadan *çok* önce acıkır. Ve açlık, yavruları kurtlara, kedicikleri lanet olası aslanlara dönüştürebilir.

“De Séverin'in sağ elinden gelen darbeyi yana kaydırdım, sol elinden gelen darbeyi savuşturdum ve onun menziline girdim. Bu kadar yakın mesafede, o büyük kılıçlar, kutsal güçleri olsa bile kullanımı çok zordu ve o, kılıcımın kabzasını çenesine indirip onu tükürük ve parlak kanla kaplı bir yay çizerek geriye uçurmamı engelleyecek kadar yavaştı. De Séverin taşlara sertçe çarptı ve küfürler savurdu. Ve onun üzerinde durarak kılıcımı boğazına indirdim.

"Teslim oluyorum," diye homurdandı çocuk, dişleri parıldayarak.

Alonso, Greyhand'e kaşlarını kaldırdı. "Bu, kavgacı küçük piç."

"Zayıf kanlı birine göre," dedim, göğsüm inip kalkıyordu.

Alonso, yüzündeki yara izi ile çarpık bir gülümseme attı. "De Coste. Sıradaki sensin."

"Yeterince gördük," dedi Greyhand.

"Ah, hadi ama kardeşim," dedi Alonso sırıtarak. "Biraz kan, iyi gelir..."

"Yeter dedim," diye tekrarladı Greyhand, Alonso'nun gözlerine bakarak. Boyu daha kısa, daha zayıf olmasına rağmen, ustamın ses tonu itiraz kabul etmiyordu. "İkisi de benim çırağım, kardeşim. Onları sebepsiz yere birbirlerinin kanını dökmelerine izin veremem."

“Buna saygı duymak zorundaydım — Greyhand'in soğuk acımasızlık maskesinin ardında bizi koruduğu gerçeğine. Ama de Coste ile aramızda hâlâ o kadar yoğun bir husumet vardı ki, eğitim kılıçlarımızla kesebilecektik. Onun dayakları ve tehditleri hâlâ hafızamda canlıydı.

Ve Skyefall'da gölgesinde kaldığı için hala kızgın olduğunu görebiliyordum.

"Usta," dedi. "Bunu seve seve öğretirim..."

"Hayır dedim, acemi. Bir daha söylemeyeceğim."

"Aaron'un gözlerine baktım, dudaklarım kıvrıldı. 'Fortuna meleği sana gülümsüyor, köpek.

"… Bana ne dedin sen, köylü?

"Geçen gün bana köpek gibi yumruk attın, bunu biliyorsun. Bana düzgünce gel, lanet olası dişlerini kafatasından çıkarırım. Sen bir *korkaksın,* de Coste."

"Ve hepsi bu kadardı. Aaron bana saldırdı, çekiç gibi sert ve yılan gibi hızlı. Yakışıklı yüzü öfkeden çarpılmıştı ve sanki beni gerçekten öldürmek istiyormuş gibi boğazıma yumruk attı. Onun darbesini savuşturdum, ama o bana çarptı ve beş yaşındaki çocuklar gibi kavga etmeye başladık. Aaron tunikimi yakaladı, dirseğini boğazıma gömdü. Yumruklarımı ağzına bastırdım, dudaklarının dişlerine çarptığını hissederek gülümsedim.

"Yeter!" Greyhand boyunlarımızdan tutup bizi ayırdı. De Coste ve ben bir an daha boğuştuk, ta ki Greyhand beni kıçımın üstüne düşürüp Aaron'ı hırlayarak geriye itene kadar. "Siz haydutların bahçesindeki melez köpekler değilsiniz!"

"'O başlattı lan!'

"'Ve ben de bitireceğim, seni zayıf kanlı piç! Seni *öldüreceğim*!'

"'Yeter!' Greyhand bağırdı.

"Efendimizin sesindeki öfke bizi sakinleştirdi. Aaron ve ben çemberin iki ucunda birbirimize bakarken, Alonso, Finch ve de Séverin sessizce bizi izliyordu.

"Kendinizi ve nerede olduğunuzu unutmayın!" diye bağırdı Greyhand. "Siz Ordo Argent'in acemilerisiniz! İkiniz de! Kan ve gümüşle kardeşsiniz. Bir gece hayatlarınız birbirinizin elinde olabilir. Asla unutmayın, Ölüler bizim inancımızı veya akrabalarımızı umursamazlar. Onlar için hepimiz aynı tadı veriyoruz! Şimdi barış yapın!"

Aaron ve ben, nefretle yanan gözlerle birbirimize

baktık. "Pax'ınızı yapın."

"Bir an daha hareketsiz kaldık. Ama isteksizce, de Coste ve ben sonunda el sıkıştık ve ikimiz de birbirimize barış dileklerini fısıldadık.

dile getirmediğimiz barış dileklerini mırıldandık.

Bu husumetin bitmediğini biliyordum. Kesinlikle bitmemişti.

"Ceza olarak, Greyhand o gün beni hatırlayabildiğim en ağır şekilde çalıştırdı. Fincher ve Alonso çoktan gitmiş, de Séverin de ayrılmıştı, ama ustamız hâlâ bizi çalıştırıyordu, sanki vücudumuzdan düşmanlığı *terletmek* istercesine. Akşam ezanı çaldığında ancak rahatlayabildik ve ayin bittiğinde Greyhand bizi Gauntlet'e geri götürdü. Yatağa yığıldığımda komaya girmiş gibiydim, sadece cesetlerin tadını çıkarabileceği bir uykuya daldım.

"Böylece, saatler sonra, karanlıkta uyandım, ani bir korku ile sarsılmıştım.

Astrid ile randevuma geç kalmıştım."

X
SAÇIKLANMIŞ BİR PARÇA FLOTSAM

“Yataktan çıktığımda hava çok soğuktu. İlk tanıştığımız gecenin ardından, sisternovice'nin talimatlarını izleyerek kışla çatısının eski kiremitlerinden bir çıkış yolu bulmuştum. O günden beri her gece onu görmek için gizlice dışarı çıkıyordum. Şimdi olabildiğince hızlı hareket ederek manastırı geçip Bekçi Logan'dan kaçıyordum, ama kütüphanenin ön kapısından gizlice girene kadar ikinci zil çalmak üzereydi.

"Yasak bölgenin kapıları her zamanki gibi kilitli değildi. Ama unutulmuş bilgilerin labirentinde gizlice ilerlerken, Astrid'in masasının boş olduğunu gördüm. Uzun kitap ve antika eşya sıralarının arasında bakındığımda, mum kokusu, gümüş çan ve gül suyu kokusu alıyordum, ama kimseyi göremedim. Sisternovice beklemekten bıkmış gibi görünüyordu.

"Kahretsin," diye iç geçirdim.

"Gerçekten," diye bir ses geldi arkamdan.

"*Lanet olsun*, Kurtarıcı!" diye bağırdım, korkuyla dönerek.

"Güzelleştiriyorsun. Ama bana Majesteleri demeni tercih ederim."

Astrid rafların arasında duruyordu, koyu renkli gözleri parıldıyordu, teni yıldız ışığı kadar solgundu. Bir an için sanki gecenin bir parçası canlanmış gibiydi. Onu görmek beni gülümsetti, ama gülümsemem, onun yanındaki gölgede bir siluet gördüğümde hemen kayboldu. Siluet mum ışığına adım attığında, kıvırcık kahverengi saçları, güzel yeşil gözleri ve çilli teni göründü. Astrid'in yaşlarında bir kızdı, ama ondan neredeyse otuz santim daha kısaydı.

"Seni tanıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Gabriel de León," dedi Astrid. "Sisternovice Chloe Sauvage'ı tanıştırayım."

"Fairdawn, Acemi," diye mırıldandı Chloe. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"Astrid'e soru sorar gibi baktım. Bildiğim kadarıyla, son iki haftadır yaptığımız gibi, beşinci satırdan bahsedilen yeri bulmak ve günlerin ölümünün gerçeğini keşfetmek için buluşmuştuk.

"'Chloe bir arkadaşım, Gabriel,' dedi Astrid. 'Bu duvarlar içindeki en değerli arkadaşım.

"Şüphesiz. Ama benimle ne işi var?" "Bana bir iyilik borcun var, değil mi?"

"İçimden inledim. 'Evet.'

"Chloe'ye birden fazla borcum var. Hizmetler ve benzeri şeyler." Astrid elini belirsiz bir şekilde salladı. "Hepsi zengin bir dokuma gibi. Önemli olan, ona borcunu ödeyerek bana olan borcunu ödemen."

"'Peki bunu nasıl yapacağım?'

"Sisternovice Sauvage kılıç sanatını öğrenmek istiyor." *"Neyi* öğrenmek?"

"'Sanatı. Kılıç sanatını. Kesme, saplama ve diğer her şeyi.' Astrid ellerime, sonra gözlerime baktı. 'Güvenilir bir kaynaktan, bugün yıldızda iki acemiye tek bir çizik bile atmadan yenmişsin. Bunun Gauntlet olmadığını biliyorum, ama Chloe birkaç ipucu almak istiyor. Bir nevi çıraktan acemiye.'

"Ama… o bir kız."

"Astrid, yanında duran küçük kıza baktı, Chloe'nin göğsüne yakından bakmak için eğildi.

"'Tanrım. Haklısın.'

"'Sana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim,' diye tısladı Chloe. 'Burada kızlara eğitim vermiyorlar.'

"Sabır, ma chérie," diye mırıldandı Astrid. "Yeni öğrencimiz, göğüslerinin *muhteşem* olmasına rağmen savaş becerisine engel olmadığını eninde sonunda anlayacaktır."

"Chloe'nin yanakları öfkeden kıpkırmızı oldu. 'Ama gerçekten engel oluyorlar...' "'Sessiz ol, canım,' dedi Astrid, Chloe'nin elini okşayarak. 'İşte
"

"Sisternovice'e burada ne aradığımızı söyledin mi?" diye sordum.

"Korkma, acemi. Chloe sır tutabilir."

"Azzie kadar kolay kaçamam," dedi Chloe. "Odam başrahibenin odasının hemen yanında. Ama haftada bir gece, başrahibe manastırın şapelinde nöbet tutar ve ben o sırada kaçabilirim."

“‘… Ve yardım etmeye razı mısın?’

“Günlerin ölümünün cevabının bu kütüphanede olduğuna hiç inanmıyorum. Dua ve dindarlıkla Rab'bin sevgisini yeniden kazanacağız. *Onun* sözleriyle,” Chloe etrafımızdaki raflara işaret etti, “bunlarla değil. Ama bu beşinci kan bağı hakkındaki tüm bu konuşmalar çok ilginç.”

“‘Annem her zaman derdi, ma chérie,’ Astrid gülümsedi. ‘Fırtınada bilge kadın Tanrı’ya dua eder. Ama aynı zamanda kıyıya doğru kürek çeker.’ Sisternovice bana baktı. "Chloe eski Talhostic ve Eski Ossian okuyabiliyor. Ben okuyamıyorum. Bu yüzden haftada iki saat ona kılıç sanatını öğreteceksin. Gecenin geri kalanında da bize aramada yardım edecek. Anlaştık mı?"

Bu durum beni tedirgin etti. Chloe Sauvage'ı hiç tanımıyordum. Ama Astrid ona güveniyordu ve ben ona borçluydum. Ben de Coste gibi hain bir köpek değildim. Kartlarımı açık oynar ve borcumu öderdim.

"Kılıcımız yok," dedim sonunda.

"Gördün mü?" Astrid Chloe'ye gülümsedi. "Sözünün eridir." Sisternovice pelerininden iki tahta eğitim kılıcı çıkardı.

"Bunları nereden buldunuz?" diye sordum.

"O belirsiz bir şekilde el salladı. 'Hepsi zengin bir dokuma.'

“Odaya göz gezdirdim; sayısız kitap, okunaksız kitap sırtları, kim olduğumun sırrını barındırabilecek kelimelerin karmaşası. Bunların dörtte birini bile okumakta zorlanacağımı ve eski bir soyun sırlarının muhtemelen eski bir dilde yazılmış olacağını biliyordum. Sonunda, Astrid'in elinden alıştırma kılıçlarını somurtarak aldım.

"Seçeneğim yok gibi görünüyor."

"Seni uyarmıştım. Ben şeytanın iki katı kurnazım. O yüzden, siz ikiniz işinize bakın. Kes. Sapla. Yakala, alçak. Tüm o harika, terli saçmalıklar."

"… Sen de öğrenmek istemiyor musun?"

"Tatlı Kurtarıcı, hayır. Ben yolunuzdan uzak durup, siz birbirinizin kafataslarını parçalamaya çalışırken takdir dolu sesler çıkaracağım. Savaşı lanet olası savaşçılara bırakın."

Masayı ve sandalyeleri çekerek yer açtım. Astrid pencere kenarına çekildi ve cüppesinden bir kömür çubuğu ve küçük bir eskiz defteri çıkardı. Ben ise bakışlarımı Chloe'ye çevirdim. Kız

kollarını sıvamış, çilli yanakları kızarmıştı. Astrid'le aynı acemi cüppesini giymişti, ama *bir erkeğin* huzurunda yataktan çıkmış olmaktan açıkça rahatsızdı. Bana sessiz bir kız gibi geldi. Çalışkan. Kararlı. Ve her şeyden önce dindar.

"Neden kılıç öğrenmek istiyorsun, Sisternovice?"

"Kılıç kullanmayı bilmemek, kılıçla öldürülmenin en iyi yoludur, acemi."

"İyi cevap. Hiç kılıç kullandın mı?"

“‘Kitaplarda okudum… Ve küçük olduğumu biliyorum. Ama çabuk öğrenirim.’

“İç geçirdim. Bu hizmetçi çiğ çiğ bir acemiydi. Ama Astrid haklıydı; Chloe'nin kız olması, kılıç kullanamayacağı anlamına gelmezdi. Silahsız, o kadar küçük bir kız kavgada kesinlikle öldürülürdü. Ama silahlar doğası gereği gücü katlar. *Eşitlik sağlar*. Bu yüzden kılıcımın ucunu Chloe'nin çenesinin altına dayadım ve başını kaldırdım.

“‘Sen küçüksün. Ama silah kullanma becerisi, güçten çok daha önemlidir. güçten çok daha önemlidir. Öyleyse, ilk ders, Sisternovice. Düşmanının gözlerine her zaman bak."

Chloe bakışlarımla karşılaştı. Gözlerinde hafif bir ışıltı gördüm. Çenesini sıktı ve alıştırma kılıcını kaldırdı. "Düşmanının gözlerine her zaman bak."

“Eğitim yaptık. Sadece temel şeyler. Astrid uzun vitray pencerelerin yanında çizimler yaparken biz odanın içinde dolaştık. İki saatin sonunda Chloe terden sırılsıklam olmuştu, ben ise kuru bir yaprak gibiydim. Ama minik kızın gözleri parlıyordu, gülümsemesi ocak ateşi gibiydi.

“‘O çok iyi bir öğretmen,’ diye fısıldadı Chloe, Astrid bize katıldığında.

“Gördüm.” Astrid terli yanağına bir öpücük kondurdu. “Ama sen de *harikaydın*. Melek Eloise'in kendisine yakışır bir kılıç. Öyle değil mi, acemi?”

"Bir acemi için... mükemmeldi."

Astrid bana yan gözle baktı. "Böyle bir övgü melekleri bile ağlatır."

"Önemli değil, Azzie," Chloe gülümsedi. "Tanrı, koşmadan önce yürümeyi emretti."

“Ve eminim ki yakında iyi bir acemi olarak etrafında daireler çiziyor olacaksın, ma chérie.”

“Chloe'nin Astrid'in övgüsüne kızardığını gördüm, tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi. Sisternovice Rennier'in cazibesi buzulları eritecek kadar güçlüydü, bu kesin ve gerçekti. Ama yine de...

“‘Başlayalım mı? Şafağa sadece birkaç saat kaldı, Sisternovices.”

“‘Evet,’ Astrid başını salladı. ‘Bu anlamsız yazılar kendiliğinden okunmayacak, korkarım.’

"Masayı zahmetsizce kaldırıp yerine geri koydum. Rafları gözden geçiren Chloe, eski bir pirinç kaplı

kitabı aldı, sırtı o kadar yabancı bir dilde oyulmuştu ki gözlerim neredeyse ağrıyordu. Sisternovice Sauvage solumda, masaya oturdum. Astrid, eskiz defterini önüne koydu, sağımdaki deri koltuğa kıvrıldı, kucağında tozlu bir parşömen, mum ışığı teninde parıldıyordu.

"Eskizlerine göz attığımda, Chloe'yi çalışırken çizdiğini gördüm. Sayfadaki basit çizgilerden nasıl bu kadar canlı bir görüntü yaratabildiğine hayran kaldım.

"'Güzel iş çıkarmışsın, Sisternovice,' diye mırıldandım.

Astrid omuz silkti ve yıpranmış tırnağını çiğnedi. "Küçük bir kızken Altın Salonların ustaları tarafından eğitildim. Eskiden oldukça iyiydim. Ama şimdi berbatım."

Chloe kaşlarını çattı. "Eğer doğru olsaydı, başrahibe seni asla çırak almazdı." *"O zaman rahibe seni* asla çırak almazdı."

"Seçme şansı yok ki," diye alay etti Astrid. "Charlotte'un gözleri görmüyor. Yaşlı cadaloz, elinden geldiğince yerine geçecekleri yetiştirmeli."

"Astrid!" Chloe nefesini tutarak tekerlek işareti yaptı.

"Ne? O yaşlı bir kaltak. İnan bana. Böyle birini ancak genç bir kaltak fark edebilir." Astrid, karanlık gözleriyle uzaklara bakarak eskiz defterine daldı. Yüzü, bir metresin kızının Altın Salonlarda küçük yaşta öğrenmiş olacağı türden güzel bir maske gibiydi. "Annem sanat eğitimi almamda ısrar ettiğinde, onları karanlıkta ölüme göndermeden önce yarı vampir çocukların derisine gümüş oyma yapacağımı tahmin etmemişti herhalde."

"Senin için iyi bir seçim yapmışlar," diye mırıldandım, tunikimin altındaki aslanın üzerine parmak uçlarımı sürerek. "Khalid'in dediği gibi, keskin bir gözün ve daha da keskin bir elin var."

Astrid göğsüme baktı. "Aslında sen benim ilk kurbanımdın. Umarım canını acıtmamışımdır."

"O kadar da kötü değil," diye yalan söyledim.

"O da gülümsedi, ağzının yanındaki güzellik lekesi günah kadar siyahtı.

"'Biraz acı kimseye zarar vermez, değil mi?

Chloe, Astrid ile benim aramda bakışlarını gezdirdi, dudakları sıkı sıkıya kapalıydı. O anda karnım titredi, Astrid'in burnundan ince bir kan damlası akarken tüylerim diken diken oldu. Kanın kokusu havayı sardı,

pas ve bakır kokusu beynimden geçip göğsüme, oradan da daha aşağıya indi. Her zamanki gibi, susuzluğumu gidermek için gün batımında kutsal ayini yapmıştım. Ama gözlerimi kaçırıp deri ceketimin içine uzandım.

"Burun," dedim, mendilimi uzattım.

"Sikt*ir et,*" diye tısladı Astrid. Başını geriye eğerek, mendille boğuk bir sesle konuştu. "Teşekkürler. Bir dakika içinde durur."

“Zorlukla yutkundum, susuzluğumu bastırarak kasıklarımdan aşağı, ait olduğu yere, botlarımın içine ittim. Astrid o parlak, lezzetli *kırmızıyı* temizleyene kadar ona bakmadan başka yerlere baktım. Chloe'nin bakışlarını hissedebiliyordum, dişlerim keskinleşiyordu ve bir an için kendimden utanç duydum. Doğumumun günahı. Açlığım. Doğam. İnsanlık ve karanlık arasında yanan gümüş alevin bir parçası olmak güzeldi. Ama karanlığın *benim* de içimde yaşadığını asla unutamazdım.

“Üçümüz mum ışığında yerleştik ve susuzluğum biraz dinince, bir süre öylece hareketsiz kalmanın ne kadar hoş olduğunu fark ettim. Son yedi ay boyunca hayatım terlemek, dua etmek, avlanmak ve kan kaybetmekten ibaretti. Basit *bir okuma* ile bu kadar huzur bulacağımı hiç düşünmemiştim. Kelimeler bir tür sihir gibiydi, beni elinden tutup görünmeyen diyarlara, hatırlanmayan zamanlara, hayal bile edemediğim düşüncelere sürükledi. San Michon'da geçirdiğim onca yıl, döktüğüm kan ve ter, yürüdüğüm karanlık yollar boyunca, en büyük derslerimden birini o gece, o kütüphanede, o kızlarla birlikte otururken öğrendim.

“Kitapsız bir hayat, yaşanmamış bir hayattır.

“Yine de, fırsat buldukça Astrid'e gizlice bakıyordum, kanının kokusu cildimde karıncalanıyordu. Fırtına gibi hızlı okuyordu, ben bir bölüm bitirirken o bütün ciltleri yutuyordu. Küfürleri ve küstahlığı bir yana, Astrid'in benim kılıç ustası olduğum kadar şiddetli bir bilgin olduğunu fark ettim. Kitapları kılıç gibi kullanan bir kız.

“Bir saat sonra ayağa kalktı ve altın piposunu aldı. Sessizce rêvre ve traproot karışımı hazırladı, dilini dudaklarının arasına soktu. O tatlı dumanı solurken onu izledim, loş ışıkta Tanrı'nın eliyle oyulmuş bir heykel gibi görünüyordu.

"Yakında evleneceği Tanrı...

"Başım ağrıyor," diye mırıldandı Chloe, şakaklarını ovuşturarak.

"Evet." Başımı sallayarak boynumu çektim. "Benim gözlerim solgun ve bu mum ışığında hala ağrıyor. Tanrı bilir, siz ikiniz nasıl dayanıyorsunuz."

Astrid pencereden dışarıya bakarak içini çekti. "Gündüz vakti bu saçmalıklara erişebilseydik her şey daha kolay olurdu. Gündüz vakti derken, tabii ki buradaki gündüz vakti. Ama ikimiz de kızız ve sen daha acemisiniz, bu durumun yakın zamanda değişeceği de pek olası değil. Bu yüzden, korkarım ki Arşivci Adamo ve onun aptal kurallarının insafına kalmış durumdayız."

“Chloe başını salladı ve içini çekti. ‘Bu dünya, tamamen ve sadece inatçı yaşlı adamların elinde olmasaydı, ne güzel bir yer olurdu.’

“Astrid alaycı bir şekilde güldü. ‘Evet.’

"Bence bunun erkek olmalarıyla pek ilgisi yok," dedim. "Daha çok yaşlı olmalarıyla ilgili."

“Astrid'in koyu renkli gözleri benimkilere kaydı. ‘Öyle mi düşünüyorsun?’

“Oh, hayır…” Chloe mırıldandı.

“Omuz silktim. “Başrahibe Charlotte, Arşivci Adamo kadar kötü görünüyor.”

"İyi bir cevap," dedi Astrid. "Ama Başrahibe Charlotte, Kilise'nin beyin yıkamasının bir ürünü. Ve Kilise tamamen ve tamamen inatçı yaşlı adamların elinde."

“‘… Çok garip bir rahibe olacaksın, Astrid Rennier.’

“‘Dürüst ol, etrafına bir bak. Bu manastırda gerçek güce sahip tek bir kadın bile olmadığını fark etmedin mi?

“Fark ettim,” itiraf ettim. “Peki ya San Michon? *O* bir kadındı.”

“‘Panteon hakkında konuşma bile. Yedi Kutsal Şehit var, Gabriel de León. Ve aralarında *bir* kadın. Nüfusun yarısını biz oluşturuyoruz, biliyorsun.’

“Peki ya Ana Denizkızı? O da bir kadın. Tanrı'dan sonra gelen ikinci varlık.”

“‘Oh, evet, kutsal bakire.’ Astrid gözlerini devirdi. ‘Sana şunu söyleyeyim, eğer Yüce Tanrı bana kutsal anneliğin getirdiği boktan bir tabak sunup, öncesinde samanlıkta iyi bir sevişmenin zevkini reddederse, ona siktirip gitmesini söylerdim.’

“‘Astrid!’ Chloe nefesini tutarak tekerlek işareti yaptı. ‘Kafirlik!’ “‘Oh, o benim ciddi olmadığımı bilir,’ diye alaycı bir şekilde başını kaldırdı. ‘O *Her şeyi* bilir."

“Ben de şaşırdım, sadece sisternovice'nin küfüründen dolayı değil. Onun konuşmasını dinlemek, aramızdaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu hatırlattı. Astrid yarı kraliyet mensubuydu. Ben yarı canavardım. O, Altın Saray'ın çocuğu. Ben ise taşradan gelen bir velettim. Ama daha da önemlisi, Astrid Rennier bir fahişenin kızıydı. Muhtemelen benim hayal bile edemeyeceğim şeyler görmüş ve yaşamıştı. Harika şeyler. Kötü şeyler. Gözlerimi indirdim. Dudaklarımı ısırdım. Astrid kömür karası kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Kaç yaşındasın?"

“‘… Azizler günüm beş gün sonra,’ diye fark ettim. ‘On altı yaşında olacağım.’

“‘Neredeyse bir erkek.’ Başını eğdi. ‘Ve hala onu utandırıyorum.’ “‘O ağzın bir *denizciyi* bile utandırır, Astrid Rennier.’ “‘Tanrım…’ Chloe nefes aldı.

“Sisternovice'nin sesindeki hayranlık ve korkuya bakarak gözlerimi kaldırdım ve onun bakışlarını pencerelere doğru takip ettim. Dışarıdaki karanlıkta ışık parladı ve korkunç bir an için bir şeyin keşfedilmesinden korktum. Ama Astrid camı açarak merakla içini çekti.

“Chloe ve ben arkada toplandık. Ve karanlık gökyüzüne baktığımda, çocukluğumdan beri görmediğim bir manzara karşımda belirdi. O anda hiçbirimizin anlamadığı bir manzara. Hayatımı ve tüm imparatorluğun kaderini değiştirecek bir manzara.

“Bir yıldız kaydı.

“Işığı loştu, ama günün ölümcül karanlığında görülebilmesi için imkansız bir öfkeyle yanıyor olmalıydı. Gölgeli gökyüzünde izlediği yolu takip ettim, cildimde karıncalanma hissettim. Yanımdaki Astrid'e baktım, gülümsediğini gördüm, düşen ışık kan çanağına dönmüş gözlerinde yansıyor, yanağında soluk bir parıltı bırakıyordu.

"*Güzel,*" diye fısıldadık ikimiz de.

“O bana bir bakış attı, ben de yüzümü çevirip karanlık gökyüzüne baktım. Bu bir alamet miydi? Kötülüğün habercisi mi, kaosun müjdecisi mi? Dua mı etsem, paniğe kapılsam mı bilemedim. Sonuçta ben bir köylü çocuğuyum. Köyümde, kayan yıldızların

yeni azizlerin ruhlarıydı ve bu dünyada yeni bir hayata başlamak için hazırdı. Ben de Nordlund eyaletlerinden herhangi bir delikanlı gibi davrandım."

Jean-François gülümsedi ve kitabına bir şeyler yazdı. "Bir dilek tuttun." "Evet, tuttum."

"Ne kadar ilginç. Ne diledin?"

Gabriel, kadehinin dibindeki şarabı uzun bir süre izledi. Işığın kırmızıda dans edişini izlerken, kırık camların ve kırılan kalplerin sesi kafasında yankılanıyordu. Son damlasını içti, bir tane daha doldurdu.

"Önemli değil. Gerçek olmadı."

"Ama o yıldızın ortaya çıkışı hayatını değiştirdi?"

Gabriel başını salladı. "Gerçekte ne anlama geldiğini yıllar sonra öğrendik. Ama o görüntü tek başına, çığa dönüşecek çakıl taşlarını itmeye yetti. Chloe, düşen ışığa hayretle bakarken ağzı açık kalmıştı ve oradan da benim gözlerime baktı.

"Uğurlu," diye mırıldandı. "Gerçekten çok uğurlu." "Ne demek istiyorsun?"

"Yasak bölüme, tozlu kitaplara ve unutulmuş kelimelere baktı. "Demek istediğim, bu gece üçümüzün bu rafların arasında karşılaşması tesadüf değil. Bunu görebilen herkes için bu çok açık."

"Chloe?" diye sordu Astrid.

Küçük sisternovice yukarıdaki yanan yıldıza baktı. "Yüce Tanrı'nın kutsal ışığı üzerimize parlıyor. Şüphe ettiğimi itiraf ediyorum, ama sana güvenmekle haklıydım Azzie. Tanrı'nın kendisi bu anı belirlemiş." Dudaklarında ateşli bir gülümsemeyle ikimize baktı. "Bence bizim için büyük şeyler planlıyor mes amis. Bence bu buluşma *kaderimizde* vardı."

O yalnız kulenin derinliklerinde, Kanlı Chastain'den Jean-François esnemesini bastırdı. "Kulağa tamamen dengesiz geliyor."

"Dediğim gibi, Chloe Sauvage tanıdığım en kurnaz kadınlardan biriydi."

"Gök kubbenin üzerinde uçan bir çöp parçası düşüyor ve o, Tanrı'nın nefesini ensesinde hissediyor mu? Bu kız açıkça deli, de León."

"Hayır." Son Gümüş Aziz başını salladı. "Basit bir zihne öyle görünebilirdi. Böyle bir yerde yetişmemiş biri için...

San Michon, her gün kutsal semboller ve Yüce Tanrı'nın sözleriyle çevriliydi. Ama Chloe Sauvage deli değildi. O, iki kat daha tehlikeli biriydi. O zamanlar benim de öyle olduğum bir şeydi. Ama bir daha asla olmayacağım.

"Peki o nedir, Silversaint?"

Gabriel, dudaklarında acı bir gülümsemeyle vampirin gözlerine baktı. "Bir *inanan*."

XI
GÜMÜŞ TOPUKLAR

“Kütüphaneden çıkarken yıldız hala karanlığı deliyordu ve kalbimde garip bir umut hissettim. Chloe kadar bu kehanete inanıp inanmadığımı ya da onun dediği gibi kaderimizde tanışmak olup olmadığını bilmiyordum. Ama sisternovice'nin coşkusunun bulaşıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Dediğim gibi, ben sadece bir köylü çocuğuydu. Ama daha da önemlisi, belki de San Michon'a geldiğimden beri ilk kez, gerçekten ait olduğum insanları bulduğumu hissettim.

"Kardeş değil. Ama arkadaş."

“Manastırın içinden gizlice geçerken, yanan gökyüzünden kar yağıyordu. Etrafımdaki pencerelerde ışıklar görünüyordu, insanlar camlara yaslanmış gökyüzüne bakıyorlardı. Ahırdaki işime başlamama bir saat vardı ve tek istediğim yatağıma dönmekti. Ama kışlaya yaklaşınca, katedralin manastırındaki melek heykelleri gibi donakaldım.

“Önümdeki karanlıkta başka bir siluet gördüm.

Siyah pelerinli bir delikanlı, cephanelik kapısından gizlice çıkıyordu. Gauntlet'in yakınında saklanırken, o yukarıdaki mucizeye baktı ve ben onu kutsal ışığından tanıdım.

"Aaron de Coste.

"Acemiler akşam çanları çaldıktan sonra dışarı çıkamazlardı ve ben de aynı suçu işlemiş olmama rağmen, Aaron'un başlığını aşağı çekip kışlaya gizlice geri dönerken sinirlerim gerildi. Gauntlet'teki kavgamız hâlâ aklımdaydı. Arkama dikkat etmem gerektiği uyarısı kafamda yankılanıyordu. Bu dayanılmaz herif neden cephanelikte oyalanıyordu?

“Silah Dükkanı'nın kapılarını kontrol ettim ve kilitli olduğunu gördüm. İçeriye kulak misafiri oldum, ses gelmiyordu, ne yapacağımı düşünüyordum. De Coste sadece yatağına gizlice dönüyorsa, benim yaptığımı asla fark etmezdi.

aynıydı ve kesinlikle bunu herkese anlatacaktı. Bu yüzden, bir saat beklerken başka bir yerde sığınacak bir yer aramaya karar verdim.

“Katedral.

Doğu duvarındaki çift kapıdan, yaşayanlar ve şafak için olan kapılardan gizlice geçtim ve adak mumlarının yanındaki bir oyukta sığındım. Katedralin içinde her zaman huzur hissederdim, sessizliği derin nefeslerle içime çekip Yüce Tanrı'ya dua ederdim. Yukarıdaki büyük yedi yıldızlı pencereye baktım, vitrayda kazınmış şehitler. Gözlerim Michon'a takıldı; zırh giymiş, elinde Kutsal Kase'yi yüksekte tutarak sadık ordusuna önderlik ediyordu. Aklım hala o düşen yıldızdaydı. Ve sonra duydum. Karanlıkta yumuşak bir ses. Yalnız olmadığımı söyleyen bir ses.

“Ağlama sesi.

“Habercinin soluk ışığıyla aydınlanan karanlıkta gözlerimi kısarak baktım. Ve sunakın önünde, ön sırada diz çökmüş bir siluet gördüm. Yüzünü göremedim, ama solgun kanımın duyuları onun kızıl buklelerini ve sesinin melodisini tanıdı.

“O, Aoife Rahibe'ydi. Seraph Talon'un yardımcısı.

“Başı eğikti, hıçkırıkları karanlık taşlarda yankılanıyordu. Genç kız kardeşin neden ağladığını bilmiyordum, ama sesi çok kederli geliyordu. Bana her zaman nazik davranmıştı, ama ona derdini sormak, kışladan kaçtığımı itiraf etmek anlamına gelirdi. Bunun yerine, sessizce durup ağlamasını dinledim. O bir saatlik ağlama boyunca sadece bir kez konuştu; sunak yakınındaki bir heykele hüzünlü bir dua etti. Kollarını sıkıca kendine dolayarak fısıldadı: 'Ey kutsal Ana, bana gerçeği göster. Bana verdiğin bu lanet mi, yoksa nimet mi?

“Karanlıkta, mezar gibi sessizce oturdum. Sonunda, çan kulesi çaldı ve aşçıları mutfağa çağırdı. Rahibe Aoife buklelerini düzeltti ve biraz sakinleşmeye çalıştı. Beni fark etmeden, kapıdan dışarıya, karanlık geceye süzüldüm. Meleklerin çeşmesini geçerek katedralden uzaklaştım ve gökyüzü platformunda Bekçi Logan'ı buldum.

“Zayıf adamın gözleri hala yukarıdaki soluk ışığa sabitlenmişti. ‘Görüyor musun, evlat?

"Evet." Bir kez daha, gökten düşen o habercinin peşinden baktım. "Görüyorum."

"İyiye mi, kötüye mi işaret ediyor sence?"

“Katedralde ağlayan Rahibe Aoife'yi, Chloe'nin tüm bunların kader olduğunu söylediğini, Astrid'in yanağındaki düşen yıldızın ışığını düşündüm.

"*Yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şey benim eserimdir,*" dedim.

"Ve benim eserimin tamamı benim planıma uygundur." Logan, Vahiy Kitabı'ndan alıntıyı bitirirken tekerlek işareti yaptı. "İyi söyledin, delikanlı."

"Bazen iyi konuşurum."

"Bekçi gözünün ucuyla bana baktı ve sevgiyle gülümsedi. 'Biliyor musun, diğer çocuklar seni sızlanan, geri zekalı bir serseri gibi göstermeye çalışıyor ama sen öyle değilsin, de León. Aslında seni oldukça seviyorum. Kuzeyli doğumlu, yakışıklı bir koyun sikici olarak.'

“‘… Teşekkürler, iyi bekçi.

“Logan göz kırptı. ‘Çok haklısın, delikanlı.’

“Her sabah olduğu gibi, ahırlar karanlıktı, sadık kürek ve el arabam kapıda beni bekliyordu. Atlar ürkekti, bunu yukarıdan düşen yıldızlara bağladım. El arabamı ve fenerimi ilk ağılda bırakıp sıra boyunca ilerleyerek, beni görünce burnunu çekip ayaklarını yere vurarak beni karşılayan Justice'e vardım. Ona bir küp şeker ve bir kucak vererek, pürüzsüz yanağımı onun tüylü yanağına bastırdım.

"Gün doğuyor, evlat."

“Justice, tuniklerime doğru kişnedi ve kokladı, ben de gülerek ona gizlice bir küp daha verdim. El arabasını ana ağıla sürerken, tavandan sarkan, gümüş zincirlerle sarılmış iki zavallıya dikkatli bir bakış attım. Bu ikili, atların ölülerin varlığına alışması için burada tutuluyordu, ama bu, atların onları *sevdiği* anlamına gelmiyordu ve doğrusu, son iki haftadır onların altında çalışmak benim de tüylerimi diken diken etmişti. İkisi de erkekti, biri şişman, yaşlı bir ceset, diğeri ise incecik, öldürüldüğünde belki on yedi yaşındaydı. Tuniklerimi çıkarırken, küreğimi kaldırıp işe koyulduğumda, aç gözleri boğazıma dikilmişti. Her ağılda

Kahretsin, çabuk çalışmam gerekiyordu, şafak vakti ayinine geç kalırsam cezam daha da ağırlaşacaktı.

“Vampir bana saldırdığında yedi arabayı çekmiştim.

"Uyarı almamış olsaydım bu hikaye çok daha kısa olurdu. Ama gölge ahır kapısından sırtıma doğru uçarken, Justice ürküp titredi, ben de başımı çevirebildim. Ve canavar sırtıma çarparak beni yere devirdiğinde, dişleri boğazım yerine omzumu parçaladı. Kükreyerek ve yumruklarımı savurarak, bana saldıranın kim olduğunu anladım.

"Vivienne La Cour.

Vampir daha derine ısırdı, dişleri etime batıyordu. Tekrar bağırdım ve dirseklerimi onun kafasına vurarak çamurda yuvarlandık. O çılgına dönmüştü, pençeleri boynuma geçmişti. Onu üzerinden atmaya çalıştım ama tanrım, o çok güçlüydü, yüzümü çamura bastırırken bir yudum daha kanımı içti. Öpücüğün coşkusu içimi kapladı, tenim titredi, damarlarım şarkı söyledi ve gözlerimi kapatıp kendimi ona teslim etmenin, boğulmanın, yutulmanın ne kadar kolay olacağını anladım.

“Bu cazip bir düşünceydi. Acı çekmek yerine mutluluk içinde ölmek. *“Yapabilir miyim?* diye merak ettim.

“Yapabilir miyim?

Islak bir gümbürtü, kemik kırılma sesi duydum. La Cour geriye savrulurken çığlık attı ve ahırın sütunlarından birine yuvarlandı. Gözlerimi açtığımda, Justice'in üzerimde durduğunu gördüm, burun delikleri genişlemiş, gözleri çılgına dönmüştü. Beni kurtarmak için kafesini parçalamış ve vampirin kaburgalarına şiddetli bir tekme atmıştı. Onun öpücüğünün korkunç mutluluğu kayboldu ve ölümle ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Kan göğsümden akarken ayağa kalkmaya çalışırken, kırmızı cennetin yerini en eski, en sevdiğim arkadaşımın aldığını gördüm.

"Nefret.

Vivienne, hala cenaze kıyafetleriyle ayağa kalkıp bana doğru geldi. Cildi gri, çökmüş ve Foundry'deki o korkunç makine tarafından kurutulmuştu. Onu bağlayan gümüşten dolayı bilekleri ve dudakları kararmıştı, karanlık gözleri bana sabitlenmiş, yanaklarından kanlı gözyaşları akıyordu.

“Onları sen öldürdün,” diye fısıldadı. “Eduard ve Lisette’i sen öldürdün.”

“Atlar, bizim için üzüntülerini nallarıyla ifade ederken, Justice

sırtımda bir kaya gibi duruyordu. Elimde kürek ve derimdeki gümüşten başka silahım yoktu, ama daha önce de yüksek kanlı birini çıplak elle öldürmüştüm. Yine avucumda ve göğsümde o yanmayı hissettim; tanrının kutsal ateşi, kalkanımın mürekkebinde alevleniyordu. Elimi kaldırdım, yedi yıldız parlak bir şekilde parlıyordu, vampir başını çevirirken siyah bir lanet fısıldadı.

"Geri çekil, sülük," diye tükürdüm.

"Sülük mü?" diye fısıldadı, dişleri parıldayarak. "Siz kutsal adamlar. Siz Tanrı'nın çocukları. Bizi gümüşle bağlayıp kanımızı emiyorsunuz ve *bana* parazit diyebiliyorsunuz!"

"Işığımın kenarından dolaştı, gözleri soğuk ve kötülükle kararmıştı.

"Dökümhaneden nasıl kaçtın?" diye sordum, el arabama doğru yaklaşarak.

tekerlekli arabama doğru yaklaşarak.

La Cour'un kararmış dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de kutsal akrabaların seni gerektiği kadar sevmiyorlardır, çocuk."

“Samanlara tükürdüm. ‘Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar.

“‘Öyleyse gel tadı!’

“Kömürleşmiş yumruğuyla saldırdı ve çok geç fark ettim ki, diğer zavallıları kafeslerin üzerinde asılı tutan zincire yaklaşmıştı. Bir çatırtıyla braket kırıldı ve zincir serbest kaldı. İki zavallı tavandan ana kafese düştü ve sarsılmış atların ortasına çakıldı.

“Ve bir anda, üç kişi bir kişiye karşı kaldı.

“Vivienne karanlıktan üzerime atıldı, yanmış elleri pençelere dönüşmüştü. Yine de gözleri göğsümdeki yedi yıldızlı aslan tarafından neredeyse kör olmuştu ve ben kenara çekilip küreğimi kafasına indirdim. Sap kırıldı, bıçak kağıt gibi büküldü, ama bu onu sendeletmeye, kanlar içinde ve nefes nefese bırakmaya yetti.

"Kutsal olmayan bir uluma ahırları yırttı. Yaşlı sefil zincirlerinden kurtulmuş, bana saldırıyordu. Sol avucumu kaldırdım, canavar yüzünü korumak için ellerini kaldırırken gümüş parlak bir şekilde parladı. Ve başımın üstünden sallayarak, kürek sapının geri kalanını

göz çukuruna gömdüm, kırık çubuk soğukkanlı canavarın kafatasının arkasından fırladı.

"İkinci zavallı hala kendisini bağlayan gümüşten kurtulmaya çalışıyordu ve ben kalemin çitini atlayıp, artık tedirgin olan atların yanından geçerek ona doğru koştum. Ama Vivienne La Cour karanlıkta yine bana saldırdı ve beni başka bir direğe çarptı. Ölüm kadar güçlüydü, gözleri benim kalkanımın ışığından korunmak için kapalıydı ve ağzı boğazıma doğru eğilmişti. Avucumu yanağına bastırdım ve bunun karşılığında onun doğaüstü bir acı çığlığı duydum. Geriye sendeledi ve ben ona sertçe tekme attım, çitin üzerinden uçarak yere düştü.

Zincirlerinden kurtulan genç sefil, kan dökme hırsıyla çılgına dönmüştü. Ama muhtemelen öldüğünde bir köylü çocuğu olmuştu ve ben ise Gümüş Tarikatı'nın en iyi kılıç ustalarından birinin yanında eğitim almıştım. Kolunu yakaladım ve yanımdaki sütuna fırlattım. Omzunu bükerek onu samanların üzerine zorladım. Lionclaw'ı ahırı temizlemek için yanımda getirmedim, ama nereye gidersem gitsem gümüşü hala yanımda taşıdığımı fark ettim. Ayağımı kaldırıp, gümüş topuklarımla zavallının kafasına basıp durdum, ta ki kafatası olgun bir meyve gibi patlayana ve çürümüş beyni samanların üzerine sıçrayana kadar.

"Arkadan vurulmuştum, diğer sefil herif beni yüzüstü direğe çarptı, kürek sapı hala kafatasında saplıydı. Burnum kırıldı, yanağım yarıldı ve o boynumu ısırırken kükredim. Orada ölebilirdim, ama yine Adalet imdadıma yetişti ve vahşi bir tekmeyle sefil herif göğsü parçalanarak havaya uçtu.

“Atım kükreyen canavarın üzerine basmaya başladığında, Vivienne bir yılan gibi saldırdı, ellerini saçlarıma geçirip başımı bir kez daha dişlerine doğru çekti. Çaresizce, tüm gücümle kendimi ondan kurtardım ve vampirlerin yumruğunda kalmış kalın, kanlı bir kafa derisi parçası bırakarak acı içinde bağırdım. Samanların üzerinde yuvarlanarak el arabama ulaştım, fenerleri kapıp La Cour'un göğsüne fırlattım. Camlar patladı. Yağ sıçradı. Ve boğazından çıkan siyah çığlık sanki cehennemin bağrından çıkmış gibiydi.

“Gün ışığı. Gümüş. Ateş. Bunlar ölümsüzlerin baş belasıydı. La Cour ahırdan fırladı, loş şafağı aydınlatan canlı bir meşale gibi. Atlar da onunla birlikte kaçmaya başladı, Justice de onlarla birlikte, onun peşinden

Onun peşinden La Cour'u takip ederek karın içine çıktım. Yanık et ve saç kokusu ciğerlerimi doldurdu. Eti kemiklerine kadar yanmış Vivienne son bir kez daha ağladı; bu ağlama acıdan çok kederden geliyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, derisi çökelti gibi patlayarak yere yığıldı ve aldatmış olduğu ölüm sonunda onu almaya geldi.

"Ahırlar yanıyordu, diğer atlar alevler şiddetini arttırırken ağıllarında çırpınıyorlardı. Omzum ve boğazım kan içindeydi, kafam meyve gibi soyulmuştu, ama onları kurtarmak için tekrar içeri koştum. El arabasını karla doldurdum ve yükselen alevlerin üzerine attım. Bir el arabası daha. Sonra bir tane daha. Duman ciğerlerimi yakıyordu. Sıcaklık derimi yakıyordu. Ama yaralı olmama rağmen, ben hala bir soluk kanlıydım ve şaşkın Kaspar ve Kaveh günün işine başlamak için geldiklerinde, yanmış et, saman ve bok kokusu içinde oturuyordum, göğsüm, omuzlarım ve saçlarım kanla kaplıydı, ateş söndürülmüştü ve üç vampir de küle dönmüştü.

"Yüce Tanrı'nın adıyla..." Kaspar nefes nefeseydi.

Kaveh, kardeşi yanımda diz çökerken şaşkın, sessiz ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne oldu, Küçük Aslan?”

“La Cour'un yeni karın üzerinde hala dumanı tüten küllerine başımı salladım. “Beni öldürmeye çalıştılar,” dedim kırık çenemden zorlukla.

“Sūdhaemi gençleri şaşkınlıkla bakarak kafalarında olayı birleştirdiler. İkisi birlikte beni gökyüzündeki platforma kaldırdılar. Kanla ıslanmış karanlık elleriyle Kaspar, Kaveh atları toplamaya giderken, o ölü dişlerin yırttığı yaraları tunikimle bastırdı. Kaspar, karın içinden yükselirken La Cour'un kalıntılarının bıraktığı siyah lekeye bakmaya devam etti.

"Onları çıplak elle yendin, bu bir mucize, dostum," dedi delikanlı.

"Tanrı'ya şükür," mırıldandım.

“Kaspar, ben platformun üzerine sırt üstü düşerken tekerlek işareti yaptı. Soğuğu hissedemiyordum, kanayan yaralarımı, kırık kemiklerimin acısını hissetmiyordum. Bunun yerine, Vivienne La Cour ölmeden önce söylediği sözleri tekrar tekrar duyuyordum.

“Belki de kutsal akrabaların seni gerektiği kadar sevmiyorlardır.

"Ölülerin para biriminin aldatmaca olduğunu bilmeme rağmen, o lanet olası kaltağın söylediği tek bir kelimeye bile inanamayacağımı bilmeme rağmen, onun Foundry'den nasıl kaçtığını merak etmeden duramıyordum. Silah deposunun kapılarından gizlice kaçan o figürü hatırladım.

kapılarından gizlice kaçan silueti hatırladım.

“Siyahlar içinde. Hırsız gibi sürünerek. *“Aaron de lanet Coste*.

Ve yine mırıldandım. Bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Beni öldürmeye çalıştın..."

XII
EVDEN MEKTUP

“San Michon'un reviri otlar, tütsü ve her şeyden çok eski kan kokuyordu.

“Priory binasının zemin katında yer alıyordu ve üst katında rahibeler kalıyordu. Giriş holü geniş ve açık bir alandı, yüksek kemerli pencerelerden koyu kırmızı ışık sızıyordu, tavanda kimyasal küreler parıldıyordu. Duvarlarda duvar halıları asılıydı — Ana Hizmetçi ve bebek Kurtarıcı'nın büyük portreleri, melekler. Ama iyileştiğim hücre daha sadeydi: beyaz duvarlar, yumuşak bir karyola, temiz çarşaflar. Yatağımın üzerinde, ellerini yüzüne dayamış, kanlı gözyaşları döken İntikam Meleği Eloise'i tasvir eden güzel bir vitray pencere vardı.

"Revir, Esmeé adında bir rahibenin sorumluluğundaydı ve Kaspar beni onun şefkatli bakımına emanet etmişti. Esmeé iri yarı bir kadındı, elleri domuz budu gibiydi. Bir manastırda, gerçek bir genelevde çalışan bir rahibe kadar yersiz görünüyordu."

Gabriel elini belirsiz bir şekilde salladı.

"Uzman hizmetler hariç, elbette."

"Yine fahişe esprileri," diye iç geçirdi Jean-François. "Ne kadar da komik." "Siktir git," dedi Gabriel neşeyle, Monét kadehini kaldırarak.

"Bence yeterince şarap içtin, Silversaint."

"Bence bir erkeğe içki alışkanlıkları hakkında ders verecek son kişi sensin, vampir." Gabriel geriye yaslanarak bir yudum daha aldı. "Ahır saldırısından saatler geçmişti ve kemiklerim iyileşiyordu. Ama o ölü dişlerin açtığı yaraların izleri, soluk kanlı biri için bile zaman alacaktı. Bu yüzden, Priory'nin bakımındaydım.

"Kesinlikle dayak yiyebiliyorsun, Küçük Aslan. Bunu kabul ediyorum."

“Sesin geldiği yere baktım ve kapımda Greyhand'i keskin gözlerle izlerken gördüm.

“‘Seni tanımıyorsam, Voss'un Kanı olduğunu söylerdim,’ dedi.

“Ustımın şaka yapmaya çalıştığını anlamam biraz zaman aldı. Ve bu, onun böyle bir şey yaptığını hatırladığım ilk seferdi, ama neşeye hiç havamda değildim.

“Boğazın nasıl?” diye sordu.

"Yaşarım," diye mırıldandım, çenem hala ağrıyordu.

"Üçüne karşı bir," dedi, kılıcının kabzasına vurarak. "Etkileyici, evlat."

"Ben ustamın beni yaptığı şeyim."

"Tanrı'ya şükür. Yoksa bugün iki mezar dolduruyor olabilirdik."

“Gözlerimi kırptım. Başımı eğdiğimde, manastırın içinden gelen hafif bir ağlama sesi duyduğumu fark ettim. Gözyaşları içindeki yumuşak bir kalabalık. ‘La Cour… kaçarken birini mi öldürdü?’

“Greyhand başını salladı. ‘Manastırın bir rahibesi. Genç Kaveh atları getirirken cesedini bulmuş. Kanı kurumuş ve manastırın yükseklerinden aşağı atılmış.’

“Korku karnımı dondurdu.

“Chloe ve Astrid dün gece manastırın dışındaydı…

"Hangi rahibe, Efendim?"

"Aoife." Greyhand tekerlek işareti yaptı. "Zavallı kız."

“Aoife'nin ölümüne karşı suçluluk duygusu ve hafif bir üzüntü hissettim. O, Tanrı'nın sadık bir kızıydı ve bana her zaman şefkat göstermişti. Dün gece onu gördüğümde kutsal topraklardaydı, ama sanırım La Cour onu katedralden çıkarken yakaladı ve bana saldırmak için ahıra götürdü. Aoife'ye bir şey söylemiş olsaydım, acısını dindirseydim, belki onu kurtarabilirdim diye düşündüm.

"Ama neden katedraldeydi ki? Hem de ağlayarak?

"Greyhand'e baktım ve gözlerimi kısarak düşündüm.

“Burada çok fazla gizem var.

“La Cour nasıl kaçtı, Efendim?”

“Greyhand içini çekti. ‘Foundry tarafından kurutulmuş ve gümüşle yakılmış, elleri bağlarından kurtulacak kadar zayıflamıştı. Talon bu olaydan dolayı suçluluk duyuyor, zavallı adam. Aoife yıllardır onun yardımcısıydı. O, onun için bir kız evlat gibiydi. Ama o, Yüce Tanrı ve Yedi Şehitler adına bunun bir daha asla olmayacağına yemin etti.

“‘… Daha önce de oldu mu?’

“‘Hatırladığım kadarıyla, hayır.’

Yüzümü sabit tutuyordum, ama içim içimi yiyordu. Emin olamazdım, ama Aaron de Coste'nin o kaltağı beni mahvetmesi için serbest bıraktığına bahse girerdim. Benim ahırda yalnız kalacağımı çok iyi biliyordu. Bana kanını kullanarak kendini bir köpek gibi göstermişti *ve* Gauntlet'te beni öldüreceğine yemin etmişti. Bu, ellerini temiz tutmak ve şirketimizin kıdemli üyesi olarak kalmak için mükemmel bir yoldu.

"Ama Aaron, yaralı gururu yüzünden beni gerçekten öldürmek isteyecek kadar karanlık bir adam mıydı?

Ve intikam duygusu masum bir kız kardeşin ölümüne neden olmuş muydu?

“Greyhand benim öğretmenimdi. Koruyucumdu. Bu adama güvenmek istedim. Ama o bana bir kez yalan söylemişti. Ve ben hala itaatsizliğimin bedelini ödüyordum. Şüphelerimi onunla paylaşmak, özellikle de kanıtım olmadan, hiçbir işe yaramazdı.

“Ustam sessizliğimi üzüntüyle karıştırdı. Omzuma, hiç baba olmak istememiş bir baba gibi, garip bir şekilde vurdu. ‘Üzüntü günah değildir. Ama Aoife kardeşin artık şehitlerin yanında. Sen iyi iş çıkardın, Küçük Aslan. İki sefil ve bir soyluyu tek başına yenmek kolay iş değildi. Hem de çıplak elle?’

“Omuz silktim. ‘Adalet yerini buldu.’

“Beni dikkatle inceledi. ‘Skyefall'da olduğu gibi garip bir durum yok mu?

“Küçük Claude'un dokunuşumla kanının kaynadığını hatırladım. Talon'un sözleri: *Onu hemen Cennet Köprüsü'ne götürmeliyiz. Boğazını kesip suya atmalıyız*.

“Khalid emri verseydi, Greyhand beni gerçekten öldürür müydü?

"Hayır, Efendim," dedim.

“Bana neredeyse inanmış gibi homurdandı. ‘Öyleyse çabuk iyileş ve binmeye hazır ol, evlat. Gün batımı azizleri beklemez.’

"Karnımda kelebekler uçtu. 'Yine avlanacak mıyız?'

"Greyhand başını salladı. 'Talon, de Blanchet çocuğun testini tamamladı. Tahmin ettiğim gibi, kanı bir acemi için korkutucu derecede kalındı. Kith yaşlandıkça güçlenir, ancak bir miktar güç her zaman yaratıcıdan yaratılana geçer. Talon, küçük Claude'u dönüştüren yaratığın kesinlikle ancien olduğunu açıkladı.

"*Yaşlı* bir Voss mu?" diye fısıldadım.

"Evet," diye başını salladı Greyhand. "Abbot Khalid onu bulmamızı emretti. Bu kadar tehlikeli bir av için tek başımıza avlanamayız. Talon da bizimle birlikte geliyor."

“O huysuz herifin arkamda eyaletleri dolaşacağını düşününce içimden inledim. ‘Ama Talon bir seraph. Risk almaya değecek kadar önemli değil mi?’

"Ancien ölümcül bir avdır. Ve seraph, San Michon'daki Blood Voss'un en yaşlısıdır. O, sana ve de Coste'ye avımızdan korunmayı öğretecek."

“İsteksizce başımı salladım. ‘Ne zaman yola çıkıyoruz?’

"Yarın. O yüzden biraz harç içip sertleşsen iyi olur, Küçük Aslan. Acemi avcıları katletmek bir şey. Ama bu av, cesaretini gerçek anlamda sınayacak." Büyük paltosunun cebine uzandı, yüzü hiç olmadığı kadar yumuşaktı. "İyileşirken okuyacak bir şey."

“Greyhand bana basit mumla mühürlenmiş bir mektup uzattı. Mektubun kimden geldiğini anladığımda, yaralarımın acısı bir anda kayboldu. Ustam başını salladı ve beni yalnız bıraktı. Titreyen ellerimle mührü kırdım ve güzel el yazısıyla yazılmış mektubu okudum.

> *“Sevgili kardeşim,*
>
> *“Tanrı ve şehitler bu mektubun sana ulaşmasını diliyorum. Sana çok kızgın olduğumu bil. Bu benim sana yazdığım beşinci mektup ve sen aylardır* bir kez bile *yazmadın. Ama bir anlık zayıflıkta seni yine özlediğimi fark ettim ve annem sana yazmamı söyledi. İşte mektubum.*

“Ben çok iyiyim, ama yine de burada olmanı diliyorum. Lorson'da hayat, senin utanç verici davranışlarınla dikkatleri benim yaramazlığımdan uzaklaştırmadığı için çok sıkıcı. Babama, onun yetiştirmeye çalıştığı Tanrı korkusu olan kızı olduğumu kanıtlamak için çaresiz bir girişimde bulunarak, bu günlerde kilisede mumcu olarak hizmet ediyorum. Père Louis'nin her zamanki gibi dayanılmaz olduğunu duyunca sevineceksin. Belediye meclisi başkanının kızı baharda evlenecek ve o da kutsal güne kadar her hafta prova yapmamızı ısrarla istiyor. Onun kutsal şarabını zehirlemeyi ciddi olarak düşünüyorum. Kullanabileceğim otlar konusunda tavsiyen var mı?

“Diğer haberler: Masonun oğlu Philippe bana aşık ve peşimde. Onun coşkusu takdire şayan, ama ben asla evlenmeyeceğim. Bunun yerine, bir maceracı olacağım, şöhret ve servet arayışında dünyayı dolaşacağım ve bir esnafın oğlundan daha ilginç birini fethedeceğim. Belki bir gün küçük manastırına uğrar ve sevgili kız kardeşinin mektuplarına cevap verme nezaketini göstermediğin için kulaklarını çekip dururum.

“Annen de seni çok özlüyor. İyi beslendiğini ve aptalca şeyler yapmadığını umduğunu söylüyor. Başka bir şey söylemek istediğini sordum ama şu anda ağlıyor, sen anla artık.

“Umarım kırsalda böcekleri kovalayarak eğleniyorsundur. Lütfen kendini öldürme, bana bu iyiliği yap. Yoksa başımdan düşmez.

“Ve Tanrı aşkına, lanet olası annene mektup yaz.

“Seni seven kız kardeşin, “Celene

"Benim küçük yaramazım..." diye fısıldadım.

"Kız kardeşimin mektubunu göğsüme bastırırken gözlerim yanıyordu. Lorson'daki ailemi ve kız kardeşimi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Celene'nin mutfak masasında yazarken,

annemin ocakta çalıştığını hayal ettim ve bir an için onların yokluğu o kadar keskin hissettim ki, kendimi kesmekten korktum. Eski aşkımın nişanlandığı haberi de midemde bir taş gibi duruyordu. Bir parçam, Ilsa'nın ona yaptıklarımdan sonra benden nefret ettiğini biliyordu ve zaten gümüş azizler evlenemezdi. Yine de, eski dünyamın bensiz gayet iyi gidiyor gibi görünmesinden dolayı hafif bir üzüntü hissettim.

"Fairdawn, iyi bir acemi," dedi bir ses.

Celene'nin mektubundan başımı kaldırdığımda, onu kapının eşiğinde gördüm. Loş gün batımı ışığı, başının etrafında bir hale gibi duruyordu ve kömür karası gözleri her zamanki gibi okunaksızdı. Ama yüzüne baktığımda, kalbimdeki üzüntünün hafiflediğini hissettim.

"'Benim adım Sisternovice Astrid. Hadi seni besleyip su verelim, olur mu?'

"Bir tabak çorba ile odaya girdi, yatağın yanına oturdu. 'Ağzını aç!'

"Ben..."

"İtirazım, ağzıma dolu bir kaşık sokmasıyla sustu. Çiğnememi bekledi, sonra daha fazlasını kaşıkla ağzıma doldurdu. Her zamanki gibi davranmıyordu ve Aoife'nin ölümünden dolayı üzgün olabileceğini düşündüm, ta ki Rahibe Esmeé'nin dışarıda ağlayarak geçip gittiğini görene kadar. Büyük kadın duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşınca, Astrid öfkeyle fısıldadı.

"'Dikkatsizlik aptallıktan daha takdire şayan bir özellik olduğunu söylediğimi biliyorum. Ama sadece bir kürekle silahlanmış üç soğukkanlı adamla dövüşmek biraz fazla kaçmaz mı?'

"Sizi de görmek güzel, Majesteleri."

"'Oh, o okul çocuğu gülümsemesini bir kenara bırak ve git buradan,' diye ters bir şekilde gülümsedi ve ağzıma bir kaşık daha tıkıştırdı. 'Bana göre hiçbir önemi yok, Gabriel de León.'

"'Revirde mi çalışıyorsun?'

"Astrid alaycı bir şekilde güldü. 'Bu ellerle yatak altlığı mı?

Sanmıyorum.' "'O zaman neden buradasın?'

"Esmeé'ye yardım eden rahibe Aoife'ye yakındı. Béatrice, o olaydan sonra kendini iyi hissetmiyor. Astrid omuz silkti. "Bugün onun yerine gönüllü oldum."

"Dur tahmin edeyim. Bir iyilik için, değil mi?"

“‘Bunu kesinlikle kara ve buruşuk kalbimin cömertliğinden yapmadım.’

“Astrid'in sesinden, bu konuda yalan söylüyor olabileceğini anladım, ama ısrar etmedim. ‘Her şey iyi güzel, ama soruma cevap vermedin. Neden *buradasın*?’

Sisternovice dudaklarını sıktı ve yemeği bir kenara koydu.

“‘Hoşuma gitmedi. Bana verdiğin sözü tutmadın, Acemi.’ “‘Asla yapmazdım—’

"Bu tamamen senin suçun değil," dedi, itirazıma karşı elini kaldırarak. "Ama duyduğuma göre, gelecek hafta Chloe'ye kılıç kullanmayı öğretemeyeceksin, çünkü Blood Voss'un bir eski üyesini bahçe küreği ya da benzeri bir şeyle öldüreceksin."

"Ben... korkarım ki bu biraz daha zor olacak."

"Sen nasıl istersen." Uzun, koyu renkli saçlarını geriye doğru düzeltti. "Ama anlaşmamızın hala geçerli olduğundan emin olmak istedim. Sen yokken kütüphanede senin mirasınla ilgili sırları aramaya devam edeceğim. Sen döndüğünde ise iyi Chloe'yi eğitmeye devam edeceksin."

“Onun gözlerine baktım. Bakışları her zamanki gibi anlaşılmazdı, ama son kelimesine verdiği ağırlığı fark edemedim. Astrid'in benim için korktuğunu anladım. Aoife'nin cinayetinden, ahırdaki saldırıdan sonra, belki de benim içinde bulunduğum ortamın ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmişti. Ve o anda, Astrid Rennier'in aslında söylemeden bir şey anlatmaya çalıştığını düşündüm.

"Geri döneceğim," diye başımı salladım. "Ben sözümün eriyim, Majesteleri."

"Henüz tam bir erkek değilsin." Küçük bir gülümseme zorladı. "Haftaya on altı olacaksın, değil mi?"

Astrid bana bir deste kaba kağıt uzattı ve onu açtığımda kalbim üç kez atlamış gibi hissettim. Onun eskiz defterinden bir sayfaydı, ama bir ayna da olabilirdi. Sanatı her zamanki gibi kusursuzdu, ama bu sefer Astrid, Justice veya Chloe yerine beni çizmişti.

“O çocuğun yüzüne bakarken, San Michon'a geldiğinden beri ne kadar değiştiğini görebiliyordum. Uzun, koyu renk saçlar. Keskin çene. Gri gözler. Yanımda, benimkilerle aynı şekle sahip, vahşi ve gururlu bir aslan çizmişti. Sanki Astrid benim içimdeki çocuğu görmüş ve benim olacağım adamın hatlarını çizmişti. Onunla

bakışlarıyla karşılaştığımda, kendimi tekrar gülümserken buldum. Bu kız, Gümüş Tarikatı'nın bir sisternovice'siydi. Üzerindeki giysiler dışında hiçbir şeyi yoktu. Yine de bana bir hediye vermeyi başarmıştı.

"Mutlu azizler günü, Acemi."

"Hediyen için teşekkürler, Sisternovice."

"Gözlerini kırptı. 'Etkilenmemiş gibi görünüyorsun?

"Yanımdaki kağıtta Celene'nin mektubuna baktım. 'Bu harika bir hediye, şüphesiz. Sadece başka bir tane daha isteyecek kadar cesur muyum diye merak ediyorum.

"Şansını zorlamak" deyimini duydun mu?

“Küçük kız kardeşimden haber aldım. Aylardır bana mektup yazıyor, ama ben ne cevap vereceğimi bilemedim. Ancak mektubu bana annemi hatırlattı. Ona babam hakkında yazsam mı diye düşünüyorum. *Gerçek* babamdan bahsediyorum.” Başımı salladım. “Ama doğrusu, San Michon'da başka kimsenin onun cevabını okumasını istemiyorum. Bu manastırdaki birçok kişi sana minnettar. Ona gizlice haber verebilir misin?”

Astrid, Celene'nin mesajına bakarken koyu renk gözleri yumuşadı.

"Elbette. Cevaplanmayan bir mektup, görmezden gelinen bir öpücük gibidir. Annen seni özlüyor, buna şüphe yok." Güvercin beyazı cüppesinin içinden eskiz defterini çıkardı, bir sayfa kopardı ve bana bir parça kömür verdi. "Gitmeden mektubunu yastığının altına sakla. Sen kırsalda sülükleri kesip köylü kızlarını bayılttığın sırada annenin mektubu almasını sağlarım."

"Teşekkürler, Majesteleri," diye gülümsedim. "Size borçluyum. Gerçekten."

"Ve bunu asla unutmayacağım. Dikkatli ol, Acemi." O, vitray pencerenin ötesindeki loş gün ışığına baktı. "Yakında bana o kadar borçlu olacaksın ki, bu korkunç yerden kaçmama yardım etmek zorunda kalacaksın. Ve zavallı Aoife'nin gittiği yoldan daha iyi bir yoldan."

“‘O kadar mı kötü?’ diye sordum nazikçe. ‘Burada olmak?’

“‘Kötü mü?’ diye gülerek, aniden acımasız ve soğuk bir sesle cevap verdi. ‘Hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeye sahip değilim. Damarlarımda imparatorların kanı akıyor, ama yine de, rüzgârın estiği yere sürüklenen, dümeni olmayan bir tekne gibiyim. Güçsüzlük kadar acımasız bir cehennem yoktur.’

“Bu sözler kalbimi biraz burktu. San Michon artık benim evimdi, ama Astrid için burası bir kafesten başka bir şey değildi. Bu garip, sinir bozucu kızı sadece birkaç haftadır tanıyordum, ama yine de bu yerin onsuz nasıl bir yer olacağını merak ettim. Tepsiyi toplayıp soğuk taşların üzerinde uzaklaşırken onu izledim. Kapıya ulaştığında son bir kez dönüp baktı.

"Zayıf ve aptal bir kız, avında şans dilerdi Gabriel de León. Zayıf ve aptal bir kız, Tanrı'dan sana bereket ve tüm kötülüklerden korumasını dilerdi."

"Ama sen zayıf ve aptal bir kız değilsin."

"Hayır. Ben lanet olası bir kraliçeyim."

"Ve bununla birlikte, o gitmişti."

XIII

KANIN HER TONU

"Astrid'in durduğu yere uzun bir süre baktım ve o gittikten sonra odanın daha küçük göründüğünü fark ettim. Sonra iç çekerek kömürü aldım ve yazmaya başladım. Bir parça parşömen, söylemek istediklerimi yazmak için yeterli değildi, ama elimden geleni yaptım. Veda ettiğimizden bu yana yeterince zaman geçmişti. Yalnızca sorularla dolu yeterince gece geçmişti.

“Sevgili annem,

“Daha önce yazamadığım için lütfen beni affet. Celene'nin tüm mektuplarını aldım ve bu mektubun sana sağ salim ulaşmasını diliyorum. Ayrıldığımızda aramız pek iyi değildi, ama benim iyi olduğumu ve seni ve o yaramaz çocuğu düşündüğümü bil. İkinizi de çok özledim.

“Doğumumun günahı San Michon'un kardeşleri tarafından açıklanmıştır ve ben her gün bununla mücadele etmek için elimden geleni yapıyorum. Bana gerçeği daha önce açıklamadığınızı anlıyorum, ama şimdi bana söyleyebileceğiniz her şeyi bilmem gerekiyor. Babamın adı neydi? Nasıl tanıştınız? Bu canavar hala yaşıyor mu ve eğer öyleyse, nerede bulunabilir?

“Hayatım buna bağlı olabilir, anne. Beni biraz olsun seviyorsan, lütfen bana bilmem gereken her şeyi anlat. Celene'ye tüm sevgimi ilet, kendine saklayacak olan kısmı hariç. İkinize de verebileceğim her şeyi verdim.

“Seni seven oğlun Gabriel

“P.S. O yaramaza yakında mektup yazacağımı söyle. Şimdilik, kovalamaca oynamam lazım.

Astrid'in dediği gibi mektubu sıkıca katlayıp yastığımın altına sakladım. Annemin cevap vermesi ne kadar sürer bilmiyordum, ama merak etmek zorunda kalmadım.

“Ertesi gün, Rahibe Esmeé'den onay aldım. Ve zavallı Rahibe Aoife için yas şarkılarıyla örtülü bir şafak ayininden sonra, yine ahırda Justice'i eyerliyordum. Kaspar ve Kaveh yardım etmek için oradaydılar, ikisi de Aoife'nin cinayetinden dolayı sarsılmış görünüyorlardı. Özellikle Kaveh'i izledim, onunla ölen rahibe arasındaki garip karşılaşmayı düşünüyordum. Bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyordum, ama ona soramazdım - deli olmasa bile, muhtemelen yalan söylerdi.

Soğukkanlılarla yaptığım savaşın kokusu, yanık saç ve kömür kokusu hala havada asılı duruyordu. Usta Greyhand ve Aaron da benimle birlikteydi, bize eşlik edecek somurtkan piç de oradaydı. Aylarca parmaklarımı kan içinde bırakan kül ağacından yapılmış sopa ortalıkta yoktu. Seraph Talon, Avcıların kardeşleri gibi giyinmişti. Uzun bir palto ve gümüş bombalarla dolu bir bandolier takmıştı, göğsünde gümüşten yedi yıldız vardı. Abbot Khalid'in bizimle bir seraph gönderdiği düşüncesi, avımızın ne kadar tehlikeli olacağını bir kez daha fark etmemi sağladı.

Talon'un yüzü sert, yanakları kederle çökmüştü. Yanılmış olabilirim, ama gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım. "Teşekkürler, evlat. Zavallı Aoife'nin intikamını aldığın için. İyi iş çıkardın."

"Ben eğildim. 'Zayıf bir kan için.'

"Üç soğukkanlı, silahsız ve tek başınıza mı?" Aaron bana yan gözle baktı. "Bunu nasıl atlattığını bana anlatmalısın, Küçük Kedicik."

"De Coste'ye gülümseyerek merakla sordum. 'Kedilerin dokuz canı vardır, Aaron. Aslanlar da.'

"Ve hepsine ihtiyacın olacak," diye homurdandı Greyhand, eyerini kaldırırken. "Ve bu Av'dan sağ salim çıkabilmemiz için Yüce Tanrı'nın lütfu."

“De Coste soğuk mavi bakışlarıyla bana bakarken başımı salladım. Sesi yumuşaktı, ama sessizlikte net bir şekilde duyuluyordu. ‘Onları savurduğun için Yüce Tanrı'ya şükrediyorum, de León.

"Ben de şükrediyorum," diye cevapladım. "Ve senin endişen için de, kardeşim." Aaron eşyalarını toplamaya devam etti. Greyhand hafifçe homurdandı,

İçeriğinde aramızda bir tür barış olduğu izlenimi vardı. Ama Justice'i eyerlerken, böyle bir şeyin olmadığını biliyordum. Gerçek bir kanıtım yoktu, ama de Coste'nin La Cour kadını Foundry'den serbest bıraktığından neredeyse emindim. Yoksa neden Silahhanede oyalanıyordu ki?

"Bu kurnaz herif, gururunu incitmiş diye bana bir soyluyu peşime takmıştı ve intikamı zavallı Aoife'nin hayatına mal olmuştu. O canavarın yerine Astrid ya da Chloe'nin yakalanmasının ne kadar kolay olabileceğini çok iyi biliyordum. Ve şimdi, de Coste arkamı kollarken, hayatımda karşılaştığım en tehlikeli ava çıkıyordum.

“Yine de başka seçeneğim yoktu. Blood Voss'un bir eski üyesi Nordlund'u takip ediyordu. Forever King tüm gücünü Vellene'de toplarken, bu kadar güçlü bir Ironheart'ın Talhost'un doğusunda olması mantıklı değildi. Böylece, Seraph Talon'un önderliğinde, karların içinde yolumuzu bulmaya çalışarak Godsend Dağları'na doğru yola çıktık.

"Hiçbirimiz o yolun sonunda bizi bekleyen dehşeti tahmin edemiyorduk. Ne de bu avın Greyhand, Aaron ve benim birlikte katılacağımız son av olacağını. Ama yılmadan, hatta hevesle, kaderimi bir kez daha Tanrı'nın ellerine teslim ettim ve avımızın peşine düştüm."

Ciddi bir kalenin ortasında, sessiz bir hapishane hücresinde, Son Gümüş Aziz bardağını doldurmak için uzandı. Sadece birkaç damla Monét kaldığını görünce, hafifçe küfretti. Tek bir şişeyle sarhoş olamayacak kadar çok içki içen biriydi ve verdikleri kutsal iksirin etkisi de geçmeye başlamıştı. Gabriel bunu şimdi hissedebiliyordu, karnının derinliklerinde gıdıklanıyor, gözlerinin arkasında kaşınıyordu. En sevdiği düşmanı. Nefret ettiği dostu.

"Susadın mı?" diye sordu Jean-François, lanet olası kitabına bir şeyler karalarken. "Susadığımı biliyorsun."

"Daha fazla şarap?" Chocolat'ın gözleri Gabriel'inkilerle buluştu. "Ya da daha sert bir şey?"

"Sadece lanet olası bir içki getir, seni kutsal olmayan orospu."

Gabriel, vampir parmaklarını şıklattığında titrek ellerini birbirine bastırdı. Demir kapı açıldı ve o köle kadın her zamanki gibi eşikte duruyordu. Bileğindeki ısırık izi artık sadece

soluk bir çizik kalmıştı, efendisinin damarlarından emdiği kan, yarayı sanki hiç olmamış gibi iyileştirmişti. Ama Gabriel hala kanının kokusunu alabiliyordu, gözlerine bakmamak için başını çevirdi.

Hayatı boyunca bu odada yaşamış gibi hissetti.

"Daha fazla şarap, aşkım," dedi Jean-François. "Ve misafirimiz için yeni bir kadeh."

Kadın reverans yaptı. "Ben sizin hizmetkarınızım, efendim."

Gabriel'in ayağı yere hızlı ve kesik bir ritimle vuruyordu. Midesi yavaşça buz gibi bir düğüm haline geliyordu. O hayalet gibi soluk kelebek geri dönmüş, bir kez daha fenerin cam bacasına boşuna çarpıyordu. Gabriel öne eğilip sağ yanağındaki gözyaşı izlerini parmağıyla izlerken, Jean-François'nın kucağındaki kitaba baktı. Vampir, Astrid'in o gece kütüphanede olduğu haliyle bir resmini bitiriyordu: yanan mumlar ve vitray pencerelerle çevrili. Sonsuza kadar genç. Sonsuza kadar güzel. Benzerlik o kadar fazlaydı ki, göğsü acıyordu.

"Demek öyle," diye mırıldandı vampir. "Nordlund'da dolaşan Demir Kalpliler'in bir büyüğü."

"Evet," diye cevapladı Gabriel.

"Bir ancien için oldukça beceriksiz, değil mi? Peşine düşmen için iz bırakmak?"

Gabriel omuz silkti. "Yaşlılar bile beslenmek zorundadır. Ve tüm güçlerine rağmen, Voss'ların imparatorluğu dolaşmanın sıradan yollarından başka bir yolu yoktu. Eğer Ebedi Kral gökyüzündeki canavarlarla doğrudan konuşabilseydi, tüm bu hikaye çok farklı olabilirdi. Ama o zamanlar siz Chastains hala gölgelerde korkakça saklanıyordunuz."

"Sabrı korkaklıkla karıştırma, de León." "Tanımadığım
her aşağılık insanın söylediği şarkı."

Vampir, sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Sonunda bu imparatorluğu yönetecek olan Ebedi Kral değil, melez. Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi. Senin soyuna bakılırsa, leş yiyicilerle alay edecek kişi değilsin."

"Ne zaman bu konuya döneceksin diye merak ediyordum."

Gabriel, sakallı çenesini ovuşturarak canavarın gözlerine baktı.

"Kırk," diye düşündü. "Belki elli."

Jean-François gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Daha önce kaç yaşında olduğumu düşündüğümü sormuştun." Gabriel omuz silkti. "Şimdi biraz zaman geçirdik, bir tahminde bulunabilirim. Kendini eski bir tarihçi gibi davranıyorsun, ama yaşlı değilsin. Aslında, benden çok da büyük değilsin."

"Gerçekten mi? Neden böyle düşünüyorsun, de León?"

"Yeterince korkmuyorsun." Gabriel başını eğdi. "Söylesene, karanlık annen ve solgun metresi Margot Chastain, Soyadının İlk ve Sonuncusu, sana bu görevi verdiğinde, beni seninle birlikte buraya kilitlediğini mi düşündün, yoksa seni benimle birlikte buraya kilitlediğini mi?"

"Senden korkacak hiçbir şeyim yok, de León," dedi vampir alaycı bir şekilde. "Sen, türünün son umudunu parmaklarının arasından kayıp taşın üzerine cam gibi parçalanmasına izin veren, köpek soyundan gelen sarhoş bir sefilisin."

"Kutsal Kase." Gabriel başını salladı. "Senin de bu konuya döneceğini merak ediyordum."

"Ben hiçbir yere dönmüyorum, Silversaint."

"Keşke bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydin, lanet olası parazit."

Kapı açıldı ve köle eşikte durdu, bir elinde altın tepsi tutuyordu. Odadaki gerginliği hissetti, gözleri tarihçideydi.

"Her şey yolunda mı, Efendim?"

Vampir gözlerinden altın rengi bir bukleyi çekip attı. "Oldukça iyi, Meline. Ama konuğumuzun dili kuruduğunda sinirleri geriliyor gibi görünüyor. Hallet, lütfen."

Kadın odaya girdi, masaya taze bir kadeh şarap koydu, şişeyi de yanına. Gabriel gözlerini ileriye dikmiş, vampirin kitabındaki resme bakıyordu. Astrid'in anıları hâlâ tazeydi. Yara yeniden açıldı. Hikayelerini ne kadar uzun anlatırsa, o kadar çabuk sona ermesi gerekecekti ve bunun için yeterince içmediğini biliyordu. Bu yüzden, bakışlarını karşısındaki canavara çevirdi. İpek brokar, samur tüyleri ve parlak incilerle süslenmiş bu korkunç yaratığa.

"Kutsal Kase'nin Tarikatı hakkında daha fazla konuşabilirim," diye teklif etti. "Chloe. Dior. Peder Rafa ve diğerleri. İstersen."

"İstemiyorum," diye itiraz etti vampir, belki biraz fazla sertçe. "Bu hikayeyi, kızgın bir tavşan gibi zıplayarak anlatamazsın, Silversaint."

"Ne istersem onu yapabileceğimi göreceksin, vampir. En azından İmparatoriçe istediğini elde edene kadar." Siyah ve kırık tırnaklarını, ellerindeki kurumuş kanı, külleri ve gümüş rengi mürekkebi inceledi. "Ve onun istediği şey Kutsal Kase'nin hikayesi. Ona ne olduğu. Onu nasıl kaybettiğim. Öyleyse, bir süreliğine bu numarayı bırakmaya ne dersin? En azından San Michon'a dönecek kadar sarhoş olana kadar."

Vampir yüzünü değiştirmedi. Ama Gabriel, o çikolata rengi gözlerde parıldayan kıvılcımı çok iyi tanıyordu. Onu, aralarında duman gibi süzülen, şarap ve kanla karışmış kokusunu alabiliyordu.

İstiyorum.

"Nasıl istersen," dedi Jean-François, sesini düz tutarak.

"Emin misin? Dediğin gibi, çocuk masallarına ihtiyacın yok."

"Soluk hanımım, tüm hikayeni kaydetmemi emretti, de León. Şahsen benim için fark etmez."

"Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar."

"İstediğin bu mu, Silversaint?" diye sordu vampir, koyu renkli gözleriyle soluk gri gözleri araştırarak. "Beni tatmak mı? Bizim için iştahın açıldığını duymuştum."

Gabriel yeni şarap kadehini aldı ve uzun bir yudum aldı. "Sen benim tipim değilsin, Chastain."

Jean-François yalanın kokusuna gülümsedi ve kalemini daldırdı. "Demek öyle. Chloe Sauvage ve onun dağınık grubu. San Michon'da sisternovice olarak tanıdığın bir kız. İlk karşılaşmanızın Tanrı'nın kendisi tarafından ayarlandığını iddia eden bir kız. On yedi yıl sonra Sūdhaem'de seni keşfetmesi, onun çılgın fikirlerinden vazgeçmesine pek yardımcı olmamış olmalı."

"Hiç de değil. Chloe, dediğim gibi inançlı biriydi."

"Danton'dan, Vellene'nin Canavarı ve Ebedi Kral'ın en küçük oğlu, Dior'u ele geçirmek isteyen adamdan kaçmıştın. Chloe'nin arkadaşlarını sefil bir çeteden kurtarmış, genç Dior'un peşinde olan bir başka gizemli soyluyu da savuşturmuştun. Ve bu çocuk, Grail'in yerini bildiğini iddia etti.

Grail'in yerini bildiğini iddia etti. San Michon'un kayıp kadehi, Kurtarıcı'nın tekerlek üzerinde ölürken kanının akıtıldığı kadeh."

"Sanki dikkatle dinlemişsin gibi."

"Ama neden Chloe'ye Volta Nehri'ne kadar eşlik etmeyi kabul ettin?" Jean-François, gümüş azizin parmaklarına kazınmış P A T I E N C E yazısına başını salladı. "Karın ve kızın seni evde bekliyordu. Ve bu Dior'un kadehin yerini bildiğine açıkça inanmıyordun."

"Hayır. O çocuğu lanet olası bir yalancı, Chloe'yi de lanet olası bir aptal olarak seçmiştim. Ama Danton Voss, ben inanmasam da Dior'un peşine düşmeye değer olduğunu düşünüyordu. Forever King'in ailesiyle işim vardı. Bitmemiş ve her türlü kanlı iş. Yalancılar ve aptallar olabilirlerdi, ama Chloe'nin eşlik etmesi en azından bir açıdan işime yarayabilirdi."

"… Yem," diye anladı Jean-

François. "Evet."

Vampir, dudaklarını büzerek Gabriel'e baktı.

"Boynuna ip gibi dolanan aldatmacanın kurbanı olan çocuğa ne oldu? Bir avuç atı kurtarmak için yanan ahıra dalacak kadar hayatına değer veren çocuk? Bir çocuğu kurtarmak için *her şeyi* yapmaya hazır, kendi annesinin çektiği acıları başka bir anneye yaşatmamak için her şeyi feda eden çocuk?" Jean-François, Gabriel'in elindeki yedi yıldızı gördü. "Yüce Tanrı'ya olan inancı gümüş gibi parıldayan, karanlığı kutsal bir alev gibi aydınlatan çocuk mu?"

"Tüm çocukların başına gelen şey, soğukkanlı." Gümüş

aziz omuz silkti ve kadehini bitirdi.

"Büyüdü."

DÖRDÜNCÜ KİTAP

KARANLIK GÜNEŞİN IŞIĞI

Havada sineklerin ilahileri yankılanıyordu ve kurtarıcılar Tanrı'ya dua ediyorlardı. Çünkü Kara Aslan onları acımasız bir katliamdan zaferle çıkarmış olsa da, şimdi eşi benzeri görülmemiş bir dehşetle karşı karşıyaydılar: çiftlik hayvanlarının barınaklarına benzeyen, tahtadan değil demirden yapılmış kafesler. Ve içinde can çekişenler yük hayvanları değil, erkekler, kadınlar ve hatta çocuklar; yaşayan ve ölülerden oluşan büyük bir kalabalık, kutsal olmayan susuzluklarını gidermek için hayvanlar gibi tutuluyordu.

Kara Aslan başını eğdi. Ve büyülü kılıcını kanlı toprağa sapladı.

Ve ağladı.

—JEAN-SÉBASTIEN RICARD
Triúrbaile'nin Kurtuluşu

I

DERİN VE DAHA DERİN

“CEHENNEM peşimize düşmüş gibi bütün gece at sürerek geçirdik. İlk kış karları yağıyordu, gözetleme kulesindeki savaşta ellerime bulaşan kan lekeleri hâlâ kurumuş değildi. Ama güneş gökyüzüne çıkıp da o acınası halini gösterene kadar kendimi güvende hissetmedim. Gün ışığı artık Ölüler için bir tehdit değildi, ama Danton Voss bir daha tam güçle saldırmayacak kadar aptal değildi.

"Bir dahaki sefere, gece gelecek.

“Mantarlarla kaplı uzun bir ölü meşe ormanına girdik. Kuzey rüzgarı soğuk sırları fısıldıyordu, kulakları ve mavi parmak uçlarını ısırıyordu. Yan tarafta at sürerken, bu garip grubu yan gözle inceleyip, küçük Chloe Sauvage'ın beni ne kadar derin bir belaya sürüklediğini merak ediyordum.

Onu görmeyeli on yıldan fazla olmuştu, ama bu kadar değişmesine yine de şaşırmıştım. Chloe her zaman kitap kurdu, ciddi ve aşırı dindar bir kızdı. Ama çilleri solmuş, gözleri yaşlanmıştı; bir zamanlar bir kız olan kız artık bir kadındı. Rahibe kıyafetinden çok asker kıyafetine benziyordu; zincir zırhın üzerine koyu renkli bir cüppe, belinde gümüş çelik bir kılıç ve sırtında tekerlek kilitli bir tüfek, sinir bozucu kahverengi bukleler uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ama hayalet ormanından geçerken, boynundaki gümüş yedi yıldızı durmadan ovuşturuyor, dudakları sessizce dua ediyordu.

“Dior, Chloe'nin arkasında at sürüyordu. Çocuğun kolları kutsal rahibenin belini sarmış, neredeyse hiç durmadan konuşuyordu. Garip biriydi; malikane lordunun frak ceketini giymiş, dilenci kralın pantolonunu giymiş, kül beyazı saçları parlak mavi gözlerine dökülüyordu. Ceketinde gümüş bir hançer taşıyordu ve omzunda ağır bir yara izi vardı. Onu on dört yaşında falan tahmin ederdim, ama onda keskin bir kenar vardı, cam kadar keskin

ve sokaklarda yetişmiş bir keskinlik vardı. Bana, yarım pirinç sikke için boğazımı kesecekmiş gibi bakıyordu.

"Saoirse, Phoebe yanında koşarak yürüyerek yol alıyordu. Tüm gruptan en çok katil beni etkilemişti. Ölü ağaçların arasında bir hayalet gibi dolaşıyor ve taşıdığı kılıçların eğlence için olmadığını gösteren bir zarafetle hareket ediyordu. Kurt derisinden yapılmış pelerininin altında, güzel işlenmiş deri ve zincir zırh, siyah ve üç ton yeşil renkli bir etek giyiyordu. Yüzünün sağ tarafında, kan kırmızısı iki çizgi vardı. Onunla birlikte koşan büyük kırmızı dağ aslanı, çoğu atı tedirgin ediyordu ve ikili, gün boyu yorulmadan keşif yapıp, ara sıra kontrol için geri dönüyordu.

Son olarak, rahip ve kahin şarkıcı Père Rafa ve Bellamy Bouchette yan yana at sürerek geldi. Rafa'nın cüppesi, çoğu manastır erkeğinin sırtında gördüğünüz soluk, ev yapımı kumaştan yapılmıştı. Cildi eski deri gibi koyu ve yıpranmıştı, uzun, ince burnunun ucuna kalın, kare gözlükler tehlikeli bir şekilde oturmuştu. En küçük parmağımla bile kırabilecek kadar zayıf görünüyordu, ama yine de gözetleme kulesindeki savaşımızı hatırlıyordum — o garip maskeli soyluyu arkamızda gördüğünde boynundaki tekerlek şenlik ateşi gibi yanıyordu.

Bellamy, koyu gri renkli güzel bir ceket, zırh ve gri tilki kürkünden yapılmış bir pelerin giymişti. Boynuna altı müzik notası bulunan gümüş bir zincir asılıydı. Uzun kılıcı belinde asılıydı, gri keçe şapkası o kadar eğik duruyordu ki, kafasından düşmemesi şaşırtıcıydı. Çenesi kürek bıçağı gibiydi ve nasıl başardığını bilmiyordum ama sakalları hala üç günlük uzunluğundaydı. Rahibin yanında at sürüyordu ve yaşını yirmi civarında tahmin etmeme rağmen, on üç yaşındaki bir çocuk gibi güzel kan ağacından yapılmış lütunu ile oynuyordu."

"Sanatsal bir şekilde mi?" diye sordu Jean-François.

"Sürekli. Soothsingers'dan *nefret* ediyorum. Patates kadar nefret ediyorum."

"Neden?"

"Şairler pisliktir," diye iç geçirdi Gabriel. "Ve ozanlar da sadece halka açık yerlerde kendilerini çalmaya izin verilen şairlerdir. Kendi düşüncelerini parşömene dökmeye değer bulan, hatta lanet olası bir balad yazmaya değer bulan kendini beğenmiş aptallardır."

"Ama *müzik,* de León..." Vampir, konuşmaları başladığından beri belki de ilk kez canlanarak öne eğildi. "Müzik, anlatılamaz bir gerçektir. En garip ruhlar arasında bir köprüdür. Birbirlerinin dilinden tek kelime bile anlamayan iki adam, aynı nakaratla kalplerinin aynı şekilde uçtuğunu hissedebilirler. Bir adama en önemli dersi ver, ertesi gün unutabilir. Ona güzel bir şarkı hediye et, o şarkıyı kargalar kemiklerinden bir kale yapana kadar mırıldanacaktır."

"Çok güzel, vampir. Ama gerçek daha keskin bir bıçaktır. Gerçek şu ki, çoğu adam şarkı yazıyor ki kendi sesini duyabilsin. Geri kalanlar ise şarkı için değil, şarkının sonunda alkışlanmak için şarkı söylüyor. Çoğu adamın yeterince yapmadığı şey nedir biliyor musun?"

"Söyle bana, Silversaint."

"Çenelerini kapatmıyorlar. Oturup dinlemiyorlar. Kendimizi *sessizlikte* tanırız, vampir. Önemli soruları sessizlikte duyarız, gözlerimizin kabuklarında bebek kuşlar gibi tırmalayarak*. Kimim ben? Ne istiyorum? Ne oldum ben?* Gerçek şu ki, sessizlikte duyduğun sorular her zaman en korkutucudur, çünkü çoğu insan cevapları dinlemek için zaman ayırmaz. Dans ederler. Şarkı söylerler. Kavga ederler. Sikişirler. Boğulurlar, boğazlarını balla, ciğerlerini dumanla, kafalarını bokla doldururlar, böylece kim olduklarının gerçeğini asla öğrenmek zorunda kalmazlar. Bir adamı bin kitapla birlikte yüz yıl boyunca bir odaya kapat, bir milyon gerçeği öğrenir. Onu bir yıl boyunca sessiz bir odaya kapat, *kendini* tanır.

Vampir, gümüş azizin şarabını son damlasına kadar içmesini izledi, sonra bardağını titreyerek ağzına kadar doldurdu.

"İroni nedir biliyor musun, de León?"

"Bundan kılıç yapıyorlar, değil mi? Kömürle karıştırıp çekiçle vuruyorlar, değil mi?"

"İkinci şişesinin yarısını bitirmiş, bir pipo daha içmek için ter döküyor ve başkalarının kötü alışkanlıklarını eleştiriyor." Jean-François tısladı. "Aptaldan daha kötü tek şey, kendini akıllı sanan aptaldır."

"O sessiz odada zamanımı geçirdim, vampir. Ne olduğumu *biliyorum*."

Gümüş aziz kadehini kaldırdı ve gülümsedi.

“Sadece pek sevmiyorum.

“Sonunda, atlarımızın yanlarından su fışkırarak akan Ümdir nehrini sığ bir geçitte geçtik. Nehir derinleştikçe Dior sırtını dikleştirmiş gibiydi ve ben de çocuğun çaldığı o güzel paltosunun ıslanmasından korktuğunu düşündüm. En azından bir süreliğine konuşmayı kesti. Jezebel ıslanmayı umursamıyor gibiydi ve ben de büyük yük beygrine kulaklarının arkasını sevgiyle kaşıyarak hediye ettim. Koşullarının değişmesine rağmen, at beni tanıdığına sevindi gibi görünüyordu. Sanırım onu kaçırdığım o iki sorgulayıcıdan daha nazik bir efendisiydim. Keşke ona hediye etmek için biraz şekerim olsaydı.

"Donmuş kıyıya tırmanırken, yıpranmış haritamı açtım, dürbünümü çıkardım ve arkamızda kalan topraklara son bir kez baktım. Arkamızda Sūdhaem uzanıyordu; daha sıcak iklimler ve soğukkanlı yaratıkların henüz ulaşamadığı küçük medeniyet parçaları. Ama önümüzde, bizimle Volta arasında, savaşın tahrip ettiği Ossway çölleri bizi bekliyordu. Nehir, kimse bizi takip etmezse en az bir aylık yol mesafesindeydi. Ama doğrusu, birinin bizi takip etmesini umuyordum.

"Voss neden Vellene Canavarı'nı peşine taktı?" diye bağırdım.

“Bu soru bütün gece ve gündüz boyunca kafamı kurcalamıştı ve şimdi denizi geçip nispeten güvenli bir yere vardığımız için sormam gerekiyordu. Chloe ve onun küçük grubu hakkında hâlâ çok fazla şey bilmiyordum — nereden geldiklerini, tüm bunların nasıl başladığını. Eğer onlar Danton için yemim olacaklarsa, kancama ne taktığımı tam olarak bilmek istiyordum.

"Sonsuz Kral bu Kutsal Kase saçmalığını nereden biliyor?" Omzumun üzerinden Chloe'ye baktım, Dior onun arkasında oturuyordu.

Yol denilemeyecek kadar ince bir çamur şeridinde gidiyorduk. Ölü ağaçlar gölgelerle kaplıydı ve donmuş mantar çiçekleri gri karla kaplanmıştı. Ama Chloe'nin gözleri kapalıydı ve gökyüzüne bakıyordu. Muhtemelen dua ediyordu.

"Chloe?"

"Suç bende, Silversaint," diye iç geçirdi yaşlı Rafa.

"En iyisi doğruca konuş, rahip. İmparatorluğun en tehlikeli sülüklerinden biri peşimizde ve bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Danton yeterince güç toplar toplamaz, en yakın genelevdeki fahişelere atlayan bir denizci gibi üstümüze atlayacak.

"O serseri gitar çalmayı bıraktı. "O 'hevesle' demek istiyor, Père."

"Teşekkürler, Bellamy, ne demek istediğini anladım." Yaşlı adam karanlık gözlerini bana çevirdi. "Ve korkarım ki, bu Ebedi Prens arkamızdaki tek gölge olmayacak, Silversaint."

"'Bilmeceye sabrım yok, ihtiyar. En baştan başla.' "Rafa derin bir nefes aldı. 'Tanrı'ya gençliğimden beri hizmet ediyorum.

Bir b—'

"Dur, dur." Bir elimi kaldırdım. "*Baştan başla* derken, lanet olası hayat hikayeni dinlemek istediğimi kastetmedim. Önemli kısma gel, rahip."

"Bu, şirketin diğer üyelerinden yan bakışlar almamıza neden oldu; Chloe gözlerini açıp bir kaşını kaldırdı, Dior somurtarak baktı, o serseri ise lutesinin üzerinde kıkırdayarak gülüyordu. Evet, cadaloz gibi davranıyordum. Ama Dhahaeth'in surlarında o pipoyu içeli yirmi dört saatten fazla olmuştu ve susuzluk beni mahvetmişti. O acemi çocuğun kalbinden sıktığım kan hala paltomun içinde duruyordu ve neredeyse tadını alabiliyordum. Ama kendimizi kaşımaya bile vaktimiz yoktu, sanctus pişirmek şöyle dursun, bu yüzden kalan az miktarı idareli kullanıyordum, sadece acıyı dindirmek için yeterli kadar içiyordum.

"En azından çoğunlukla.

"Evet, öyle." Rafa boğazını temizledi. "Ama asıl demek istediğim, ben kırk bir yıldır San Guillaume Tarikatı'na hizmet ediyorum. Ben bir dilbilimci ve astrologum. Evrenin kürelerini inceleyen bir öğrenciyim." Bir senfoni şefi gibi kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Ve gölge güneşimizi kapladığında, hayatımı bunun nasıl ortadan kaldırılabileceğini bulmaya adadım."

"Père Rafa'nın mütevazı olduğu için söylemediği şey," Chloe sözünü kesti, "o, imparatorlukta günlerin ölümü konusunda en önde gelen bilginlerden biri olduğudur."

"Yaşlı adam küçük, yıpranmış dişleriyle gülümsedi. 'Beni övüyorsunuz, iyi rahibe.'

"Chloe eğildi. 'Övgüyü hak ettiniz, iyi Peder.

"Evet, evet, sonra onu gıdıklayacağım," diye homurdandım. "Ama San Guillaume bir kütüphane değil, içki fabrikası. Eskiden en güzel arpa tarlalarıydı.

Ossway'deki tepeler. Bugün bile duvarların boyasını sökecek kadar sert bir votka yapıyorlar.

"Kardeşlerim şişenin meyvelerinden para kazandıkları doğru," dedi Rafa başını sallayarak. "Ama o para her zaman bilginin edinilmesi ve korunması için harcandı. San Guillaume, imparatorluğun en iyi kütüphanelerinden birine sahiptir, Silversaint."

"Son on yedi yıldır San Michon Kütüphanesi'nde ölüm bilgisi arıyorum, Gabe," dedi Chloe. "Ama on yıl önce, Frère Fincher'dan San Guillaume'da bu konuda uzman bir keşiş olduğunu duydum. Bir mektup gönderdim ve Rafa cevap verdi."

"Böylece uzun bir yazışma başladı." Yaşlı adam, bir baba gibi sevgiyle gülümsedi. "Ve tüm hayatımda tanıştığım en keskin zekalardan biriyle en güzel dostluklar..."

"Siktir," diye iç geçirdim. "O kadın çoktan evlendi, rahip. Hem de Tanrı'yla."

"Sen kahramanlık mı yapmaya *çalışıyorsun*, pislik herif?" Dior kaşlarını çattı. "Yoksa bu senin doğuştan yeteneğin mi?"

“Kapa çeneni, çocuk. Yetişkinler konuşuyor.” Chloe
çocuğun elini sıktı. “Dior… lütfen…”

“Çocuk sessizleşti ve parlak mavi gözleriyle boynuma bakarak bıçak gibi bakışlar attı.

"Sonraki on yıl boyunca," diye devam etti Rafa, "Rahibe Chloe ve ben bilgi alışverişinde bulunduk. Binlerce metin arasında ince bir ipliği takip ederek. Rahibenin tavsiyesiyle, kütüphaneyi yeni bir bakışla araştırdım. Ve zamanın yıprattığı bir kitabın sayfalarında bir mesaj buldum. *Senin* de aşina olduğun bir üslupla yazılmış, Silversaint."

Chloe'nin gözlerine bakarak yavaşça başımı salladım. "Ne tür bir mesaj?"

"Bir şiir. Eski Talhostik dilinde yazılmış. *Kutsal kadehten kutsal ışık gelir; sadık el dünyayı düzeltir. Ve Yedi Şehit'in gözü önünde, sıradan insanlar bu sonsuz geceyi sona erdirecek*."

"Bu bir kehanet, Gabe." Chloe'nin gözleri tanıdık bir coşkuyla parladı. "Kutsal Kase ve ölümün sonsuza dek sona ereceği günlerle ilgili bir kehanet."

“Ben alay ettim. ‘Ve başrahip seni San Michon'dan
Böyle mi? Yalnız başına mı?'

"Bir yıl kadar önce, sonunda onu tüm bunların bir anlamı olabileceğine ikna ettim. O zamana kadar savaş o kadar şiddetli bir hal almıştı ki, bu kadar önemsiz bir girişim için az sayıda azizi feda edebilirdi. Ama yolda benimle birlikte iki rahip gönderdi. Frère Theo Petit ve çırağı Jul

az sayıda azizi böylesine riskli bir maceraya *gönderebilirdi*. Ama benimle birlikte iki rahibi de yola çıkardı. Frère Theo Petit ve çırağı Julién."

"'Theo'yu hatırlıyorum,' diye gülümsedim. 'İyi bir adamdı. Daha da iyi bir kılıç ustası. Yaşlı kurt nasıl?'

"Chloe gözlerini indirdi. Yaşlı Père Rafa tekerlek işareti yaptı.

"'Bir gece pusuya düşürüldük,' dedi. 'San Guillaume'dan alınmamdan kısa bir süre sonra Ossway'i geçerken. Kanlı Dyvok'un savaşçılarıydı. Kardeş Theo ve Julién…'

"Chloe'nin taktığı gümüş çelik kılıcı gördüm ve kimin kılıcı olduğunu anladım.

"Kahretsin..."

"Rafa başını salladı. 'Bir yıldan fazla bir süredir yılmadan yolumuza devam ettik. Ama daha fazla yardıma ihtiyacımız vardı. Genç Bellamy yarım yıl önce Sul Ilham'da bize katıldı...'

"Dramatik bir etki yaratmak için lutesinde bir nota çalan o serseriye bir göz attım.

"'Genç Saoirse yaklaşık üç aydır bizimle birlikte seyahat ediyor,' diye devam etti Rafa. 'Ve buradaki M. Lachance, küçük grubumuzun en yeni üyesi.'

"Tamam, delinin şiirleri ve küçük Lord Shitinhisbritches'i bir kenara bırakalım, Forever King tüm bunları nasıl öğrendi?"

"Dediğim gibi, suç bende," dedi rahip, sivri gri sakalını kaşıyarak. "Chloe ve ben ikna edici bir dosya hazırladıktan sonra, tarikatımın başındaki kişiye haber verdim ve Abbot Liam, keşfimi başkentteki Pontifex Gascoigne'a iletti. Pontifex'in yakın çevresinden birinin... tehlikeye atılmış olabileceğinden korkuyoruz."

"Dudaklarımı emdim, kaşlarımı çatarak, hikayeyi kafamda tekrar tekrar düşündüm. "Hala bana saçmalık gibi geliyor. Ama Eğer Ebedi Kral, Vellene Canavarı'nı senin peşine taktıysa..."

"Neden ona Vellene Canavarı diyorlar?"

"Konuşan Dior'du, grubun geri kalanı sessizliğe büründü. Çocuğu süzdüm, havalı tavırları, somurtkanlığı. Dudaklarında, yakılmamış bir traproot sigarası sallanıyordu. Gözlerime baktığımda, Chloe uyarıcı bir şekilde başını salladı. Ama bu küçük pisliğin, içinde bulunduğumuz boktan durumun farkına varmasının iyi olacağını düşündüm.

"Vellene, Ebedi Kral'ın ele geçirdiği ilk şehirdi," dedim. "On yedi yıl önce. Kapılar yıkıldıktan sonra Voss, lejyonunun sayısını artırmak için şehirdeki tüm erkek ve kadınları katletti. Kızı Laure, şehirdeki tüm bebekleri öldürdü ve onların kanıyla banyo yaptı. Ancak Voss'un oğlu Danton, el değmemiş kızlara düşkündür. Söylentilere göre, bulabildiği tüm hizmetçi kızları Vellene'nin zindanlarına topladı. Onları kilitledi. Besledi. Ve her gece, on tanesini şehir kapılarından serbest bırakıyordu."

Dior kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Spor için. Şafak sökene kadar onlardan kaçarlarsa onları bağışlayacağına söz verirdi. Sonra da tek tek onları avlardı. Donmuş çöllerde izlerini sürer, domuz gibi katlederdi, sonra bir sonrakine geçerdi. Şehrin tüm kızlarını bu şekilde avlayıp öldürdü. *Aylar* sürdü. Sonuncusu, o zamana kadar içi boş ve kırık bir kabuk haline gelmişti, onu hayatta bıraktı, sadece katliamın hikayelerini anlatması için serbest bıraktı."

"Lanet olası Kurtarıcı..." diye fısıldadı kahin. "Kafirlik,

Bellamy," diye mırıldandı Chloe.

"'Bizi avlayan kişi o, evlat,' dedim. 'Bizim peşimizde olan kan köpeği o…'

"Nalların hafif gürültüsünü duyunca sesim kesildi. Nabzım hızlandı ve Canavar'dan bahsederek onu bir şekilde çağırmış olabileceğimi düşündüm. Ama dürbünümü kaldırıp arkamızdaki çamurlu yolda koşan bir düzine atlı gördüğümde Danton hakkındaki tüm düşüncelerim uçup gitti. Çoğu erkek, kırmızı tabard giymiş askerlerdi. Ama öndeki ikisi kadındı, uzun siyah saçları keskin saçaklarla örtülü gözlerinin üzerinde duruyordu. Onları tanıdığımda midem botlarıma kadar indi. Sıkı deri giysiler. Koyu zırhlar. O kadar aynılar ki ikizden başka bir şey olamazlardı. Sağ ellerinde siyah eldivenler, Naél, Mutluluk Meleği'nin çiçeği ve kırbaç sembolleriyle işaretlenmiş kan kırmızısı tabardlar giymişlerdi.

"O engizisyoncu grubu...

"Siktir," diye iç geçirdim.

"Siktir," dedi Dior.

"Siktir mi?" diye

sordum.

"*Siktir*," diye başını salladı.

“Uzaklardan bir korna sesi ve bağırışlar duyuldu. ‘Durun! Engizisyon adına!’

“‘Denizkızı lanetlesin onları,’ diye tısladı Chloe.

Bellamy atını tokatladı ve bağırdı, 'Koşun!'

“Ve yola çıktık, arkamızda kohortla birlikte çamurlu patikada ilerliyorduk. Hızla koşuyorduk, ama yaşlı Rafa iyi bir binici değildi ve atlarımız zorlu bir gecenin ardından nefes almaya ihtiyaç duyuyordu. Arkama baktığımda kohortun yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ve eğer savaşmak zorunda kalacaksan, soğukkanlı ol, kaçarken en iyi halini boşa harcamayın.

“Ashdrinker'ın kabzasına uzandım ve onu donuk gün ışığına çıkardım.

"O, senin vurduğun rahibe değil mi?

"O o."

" Üzgün görünüyor. Ona çiçek gönder. Kızlar çiçekleri sever, Gabriel.

"O lavtayı kaldır, Bouchette!" diye bağırdım. "Tekmelenmesi gereken kafalar var!" "Hayır!" diye bir çığlık duyuldu.

“Bir hareket gördüm, Saoirse geyik gibi ağaçların arasından hızla koşarken, çilek rengi sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. Phoebe, avcının peşinden koşarak geldi, dişi aslan sadece kızıl bir leke gibiydi. Nadiren gördüğüm bir beceriyle, klan üyesi Rafa'nın dörtnala giden atına atladı, rahibi geri itip dizginleri yakaladı.

“O kadar kişiyle savaşacak yer yok! Peşinden!”

Saoirse atı etrafımızdaki ölü ağaçların arasına yönlendirdi. Chloe ve Dior onu takip etti, Bellamy yanımdan geçerken bana göz kırptı, elinde hala lüt vardı. Tüfekle ateş etmek için yeterince yavaşladım, sonra tekrar hızlandım ve kehanetçinin peşine düştüm, çürümüş çalılar ve mantarların ve mantar taburelerinin arasında ilerledik.

"Sürerken ışık giderek karardı, dallar başımızın üzerinde dilencilerin elleri gibi uzanıyordu. Arkadan takip sesleri duydum, bir başka bağırış: 'Engizisyon adına durun!' Ama bu ne zaman işe yaramıştı ki, dürüst olmak gerekirse? Nereye gittiğini bilmiyordum, ama avcının orman bilgisi çok iyiydi ve bizi donmuş çalılar ve dalların arasından dolambaçlı bir yoldan geçirdikten sonra dar bir vadiye sürükledi.

“Yer geniş ve derin bir şekilde yarılmıştı, yaşlı ağaçların kökleri ve taze boğulma dalları başımızın üzerinde keçeleşmiş bir çatı oluşturuyordu. Aslanı ortalıkta görünmüyordu, ama Saoirse durmak için elini kaldırdı ve parmağını dudaklarına götürdü. Chloe dua etmek için başını eğmişti, yaşlı Rafa tekerleğini işaret parmağıyla başparmağı arasında ovuşturuyordu. O boynuzdan bir ses daha duyuldu, yaklaşan toynakların hafif gök gürültüsü.

“‘Talya!’ diye bağırdı bir kadın. ‘Onları görüyor

musun? “‘Valya! Buraya gel!

"Sesini beğendim. Kulağa hoş geliyor, güzel mi?

“Elimdeki kılıcı, kabzadaki gümüş rengi hanımefendiyi öfkeyle baktım.

"Bugün rahibeleri öldürmek için havamda değilim, Gabriel. Yeterince yaptım zaten...

"Kapa çeneni," diye homurdandım.

“Rafa omzunun üzerinden baktı. ‘Ben bir şey demedim,

Silversaint.’ “‘Hssst!’ Saoirse tısladı.

"Nal sesleri gittikçe yükseldi ve biniciler yaklaşırken atların ve adamların düzensiz nefeslerini duydum. O tanrıyı rahatsız eden pislikler bizi o vadide yakalasaydı, kanlı bir katliam olurdu. Ama onlar, gök gürültüsü ve öfkeyle birkaç düzine metre güneyde geçip giderken kalbim rahatladı. Chloe tekerlek işareti yaptı, Dior arkasında oturmuş, elinde hançerle, soğuktan pembeye dönmüş yanakları, dudaklarında hala sönmüş sigara sallanıyordu. Çocuk beyaz saçlarının arasından gözlerime baktı ve korkmaktan çok öfkeli olduğunu gördüm.

“Her ne olursa olsun, Dior Lachance korkak biri değildi.

“Nal sesleri uzaklaştı. Üzerime bir gölge düştüğünde eyerimde irkildim, ama başımı kaldırdığımda sadece Phoebe'yi gördüm, yukarıdaki vadinin kenarında duruyordu. Dağ aslanı parıldayan altın gözleriyle bize bakıyordu, alnını ve yanağını kesen yara izi, kükrerken çenesini bir gülümsemeye çevirmiş gibi görünüyordu.

"Temiz," diye fısıldadı Saoirse. "Gidelim."

"Sessizce itaat ettik ve atlarımızı vadiden çıkardık. Kuzeye dönerek, yağan karın içinde koştuk. Phoebe, dizinin arkasında koşarken, Jezebel ve beni aç gözlerle izliyordu.

. Sorgulayıcıların bizden uzaklaştığını duydum, ama onların kandırıldıklarını fark etmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum.

"Onları tanıyordun."

“Yukarı bakınca, Dior'un Chloe'nin atının sırtından beni izlediğini gördüm.

"O kaltaklar. Onları *tanıyordun*."

"Tanışmıştık. Kısa bir süre."

Bellamy bana yan gözle baktı, Père Rafa meraklı bir bakışla bana dik dik baktı. Chloe bile bana şüpheyle dolu bir bakış attı. "Nasıl tanıştınız?"

"Birini sırtından vurdum ve atlarını çaldım."

“Dior alaycı bir şekilde güldü. Chloe'nin ağzı açık kaldı. ‘Gabriel de León, bir rahibeyi

vurdun mu?’

rahibeyi mi vurdun?'

“Öldürmek için değil. Şey... teknik olarak değil.” Biraz utanarak çenemi kaşımaya başladım. “O sefil heriflerin onları öldürmemiş olmasına şaşırdım ama.”

“Chloe, omuz silkmem üzerine şaşkınlık

içinde kaldı. “Uzun hikaye.”

Yalnız kulelerinde, Jean-François boğazını temizledi ve sabırsızca sayfaya kalemini vurdu. "Sanki bir..."

"Engizisyon, Tek İnanç'ın bir kız öğrenci birliği," diye iç geçirdi Gabriel. "Kilise'deki sapkınlıkları ortadan kaldırmakla görevlidir. Çoğu kutsal tarikatın aksine, bu kız kardeşlik Tanrı'ya, Ana Bakire'ye veya Şehitlere değil, Mutluluk Meleği Naél'e yemin eder. Bu da benim dördüncü şarap şişesinden sonra kafamdaki kadar mantıklı geliyor."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordu vampir.

"Yani onlar bir grup sadist. Mutluluğun ancak acı olmadan tadılabileceğine inanıyorlar ve tek dua ettikleri şey işkence." Gabriel kadehini dudaklarına götürdü. "Dedikodu dizginleri. Kafir çatalları. Göğüs parçalayıcılar. Bu sapık kaltaklar hepsini icat etti. Eski Kardinal Brodeur, 64 yılında sapkınlıkla suçlandığında, Augustin'in Gözyaşı Kulesi'nde Yüksek Engizisyoncu'nun nazik gözetimine teslim edildi. Söylentiye göre derisini yüzüp, sepsis oluşmaması için bir gece boyunca tuzun içine gömdüler. Zavallı adam bir gün sonra itiraf etti. Onu yedi gün daha hayatta tuttular. Sonunda

onun cinsel organını kesip ona yedirdiler, sonra da acısı içinde kan kaybından ölmesine izin verdiler."

Jean-François kaşlarını kaldırdı. "Bu doğru mu?"

"Bilmem ki," Gabriel omuz silkti. "Gerçeğin iyi bir hikayenin önüne geçmesine asla izin verme. Önemli olan, onların berbat akşam yemeği misafirleri oldukları. Tabii çocukken yeterince sarılmadığın ve botlarına kan bulaştırmadan köpek yavrularını köprüden atmanın en iyi yolu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorsan başka.

"Ve haklısın, ben birini sırtından vurmuştum. Ve o orospular kin tutmayı severdi. En iyi intikam iyi yaşamaktır derler, ama düşmanın derisinden yapılmış bir pelerinle kanlı ayın altında dans etmenin de kendine göre bir güzelliği vardır. Ama yeni yoldaşlarımın birbirlerine attığı gergin bakışları fark edince, onların bataklığa saplanmış arabalarına rastlayıp Jezebel'i çaldığımda Dhahaeth'e votka içmeye gitmediklerini anladım.

"Fabién Voss'un oğlu zaten peşimizdeydi. Ama Chloe'nin küçük çetesi de Engizisyon'un dikkatini çekmiş gibi görünüyordu.

"İçinde boğulduğum bok, bir anda bir metre daha derinleşti."

II TANRIYA ŞÜKÜR

"Gün batımında, soğuk bir sisin havayı kapladığı ormanlık bir vadide yatmaya karar verdik. Uzun zaman önce bir avcının kulübesi varmış, ama şimdi sadece birkaç yıkık duvar ve bir ateş çukuru kalmıştı. Ağaçlar çoktan ölmüş, her renkteki soluk mantarların ağırlığı altında inliyordu. Ama en azından lanet rüzgardan kurtulmuştuk.

O ana kadar otuz saat boyunca uyanık kalmıştım ve ne kadar zamandır sigara içmediğimi sadece Mothermaid bilebilirdi. Gözlerim kumtaşı gibiydiler, derim kemiklerimden kopmak üzereydi. Diğerleri yıkık duvarların ve üzücü, küflü ağaçların sığınağına çökmüşken, ben en alttaki dalları kırmaya başladım. Chloe, kalın, koyu renkli kürkün sıcaklığında Dior'un yanında kıvrılmış halde beni izliyordu. 'Ne yapıyorsun, Gabe?

"El yazımı çalışıyorum."

"Ateş yakmak akıllıca mı, Silversaint?" diye sordu Père Rafa. "Ya..." "O engizisyoncuların da uykuya ihtiyacı var, rahip. Ve eğer Canavar..." Vellene bizi buldu, evet, ateş istiyoruz. Cehennem kadar sıcak. Bir dal daha kırdım. Ama karanlık prensimiz bir süre beklemek zorunda. Öncelikle Ümdir nehrini geçecek bir köprü bulması gerekiyor. Kolunun yeniden çıkması da ne kadar beslenir olduğuna bağlı olarak bir hafta kadar sürer.

Bellamy şaşkınlıkla başını salladı. "Bir eski Voss'un kolunu mu kestin?"

"Güneş doğmuştu. Şanslıydım. Bir dahaki sefere ikisine de güvenme."

"Korkma, baba." Saoirse çürümüş bir meşe ağacının köklerinin arasına oturdu ve Rafa'ya başını salladı. "Biraz dinlendikten sonra Phoebe ve ben nöbet tutacağız."

"*Hepimiz* nöbetleşe bakacağız. Sen. Oğlum," diye Dior'a homurdandım. "Yapacak iş varken tembellik yapma. O dumanı çıkar."

Ağzından bir şey bul ve yakacak bir şey bul.

Dior somurtarak baktı, ama Chloe'nin başını sallaması üzerine, kız kardeşin kürklerinin altından çıktı. Sigara izmaritini kulağının arkasına sıkıştırdı, soğuktan korunmak için süslü yakasını kaldırdı ve Ossianlı kıza doğru ağır adımlarla yürüdü. "Baltanı ödünç alabilir miyim, Saoirse?"

“Kız yüzünden örgülerini ayırdı ve gözlerini kırptı. ‘Neden?’

“‘Kahramanımız odun istiyor.’

“Ağaçları kesmek için Kindness'ı mı kullanacaksınız? Sizi dizimin üstüne yatırmalıyım.”

Dior paltosunun kenarını kaldırdı, dar kıçını salladı. "Alaycı,"

diye güldü Saoirse. "Hadi, git buradan."

"Hiçbir şeyi kesmene gerek yok, çocuk," dedim. "Sadece çıra topla. Bulabildiğin kadar kuru olsun."

“Çocuğun gülümsemesi ekşidi, ama itaat etti ve harabelerde çıra aramaya başladı. Chloe onu bir kartal yavrusunu izler gibi izledi. “Çok uzağa gitme, Dior.”

“Ağaçların arasında dolaşarak, köşeden göz ucuyla katili inceliyordum. Saoirse'nin teçhizatı etkileyiciydi: ağır botlar ve pantolonlar, kalkanıyla aynı güzel pençe desenleriyle süslenmişti. Ama kucağındaki balta gerçek bir sanat eseriydi: çift bıçaklı, muhteşem bir everknots deseniyle oyulmuştu. Yanılmıyorsam, sapı saf trothwood'dan yapılmıştı. *'Nezaket,* ha?'

“Soğuk gözlerle beni izliyor, dişi aslanın kulaklarını kaşıyordu. ‘Yani ben...’

"İnsanları öldürmek için. Çok zekice. Biri bana bir keresinde, kılıcına isim veren adamın, bir gün başkalarının adını bilmesini isteyen adam olduğunu söylemişti."

"İyi ki ben erkek değilim, Silversaint." Saoirse burnunu çekerek, yeşil gözlerini belimdeki kırık kılıca dikti. "Bu yüzden mi ona Ashdrinker adını verdin?"

"Bu kılıca ben isim vermedim, kızım. O zaten bir isimle geldi."

"Benim de öyle. O yüzden onu kullanırken 'kız' saçmalığını bırakırsan sevinirim."

“‘*Ashdrinker.’* Bellamy atların yanından yaklaşırken bu ismi mırıldandı. ‘Onu canlı canlı göreceğimi hiç düşünmemiştim. Augustin’de hâlâ senin ve o kılıcın hakkında şarkılar söylüyorlar, Chevalier.

Kara Aslan ve onun kanlı kılıcı." Şapkasını geriye doğru eğdi ve çoğu kişinin yakışıklı olarak tanımlayacağı bir gülümseme attı. "Tanrım, duyduğum hikayeler..."

"Ne duydun?" diye sordu Saoirse.

"Senin sorduğunu duyunca kalbim şarkı söylüyor!" Bellamy ateşin yanına çöktü ve sırtından lütunu çıkardı. "Ama şarkıdan daha tatlı bir hikaye yoktur, M^lle^Saoirse. Öyleyse, dinle! Bunu Ossway'de, Laerd Lady á Maergenn'in sarayında duydum. Adı, *Báih Sì Savaşı*..."

“Hayır, söylemeye cüret edemezsin,” diye bağırdım. “Kendini işe yarar görmek istiyorsan,
baladçı, daha fazla odun topla. Yoksa o luti uygun bir şekilde kullanırım ve yakarım."

"Genç Bellamy bana sırıtarak, hiç sarsılmadan gülümsedi. 'Yemekten sonra mı?'

“Père Rafa iyi erzakla donanmıştı ve bir tencereyi ocağa koyup, başka bir açlık hissetmeseydim çok lezzetli kokacak bir çorba hazırladı. Eyer çantamdan küçük kimya fırınımı çıkardım ve dökme demir aleti ateşe yakın bir yere koyup ısıtmaya başladım. Rafa ve Bellamy, dış küreyi tuzlu suyla doldurmamı hayranlıkla izlediler. Titreyen ellerimle paltomun içinden, parlak ve güzel kırmızı renkteki cam şişeyi çıkardım.

"O ne?" diye sordu Dior, alevlerin ötesine bakarak.

"Danton Voss'un kızından geriye kalan tek şey," diye cevapladım.

“Kanı dökümhanenin iç odasına döktüm, basınç valfini ayarladım. Diğer bileşenlerle karışacak kadar kurumasını beklemek saatler alacaktı, bu yüzden pipomu çıkardım ve azalan kutsal sıvımdan bir yudum kaseye döktüm. İyi parti pişerken susuzluğumu gidermeye yetecek kadar.

“‘Bu kan,’ diye fark etti çocuk. ‘Sen de *onlar* gibi kan kullanıyorsun.

“Çakmaktaşımı çaktım, pipemi dudaklarıma götürdüm. ‘Onlar gibi *değilim*, çocuk. “‘Gümüş azizler iyi adamlardır, Dior,’ dedi Chloe, çocuğu
kürkleriyle daha sıkı sararak. "Vampir babalardan doğmuş olabilirler, ama ışığın tarafında savaşıyorlar. Sanctus kutsal bir ayindir, onların kutsal olmayan susuzluklarını bastırır. Gabriel, Tanrı'nın sadık bir savaşçısıdır."

“Dumanı ciğerlerime çektim ve benim gözlerim kıpkırmızı olurken çocuğun gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Kan fakirlerin kanı gibiydi,

ama yine de kemiklerimden o ihtiyacın kaybolduğunu hissettim, bütün gece parlak ve güzel, iğne kadar keskin, yaprak kadar yumuşak ve rüya kadar derin.

“Père Rafa tekerlek işareti yaptı. Saoirse meraklı gözlerle izliyordu. Bellamy, Ashdrinker birkaç akor çaldığı sırada ona bakıyordu ve ben kırmızı, kırmızı dumanlar çıkararak iç geçirdim.

"O engizisyoncular ne zamandır peşinde, Chloe?"

Rahibe gözlerime baktı. Yanağından bir bukle çekerek ateşin etrafına bakındı. O anda onların derilerinin altında sakladıkları sırları hissettim. Onu uzun zamandır görmemiştim, ama aramızda bir geçmiş vardı, bu yüzden Chloe'nin eskisi gibi bana güvenmediğini fark etmek biraz canımı sıktı. "Neredeyse iki aydır. Lashaame'den beri."

"Lashaame'de ne oldu?"

"Bunu bilmen gerekmez, Silversaint," dedi Saoirse, kız deri tasmasının altını kaşırken, büyük dişi aslanı gök gürültüsü gibi kükredi.

“Bana mantar mı benziyorum? *Beni* bu dansa siz davet ettiniz, şimdi de beni karanlıkta bırakıp bütün gün bokla besleyeceksiniz, öyle mi?”

“‘Sana gökyüzünün rengini sormadım, Silversaint. Sen buraya kız kardeşimin isteğiyle geldin, benim değil. Ve eğer bizimle birlikte Volta'ya gidip bizi öldürmeye çalışan piçlere kılıcını saplamak istiyorsan, öyle olsun. Ama bunun için bilmen gereken her şeyi biliyorsun.’

Bellamy rahatsız bir şekilde öksürdü. Chloe'ye sert bir bakış attım ama o sessiz kaldı. Père Rafa'nın müdahalesi sayesinde azarlamadan kurtuldu. Père Rafa, buhar çıkan tenceresine vurup gülümsedi. "Çorba hazır."

“Rahip yemeği tahta kaselere koydu ve bir gün boyunca hiçbir şey yemeden geçirdikten sonra, evlenmeye değer kadar güzel koktuğunu itiraf etmek zorunda kaldım. Sırtımı kırık duvarlardan birine dayadım ve yemeğe başlamak üzereydim ki Rafa boğazını temizledi ve boynuna asılı olan tekerleği kaldırdı.

"Ateşin etrafındaki herkes başlarını eğdi, gözlerini kapatıp Tanrı'ya şükretti.

"Cennetteki Babamız," dedi Rafa. " divine. We this fellowship,

en kutsal iradenizle bir araya getirilen. Yeni dostumuz Gabriel de León'u hoş geldiniz diyoruz ve sizden chev'i armağan etmenizi rica ediyoruz—’

“‘Hey!’

“Rafa, kırık bir tuğla parçası ateşe düşerek kıvılcımlar saçarken irkildi. Ben uyarı olarak başka bir parça kaldırırken, sessiz ve şok olmuş bir şekilde bana baktı.

“Benim için dua etme, ihtiyar. Sakın yapma.”

Alevlerin etrafında sessizlik hakim oldu. Rafa, endişeli gözlerle Chloe'ye baktı.

“‘Beni affet, Chevalier. Ben sadece Yüce Tanrı’nın kutsamasını istemiştim. —

“Nefesini boşa harcayacaksan, boşa harcayın. Beni bu işin bırak beni.

“‘Yüce Tanrı'yı öven nefes boşa gitmez. Ve hayır—

“‘—sadık kalpler tarafından cennete söylenen hiçbir çağrı duyulmaz. İncil’i biliyorum, rahip. Bu saçmalıkları prièdi’deki cahillere sat.

Rafa avucumdaki yedi yıldızı gördü. ‘San Michon’un oğulları, yüce Rab’bin sadık kulları değil mi?’

"Hizmetçi mi?" diye bağırdım, yüzüm kan kırmızısına dönmüştü. "Sana diz çökmüş bir adam gibi mi görünüyorum?"

Alevlerin çıtırtıları Rafa ile aramızdaki soğuk sessizliği doldurdu. Çorbamı bir çırpıda içtim, boş kaseyi yaşlı adamın ayaklarına fırlattım ve ayağa kalktım.

“Toprağa tükürüp ona okyanus de, ne yaparsan yap. Sağırlara şarkı söyle, umurumda bile değil. Ama bunu yaparken benim adımı ağzına alma. Duydun mu, din adamı?”

"Seni duyuyorum, Şövalye. Ve Yüce Tanrı da seni duyuyor."

““O duyduğuna şüphem yok, ihtiyar. Sadece umursadığını sanmıyorum.”

“Çakmaktaşımı tekrar vurdum, son nefesimi verdim. Eyer çantama uzanıp Dhahaeth'ten getirdiğim votka şişelerinden birini çıkardım.

“Biraz uyu. İlk nöbeti ben alırım.”

“Ashdrinker'ın kabzasına elimi koyarak karanlığa doğru ağır adımlarla ilerledim. Omuzlarımın arasında onların bakışlarını hissedebiliyordum, ama aldırış etmedim. Gece canlıydı ve şarkılar söylüyordu, damarlarımdan kan akıyordu. Arkamdaki ateşin ışığında, Dior'un Chloe'ye fısıldadığını duydum, sıradan bir insanın duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Tanrı'nın sadık savaşçısıymış, hadi oradan..."

III
İNSAN DERİSİ GİYEN CANAVARLAR

"Uyandığımda şafak sökmek üzereydi.

“Kan şarkısı damarlarımın içinde yumuşakça akıyordu, dilimde bayat votka tadı vardı. Uykum, uyanık kalmayı dilediğim rüyalarla dolu geçmişti. Yine de uykuya ihtiyacım vardı, kürklerimin altına kıvrılıp tekrar uykuya dalmaya çalışıyordum. Ama közlerin ötesine baktığımda, Dior'un yatak örtüsünün boş olduğunu gördüm.

“Kaslarım ağrıyordu, acı soğukta ayakta duruyordum. Şafak sökmeden önceki karanlık, sanki camdan yapılmış gibiydi; hareketsiz, siyah ve keskin. Kar yağışı durmuştu. Rafa, Chloe ve Bellamy, yanan kömürlerin etrafında kıvrılmış, atlar da ısınmak için birbirine sokulmuştu, Jezebel ise tam ortada duruyordu. Saoirse şafak nöbeti için gönüllü olmuştu, ama ondan hiçbir iz yoktu. Gümüş topuklu botumla Dior'un kürklerini tekmeledim — evet, boştu.

“Ateş çukurunun yanındaki dökümhanemi kontrol ettim, yavru kuşun kanının kalın, koyu bir kabuk haline geldiğini gördüm. Aleti ateşten uzaklaştırıp bakmaya gittim.

Saoirse'nin kokusunu takip etmek kolaydı, hüzünlü ağaçların arasında demir ve deri kokusu geliyordu. Karanlıkta gözlerim parlayarak vadiyi tırmandım. Kampın belki yüz metre kadar uzağında, onu buldum, yaşlı bir meşe ağacının cesedine yaslanmış duruyordu.

"Dior kollarındaydı.

Dudakları şefkatli bir öpücükle birbirine yapışmıştı. O, ondan daha uzundu, kolları onun omuzlarında, çocuğun kolları ise onun belindeydi. Saoirse'nin parmak uçları Dior'un çenesini okşadı, solgun buklelerinden yukarı doğru ilerledi. Çocuk onu nazikçe kendine çekti, öpücükleri derinleşti. Dior'un elleri aşağıya doğru kaydı ve Saoirse, onun eteğinin kenarına ulaştığında güldü.

"Yavaş ol, çiçek," diye fısıldadı. "Acele etme."

“Ona gülümserken gözleri parladı. ‘Sen çok güzelsin...’

"Umarım sözünü kesmedim?"

İkili tıslayarak ayrıldı ve Saoirse'nin baltası bir anda sırtından çıktı. Kiltini düzeltirken gözleri yumuşak bir öfkeyle kısıldı, dudakları Dior'un dudaklarının baskısından pembeye dönmüştü. Arkasında, çocuk dehşet içinde, aceleyle düğmelerini ilikliyordu.

"Sen nöbet tutman gerek," dedim, Saoirse'ye bakarak.

"Çenesini sildi ve somurtarak, 'Sen ikimizin yerine nöbet tutuyorsun gibi görünüyor' dedi.

"İyi baktın mı?" diye sordu Dior.

*"*Bizi avlayan şeyler gece görünmeden saldırırsa,
iyi göreceksin, evlat. Lanet olası iç organlarını."

“Saoirse başını salladı ve düğümlü örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırdı. ‘Bir mil çevremizde fare bile kalmadı, Silversaint.

“‘Senin arkandan dans eder gibi geçtim, ama sen burada olduğumu fark etmedin. “‘Belki fark etmedim. Ama *o* fark etti.

Onu duymadan önce kokusunu aldım — kedimsi bir misk kokusu ve arkamda düşük bir hırıltı. Arkamdaki ölü ağaçlara döndüğümde, altın rengi, yarık ve parıldayan gözler gördüm. Phoebe karanlıktan çıkarken, bu canavara hayranlık duymadan edemedim — solgun kanlı duyularım olmasa da, dişi aslanın beni takip ettiğini hiç fark etmemiştim.

“‘Seni tehdit olarak görseydi, güzel kıçını azizler günü pastası gibi dilim dilim ederdi.’ Saoirse gülümsedi. ‘Phoebe benim görmediğimi görüyor, Silversaint. Biz izliyoruz, korkma.’

Dior ceketinin düğmelerini iliklemiş, dişlerini sıkarak tısladı. "O zaman gelecekte kendi işine bakarsan iyi olur, değil mi?"

"Yanakları utançtan hala kızarmış olan delikanlı, bana öldürücü bir bakış attı ve kampın yolunu tuttu. Karanlıkta engebeli zeminde tökezleyerek ilerlerken, küfürler savurarak onu izledim. Taş gibi bir yüzle, Saoirse'nin soğuk, yeşil bakışlarına döndüm.

"Biraz genç değil mi?"

“Kız Kindness'a yaslandı ve örgülerini omzundan attı. Solumda çürümüş köklerin arasında dolaşan dişi aslan gibi sessiz ve vahşi.

“Onun yaşında, güzel bir kızın teklifini reddedebilecek kadar akıllı çok fazla delikanlı yok. Ama bunu senin daha iyi bilmen gerekirdi

. Sen kaç yaşındasın, yirmi mi? O ise *belki* on dört? “Ben on dokuzum.”

“‘Oh, peki, affet beni.

“Sen onun babası değilsin. Arkadaşı da değilsin. Neden bu kadar umursuyorsun, Silversaint?”

“Bir dakika düşündüm. Saoirse, tahmin ettiğim gibi nöbetini ihmal etmemişti. O aslan gibi kız, benden daha sessiz hareket ediyordu ve muhtemelen karanlıkta da benim kadar iyi görüyordu. Sonunda omuz silktim. “Haklısın, M^lle^Saoirse. Umurumda değil.”

“Ve topuklarımı dönüp gitmek için harekete

geçtim. “‘Neden buradasın?’ diye sordu.

"Ona dönüp baktım. Avcı avını inceler gibi onu inceledim. Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslıydı; muhtemelen hayatı boyunca o balta ve kalkanla antrenman yapmıştı. Kurt derisinden yapılmış pelerini ve zırhı, hilal şeklindeki kırmızı aylarla süslenmişti, örgülerine altın halkalar takılmıştı. Deri giysileri, birbirine dolanmış pençelerle süslenmişti, boynundaki yakası, aslanın boynunu süsleyenle aynı desenle örülmüştü. Kısacası, zengin bir aileden geliyordu. Ve belki de biraz büyücüydü.

"Sadece eski bir arkadaşa yardım ediyorum," diye cevap verdim.

"Saoirse alaycı bir şekilde, "Saçmalık," dedi. "Dhahaeth'te o eski dostunu bir kenara itmek için yeterince hızlıydın. Hatırladığım kadarıyla, şişenin dibine ulaşmakla daha çok ilgileniyordun. Ve kesinlikle dini duygularından dolayı burada kalmıyorsun."

“Aynı şey senin için de

geçerli.” “Öyle mi?”

"Kiltindeki siyah ve yeşil desenleri işaret ettim. 'Dokumayı hatırlamam biraz zaman aldı. Á Rígan'a çok benziyor. Ama Báih Sìde'ye yapılan saldırıda sizden biriyle tanıştım. Chloe ve diğerlerine yalan söyledin. Sen Rígan Klanı'ndan değilsin. Sen Dúnnsair Klanı'ndansın.

Phoebe bana düşük ve derin bir sesle kükredi.

“Dişlerimi dişi aslana gösterip, ona da kükredim. “‘Ne olmuş?’

Saoirse esnedi.

"Yani, yaşlı Rafa Tanrı'ya şükranlarını mırıldanırken sen de ona eşlik ediyormuş gibi yapabilirsin, ama ikimiz de senin tek inancın

"Bütün vücudum küçük parmağım kadar."

“‘Benim inancım bol, Silversaint. Sadece Yüce Tanrı ve Şehitler gibi şeylere değil.’

“Kaşlarının, gözlerinin ve yanağının üzerinde uzanan iki mürekkep çizgisine bakarak başımı salladım. ‘Hepsini Ana Aylar için saklıyorsun, ha?’

“Onları hak edenler için saklıyorum.”

"Ama o çocuk San Michon'un Kutsal Kase'nin yerini bilmeli. Kutsal Kurtarıcı'nın kanını toplayan kadeh. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden tanrıtanımaz bir pagan, varlığına bile inanmadığı bir kadehi bulmak için hayatını tehlikeye atıyor?"

"Hayatımı tehlikeye atmak mı?" Saoirse dişlerini parlak, vahşi bir gülümsemeyle gösterdi. "Hiçbir şeyi tehlikeye atmıyorum, Silversaint. Bugün ölmek benim kaderim değil. Yarın da değil." Yüzündeki dövmeyi hafifçe vurdu. "Hiçbir insan beni öldüremez. Hiçbir şeytan da denemeye cesaret edemez."

“Şaka yapma. Neden Dior'la seyahat ediyorsun?” “O iyi

öpüşüyor.”

“Etini ne kadar çiğ sevdiğine bağlı, sanırım.”

"Senin gibi kanlı ve güzel, değil mi, melez?" Saoirse'nin gözleri ceketimdeki pipoya kaydı. "Biliyorsun, büyükannem senin gibi insanlara karşı beni uyarmıştı."

“‘Benim gibi insanlar mı?’

“‘Canavarlar. İnsan derisi giyen canavarlar.’

“Saoirse birkaç santim yaklaştı, bir santim bile olsa 1,80 boyundaydı. Arkamda aslanın dolaştığını duyabiliyordum, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Burada olma nedenimi bilmen gerekmez, Silversaint. Volta'ya varırız, sen de güzel karına, güzel kızına ve güzel bir şişeye geri dönersin, dünyadaki hiçbir şey umurunda olmaz. O zamana kadar gözlerini kendine ve fikirlerini kendine sakla, birbirimize çok iyi anlaşırız. Anlaştık mı?"

Katil cevap beklemeden saçlarını savurup yanımdan geçip gitti. Dişi aslan bir an durakladıktan sonra hanımının peşinden gölgelerin arasına kayboldu.

“Arkasından ilerlerken iç geçirdim.

“‘Haklısın.’”

IV
BİR KAPTAN, BİR ROT

"Tüm saygımla, saygıdeğer Peder, kafanız kıçınızda."

"*Sizden* tüm saygımla*,* sevgili rahibe, benim yaşımdaki bir adam o kadar esnek olamaz."

“Vadiye geri döndüğümde Chloe ve Rafa yanan ateşin etrafında tartışıyorlardı. Chloe parmaklarıyla saçlarını tarıyordu, başının etrafında imkansız buklelerden oluşan bir hale vardı. Saoirse hâlâ ormanda bir yerlerdeydi, Bellamy lütunu çalıyordu — beni kampa doğru yürürken duyunca çabucak sakladı. Dior kürklerinin içinde somurtuyor, puro içiyor ve bana, on dört yaşındaki bir çocuğun, kızlarla flört etme şansını mahveden bir adama duyacağı öfkeyle bakıyordu.

"San Michon bizim yolumuz, Rafa," diyordu Chloe. "Cevaplarımız orada."

"Bundan şüphem yok," diye cevapladı rahip, buhar çıkan tencereyi karıştırarak. "Ama San Michon bin mil uzakta. San Guillaume çok daha yakın."

"San Guillaume bir içki fabrikası, Rafa," diye iç geçirdi Chloe. "San Michon ise bir kale. Ebedi Kral Nordlund'u istila ettiğinde, o kulelere bir bakış attı ve etrafından dolaşmanın daha kolay olacağına karar verdi. Günlerin sonu, ölüm bizi *orada* bekliyor."

"Bin mil yol gideceksek, erzak almamız gerekecek. Kar yiyemeyiz, Chloe."

“‘‘Saygıdeğer peder çok haklı, rahibe,” dedi Bellamy.

“Ama oraya *ulaşmak* için yolumuzdan haftalarca sapmamız gerekecek,” dedi Chloe.

“‘Rahibe de çok haklı, Peder,’ dedi Bellamy başını sallayarak.

“‘Bu lanet olası patates mi?’ Rafa’nın çorbasını inceleyerek somurtarak sordum. “‘Evet, Şövalye,’ Rafa başını salladı. ‘Benim spesiyalitem.’

“‘*Tabii* ki öyledir.’

"Ne düşünüyorsun, Gabe?" diye sordu Chloe.

“Kendime buharlı bir kase doldururken ikisini birden süzdüm. Aslında, nereye gittikleri umurumda değildi — çocuk her iki yolda da Danton için yem olacaktı. “Bence geminizi kayalıklara sürüklemenin en iyi yolu, dümeninde iki kaptan olmasıdır. Yani, biriniz dümeni almalı. Diğeri ise gürültü yapmayı kesmeli.”

Chloe çenesini sıkıp Rafa'ya baktı. "San Michon olsun o zaman."

“Yaşlı adam gözlüklerini burnuna itti, kafasındaki gri sakalları kaşıdı. ‘Nasıl istersen, iyi kalpli rahibe.

“Anlaştık!” diye bağırdı Bellamy. “Yaşasın!”

“‘Kapa çeneni, Bouchette,’ diye homurdandım.

“Atlarımıza bindik, Saoirse bizi karanlıkta yol gösterdi. Kar tekrar yağmaya başladı ve iki gün boyunca ormanda yürüdükten sonra Ossway'e doğru kıvrılan çamurlu bir kuzey yoluna çıktık. Eskiden yemyeşil tepeler olan yerlerin şimdi çamur ve mantarlarla kaplı olduğunu görebiliyordum. Ufukta bir leke gibi başka bir ölü ağaç bizi bekliyordu. Kavşakta, acı rüzgarda gıcırdayan, kargaların gagadığı bir darağacını geçtik. Paslı metale "CADI" yazılmıştı. Rafa ve Chloe geçerken tekerlek işareti yaptılar, Dior ise çenesini sıkarak bakıyordu.

"Kafesin içindeki kalıntılar yaşlı bir kadına aitti.

“Sessiz ve sıkıcı bir yolculuğu ilginç hale getirebilen, benden daha iyi bir hikaye anlatıcısıdır, soğukkanlı. Saoirse ve Phoebe öncü olarak ilerledi. Geri kalanımız eyerlerde kambur oturarak ilerledik. Rafa, yıpranmış Testaments kitabına gözlerini kısarak baktı ve gümüş tekerleği parmağıyla ovuşturdu. Ben yıpranmış haritamı incelerken, Bellamy tahta horozuyla oynuyor, Dior ise her şeyi ve herkesi anlatan bir şarkıcıya sohbet ediyordu. Hava berbat bir hal almıştı. Ama avcının kulübesinden ayrılmadan önce o acemi avcının kanını dökmüştüm ve bandolierimde bir düzine yüksek kaliteli kutsal iksir vardı, bu da beni domuz gibi mutlu ediyordu.

"Beş gün sonra mültecilerle karşılaştık.

"İlk başta bir avuç dolusuydular — bir çiftçi ve ailesi, bize doğru sürünerek geliyorlardı. Ama yağan karın arasında arkalarında bir kalabalık gördüm. Yüzlerce kişi. El yapımı arabaları, terk edilmiş hayatlarının yüklerini, sırtlarında küçük çocukları sürükleyerek geliyorlardı. Aralarında dünyadan bıkmış, üzgün ve aç bir eşek bile gördüm. Père Rafa seslendiğinde bile tek kelime etmeden yanımızdan geçtiler, hayaletler gibi ağır ağır ilerlediler. Ayakları kirli karları kazıyordu.

"Lanet olası Kurtarıcı..." Dior fısıldadı. "Küfretme,

Dior," Chloe mırıldandı. "Nereden geliyorlar?"

"Ossway halkı," diye cevap verdim, aralarındaki kilitlere başımı sallayarak. "Buranın batısında Valestunn adında bir köy var. Kuzeydoğuda Winfael adında daha büyük bir köy var..."

"'Gabriel de León mu?'

"Adımı duyunca gözlerimi kırptım ve onu söyleyen sesi aradım. Mültecilerin arasında, çamurla kaplı, otuzlu yaşlarında bir adam gördüm. Omuzlarında genç, sarı saçlı bir kız vardı. Uzun boylu, sakallı, kirle kaplı yüzünde parlak mavi gözleri ışıldıyordu.

"Şehitler ve Ana Bakire, sizsiniz!"

"Kaşlarımı çatarak, elini uzatarak yolun karşısına geçmeye çalışan adamın yüzünü hatırlamaya çalıştım. Üç köşeli şapkamı alnımdan geriye doğru çekip karın üzerine çöktüm ve adamın kolunu tuttum. Kolunda neredeyse hiç et yoktu, ama tutuşu demir gibiydi.

"Beni hatırlamazsın," dedi. "Ama Triúrbaile'de birlikte savaştık. Sen onu kurtardığın gün Lady á Cuinn'in ordusunda çekiççiyken..."

"Lachlunn," dedim, parmaklarımı şıklatarak. "Lachlunn á Cuinn."

"'… Doğru!' Şaşkınlıkla gözlerini kırptı, omuzlarındaki kıza baktı. 'Gördün mü, tatlım? Kara Aslan bizzat senin babayı hatırladı!'

"Seni tekrar görmek güzel, dostum," diye gülümsedim. "Nasılsın?"

"Ah." Adam içini çekti. "Sorunlardan sonra dürüst bir hayat kurmaya çalıştım, ama davul sopam mahvoldu." Burada bastonuyla bacağına vurdu. "Mantar yetiştiricisi, evet? Ama Dyvoklar geçen kış Dún Cuinn'i ele geçirdi ve kale düştükten sonra çok tehlikeli oldu. Kış gelmeden Ümdir'den Sūdhaem'e geçeceğiz."

“Ben somurtarak başımı salladım, ama küçük kıza gülümsedim. “Bu küçük katil de kim?”

"Aisling." Adam kızın yanağını gıdıkladı. "Merhaba de, çiçek."

“Kız çenesini eğdi, saçları yüzüne döküldü. “‘Ah, özür dilerim, Aslan. Utangaçtır da.’

“Fairdawn, M^lleAisling.” Elini tutup, çukurlu parmak eklemlerini öptüm. “Bu çirkin yaşlı trol seni perilerden mi çaldı? Yoksa sadece güzel annene mi çekmişsin?”

“Kız yere baktı ve adamın gülümsemesi kırık bir maske gibi düştü. O anda, onlar konuşmadan bile hikayeyi anladım. Binlerce kilometre ve binlerce hayat boyunca bunu binlerce kez duymuştum.

"Taziyelerimi sunarım, á Cuinn," diye mırıldandım. "Kaybın için."

“Adam burnunu çekip tükürdü, kirli kirpiklerini ovuşturdu. Çevresine bakındı, Rafa ve Chloe tekerlek işareti yapıyordu, Dior soğuk mavi gözlerle izliyordu.

"Öldüğünü duydum, Lion." "Denediler."

"Nereye gidiyordunuz?"

"Volta Nehri'ne."

"Kuzeye mi?" Adam kaşlarını kaldırdı. "Buranın kuzeyinde yıkıntı ve sefalet dışında bir şey yok, Silversaint. Batı daha da kötü. Biz Valestunn'dan geldik, orada da umut yok. Kale düştüğünden beri sefiller bokun üzerindeki sinekler gibi."

"Bu sefil insanlar. Onları yöneten bir kan lordu var mı?"

“Hayır. Buradakiler sadece pislikler. Dyvok lordları şimdi batıya, Dún Maergenn'e doğru ilerliyor. Ama sen nasıl olduğunu bilirsin. Piçler, onları yönlendiren biri olsun ya da olmasın, sürüler halinde dolaşırlar. Burada onlarca var. Öldürdükleri herkes, ölü kalmak yerine çürümüş olarak dirilme ihtimaline sahiptir. Donmadan önce güneye gitmek en iyisi. Orada durumun daha iyi olduğunu duyduk.”

"Biraz," diye başımı salladım. "Ama gün batımına doğru çok uzaklaşma. Chastains, Sul Adair'in batısındaki her yeri ele geçirdi."

"Tatlı Denizkızı," diye fısıldadı.

"Karanlık günler," diye başımı salladım. "Ve geceler daha da karanlık."

"Yine de. Kara Aslan bir kez daha atına bindiğinde, her şeyi yoluna koyacaksın." Omzuma vurarak neşelendi. "Triúrbaile'deki o günü hala hatırlıyorsun, değil mi? Hayatımın en güzel günüydü. Sanki Tanrı'nın eli gibildin. Çıplak göğüslü ve kanlı, eski efsanelerdeki gibi. Bütün *savaş alanı* gümüşe bürünmüştü. Hayatımda böyle bir şey görmedim." Başını salladı, gözleri parlıyordu. "O günden sonra en küçük oğluma senin adını verdim. Gabrael."

"Beni onurlandırdın, dostum." Elimi kalbime koyarak gülümsedim. "Peki bu genç delikanlı nerede..."

Adam başını eğdiğinde sesim kesildi, kızı gözyaşları içinde bana bakıyordu. O hikayeyi de biliyordum. Nefesimi tutarak ve titrek ellerimle omzuna dokundum, bunun hiçbir önemi olmadığını biliyordum.

"'İyi yolculuklar, á Cuinn.'

"Tanrı seninle olsun, Silversaint."

"İnsanların sendeleyerek geçip gitmesini izledik, hayatları sırtlarında, çok geçmeden sönecek bir aleve doğru ilerliyorlardı. Dior'a baktım, dudaklarım kıvrıldı, bu küçük piçin hiç kimsenin umut edemeyeceği bir yere umut eklemesine duyduğum nefretle doluydu. Bu karanlığı sona erdirecek sihirli gümüş ok, ilahi kehanet, kutsal kadeh falan yoktu. Burası bizim şimdi ve sonsuza dek bizim yerimizdi. Ve o, Danton için kullandığım yem olmasaydı, o küçük piçin dişlerini kıçından tekmelerdim.

"Hala kuzeye gitmek istiyor musun, mon amie?" diye sordum Chloe'ye.

"Bir kaptan, Gabe," diye cevapladı, gözlerime bakarak. "Bir rota."

"Başımı salladım, önümdeki derinleşen karanlığa bakarak.

"'Nasıl istersen.'"

V
ZOR BULUNAN BİR ŞEY

“Fırtına iki gün sonra cehennemden gelen bir çekiç gibi üzerimize çöktü. Rüzgâr kuzeyden uluyor, kar bıçak gibi yağıyordu ve içimden en ufak bir parça bile Lachlunn ve Aisling á Cuinn'in başlarını sokacak sıcak bir yer bulmuş olmasını umuyordu. Geri kalanım, yani çoğunluğum, donarak ölmemek için çabalıyordu.”

Gabriel, Jean-François'ya bakarak şarap kadehini doldurmak için öne uzandı.

“Soğuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun, soğukkanlı?”

Vampir durakladı, porselen alnında küçük bir kırışıklık belirdi. "Sanırım bu da ev yapımı komedi denemelerinden biri, Silversaint. Belki de fahişelerle ilgili şakalar yapmaya devam etmelisin. En azından o konuda bilgili görünüyorsun."

"*Gerçekten çok* soğuk demek istiyorum," dedi Gabriel. "Mezarın soğuğu değil. Seni mezara sokan soğuk. Ellerin o kadar ağrır ki yumruk bile yapamazsın. Yüzüğün parmağında buz gibi hissedilir ve nefes almak bile acı verir. *O* tür bir soğuk."

Tarihçi başını eğdi, solgun parmak uçlarıyla göğsündeki Chastain armasını okşarken soyunun inancını dile getirdi: "Kurt, solucanın acıları için endişelenmez."

Gabriel şarabından uzun bir yudum aldı. "Özlemiyor musun?"

"Neyi özlemiyorum? Bir gün toza dönüşecek bir hayat kurmanın boşluğunu mu?"

"Zor bir günün ardından yumuşacık bir yastığın rahatlığı mı? Eve girdiğinde kızının gözlerindeki gülümseme mi? Kollarında sevgilinin mutluluğu mu?"

"Ben değişmeden kalırken, yaşlanıp solacak bir sevgili mi?" Jean-François soğuk ve ince bir gülümsemeyle gülümsedi. "Tabii onları öldürmezsem. Tanrı ve Melek Fortuna'ya, aşkımın çürümüş bir iğrençlik yerine

güzel bir şekilde dirilmesini ya da benim elimle ölmesini mi diliyorum? Yoksa sadece benim elimle ölmesini mi diliyorum?" Vampir başını salladı. "Romantizm ölümlülerin aptallığıdır, Silversaint."

"Tecrübeyle konuşan biri var galiba."

"Boş midenin acısı. Ya da dolu mesane. Ya da soğuk şömine." Tarihçi bir elini salladı, altın rengi bir bukle gözlerinin üzerine düştü. "Et, Silversaint. Zayıf etin tüm endişeleri. Beni etkileyebilecek hiçbir ölümlü acı yoktur. Olgun bir gencin kanıyla, dilimin üzerinde kadife gibi ve bereketli bir şekilde dökülen kanıyla kıyaslanabilecek hiçbir cinsel günah yoktur. Zamanın acemi hırsızı asla güzelliğime sahip olamaz. Ve bedeninin tapınağı kurtçuklar için çürüdüğünde, de León, kaburgaların onların kirişleri, karnın onların balo salonu olduğunda, ben *tam* olarak şu anki halimle kalacağım. Ebedi. Sonsuz. Ve sen bana özlüp özlemediğimi mi soruyorsun?”

Gabriel gülümsedi ve şarap kadehini kaldırdı. "Güven bana, vampir. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

"Sabrım, kesinlikle." Jean-François kalemini masaya vurdu. "Fırtına."

"Fırtına." Gabriel içini çekerek deri koltuğuna uzandı. "Sevgisiz bir yatak kadar soğuktu. Kışlar her yıl daha da kötüleşiyordu, aralarında erime zamanı bile yoktu. Ama ben çok uzun süre baharın hâlâ hafifçe hissedildiği Sūdhaem'de kalmıştım. Eyerimde kambur oturmuş, ellerim koltuk altımda, pek de rahat sayılmazdım. Bu yüzden Chloe uluyan rüzgârın sesini bastırarak "Gabe, burada kalamayız!" diye bağırdığında, beyaz bir rahatlama nefesini içime çektim.

"Biliyorum!" Kasvetli tepelerin ötesine doğru başımı salladım. "Winfael buradan kuzeydoğuya sadece birkaç mil uzaklıkta olmalı! Kırdan geçersek birkaç saatte orada olabiliriz!"

“Yolu biliyor musun?” diye bağırdı Bellamy.

“Yolu biliyoruz!”

“Saoirse, yüzünü kurt derisiyle kapamış, kör edici karların içinden ortaya çıktı. Phoebe, dişi aslanın kaşları ve bıyıkları buzla kaplı, onun yanında dolaşıyordu.

“‘Önden gelin, güzel hanımefendi!’ diye bağırdı Bellamy. ‘Nereye giderseniz, sizi takip edeceğim...’

““Kapa çeneni, Bouchette!”

"Saatler sonra kasabaya vardık, Saoirse bizi karla kaplı bir vadiye ok gibi götürüyordu. Büyük bir göl, gökyüzü gibi gri renkteydi. Kıyısında bir balıkçı köyü vardı, sivri uçlu palisadeler bir anne kollarında gibi köyü çevreliyordu. Ama dürbünle baktığımda, savunma duvarlarının bazı yerlerinin yıkıldığını, birkaç binanın ateşe verilmiş olduğunu görebiliyordum. Kasaba açıkça saldırıya uğramıştı ve ne tarafından saldırıya uğradığını tahmin edebilirdim.

"Hareket eden var mı?" diye bağırdı Bellamy.

"Başımı salladım, dilimi keskinleşen dişlerime bastırdım.

"Burada kalamayız!" diye bağırdı Dior. "Rafa donuyor!"

"Yaşlı rahip eyerinde kıvrılmış, sakalı ve gözlükleri buzla kaplıydı. 'Birkaç mil önce belimden aşağısında hiçbir şey hissetmediğimi itiraf etmeliyim.

“Ben başımı salladım. ‘Hadi!’

“Fırtınada ilerleyerek sonunda palisadeye ulaştık. Savunma sistemi sağlamdı; demir braketlerle güçlendirilmiş ağır kerestelerden oluşuyordu. Kapılar hâlâ kapalıydı, ancak palisade devasa darbelerle parçalanmıştı, kirişler en kuru odunlar gibi kökünden kırılmıştı. Phoebe ilk olarak düzensiz boşluktan atladı, ben de aslan gibi kadının peşinden atlayarak parçalanmış kerestelere bakarken Ashdrinker'ı kınından çıkardım.

“Kaba bir güç gösterisi,” dedi. *“Dyvok, büyük olasılıkla, büyük olasılıkla*.”

"Başımı salladım. 'En azından mediae olacak kadar güçlü.

"Hasar yeni değil. Yüksek kanlıların burada kaldığını sanmıyorum.

"Evet. Ama diğer kurtçuklar, geride bıraktıkları mezara girmiş olabilir."

"Triúrbaile'ye acele etmeliyiz, Gabriel. Saldırı yarın sabah yapılacak.

"Kılıcın kabzasına takılı güzel gümüş hanımefendiye baktım, sesim acıma ile yumuşadı. 'Ash... Triúrbaile'ye saldırı on iki yıl önce oldu...'

“Kiminle konuşuyorsun sen?” diye bağırdı Dior.

“‘Kül İçici!’ Bellamy rüzgârın sesini bastırarak bağırdı ve kılıcıma işaret etti. ‘Kara Aslan’ın kılıcı büyülü, Dior! Efsanevi Çağ’dan gelen büyü!

Efsaneler Çağı'ndan kalma büyü! Kül İçici, onu kullanan kişinin zihnine seslenir. Bazı efsanelere göre, kılıç öldürdüğü herkesin ruhunu çalar ve öldürürken onların sesleriyle şarkı söyler. Diğerleri ise, göklerin altındaki her insanın nasıl öleceğini bildiğini ve bu sırları onu kullanan kişiye söylediğini söyler!"

“Elimdeki kılıca baktım, kaşlarımı kaldırarak.

“Yeni soytarına bayıldım. Çok eğlenceli, çok eğlenceli.

"Hadi!" Çatıların üzerindeki çan kulesini işaret ettim. "Kiliseye sığınabiliriz!"

“Sıkışık binaların arasında, karla kaplı bir bulvarda zorlukla ilerledik. Fırtına şiddetle esiyordu, ama evler sessiz ve hareketsizdi. Winfael, bir kasaba olmaktan çok bir kasaba anısı gibiydi, kapılar kırık çeneler gibi sarkmış, tozlu camlarda eski kan lekeleri vardı.

"Doğrusu, bana biraz Lorson'umu hatırlattı...

"Bu fikir buraya kadar, Silversaint," diye homurdandı Saoirse.

"İleriye baktığımda, kasaba meydanındaki katedrali gördüm — alevler tarafından oyulmuş, kırık kirişler boş bir göğüs kafesi gibi gökyüzünü çiziyordu. Çan kulesi hâlâ ayaktaydı, ama çan tokmağı çoktan paslanıp düşmüş, çan acı rüzgarda sallanıyordu.

"Sessiz. "Anlamsız.

Rafa neredeyse ölmek üzereydi, Chloe ve Dior ikisi de kontrolsüzce titriyordu. Bu kutsal toprakta dinlenmek mümkün değildi, ama en azından meydanın karşısında bir sığınak vardı.

"Hadi pub'a gidelim!"

"İki katlı bir binaydı, tabelasında sakallı bir adam deri önlük giymiş bir bira bardağında yüzüyordu. Altında soluk harflerle THE HAMMERED SMITH yazıyordu. Pencereler barikatlanmıştı, kapı sıkıca kilitliydi, ama hızlı bir tekmeyle açılabilirdi...

"Dur!" diye bağırdı Dior. "Kapıyı menteşelerinden kırarsan, sığınacak yer kalmaz!"

“Çocuk yanımdan geçip giderken botumu indirdim. ‘Anahtarın var mı, akıllı çocuk?’

"İmparatorluğun her kilidine, aptal."

Dior, botunun içine sakladığı düz deri bir çantayı çıkardı. İçinde demir çekiçler, bir burulma kancası, küçük bir çekiç ve kama vardı, hepsi iyi bakılmış ve yağlanmıştı.

“‘Hırsız aletleri,’ diye homurdandım. ‘Neden şaşırmadım ki?’ “‘Sadece çirkin bir surat değil, değil mi?’ diye mırıldandı çocuk.

“Chloe'ye baktım, kız kardeşi bana alaycı bir gülümseme attı. Hava dondurucu soğuktu, parmakları titriyordu, ama çocuk kilidi, pub'ın zili çaldığında sarhoşun cüzdanını açmaktan daha hızlı açtı. Zafer dolu bir gülümsemeyle Dior kapıyı ardına kadar açtı ve Saoirse alkış tutarken gösterişli bir reverans yaptı. İçeri adımını atar atmaz, korkuyla bir çığlık atarak bir metre geriye sıçradı. "Siktir!"

"Onun şık paltosunu kaparak, çocuğu kapıdan çekip içeri girdim, Ashdrinker'ı kaldırmıştım. Ortamda dişlerimi göstererek etrafa baktım: küflü, soğuk, boş.

"Ne?" diye sordum. "Ne gördün?" "Çocuk işaret etti. "Fareler."

“Gerçekten de, zemin farelerle doluydu, ince, siyah ve pürüzsüz, jet gibi gözleriyle bana bakıyorlardı. Ama içeri girdiğimde dağıldılar, döşeme tahtalarının aralıklarından geçerek küflü duvarlara tırmandılar. Omzumun üzerinden çocuğa öfkeyle baktım.

“‘Farelerden nefret ediyorum, tamam mı?’ diye somurtarak cevap verdi.

“Başımı sallayarak, Bellamy atları ahıra götürürken ben de şirketin içlerine girdim. Mobilyalar tozla kaplıydı, eski şarap şişeleri masaların üzerinde ya da yere dağılmıştı. Duvarlar koyu renkli küfle kaplıydı ve her yer çürük ve fare pisliği kokuyordu. Ama en azından rüzgardan korunmuştuk ve şansımız yaver giderse içecek bir şeyler bulabilirdim.

"Yukarıya bakacağım," dedim. "Saoirse, sen diğerleriyle burada kal." "Lütfen, rica ederim."

"Kafamı ona doğru eğdim. "Ne dedin?"

Genç avcı baltasını omzuna dayadı. "Ben senin şanlı günlerinde dövüştüğün bir çekiççi değilim. Emredilip emredilmeyecek bir uşak da değilim. Lütfen yaparsan sevinirim."

"Neredeyse donarak ölmek üzereyiz. Soğukkanlılar tarafından yerle bir edilmiş bir kasabanın cesetleri içinde. Ve sen şimdi bizim siklerimizi çıkarıp ölçmek mi istiyorsun?"

"Her fırsatta o kurbağa gibi şeyini sallayıp duruyorsun, adam. Neden şimdi farklı olsun ki?"

“Gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde yürüdüm, ta ki göğüslerim göğüslerine değene kadar.

“Lütfen. Şekerle kapla. Diğerleriyle birlikte burada kal.”

Saoirse somurtarak baktı. Gümüş topuklu ayakkabılarımı döndürdüm ve yukarı çıktım, botlarımla kapı kapı dolaştım. Ashdrinker kafamın içinde eski bir çocuk şarkısı söylüyordu ve ben odadan odaya geçerken onu görmezden gelmeye çalıştım. Yatak odaları küçüktü, tozluydu ve benim varlığımdan biraz rahatsız olmuş gibi görünen bir avuç fare dışında bomboştu. Ama en azından uyuyacak bir yerimiz vardı — tabii izin verirlerse.

"Bellamy dışarıdan geldi ve ben ortak salona döndüğümde kapıyı hava şartlarına karşı çarparak kapattı, Ash'i kılıfına sokarak kafamdaki uyumsuz şarkıyı susturdu. Diğerleri mutfaktaydı
duvarlarda paslı bıçaklar, eski dökme demir tencereler vardı. Ama yiyecek izi yoktu. Ne yazık ki içki de yoktu.

"Yukarısı temiz." Dior'a bakarak titredim. "Fareler hariç."
'

"Gabe, kes şunu," diye mırıldandı Chloe.

"Ne büyük piçler." Ellerimle bir metre kadar mesafe ölçtüm. "Görünüşe göre iyi beslenmişler. Yemin ederim, içlerinden biri insan derisinden yapılmış bir yelek giyiyordu."

“Çocuk bana babalarının hareketini yaptı. ‘Sikimi yala, kahraman.’

“Hava düzelene kadar burada bekleyebiliriz,” dedi Chloe. “Isın. Uyuyun.”

Rafa ocak başında çökmüş, baştan ayağa titriyordu. Kız kardeşi onun yanında diz çökmüş, zavallı yaşlı piçi ısıtmak için kolunu onun omzuna atmıştı. Bellamy, üç gündür tıraş olmamış sakalından karları silkeledi, ayaklarını yere vurarak hissini geri kazanmaya çalıştı. "Ateş yakayım."

“Saoirse'ye bakarak başımı salladım. “Senin kedin nerede?”

“Phoebe dolaşıyor. Sıkılınca geri gelir.”

"Tamam. Ben gidip bir bakayım. Siz burada kalın, ısının. Lütfen." Chloe'ye baktım. "Ben yokken başın belaya girerse, o kornanı çal, Sœur Sauvage."

“Chloe bana küçük, minnettar bir gülümseme attı. ‘Dikkatli ol, mon ami.’ “‘Geri döneceğim. Rahip yardımcısı gibi hızlıca.’

“Rafa titreyerek gözlerini kırptı. ‘Sanırım p-piskoposlarla olan deneyiminiz benimkinden farklı, Silversaint.’

“Karla karışık yağmurun içine çıktım, omuzlarımı kamburlaştırarak Winfael'i yavaşça dolaştım. Sıkışık sokaklarda zorlukla ilerleyerek evleri ve bodrumları kontrol ettim, sonra da donmuş gölün kenarına indim. Eski ağlar birbirine dolanmıştı. Terk edilmiş tekneler vardı. Su, bataklık cadısının memesi kadar soğuktu. Evler ya burada yaşayanlar ya da onlardan sonra gelen çöpçüler tarafından soyulmuştu, kim bilir? Ama haşaratlar dışında, bu terk edilmiş yerde tek bir canlı bile yoktu.

"En azından ölü de yok.

Ana meydana geri döndüm, gümüş topuklu botlarım yeni karın üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Evlerdeki hayaletler fırtınaya eski sırları fısıldıyordu. Önümdeki kar fırtınasının arasından, yanmış kilisenin kapılarından kaybolan mavi ve gümüş rengi bir şey gördüm.

"*Dior*.

“Hava dondurucu soğuktu ve sigara içmek için can atıyordum, ama bu rüzgarda işeyebileceğim kadar güveniyordum o süslü küçük pisliğe. Ve böylece, meydanı geçip Winfael Katedrali'nin dişlek kapılarından içeri girdim.

“Mütevazı bir yapıydı; dairesel, alevlerden kararmış kireçtaşından yapılmıştı. Çatısı çökmüştü, içi boş göbeğine kar yağıyordu. Pencereler eski vitraydu ve çoğu parçalanmış, yere düşmüştü. Ama kuzeydeki duvardaki camlar sağlamdı; üzerinde Michon'un İnanç Savaşları sırasında ordusuna komuta ettiği bir sahne resmedilmişti. İlk Şehit uzun boylu, sarı saçlı, yüz melek kadar cesurdu. Dior pencerenin önünde şaşkın bir ifadeyle duruyordu.

"Ne halt ediyorsun?"

"Çocuk konuşmamla irkildi ve topukları üzerinde döndü. Gümüş hançresi bir anda ceketinden çıktı. Kabul etmeliyim ki, bu küçük serserinin elleri de dili kadar hızlıydı.

"Sana işine bakmanı söylemedim mi, kahraman?
"Ve sana bana bir şey söyleme hakkını kim verdi, çocuk?"

"Annen," diye ters bir gülümsemeyle cevap verdi. "Senin babanın çarşaflarında onu becerdikten sonra."

“Buna gülerek üç köşeli şapkamı eğdim. ‘Cesaretin var, Lachance. Bunu kabul ediyorum. Ama benim botlarım daha büyük. Burada ne işin var?’

“Altarın etrafındaki kırık kilise sıralarını işaret etti. ‘Bellamy'nin yakacak oduna ihtiyacı var.’

"Mmf." Başımı salladım. "İyi fikir. Değersiz olan değerli hale geldi."

“Onayını aldığım için ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsin, kahramanım.”

“Dior, kilise sıraları arasında dolaşarak ezilmiş tahtaları topladı. Paltomun içinden pipomu çıkardım ve pipo başlığına bir tutam sanctus doldurdum. Yeni pişirdiğim partiyi yavaş yavaş tüketiyordum ve o acemi kanı, kaliteli şarap kadar zengin ve lezzetliydi. Muhtemelen henüz bir sigara daha içmem gerekmiyordu. Ama İhtiyaç ve Arzu, birbirinden tamamen farklı iki efendidir.

“Çakmaktaşında demirin keskin sesi. Sıcaklık ve buharın büyüsü, en tatlı bıçak gibi göğsüme saplanırken, yüzüm yukarı dönük, kar taneleri titreyen kirpiklerime nazik öpücükler konduruyordu, cennete hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

"O ihtiyacı gidermek için her fırsatı değerlendiriyorsun, ha?"

"Dior'un sesi beni dünyaya geri getirdi. Kızıl bir nefes verdim ve aynı renkteki gözlerle ona baktım. Sırtında Elidaeni haute couture. Ayaklarında ucuz Sūdhaemi derisi. Damarlarında Nordlund kanı. Sağ kolunda düğme eksikti. Solak. Sıska. Sağ yanağında siyah bir güzellik lekesi. Traproot sigarelerinden parmakları griye boyanmıştı. Ve ilk kez avuçlarında uzun ve derin bıçak yaraları olduğunu gördüm. Görünüşe göre sadece birkaç aylık yaralardı.

"Sen bu konuda ne bilirsin ki, çocuk?"

“‘O pipoyu sanki para alıyormuş gibi emiyorsun.’ Dior ayağını kaldırdı ve kırık bir kilise sırasını ikiye bükerek kırdı. ‘Senin bir gölgen var, kahraman.’

“‘Hiçbir şey bilmiyorsun, Lachance. Konuşmaya devam et, ne olacağını görelim.’ “Çocuk alaycı bir şekilde gülümsedi ve kendi kendine başını salladı. ‘İşte orada.’ “‘Nerede?’

"Senin gibi tanıdığım her erkeğin ilk sığınağı." "Beni tanıdığını sanma, çocuk."

“Kafasını salladı, pipoma baktı. ‘Hayatım boyunca senin gibileri gördüm. İster şişe, ister iğne, ister sigara olsun, hepiniz aynısınız. O kanca bir kez derine batarsa, içindeki en kötü yanları ortaya çıkarır.’

“‘Sen benim en kötümü hiç görmedin.

“Yeterince gördüm. Etrafındaki insanlara bok gibi davranıyorsun.”

“‘Çevremdeki insanlara hak ettikleri gibi davranıyorum. Çoğu insan bok gibi davranılmayı hak ediyor.’ Onu kanlı bir bakışla sabitleyip gözlerine baktım. ‘Özellikle yalancılar.’

“Çocuk korkusuzca bakışlarımı karşıladı. ‘Herkes yalan söyler.’

“‘Öyle. Ama sen sandığın kadar iyi değilsin, evlat. Büyük sikin, dilenci botların ve süslü paltonla.’

"Sadece süslü değil, kahraman." Çocuk gece mavisi yakasını düzeltti. "Bu ceket *sihirli.*"

“‘Sihirli.’ Alaycı bir şekilde güldüm. ‘Saçmalık. Tıpkı sizin gibiler.’ “‘Sen bilirsin.’

“Pipomu kaldırdım ve ilk şehitlerin vitray resmine baktım.

"San Michon'un Kutsal Kase'si, ha? Sūdhaem'in en sefil mahallesinde doğmuş bir hırsızın, Kutsal Kilise'nin en değerli hazinesinin yerini nasıl öğrendiğini bana anlatacak mısın?"

“Hayır,” diye cevapladı Dior. “Hayır, söylemeyeceğim.”

"Yaklaştım, göz bebeklerinin büyüdüğünü izledim, kalbinin biraz daha hızlı attığını duydum. 'Danton Voss. Engizisyon Rahibeleri. Dünnsair katilleri. Kahinler ve kutsal adamlar. Bu saçmalıklarına garip tipler bulmuşsun, Lachance. Normalde, umursamak için bir neden bulmakta zorlanırdım. Ama arkadaki tavernada sana bu kadar inanan gümüş kız kardeş? O benim arkadaşım. Ve bu günlerde sayıları o kadar az ki, kalan birkaç arkadaşımı aşırı korumaya alıyorum."

"Dior çenesini sıktı. 'Rahibe Chloe hayatımı kurtardı. Ona asla onu incitmek için *hiçbir şey yapmam*.'

"Var olmayan bir fincan için onu cehenneme sürüklemek hariç mi?"

“Gözleri parladı. ‘Ama şaka da bu ya, kahraman. O fincan *gerçekten* var.’ “‘Öyle mi?’ Gülümsedim ve yaklaştım. ‘O zaman nerede olduğunu söyle

'

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü senin saçmalıkların yüzünden arkadaşıma bir şey olursa..." Elimi omzuna koydum, dişlerimi dilime bastırdım, "...senin için iyi olmaz."

"Yine başladı," diye fısıldadı. "Tanıştığım her kötü adamın ilk başvurduğu şey."

“Dünyanın kötü adamlara ihtiyacı var, evlat. Biz kapıda canavarları uzak tutuyoruz.”

“Ama sorun da bu, kahraman. Kötü adamlar, canavarın *kendileri* olduğunu asla fark etmezler.”

“Gabe? Dior?”

“Döndüm ve Chloe'yi kırık kapının önünde, rüzgârın sırtına vurduğu halde buldum. Pelerinini buklelerinin üzerine çekmiş, yüzünü eşarp ile örtmüştü. Ama kocaman yeşil gözleri bana dikilmişti.

“‘İkiniz iyi misiniz?’

“‘Sohbet ediyoruz.’ Dior’un omzuna hafifçe vurdum. Daha fazla acıtacak kadar, ama çok daha fazla acıtabileceğini anlayacak kadar. ‘Erkek erkeğe.’

“‘… Dior?’

“Çocuk elimi itti, ayaklarımın dibine tükürdü, kollarında tuttuğu kırık tahtaları kaldırdı ve kapıdan çıktı. Chloe onu bir anne gözüyle izledi ve ben, onu bu çocuğa bu kadar bağlayan şeyin ne olduğunu merak ettim.

“Belki de kendisinin hiç oğlu olmadığı içindi?

“Bu kadar basit olabilir mi?

"Phoebe az önce döndü," diye mırıldandı Chloe. "Saoirse sorunlar çıkabileceğini söylüyor."

"Eh, hoş bir değişiklik."

“Kırık kilise sıralarının üzerinden kapıya doğru ilerlerken, Chloe geçmeye çalıştığımda kolumu tuttu. Aşağı baktım: boyu bir metre bile yoktu, manastırda büyümüş, küçük ve zayıftı. Ama elinin sıkılığındaki gücü hissettim. Gözlerindeki ateşi gördüm. ‘Sana güvenebilir miyim, Gabe?’

"Neden bana güvenmeyeceksin, Chlo?"

"Sen... farklı görünüyorsun. Geçen gün Rafa'ya söylediklerin. Tanrı hakkında..."

"Seni Volta'ya kadar götüreceğimi söyledim ve götüreceğim. Endişelenmen gereken kişi ben değilim."

“Dior senin düşündüğün gibi biri değil, Gabriel.”

“Bir dolandırıcı mı? Bir hırsız mı? O hepsi ve daha fazlası. Terinden kokusunu alabiliyorum. Kalp atışlarından duyabiliyorum. O lanet olası *bir yalancı,* Chlo. Ve tüm o yılları kitapların arasında geçirerek ufkunu o kadar kapatmış olabileceğini merak ediyorum. Bu kutsal kase saçmalığına bu kadar inanmak istiyorsan, sana kim ne verirse yutar.”

"Bana güven," diye fısıldadı.

“Neden? Seni bu kadar emin yapan ne?”

“Dudaklarını sıkıca kapattı. ‘Beni kütüphanede eğittiğin zamanları hatırlıyor musun? *Düşmanına daima gözlerinin içine bak, kullanmak niyetinde olmadıkça kılıcını asla çekme,* derdin.

“‘Hatırlıyorum.’

"O dersleri kalbime kazıdım." Eldivenini çıkardı ve avucunun nasırlı olduğunu gördüm, parmakları bir zamanlar sadece kağıt kesiği olan yerlerde pürüzlüydü. "Artık o küçük kız değilim, Gabe. Ne yaptığımı *biliyorum*. Ve sana her şeyi anlatamıyorsam, lütfen beni affet. Ama Tanrı şahidimdir ki, gerçeği söylemek gerekirse, her şeyi bilmemen daha iyi." Küçük yumruğuyla elimi sıktı. "Bıçağına ihtiyacım var, mon ami. Gücüne ihtiyacım var. Ama en çok da inancına ihtiyacım var."

"Eğildim ve yavaşça elimi onunkinden çektim. "Bu günlerde inanç bulmak zor, kardeşim." "Ve başımı eğerek soğuğa çıktım."

VI
PLAN

"SAOIRSE, 'SEÇKİNLER,' DEDİ. 'Bir sürü var. Buraya geliyorlar.'

“Hammered Smith'in ortak salonunda toplanmıştık, karanlık güneş sanki dinlenmeyi hak etmişçesine ufka doğru kayıyordu. Bellamy ateş yakmıştı ve ben eldivenlerimi çıkarmış, iki kez kutsanmış sıcaklıkta ellerimi ısıtıyordum. Saoirse, Phoebe'nin yanında çömelmiş, büyük kedinin yakasının altını kaşıyordu. Dişi aslan esnedi, kızıl kürkünden buhar yükselirken, alevlerin yanına uzandı.

"Yaşlı Rafa'nın sesi, üst kattan çaldığı battaniyenin içinden boğuk boğuk geliyordu.

"Kaç tane?"

"Bir düzine kadar," diye cevapladı Saoirse. "Phoebe onları birkaç mil doğuda gördü. Fırtınada yavaş hareket ediyorlardı. Ama güneş tamamen battığında daha hızlı hareket edeceklerdir."

"Bizi geçip gidebilirler," dedim. "Burada olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum."

“Chloe gözlerime baktı. ‘Biliyorlar, Gabe. Bize geliyorlar.’ “‘… Nasıl emin olabilirsin?’

“Saoirse baltasını ve kalkanını kaldırdı. ‘Geliyorlar, Silversaint.’

“İç geçirdim, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bir düzine sefil yaratık alay edilecek şey değildi, ama en azından yolda oldukları konusunda uyarıldık. Bu yüzden Phoebe'ye minnettarlıkla bir okşama yapmak için elimi uzattım. “Merci, mademois... Lanet olsun!”

“Dişi aslan kükredi ve dişlerini gösterdi, ben de o elimi bileklerinden koparmadan önce elimi geri çektim. Saoirse dövmeli parmaklarıma baktı ve sırıttı.

"Ellerini kendine saklasan iyi olur. Çoğu kız gibi, Phoebe de izinsiz dokunulmaktan hoşlanmaz."

"Dişi aslan, yaralı çenesini yaladı ve göğsümde hissedecek kadar derin bir şekilde kükredi.

"Anlaşıldı." Eldivenlerimi tekrar giyip ayağa kalktım. "Peki, tamam. Bu lanet olası piçlerin yolda olduğundan eminseniz, en iyisi jartiyerlerimizi takıp pantolonlarımızı giyelim."

"Onlarla savaşmak mı istiyorsun?" diye sordu Rafa.

"Bu fırtınada kaçmamız imkansız. Palisade'i onardığımızda, sağlam bir konumda olacağız. Arkamızda da göl var."

Bellamy kaşlarını çattı. "Eski balladlarda, arkasında su olan orduların kötü olduğu söylenir, Chevalier. Hatırladığım kadarıyla, sen Tarren Moor savaşını..."

“Suya bir rahip eklediğinde ne elde edersin, Bouchette?”

"Bu havada mı?" Dior titreyerek Rafa'ya kaşlarını çattı. "Zatürre mi?"

“Tozlu bir şarap şişesini aldım ve boynundaki eski mum kalıntısını çevirdim. ‘İzle ve öğren, seni küçük pislik.’

“İşe koyulduk ve Saoirse hala ne yapması gerektiği söylenmesinden biraz rahatsız olsa da, Chloe'nin bana olan güveni onu ikna etmeye yetti. Hammered Smith'in döşeme tahtalarına kömürle kasabanın bir haritasını çizdim ve grubun her üyesine bir görev verdim. Hızlı düşünüyorduk. Daha hızlı konuşuyorduk. Tuvaletteki huzur ve sükûnetten daha fazlasını savunmak için liderlik yapmayalı on yıldan fazla olmuştu, ama bu görev omuzlarıma eskimiş bir palto gibi oturdu.

Bellamy ve ben savunmayı onarmaya başladık, terk edilmiş evlerden kereste söküp palisade'nin gediklerine yığdık. Kan kırmızısı ve dolup taşan pipomdan bir nefes daha çektim ve genç kahin, kırık keresteleri donmuş toprağa elle çakıp ahırdan bulduğum balyozla daha derine çakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir saat kadar sonra, Dior uluyan karların içinde gıcırdayarak geldi, bulanık göl suyu dolu şarap şişeleriyle dolu bir el arabası itiyordu. Merdivenleri tırmanan çocuk, şişeleri gediklerin yanındaki yüksek yürüyüş yollarına istiflemeye başladı.

Bellamy şapkasını kaldırıp sırıttı. "Her şey yolunda mı, M. Lachance?"

“Çocuk omuz silkti, uğultulu rüzgârın sesini bastırarak cevap verdi. ‘Saoirse, pubın mahzeninde eski bir yağ fıçısı buldu ve Rahibe Chloe onunla ateş okları yapıyor. Père Rafa da elinden geldiğince hızlıca kutsamalar yağdırıyor.’ Dior elindeki şişelerden birini kaldırdı, bana baktı. ‘İtiraf etmeliyim ki, kahramanımız beni üçte ikiden birine kadar etkiledi.

“Başka bir kütüğü yere vurdum, dişlerimi sıkarak yere çarptı. ‘Onayını aldığım için ne kadar rahatladığımı hayal bile edemezsin, evlat.

"Şimdi etkileniyorsan, Dior, bu geceyi bekle. Eşsiz bir manzara göreceksin." Bellamy pelerinini daha sıkı çekerek sırıttı. "Kara Aslan'ın savaşta... Ashdrinker'ın gücünü görmek... Tanrım, bu bir şarkıya değer, hiç şüphesiz."

“Bir tahta parçası daha yerine çaktım. Dior palisadeden indi ve Ashdrinker'a baktı. Kılıcım belimde olmadan daha rahat çalışıyordum, bu yüzden onu barikatın üzerine dayadım. Çocuğun gözleri, dövülmüş kın ve çapraz koruyucudaki gümüş renkli hizmetçiye takıldı.

"Gerçekten... seninle konuşuyor mu?"

"Daha da yazık," diye homurdandım ve bir kirişi daha yere vurdum. "Nereden geldi?"

"Ah, işte sorun bu, Dior," diye cevapladı Bellamy. "Kimse bilmiyor. Benim akıl hocam, ünlü kahin Dannael á Riagán, Kara Aslan'ın kılıcı Nordlund'un derinliklerindeki uykusuz bir mezar kralının salonlarından aldığını söyler. Ancak tarihçi Saan Sa-Asad, şövalyenin Ashdrinker'ı Godsend Everdark'ın derinliklerinde isimsiz bir yaşlı korku ile yaptığı bilmece yarışmasında kazandığını söyler. Hatta Aslan'ın Ashdrinker'ı korkunç peri kraliçesi Ainerión'un hazinesinden aldığını duydum. Onun öpücüğü her ölümlü erkeği öldürür, Dior, ama Aslan Ainerión'u o kadar uzun ve o kadar çok sevdi ki, Ainerión yorgunluktan bayıldıktan sonra onun yatağının başucundan büyülü kılıcı çalabildi. Ama bildiğim kadarıyla şövalye bu hikayelerin hiçbirini doğrulamadı."

Bellamy umutla bana baktı, bir kaşı havada. "Kapa çeneni, Bouchette."

"Nasıl kırıldı?" Dior, gözleri hala kılıca dikilmiş halde sordu. "Eh?" Bellamy gözlerini kırptı.

"Ucu," dedi çocuk. "Sivri kısmı, ne diyorsan."

"Ucu mu?"

"Evet. Duvarlardan geçerken gördüm. Kırılmış."

Bellamy tırmık şapkasını geriye doğru eğdi ve çenesini ovuşturdu. "İtiraf ediyorum, fark etmedim. Hiçbir hikayede kılıcın kırıldığından bahsedilmiyordu. Ama... cesur olanlara ödül verilir." Genç, elini uzatarak Ashdrinker'a doğru yürüdü. "Belki ona sorabiliriz?"

"Hey!" diye bağırdım. "O kılıca dokunursan, o lütunu lanet olası ayak parmaklarınla çalarsın, Soothsinger."

"Şaka yapıyorum, dostum." Bellamy bana göz kırptı ve haylaz bir gülümseme attı. "Başka bir adamın kılıcına elini süren bir adam, gelinine elini sürmüş sayılır. Ve ben gelinlere *açıkça* davet edilmedikçe asla dokunmam."

"'Sen bir piçsin, Bel,' dedi Dior sırıtarak. 'Alçak, adi, aşağılık herif.'

"Ben *romantik* biriyim, M. Lachance. Bana yeterince uzun süre katlanırsan, sana da öğretirim."

"Bu arada, ikiniz de işinize dönseniz nasıl olur?" diye homurdandım.

"Kahin pelerinini daha sıkı çekti ve koyu renkli buklelerini kaşıdı. Dior alaycı bir şekilde güldü ve karın içine doğru ağır adımlarla yürüdü. Saoirse'nin geri dönmesi için ana kapıları açık bırakarak, gedikleri olabildiğince yüksek ve kalın bir şekilde doldurduk. Bulvarı ve dar sokakları kırık mobilya ve kereste ile doldurarak, işler ters giderse geri çekilebileceğimiz bir iç halka oluşturduk. Hava çok soğuktu ve işimiz bittiğinde gece çekiç gibi çökmüştü. Ama yine de memnunum. Duvarlarımız ve silahlarımızla bir düzine sefil adamı savuşturabilirdik. Fırtına şiddetle devam ederken, Bellamy ve ben Hammered Smith'e doğru ağır adımlarla yürüdük.

"Şirket içerideydi, Rafa ocakta buhar çıkan bir tencerenin üzerine eğilmişti.

"Yine o lanet patates mi?"

"İsterseniz turp da var," dedi yaşlı rahip gülümseyerek.

"Saoirse nerede?" diye sordu Chloe.

"Hâlâ Phoebe ile keşif yapıyoruz," diye cevapladı Bellamy. "Birazdan dönerler."

"Lanet olası patatesleri bir kaseye doldurdum ve kenarlarına değmeyecek kadar hızlı bir şekilde yedim. Yavaşça daireler çizerek, tahtalara çizdiğim kömür haritasını botlarımın topuklarıyla çizdim. Bir an için San Michon Kütüphanesi'ni hatırladım; zemini kaplayan imparatorluğun o büyük, görkemli haritasını.

"Kan ve ateşle, şimdi benimle dans et."

Chloe mırıldanırken başımı kaldırdım ve gözlerinin benimkilere sabitlendiğini gördüm. Benim yaşadığım anı onun da yaşadığını biliyordum. O zamanlar her şey ne kadar uzak ve ne kadar uzun zaman önceydi.

"Tamam." Haritayı bir parmağımla işaret ettim. "Ben kapıları koruyacağım, yüksek yürüyüş yolunda küçük Lord Talkstoomuch da olacak. Chloe, sen ve Saoirse doğu tarafını alın, Rafa ve Bellamy batıyı. Bir sorun olursa seslenin. Ben gelirim. Eğer üstümüzü alırlarsa, iç çembere çekilin, sonra katedrale. Kutsal topraklar onları son çare olarak uzak tutacaktır."

"Neden şimdi katedrale çekilmiyoruz?" diye sordu Rafa.

"Sonra ne olacak? Açlıktan ölene kadar içeride saklanacak mıyız? Bu şeyler isterse sonsuza kadar bekleyebilir. Ama sen endişelenme, rahip. Bu çürümüş piçler, kan lordu olmadan akılsızca ve önden saldırırlar."

“Dior ikinci porsiyonunu bitirirken, şişmiş yanaklarıyla konuşuyordu. ‘Bunu karşılaştığımız askere sormuştun. Kan lordu nedir?’

"Yüksek kanlılar, alt kasttaki vampirleri kontrol edebilir, Dior," diye cevapladı Chloe. "Kanları ne kadar derin olursa, o kadar çok sefil yaratığı kontrol altında tutabilirler. Onları yöneten bir zeka varsa, sefil yaratıklar çok daha tehlikeli olur. Ama bu ayaktakımıda öyle bir şey yok gibi görünüyor."

“Rafa başını salladı ve direksiyonu çevirdi. ‘Yüce Tanrı'nın merhametine şükredelim.’

“Çocuk, hırslı bir lokmayı yutarak bana baktı. ‘Peki o asker ne demek istedi? Savaş alanını gümüşle yıkadığınızı söylediğinde?’

"Ah, *kalkan,*" dedi Bellamy gülümseyerek. "Gümüş azizlerin adını ve ününü kazandıran kutsal büyü, Dior. Kara Aslan'ın ellerindeki mürekkebi görüyor musun? Aslında vücudunun çoğunu kaplıyor. Savaşta, yukarıdaki Tanrımıza olan inancının bir aracı görevi görüyor."

“Çocuğun kaşları saçlarının arasına kayboldu. ‘Yani… siz çıplak mı savaşıyorsunuz?

“‘Tamamen değil,’ Chloe gülümsedi. ‘Gümüş zırh giydikleri için, Tarikat bu adı vermiş. “Bellamy başını salladı, gözleri parladı. ‘Şövalye bu gece savaştığında,

Aegis'in *bin* meşale gibi parladığını göreceksin. Tuuve kuşatmasında, Kara Aslan'ın öyle parladığını söylüyorlar...

"Kapa çeneni, Bouchette," diye homurdandım. "Şarap şişelerine doldurduğumuz kutsal su, onları asitten daha iyi yakar. Muhtemelen öldürmeye yetmez, ama biraz yumuşatır. Eğer palisadeyi geçmeyi başarırlarsa, ateş bu sülükleri frengili bir jigolodan daha iyi yakar. Yani gümüş silahın yoksa, en iyi silahın meşale."

Rafa'nın parmakları tekerleğine dokundu, gözleri Chloe'nin boynundaki yedi yıldızda. "Aklıma başka bir silah daha geldi, Silversaint. İnanç, herhangi bir alevden daha güçlüdür."

"O zaman bir iki melek için dua etsen? Belki gelirler?"

“Yaşlı adam bana gülümsedi, gözlüklerinin üzerinden karanlık gözleri parıldıyordu. ‘Bence Tanrı bize yeterince melek gönderdi, dostum. Ama yine de bu gece bizi korumasını dua edeceğim.’

“‘Bunun ne anlamı var, rahip?’ “Rafa gözlerini kırptı. ‘Ne anlamı var—’ “‘Dua etmek. Oui.’

“Yaşlı adam bana nefes almanın anlamını sormuşum gibi baktı. ‘Ben…’

"İki asker savaş alanında duruyor," dedim ona. "İkisi de Tanrı'nın kendi tarafında olduğuna inanıyor. İkisi de Rab'lerine ve Kurtarıcılarına düşmanlarını yenmeleri için dua ediyor ve Ana Tanrıça'ya kendilerini her türlü kötülükten koruması için yalvarıyor. Ama biri kaybedecek. *Biri* zamanını boşa harcıyor. Belki, sadece belki... ikisi de kaybedecek?"

"Rahip kaşlarını çattı. 'Tanrı'nın ölülerin tarafında olduğu söylenemez.

"Sen olayı anlamıyorsun, ihtiyar. *Yeryüzündeki ve gökteki her şey benim eserimdir*..."

"… Ve benim eserimin tamamı benim planıma uygundur."

“Yolda karşılaştığımız mülteciler evlerini kaybetmemek için tüm güçleriyle dua etmediler mi sanıyorsun? Lachlunn á Cuinn karısı ve oğlunun hayatta kalması için dua etmedi mi sanıyorsun? Gördün mü, bu ilahi plan saçmalığı, işler ters gitmeye başladığında vaizlerin size yutturduğu şey. Tabii ki, bağış kutularını dolaştırdıktan sonra. Mahsulün kötü olduğunda, kanserin yayıldığında ya da ona yalvardığın başka bir şey gerçekleşmediğinde. Sana sunacakları teselli budur. *Tanrı'nın isteği,* derler. *İlahi planın bir parçası.*

"Onların belirtmedikleri şey, onun bir planı *olup olmadığı*dır. Dua etmenin bir anlamı yok. Eğer *O'nun isteği* altın kural ise, o zaman Tanrı, ne kadar yalvarsanız da, istediğini yapacaktır. Ve bir saniye için, O'ndan bir şey istemek için gereken hak iddia etme duygusunu düşünün. Bunun bir şekilde sizin için olduğunu düşünmek için gereken lanet olası egoyu düşünün. Ya onun iradesi olmayan bir şey istersen? Onun ilahi planını değiştirmek mi istiyorsun? *Senin için mi?* Gördün mü, işte tüm hile bu. *Dahiyane* olan bu. Dua ettiğin şeyi mi alıyorsun? Yaşasın, Tanrı seni seviyor. Ama dualaların cevaplanmıyorsa? Parmaklarımı şıklattım. "Planın bir parçası değildi."

Chloe'nin endişeli bakışları altında pipoma bir miktar kutsal su döktüm.

"Kutsal evlerde bulundum, rahip. Kutsal kitaplarını baştan sona okudum, onun adını övdüm ve şimdi sana doğruyu söylüyorum: Bir elinde kılıç tutan, dua eden on bin kişiden daha değerlidir."

"Cennete uzanan dalları olan ağaç yoktur," diye alıntı yaptı Rafa, "*cehenneme uzanan kökleri olmayan. Ve biz* h..."

"Chloe!"

"Katil kapıdan içeri daldığında rahip sessizleşti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Saoirse?" Chloe ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Phoebe geri geldi." Kız örgülerinden karları silkeledi, ayaklarını yere vurdu. "O sefil herifler on dakika uzaklıkta. Ama on iki kişi yok."

“Dior ayağa kalktı, yüzü solmuştu. ‘… Daha mı var?’

Katil baltasını kaldırdı, sertçe başını salladı. "Elli. En az."

"Elli sefil..." Chloe nefes nefeseydi. "Yedi kişiye karşı." Bellamy odanın içinde gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. "Tanrım." “Çakmaktaşımı vurdum ve gülerek rahibin gözlerine baktım. “‘O melekler için dua etmek istemiyor musun, ihtiyar?’”

VII
WINFAEL SAVAŞI

“EN RAHATSIZ EDİCİ şey sessizlikti.

"Soğukkanlılar nefes almaya ihtiyaç duymazlar. Bu da bilinçli düşünce olmadan konuşamadıkları anlamına gelir. Karşınızdaki vampir, dönüşmeden önce beyni çürümüşse, "aç" ve "yiyecek" dışında pek bir şey düşünemez. Tabii ki bunun dereceleri vardır. Bir veya iki gün boyunca bir hendekte şişmiş halde yatan bir soğukkanlı, kendini yeterince hatırlayarak ses çıkarabilir. Ancak bir hafta veya daha uzun süre sığ bir mezarda çürümüş bir canavar, içgüdülerinden başka bir şey olmayacaktır. Bu nedenle, bazı sefil yaratıklar size yarım yarım kelimelerle konuşabilir veya onlara zarar verdiğinizde çığlık atabilir, ancak çoğu nefes almayı bile hatırlayamayacak kadar çok çürümüştür.

"Yani geldiklerinde, tamamen sessiz gelirler.

Winfael'de de öyle yaptılar. Kanlı gözlü bir ordusu, ince duvarlarımıza doğru karların içinde hücum etti, tek bir ses bile çıkarmadan. Ama o içgüdü hala var. Hepimizin kalbinde yatan o hayvani dürtü: çiftleş, öldür, beslen, tekrarla. Ve akılsız olanlar en yakın gediklere çarpıp içeri girmeye çalışırken, daha az çürümüş olanlar, *daha akıllı* olanlar, ayrılıp palisadın etrafında zayıf noktalar arıyorlardı. Duvarların ötesinde kokladıkları lezzetli kan torbalarına ulaşmanın başka yollarını arıyorlardı.

"Çok fazla var!" diye bağırdı Dior.

"Kutsal suyu dökmeye devam edin!" diye bağırdım.

“Çocuk bir şarap şişesi daha fırlattı ve aşağıdaki kalabalığın içinde cam kırılma sesleri ve tavada yağlı domuz pastırmasının cızırtıları duyuldu. Kapıların üzerindeki yüksek yürüyüş yolunda durduk, sefil insanlar en yoğun olduğu yerde, çocuk şişeleri fırlatıyordu, ben tırmanmaya çalışan her piçi indiriyordum. Saoirse doğu yürüyüş yolundaydı, korkunç yaratıklara yanan oklar atıyordu, Chloe de onun yanında şişeleri fırlatıyordu. Bellamy ve Rafa

batı yürüyüş yolunun üstünde duruyordu, kahin arbaletini ateşliyor, rahip kutsal su ve dualar atıyordu.

"Sefil yaratıklar sıcak bir yaz gününde çıra gibi yanıyordu ve yanan oklar iyi iş çıkarıyordu. Sorun, oklarımızdan çok daha fazla vampir olmasıydı. Kutsal su, ölü eti cehennem ateşi gibi yakıyordu, ama en zayıf vampir bile kafasına isabet etmeyen şişelerle sadece yumuşuyordu. Üstelik şişelerimiz de bitiyordu. Artık zaman meselesi olmuştu...

"*Gabriel!*"

Chloe'nin korku dolu çığlığı kasabada yankılandı, ardından gümüş bir boru sesi geldi.

"*Yüzümü* sik*,*" diye tükürdüm. Kalan birkaç gümüş bombamdan birinin fitilini çevirip aşağıdaki sefil yaratıklara fırlattım. Sıkışık bir şekilde duruyorlardı ve patlama küçük bir güneş gibi parladı. Uzuvlar havada uçtu, karınlar patladı, gümüş rengi yakıcı madde solgun gözlerime kaçtı.

“Onları tutabilir misin?”

“‘Deneyeceğim!’ Dior başka bir şişe fırlattı. ‘Git ona yardım et!’

“Yirmi fit yükseklikte karların üzerine atladım ve Chloe'nin sesine doğru koştum. Saoirse ve Chloe yüksek yürüyüş yolunun üzerindeydiler ve bir avuç sefil yaratığın duvarları tırmanarak onların iki yanına yerleştiğini gördüm. Chloe bir elinde gümüş çelik, diğer elinde yedi yıldızlı kılıçla şiddetle savaşıyordu. Arma beyaz bir alev gibi yanarak etrafındaki fırtınayı ve önündeki sefil yaratıkları aydınlatıyordu. Chloe'nin arkasında, Saoirse yayını bırakmış, kalkan ve baltayla saldırıyordu. O acımasız bir kadındı ve Kindness gümüş kaplı olmasa da, baltası bir şekilde karın içindeki sıcak bir bıçak gibi ölü eti kesiyordu. Ancak yüksek yürüyüş yolunu savunurken, gedikleri görmezden geldiler ve sefil yaratıklar içeri girerek palisade'den sessiz bir sel gibi akın ettiler.

"Onlara saldırdım, kanlı bir ilahi yakarak, Ashdrinker elimde kanlı bir tüy gibi. Kılıç şarkı söylemedi, ruh çalmadı, bunun yerine mantar çorbası tarifi gibi bir şey mırıldandı, ama ölü eti kağıt gibi kesti. Kızıl kahverengi bir ışık gördüm, Phoebe karanlığın içinden bulanık bir şekilde ortaya çıktı, talihsiz bir çiftçinin oğlunun cesedinin üzerine çökerek kükredi ve kafasını omuzlarından kopardı. Yukarıdan soğuk bir kan damlası düştü, içinde yeterince kan kalmıştı

içinde Saoirse'nin dizlerinden bacaklarını koparıp yüksek yürüyüş yolundan aşağıya yuvarlamasına rağmen.

"Dior nerede?" diye bağırdı

Chloe. "Hâlâ kapıda!"

"Onu *yalnız mı* bıraktın?"

“Dört yemek kaşığı tereyağı…” Ashdrinker fısıldadı.

“Bir başka zavallıyı karın üzerine düşürdüm, dişlerimi gıcırdatarak. ‘O iyi! Sana gerek yok…’

"Silversaint!" diye uzaklardan bir çığlık geldi. "*De León!*" "Bellamy?" diye bağırdı Saoirse.

"Onları getireceğim! İç çemberin içine çekilin!" diye bağırdım. "Lütfen!"

“Bir çorba kaşığı yağ …

"Dior'u getir!" diye bağırdı Chloe. "Gabriel, tek önemli

olan o!" "Git lanet olası! Ben hepsini hallederim!"

“‘Phoebe, sen de git!’ Saoirse sefil bir adamın kafasını ikiye ayırdı, topukları üzerinde döndü ve bir başkasının bağırsaklarını parçaladı. ‘Git!’

“Gözlerimdeki kanı silerek karanlıkta koşmaya başladım. Dişi aslan bıçak gibi hızlı bir şekilde önümden geçti. Ana caddeyi geçip barikatımızı atladığımda, kapılara doğru baktım ve Dior'un şişeleri fırlatıp zafer çığlıkları attığını gördüm. *‘Sikimi* yala*,* seni orospu...’

“‘Lachance, geri çekil!’

“‘Ama henüz geçmediler!’

“İki soğan, ince ince doğranmış...

"Bırak şunu, Ash! Ve o sıska kıçını barikatın arkasına çek, yoksa seni ölülerin yemine yaparım, evlat!"

“Kalbim çarparken, batıya doğru kıvrımlı bir sokaktan koştum. İleride, cinayet sesleri ve yanan et kokusuyla dolu hayalet gibi bir ışık gördüm. Köşeyi döndüğümde, ellerimi gözlerimi korumak için kaldırarak kayarak durdum.

“Père Rafa, karanlıkta bir fener gibi duruyordu, gümüş bir tekerlek ince yumruğunda. Uzun gölgeler gri karlara kazınmıştı, mühür önündeki karanlığa kör edici bir ışık hüzmesi saçıyordu. Bellamy rahibin yanında duruyordu, gözünün üstündeki derin yaradan kan akıyordu, bir elinde uzun kılıç, diğerinde yanan bir meşale.

"Rab benim kalkanım, kırılmaz!" diye bağırdı Rafa. "O, tüm karanlığı yakan ateştir!"

"*Etkileyici,"* diye fısıldadı Ashdrinker.

"Kimse sana sormadı," diye cevap verdim, bir başka zavallı kafayı karın içine gömdüm.

"Senin de aynı şekilde parladığın geceleri hatırlıyorum..."

"Kapa çeneni, Ash," diye tısladım.

“Kılıç gerçeği söylüyordu — yaşlı Rafa etkileyiciydi. Işığı sefil adamlara değdiği yerde, sanki en şiddetli alevle dokunulmuş gibi geriye düşüyorlardı. Sorun, ışığın sadece rahibin işaret ettiği yere parlamasıydı. Bellamy, o meşaleyi bir sopa gibi sallayarak piçleri yaşlı adamın sırtından uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Ama ikisi artık kuşatılmıştı.

“Dondurucu karanlığa daldım, soğukkanlıları kesip fırtınanın üstüne bağırarak ilerledim. ‘Bouchette! Rafa! Buraya!’

“İkili, açtığım boşluğu geçip arkamdaki sokağa daldı. Rahip geri çekilmemizi korurken, Rafa'nın ışığına elimi dayayarak peşlerinden gittim. Sefil insanlar dağıldı, kimisi başka yollar aradı, kimisi peşimizden koştu. Bellamy, Rafa'yı barikatımızın üzerinden geçirdi, yaşlı adam nefes nefese göğsünü tutuyordu. Arkamızdaki sefil insanları öldürdüm — kiraz rengi bukleli bir hizmetçi, kolları yaralı bir asker, çıplak ve sarkmış yaşlı bir adam — onların ne olduklarını düşünmeden, sadece neye dönüştüklerini düşünerek ve eski dostuma, her şeyi bu hale getiren kişiye karşı yanan nefretimle.

"Gabriel!" diye bağırdı Chloe. "Neden gümüş zırhını giymedin?"

Chloe'nin çığlığını duymazdan geldim ve barikatın içindeki piçleri kesip biçtim. Sayıları azalıyordu ama henüz yeterli değildi. Korkusuz, akılsız, tahtalara çarpıyor, tırmanıyorlardı. Dior, peşinde parçalanmış bir kalabalıkla kapılardan koşarak geldi, bir dansçı gibi barikatın üzerinden atladı ve ayakları üzerine düştü.

"Dior, katedrale geri dön!" "Seni bırakmayacağım, Rahibe Chloe!"

"Dior, Tanrı aşkına, *dediğimi* yap!"

“Çocuk onu görmezden geldi ve soğukkanlı bir canavarın gözlerine gümüş hançeriyle sapladı. Chloe ve Saoirse sırt sırta durdular, kız kardeş

Saoirse ise katliam yapıyordu. Phoebe, barikatımızı aşarak Ölü'yü paramparça etti ve karanlığa geri çekildi. Sefil yaratıkların sayısı azalıyordu, cesetler ayaklarımın etrafına yığılmıştı. Gözlerimi kısarak tünelin sonundaki ışığı görebiliyordum.

"Ama sonra, her zamanki gibi, karanlık çöktü.

En zeki ölülerden oluşan bir grup çatıların üzerinden atlayarak aramıza düştü. Dior uyarıda bulunarak gümüş bıçağıyla saldırdı. Ama canavarlar üzerine atladığında çocuk çığlık attı ve Rafa ile Chloe kutsal ışıklarını ona çevirdi.

Dior'un üstündeki sefil yaratıklar geri çekildi, debelendi, çabaladı, ama rahip ve rahibe arkalarını koruyamadı. Phoebe ve Saoirse akını durdurmaya çalıştı, ama sadece meşalesiyle Bellamy başa çıkamadı. Sefil yaratıklar bariyeri yırttı, Dead'in ağırlığı onu yere bastırırken, Dead'in dişleri onun derisini parçaladı. Domino taşları gibi, çöküş başladı, zinde bir genç çocuğun cesedi, siyah dişli bir gülümsemeyle Rafa'nın sırtına atladı. Rahip kükredi, yaşlı dizleri ve elleri onu yüzüstü bıraktı, parmaklarından fırlayan tekerleği gümüş gibi parladı.

"Rafa, ölü çocuk boynundan kanlı bir parça koparırken 'Tanrım, yardım et!' diye bağırdı. Sefil yaratık geri çekildi ve Ashdrinker kafasını karanlığa savururken boğuk bir ses çıkardı. Bellamy, üstüne yığılmış cesetlere yumruk ve tekme atarken ellerinde ve yüzünde kanlar vardı. Chloe yanımda, gümüş çelik kılıcıyla Vows Kitabı'ndan haykırarak onları biçiyordum.

"Şimdi dönün, ey sadakatsiz krallar! Kraliçenize bakın!"

"Bu aptalcaydı. Boyunları öyle parçalanmış, damarları aşk mektupları gibi açılmıştı, Rafa ve Bellamy çoktan ölmüştü. Onlara yardım ederken Dior'u bırakmıştık. Çabuk parmaklı, kanlı bir korku onu tekrar karın üzerine bastırırken, çocuk çığlık atıyordu. Başka biri üstüne çullandı, bıçakladı, bıçakladı, ve kolu geriye doğru çekilirken çığlığı geceyi yırttı, sefil adam raptorlar gibi üzerine atladı ve derisine derin ısırıklar attı.

“Dior!”

“O anda bir ses duydum. Ses gibi değil, daha çok bir *hareket* gibiydi, sanki yer bir kez sallandı ve ardından üzerinde bulunan tüm insanlar, hayvanlar ve aralarındaki her şey nefesini tuttu. Ve çocuğun üstündeki o sefil yaratıklar, sanki Tanrı'nın yumruğuyla vurulmuş gibi geriye savruldu ve kanlı gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O anda her şeyin başladığını gördüm: açgözlü boğazlarında beyaz bir ışık parladı. O ışık, hatırlamakta zorlandığım yaz günlerinde çıra gibi alev aldı ve bir anda, her bir sefil yaratık acı çekmenin ne demek olduğunu hatırlamış gibi çığlık attı ve beyaz alevlerden oluşan bir sütun haline geldi.

Ateş kaynıyordu, onları kemik ve küle çeviriyordu ve patlayan karınların ve çatlayan kemiklerin sesinin üstünde, kafamın içinde Ashdrinker'ın gümüş sesli çığlığını duydum:

"Savaş, seni güzel aptal!

"Emredildiği gibi, kalan Ölüleri parçaladım. Bazıları kaçacak kadar akıllıydı, diğerleri ise alevlerin parıltısında donakaldı, ben, Phoebe veya Saoirse tarafından yere serildi. Ve birkaç saniye içinde durum tersine döndü, düşmanlarımız fırtınaya dağıldı ya da ayaklarımızın altında ıslak karların üzerine kırmızı lekeler halinde dağıldı.

“Dior!” Chloe, çocuğun yanına dizlerinin üstüne çöktü. “Tanrım, iyi misin?”

“Yüzüm kanla kaplıydı, Ashdrinker'ı kara sapladım. Soğukkanlı cesetleri düşmüş rahibin üstünden çekip, onun yanına diz çöktüm. Saoirse de Bellamy'ye aynısını yaptı, kahin kanlar boğazından köpürürken nefes nefese kalmıştı. Zavallı aptal, daha çocuk sayılırdı. Rafa genişleyen bir su birikintisinin içinde yüzüstü yatıyordu, ben de yaşlı piçi sırt üstü çevirdim ve parçalanmış boğazına elimi bastırdım. Bir zamanlar fışkıran nehir artık sadece bir damlaydı.

"Yakında hiçbir şey kalmayacak.

Karanlık gözleri benimkilere sabitlenmişti, kanının kokusu kutsal bitkilerin kokusunu bastırıyordu ve bu korkunç manzaraya rağmen, karnımda karanlık, lezzetli bir açlık uyandırıyordu. O anda kendime, ne olduğuma, neye dönüştüğüme ve onun, her şeyi bilen varlığıyla beni neye dönüştürdüğüne lanet ettim. Rahibin solan gözlerine bakarak başımı salladım ve iç geçirdim.

"Tanrın nerede şimdi, ihtiyar?" "Çekil
yolumdan!"

Dior bana çarptı, nefes nefese ve öfkeli, kanlı saçları gözlerine girmişti.

“Ne halt ediyorsun sen—”

“Gabriel, çekil kenara!” Chloe bağırarak beni geri çekti.

“Kanlı elini itip, surcoat'u ve kılıcı kanla kaplı rahibeye öfkeyle baktım. Ama onun gözleri sadece çocuktaydı. Dior'un ellerini rahibin boğazındaki yaralara bastırdığını gördüm, gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla dolmuştu.

"Yedi Şehit, o öldü, çocuk. Bırak adam ölsün..." "Kapa çeneni!"

“Dior'un kolu hala kanıyordu, boynu da öyle, ve çocuk kendi yaralarından akan kanı avucuna sürdü. Ben izlerken, o kanlı elini Rafa'nın boğazındaki açık yaraya bastırdı ve kalbim durdu. Çünkü Tanrı, Ana Denizkızı ve Kurtarıcı'ya yemin ederim ki, onun kanlı dokunuşuyla o yara kendi kendine kapandı.

“Chloe…” diye fısıldadım.

“Dior karların üzerinde sürünerek ilerledi, Saoirse Bellamy'nin boğazından elini çekti. Çocuğun avucunu yine kendi kanıyla ıslatıp o korkunç yaralara bastırırken, kahinin dudakları köpükle pembeye dönmüştü. Tıpkı rahipte olduğu gibi, yaralar gözlerimin önünde kapanırken hayretle izledim, geride ne bir yara izi ne de bir çizik kaldı.

"Bellamy?" diye fısıldadı Dior, çaresizce. "Beni duyuyor musun?"

Genç kahin hala zayıf görünüyordu, cildi terden parlıyordu. Ama nefes alışı rahattı ve gözleri parlıyordu. Kanlı elini Dior'un eline bastırdı.

“‘Teşekkürler, Bay Lachance.’ “‘Lanet olası Kurtarıcı…’ diye nefes nefese söyledim.

“Karda oturan Rafa'ya baktım. Yaşlı adam titriyordu, cüppesi kanla ıslanmıştı. Ama yine de, bir saniye önce neredeyse bir ceset olan adam, hala hayattaydı ve nefes alıyordu.

"Sen bana... Tanrımın nerede olduğunu sordun, Chevalier de León." Rahip Dior'a baktı ve morarmış dudaklarıyla bir gülümseme zorladı. "İşte *orada*."

VIII
KUTSAL KASE'DEN

"Baba, Ana ve Yedi Şehit adına, neler oluyor?"

"Hammered Smith'te duruyordum, ellerim kül ve kanla kaplıydı. Bellamy ve Rafa ateşin yanında çökmüşlerdi. Chloe, Dior'un yanında duruyordu, Saoirse de yakınlarda Kindness'ın üzerindeki kanı temizliyordu. Phoebe, o sefil adamları takip etmişti, onları tek tek indirmeye mi, yoksa geri çekilmelerini sağlamaya mı, hiç bilmiyordum. Ama birkaç paçavra ceset umurumda değildi.

“Gözlerim Chloe'ye, elimdeki Ashdrinker'a sabitlenmişti. Eski dostum gözlerimden kaçıyor, Dior'un boğazındaki ve kolundaki yaraları sarıyordu. O küçük piçin kravatı ve gömleği kanla sırılsıklamdı, ama çocuk her zamanki gibi meydan okurcasına bana bakıyordu.

"Ee?" diye sordum. "Çıkar ağzındaki bakla, Chloe. Az önce ne gördüm?"

"Gabriel, bizim şahit olduğumuz şeyi bil.

Elimdeki kılıcı sertçe baktım, dişlerimi sıkarak.

“İmansız olabilirsiniz, ama yine de görmek için gözleriniz var. Bir mucize —

“Kılıcı sapladım ve sesini susturdum, Chloe'ye öfkeyle baktım.

Chloe'ye baktım. Chloe, bir anne tavuk gibi Dior'un etrafında telaşla dolaştı, yaralarını kundakla sardı, sonunda çocuk acı içinde yüzünü buruşturup onu uzaklaştırdı. "Ben iyiyim, Rahibe Chloe. Tanrı şahidimdir."

"Chloe geriye yaslandı, kanlı elleri kalçalarında, gözlerinde kemiklere işleyen bir korku vardı. 'Kutsal Denizkızı, çok ucuz atlattık, Dior. Sana katedrale koşmanı *söylemiştim*.'

“‘Sana söyledim,’ dedi çocuk. ‘Arkadaşlarımı benim için savaşmaya bırakmayacağım.

“‘Kendini böyle tehlikeye atamazsın! Sen çok *önemlisin*!’

“‘Neden?’ diye sordum.

Chloe sonunda gözlerime baktı. Dudaklarının ardında sırlar saklıydı.

"Lanet olsun sana, Chloe Sauvage, konuş! Beni bu boktan işin içine sen soktun ve bu gizemli sessizliğin artık canımı sıkıyor. Yardımımı istiyorsan, konuşmaya başlasan iyi olur, yoksa hepinizi lanet olası ölülerin arasına bırakırım!"

“Kutsal rahibe çapraz bacaklı bir şekilde yere çöktü ve odanın etrafına bakındı. Saoirse başını salladı ve kara kara baktı. Bellamy kanlı dudaklarını yaladı ve bir kez başını salladı. Rafa sessiz kaldı ve Dior'a bakmaya devam etti.

“Çocuk bana bakıyordu, kollarını güzel paltosuna sokarken yüzünü buruşturuyordu. Yanımdaki bıçağa bakarken, gözlerinde isteksiz bir saygı gördüm — benim sayemde hepsinin muhtemelen ölmüş olacağını biliyordu. Ama yine de bakışları paltomun içindeki pipoya kaydı, gözlerim kırmızıya boyandı ve kilisede gördüğüm aynı küçümsemeyi gördüm.

“Kötü insanlar, canavarın kendileri *olduğunu asla fark etmezler*.

Dior kutsal rahibeye baktı ve sonunda isteksizce başını salladı. "… Beni kütüphanede ilk kez eğittiğin geceyi hatırlıyor musun, Gabe?'

“Chloe'ye baktım ve zamanın okyanusunun ötesine gözlerimi çevirdim. Okyanus o kadar derin ve uzaktaydı ki, kıyı şeridini neredeyse göremiyordum. Akıntı karanlık ve tehlikeliydi, bizi vitray ışığında dövüşürken, Astrid'in pencerenin yanında çizim yaparken hayal ettiğim o anı hatırladığımda, beni derinliklere sürükleyecekmiş gibi görünüyordu. O kadar basit bir andı ki, kan, ölüm ve anlamsızlıkla lekelenmemişti, göğsüm acıyordu.

“Tanrım, biz daha çocuktuk…

"Hatırlıyorum."

"Eğitim aldık. Sonra okuduk. Sonra konuştuk. Sen, ben ve Azzie." "*Ne güzel bir dünya olurdu,*" diye gülümsedim, "*eğer tamamen ve sadece inatçı yaşlı adamların elinde olmasaydı*."

"O da gülümsedi ve gözlerinde eskiden olduğu kızı görebiliyordum. "Sonra?"

"'… Yıldız,' diye sonunda anladım. 'O düşen yıldız.'

“O da gözleri parlayarak başını salladı. 'O zaman sana bunun uğurlu bir işaret olduğunu söylemiştim. Tanrı'nın bizim için büyük planları olduğunu söylemiştim. Ve haklıymışım. Ama üçümüzün tanışmasından çok daha büyük bir şey, o düşen yıldız

başka bir zaferin işaretiydi. Gerçeğini bulmam neredeyse on altı yılımı aldı. Bir *mucize,* Gabriel."

“Chloe, ateşin yanında kanlar içinde ve yaralı bir şekilde duran çocuğa baktı.

"İşte orada."

"Ne *diyorsun* sen, Chloe?"

“Kutsal Kitabı ne kadar iyi biliyorsun, Chevalier?” diye sordu Bellamy.

“Ateşin yanında kıvrılmış kahin şarkıcıya baktım. ‘Senden çok daha iyi biliyorum, bahse girerim.

"Aavsenct Heresy hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Rafa.

“Kaşlarımı çatarak çenemdeki kuruyan kanı kaşıyarak, “Sanırım… San Michon’un yasak bölümünde bununla ilgili bir kitap vardı, değil mi?” dedim.

"Burada anlatılacak bir hikaye var, Silversaint." Rafa şarkıcıya başını salladı. "Bence bunu uzmanımıza bırakmalıyız."

“Bellamy'ye baktım. ‘Sen bunu söylemeyeceksin, değil mi?’

“Yorgun adam canlandı. ‘Söylememi ister misin?’

Chloe'ye kaşlarını çatarak, kapının yanındaki eyer çantalarımı karıştırdım. Votka şişelerimden birini alıp ateşe bir sandalye çektim. "Anlat."

"Kararından vazgeçmeyen kahin, mükemmel buklelerini geriye attı. Odaya bakındı, derin bir nefes aldı. Sonra, yüzlerce yatak direğine gümüş dilini kullanarak çentik atmış genç bir erkek gibi, tüm coşkusuyla hikâyesine başladı.

"Belki bin yıl önce, Nordlund'da bir yerde bir çocuk doğdu. Adı zamanla unutuldu, ama Kurtarıcı olarak tanındı. Yetişkinliğe eriştiğinde, tek bir Tanrı olduğunu vaaz eden gezgin bir rahip oldu. Kurtarıcı, Eski Tanrılar'ın yalan olduğunu ilan etmekle kalmadı, bu gerçek Tanrı'nın *oğlu* olduğunu iddia etti. Mucizeler yarattı. Ölüleri diriltti. Ve zamanla bir *ordu* kurdu. Batıya doğru ilerleyerek, kılıcının ucuyla "Tek İnanç"ını yaydı. Çatışma kanlıydı ve on yıllar sürdü."

"Lanet olsun, Bouchette, bana söylemiyorsun..."

"Sus, Gabriel," diye homurdandı Chloe. *"Dinle."*

Bellamy hikâyesine devam etti. "Kurtarıcı, müritleri tarafından ihanete uğradı ve Eski Tanrılar'ın rahipleri tarafından tekerlek üzerinde öldürüldü. Ancak son sadık takipçisi, avcı Michon, Kurtarıcı ölürken kanını gümüş bir kadehte topladı. Michon, Kurtarıcı'nın adına savaşa devam etti, ta ki kendisi de savaşta şehit olana kadar. Ancak Tek İnanç'ın *idealleri* ayakta kaldı. Yüzyıllar sonra, savaş lordu Maximille de Augustin ve ailesi, beş krallığı Tek Gerçek İnanç altında tek bir imparatorlukta birleştirdi.

"Şişeyi boynuma dayayıp içerek iç çektim. Bunların hepsini zaten biliyordum.

"Dikkatini ver, Gabe," diye ısrar etti Chloe. "Birazdan duyacakların, seni ve sevdiğin herkesi tekerlek üzerinde derisi yüzülerek öldürülmenize neden olabilir. Bu, imparatorluğun en karanlık sapkınlığıdır."

“Derin bir nefes alıp içimden içtim. ‘Söyle hadi.’

“Père Rafa öne eğildi, karaciğer lekeli parmaklarını dudaklarına götürdü. Dior'a baktı ve onda korku gördüm, sanki bu sözleri *söylemek* bile günahmış gibi.

"Chloe ve ben bu hikayeyi yıllar boyunca bir araya getirdik, Silversaint. Bilgi parçaları. Gerçeğin en ufak kırıntıları, delilerin kilometrelerce uzunluğundaki karalamaları ve yalanları arasında karışmış. Bugüne kadar, hikayenin yarısını bile bilmiyoruz. Ama bir şey kesin, hatta iki şey kesin. Michon sadece Kurtarıcı'nın öğrencisi değildi."

“Yaşlı adam sanki kemiklerinden gelen bir iç
çekişle, “‘O, onun sevgilisiydi.

“Rahip bu sözün etkisini bekliyorsa, hedefi ıskalamıştı. ‘Tanrı’nın oğlu da bizim gibi sevişmeyi seviyordu.’ Omuz silktim. ‘Ne olmuş yani?’

“Yani, Vasiyetnameler ilk olarak eski Talhostic dilinde yazıldı, Silversaint. Ve eski Talhostic dilinde, *can damarı* ve *öz* anlamına gelen kelimeler neredeyse aynı: *Aavsunc*. *Aavsenct*.”

“Michon, Kurtarıcı'nın yaşam kanını bir kaba doldurmadı, Gabe.” Chloe bir elini karnına bastırdı. “Onun *özünü* kendi içinde sakladı. Ve onun ölümünden dokuz ay sonra, onun çocuğunu doğurdu. Bir kız çocuğu. Adını Esan koydu.”

“Gözlerim kısıldı. “Bu da Eski Talhostic. *İnanç* için…” Chloe başını
salladı ve mırıldandı. *“Esani*.”

“İnançsız…” diye fısıldadım, bileğimdeki damara bakarak. “Ne oluyor *lan*…”

"Tanrı'nın oğlunun doğrudan torunu," diye mırıldandı Rafa. “Ama bir yıl içinde annesi öldü. Zulümden korkan Esan’ın vasileri onu Talhost’a götürdüler. Sonunda kendi çocukları oldu. Kurtarıcı’nın torunları genellikle kanlarında ilahiliğin izlerini taşıyorlardı, ama kökenlerini gizli tutuyorlardı. Bir hanedan kurdular ve sonunda İmparator’a karşı bir ayaklanma başlattılar. Beş Katlı Taht’a oturmak için ilahi hak iddia ettiler.”

"Aavsenct Heresy..." diye mırıldandım.

"Tek İnanç'ın Pontifex'i tarafından bu isim verildi," dedi Chloe. "Kurtarıcı'nın ölümlü bir sevgili edinmesi kutsal bir suç olarak ilan edildi ve Esan'ın soyundan gelenler küfürcü ilan edildi. Ve ardından gelen tasfiyede, soyları neredeyse tamamen yok edildi — ironik bir şekilde, ataları Michon'un kurmasına yardım ettiği Kilise tarafından."

“‘Tüm kayıtlar Kilise arşivlerinden silindi,’ dedi Rafa. ‘Sadece parçalar kaldı. Esan’ın soyu neredeyse yok oldu ve kendi hakkında tüm bilgisini kaybetti. Kan seyrekti. Soy neredeyse kesildi.’

“‘Neredeyse.’

“Chloe, alevlerin önünde silueti beliren Dior'a baktı.

"Ama gördüğümüz o düşen yıldız? O yıldız, Dior'un doğum anını işaret ediyordu. Rafa ve ben *bir yıldan* fazla aradık. Büyü, cadılık, sihir hikayelerini takip ettik. Neredeyse umudumuzu kesmiştik ki, kanı mucizeler yaratan bir çocuk hakkında haber aldık. Hatta insanları ölümün eşiğinden geri getirmiş."

“‘Harika bir Kurtarıcı,’ dedim. “‘Küfretme,’ dedi

zayıf bir gülümsemeyle.

“‘Bu sıska, küçük pislik…’

“‘... Esan soyunun bilinen son varisi olduğunu mu? Dior Kutsal Kase’nin yerini bilmiyor, Gabriel. O Kutsal Kase’nin *kendisi*. Kurtarıcı’nın kanının bulunduğu kadeh.’

“Kutsal kadehten kutsal ışık gelir,” dedi Rafa.

"*Sadık el dünyayı düzeltir,*" diye mırıldandı Bellamy. "*Ve Yedi Şehitlerin gözünde,*" diye fısıldadı Chloe.

“Dior gözlerime baktı ve omuz silkti. *‘Sadece insanlar bu sonsuz geceyi sona erdirecek.’*

“Çatırdayan alevler, o sessizliği dolduran tek sesiydi. Odada etrafıma bakındım, şakaklarımdan kalp atışlarım duyuluyordu. Bu, deliliğin en karanlık tonu gibi geliyordu. Havadaki soğuk göğsüme sızdı ve ben o kadar ani bir hareketle ayağa kalktım ki Saoirse baltasını kaldırdı, çenesi sıkıldı. Chloe gözlerini bana dikmiş bakıyordu; Rafa'nın eli kolunun içindeydi. Ama ben sadece odada volta atıyordum, bir elimi saçlarımın arasından geçirip durdum ve çalıntı paltosu ve parçalanmış botlarıyla, martı pisliği gibi solgun bir iz bırakan çocuğa bakakaldım. O, dünyanın kurtuluşu gibi görünmüyordu. Ama *bunu* kendi gözlerimle *görmüştüm*. Onun kanı dudaklarına değdiğinde alevler içinde patlayan canavarları. Rafa ve Bellamy'yi ölümün eşiğinden geri çeken o kırmızı elleri. Bir ancien kith'in kanını içmek, o ikisinin çektiği kadar derin bir yarayı iyileştirebilirdi, ama Dior yaşayan, nefes alan bir çocuktu.

"*Bu nasıl olabilir?* diye merak ettim. "*Bu olabilir mi?*

"Dior'a doğru yavaşça yürüdüm ve çocuk sadece izliyordu. Birkaç santim uzaklıkta durdum ve o bana bakarak kıpırdamadan durdu. Saoirse'nin arkamda olduğunu hissedebiliyordum, Bellamy'nin parmakları bıçağına kayıyordu. Ama ben sadece yanıma eğildim ve çocuğun yanından votkayı aldım. Bir yudum, üç, dört yudum içtim, gözlerim yanmaktan sulandı. Boş şişeyi şömineye atarak, o anda aklıma gelen en zekice şeyi söyledim.

"*Siktir* git..."

IX
İKİ KELİME

"GABRIEL."

“Gözlerim birden açıldı, karanlıkta göz bebeklerim büyüdü. Kanatları kırık bir kuş karnımın içinde hızla çırpınıyordu. Bir an için, kendimi evimizdeki yatağımızda sandım. Kızımın huzurlu nefesleri koridordan geliyordu, odamızın dışındaki çınar ağacının çıplak dalları pencereye sürtünüyordu. Her şey huzurluydu, her şey yolundaydı ve ben gerçeği görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım.

“Ama sonra duvarlarda çürük kokusu aldım, taze kan, küflü ve fare kokusu. Koridordan gelen yumuşak sesler, uykusunda inleyen Dior'a aitti. Ve pencerede duyduğum ipeksi tırmalama sesi ise...

*"*Gabriel*."*

“Yatağımda oturup onu gördüm, pencerenin ötesinde, gece karanlığında nefes nefese asılı duruyordu. Saçları en koyu kadife gibiydi, yanağı kırık bir kalbin eğrisi gibiydi. Cildi, uzun zamandır unutulmuş kraliçelerin mezarlarında beyazlamış kemikler gibi solgun ve çıplaktı. Gözlerinde, adını bile bilmediğim her sorunun, her arzunun, her korkunun cevabını gördüm ve o kendini cama bastırdı, elleri, dudakları ve göğüsleri, tüm pürüzsüz kıvrımları ve umut dolu gölgeleriyle, beni uykumdan çaldığı uyku kadar yumuşak bir sesle fısıldadı.

*"*Beni içeri al*."*

"Kürklerimden kalktım, çıplak ayaklarım sert tahtaların üzerinde, çıplak göğsüm soğuk havada. Parmağımdaki gümüş evlilik yüzüğü kurşun gibi ağır geliyordu. Bir avlanan kurt gibi hareketlerimi takip etti ve sallanarak karla kaplı karanlığa doğru uzaklaştı, sonra geri dönerek pencereye daha sert bastırdı. Siyah tırnakları kalçalarının üzerinde fısıldayarak, omuzlarının yumuşak kıvrımlarına pençe gibi batarak, kollarından aşağıya doğru sürüklendi

kollarından aşağıya doğru, sonra kırmızı ve damlayan, camda bir kez daha çizik çizik, tırmalayarak. Gözleri gözlerimde, ısırdı, dudaklarında karanlık bir vaat incisi beliriverdi.

*"*Beni içeri al, aslanım*."*

"Şu anda aramızda sadece iki kelime vardı. Bu kadar büyük bir güç, bu kadar büyük bir tehlike ve umut, bu kadar küçük bir şeyde nasıl barınabilir? İki küçük kelime, imparatorlukların yükselip krallıkların yıkılmasına yetecek kadar ağırlık taşıyabilir. İki küçük kelime, her şeyin sonunu getirebilir. *Benimki gibi* küçük kelimeler kaç kalbi tamamladı? *"Bitti" g*ibi küçük bir nefesle kaç kalp parçalandı? Tüm dünyanızı yeniden şekillendiren veya yok eden küçük sesler, tıpkı eski büyülerin sizi ve çevrenizdeki her şeyi yeniden çizdiği gibi. İki küçük kelime.

"Beni affet."

"Yap."

"Yapamam."

*"*Yapmalısın*."*

Onun dudaklarını, eski sonbahar kadar sıcak, dilinde yanan yaprakların tadını hissedebiliyordum. Soluk ellerinin pantolonuma kaymasını, soluk bacaklarının belime sıkıca sarılmasını, dişlerimin dudaklarını okşamasını ve kanının aramızda şarkı söyleyerek boşluğu doldurmasını hayal edebiliyordum. Ben yaklaşırken o pencereye yaslandı, açlık ve saf arzu ile, ve tüm umutsuzluğun renkleriyle gülümsedi. Titreyen ellerimle pencerenin kilidini açtım ve pencere pervazını yavaşça kaldırdım. Ve kendi sesime benzeyen bir sesle iki kelime söyledim.

"İki küçük kelime.

'İçeri gel.'"

X
ÇİÇEK ÇİÇEK AÇMAZ

"Fırtına dört gün sonra patladı ve tüm arazi boş ve griye büründü.

"Fırtınanın ağırlığı hâlâ üzerimdeydi, yanımdaki kırık kılıç kadar ağırdı. Chloe ve Dior'a her baktığımda, bu tuhaflık beni daha da sert vuruyordu. Hayatım boyunca, imkansız olan birçok şeye tanık olmuştum. Uzun zaman önce ölmüş yumrukların darbeleriyle yıkılan kale duvarları. Canavarların derisinde dans eden ve insan yüzleri takınan canavarlar. Ölülerin orduları ve sonsuz bir kralın gözleri, siyah ve dipsiz, benim gözlerimin içine bakıyordu.

"Benim sonsuz zamanım var, çocuk."

"Doğrusu, hiç böyle imkansız bir şey tatmamıştım. Chloe'ye eşlik etmeyi, Danton'a saldırmak için bir fırsat olarak kabul etmiştim. Ama gördüklerimi unutamıyordum.

Ve böylece, Winfael'den ayrılmaya hazırlandığımız sabah, aramaya çıktım. Yıkık katedralde, San Michon'un penceresine sanki cevabı orada gibi bakarak duran çocuğu tekrar buldum. Yer yeni yağan karla kaplıydı, nefesim soğuktu. Yaralarının kokusunu alabiliyordum — eski, kabuk bağlamış, ısırıldığı boğazında bir bandaj vardı. Kanı mucizevi olsa da, çocuk kendini iyileştiremiyor gibiydi.

“İçeri girerken Dior omzunun üzerinden bana bakıp iç geçirdi. ‘Ne istiyorsun?’

"Chloe senin için endişeleniyor. Yalnız başına dolaşmamalısın."

"Senin tavsiyene, sikimde dans eden bir eşeğe ihtiyacım var, kahraman."

"Biliyorsun, omzundaki o yük bazı günler çok ağır geliyordur. Çoğu insan hayatını kurtaran adama merhamet gösterir, Lachance."

"Buraya bana laf sokmaya geldiysen..."

"Bunu vermek için geldim."

“Çocuk uzattığım elime baktı. Avucumda eski bir kutsal şişe vardı, içindeki kutsal sıvı çoktan tükenmişti, cam şişe ise olgun, taze kanla ağzına kadar doluydu.

"Ben o boktan şeyi içmem, ben ne..."

"Bu vampir kanı değil. *Benim kanım*." Dişlerimi sıkarak, somurtarak söyledim. "Benim... yeteneklerim var, evlat. Çoğu soluk kanlıların sahip olmadığı yetenekler. Çoğunun nasıl işlediğini bilmiyorum, ama bunu yanında taşırsan, seni hissedebilirim. Seni takip edebilirim. İmparatorluğun her yerinde seni bulabilirim."

“‘Peki neden bunu yapmanı isteyeyim?’

“‘Chloe'nin söylediği doğruysa...’

"Eğer mi?" Kollarını kavuşturdu, alaycı bir şekilde. "Biliyorsun, Rahibe Chloe ve Peder Rafa beni bulduğunda, söylediklerine inanmam biraz zaman aldı. Benim gibi büyüdüğünde, tanıştığın herkesin lanet olası bir pislik olduğunu varsaymak en iyisidir. Böylece, sıradan pislikler oldukları ortaya çıktığında, hoş bir sürprizle karşılaşırsın. Ama sen? Sen tüm bunlarla *büyüdün*. Şehitler, Ana Bakıcılar ve Kurtarıcılar. Ve hala bunlara hiç inanmıyorsun." Elimde tuttuğum şişeye baktı, sonra gri gözlerime. "Senin kanını istemiyorum kahraman. Beni takip etmeni istemiyorum. Karına, ufaklıklarına, şişene ve sigarana geri dön ve beni rahat bırak."

“Yere bir kez tükürdü. Ve omuzlarıyla iterek kapıdan çıktı.

“Böylece yedi kişi, yağan karın içinde yola çıktık. Winfael'i geride bırakarak kuzeydoğuya doğru ilerledik. Dior, Chloe'nin atının arkasında fırtına gibi öfkeyle bakıyordu. O küçük piçe pek sevgi besleyemiyordum ama yine de bununla yüzleşmek zorundaydım. Hâlâ merak ediyordum. Bu doğru olabilir miydi? Tanrı'nın oğlunun soyundan biri mi?

"Günlerin sonu, ölüm, gümüş elinin avucunda mı?

Chloe inanıyordu. Rafa ve diğerleri de. Engizisyon, lanet olası Mothermaid, hatta Danton Voss bile inanıyordu, bu da elbette babasının da inandığı anlamına geliyordu. Sonunda burada neyin söz konusu olduğunu biraz olsun anladım. O çocuk artık benim oltamdaki yem değildi. Bu benden daha büyüktü. Her şeyden daha büyüktü.

“Etrafımızda, dibini göremeyeceğim kadar derin karanlık akıntılar hissedebiliyordum. Ve Dhahaeth'in dışındaki gözetleme kulesinde bize yaklaşan o gizemli soylu kadını tekrar düşündüm. Gece mavisi saçları ve kanlı kılıcıyla, ölü gözleri kısılmış bir şekilde elini çocuğa uzattı. *'Bizimle gel, çocuk. Yoksa ölürsün.'*

“Burada çok fazla gizem var…

"Maskeleri ve süslü kırmızı paltoları olan o soğukkanlı kaltak," diye bağırdım. "Rafa'nın tekerleğiyle kovduğu kadın. Onu daha önce gören var mı?"

“Grup başlarını salladı, etrafta sessizlik hakimdi.

“Neden soruyorsun, Silversaint?” diye cevapladı Rafa.

“Arkamda yağan karlara baktım. ‘Danton şimdiye kadar nehri geçmenin bir yolunu bulmuş olmalı. Fırtınada günlerimizi kaybettik. Ve hala Engizisyon için endişelenmemiz gerekiyor. Diğer yüksek kanlıların nerede olduğunu merak ediyorum. Bahse girerim, Ebedi Prensimizin dostu değildirler.

Bellamy başını eğdi. "Düşmanımın düşmanı..."

"…sadece başka bir düşmandır, Bouchette. Ben sadece hangisinin önce ziyarete geleceğini düşünüyorum."

"*Ben* yine de San Guillaume'u ziyaret etmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Rafa. "Başrahip şimdiye kadar Pontifex Gascoigne'dan haber almış olabilir. Bildiğimiz kadarıyla, Kutsal Efendimizin renklerini taşıyan, bizi San Michon'a götürmek için bekleyen, Tanrı korkusu içindeki askerlerden oluşan bir ordu var."

"Pontifex, hikayemizi sapkınlık ilan edebilir," dedi Bellamy.

“‘Kilise, geçtiğimiz gecelerde korku ve yanlış yönlendirilmiş coşkuyla yönetildi, bu doğru.’ Rafa başını salladı. ‘Ama Pontifex Gascoigne *iyi* bir adam. Ölümün çaldığı günlerde Augustin'e akın eden yoksulları beslemek için Kilise'nin kasasını neredeyse boşalttı. O, Tanrı'nın gerçek ve kutsal bir hizmetkarıdır.’

"İnan bana, Peder," diye alay ettim. "O, tanıdığım tüm politikacılar gibi, kutsal cüppesi olsun ya da olmasın."

“Rahip beni görmezden gelerek Chloe'ye baktı. ‘San Guillaume'a gitmeliyiz, rahibe.

“‘Bir kaptan,’ diye cevapladı Chloe. ‘Bir rota.’

Rafa dudaklarını sıktı ama itirazını dilinin içinde tuttu.

"San Michon'da bu kadar geri dönmek istediğin ne var, Chloe?" diye sordum.

"Dior için imparatorlukta daha güvenli bir yer yok. Ve bu sadece gümüş azizler yüzünden değil. San Michon'da Kütüphane de var. Yasak bölüm, içindeki sırlar. Bu savaşta en büyük silahımız kelimeler, Gabe. Bu sadece Esan'ın hikayesi değil. Kehanet, ölümün sona ermesinin bir yolundan bahsediyor ve ben de onu bulduğuma inanıyorum." Arkasında duran çocuğa baktı ve gözleri, yeniden doğmuş Kurtarıcı'yı görmüş gibi parladı.

"Hayranlık.

"İnanç.

"Dior *hepimizi* kurtaracak."

“Çocuk gülümsedi, ama gözlerinde belirsizlik gördüm. Kutsal rahibenin tüm coşkusuna ve bana verdiği boktan şeylere rağmen, Dior'un bile tüm bunlara hala şaşırdığını anlayabiliyordum. O yaştaki bir çocuk olmanın ne demek olduğunu bilirdim. Omuzlarında istemediğin bir yükün olması... Doğrusu, çoğu çocuktan daha iyi başa çıkıyordu. Ama gözlerime baktı ve bakışlarının sertleştiğini gördüm.

"Neye bakıyorsun kahraman?" Başımı

salladım ve iç geçirdim.

"Hâlâ iğrenç bir veletsin ama..."

"Kuzeye doğru yola çıktık, günlerce soğuk hava altında. Ossway'in bu bölgesi tamamen terk edilmiş gibiydi, halkı muhtemelen Dún Cuinn düştükten sonra güneye kaçmıştı. Harap olmuş çiftlikler, yol kenarındaki tavernalar, hayalet kasabalar geçtik, hepsi boş, fareler hariç. O piçler, ölüler ve geride bıraktıklarıyla beslenerek şişmanlamış ve vahşileşmişlerdi. Bu yerin neden çürümeye terk edildiğini biliyordum. Onları koruyacak Laerd Leydi olmadan, burada kalıp av olmak için pek bir anlam yoktu. İmparatorluğun bir parçası daha yok olmuştu. Yaşlı Alexandre'nin boş tacından bir mücevher daha çalınmıştı."

Son Gümüş Aziz başını boynu çatlayana kadar eğdi ve şarap kadehindeki son damlayı içti. Jean-François kitabından başını kaldırdı.

"Laerd Lady?" diye sordu vampir.

Gabriel başını sallayarak bardağını doldurdu. "Ossway bir anaerkil ulustu. Tabii, Blood Dyvok tarafından on yedi kez mahvedilmeden önce. Tüm bölge yüzyıllar boyunca Elidaeni İmparatorluğu'nun bir parçasıydı.

İmparatorluğu'nun bir parçasıydı elbette. Alexandre III görünüşte hepsini yönetiyordu. Ama bireysel feodal topraklar kadınlar tarafından yönetiliyordu. Klan konseyi saygıdeğer hanımlar tarafından yönetiliyordu. Klan dışından gelen kocalar evlendiklerinde matriarkın soyadını alıyordu."

"Oldukça aydınlanmış bir toplum gibi," diye mırıldandı vampir.

"Kime sorduğuna bağlı. Bu gelenek, Eski Tanrılara tapınmaya dayanıyordu. Vahşi Doğa, Av ve Ayların dişil yönü, *Fiáin olarak* adlandırılıyordu. Ancak Kutsal Kilise, zamanla Ossianlardan paganizmi silip süpürdü. Birkaç gelenek hayatta kaldı. Kadınlar erkeklerin yanında savaştılar. Kadınlar evin reisiydi. Ancak Fiáin'in yerine, İnanç Savaşları'ndan sonra yerel ibadet, Ana Bakire'ye kaydı. Ossway'de imparatorluğun başka hiçbir yerinde olmadığı kadar ona adanmış kilise ve manastır vardı."

Gabriel arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı.

“Eski gelenekler yalnızca en ücra köşelerde gerçekten yaşıyordu. *Eski* Dünya dini. Fiáin'e tapınma. Vahşi Avlar. Fae büyücülüğü. Bunların hepsi çoğu kişi tarafından folklor olarak kabul edilecek kadar nadirdi. Ama gümüş azizler gerçeği biliyordu. Günlerin ölümü öncesinde bile, Ossway'de karanlık çöktükten sonra bir erkeğin tek başına yakalanmaya cesaret edemeyeceği yerler vardı. Highlands'ta hâlâ bu tür şeyleri *ciddiye alan* birkaç klan vardı.”

"Dūnnsair gibi mi?" diye sordu Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Dūnnsair gibi."

"O zaman senin iyi arkadaşın Saoirse de bu... fae cadılarından biriydi?"

"Şey..." Gabriel omuz silkti. "Büyü vardır, bir de *büyü* vardır.
Ama onun baltasında bir gram gümüş bile yoktu ve Kindness, soğukkanlıları Philippe Birinci'nin metresleri gibi katlediyordu. Genç Saoirse de yüzüne sadece estetik için dövme yaptırmamıştı. Mürekkepte güç vardır, soğukkanlı. Ve sadece gümüş olan türden değil.

"Mümkün olduğunca yüksek bir yere yatıp uyuduk. Hava her geçen gün kötüleşiyordu, ama yüksekte olursak en azından onların geldiğini görebilirdik. Karanlıkta sadece Phoebe ve ben bir şey görebiliyorduk ve meşale yakmak saçmalık olurdu. Böylece geceleri kamp kurduk ve neredeyse hiç uyumadık. Yemek pişirmek için ateş yakma riskini de göze alamazdık, bu yüzden yemekler daha da zorlu bir çileye dönüştü. En kötüsü neydi peki? Beni gerçekten ürperten korku mu?

"Danton mutlaka peşinizdedir, değil mi?" diye sordu Jean-François. "O maskeli soylu hakkında hiçbir şey bilmiyordunuz, ama o sizi çok iyi tanıyor gibiydi. Engizisyon kesinlikle sizi takip ediyordu, ama Ümdir'den beri onlardan hiçbir iz görmediniz, değil mi?"

"Hayır." Gümüş aziz alaycı bir şekilde güldü. "Votkam bitmek üzereydi.

“Eski bir meşe ağacının çıplak dallarında oturmuş, şişeyi yanıma dayamış, içimden küfrediyordum. Ağaç, engebeli bir tepenin üstündeki yüksek bir korulukta bulunan bir düzine ağaçtan biriydi. Kuzeyden o kadar şiddetli ve sürekli bir rüzgar esiyordu ki, ağaçlar eğri büğrü büyümüş, dalları rüzgârla savrulan saçlar gibi yana doğru uzamış, boğucu iplerle sarılmıştı.

"Bu lanet olası yeri nefret ediyorum," diye homurdandım. "Yanlış yönde büyüyenler dışında hiçbir şey büyümez."

“‘O *nedir*, Silversaint?’

Bellamy üstteki dalda uzanmış, elimdeki parşömene başını sallıyordu. Cuinn topraklarını kömürle gölgelendiriyordum, parmak uçlarım simsiyah olmuştu. "Eski haritam. Alexandre'ın bu oyunda kaybettiği kemikleri takip ediyorum."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" Chloe yan taraftaki ağaçtan seslendi.

“Omuz silktim ve parşömene koyu bir çizgi çizdim. “Şimdiye kadar Dílaenn'e yaklaşmış olmalıyız. Orayı geçince işler kolaylaşabilir, ama nereden geçebileceğimizi bilmiyorum. Haemun Tepesi'nin ilerisinde bir köprü vardı, ama hala ayakta mı bilmiyorum.”

“‘Saoirse döndüğünde ona sorabiliriz,’ dedi Chloe.

Bellamy titreyerek kürklerinin içine kıvrıldı. "İtiraf etmeliyim ki, dostlarım, iki yıl önce başkentten yola çıktığımda, böyle bir yere geleceğimi hiç tahmin etmemiştim. Arkadaşlarımın kalitesi çok iyi değil' diye ekledi aceleyle, 'ama böyle gecelerde Augustin'i özlüyorum. Küçük kafeleri ve geniş bulvarları, kanallarda kol kola dolaşan ceylan gözlü aşıklar.' Dalında yerini değiştirerek başıma biraz kar yağdırdı ve ruhunun derinliklerinden iç çekerek, 'Onu tekrar görmek için kalbim acıyor. Benim Augustin'im ve onun ilahi imparatoriçesi.'

"Yukarıya doğru kaşlarımı çatarak saçımdan karları silkeledim. "Isabella'yı tanıyor mus*un*?"

"Onu tanıyor muyum?" Şarkıcı gülümsedi, o güzel mavi gözleri karanlığa bakıyordu. "Ona bir şövalye veya silahşör kadar sadakatle hizmet ettiğimi söyleyebilirim. Onun için melekleri ağlatacak kadar güzel şarkılar yazdığımı söyleyebilirim. Ama onu tanıyor muyum? Hayır." Başını salladı. "Hangi erkek Isabella için bunu söyleyebilir ki, Silversaint?"

“Bellamy'ye, aptal şapkası, mükemmel sakalları ve hayalperest gözleriyle baktım ve o zaman ne kadar genç olduğunu fark ettim. Hepsi ne kadar gençti.

"En azından başkente gitmişsindir," diye mırıldandı Dior, ellerine üfleyip koltuk altlarına sokarak. "Ben hiç görmedim bile."

“Kahin şarkıcı birden neşelendi, cebinde prensler olan bir delikanlı gibi yakışıklıydı.

"Birlikte göreceğiz, mon ami." Sesi derin ve dramatik bir hal aldı, eli gökyüzünü taradı. "Bütün bunlar bittiğinde, seni oraya kendim götüreceğim. İyi Sœur Sauvage ve Père Sa-Araki, Cathédrale d'Lumière'yi ziyaret edebilir, orada sonsuz ışığın bal gibi sıcak parıltısında dua edebilirler. M(lle) Saoirse, Pont de Fleur'un altındaki kokulu çeşmede yıkanabilir, Tanrı bilir ne kadar ihtiyacı var." Çocuğa göz kırptı, gözleri parlıyordu. "Ve sen, ben ve Chevalier de León, Rue des Méchants'ta bir gösteri izleyeceğiz."

"*Olmaz,*" dedi Père Rafa somurtarak.

“‘Neden?’ diye sordu çocuk. ‘Rue des Méchants’da ne oluyor?’

“‘Seks,’ diye cevapladım, votkamdan uzun bir yudum alarak.

Chloe kaşlarını çattı ve tekerlek işareti yaptı. Bellamy tısladı ve gülünç şapkasını eğdi. "Orada olan *tek* şey bu değil, Silversaint..."

"Hayır, hepsi değil," diye itiraf ettim. "Çok fazla kumar oynanıyor. Hayal otu satıcıları, afyon dükkanları ve burlesk gösterileri de bolca var. Ama aynı zamanda çok fazla seks de var. Hatta bahse girerim Rue des Méchants'ta bir royale atamazsın, açıkça teklif eden, çaresizce arayan ya da coşkuyla seks yapan birine çarpmadan."

"Tanrı aşkına Gabriel, *anlıyoruz*."

Chloe'nin yanakları kızardı ve ben ona alaycı bir göz kırptım. "Gerçekten mi? Yasak bölümdeki kitapların

o kadar müstehcen olduğunu düşünmemiştim, rahibe."

Chloe bana öfkeli bir bakış attı ve direksiyonu çevirdi. Ben gülerek koltuğuma yaslandım ve şimdi bir sigara daha içsem mi, yoksa bir saat daha uzatmalı mıyım diye düşündüm. Dior, gümüş saçlı kızın yanaklarında kızarıklığın kaybolmasını izledi ve düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek

"'Her zaman rahibe olmak istediniz mi, Rahibe Chloe?

"Eski dostum çocuğa baktı, derin bir nefes aldı. 'Küçük bir kız olduğumdan beri.

"Sen...?" Delikanlı, tereddütle boğazını temizledi. "Yani, hiç...?"

"Dikkatli ol, evlat," diye homurdandım. "Çoğu insanın 'Seni İlgilendirmez' dediği küçük bir adanın kıyılarına çok yaklaşıyorsun."

"Sevginin birçok türü vardır, Dior," dedi Chloe. "Eğer sorduğun şeyin ne olduğunu anladıysam, erkeklerin sevgisini en yüce Tanrı'nın sevgisi için feda ettim."

"'Özlüyor musun?'

"Geceyi hiç görmemiş bir kadın ayları özleyemez." "Peki, o zaman merak etmiyor musun?"

Chloe bana yan gözle baktı, ikimiz de onun şu anda ne kadar ince bir buzun üzerinde yürüdüğünün farkındaydık. Ama yine de, o konuşurken içimde soğuk bir öfke hissettim. "Arzu günah değildir, ancak ona kapıldığımızda günah olur. Ama eminim Père Rafa da Tanrı'nın sevgisinin tüm dünyevi arzuların ötesinde olduğunu kabul ederdi."

"'Doğru.' Yaşlı adam omuz silkti. 'Yine de özlüyorum.'

"Dört kafa rahibe döndü. Dört çift kaş havaya kalktı.

"Özlüyorum, sanki..." Rahip elini belirsiz bir şekilde salladı, ince burnuna gözlüklerini itti ve kahine baktı. "Yardım et, Bellamy."

"Çölün yağmuru özlemesi gibi mi?"

Rafa yüzünü buruşturdu. "Biraz klişe."

"Şafak vakti alacakaranlığı özler gibi mi?" Bellamy daha dik oturdu ve parmaklarını şıklattı. "Hayır... büyük göğüslü bir kadın karnının üstüne yatmayı özler gibi..."

"'Kapa çeneni, Bouchette.'

“Dior, rahibe kötü bir gülümsemeyle bakıyordu. ‘Père Rafa… *sen...*

"Ben her zaman rahip değildim, Dior." Yaşlı adam sevgiyle gülümsedi. "Ben de bir zamanlar senin gibi genç bir adamdım. Hatta bir keresinde evlenmeye bile ramak kalmıştım."

"Adı neydi, Peder?" diye sordu Bellamy.

"Ailsa." Rahip karanlık gökyüzüne bakarak, adını şekerli duman gibi iç çekerek söyledi. "San Guillaume'a parşömen satan bir avcıydı. Tanıştığımızda ben rahip yardımcısıydım, yeminimi henüz etmemiştim. Birbirimize o kadar derin ve ani bir şekilde aşık olduk ki, tüm eğitimimi geride bırakmak istedim. Ama Ailsa, ona olan aşkımla Tanrı'ya olan sevgim arasında kalmış halimi görebiliyordu. Bana, iki yatakta yetişen çiçeklerin açmayacağını söyledi, ama yine de karar veremedim. Sonunda bir gün, bana veda öpücüğü verdi, ava çıktı ve bir daha San Guillaume'a dönmedi. Onu aradım. Aylarca, kilometrelerce. Ama tatlı Ailsa'mı bir daha hiç görmedim."

Bellamy hıçkırarak lute'sine uzandı. "İki yatakta yetişen çiçek açmaz..."

“Sakın yapma, Bouchette…”

"Bu çok üzücü," dedi Dior, rahibe bakarak. "Üzgünüm, Rafa."

“Yaşlı adam gülümsedi. ‘Bu Tanrı'nın isteğiydi. Ailsa ile evlenseydim, Rahibe Chloe benimle asla iletişime geçmezdi, *seni* asla bulamazdım, Dior. Ve rahibe haklı. Tanrı'nın sevgisi, hiçbir ölümlü sevginin dayanamayacağı bir yerde beni ayakta tutuyor." Kırışık, karaciğer lekeli eliyle boynundaki tekerleği sıktı. "Bu zayıf beden çok çabuk erir, evladım. Ama Rab'bin sevgisi sonsuzdur. Ve beni sonsuz krallığına götürecektir."

"Biraz sadistçe, değil mi?"

Rafa bana hoşgörülü bir bakış attı. "Neden sadistçe, Chevalier?"

“Sana arzular verip sonra onları tatmin etmemek mi? Bak ama dokunma? Tat ama yutma? Neden sahip olamayacağın bir şeyi istemen için?”

“‘İnancımızı sınamak için, elbette. Cennetin krallığına layık olup olmadığımızı yargılamak için.’

“Ama o her şeyi görür, değil mi? Her şeyi bilir? Tanrı, sınavı vermeden önce senin sınavı geçip geçemeyeceğini *bilir*. Ve eğer

Arzuna yenik düşersen? Seni cehenneme mahkum eder. Seni başarısız olman için tuzağa düşürür, sonra da kendi eserini sorgulama cesaretini gösterir.'

"Tanrı'nın zihnini bilmek ölümlülerin işi değildir, Silversaint."

"Bilge adam, kılıcı suçlamadığını bilir, rahip. Sen demirciyi suçluyorsun."

"'Bir ebeveynin şefkati çoğu zaman acımasızdır. Senin bir kızın var, değil mi? Tahtın mücevherlerini, onu cennetteki her şeyden daha çok sevdiğine bahse girerim.

"'Elbette seviyorum.

"Patience'e çocukken istediği şeyi hiç reddettin mi? Akşam yemeğinden önce ağlayarak istediği şekerleri? Ateşe dokunmadan önce parmaklarına attığın şaplakları? Ona verdiğin acı, en saf sevgiden kaynaklanıyordu, o zamanlar anlamamış olabilir ama. Onu kendi iyiliği için incittin."

"Üvey babam beni çocukken döverek öldürdü, peder. Ve bana öğrettiği tek şey onu nefret etmekti." Rafa'ya sert bir bakış attım. "Çocuğuna yumruk atıp buna sevgi diyen adam en aşağılık adamdır. Ve herkesten çok kendisini sevmeni isteyen en kötü tiranlardır." Kafamı salladım ve yaşlı adamı baştan aşağı süzdüm. "Boynunda asılı duran o tekerlek karanlıkta seni ısıtmayacak, rahip. O seni asla sevmeyecek. Gümüşten yapılmış olabilir, ama bir gece, onun gerçek değerinin ne kadar az olduğunu anlayacaksın."

"Dior bana baktı, mavi gözleri cildimdeki gümüşe kaydı. Sanki genç adam konuşmak üzereymiş gibi göründü, ama...

"Chloe!"

"Uzaklardan gelen bağırsağa doğru baktım, karanlıkta gözlerimi kısarak. Phoebe'nin karlı tepenin üzerinde koşarken, aslanın gri renkte bir gölge gibi göründüğünü görebiliyordum. Ve onun arkasında...

"Saoirse?" Dior, dalın üzerinde oturarak seslendi.

"Avcı bize doğru koşarken el sallıyordu. Ben haritamı ve şişemi sakladım, daldan atladım ve ona doğru koştum. Saoirse yanıma geldiğinde, ikiye katlandı, göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Avcı, Alethe'den buraya kadar koşmuş gibi görünüyordu.

"Sorun mu var?"

“Kız nefes nefese başını salladı. ‘Senin güzel… prensin…’

"Karnım küçük soğuk kelebeklerle doldu. 'Danton.

"O at sürüyor," diye nefes nefese söyledi Saoirse. "Ama birkaç mil güneyde. On iki adam ve at var."

"Atlar mı?" diye sordu Bellamy. "Yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıkları Ölülerden korkmaz mı?"

"Kan," dedim ona. "Üç gece boyunca üç kez iç, efendinin iradesine köle olursun. Ondan ne kadar korkarsan kork. Danton şimdiye kadar yüzlerce adamı ve atı köle yapabilirdi."

“O kadar çok değil.” Saoirse dikleşti, Chloe'nin gözlerine baktı. “Ama çok var.”

“‘Gabe?’ diye sordu Chloe. ‘Savaşacak mıyız?’

“Karın içinde, yırtık pırtık giysili arkadaşlarıyla birlikte, gözleri fal taşı gibi açılmış eski dostuma baktım: Slayer, Soothsinger, Priest ve Pet. Aslında, ondan başka hiç kimseyi umursamıyordum. Ama en arkada, Chloe'nin arkasına sığınmış, sanki onu dünyanın tüm acılarından koruyacakmış gibi, Oğlan duruyordu.

“Benim Yemim.

"Danton'u bana getirmişti. Tam da umduğum gibi. Yanında sadece bir düzine adam varken, o piçin boğazını sıkabileceğime inanıyordum. Ailesine kan borcum vardı. Ve kaçtıkça, Danton'un karşı koyamayacağım bir güç oluşturması için daha fazla zaman kazanacaktı. Serseri, sefil, paralı askerler, Ebedi Kral'ın lütfunu arayan diğer soylu kanlılar. Şimdi saldırmak daha iyiydi, atacak birkaç yem, gümüş bombalarla dolu bir bandolier ve onu kör edecek iki gerçek inananın inancıyla. Chloe'yi koruyabilirdim. Diğerleri düşerse ne önemi vardı? Bu insanlar benim için ne ifade ediyordu ki?

“Hiçbir şey.

“Hiçbir şey ve hiç kimse.

"Ama Oğlan. Yem. Kan. O açık boyunlardan akıp onları kapatıyordu. O sefil insanların boğazlarında yanıyor ve onları ateşe veriyordu. Yıllardır gerçeği biliyordum. Bu karanlığı sona erdirecek sihirli gümüş mermi, ilahi kehanet, kutsal kadeh falan yoktu.

"Bu bizim burada, şimdi ve sonsuza dek olan şeydi.

"Öyle değil miydi?

"Gökyüzüne bakarken, başımın üstünde yıldızları gerçekten görmek nasıl bir şeydi hatırlamaya çalıştım. Gençliğimden, cennetin gece yarısı kollarında elmaslar gibi parıldayan yıldızları hayal meyal hatırlıyordum. Şimdi her yer karanlıktı, yolumu aydınlatan sadece soluk kırmızı hilal şeklindeki aylar vardı. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez merak ettim.

"Gabe?" Chloe çaresizce sordu. "*Savaşacak* mıyız?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Kaçacağız."

XI
SİYAH TAÇ

“Nehre doğru sür!”

“Rüzgâr tenimizi kamçılıyordu. Karla karışık yağmur gözlerimizi kesiyordu. Jezebel, altımda kas ve kemikten oluşan bir motor gibiydi, arkamda ise arkadaşlarım vardı. Öne geçtim ve diğerleri yetişebilecek kadar hızlı sürmeye başladım. Avcı fenerimin ışığı zıplıyor ve yanıp sönüyor, önümüze çılgın gölgeler düşürüyordu. Arkada Chloe ve Dior'u, sonra Saoirse ve Rafa'yı, en arkada Bellamy'yi duyabiliyordum. Soğuk nefesimizi keserken, sürmeye devam ettik. Sanki tüm hayatımız tehlikedeymiş gibi sürmeye devam ettik. Sanki şeytanın kendisi arkamızda sürüyormuş gibi. Çünkü elbette öyleyd

"Ve o yaklaşıyordu.

“Bir erkeğin ya da kadının diline, akrabalarının kanıyla üç kez lütuf göster, onlar köle olurlar. Ama sırtları kırık, kalpleri parçalanmış, toy köle değil. Bir miktar kutsal olmayan güç bahşedilir, efendilerine itaatkar olurlar, herhangi bir erkeğin rakibi olamazlar. Atlar ve köpekler insanlardan çok da farklı değildir, ancak atlar onurlu bir şekilde ölürken, köpekler sefil bir şekilde ölürler. Danton'un atlarını ve adamlarını nereden bulduğunu bilmiyordum, ama sonuçta bunun pek önemi yoktu. Her ikisinden de bolca vardı: iri yarı bir düzine, köleleştirilmiş sosyaları bizimkilerin hayal bile edemeyeceği kadar hızlı ve güçlü koşuyorlardı. Ve arkalarında, doğuştan hükümdar olduğuna inanan bir piçin dayanılmaz kibriyle, Ebedi Kral'ın en küçük oğlu geliyordu.

“Vellene Canavarı.

“Ben ayrıldıktan sonra Dhahaeth'e dönmüş ve lanet olası arabasını getirmişti. Ama arabayı artık öldürülen kızların cesetleri değil, dört hızlı sosya çekiyordu. Atların gözleri kıpkırmızıydı, ağızlarından kan köpürüyordu. Umarım Dhahaeth halkı

Danton'a istediğini direnmeden vermişlerdi, çünkü benden intikam almaya o kadar hevesliydi ki, onlara da intikamını almaya vakit ayırmamıştı.

"Umuyordum. Ama şüpheliydim.

“Karanlıkta araziye çıkmak çok riskliydi—Chloe'nin atının altına bir tavşan deliği veya sert bir dal girerse her şey mahvolurdu. Bu yüzden çamurlu yolda hızla ilerledik, yanlarımızda ölmekte olan ağaçlar vardı. Gümüş kız kardeşe, arkadaki çocuğa, cesaretle süren ikiliye baktım. Dünyanın kaderi sadece birkaç metre uzaktaydı.

“‘Neden kaçıyorsun, de León?’ diye bir ses geldi arkadan. ‘Sana sonsuza kadar takip edebilirken?’

"O piç doğruyu söylemişti ve ben de bunu biliyordum. Bu hızla atlarımız birkaç mil içinde yorgun düşecek ve yaya olarak da bir safkan atı asla geçemezdik. Nehrin ne kadar uzakta olduğunu ve Haemun Köprüsü'nün hala ayakta olup olmadığını bilmiyordum...

Chloe elini alnına koyarak haykırdı. Atı gürleyerek ilerliyordu, ama Dior dizginlere atılmak zorunda kaldı ve küçük kadını kollarına sıkıca sarıldı.

“‘Kardeş Chloe!’

"O... Chloe, acı içinde nefes nefeseydi. "O... benim kafamın içinde..."

"Eyerimde döndüm ve onu gördüm. Sabahleyin arkandan gelen bir gölge gibi. Gözleri çocuk mezarları gibi kırmızı ve doluydu, keskin dişleri ve kasap gülümsemesi vardı. Arabadan dışarı eğildi, saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Sürücünün koltuğunda koyu tenli, güzel yeşil gözlü bir kız oturuyordu. Çenesinde hafif kırmızı bir leke vardı. Onu Perfect Husband'daki hizmetçi kız olarak tanıdım. Adını hatırlamayı reddediyorum.

"Düşüncelerine dikkat et, Chloe! Kafanı doldur, onu dışarı at!"

*"*Boğazındaki yedi yıldızı sıktı. *'Tanrı benim kalkanım, kırılmaz...'*

“Danton'un atlıları önümüzde ilerliyordu, artık sırtımızdan sadece on metre kadar uzaktaydılar. Çiftçiler ve duvarcılar, aralarında birkaç milis vardı — bir zamanlar hayatları, eşleri ve hayalleri olan adamlar, şimdi ise onun iradesinin kölesi olmaktan başka bir şey değillerdi. Sıkı sıkı dişlerimin arasında pipomu tutarken, kutsal sıvının bulunduğu şişeyi aradım. Ölçmek için vaktim yoktu, şişenin tamamını kaseye boşalttım, çoğunu döktüm ve başparmağımla bastırdım. Çakmaktaşını yarım düzine kez çaktım, sonunda yıpranmış,

ve yanık kokulu bir nefes çektim, o gücün yayıldığını hissettim, içimdeki canavar uyandı. Kemerimden tekerlek kilitli tabancamı çekip eyerimde döndürdüm.

“Danton, elimdeki tabancayı görünce gerçekten güldü. Eski bir Voss'un derisine isabet eden bir kurşun, hiçbir işe yaramazdı. Ben de nişan aldım, tetiği çektim, namlu alev aldı ve kurşun patladı...

“‘Üzgünüm, evlat…’

“… tam hedefimin büyük kahverengi gözlerinin ortasına.

“Öndeki at bir kaya gibi yere düştü, beyni lapa lapa oldu. At yere çakılırken, arkasındaki at çığlık attı ve arkadaşına çarptı. Danton'un gözlerinin büyüdüğünü, atlar kırılan koşum takımları ve kemiklerin arasında birbirine dolanarak yere çakılırken gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm. Öndeki at yere çakıldı, parçalanan ahşapların çatırtısı geceyi yırttı ve Danton'un arabası takla attı, güzel yeşil gözlü esmer kız bir bez bebek gibi fırladı. Yere çarpmadan önce yüzümü çevirdim, kırılan kemiklerin sesini duymamak için kulaklarımı tıkadım ve kendime aptal olmaktansa piç olmanın her zaman daha iyi olduğunu tekrar tekrar söyledim.

"Onun adı...

"Aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir," diye tısladım.

"Onun adı Nahia'ydı...

"Birkaç binici düşen efendilerine yardım etmek için durdu, ama geri kalanlar yoluna devam etti, tatar okları havada ıslık çaldı. Rafa, omzuna bir ok isabet edince çığlık attı ve Saoirse, atları neredeyse düşerken küfretti. Bellamy eyerinde dönerek, en yakınındaki köleye kendi arbaletini ateşledi. Adam sıçradı, kan öksürdü ama ayakta kaldı. Bir hançer gecenin karanlığında parladı, adamın boğazına saplandı ve onu yere devirdi, Saoirse'nin elinde bir hançer daha vardı.

"Nehre ne kadar var?" Chloe nefes nefese sordu. "İleride Haemun Tepesi var!"

"Bandolierime uzanarak, cam şişenin mührünü kırdım ve fırlattım. Gümüş bomba patladı ve kör edici bir ışıkla köleleri eyerlerinden fırlattı. Ama diğerleri gelmeye devam etti. Ve uzakta, ona yardım etmek için duran biniciler arasında...

"Siktir," diye tısladım.

"Gaaaaaabe!"

"Onu görüyorum, Chloe!"

"Hayır, Gabe, ileri, *ileri*!"

Haemun Tepesi'ndeki virajı dönmüştük, atlar köpürüyor, kalplerimiz çarpıyordu ve önümüzde Dílaenn Nehri'nin karanlık akıntısına on fit yükseklikte dik bir kıyı gördüm. Demirleme taşları sağlamdı, maryswort çiçekleriyle kaplıydı. Ama ötesinde...

"Anne aylar, köprü yıkılmış!" diye bağırdı Saoirse.

"Sürmeye devam et!" diye bağırdım.

"Ama Gabriel..."

“Onları ben tutarım, Chloe! SÜRMEYE DEVAM ET!”

Jezebel'in dizginlerini çekerek arabayı yavaşlattım ve kılıcımı çektim. Ashdrinker fenerimin ışığında parıldıyordu, kabzasında gümüş bir gülümseme ve zihnimde gümüş bir fısıltı vardı. Bu gece daha emin görünüyordu, sesi daha kararlıydı, eskiden olduğu gibi.

“Merhamet dilenmek yok, Gabriel. Merhamet de yok.

“İlk köle bana ulaştı — uzun bir dişbudak mızrağı ve sağlam zincir zırhı olan bir milis. Adamın mızrağını ikiye böldüm, bağırsakları karanlığa döküldü. Bellamy'nin çığlıklarını, Chloe'nin "Sıkı tutun, Dior!" diye bağırdığını duydum, çocuk atları aşağıdaki akıntılara dalarken çığlık atıyordu. Üç atlı yanımdan geçip gitti, ben de birini atından indirdim, diğerinin kolunu omzundan kopardım. Bir kılıç kaburgalarımı delip derimi, etimi ve kemiğimi keserken, *bükülerek* içeri girerken inledim.

"Gençliğinde çok daha hızlıydın, Gabriel.

Beni bıçaklayan adama saldırdım, kan sıcak ve ıslak bir şekilde yanımdan akıyordu. "Kimse senin lanet olası fikrini sormadı, Ash!"

"İhtiyacın olursa beni baston olarak kullanabilirsin.

"Ashdrinker'ı boğazına sapladığımda köle boğuk bir ses çıkardı, bıçak omurgasını sıyırırken ikiz kan fışkırıkları gökyüzüne sıçradı. *"Ah, çok daha iyi, gerçekten çok daha iyi. Snik ve snak ve kırmızı, kırmızı, kırmızı*.

“Kılıç ustası yaralı boynunu tutarak yola yığıldı. Ama daha aşağıya baktığımda, onun tekrar geldiğini gördüm, siyah bir gölge, yüzünde artık gülümseme yoktu — adının kaynağı olan canavar ortaya çıkmış, dişlerini gösterip kükrüyordu.

“‘De León!’

“‘Gabriel!’ Chloe haykırdı.

"Bana *bak*, seni acemi alçak!"

“Yedi kişiden ilki, Gabriel. Yedi kişiden ilki. Fabién senden aldı, sen de ondan al.

“Önümde bir çığlık. Arkamda bir çığlık. Beni bu yalnız kışın kuzeyine sürükleyen intikam ya da belki de her şeyi bir kez ve sonsuza dek bitirme vaadi.

“Görünürde bir düşman. Yardıma muhtaç bir dost. “Hiçbir seçenek yok.

“Bu sefer, yemin ederim ki—

“Ashdrinker, onu belime sokarken sessizleşti ve Jezebel'in kıçına bir şaplak attı. At arabası sıçradı ve fırladı, nefesi yüksek fırın gibiydi. Kenarda duraksayacağını düşündüm, onu zorla suya atmak ya da sırtından suya atlamak zorunda kalacağımı düşündüm. Ama o, tanıdığım tüm atlar kadar korkusuzca kırık köprüye doğru koştu. Jezebel, Chloe ve diğerlerinin peşinden cesurca atlayıp karanlık akıntılara dalarken, ben onun yelesine sıkıca tutunup fısıldadım: 'Sana daha güzel bir isim vermeliyim, aşkım...'

“Karanlık suya daldık, tüm dünya sessizdi. Nehir *buz gibiydi* ve şok omurgama ulaştığında neredeyse ciğerlerimi suyla dolduruyordum. Suyun yüzeyine çarptım, gözlerimden suyla ıslanmış saçlarımı çekip kanayan ciğerlerime titrek bir nefes çektim. Yanımda Jezebel'i gördüm, ona uzandım, akıntıyla birlikte yüzmeye çalışırken...

“Bir köle üzerime çöktü, kılıcı omzuma saplandı, kaburgalarımı sıyırdı. Acıyla kükredim ve boğazını sıkarak ikimizi de aşağıya sürükledim. Kılıcını çekip tekrar sapladı, bu sefer karnıma. Ama o sırada başparmaklarım gözlerini bulmuştu ve eklemlerime kadar gömüldüler, boğuk bir çığlık ve kuş tüyü gibi kırılma sesi, nehrin uğultusunun üstüne yükseldi. O, ona bahşedilmiş ama benim doğuştan sahip olduğum güç tükenmeden önce beni tekrar bıçakladı. Sonra gevşedi, ellerimin etrafındaki su ılık oldu. Kollarını iterek kendimi havaya fırlattım.

"Gabriel!"

“Chloe'nin korkuyla boğuk çığlığı. Karanlıkta onu aradım, nehrin biraz aşağısında, zincir zırhı ve kılıcı onu ölüme sürüklememesi için panik içinde atına umutsuzca sarılmış halde gördüm. Ama gözleri saf korkuyla doluydu.

“‘Dior *yüzme* bilmiyor!

"Oh, lanet olsun*...*

“Etrafa bakındım, umutsuzca daha iyi bir görüş açısı bulmak için yukarı doğru tekmeledim. Sıçrayan su damlaları, sırıtan kayalar ve yuvarlanan siyahlık gördüm. Ama çocuktan hiçbir iz yoktu.

"Gabe, yapmalısın..."

“Chloe'nin geri kalan sözleri, köpüğün altına daldığımda kayboldu. Kanın kokusu, yaralarımın acısını dindirdi ve ben batık dalların ve mezar kadar soğuk suyun içinde yüzdüm. Uzun bir süre, karanlık ve yaptığım tüm aptallıklar dışında hiçbir şey görmedim. Ama ileride, uzun zamandır batmış bir taşın sivri kenarından, onu gördüm — soluk bir ışık. Dişlerimi göstererek, su dolu botlarımla ve umut dolu ceplerimle atıldım ve sonunda, *sonunda*, gümüş kıvrımlı, gece mavisi renkli güzel bir frak ceketini yakaladım.

“Nefes nefese yüzeye çıktım. Akıntının sesi kulaklarımda çınlıyordu, karnımdaki ve omzumdaki kılıç yaraları akan kanla karanlık suyu kırmızıya boyuyordu. Dior'un nefes almaya çalıştığını görünce kalbim göğsümde şarkı söylüyordu. Sonra çocuk nerede olduğunu fark etti, etrafı suyla çevriliydi, *altında da* su vardı. Panikle çenesini sıktığını gördüm, boğazımı yakaladı ve beni tekrar suya çekti.

“Bizi aşağıya doğru sürükledi, botlarıyla kanayan karnıma tekmeledi. Batık bir taşa çarptık, içimde bir şey yırtıldı. Kükredim ve onu tutmaya çalıştım, ama paniği onu kısa ve kıvırcık saçlarından tutmuştu. Başparmağı gözüme geldi ve topuğu testislerime çarptı ve kollarımdan kayıp gittiğini hissettim. Yarı kör, bir avuç kül rengi saçını yakaladım ve yarı boğulmuş nefesimle bizi yukarı çektim.

"Hayalarımı tekmeledin, seni sikik gözlü küçük domuz sikici!"

“‘Yapamıyorum…’ diye boğuk bir sesle mırıldandı ve tekrar suya battı. “‘Saçmalamayı kes ve bana tutun!’

“Bana bir an daha saldırdı, iki parmağını ağzıma soktu ve diğer kolunu gözlerimin üzerine doladı. Ama ben hala babamın oğluydum, bana verdiği lanetteki güçten daha güçlüydüm ve sırtımda boğulan çocukla birlikte yüzdüm. Kıyı çok yüksekti, akıntı çok hızlıydı, bu yüzden yükselen kıyı boyunca koşarak diğerlerini aradık.

“Ve sonra, kafama çekiç vurulmuş gibi, onu hissettim.

"Yalnızlık, karanlık ve derin kabuslar. Gözlerimin arkasında kanla ıslanmış yüzyılların ağırlığı. Yukarıdaki karanlığa baktım ve onu gördüm, kokusunu aldım, hissettim, tüm kurtların babası gibi yüksek kıyıda gizlice yaklaşıyordu. Uzun bir frak ve ipek fırfırlarla giyinmiş, kan kırmızısı bir avcı, avından sadece birkaç adım ve binlerce kilometre uzakta.

“Danton Voss.

“Akıntılar hızla akıyordu, ama o ağaçtan ağaca atlayarak, hançer gibi parlayan dişlerini yalıyor ve büyük, sıvı gözleriyle izliyordu. Dior da onu gördü ve Danton'un bakışları ona düştüğünde çocuğun nefesini tuttuğunu duydum. Eli uzanmıştı.

"*Buraya gel, Dior,*" diye fısıldadı vampir.

"Onun söylediklerini dinleme," diye uyardım, kıyıdan geriye doğru kürek çekerek.

"Bana gel."

"O Voss, kafana girecek," diye tısladım, bizi su üstünde tutmak için sertçe tekmeledim. "Saçma sapan şeyler düşün, hiçbir şey düşünme. Kafanı olabildiğince yüksek sesle gürültüyle doldur."

Vampir, Dior'u siyah bakışlarıyla sabit tuttu ve çocuğun çelik gibi gerildiğini hissettim. Ama garip bir şekilde, Danton'un gözlerinin kısıldığını, parmaklarının sıkıldığını gördüm. Dior, gözlerinin üzerine yapışmış kül rengi saçlarıyla ona bakıyordu, ama bir an içinde, bir şekilde *onun* daha güçlü olduğunu anlayabildim. Danton'un damarlarında akan yüzyıllara rağmen, çocuğun zihni kilitli bir oda gibiydi.

"Öyleyse doğru." Vampir şaşkın bir gülümsemeyle, "*Hepsi* doğru..."

"Hızlı akıntının içine doğru tekmeledim, kuzey kıyısına gittikçe yaklaşıyordu. Danton, çağlayan nehrin kenarında peşimden geldi, karanlık gözleri Dior'u yutarcasına izliyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye yemin etti Canavar. "Kraliyet kanım üzerine yemin ederim, evlat. Korkunç babam seni yanına çağırıyor. Alnına siyah bir taç takacak ve eski tanrılara bir rahip gibi sana saygı gösterecek. Korku. Acı. Nefret. *Tüm* bunların hükümdarı sen olacaksın. Ebedi Kral bile sana boyun eğecek, Dior."

"'Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar,' diye tükürdüm.

"Değersiz *alçak,*" diye hırladı vampir. "Sana konuşmuyorum." Mermer gibi soluk bir el hala uzanmıştı. "Gel bana, Dior. Sana hayal bile edemeyeceğin bir hayat göstereceğim."

"Çocuğun omuzlarımda gerildiğini hissettim. Ve korkunç bir an için, bırakacağını sandım. Ama bunun yerine, yarı boğulmuş, hırıltılı bir şekilde kendini yukarı çekti ve zehir gibi tükürdü.

"S-siktir *git*."

"Vellene Canavarı'nın dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lütfen de, aşkım."

Danton elini indirdi. Gözleri benimkilere takıldı ve aramızda, dökülmemiş tüm o kanın tadını alabildim. Her birimizin çaldığı ve sonra aynı şekilde bizden çalınan şeyin tadını. Vampir dilini dişlerine bastırdı ve aramızdaki siyah gökkuşağının içine doğru konuştu.

"'Gömülü kalmalıydın, de León…'

"Kuzey kıyısına ulaştık, su seviyesine o kadar yakındık ki, sendeleyerek kıyıya çıkabildik. Dior'a yardım ettim, çocuğu yakasından tutup sığ sudan çekerek kıyıya attım. Danton'a dönmek için arkamı döndüğümde, o gitmişti. Ama gölgesi kalmıştı, üzerimden akan su ve kan kadar ağır ve soğuktu. Canavar sonsuza kadar yaşayacaktı, ama beni o kadar uzun süre bekletmeyecekti. Yine de bana bir ipucu daha vermişti. Dior'un bu piçler için ne kadar önemli olduğunu gösteren bir işaret daha.

"Onu canlı istiyorlar...

"Ayaklarımın dibinde titreyen sıçana baktım. 'İyi misin, evlat? "İ-iyiyim," diye hırıltıyla cevap verdi.

"Çünkü iki kez bokun içine basmış gibi görünüyorsun."

Dior bana gözlerini kısarak baktı ve öksürdü. "Biz birbirimize hiç benzemiyoruz, kahraman."

"Neredeyse gülmek üzereydim, onun tavrına hayretle başımı salladım. 'Çoğu insan hayatını kurtaran adama merhamet gösterir,

Lachance."

“Islak saçlarını gözlerinden çekip dudaklarını sıkıca kapattı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"O lanet palto seni boğacaktı. Neden o lanet şeyi yırtıp atmadın?"

"Sana söylemiştim." Dior öksürdü ve tükürdü. "Bu sihir."

“Alaycı bir şekilde güldüm, nehrin kenarını yukarı aşağı baktım. Gece karanlıktı, nehrin akıntısının uğultusu havaya soğuk bir sis yayıyordu. Ama uzakta bir hareket gördüm ve Jezebel'in kıyıda dolaştığını fark edince rahat bir nefes aldım. Yanları buhar çıkıyordu, yelesi ve kuyruğu sırılsıklamdı, ama yaralı görünmüyordu, sığ suda beni fark edince başını salladı ve kişnedi.

“Şanslı kaltak…”

"Gabe?" diye uzaklardan bir ses geldi. *"Gabriel!"*

"Chloe! Buraya gel!"

Lachance'ın sihirli tasmasını yakaladım ve tek elimle çocuğu ayağa kaldırdım. Kemiklere kadar kesmiştik, ama Danton nehri geçecek başka bir yer bulana kadar bizi takip edemezdi. Paltom kılıç darbeleriyle yırtılmıştı, derilerimin üzerine kan damlıyordu, ama yaralar yavaşça kapanıyordu. En azından pipom güvendeydi, kıvrımlarına sıkıca yaslanmıştı...

"Oh, lanet olsun..." diye tısladım.

"Dior gözlerini kırptı, kolları sıkıca sarılmış ve titriyordu. 'Ne?'

"Yerimde döndüm, kalbim çökmüştü. 'Oh, seni azizleri beceren, bok yiyen *TWATGOBLIN*!

"Ne?" diye sordu Dior.

"Nasıl oldu bilmiyorum. Belki de köle beni domuz bıçağıyla bıçakladığında kopmuştur. Daha büyük ihtimalle, ikimizi boğmaya çalışan bu aptal küçük pislikle boğuşurken kaybetmişimdir. Ama *nasıl* olduğu hiç önemli değil.

“Bandolierimi kaybetmiştim. Onunla birlikte siyah ignisim, yedek gümüş mermilerim, kalan birkaç gümüş bombam ve en kötüsü, en kötüsü, en *köt*üsü…

"Tanrı bir kez daha bacaklarımın arasına sıçtı."

"Yüzümdeki suyla ıslanmış saçlarımı çekip attım ve iç geçirdim. "Kutsal eşyam kayboldu."

XII
ESKİ MONARKLAR, YENİ HÜKÜMDARLAR

"Silahlarımızın çoğunu kaybettik. Tüm yiyeceğimizi. Jezebel hariç tüm atlarımızı."

“Chloe başını ellerinin arasına alıp iç geçirdi. ‘Ona daha iyi bir isim bulmalısın, Gabe.

“Dílaenn'in kuzeyindeki tepelerde, kumtaşı bir mağaranın sığ kısmında toplanmıştık. Şafak, bir düğün şölenindeki gelin kadehi gibi doğmuştu ve aynı talihsizliği de beraberinde getirmişti. Hava cehenneme dönmüştü ve tek yemeğimiz Saoirse'nin bulduğu mantarlardı. Phoebe en azından bizi bulmayı başarmıştı, büyük kedi, sahibesi kulaklarının arkasını kaşırken deprem gibi mırıldanıyordu. Donmuş giysilerimizi kurutmak için ateş yakmıştık, ama iyi haberler bu kadardı. Kötü haberler ise gökyüzüne kadar yığılıyordu.

"Yedi yıldızımı kaybettim," diye fısıldadı Chloe, ellerini boğazına götürerek. "Her şeyden sonra..."

“Benim kutsal eşyam da,” diye tükürdüm. “Saman çırpma sopam. Gümüş bombalar. Oklar. Her şey.”

Bellamy umut dolu bir gülümsemeyle mağaranın içindeki eşyalara baktı. "En azından lütumu kurtardım, değil mi?"

“Yardım et bana, Bouchette…”

Rafa, çuldan yapılmış paçavra pantolonuna kadar soyunmuş, soğuktan titriyordu. "Artık yapacak bir şey yok. San Guillaume'a gitmeliyiz."

Chloe, ince, koyu renkli geceliğiyle titreyerek ateşe bir başka ıslak odun attı. "San Guillaume'a gitmek yolculuğumuzu haftalarca uzatır, Rafa. Mère'ye gidersek..."

“Nordlund'a yürüyerek gidemeyiz, rahibe.” Bellamy mağaranın ağzında durmuş, ceketini sıkarak ıslaklığını çıkarmaya çalış*ıyor*du. “San Guillaume bir içki fabrikası. Sizi bilmem ama ben sert bir içkiye ihtiyacım var.”

"Nehri kuzeybatıya doğru takip edebiliriz," dedi yaşlı rahip. "Manastır, Dílaenn ile Volta'nın birleştiği bir uçurumun tepesinde. En azından su bizi korur."

“O yol bizi Fa'daena'dan geçirecek,” diye uyardı Saoirse. “Keder Ormanı.”

Katil, azizler günü giysilerini çıkarmış, çıplaklığından hiç utanmıyordu. Derisine kırmızı pigmentle oyulmuş peri spiralleri vardı; biri kılıç tutan kolundan yukarı doğru kıvrılarak sağ göğsünü çevreliyor, diğeri ise sol kalçasından bacağına kadar inerek ayak bileğine kadar uzanıyordu. Keskin kasları ve yara izleriyle kaplı çıplak teni, Rafa'nın çıplak kıza bakmamak için çabalarken yine de ona kibarca hitap etmeye çalışırken ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdiğini hissettim.

"Ormanla ilgili seni endişelendiren ne, M^lle^Saoirse?"

Kız, yüzü alevlerle aydınlatılmış halde etrafına baktı. "Klanım güneydeki ormanlarla ilgili korkunç hikayeler duyuyor. Bir zamanlar yeşil olan yerlerde karanlık bir güç yükseliyor. Geçmişte rüyalar gördük, ama artık görmüyoruz. Fa'daena'ya girerek hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz."

"Burada kalarak hayatlarımızı tamamen feda ediyoruz," dedim. "Danton geri dönecek."

"O bizim varacağımız yeri biliyor." Chloe titreyerek kollarını kendine doladı. "O... onu aldı. Kafamın içinden. Kutsal Ana, onu hâlâ hissedebiliyorum..."

"Sırtını kırbaçlamaya gerek yok, Chlo," dedim, omzuna hafifçe vurarak. "O kadar yaşlı bir vampir, neredeyse ölçülemez bir güce sahiptir. Onu uzak tutmak için gerçek bir eğitim ve damarlarında soluk kan akması gerekir. Ama en azından artık Canavar'ın çocuğu canlı istediğini biliyoruz. Ve eğer kuzeye gittiğimizi sanıyorsa, San Guillaume daha akıllıca bir yol olabilir. O gerçekten de acımasız bir iz sürücüdür. Ama nehir ve ormanlık alan Danton'un izimizi kaybetmesine neden olabilir." Chloe sessizce öfkelenerek başını salladı. "Ölümün sonunu getirecek bilgi *San Michon'da,* Gabe.

"Oraya varacağız, kardeşim," dedi Rafa yatıştırıcı bir sesle. "Ama San Guillaume kutsal bir yer. Orada yeniden toplanabilir, güçlü bir konumdan saldırıya geçebiliriz. Arkamızda bu kötülük varken şimdi dikkatli davranmalıyız. Tüm insanlığın kaderi omuzlarımızda.

"Peki ya kadınların dünyası?"

Rafa, Saoirse'ye baktı, sonra hızla başka yere çevirdi. "Aynı dünya, çocuğum."

"'Gerçekten mi?' Avcı alaycı bir şekilde güldü. 'Ayağa kalkıp işeyim mi?'

"'Her şey mümkün olabilir, değil mi?'

Saoirse ayağa kalktı, ateşin etrafına bakındı. "Yürüyebileceğimiz başka bir yol var. Arayabileceğimiz başka bir hedef. Dağlar kadar sağlam ve annemin kolları kadar güvenli."

"Ne demek istiyorsun, Saoirse?" diye sordu Bellamy.

"Highlands'ta sığınabiliriz," diye cevapladı avcı. "Ailemin yanına. Tanrınız doğmadan önce var olan büyüler hakkında bilgimiz var."

"'Tanrı doğmadı, çocuğum,' dedi Rafa. 'O *her zaman* vardı.'

"'Benim halkım farklı anlatıyor. Benim halkım şöyle diyor...'

"Yeter!" diye bağırdı Chloe. "San Guillaume'a gitmiyoruz ve *kesinlikle* kanlı Highlands'a da gitmiyoruz. Ormanı kaçın, Mère'ye ulaşana kadar kuzeydoğuya doğru ilerleyin. San Michon bizim yolumuz. Tek bir kaptan. Tek bir rota."

"Kız kardeş ateşin karşısına dikildi, ıslak bukleler gözlerini örter gibi. Onu yönlendiren bu lanet olası tekdüzelik beni şaşırttı. Kör olmasına rağmen. Hayatının en güzel yıllarını buna adamıştı, doğru. Ama mantığı görmüyordu.

"'Belki de kararı çocuğa bırakmalıyız?' dedim.

"Chloe bana öfkeyle baktı, ama diğer herkesin gözleri Dior'a çevrilmişti. Çocuk ateşin yanında çömelmiş, soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Sırılsıklam olmasına rağmen gömleğini ve pantolonunu çıkarmayı reddetmiş, ateşin yanında titreyerek kuzular gibi kıvrılmıştı.

Bana baktı, gözleri derimdeki gümüş mürekkebi takip ediyordu. Göğsümdeki aslan ve kollarımdaki melekler, Ana Kız, azizler, güller ve güvercinler. Ama cevap vermedi.

"O, Kutsal Kase," dedi Rafa. "Eğer Tanrı yolumuzu yönlendirirse..."

"Ne diyorsun, evlat?" diye sordum.

Dior zorlukla yutkundu, Chloe'ye baktı. Kız kardeşe bir borcu olduğunu hissediyordu; ona karşı gelmek istemiyordu, bu çok açıktı.

Saoirse'ye de aşık olduğunu görebiliyordum, bu kesin ve kesindi. Ama tüm bunların altında, sokaklarda yetişmiş bir zeka vardı. Bir sokak çocuğu havası. Yaşlı Rafa'nın sözlerindeki bilgeliği görebiliyordu. Yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Atlara. Sığınacak bir yere. Ve konuştuğunda sesi titremezdi. O küçük piçe isteksizce başımı sallamak zorunda kaldım. Ne olursa olsun — yalancı, hırsız, nankör küçük pislik — Dior Lachance yine de korkak değildi.

"San Guillaume'a gidiyoruz," dedi.

Chloe dudaklarını sıktı ve başını salladı. Ama sonunda içini çekerek, "Sen nasıl istersen" dedi.

Öğlene kadar dinlendikten sonra, gittikçe kötüleşen kar yağışına rağmen yola çıktık. Gece çökmeden Danton'dan uzaklaşmak istiyordum, ama kıyıdan uzaklaşmamız için başka bir neden daha vardı; her geçen dakika beni daha da endişelendiren bir neden. Nedense Dior, cesetlerin kargaları çektiği gibi ölüleri kendine çekiyordu. Ne kadar çabuk yola çıkarsak, o kadar çabuk o sefil yaratıklara rastlamayacaktık.

Son sigaramdan bu yana on iki saat geçmişti. Bir şişe daha vardı, botumun içinde yeni doğmuş bir kuşun kanı. Ama o da bittiğinde, cehenneme gidecektim. Şu anda sadece hafif bir kaşıntıydı, ama kaşıntı yakında kaşımaya, sonra tırmalamaya dönüşecekti ve o noktaya gelirse, Kurtarıcı yardım etsin...

Chloe ve Rafa, Jez'in sırtında birbirlerine sarılmış, ısınmak için birbirlerine tutunmuşlardı. Dior ise atı derinleşen ormana doğru sürerken, Bellamy ile sohbet ediyordu. Saoirse ve ben yanlarda yürüyorduk, Phoebe ise sürekli etrafı gözetliyordu. Avcıyı hâlâ huysuz bir kadın olarak görüyordum, ama o dişi aslan için Yedi Şehit'e şükretmek zorundaydım. Hayvan saatlerce ortadan kaybolurdu ama her zaman geri dönerdi, bazen ağzında cılız bir tavşan, bazen de Saoirse'nin her zaman anlamayı başardığı haberler getirirdi. Bunun içgüdü mü yoksa aralarında daha derin bir şey mi olduğunu merak ettim; Saoirse'nin derisindeki spiraller gibi Eski Dünya büyücülüğünde yazılmış bir bağ mıydı?

“Üç gün sonra, kıvrımlı bir dereyi geçtik, Saoirse Ana Aylar'a bir dua fısıldadı ve Fa'daena'ya girdik.

“İlk başta, Keder Ormanı dünyadaki diğer ormanlardan farklı görünmüyordu; yani, solgun ve istenmeyen bir sevgili tarafından yavaşça boğulan eski ağaçların uzandığı bir alan. Günlerin ölümünden sonraki yıllarda, imparatorluğun yeşil alanlarının çoğu kurumuş,

bir zamanlar onlara hayat veren güneşten mahrum kalmıştı. Ama bu, Elidaen'de artık hiçbir şeyin yetişmediği anlamına gelmiyordu. Eski hükümdarların düşmesini bekleyen haleflerin sonu yoktu ve fısıltılı yeşil cüppeleriyle bu devasa devlerin bıraktığı boşlukta yeni bir kral yükselmişti.

"Mantar.

"Maryswort'un parlak çiçekleri. Uzun, boğucu asfiksi filizleri. Şişmiş dilenci göbeği kabarcıkları ve sivri, sürünen gölge dikenleri. Bunlar ormanın yeni hükümdarları, çürümenin büyük lordlarıydı ve öncekilerin çürümüş mezarları üzerine kaleler inşa ediyorlardı. Mantar ve zehirli mantar, küf ve beyaz sporlar, zeminde kalın bir tabaka halinde yayılıyor ya da hala ayakta duran cesetlerin üzerinde çiçek açıyordu, o kadar kalındı ki altındaki ağaçların şeklini zar zor görebiliyordunuz.

"*Ishaedh,*" diye tükürdü Saoirse, ince ve çamurlu yolu takip ederek.

“‘Eh?’

Katil bana doğru baktı ve başını salladı. "Bizim adımız bu, Silversaint. *Ishaedh*. *Felaket*. Bir zamanlar yeşil ve güzel olan her şeyi büküp mahvediyor."

“Etrafa bakındım, omuz silktim. ‘Onlar sadece mantar, kızım.’

“Avcı kaşlarını çattı. ‘Bana *kız* demeye devam edersen, bir sabah ağzında lolipoplarla uyanırsın, de León, yemin ederim.

"Her akrobatın rüyası," dedi Bellamy gülümseyerek, soğukta ayaklarını yere vurarak.

“‘Ne dediğini bilmiyorsun,’ dedi avcı. ‘Yine de konuşuyorsun.’

"Bu benim en sevimli özelliklerimden biri..."

"Boğazım sıkıştı, parlak kırmızı bir acı karnımı deldi. Sersemlemiş bir şekilde durdum, acı damarlarımdan ateş gibi yayılırken tısladım.

“Gabe?” diye sordu Chloe. “İyi misin?”

“Paltomun cebinde el yordamıyla aradıktan sonra, son şişe votkadan uzun bir yudum aldım ve hepsini bitirdim. Boş şişeyi yere atıp derin bir nefes aldım ve başımı salladım. ‘Hiç bu kadar iyi olmamıştım.’

“Tabii ki yalandı. Neredeyse iki gündür sigara içmemiştim ve botumdaki son şişe de artık dörtte biri kalmıştı. Cildimde görünmez bitler dolaşıyordu ve soğukta terliyordum. Ama bir sigara daha içmeyi göze alamazdım. Bu lanet ormanda ne kadar yürüyeceğimizi ve ne zaman daha fazla sülük kanı bulabileceğimi bilmiyordum.

“Vampirler, hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımın belası olmuştu. Ama şimdi birine ihtiyacım varken, Winfael'deki saldırıdan beri tek bir tane bile görmemiştik.

Sanki yukarıda biri benden nefret ediyordu. "Lanet olası

Kurtarıcı..."

Chloe dudaklarını sıktı. "Küfretme, Dior."

"Hayır," diye fısıldadı çocuk. *"Bak."*

“Önümüzde, yolun karşısına geçen soluk bir şekil gördüm. İlk başta, uyanıkken rüya gördüğümü sandım; susuzluk gözlerime hayaletler gösteriyordu. Ama hayır, oradaydı, mantar ve beyaz sporların arasında, bir lord gibi gururla ilerliyordu.

“Bir geyik.

“Sūdhaem'de hava orta boy avlar için hala yeterince sıcaktı ve tavşan ve tilki gibi hayvanlar kuzeyde dolaşıyordu. Ama *yıllardır* bu kadar muhteşem bir hayvan görmemiştim. Boyu benim kadar uzundu, kasları belirgindi, derisi bronz rengindeydi ve alnında görkemli bir boynuz tacı vardı. Bellamy hemen arbaletini çıkardı, geri kalanımız taş gibi hareketsiz kaldık. Susamış olmama rağmen, pişmiş geyik eti düşüncesi acımı neredeyse tamamen dindirdi.

"Kahin dikkatlice nişan aldı. Nefesimi tuttum. Arbaletinin sesi duyuldu ve ok tam hedefi buldu, hayvanın boğazına saplandı.

"Ha!" diye bağırdı Bellamy. "Gördün *mü*?"

Kehanetçi, geyik ayakları üzerinde sallanarak bize dönünce sessizleşti. Onu görünce, neredeyse yayını düşürüyordu. *'Lanet olsun*, büyük Kurtarıcı.

"Kafirlik, Bellamy..." Chloe fısıldadı.

Canavarın vücudunun sol tarafı soluk renkli büyümelerle kaplıydı, örümcek ağlarıyla birbirine bağlanmış sivilceler. Sol gözü yuvalarından dışarı çıkmış, kanla şişmişti. Geyik titredi, boynundaki okun ucundan kan fışkırdı. Arka ayakları üzerinde yükseldi, başını geriye attı ve çığlık attı. Ama ağzı *gittikçe daha da* açıldıkça, tamamen ikiye ayrıldı, çenesi ve çene kemiği ve Tanrım, boğazı bile korkunç bir çiçeğin yaprakları gibi açılıp, dişlerle dolu korkunç bir ağız oluşturdu. Ve çığlığı...

"Çığlığı küçük bir kızın çığlığıydı. Bir *insan* kızın.

"Ashdrinker'ı çektim ve o tanrısız ulumaya karşı bağırdım. *'Tekrar ateş et!'*

“Kehanetçi okunu ateşledi—mükemmel bir atış, ok şişmiş göze saplandı ve onu bir kabarcık gibi patlattı. Ama canavar sadece başını eğdi ve saldırdı, boynuzları biçme makinesi gibi bize doğru sallanıyordu. Saoirse Kindness'ı kaldırdı ve Jezebel dehşet içinde arka ayakları üzerinde yükseldi, Rafa ve Chloe eyerden düştüler. Canavar yaklaşırken uyarıcı bir kükreme attım, o korkunç çığlık kulaklarımı doldurdu. Daha önce karanlığın dehşetiyle yüzleşmiştim, ama bu yaratığın gibileriyle hiç karşılaşmamıştım ve doğrusu onu nasıl öldüreceğimi de bilmiyordum. Ama kan kırmızısı bir şimşek çakmasıyla, çürümüş çalılıklardan bir mızrak gibi bulanık bir diş ve pençe uçtu ve hücum eden geyiğin sırtına saplandı. Phoebe'nin ağırlığı canavarı sendeletti, dişi aslanın dişleri geyiğin kafatasının tabanına batarken geyik daha yüksek sesle çığlık attı.

Canavar yana doğru yön değiştirdi ve bükülmüş bir meşe ağacına çarptı. Phoebe daha sert ısırırken küçük kızın çığlıkları yükseldi. Phoebe avını yere bastırırken titreyerek, *titreyerek*, başını son bir kez çevirip geyiğin boynunu temiz bir şekilde kırdı. Canavar bir an daha çırpındı, bacakları güçsüzce tekmeledi ve son nefesini verirken boğuk sesler çıkardı.

"Ve sonra, hareketsiz kaldı.

Phoebe başını salladı, dişi aslan öksürüyor ve sanki canavarın kanının tadı kötüymüş gibi tükürmeye çalışıyordu. Chloe titreyerek ayağa kalktı, gözleri yere düşen korkunç yaratığın üzerindeydi.

"*Lanet olası* Kurtarıcı."

"Kafirlik," diye hep birlikte bağırdık.

"Düşmüş geyiğin etrafında sessiz ve dehşet içinde durduk. Yakından baktığımda, vücudunun büyük bir kısmını kaplayan büyümeleri gördüm. Siyah derisi aslında daha çok yosuna benziyordu. Bu kabarcıklar derisinin her yerine yayılmıştı ve çürümüş yapraklar gibi kokuyordu, daha derin bir koku da vardı, sefil bir koku. Ölüm ve çürüme kokusu.

"*Ishaedh,*" diye mırıldandı Saoirse. "Blight."

"Bunu daha önce gördün mü?" diye sordum, kramp giren karnımı tutarak.

"Rüyalarımda," diye cevapladı avcı, etrafına bakınarak. "Burada o kadar kötü değil. Ama kuzeydeki ormanlarda, Highlands yakınlarında ve dünyanın eski ormanlarında, Blight korkunç bir hakimiyet kurmuş. Fiáin ve fae, dallar ve budaklar, hepsi bozulmuş. Ve giderek büyüyor."

"'Ve bu Blight… günlerin ölümüyle mi başladı?'

"Bana yan gözle baktı. "Neden umursuyorsun, Silversaint?"

"Neden umursuyorsun sen?"

"'Çünkü mecburum. Kanımla, nefesimle, Anneler ve Aylarla.' "Sonunda bu pagan katilin neden bir grup Tek İnançlı ve Kurtarıcı'nın sözde torunu olan bir adamla birlikte sürünerek gittiğini anladım ve başımı salladım. "Bir *geas*."

"Evet." Saoirse yüzündeki dövmeleri izledi. "Rígan-Mor ve Tüm Annelerin ruhu adına, kutsal derime kendi ay kanımla kazınmış yeminimle, Blight'ı sona erdireceğim. Yeminim yerine gelene kadar, hiçbir erkek beni öldüremez. Ve hiçbir şeytan bunu denemeye cesaret edemez."

"Dior'a baktım, Jez'i sakinleştirmek için onu okşayıp şaklıyordu.

"'Ve sanırım bu felaketi sona erdirmenin sırrı, küçük Lord Stickuphisarse mi?

Saoirse, hala somurtarak gözlerinden bir örgüyü çekti.

"*Ölüler dirilecek, yıldızlar düşecek;*

"*Weald çürüyecek ve her şeyi*

mahvedecek. "*Aslanlar*

kükreyecek ve melekler

ağlayacak; "Günahkarların elleri

sırlarımızı saklayacak.

"Tanrı'nın kalbi cennetin gözünü aydınlatana kadar,

"*En kırmızı kandan en mavi gökyüzü doğacak*."

"Kafamı salladım ve iç geçirdim. 'Her zaman lanet olası bir şiir, değil mi?' "Rafa yerden kalkmış, kürklerinden karları silkeliyordu. O kutsal bir adamdı, tanrısızlığa karşı taviz vermeyen bir inanan. Yine de o bir bilgin deydi, tüm bilginlerin bilgeliği o karanlık gözlerinde parıldıyordu.

"Görüyor musun, Silversaint? Sahte inançlara tapanlar bile bu karanlığı sona erdirebileceğimize inanıyor. Bu kehanetler bu dünyanın kemiklerine kazınmış. Güçlü sözler. Gerçek sözler. Güneş bir kez daha gökyüzünde parladığında, tüm bu acı sona erecek."

"Ve Dior anahtardır," dedi Chloe, çocuğun elini sıkarak.

"Ayaklarımızın dibindeki enfekte geyiğe baktım. Kızarmış geyik eti hayali çoktan terk edilmişti ve damarlarımda susuzlukla birlikte sadece hafif bir korku kalmıştı. Belki de bu Blight, bu ormana hiçbir zavallının girmesinin sebebiydi. Belki de insanlar artık buraya gelmedikleri için, soğukkanlıların avlayacak avları kalmamıştı. Sebep ne olursa olsun, içimdeki acı yanıcı bir zehir gibi yayılıyordu. Chloe'ye baktığımda, gözlerim çenesinin altındaki hızla atan damarlara kaydı. Bellamy arkamda durduğunda, hırıltılı nefesinin altında kalbinin atışlarını duym*adan* edemedim.

"Dişlerim dilime batıyordu. Boğazım kurumuştu. "Bu ormandan defolup gidelim."

"Artık yiyecek aramaya cesaret edemeden yolumuza devam ettik. İşa r e t ateşi yakıp, geceleri sadece birkaç saat uyuduk, hepimiz

sinirlerimiz bozuktu. Karanlık fısıltılarla, yumuşak ayak sesleriyle doluydu. Phoebe hiç uzaklaşmadı ve ben de ateşin etrafında dolaşan silüetleri diğerlerine anlatmaya cesaret edemedim. Ama bizi takip ettiler, izlediler, ama aslında bize dokunmadılar. Burada izinsiz ve istenmeyen misafirlerdik, ama Keder Ormanı gitmemize izin vermekten memnun görünüyordu. Kutsal iksirimi idareli kullanarak kendimi uçurumun kenarında tutmaya çalıştım, ruh halim her geçen gün daha da kötüleşiyordu.

"O örümceklerin insan elleri var." "Kapa çeneni, Bouchette."

"O ağaç... yüzü... anneminkine benziyor." "Kapa çeneni, Bouchette."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa o kuşun tüyleri... minik diller mi?"

"Kapa çeneni, Bouchette!"

Jezebel'in tepesinde, soğuğa karşı eğilmiş, Père Rafa içini çekti. "Yemin Kitabı, bizi yukarıdaki Tanrı'nın değil, yanımızdaki dostlarımızın yarattığını söyler. Ancak bu durumda, Bellamy, ben de şövalyenin sözlerine katılıyorum. *Lütfen,* Tanrı aşkına, sus."

“Etrafımızdaki orman derinleşti, tuhaflık da onunla birlikte, ve iki hafta sonra sinirlerimiz tek bir iplik kadar gerildi. Neredeyse yiyeceğimiz kalmamıştı ve benim de kutsal içeceğim son damlaları kalmıştı; şişenin dibinde kan rengi birkaç damla kalmıştı. Ama sonunda, ormandan çıkıp karla kaplı bir tundraya çıktık, önümüzde dalgalı gri bir düzlük uzanıyordu. Phoebe sevinçli bir köpek yavrusu gibi karda zıplıyordu. Rafa tekerleğini sıkıca tuttu ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Dior sadece iç geçirdi.

"Hayatımda bir daha ağaç görmesem bile mutlu ölürüm."

"Güneyde, Dílaenn Nehri belirsiz bir şekilde görünüyordu - öğle vakti grisinde ince bir gümüş şerit. Ve uzakta, hepimizin rahat bir nefes almasına neden olan bir manzara gördük. Bir zamanlar arpa tarlaları olan, şimdi patates çalılarıyla kaplı bir dizi tepe. Uzun bir yol, yüksek bir zirveye doğru kıvrılıyordu ve zirvede, tüm çevreyi koruyan Laerd Leydisi gibi, hedefimiz duruyordu.

“Yüksek duvarlar ve sağlam taşlardı. Sağlam kapılar ve medeniyetti. Yiyecek ve içecekti. Ateşti. İçkiydi. Sığınaktı.

“Sonunda.”

Rafa gülümsedi ve tekerlek işareti yaptı. "San Guillaume."

XIII KEDER VE TESELLİ

“SAN GUILLAUME bir manastırdı, ama gerektiğinde bir kale olarak da kullanılabilirdi.

“Yapı, dik bir tepenin üzerinde yükseliyordu ve duvarlarına çıkan dar bir yol dışında ulaşılması imkansızdı. Her iki tarafta da yer dik kayalıklarla düşüyordu, Dílaenn Nehri Volta Nehri'nden ayrılıp denize doğru akıyordu. Duvarlar soluk kireçtaşından yapılmıştı ve siyah karla kaplı siperler vardı. Cinayet delikleri, aşağıdaki yokuşta karanlık gözler gibi görünüyordu. Duvarların etrafında, manastırın gölgesinde sığınak arayan sıradan halkın kulübeleri ve çadırları uzanıyordu. San Guillaume, sessiz ve görkemli, bu vahşi doğada Tanrı'nın ihtişamının bir monolit gibi duruyordu.

"Ama rüzgarda kokuyu alır almaz anladım..." "Bir terslik var,"

diye mırıldandı Rafa.

“Hızımızı artırdık, bayat kan kokusu yoğunlaşırken karnımdaki ve gözlerimin arkasındaki ağrı şiddetlendi. Yaklaştıkça, çadırların ve barakaların hepsinin boş olduğunu gördüm ve duvarlarda karanlık şekiller asılıydı — savaş kulelerine demir zincirlerle bağlanmış araba tekerlekleri. Üzerlerine, ruhları cehenneme yönlendirilsin diye baş aşağı çivilenmiş, yaşlı Rafa'nın giydiği aynı soluk cüppeler giymiş bir düzine adamın cesetleri asılıydı.

"Şişman, siyah kargaların şarkıları ölüm kokusuyla rüzgarda asılı kalmıştı. Rahip derin nefes aldı, gözleri yaşlarla doldu. 'Bu ne şeytan işi?'"

"Gabe..." Chloe fısıldayarak gümüş çeliğini çekti.

"Ashdrinker'ı kınından çıkardım, sıkıca kavradım.

"Yetişkin bir erkeğin vücudunda yedi litre kan vardır, biliyor muydun?

"Biliyorum," diye mırıldandım.

“Gerçi bu, Elidaeni mi yoksa N-N- Nordlund ölçüsünü kullandığımıza bağlıdır herhalde. Genel kabul gören ölçü...

"Ash," diye homurdandım. "Gözlerini aç, tamam mı?" "... *Gözlerim yok,"* diye fısıldadı.

"Saoirse'ye baktım, Kindness'ı sırtından indiriyordu. Phoebe, onun yanında kanlı bir gölge gibiydi, kapılara yaklaşırken dişi aslanın tüyleri diken diken olmuştu. Kapılar geniş, demir kaplı ve tekerlek çemberi ile oyulmuştu. Ama dokunduğumda gıcırdayarak açıldılar ve katil ile ben birbirimize sert bir bakış attık.

"Rafa, Chloe," dedim. "Dior'la burada kalın."

Phoebe sessizce içeri girdi, Saoirse ve ben Bellamy'nin ardından onu takip ettik. Mezarlar kadar sessiz geniş bir avluya adım attığımda, is, çürüme ve keskin kokular hissettim. Her iki tarafımızda binalar yükseliyordu; batıda kütüphanenin kemerli tavanları, doğuda yatakhaneler ve içki fabrikası. İleride avlu, geniş, yuvarlak bir bahçeye açılıyordu; bahçe karla kaplı ve sessizdi. Bahçenin ortasında, tamamen kireçtaşından yapılmış ve ince vitray pencereleri olan büyük bir katedral duruyordu. Ayaklarımızın altında, şehitlerin hayatlarını anlatan güzel mozaikler taşlara işlenmişti. Ama artık lekelenmişlerdi; eski kanlar fayanslara işlemişti.

"*Bir manastır* mı*,* Ashdrinker, *yoksa bir türbe* mi*?"*

“Daha fazla ceset. Düzinelerce, çoğu keşiş cüppesi giymiş. Görünüşe göre bir haftadır ölüydüler, düştükleri yerde çürümeye bırakılmışlardı. Zemin, siyah gözlü, tombul farelerle doluydu. Kargalar cesetlerin üzerine konmuş, yarı donmuş hazineleri gagalamışlardı. Duvarlara da, surlardaki zavallı herifler gibi baş aşağı asılmış daha fazla adam vardı.

"Kılıç işi," dedi Bellamy, cesetlerden birinin yanına diz çökerek.

"Duvarlardaki adamlar kemiklerine kadar derileri yüzülmüş gibi görünüyor." Dilimden ölümün tadını tükürdüm, karnım ağrıyordu. "İşkence edilmiş ve kan kaybından ölmeye bırakılmışlar."

"Tanrı aşkına burada ne oldu Gabriel?" "Bir katliam..."

"Silversaint."

“Saoirse'ye baktım, kapının üzerindeki surlarda duruyordu. Katil, cesetleri ve avludaki kan lekelerini gösteriyordu.

zemin. Kapı kulesi yanındaki merdivenleri tırmanana kadar onun ne gördüğünü anlamadım. Yerden bakıldığında basit bir katliam gibi görünüyordu, ama yukarıdan bakıldığında bu çılgınlığın bir mantığı vardı. Midem bulanırken, cesetlerin bir desen oluşturduğunu fark ettim — ölü etten yapılmış korkunç bir imza.

"Çiçek ve çekiç, çekiç ve ç-ç-çiçek."

Başımı salladım. "Naél, Mutluluk

Meleği."

"Bu, Kutsal Engizisyon'un işi," diye fısıldadı Bellamy. *"*Aman

Tanrım*..."*

“İnlemeye doğru aşağıya baktım ve kapıda yaşlı Rafa'yı gördüm, kederden solmuş koyu tenli. Boğazına tekerleği o kadar sıkı tutmuştu ki gümüşün bükületeceğini sandım. ‘Ey Tanrım, bu ne cehennem?’

En yakın cesede koştu, fareler dağıldı. Dizlerinin üzerine çökerek cesedi nazikçe çevirdi, dudaklarından uzun, titrek bir inilti sızdı. 'Ohhhhhhhh, hayır. Alfonse...?' Başka bir cesede döndü, görünüşe göre sadece bir çocuktu, Rafa'nın yüzü sıkı yumruğunda eski bir parşömen gibi buruştu. 'Jamal? *Jamal!'*

“Çürümüş ve kollarında sallanan cesedi tuttu. “‘Bu ne? *BU* NE

ÇILGINLIK?’

"Rafa!" Chloe dehşet içinde yaşlı adamın yanına koştu. Rahip onu kavradı, dudaklarından salya akarken parçalanmaya başladı. "Oh, Rafa, Rafa..."

*"*Ch-chloe, bu Jamal. O... şiir yazıyor. O... Oh, Tanrım... oh Tanrım*..."*

“Dior kapının önünde durmuş, kolunu dudaklarına bastırmıştı. Vadiden acı bir rüzgâr esiyordu, çocuğun sihirli frak ceketinin etekleri rüzgârda dalgalanıyordu. Gözlerim onunla buluştuğunda, o da benim kadar emin bir şekilde biliyordu. Ufka doğru batan kara güneşin batacağı kadar emin. Bu manastırdaki herkes katledilmişti. Ve bir şekilde, bir yolunu bulmuş...

"Bu benim yüzümden," diye fısıldadı.

Katil, çocuğun yaralı elini tuttu. 'Öyle söyleme, çiçeğim.' Dior, Saoirse'nin gözlerine baktığında, kirpiklerinde kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçeklikle gözyaşları biriktiğini gördüm.

"Saoirse," diye mırıldandım. "Burada kal ve diğerlerine göz kulak ol. Ben hayatta kalanları arayacağım."

Rafa, içten gelen, hayvan gibi hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Chloe, yaşlı adamı göğsüne bastırıp bir anne gibi onu susturup sallarken, onunla göz göze geldim. Tüm bu vahşet, kan çanağına dönmüş, dolup taşan gözlerinde kazınmıştı. Ashdrinker'ı kaldırıp kütüphaneye doğru ilerlerken çenem sıkı sıkıya kapanmıştı.

Kapı kömürleşmiş, havada eski duman kokusu vardı. Ayakkabılarımın etrafında küller dans ediyordu, pencereler isle kaplanmıştı. Kalbim sıkıştı, içimdeki bir parça, o katledilmiş adamları gördüğümde hissettiğim acıdan daha şiddetli bir acı duyuyordu. Elimdeki kılıç, gümüş rengi ve keder dolu bir şekilde fısıldadı.

"Kutsal şeye küfür…

"Kitaplar. Binlerce kitap. Pirinç süslemeli el yazmaları ve tahta blok baskılar. Parşömen rulolar ve parşömen ciltler, her biri sevgiyle süslenmiş. Ve hepsi kütüphanenin zeminine çöp gibi fırlatılmış ve orada ateşe verilmiş. Her biri. Lanet olası küle dönmüş.

"Kömürleşmiş yığının yanında diz çöküp, mahvolmuş sayfaları çeviriyordum. Dahilerin, kutsal adamların ve kafirlerin bilgisi, binlerce gerçek ve binlerce yalan, her biri anlatılmaya değer bir hikaye. Ve şimdi, fısıldarken ağzımda sadece is kalmıştı.

"Kitapsız bir hayat, yaşanmamış bir hayattır."

"Diğer binaları ararken, sadece cesetler ve yarım kalmış hayatların izlerini buldum. Yarısı bitmiş yemek tabakları. Bir keşişin hücresinde, asla tamamlanamayacak bir çelenk. Susuzluğum, eski, bozulmuş kanın keskin kokusuyla daha da artarken, boş katedralden dışarı çıktım. Meleklere benzeyen çeşmeler, tuzlu suyu uzun havuzlara döküyordu. Katedralin ötesinde, uçurumların kenarları boyunca uzun bir duvar uzanıyordu. Duvarın ötesinde, belki yüz elli metre aşağıda, köpüren nehirler bekliyordu.

Rafa, onun üzerinde durmuş, gri, buz gibi sulara bakıyordu. Onun yanındaki siperlere doğru yürürken, yaşlı rahip gözlerimle

. Boynuna asılı tekerleği sıkıca tutmuş, parmakları arasında gümüşü ovuşturuyordu. Yüzü çökmüş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tek kelime etmedim. Böyle bir dehşet karşısında söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ve sonra… müzik.

“İlk başta yumuşak başladı. Kanlı taşlarda birkaç nota yankılanıyordu. Ama akorlar bir araya gelerek bir ölçü oluşturdu, ölçü bir melodiye dönüştü ve kısa sürede, o birkaç nota korkunç sessizliği doldururken ben sessizce ve hayretle duruyordum.

“Genç Bellamy duvarın üzerinde oturmuş, lütunu çalıyordu.

“Ama bu sadece bir şarkı değildi. Bir *büyüydü*. Melankolik bir nakaratın tellere vuran spiralinde başlayan, ama sonunda derimde titreyerek ve kalbimin tüm demirlerini çözerek biten bir büyü. Daha önce hiç duymadığım bir şarkıydı, taşları ağlatacak, rüzgarı tek bir nazik, ruhu sızlatan anı kaçırma korkusuyla iç çekmesini kesecek bir şarkı. Acı ve özlem, doluluk ve arzu dolu, her dalgalanma ve değişim, insan dilinden ya da kelimeler kadar zayıf bir yolla değil, anlatılamaz bir gerçeği dile getirerek sizi daha yükseğe taşıyordu. Melek kanatlarının inci beyazı hilali gibi, crescendo'ya doğru yukarı doğru kıvrılan, sonra aşağıya, yumuşak ve en yumuşak şekilde, her şeyi başlatan aynı birkaç köz sıcaklığında nota ile geri dönen, hüzünlü ve tatlı bir daire. Duyulmayacak kadar alçak sesle fısıldadı ve ipeksi dudaklarını ağrıyan alnına bastırarak, her şeyin bir sonu olduğu gibi karanlığın da bir sonu olacağını, ama burada, şimdi, bu parlak ve kutsanmış anda, *senin* hayatta ve nefes aldığını söyledi.

Bellamy son bir akor çaldı, dudaklar dudaklarından ayrıldıktan sonra kalan öpücüğün sıcaklığı gibi. Başını eğdi ve hareketsiz kaldı. Chloe yüzünü yukarı çevirmiş, ağlıyordu. Rafa ve ben, büyülenmiş bir şekilde şarkıyı takip ederek avluya geri döndük. Dior, kirpiklerini koluna silerek. Saoirse bile gözlerini ovuşturuyordu. Elimi yanağıma götürdüğümde, ıslak olduğunu fark edince şaşırdım. Ama nedense kalbimde hiç hüzün yoktu.

"Yedi Şehit..." diye fısıldadım.

"*Çok güzeldi,* Bellamy," diye fısıldadı Chloe. "Merci,

Sœur Sauvage."

"Adı var mı?"

Bellamy'nin parmakları gümüş kolyesinde gezindi, üzerinde dizili notaların altıncı notasında durdu. "Bir soothsinger, Opus Grande'deki meslektaşları tarafından usta kabul edilmek için yedi şarkı yazmalıdır. Dünyanın gerçeğini anlatabilecek yedi şarkı. Bu benim altıncı şarkımdı. "Keder ve Teselli."

“Başımı salladım ve Bellamy'ye yeni bir bakışla baktım. ‘Peki yedincin?’

“Genç adam gülümsedi ve lutesini nazikçe kaldırdı. ‘Henüz bulamadım, Silversaint. Bu yüzden Augustin’imi ve ilahi imparatoriçemi terk ettim. Dünyanın gerçeğini söylemek için önce onu görmeliyim. Ve o şarkıyı bulduğumda, onun kollarına geri döneceğim.’

“Sonra garip bir sessizlik çöktü. Rüzgârlı, ama bir şekilde sıcak. Ve bu sessizliğin içinde, Dior herkesin zihninde yanan soruyu sordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

“Chloe ve Bellamy bana baktı. Rafa ise etrafımızdaki katliama bakmaya devam ediyordu.

“Ahırda at yok,” diye iç geçirdim. “Ama yemekhanede bozulmamış yiyecekler var. İçki fabrikasında da votka var. Karnımız doyarsa, her şey daha az karanlık görünecektir.” Chloe'ye baktım. “Belki sen ve Dior, Rafa'ya yemek pişirmede yardım edebilirsiniz, kardeşim?”

“Chloe gözlerime baktı ve başını salladı. ‘Meşgul eller, meşgul zihinler.’

“Katliamın ortasından geçerek Rafa'nın yanına gitti, hareketsiz ve sessizce durdu. Yaşlı rahibin kolunu tutarak fısıldadı ve rahip, nerede olduğunu hatırlar gibi gözlerini kırptı, kendini götürmesine izin verdi ve kemerli meşe kapılardan geçerek gözden kayboldu. Bellamy surlardan indi. Phoebe kapıdan duman gibi süzülürken Saoirse yanıma geldi.

“Yakanımı yüzüme kadar çektim, şifacıdan katile baktım.

"Yakalım."

XIV
LIATHE

"KÖMÜRLEŞMİŞ etin kokusu dilimde yoğunlaşmıştı. Cesetleri tepenin birkaç yüz metre aşağısında yakmıştık, duman gökyüzüne doğru yükselip yoğunlaşan karların içine karışıyordu. Son cesedi, belki on iki yaşlarında bir çocuk, ateşin üzerine atarken Phoebe yolun yukarısından koşarak geri geldi.

Güneş henüz batmamıştı; dişi aslan, uzun gölgelerin arasında yumuşak bir bulanıklık içinde hareket ediyordu, altın rengi gözleri ve pas kırmızısı kürküyle. Saoirse donmuş zemine diz çöktü, canavar ona doğru koşarak geldi ve bir kez etrafında dönerek kükredi, kuyruğunu bir yandan diğer yana salladı.

Katilin gözleri kısıldı ve hemen bana baktı. 'Kavga çıkacak.

"Danton mu?"

“Kafasını salladı, sırtındaki baltayı indirdi. ‘Diğeri.’

“Tepeden aşağı baktım, çenem sıkılaşarak gri yağmurun içinde bize doğru yaklaşan soluk kırmızı bir leke gördüm.

"Manastır kutsal bir yer. İkiniz de içeri girin. Hemen." Saoirse'ye baktım ve ona küçük bir gülümseme attım. "Lütfen, şekerle süsleyerek."

“Avcı alaycı bir şekilde güldü ve biz kapıdan geri çekildik. Bellamy, tatar yayında yağla ıslatılmış bir ok ve yanında yanan bir varil ile surların üzerinde duruyordu. Saoirse ile birlikte açık kapının hemen içinde, silahlı ve hazır bir şekilde bekledim.

"Cesetler gitmişti, ama koku hala havada asılı kalmıştı, boğazımın arkasında eski kanın tırnak izleri hissediliyordu. Susuzluk artık sürekli bir acı haline gelmişti, diş etlerimden uzun tırnaklar çıkmıştı. Ama kan düşüncelerini elimden geldiğince bir kenara ittim ve o figürün yaralı bir geyik gibi yaklaşmasını izledim, ta ki duvarların birkaç metre önünde durana kadar.

“Yüksek kanlı kadın, ölmekte olan ışığın içinde duruyordu, donuk gece mavisi saçları yüzünü çevreliyor, beline kadar uzanıyordu. Uzun kırmızı frak ceketini ve dar siyah deri giysilerini giymişti, ipeksi gömleği solgun göğsünden açılmıştı. Yüzü porselen maskesi, siyah dudakları ve koyu, sürmeli kirpikleriyle gizlenmişti. İnce ve uzundu, öldürüldüğünde sadece bir hizmetçiydi. Ama gözleri zamanla ağarmıştı, tüm ışığı ve yaşamı tükenmiş bir ölü gibi. Duvardaki Bellamy'ye, eşikte bekleyen Saoirse ve bana bakarak, frak ceketinin eteğini geriye attı ve saraydaki soylular gibi resmi, tuhaf bir şekilde erkeksi bir reverans yaptı. Sesi gölgeler kadar yumuşaktı, hafif, peltek bir peltekliği vardı.

"İyi akşamlar, Monsssieur, Mademoissselle, Chevalier."

“Hala sıcak olan ufuktaki güneşe baktım. ‘Henüz değil.’

Vampir beni geçip arkamdaki binalara baktı. 'Çocuk nerede?'

“‘Cesursun, kaltak. Güneş hala batmamışken kutsal topraklara gelmek.

“‘Arkamızdan gelen o kadar nazik olmayacak. Ama biz bir kez daha soracağız.’ Soluk gözleri benimkilere sabitlendi. ‘Çocuk nerede?’

“Phoebe, Saoirse Kindness'ı omzuna yaslarken dişlerini hafifçe göstererek hırladı. 'Onu aramak için o eşiği geçmeye cesaretin var mı, sülük?'

“Vampir gözünü bile kırpmadı. Ama benim gözlerim artık elindeki kılıca sabitlenmişti. Silah, sahibesi gibi hafif kavisli, uzun ve zarifti. Ümdir yakınlarındaki gözetleme kulesinin karanlığında gördüğümde, kılıcın sadece öldürdüğü zavallıların kanıyla kırmızıya boyandığını düşünmüştüm. Ama şimdi, kemiklerim yanarken ve dilim kurumuşken, kılıcın sadece kanla ıslanmadığını anladım. Kılıcın kendisi kandan *yapıl*mıştı.

"*Onun* kanı.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Vampir bu kez daha derin bir reverans yaptı. 'Bize Liathe diyebilirsin.'"

Yalnız bir kulenin yükseklerinde, hızla kağıdı tırmalayan bir kalem aniden durdu. Son Gümüş Aziz, bardağını son damlasına kadar boşalttı.

Jean-François'nın sesi hala duman gibi tatlıydı, ama bal gibi yumuşak sesinin altında öfke kaynıyordu. "Liathe."

"Liathe."

Gabriel, bardağını doldurmak için öne eğildi. "Evet."

"Senin bir aptal olduğunu biliyordum, de León. Yine de, onların kraliçesiyle arkadaşlık ederken bana sülük dediğini bilmek aklımı başımdan alıyor. Düşünsen..."

"Dikkatli ol, soğukkanlı. Bu hikayenin gerçeğini öğrenmek istiyorsan, bırak da ben anlatayım. Bildiklerin ve bildiğini *sandıkların* tamamen farklı şeyler."

Vampir kaşlarını çattı. "Sen bilirsin."

Gabriel kadehini kaldırdı. "Çok cömertsin.

"Bize Liathe diyebilirsin," dedi vampir eğilerek. "Ancak senin kim olduğumuzdan çok ne olduğumuzla ilgilendiğini ve neden olduğumuz gibi önemsiz bir şeye zaman ayıramayacağımızı tahmin ediyoruz. Danton Vosss birkaç saat arkamızda. Dílaenn'den beri seni takip ediyor ve kilometrelerce çevrede bulunan tüm pis kanlı kurtçuklar onun soluk bayrağı altında toplandı. Ve o gece yarısı geldiğinde, Beassst hepinizi öldürüp kupayı babasının adına alacak. Çocuğun hayatta kalmak için tek bir şansı var."

Liathe, renksiz gözlerinden uzun, siyah bir saç tutamını

taradı. "Usss."

“Saoirse alaycı bir şekilde güldü. ‘Dior'un iyiliği için bu kadar mı

endişelisin?’

"Haftalardır adımlarını koruyoruz. Sul Ilham'dan gelen bir engizisyoncu grubu bizim elimizden öldü. León'dan bir başkası. Üzerinde durduğunuz katliamı gerçekleştiren kanlı çete bizden kaçtı, ama Lashaame'de çıkardığınız kargaşanın haberi Gözyaşı Kulesi'ne ulaştığından beri, tüm Engizisyon küçük grubunuza karşı harekete geçti." Başını eğdi, gözleri maskesinin arkasından kısıldı. "Neden onlardan tek bir iz bile görmediniz sanıyorsunuz?"

“Burnumu çektim, tükürdüm. “Buradan bile yalanlarını koklayabiliyorum, sülük.”

"Bizim sonsuzluğumuz var." Soğukkanlı kadın omzuna ipek eşarbını atarak içini çekti. "Ve yine de, böyle saçmalıklara daha fazla zaman kaybetmemeliyiz."

"'Seni içeri davet ederdim. Ama kutsal topraklar falan var…' "'Beşinci yasa mı?' diye mırıldandı.

"Ben başımı salladım, dişlerim parladı. *'Ölülerin bile kanunları vardır.'*

"Elinde kanlı kılıç, kan kırmızısı frak cüppesi etrafında dalgalanırken, vampir yavaşça San Guillaume'un kapılarına doğru yürüdü. Bu kaltağın içeri giremeyeceğini bilmeme rağmen, keskin metalin tiz bir sesiyle Ashdrinker'ı kınından çektim. Canavarın gözleri, karanlık yıldız çeliğine, kılıcın ucunun kırıldığı pürüzlü kenara kaydı.

"Yüzünü gizleyen bir kadına asla güvenme, Gabriel.

"Bir canavarı kadınla karıştırma, Ash."

"Evet. Bu kadına dikkat et.

"Uyarılmaya gerek yoktu, kesin ve kesindi. Bu şeyin içindeki gücü hissedebiliyordum, o kanlı kılıcı ve onu yaratan karanlık büyüyü. Cevaplarını bilmediğim sorular zihnimin derinliklerinde fısıldıyordu. Ama yaşı ne olursa olsun, gücü ne olursa olsun, hiçbir soğukkanlı yaratık kutsal topraklara ayak basamazdı. Bu, Yüce Tanrı'nın kendi kanunuydu.

"Liathe, diz boyu botlarının burunlarını manastırın eşiğine getirdi. Etrafına bakındı, gözleri kapının uzunluğunu ve genişliğini taradı. Soğuk rüzgâr, maskesinin üzerinden gece mavisi bir saç telini uçurdu, o da onu kulağının arkasına attı.

"Ve sonra eşiğin üzerinden adım attı. "Ne *oluyor lan?*" diye fısıldadım.

"Büyü... Ashdrinker fısıldadı.

"Canavarın elindeki bıçağa baktım. Cevaplanmamış sorular kafamda daha yüksek sesle yankılanıyordu. Ve tek bir sesle, gözlerimi vampirin üzerine dikerek fısıldadım.

"'… Sanguimancy?'

"Bu senin hadini aşar." Liathe bana acıma dolu bir bakış attı. "Hala nefes alabilmen bile mucize, Gabriel..."

Saoirse güzel baltasını kaldırdı ve Bellamy tatar yayındaki oku ateşledi. Phoebe, vampirin yanına yaklaşırken hırıldadı.

Liathe hiçbirimizden korkmamış gibi görünüyordu, bunun yerine Dior'un saklandığı yemekhane kapılarına bakıyordu.

“Kazanamayacağınız bir oyun oynuyorsunuz,” dedi Liathe yumuşak ama zehirli bir sesle. “Çocuğu hemen bize getirin, geri kalanları bırakacağız...”

Saoirse baltasını savurduğunda vampir geri adım attı, bıçak çenesinden kıl payı sıyırdı. Sessiz ve hızlı bir hareketle Liathe Phoebe'nin yanından kaçtı, dişi aslanın pençeleri kan kırmızısı paltayı yakaladı ve kağıt gibi parçaladı. Vampir karşılık verirken ben uyarıda bulundum, kanlı bıçağı Saoirse'nin boğazına doğru savruldu. Kız baltasını kaldırarak bıçağı engellemeye çalıştı, ama vampirin bıçağı sıvı gibi kızın savunmasını *aşarak* diğer tarafa geçti ve Saoirse'nin boynuna doğru kesmeye devam ederken sapında kırmızı bir leke bıraktı.

Kızın gözleri büyüdü, geriye eğildi, kanlı bıçak tıraş bıçağı gibi iki örgüsünü keskin bir şekilde kesti. Aşırı gerilen Saoirse, vampirin botu gök gürültüsü gibi bacaklarının arasına çarptığında çığlık attı ve kanlı fayansların üzerinde yuvarlandı.

Bellamy ateş etti, ama Liathe yanan oku havada kesip düşürdü. Ashdrinker tısladı ve vampir sendeledi, Phoebe tekrar bacaklarına atladı. Canavar kıvrımlı ve hızlı hareketlerle yana yuvarlandı ve ayağa kalktı, o kırmızı kılıç göğsüme doğru parladı. Ama ben Ashdrinker'ı kaldırdım, kan ve kılıç çelik gibi çınlayarak onun saldırısını engelledi.

"*Vay vay,*" diye fısıldadı Ash.

“Soğukkanlı yaratığın gözlerinde bir şaşkınlık parladı. Kılıcı Saoirse'nin baltasının etrafında su gibi akmıştı, ama Ashdrinker onu durdurmuştu. Ve kendini beğenmiş kaltak, benim karşılık verdiğim darbeyle boyalı maskesinin yanağına isabet edince sendeledi.

"Porselen parçalandı, soğukkanlı geriye doğru savruldu, paltosu ince vücudunun etrafında duman gibi dalgalandı. Maskesi kırılmıştı, sadece gözleri hala kapalıydı ve ben altında yatan şeye dehşetle baktım.

Yüzünün alt yarısındaki deri yok olmuştu. Alt dudağı yoktu; mavi-gri diş etlerinden keskin dişler görünüyordu, solgun kemiklere yapışmış parçalanmış etler vardı. İpek eşarbının altında boyun kasları görünüyordu. Sanki biri boğazını avuçlayıp

boğazını kavrayıp çenesinden yukarıya doğru uzun bir şerit halinde etini yırtmış gibi. Ayaklarının dibindeki taşın üzerinde duran kırık maskeye baktığında, buz gibi gözlerinden öfke fışkırdı.

*"*Sen nasıl cüret edersin*..."* diye hırladı.

Bellamy bir ok daha ateşledi ve vampir yine nehirdeki pürüzsüz bir taşın etrafında su gibi hareket etti. Liathe bileğini ağzına götürdü, dişleri mermer gibi cildini deldi. Yaradan kan fışkırdı, parlak ve güzeldi. Vampir bileğini çevirip ters bir kelime söyledi, kelime güçle titriyordu. Ve hayretle bakan gözlerimin önünde, o yakut kırmızısı kan, hala elinde tuttuğu kanlı kılıç kadar sert, uzun bir çomak haline geldi. Kokusu ağrıyan karnımı sardı; Liathe konuşurken açlığım arttı.

"'Sen onu kovalamaya devam etmeliydin..'"

Phoebe kükredi ve yüksek kanlı adamın göğsüne atladı, ama Liathe daha hızlıydı, Bellamy'nin bir başka ateşli atışının altında dönerek bana saldırdı. Altı kılıç darbesini savuşturdum — kasık, göğüs, boğaz — ama o kızıl çekiç ön koluma çarptı ve kendimi ayaklarımın üstünden savrulmuş, avlunun öbür ucuna fırlatılmış ve bir çeşmeyi toza çevirmiş buldum. Hâlâ sarılmış haldeyken, o beni tekrar yere fırlatınca kükredim, dişlerim kafatasımda takırdadı ve altımdaki mozaik parçalandı.

"Lanet olsun*, vur onu,* Bouchette!"

"Kahin şarkıcı tekrar ateş etti, bu sefer yeterince yakından vurdu ki alevli ok, uzun siyah saçlarından bir tutam kopardı. 'L*anet* olsun, çok hızlı!

"Kendini kurtar, seni lanet olası aptal!

"Ashdrinker ile saldırdım ve kanlı çekiçleri küllerle kaplayarak parçaladım. Soylu kan, beni geriye doğru savurdu, duvara çarptığımda siyah yıldızlar patladı ve yere çakıldım. Liathe, başka bir alevli atışı kaçırdı, derisiz yüzü Phoebe nihayet pençelerini batırırken hırıldıyordu. Dişi aslan, soğukkanlı yaratığın derisini ve altındaki solgun eti uzun çizgiler halinde yırttı. Liathe yumruğuyla karşılık verdi ve Phoebe'nin kafasını taşa vurarak yere yapıştırdı. Büyük kedi inleyerek yere yığıldı. Vampir kanlı kılıcını kaldırdı. Saoirse çığlık atarak ağzını açtı: "PHOEBE, KAÇ!" Kılıcın kanlı bir el gibi aşağı indiği anda...

"*G-g-tanrım,*" diye inleyen Liathe geriye sendeledi.

"Vampir, göğsünden çıkan bir buçuk metre uzunluğundaki yıldız metaline şaşkınlıkla baktı. Ashdrinker titreyerek, attığım gücün etkisiyle sallanıyordu. Bu güç, canavarın kaburgalarını parçalayıp sırtından dışarı fırlatacak kadar güçlüydü. Liathe'nin eti tavada kızaran sosis gibi cızırdadı ve sendeledi, kanlı bıçağı parmaklarından kayarak yere düşüp uzun bir kırmızı su birikintisi oluşturdu.

"Bana baktı, şimdi ayaklarımın üzerinde sendeleyerek. 'S-sen...'

"Liathe inledi, elleri dumanlar içindeyken Ashdrinker'ın kabzasına yapıştı ve kılıcı kararmış göğsünden çıkardı. Kılıcımı parlak bir *sesle* taşın üzerine düşürdü*,* parmakları kömür gibi yanmıştı, ölü gözleri kaynarken küller tükürdü.

"'B-bunu için seni *öldürmeliyiz*, nankör...'

"Adımı bilin, günahkarlar, ve titreyin!" diye şiddetli bir çığlık duyuldu. *"Çünkü ben aranıza kuzuların arasına aslan gibi geldim!"*

"Gümüş rengi parlak bir ışık avluya keskin bir şekilde girdi ve Liathe, parçalanmış yüzüne tokat atılmış gibi irkildi, kömürleşmiş ellerini gözlerine götürdü. Dönüp baktığımda, Chloe ve Rafa'nın taşların üzerinde ilerlediklerini gördüm. Kız kardeş gümüş çelik kılıcını sallıyordu, rahip ise tekerleğini tutuyordu ve neredeyse kör edici bir ışıkla parlıyordu.

"Bu kutsal yerden defolun!" diye bağırdı Chloe, iki yumruğunda kılıcını kaldırarak.

"Liathe, dişlerini göstererek tükürdü. 'Sefil *aptallar,* siz bilmezsiniz...'

"Tanrı ve kutsal Bakire Meryem adına!" diye kükredi Rafa, "*Gidin buradan*!"

Vampir, rahibin emriyle tısladı ve yakıcı ışıktan uzaklaştı. Göğsü yarılmış, maskesi parçalanmış, kaburgaları ve elleri Ashdrinker'ın öpücüğünden hâlâ yanıyordu. Rafa tekrar bağırdı, "Git buradan, şeytan!" Çarkını kılıç gibi sallayarak. Ve tıpkı gözetleme kulesinde savaştığımızda olduğu gibi, Liathe'nin vücudu titremeye başladı ve binlerce kan kırmızısı güveye dönüşerek solgun karların içine dönerek uçtu.

"Kan kusarak ikiye katlandım. Ve izlerken, o minik kanat fırtınası zayıf güneş ışığı altında yükseldi ve kasvetin içine dağıldı.

karanlığa dağıldı.

Phoebe, titrek ayakları üzerinde duruyordu, dişi aslan başını kuyruğuna doğru sallayıp kan fışkırtıyordu. Dior, avludan koşarak geldi ve Saoirse'nin yanında kayarak durdu.

"Saoirse?" diye sordu çocuk, elini tutarak. "İyi misin?"

““O-orospu… beni tekmeledi… k-k-k-

"Korkaklar asla zafer kazanmaz, Bellamy," diye homurdandı katil. "Ama çok da sık ölmezler, Saoirse," diye ekledi Chloe.

“Ben de tepeden aşağıya doğru somurtarak baktım. ‘Kaçabileceğimiz tek yol bizi doğrudan Danton'un kollarına götürecek. O piç, iğne yığınından bir saman parçası bile bulabilir. Ve gece açık alanda bizi yakalarsa, bahar kuzuları gibi parçalar. Burada direnmekten başka seçeneğimiz yok.’

"Ama o kan cadısı, Danton'un kilometrelerce çevrede tüm sefil insanları topladığını söyledi," diye itiraz etti Bellamy. "Winfael'de birkaç düzine kişiyi zar zor durdurduk, üstelik onları yöneten yüksek kanlı biri de yoktu. Kendimizi kanlı fareler gibi kapana kısmış durumdayız!"

“Gruba baktım, Bellamy'nin korkusunun zehir gibi onlara da bulaştığını gördüm. Dior'un çenesi sıkılmıştı, yüzünün rengi atmıştı—sonuçta bizi bu duvarlara getiren onun kararıydı. Chloe, arkamızdaki duvarları, dik kayalıkları ve yüz elli fit aşağıdaki nehre umutsuzca düşen uçurumu izlerken, bir elini buklelerinden geçirerek volta atıyordu. Bellamy, korkuyla titrek bir sesle tekrar konuştu.

“‘Buraya hiç gelmemeliydik, dostlarım.’ “‘Sakin ol, Bouchette,’ diye homurdandım.

"*Sinirim* mi?" diye alaycı bir şekilde sordu delikanlı, neredeyse gülmek üzereydi. "O canavarı *gördün* mü? *Kanla* yapılmış bir kılıç taşıyordu! Lanet olası *bir kelebek* fırtınasına dönüştü! Belki böyle korkunç şeyler bir gümüş aziz için sıradan şeylerdir, ama ben sadece bir kahinim! Asker bile değilim!"

"Asker mi?" diye iç geçirdim. "Sana birlikte savaştığım askerlerden bahsedeyim, Bellamy. Şarkılarında anlattığın tüm o büyük savaşlar? Tuuve ve Báih Sìde, Triúrbaile ve Coste'de savaşan kahramanlar? Çoğu *çocuktu*. Tıpkı senin gibi genç çocuklar. Taş ustaları ve marangozlar. Çiftçiler ve balıkçılar. Savaştılar çünkü zengin babaları yoktu. Savaştılar çünkü onları kurtaracak imparatorun mührünün bulunduğu bir parça parşömen yoktu. Savaştılar çünkü mecburdular. Ve çoğunun savaştan sonra umutları yoktu. Savaşın sonunda tek sahip olacakları şey hayatta olmaktı. Ama savaştığım her savaştan önce, o çocukların yüzlerine bakardım ve birbirlerine olan sadakatlerinde, o korkunç manzaralar karşısında gösterdikleri cesaretlerinde

o korkunç manzaraya karşı gösterdikleri cesaretlerinde, sana yemin ederim ki, Tanrı'nın yüzünü görürdüm.

Manastırın duvarına yürüdüm ve yumruğumu duvara vurdum.

"Etrafımız sağlam taşlarla çevrili, Bouchette. Mahzenlerde içki ve kutsanacak su var. Kutsal tekerlekler ve gümüş çelik." Gözlerim ateşle yanarak gruba baktım. "Bunu başarmak için askerlere ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize kenetlenmemiz yeterli."

"Véris, Silversaint." Père Rafa gülümsedi ve tekerleğini sıkıca kavradı. "Véris."

“Dior omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. Chloe kolunu çocuğun omzuna attı ve sıkıca sarıldı. Saoirse bile biraz daha dik durdu.

“Bouchette, mümkün olduğunca çok su getirmeni istiyorum. Rafa, suyu kutsamaya başla. Saoirse, içki fabrikasından içki getirmeye başla. Orada fıçılar dolusu var, saf ve günah kadar güçlü. Chloe, Dior, yağ, odun, *yatak takımı*, yanacak her şeyi bulun. Gün batımına kadar çok zamanımız yok ve Majesteleri geldiğinde hazır olmak istiyorum.”

“Hala ayakta duran kahin şarkıcıya baktım.

"Hala yedinci şarkını yazman gerekiyor Bellamy. Bu gece ölmeyeceksin."

“Herkes işine koyuldu, Dior mutfağa, Saoirse mahzene, Bellamy hala titreyerek Rafa'nın peşinden gitti. Sadece Chloe kaldı. Benden bir buçuk boy kısa, zincir zırh ve gümüş çelik giymiş, ellerini beline koymuş gülümsüyordu.

"Her zaman heyecan verici konuşmalar yapardın, dostum. İkizler Savaşı'ndan beri yeteneğini kaybetmemişsin."

“Omuz silktim ve o damarı görmek zorunda kalmamak için yüzümü çevirdim. Çene hattının hemen altında atan damar. ‘Son şarkını çalarken, her zaman seyircileri memnun edecek bir şarkı seç.

"… Son şarkı mı?"

“Hâlâ ona bakmamak için, kimse duymaması için fısıldadım. ‘Danton geldiğinde, Dior'u yanına al. Mümkünse sana bir çıkış yolu açarım.

"Birlikte durmaya ne oldu?"

"Lanet olsun, gözlerini aç Chloe," diye bağırdım.

"Ben..."

"Biz kapana kısıldık. Arkamızda uçurumlar, önümüzde ne geldiğini Tanrı bilir. Bu gruptaki çoğu insan savaşmayı bilmiyor, bilenler de yetmez. Günlerdir içecek bir şeyim yok. Danton gece olana kadar saldırmayacak. Tüm gücü, tüm kuvveti buraya topladı. Hepimizin öleceği kesin gibi."

“Kuru dudaklarını yaladı ve tepenin aşağısına baktı. “Gerçekten umudumuz yok mu?”

"Dior'u yakınında tut," diye tekrarladım. "Bir fırsat görürsen, koşar gibi *kaç*."

Chloe dudağını ısırdı, sonsuz iyimserliğinin ardındaki korku sonunda ortaya çıktı. O her zaman inançlı biriydi. Her zaman daha büyük şeyler için yaratıldığımıza inanmıştı. Zorlukla yutkundu, kendine başını salladı, eldivenini çıkardı ve bileğini bana uzattı.

"… Al bakalım."

*“*Çenem sıkılaştı. Göz bebeklerim büyüdü. ‘Ne yapıyorsun?’

"Bunun günah olduğunu biliyorum," dedi titreyerek. "Ama hayatımın on yedi yılını buna adadım ve tüm imparatorluk bunun dengesinde. Gabe, eğer güce ihtiyacın varsa..."

“Dişlerim dudaklarıma parlak ve keskin bir şekilde değdi. Kalbim aniden göğsüme o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi. Damarlarım alev alev yanıyordu, o susuzluk kızıl kanatlarla yükseliyordu... Kendimi alıkoymak için tek yapabildiğim şey varken, bunu bana özgürce sunmak...

"Chloe... benden uzak dur..."

"Gabriel, ben..."

"Benden uzak dur!"

“Ben kükrerken o şok içinde ağzı açık bir şekilde geriye doğru sendeledi. Nasıl göründüğümü biliyordum — gözlerim kan çanağına dönmüş, köpek dişlerim parlıyordu, içimdeki şey neredeyse dışarı çıkmak üzereydi, derimin altından tırmaladığını hissedebiliyordum. Ama burada olmaz. Böyle olmaz. Söz vermiştim.

“Ben geri çekilirken Chloe dehşet içinde duruyordu. O anda daha küçük görünüyordu, bir zamanlar tanıdığım kıza daha çok benziyordu. Gözlerinde hâlâ ateş vardı. İnanç. Öfke. Ama artık korku da vardı — dünyanın senin olabileceğinden çok daha büyük olduğunu ve bazı gerçekleri asla anlayamayacağını bilmenin getirdiği korku.

"Üzgünüm, Gabe," diye fısıldadı. "Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Seni Astrid ve Patience'den aldığım için üzgünüm. Bunu asla yapmamalıydım." Başını eğerek deri eldivenini tekrar giydi. "Yapmamam gereken çok şey vardı, sanırım. Ama hepsini en iyisi için yaptım. Çünkü inandım. Dior'a. Sana. Ve hala inanıyorum. Bunu başarmak için yapmayacağım hiçbir şey yok, *hiçbir şey*."

"Batan güneşe bakarak içini çekti. "Ama üzgünüm."

“O uzaklaşırken gözlerimi kapattım ve hiçbir şey söylemedim. İçimdeki canavar parmaklıklara çarparak, beni takip etmem, alıp yutmam için uluyordu, sadece bir lokma, sadece bir *damla*. Ve en kötüsü, Chloe'nin sahip olduğu şeyi sunacak kadar aptal olmadığını biliyordum. Ben zayıftım ve açlıktan ölüyordum, bu geceyi hayatta atlatmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu, bir Prince of Forever'ı yenmek bir yana. Ama bir yemin etmiştim. Karanlıkta, mezar kadar soğuk ve cehennem kadar karanlık bir yerde fısıldadığım bir söz. Bir daha asla.

"Asla. Bir daha."

Jean-François yazmayı bıraktı, kalemini yanındaki mürekkebe batırdı. "Kime söz verdin, Silversaint?" Ama Gabriel sadece başını salladı. "Sabırlı ol, soğukkanlı."

XV
Sonsuzluğun Prensi

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Yani, berbat bir iş çıkardık.

Daha önce yarım düzine kuşatma savaşında savaşmıştım, ama hiçbiri bu kadar az sayıda askerle olmamıştı. Bol miktarda kutsal suyumuz vardı ve bu sevindirici bir haberdi. Rahiplerin günlük ihtiyaçları için kullandıkları, kayalığın içinden Volta'nın derinliklerine kadar uzanan karmaşık bir pompa vardı. Bellamy, Rafa suya ve avludaki çeşmelere kutsama duaları ederken, elinden geldiğince hızlı bir şekilde krankı çeviriyordu. Damıtımhanede küçük bir kimyager atölyesi buldum, salpêtre ve kükürt şişeleri dağılmıştı, en azından birkaç avuç siyah ignis karıştırmaya yetecek kadar.

"Saoirse, aşağıdaki damıtımhaneden fıçılar ve şişeler çıkardı. Bu kadar keskin bir içkiyi, lanet olası votka *olsa* bile, israf etmek benim siyah ve buruşuk kalbimi parçaladı. Yine de, kapıların etrafındaki siperleri ve avluyu ıslattık, taşları yüksek kaliteli içkinin kokusuyla yıkadık ve manastırın fıçı ustasının atıklarından biraz talaş ekledik. Elindeki her şeyi kullandık, son damlasına kadar boşalttık. Yine de kendime bir şişe ayırdım ve giderek artan susuzluğumun acısını dindirmek için hepsini içtim.

"Karanlık güneş batıyordu, gece cellat bıçağı gibi çökmeden önce sadece birkaç dakika zayıf bir ışık kalmıştı. Karnımda kırık cam parçalarıyla etrafıma baktım. Saoirse ve Rafa sakin görünüyordu, Bellamy ve Chloe biraz titriyordu. Dior taş gibiydi.

"Tamam," dedim. "Eğer o Liathe kaltağı herhangi bir gerçeği söylemişse, Danton kilometrelerce çevrede tüm sefil insanları kendi tarafına toplamıştır. Kan efendilerinin emrettiği yere gidecekler, bu da bu sefer akılsızca saldırmayacakları anlamına geliyor. Saoirse, sen ve ben elimizden geldiğince onları surlardan uzak tutacağız. Ama surları aşarlarsa, ki *aşacaklar,* Bellamy yayıyla ruhları ateşleyecek ve biz katedrale geri çekileceğiz. Orası

kutsal bir yer değil, ama pencerelerin çoğu sürünerek geçemeyecek kadar dar ve sadece iki giriş ve çıkış var."

"Dior, tırnaklarını ısırıp tükürdü. 'Kurtçuk tuzağı.' "Ne dedin?"

diye sordum.

"Lashaame'de arkadaşlarımla düşündüğümüz bir dolandırıcılık numarası," diye mırıldandı çocuk. "Güzel bir kız bulursun, onu sefil bir tavernada ağır bir çanta ile ortalıkta dolaştırırsın, bir içki içtikten sonra oradan ayrılırsın. Bir pislik, muhtemelen paralarını almak ve daha fazlasını yapmak için kızın peşinden gider. Ama kız adamı senin ve ekibinin beklediği çıkmaz sokağa sürükler. Onu sertçe dövüp tüm parasını alırsınız, sonra hak ettiği cezayı verdiğiniz için mutlu bir şekilde uyursunuz. Dior omuz silkti. "Ben buna 'kurtçuk tuzağı' diyorum."

"Bunu eğlence için mi yaptınız?" diye sordu Rafa.

"Yemek için yaptık. Ama işinden zevk almakta bir sakınca yok."

"Askeri terimle buna 'darboğaz' denir," dedim.

"Çocuk burnunu çekti. "Benim adım daha iyi."

"Nasıl istersen." Diye iç geçirdim ve arkamızdaki dairesel binaya el salladım. "Şimdi, kötü haber şu ki, siperleri ıslattıktan sonra, katedrale giden tek bir geçidi ıslatacak kadar votka kaldı. *Batı* tarafındaki geçit. İyi haber ise, böyle kapalı bir alanda ve buharlaşacak zamanı olduğunda, o kadar güçlü bir içki mum dükkanında bir trencherman'ın osuruğu gibi yanacaktır. Bu yüzden geri çekilirken *batı* kapısından geri çekilin. Sefiller peşinizden gelecektir. Ve Dior kıvılcımıyla bekliyor olacak."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Chloe.

"Şansımız yaver giderse, sayılarını yeterince azaltırız, böylece Dant'ı ele geçirebilirim..."

“Karın ağrısı beni ikiye katladı, nefesim kesildi. Tırnaklarımın uçlarında hareketlendiğini, dişlerimin diş etlerime battığını hissettim. Bir an için tek hissettiğim susuzluktu — sıcaklık, etrafımdaki insanların kokusu, derilerinin hemen altında atan o lezzetli, sıcak, kırmızı kanın çarpıntısı...

"Gabe?" diye sordu Chloe. "İyi misin?"

"Harika... lanet olsun..."

"Pislik gibi görünüyorsun, Silversaint." Saoirse, yüzü asık bir şekilde Kindness'ı kaldırdı. "Güzel Prensi bana bırak. Bugün ölmek benim kaderim değil. Yarın da değil."

Bellamy sertçe başını salladı. "Şarkım hala içimdeyken mezara girmeyeceğim."

“Hepinize bereket olsun,” dedi Chloe, endişeli gözlerle bana bakarak. “Tanrı, Denizkızı ve tüm şehitler bu kötülüğün üstesinden gelmemizi sağlasın.”

“Dior'a baktım, midem hala yanıyordu. ‘İşaretime hazır ol, evlat.’

"Hazırım kahraman."

"Rafa'ya baktım. 'Bana bir iyilik yapar mısın,

Peder? "Söyle, Silversaint."

"Eğer bu gece Yaradan'la karşılaşırsan, benim için onun hayalarına tekme at."

“Saoirse, Bellamy ve ben, buharlaşan votkanın kokusuyla sarılmış olarak duvarlara yaslandık. Rafa ve Chloe, kale avlusundaki sönük meşale ışığında duruyorlardı, Dior ise katedralde saklanmıştı. Yanlarımızdaki uçurumlar, Danton'un yaklaşabileceği tek bir yol olduğunu anlamına geliyordu, ama karanlık yoğunlaşıp donarken, onu durduracak gücümüzün olup olmadığını bilmiyordum.

“Ve susuzluk… Büyük Kurtarıcı. O kadar susamıştım ki…

"Unutma," diye fısıldadım. "Batı geçidinden katedrale doğru geri çekil. Ölüler için kapılar."

"Şiirsel," diye mırıldandı Bellamy. "Eğer bunu atlatırsak, *içinde* bir balad yazılır."

Saoirse'nin çenesi sıkıldı, Kindness'ın sapını daha sıkı kavradı. "Geliyorlar."

“Karanlığa baktım, tepeye doğru akın eden bir kalabalık gördüm. Dişlerimi sıkarak kılıcımı kınından çektim, kabzadaki gümüş hanımefendi bana gülümsüyordu.

“‘İyi şanslar, Ash…’

"Şimdi ölme, Gabriel. Öldürmemiz gereken yedi piç var, öldürmemiz gereken.

"San Guillaume'e doğru hücum ettiler, karanlık figürler düşen gecenin içinde koşuşturuyorlardı. Yüz ya da daha fazla sefil insan saydım,

ama bizim küçük grubumuz karşısında binlerce kişilik bir ordu gibiydiler. Ve karanlığın içinde bir yerlerde, acımasız komutanları bekliyordu. Onu henüz göremiyordum, ama sırtımda bir gölge gibi hissedebiliyordum. Hayatımın çoğunda onun gibi şeylerle savaşmıştım, ama yine de içimden bir parça Danton Voss'u düşünmekten dehşete kapılıyordu. Korkutucu değil, sadece... dehşet verici."

"Neden?" diye sordu Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Eskiden onun gibi insanları bu canavarlara dönüştüren şeyin ne olduğunu merak ederdim. Belki de tüm o *zamanın* bir sonucuydu, sonsuz sıkıntıyı atlatmak için giderek daha karanlık arzuları tatmin etme ihtiyacı. Ama yeterince uzun yaşarsanız, insanların ruhlarının sıradan karanlığına yeterince sık bakarsanız, Danton'un aslında hiçbir şey *olmadığını* görürsünüz. O sadece sonuçların zincirlerinden kurtulmuştu. Birine istediği her şeyi yapma gücü verin, o da tam olarak bunu yapacaktır. Korkunç olan da bu: Bazı insanları hayal edebilecekleri en kötü zulümlerden alıkoyan tek şey, yakalanmayacakları korkusudur.

"Sefil adamlar yarı çürümüş ve sessizce geldiler. Son birkaç parça kutsal tozu pipoma dökerek onları izledim. Kırmızı dumanı içime çekerek gözlerimi kapattım, karların üzerinde yürüyen ayak seslerini dinledim, cildimde eriyen minik kar tanelerini hissettim, havada ölüm ve kanın hafif kokusunu aldım, Saoirse'nin deri giysilerini, Bellamy'nin korkusunu hissettim.

—

“Gabriel…”

"—yukarıdaki rüzgârın ve aşağıdaki suların şarkısı, kılıcın ağırlığı...

"DeLeón!"

“Gözlerimi açtım, Bellamy'nin bana inanamayan bir şekilde baktığını gördüm. Düşman yaklaşıyordu, gittikçe yaklaşıyordu, ölü gözleri ve çürümüş dilleriyle...

—

“‘Gümüş zırhını giymedin mi? Daha önce hiç gerek olmamış olsa bile, şimdi korumanıza ihtiyacımız var! Tuuve kuşatmasında, inancın o kadar parlaktı ki, ölüler kör oldu. Báih Sì Savaşı'nda...’

“Henüz anlamadın mı, Bel?” diye sordu Saoirse. “Neyi anlamadım?”

Katil bana baktı ve içini çekti. "Bütün o güzel mürekkebin ne değeri var? İnanç için bir aracı ne işe yarar? Bir adamın içinde verecek tek bir damla inanç kalmamışsa?"

Sonra Ölüler üzerimize çullandı ve konuşacak zaman kalmadı. Bazıları kapılara çarparak vurmaya başladı, diğerleri taş duvarları su gibi akarak tırmandı. Bir ignis bombası yakıp duvarın ötesine attım, barut alev aldı, çiviler ve hurda metaller soğukkanlı yaratıkları parçaladı. Saoirse ve Bellamy ayağa kalktı, kutsal su ve yanan tatar yaylarıyla ateş açtı ve sefil yaratıklar düşmeye başladı. Ama diğerleri hala tırmanıyordu, ölü gözleri ve aç ağızlarıyla, ve çok geçmeden duvarların üzerinden dökülmeye başladılar.

"O anda, akıntıyı durdurmak için yüksek yürüyüş yolunda ileri geri koşarak kilometrelerce uzunluğunda bir kılıç savaşı başladı. Bellamy, altımızdaki içkiyi tutuşturmaktan korktuğu için ateş etmeyi bırakıp doğu yürüyüş yoluna çekildi, Saoirse ve ben ise ölüleri kesmeye başladık. Buruşuk yaşlı bir adam, sıska bir delikanlı, öldürüldüğünde karnında taşıdığı bebekten dolayı hala şişmiş bir anne

—hepsi Ashdrinker'ın kılıcının altında yere düştü. Ama zihnimin derinliklerinde kötü bir his büyüyordu, her geçen saniye daha da kararıyordu.

"Danton neredeydi?

Bellamy elini alnına koyarak nefes nefese kaldı. "Ben... Onu hissedebiliyorum... Kafamın içinde..."

"Onu dışarı çıkar, Bel!" Saoirse

bağırdı. "Yapamıyorum..."

“‘Anne aylar, nerede o?’ “‘GABRIEL!’

Chloe'nin çığlığıyla kalbim sıkışarak döndüm. Ve onu gördüm, gölge gibi, batı surlarının tepesinde arkamızda duruyordu. Etrafında onlarca sefil yaratık taşların üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Kalbim sıkışarak, Ölülerin kutsal olmayan güçlerini kullanarak yan tarafımızdaki kayalıklarda sürünerek, kurduğumuz ateş tuzaklarını tamamen atlattıklarını anladım.

"Zeki piç..." diye fısıldadım.

"Geri çekilin!" Rafa tekerleğini kaldırdı, karanlıkta gümüş rengi parladı. "Hemen geri çekilin!"

"Foulbloodlar avluya akın etmeye başladı, ama Chloe ve Rafa dimdik ayakta duruyordu, kız kardeş gümüş çelik kılıcını sallıyordu, rahibin elindeki tekerlek alev gibi yanıyordu. Phoebe avlu taşına ilk dokunan zavallının üzerine atladı ve onu parçalarken, Chloe bir diğerinin dizlerini kesti. Duvardaki bir foulblood'u kestim ve Saoirse'ye bağırdım, 'Çevremiz sarıldı, geri çekilin!

Bellamy tatar yayını ateşledi, yayını kaldırdı. 'O benim kafamdaydı, o...'

"AÇIĞA ÇIKAR, BOUCHETTE!"

Saoirse siperlerden aşağıdaki taşların üzerine atladı. Kapılar çökmeye başladı, Bellamy ayaklarımın altındaki yüksek yürüyüş yoluna ateş ederken daha fazla sefil yaratık duvarların üzerinden dökülmeye başladı. İçki ve talaş parlak ve kaynayan alevlere dönüştü. Sefil yaratıklar düştü, etleri çıra gibi tutuştu, bazıları acı içinde inleyerek aşağıdaki arkadaşlarının üzerine düşerek daha fazla yangını körükledi. Ama daha fazlası geliyordu, acımasız, aç bir sel gibi. Ben de arkanı döndüm ve gözlerimi komutanlarına diktim. Arkamda alevler yükselirken, batıdaki yüksek yürüyüş yolunda ilerleyerek bu karanlık çobanı öldürmeye ve koyunlarının dağılmasını izlemeye karar verdim.

"'DANTON!'

"Sürüsü avluya dökülürken bana döndü. Siyah frak ve fırfırlı kollu cüppe giymişti, kravatı son öldürdüğü zavallının kanıyla lekelenmişti. Yüzyıllardır süren cinayetlerin gücü damarlarında dolaşıyor, gözlerinin arkasında kıvrılıyordu.

"Ona bir elini bile sürme, Gabriel…

"Kılıcını kaldırdı, Ashdrinker'ın kılıcıyla karşılaştı ve onu yana çevirdi. Doğu tarafındaki yürüyüş yolunda Bellamy'nin aşağıdaki avluya ateşli atışlar yaptığını belli belirsiz fark ettim. Chloe ve Saoirse yan yana savaşırken Rafa'nın ellerinde gümüş ışık parlıyordu. Ama benim gözüm sadece düşmanımdaydı. Yüksek yürüyüş yolunda çarpışırken kılıçlarımız şarkı söylüyordu, öfke dudaklarımı bir hırıltıya çeviriyordu. Danton'un kılıcı kolumu kesti, ama ben hiçbir şey hissetmedim. Bir başka darbe yanağımı kemiğe kadar oydu, ama ben gözümü bile kırpmadım.

"Susamış görünüyorsun, melez," diye tısladı. "Korkmuş görünüyorsun, sülük," diye tükürdüm.

“‘Yeni rahibeni beğendim. Öncekinden biraz daha kısa. Tadı nasıl?’

“Vuruşu beni tahtaların üzerinde geriye savurdu, dişleri ortaya çıktı.

“‘Hayır, söyleme,’ diye gülümsedi. ‘Yakında kendim öğrenirim.’

“Chloe’nin çığlığını, Bellamy’nin haykırışını duydum. Daha da sefil yaratıklar

bizi kuşatmış, doğu yürüyüş yoluna çıkmıştı. Kahin arkadan vuruldu ve yayını düşürdü. Ölüler her iki taraftan üzerine çullandı ve çaresizce sırtındaki lütunu attı, o güzel kan ağacından yapılmış enstrümanı yanındaki yanan varile daldırdı ve sopa gibi sallamaya başladı.

"Geri çekilin, piçler! GERİ ÇEKİLİN!"

“Artık üzerimize çullandılar, çok fazlaydılar, bu sülük lordun emrinde çok akıllıydılar. Çaresizce kendimi ona attım, Danton'un kılıcı karnımı delip sırtıma çıktı ve sonunda, *sonunda,* elim boğazını sıktı.

"Evet...

“Danton bileğimi yakaladı, parmaklarım onun cildine değdi. Hırlayarak üzerine atıldım, ama öldürmenin şişkinliğiyle dudaklarım kanlı, gözlerim yaşlıydı, o piç kurusu benden daha güçlüydü. Kemiklerimin onun pençesinde ezildiğini hissederken, aptallığımın ne kadar korkunç olduğunu anladım.

“Açlıktan ölüyordum. Zayıftım. O ise, Ebedi Kral'ın oğlu. Omuzları bütün gecenin mantosuyla taçlandırılmış, bütün gücü, bütün kudreti emrindeydi.

"Bu gece olmaz," diye gülümsedi.

"Bileğim bir dal gibi kırıldı. İçimdeki bıçak *büküldü*. Rafa'nın Bellamy'nin adını haykırdığını duydum, 'Koş! KOŞ!' Kehanetçi, yanan lutesini bir cesedin omzuna kırarken çığlık atıyordu ve çok sayıda Ölü onu yere indirdi. Boynundaki kolye kırıldı, dişlerini derisine batırırken müzik notaları geceye yayıldı.

"BELLAMY!" diye bağırdı Chloe.

“Danton beni yerden kaldırırken acı içinde nefes nefese kaldım, kılıcının kabzası karnıma bastırılmış, bıçağı bağırsaklarıma gömülmüştü.

"Sana kan borcumuz var, de León. Ve kanla ödeyeceksin..."

Bir balta vampirin boynunun yan tarafına çarptı ve taşın parçalanma sesiyle yere düştü. Danton hırladı ve

tüm gücüyle beni fırlattı. Chloe'nin çığlığını duydum, onun bıçağından kayarak avluda ağırlıksız bir şekilde uçtum, yuvarlandım, mozaik zemine çarptım ve onu cam gibi parçaladım. Kaburgalarımın kırıldığını hissettim. Kanın tadını aldım. Gözlerim karardı.

“Saoirse, siperlerde Danton'la karşı karşıya geldi, avcı vampirin derisinden Kindness'ı koparıyordu. Onun darbesi normal bir kafayı omuzlarından koparır, bir ağacı kökünden bölerdi. Ama Vellene Canavarı eski bir Ironheart'tı, eti taş gibiydi. Yine de boğazı parçalanmıştı, çatlaklar soluk mermerdeki damarlar gibi derisine yayılıyordu. Saoirse kalkanını yüzüne ve baltasını karnına indirdiğinde, öfke gözlerini alevlendirdi.

"Yüksek kanlı, katil öfkeli ve korkusuzca üzerine gelirken sendeledi. Chloe, elinde kanlı gümüş çelikle yanıma ulaştığında, yüksek yürüyüş yolunun üstüne düştüler. Chloe, "*Gabriel, kalk*!" diye bağırarak beni ayağa kaldırdı. Sol kolum kırılmıştı, diğer elimde Ashdrinker'ı zar zor tutuyordum. Üstümüzde Rafa, Bellamy'yi kurtarmak için gitmişti, tekerleği uzatmış, rahip kanlı bedenine ulaştığında sefil bir tıslama ve dağılış duyuldu. Kaburgalarım derimin altında gıcırdıyordu, ağzım kan içindeydi. Ama Saoirse'nin dönmesini izledim, çilek sarısı örgüler havada uçuşurken Kindness'ı bir kez daha Danton'a savurdu.

"Hiçbir insan beni öldüremez, vampir!" Katil, yüzü onun kanıyla kaplı, vahşi bir gülümsemeyle baltasını omzuna sapladı. "Ve hiçbir şeytan bunu denemeye cesaret edemez!"

Danton'un eli Saoirse'nin elini mengene gibi sıktı, parmakları baltasının sapına sıkıca tutunmuştu. "Ben ne insanım ne şeytan," dedi vampir.

"Kalkanını bir kenara fırlattı, diğer elini geri çekti. 'Ben Ebedi

Prensim.

"Ve pençeli parmak uçlarıyla saldırarak Saoirse'nin boğazını parçaladı.

Kan fışkırdı, kıpkırmızı, parlak. Phoebe, sefil bir cesedin parçalanmış bedeninden başını kaldırdı, aslan dişi, hanımının sendelemesiyle birlikte kükredi. Chloe, Saoirse'ye doğru uzandı, çığlık atarak, Rafa, Danton'un başını geriye atıp, katilin kanının derisine fışkırmasıyla kahkahalar atarken dehşetle izledi.

Saoirse dizlerinin üzerine çöktü, derileri kırmızıya boyanmıştı. Elleri parçalanmış boğazına bastırılmıştı, gözleri inanamayan bir şekilde açılmıştı. Phoebe imkansız bir öfkeyle kükredi, yüksek merdivenlerden hanımına doğru atladı. Rafa tekerleğini kaldırmış, katedralin içine doğru geri çekilirken çığlık atıyordu.

"Chloe! Geri çekil! *Geri çek*il!"

“Dönüp baktığımda, kapıların yıkıldığını ve sefil yaratıkların içeriye hücum ettiğini gördüm. Daha fazlası doğu yürüyüş yolundan üzerime atladı, pençeleri ve dişleri derimi parçaladı. Çaresizce dövüşürken, yumruklar ve bıçak darbeleri savururken, hayvanların korku dolu çığlıklarını duydum ve ağır bir şey yanımdan uçarak yaklaşan sefil yaratıkları parçaladı. Jezebel, Ölüler ve alevler tarafından paniğe kapılmıştı. At arabası ahırdan kurtulmuş, şimdi bir mızrak gibi sefil yaratıkların arasından geçerek yıkık kapılardan dışarı fırlamıştı. Kaçtığı için onu suçlayamazdım, en azından birimizin geceyi sağ atlatabileceğini düşünmüştü. Ama en azından bana değerli dakikalar kazandırmıştı, ayağa kalkıp katedrale doğru sendeleyerek geri dönmem için yeterliydi.

"İyi şanslar, kızım. Sana daha iyi bir isim vermeliydik..."

Chloe beni geriye çekti, gümüş çelik kılıcıyla saldırdı. Ben de nefes nefese onu takip ettim, Ashdrinker'ı sallayarak birinin kafasını omuzlarından ayırdım, bir başkasının ellerini kollarından kopardım ve bir hamlede gövdesini kalçalarından ayırdım.

“Tökezleyerek Chloe'yi kendimden uzaklaştırdım. ‘Katedrale git!’

“Son ignis bombamı kapıya fırlattım ve ruhlarla ıslanmış taşlar alev alırken derin bir kükremeyle ödüllendirildim. Chloe, Rafa'ya katılarak kanlar içindeki Bellamy'yi ölüler için kapıya sürükledi. Genç kahin, yırtık boğazını tutarak fısıldıyordu: ‘Ben… Ben… Ben…

"Bıçak havayı keserek geldi, kanlı çeliğin üzerinde everknots parıldarken, defalarca takla attı ve Phoebe'nin göğsüne çarptı. Dişi aslan kükredi ve havada döndü, tahtalara çarparak yüksek yürüyüş yolunda kayarken arkasında uzun bir kan izi bıraktı.

“Oh, lanet olsun…” diye fısıldadım.

“Dişi aslan, Danton'un ayaklarının dibinde durdu, sahibesinin baltası kaburgalarına gömülmüştü. Kalkmaya çalıştı, pençeleri Danton'un parlak botunun ucuna tırmandı. Vellene Canavarı, dişi aslanı boğazından yakaladı, onu havaya kaldırdı, önündeki cansız ve seğiren bedeni salladı. Ve sıradan bir vahşetle, Kindness'ı kan fışkırarak kurtardı ve kaderi belirleyen kılıcı arkasındaki uçuruma fırlattı. Phoebe'yi havaya kaldırdı ve dişi aslanı aşağıdaki avluya fırlattı, vücudu taşların üzerine parçalandı.

"Kolum ve kaburgalarım kırılmış, bağırsaklarım karnımdaki kesikten sarkıyordu, zar zor yürüyebiliyordum. Rafa ve Chloe, Bellamy'yi ölüler için kapıdan sürüklediler, ben arkalarından, Danton'un sefil adamları da planladığımız gibi peşimizdeydi. Keskin bir koku alıyordum, Dior'un küçük kurtçuk tuzağımız için hazır olmasını diliyordum. Katedralin kapılarına yaslanarak, Danton'un Saoirse ve Phoebe'nin kanıyla ıslanmış olarak duvarlardan atladığını izlemek için döndüm.

"Bana gülümsedi, maskesinin altındaki siyah gözleriyle.

“‘De León, beni bu kadar basit bir tuzağa düşecek kadar aptal mı sanıyorsunuz?’

“Bir orkestra şefi gibi elini kaldırdı. Ve onun sözsüz emriyle, sefil adamlar peşimizden ayrıldılar. Batı girişinden akılsızca bizi takip etmek yerine, doğuya, şafak kapılarına doğru koştular. Kapılara çarparak, içlerine girerken tahtaları parçaladılar; aç, pençeleyen bir ölü et seli, dar koridora akın etti.

“Ve Dior Lachance, elinde yanan bir sigara ile koridorun sonunda duruyordu. “‘Bonsoir, kurtçuklar,’ diye fısıldadı.

“Çocuk sigarasını likörle ıslatılmış damıtma cihazına attı ve arkasındaki kapıyı çarptı. Buhar patladı, koridoru beyaz bir ısı ve gürültüyle doldurdu. Katedralin kapıları içe doğru patladı, Dior taş zemine fırladı ve uzun bir alev dumanı

ve yanmış cesetler çırpınarak düşüyordu. Danton'un sefil adamları bir anda küle dönüştü."

Gabriel geriye yaslandı ve parmaklarını kırdı. "Tıpkı planladığım gibi."

Jean-François yazmayı bıraktı ve bir kaşını kaldırdı.

"*Batı* koridorunun yanacak olan koridor olduğunu söylemiştin."

"Diğerlerine de öyle söyledim." Gabriel omuz silkti. "Yüzyıllar boyunca körü körüne saldırarak yaşayamazsın. Danton bize saldırmadan önce onların kafalarının içine gireceğini biliyordum. Ama zihinleri yalanlarla dolu olduğunda zihin okuma yeteneği pek işe yaramaz. Bu yüzden, Dior hariç, yoldaşlarıma düşmanımın ne düşünmesini istediğimi söyledim."

Tarihçi dudağını ısırdı ve isteksizce başını salladı. "Oldukça zekice, de León."

"Danton öyle düşünmedi. Vellene Canavarı öfkeyle kükredi, dişlerini göstererek avluyu dolaştı. Askerleri kömürleşmiş paçavralar halindeydi, ama prens neredeyse hiç yara almamıştı. Ashdrinker kanlı bir şekilde elimde asılı duruyordu, ama içinde hiçbir şey kalmamıştı.

"Geri çekil, Gabriel. Geri çekil, geri çekil, geri çekil, şimdi.

“Ve böylece döndüm ve katedralin iç kısmına sendeleyerek girdim.

“Dairesel bir yapıydı, etrafı sıralar ile çevriliydi ve ortasında taş bir sunak vardı. Balıklı cam pencereler, birkaç santim genişliğinde, etrafı çevreliyordu, biri hariç — kuzey duvarında, bir elinde kitap, diğerinde yanan bir meşale tutan San Guillaume'un gerçek boyutlu portresi. Rafa, Chloe ve Dior, Bellamy'nin etrafında diz çökmüşlerdi, çocuğun elleri kanla kaplıydı. Kahin şarkıcının boğazı, bilekleri ve uylukları parçalanmıştı, Dior kırmızı ellerini yaralara bastırıyordu.

"Bel?" diye yalvardı. *"BELLAMY!"*

"Kahin'in gözleri açıktı, tavana bakıyordu. Kurtarıcı'nın kanı onu bir kez kurtarmıştı, hatta bir ruhu ölümün eşiğinden geri getirebilirdi, ama ruh bir kez uçup gittikten sonra aynı kanın bir faydası yoktu. Bellamy'nin boş gözlerine bakarak anladım.

"Hayır," diye fısıldadı Chloe. *"Hayır..."*

"Rafa," diye nefes nefese odaya girerek bağırdım.

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa, omzumun üzerinden baktı.

“Danton arkamda duruyordu, gölgelerin içinde. Rahip ayağa kalktı, yüzü sert ve kanla kaplıydı. Altmışını çoktan geçmiş olmasına, sırtı kambur ve cildi buruşuk olmasına rağmen, Rafa o anda dev gibi görünüyordu. Ona olan inancımın ötesinde, elindeki tekerleği kaldırırken cennetin ateşi gibi yanan öfke gördüm. Gümüş rengi bir ışık parladı ve ben rahibin yanından sendeleyerek geçtim, Bellamy'nin kanının oluşturduğu bir su birikintisinin içine dizlerimin üzerine çöktüm. İçimde susuzluk kükrüyordu ve bir an, sadece bir *saniye,* yüzümü taşa dayayıp bir dilenci ekmeğin kırıntılarını yalar gibi onu yalamamak için kendimi zor tuttum.

“Dior, Bellamy'nin cesedinden kalkarak Danton'a tükürdü. 'Seni lanet olası *piç*!'

“Çocuk bir adım öne çıktı, çaresiz Chloe tarafından durduruldu. ‘Dior, *hayır*!’

“Vellene Canavarı, yanan cesetlerin ışığıyla arkasında belirerek önümüzde dikildi. Yaşlı Rafa, tanrısının gücüyle yıkanmış, cesurca dimdik duruyordu. Rahip ve vampir, ışık ve karanlık, alev ve gölge, birbirlerinin eşleri, birbirlerini izliyorlardı.

"Çıkmaz sokak," diye fısıldadı Danton.

"Aptal gözlerine göre," diye cevapladı Rafa. "Ve sen kesinlikle aptalsın."

Vampir kırmızı ve şehvetli bir gülümsemeyle gülümsedi. Onun hakkında tek görebildiğim yüzü, tilki gibi, alnından geriye doğru uzanan kara dul saçı ve ellerinin hayalet gibi soluk ve kanlı haliydi. Ellerini uzattı ve boğazındaki kravatı düzeltti.

"Onları zihninde görüyorum, rahip. Bu aptal gözlerle."

Rafa cevap vermeyi reddetti, tekerleği önünde yanarken ayakta durdu. Ama Danton, eski bir ateşin etrafında dönen aç bir kurt gibi, parıltının kenarında dolaştı.

"Tüm o ölü kardeşlerin," diye fısıldadı. "Alfonse ve Jean-Paul. Yaşlı Tariq ve küçük Jamal. Derileri yüzülüp kargalara bırakıldılar. Eğer Kutsal Kase'yi aramaya çıkmasaydın, küçük kitaplarının, küçük kelimelerinin arasında kalsaydın, Engizisyon asla kardeşlerinin üzerine salınmazdı."

Vampir hüzünle iç çekti.

"Onlar *senin* yüzünden öldüler."

"Ama yaşlı adam başını sallayarak meydan okurcasına cevap verdi. 'Onların adlarını anma. Bana tek kelime bile etme. Ben, Tanrımız'ın sesinden başka hiçbir şeyi duymuyorum.

Tanrımızın sesinden başka hiçbir şeye kulak asmıyorum. Ben onun bu dünyadaki eli ve senin gibi sefil bir *solucanın* aldatmacaları karşısında onun sevgisine olan inancım bir milim bile sarsılmayacak.'

“Rahip öne çıktı ve ben Danton'un tereddüt ettiğini hayretle izledim.

"*Geri* dön*!*" diye bağırdı Rafa, sesi haklı bir öfkeyle doluydu. "Seni emziren cehenneme, seni doğuran sevgisiz babana geri dön ve ona, beni sınamak için yüz tane oğlunu gönderebileceğini, ama hepsini yeneceğimi söyle. Rab benim kırılmaz kalkanımdır. O benim ciğerlerimdeki hava, damarlarımda akan kandır. Ve senin benim üzerimde *hiçbir* gücün yok."

Vellene Canavarı gözlerini kısarak, kanlı eliyle saçlarını geriye attı.

"Benden korkacak neyin var, rahip?" "Hiçbir

şey, vampir."

“Danton o zaman karanlık ve zehirli bir gülümsemeyle, ‘Öyleyse tekerleğini bir kenara at’ dedi.

Rafa gözlerini kırptı. Bakışları önündeki canavardan elinde yanan kutsal çembere kaydı. Kanlar içinde, kırık dökük, karnımda korku dalgaları yükselirken ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim.

“Rafa…” diye fısıldadım.

"Rab senin kırılmaz kalkanın değil mi?" diye tısladı Danton. "Öyleyse, sefil bir solucanın sana dokunmasına izin vermez, değil mi? Öyleyse onu bir kenara at, rahip. Benimle eşit şartlarda yüzleş. Bana *gerçek* gücü göster. Sevgili hizmetkarının ölmesine izin vermeyen bir tanrıyı göster bana."

"Oh, Ana Bakire..." Chloe nefes nefeseydi.

Rafa, kız kardeşe dönüp gözlerine baktı. Ve tam o anda, yaşlı rahip bir hata yaptı. Eğer o tekerleği atıp korkusuzca, cesurca ayakta kalsaydı, Danton'un cam gibi parçalanacağından hiç şüphem yoktu. Tekerlek sadece *bir nesneydi*. Önemli olan Rafa'nın inancıydı.

“Ama rahip tereddüt etti. Şüphe etti. *Korktu*.

"Ve tekerleğin parıltısı sönmeye başladı.

"İlk başta sadece bir titreme, siyah güneşin üzerinde bir gölge gibi. Ama rahibin gözleri büyüdü. Eli titredi. Ve vampire baktı ve onu gördü, artık korkakça durmuyordu, dik duruyordu, yakut dudaklarında aç bir gülümseme vardı.

“‘Geri çekil!’ diye bağırdı Rafa. ‘Tanrı adına, sana emrediyorum!’

"Ve içi boş, kanla kaplı Danton başını geriye attı ve güldü. Vampir bir adım öne, Rafa bir adım geriye attı ve her adımda tekerleğin ışığı daha da sönüyordu. Chloe korkuyla inledi, Dior soluk ışık sönerken yumuşakça küfretti. Ve son umudumuzun da onunla birlikte söndüğünü görünce kalbim çöktü.

“Vellene Canavarı uzanıp Rafa'nın elindeki tekerleği uzun, pençeli parmaklarıyla kavradı. Soluk et gümüşün üzerinde cızırdadı, Danton yumruğunu sıktı ve metal buruştu. Rafa ağzını açtı, belki dua etmek, belki küfür etmek için, ama Canavar'ın diğer eli uzandı, rahibin omzunu yakaladı ve Rafa "Kurtar beni, Tanrım!" diye bağırırken, vampir ağzını açtı ve dişlerini kutsal adamın boğazına derinlemesine sapladı.

"Rafa!" Chloe çığlık attı ve "Hayır!" Dior kükredi. Ağzım kanla dolmuş, dişlerimi sıkmış, kendimi ayağa kaldırdım. Son kalemiz düşmüştü, rahip öpücük etkisini gösterirken inliyordu, kollarını kaldırıp boğulmak üzere olan bir adamın dalgalara tutunması gibi, onu öldüren şeyin omuzlarına atıyordu. Chloe gümüş çeliğini kaldırdı, öfkeyle çığlık attı, ama ben onu yakaladım, aynı ateşin üzerine atlamasını engelledim.

"Chloe, o seni öldürecek!"

"Etrafımıza baktım, arkamızdaki duvardaki San Guillaume'un penceresine ve hala çalışabilen kolumla Ashdrinker'ı fırlattım, camı paramparça ettim.

“Git!”

Dior, Chloe'yi yakaladı ve kız kardeşi sürükleyerek uzaklaştırdı, ben de arkalarından topallayarak gittim. Çocuk pencereden dışarı atladı ve Chloe'yi de dışarı çekti, ben de peşlerinden giderken derimi parçalayarak kan izleri bıraktım. Chloe nefes nefeseydi, gözleri korku ve çılgınlıkla açılmıştı, ben de Ashdrinker'ı aldım...

“KAÇ, GABRIEL!

“… ve kılıcı kınına geri soktum. Kaçacak yerimiz yoktu, ama Chloe'nin elini tuttum ve koşmaya başladık, Dior'u kırık pencereden uzaklaştırdık. Danton, Saoirse, Phoebe ve Rafa'nın kanıyla kaplı bir halde pencerenin önünde duruyordu.

"Sana sonsuza kadar takip edebileceğimi söylemiştim, de León!"

“Manastır duvarlarına doğru merdivenlerden geri çekildik, yüksek yürüyüş yolu uçurumun kenarından geçiyordu. Arkamızda uçurum beliriyordu, diş gibi sivri kayalar, yüz elli fit aşağıda karanlık bir boşluk. Danton şimdi merdivenlerdeydi, gülümsüyordu, bir nefes uzaklıktaydı.

"Yapmak zorundayız," diye fısıldadı Chloe.

“‘Çok yüksek,’ diye nefes nefese konuştu çocuk. ‘Kayalar… Ben yüzme bilmiyorum!’ “Dişlerimi sıktım. ‘Elimi tut, çocuk.’

“Ve Chloe kırık bileğimi sıkıca tutarken, acı içinde yüzümü buruşturarak ikisini de surların üzerine çekip çıkardım. Karanlık altımızda kollarını açtı, Dior'un gözleri dehşetle açılmıştı, Danton siyah bir rüzgar gibi üzerimize geliyordu. Parmaklıktan iterek, Chloe'nin bir elini, Dior'un diğer elini tutarak olabildiğince uzağa atladım. Rüzgârlı geceye çıktık, ağırlıksızlık ve baş dönmesi hissettik, Chloe'nin boğazından yükselen çığlık, soluk bir el uçuruma uzanıp Dior'un güzel sihirli frakının yakasını yakalayınca aniden kesildi.

“Danton'un yumruğu sıkıca kapanırken çocuk ağladı ve bizi birden durdurdu. Acı içinde bağırdım, yaralarım yırtıldı, kırık kemiklerim gıcırdadı. Chloe çığlık attı, ikimizin elleri de kanla kaplıydı. Zincirle asılı kalmış haldeyken kaslarım çığlık attı, Chloe bana, ben Dior'a, Danton da hepimize tutunuyordu. Ellerim doluydu, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zafer dolu bir gülümsemeyle ve kanlı yüzyılların gücüyle Canavar bizi tekrar yukarı çekti.

"Bir saniye içinde bizi yakalayacaktı.

"Bir saniye içinde her şey bitecekti, her şey boşa gidecekti.

"Ve o anda Chloe gözlerime baktı. Tanıdık bir ateşle yanıyordu.

“‘Dior tek önemli şey, Gabe.

“Ve elimi bırakarak karanlığa daldı. *“‘CHLOE!’* Dior kükredi.

Düşünmeye zaman yoktu. Yas tutmaya zaman yoktu. Sadece uzanıp, kırık elim ve kanlı dişlerimle o saçma paltoyu, yeleği ve altındaki gömleği tutmak için zaman vardı. Bir avuç dolusu tutarak, parçalanmış kolumdan acı yayılırken dikişleri ve iplikleri yırttım, gümüş düğmeler geceye savruldu, sihirli olsun ya da olmasın, palto kollarından kaydı, ağırlığım onu aşağı çekti, Danton

siyah bir lanet savurdu, geriye sadece yırtık gece mavisi bir ceket ve elinde gümüş renkli süslemeler kaldı.

"Kulaklarımda rüzgar esiyordu.
"Kollarımda çığlık atan bir çocuk.
"Ve aşağı, karanlığa doğru düştük."

XVI
TEK ŞEY

“Çocukken, kız kardeşlerim Amélie ve Celene ile bir oyun oynardık. Oyunun adı Elements'tı. Elini kapatır, bir, iki, *üç* sayar, sonra elini bir şekle getirirsin. Yumruk odun. Parmaklar yukarı doğru ateş. Düz avuç içi su. Su ateşi yener. Ateş odunu yener. Odun suyu yener. 150 fit aşağıya düştükten sonra, artık resmi görüşüm su hemen hemen her şeyi yener.

“Vurduğumuzda taş gibi geldi. Blood Dyvok'un eski savaşçılarından yumruk yedim, göğsüme gümüş bomba patladı, kimyasal bir fabrikada deli bir herifin patlattığı patlamada hayatta kaldım, ama sana söylüyorum, hiç böyle bir şey hissetmedim. Sıradan bir adam olsaydım, ölmüş olurdum. Hikaye bitti. Şarkı bitti. Ama kırık ve kanlar içinde olmama rağmen, hala soluk kanlıydım ve eski Usta Greyhand'in her gece antrenmanda beni paramparça ederken bana söylediği gibi, soluk kanlılar kolay kolay ölmez. Darbe kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi, beynim kafatasımın içinde sallandı, her şey karardı, sonra kör edici bir beyaza dönüştü. Bilincimi kaybettiğimden eminim. Ama sadece bir saniye. Soğuk, beni bir yay gibi vücuduma geri fırlattı.

“Her yer, yukarısı da aşağısı da buz gibi karanlıktı. Ama gözlerimi açtığımda, suda debelenirken onu gördüm. Yüzünün etrafında kül rengi saçları dalgalanıyordu, kemikleri çıkmış bir balık gibi sarkmıştı. Acı içindeydim, ama yine de ona doğru atıldım, sağlam kolumu beline doladım ve çaresizce tekmelemeye başladım, yüzeye çıkmak için çırpınırken, yüzeyde yırtık pırtık, morarmış kemiklerim izler bıraktı.

“‘Lachance?’ diye bağırdım. ‘Lachance!’

“Cevap vermedi, gözleri kapalı, başı boynuna düşmüştü. Ama mucizevi bir şekilde, bir şekilde nefes alıyordu. Çaresizce etrafa baktım, nehrin akıntısının sesini bastırarak bağırdım.

"CHLOE!"

“Ses yok. Hiçbir iz yok. Hiçbir şey yok. Onu aramak için suya dalarsam, kollarımdaki çocuk boğulur. Ve bu suda kalırsak, o da donarak ölür. Son bir kez onun adını haykırarak, gözlerim yanarken, Dior'u sıkıca tutarak, kırık kolumu yanımda sürükleyerek Volta'yı geçip kuzeye doğru yüzdüm. Yukarıdaki kayalıklardan, San Guillaume'un mezbahasından, Danton'un katlettiği zavallı insanlardan uzaklaşmak için. Hepsini uyarmıştım, Chloe'yi de, ama yine de bunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Saoirse'nin kulaklarından koparıldığı görüntü. Bellamy'nin sonsuza kadar kör kalan gözleri. Ve Rafa. Zavallı herif. Danton'un boğazında, dudaklarında onu yüzüstü bırakan Tanrı'nın adını haykırarak ölürken.

“Kanlı su arkamda, her kasım ağrıyarak yüzdüm. Tek tesellim, kalçamda hissettiğim tanıdık ağırlıktı; Ashdrinker, kıyıya doğru yüzerken bacağıma vuruyordu. Hepsini kaybetmiştim, ama en azından kılıcımı kaybetmemiştim. Sırılsıklam vücudu öksürükle sarsılırken ve morarmış dudaklarından zayıf bir inilti dökülürken, hala sahip olduğum şeyi biliyordum...

"Lachance."

"Yine inledi, neredeyse bilinci kapalıydı.

"Bana tutun, evlat."

Göz kapakları ağırlaşmıştı ve göğsüne doladığım koluma zayıf bir şekilde tutunuyordu. Ama etrafındaki sudan çok korktuğunu, beni bırakırsam soğukta bile bir taş gibi batacağını bildiği halde titrememişti.

“Her ne olursa olsun, Dior Lachance asla korkak değildi.

Sığlığa ulaştık ve ben ayağımı yere basarak çocuğu omzuma attım. Düşmenin etkisiyle hala baygındı, kül rengi saçları yüzüne sarkmıştı. Danton'un pençelerinden kurtarmak için belinden yukarısındaki tüm giysilerini yırtıp çıkarmıştım ve o küçük piçin çok geçmeden donacağını biliyordum. Bu yüzden, ormanlık kıyıya sendeleyerek çıktım, onu eski çürümüş bir ağaca çarptım ve hala kırık olan bileğime acı içinde bakarak omuzlarımdan paltomu çıkardım.

"Ve sonra onu gördüm.

"*Her şeyi* değiştirecek tek şeyi.

"Dior'un paltosu ve gömleği yoktu. Ama tamamen çıplak değildi. Chloe'nin bandajı hala boğazındaydı, ama başka bir bandaj daha vardı.

göğsüne birçok kez sarılmıştı. İlk başta, çocuğun yaralı olabileceğini düşündüm; bandaj eski bir savaştan kalma olabilir diye. Ama sonra, bandajların altında onu gördüm. *Onları* gördüm. Rahatsız edici derecede sıkı sarılmışlardı, ama hiç şüphe yoktu.

Jean-François gözlerini kırpıştırdı, kitabından başını kaldırıp parmaklarını şıklattı.

"Göğüsler."

"Evet," Gabriel başını salladı.

Jean-François koyu renk gözlerine kadar gülümsedi ve sevinçle alkışladı. "Dior hem kız hem de erkek ismi, Silversaint."

"Anlat bakalım, vampir."

Tarihçi kahkahalarla güldü, dizine vurup ayaklarını yere vurdu. "Hiç şüphelenmedin mi? Ama sevgili Chloe *sana* o düşen yıldızın Kutsal Kase'nin doğumunu işaret ettiğini *söylemişti*! *Bu* yüzden gömleğini kurutmak için çıkarmamıştı. *Bu* yüzden Saoirse ona 'çiçek' gibi kadınsı bir isimle hitap etmişti. *O* on dört yaşında bir erkek çocuk değildi, *o* on altı yaşında bir kızdı! Oh, de León, sen paha biçilemezsin. Ne kadar *aptal* hissettin?"

Gümüş aziz şarabı uzanarak mırıldandı, "Bunu yüzüme vurmana gerek yok, pislik."

Jean-François güldü ve kitabına geri döndü.

"Elimde paltomla geriye sendeledim, topuklarımın üzerine düştüm. Dior'a baktım, gözlerim omuzlarında, belinde, çenesinde dolaştı. Onu sadece bir delikanlı sanmıştım, belki biraz erkeksi, güzel, evet, ama tükürüşü, küfürleri, sigara içişi, havalı yürüyüşü... Yüce Kurtarıcı, o küçük sürtük beni kandırmıştı. Sonra o mavi gözler açıldı, Dior o süslü palto ve ipek gömleğin kaybolduğunu fark edince gözleri büyüdü. Soluk ellerini göğsünü örtmek için kaldırdı, ikimizin de başarısız olacağını bildiğimiz zayıf bir utanma girişimi.

"Kız gözlerime baktı, dehşet, aşağılanma, korku. "Siktir," dedi.

"Vay canına," diye cevapladım.

"Yüz," diye hep birlikte söyledik.

XVII ANI

JEAN-FRANÇOIS HÂLÂ gülümsüyordu, vampir lanetli kitabına yazarken başını sallıyordu. Etraflarındaki hücre soğuk ve sessizdi, sayfalara yazılan hafif tıkırtı sesleri dışında. Kalemini tekrar kağıda daldırırken tarihçi, mürekkep şişesinin neredeyse boşaldığını fark etti ve kaşlarını çattı.

"Meline?" diye seslendi. "Güvercinim?"

Kapı hemen açıldı. Uzun kızıl saçlı köle, görünmez iplerle hareket eden bir kukla gibi eşikte duruyordu. Gabriel, siyah korsesi ve dantelleriyle sarılmış bu kadının çok güzel olduğunu fark etti. Jean-François'nın başparmağından emdiği kan, onu tamamen iyileştirmişti; sadece bileklerinden ısırdığı yerlerde çok hafif izler kalmıştı. Ama Gabriel hala kokuyu alabiliyordu — pas ve sonbaharın solgunluğunun hafif izleri. Kadının önünde diz çökmüş, kohl sürülmüş gözleriyle ona bakarken, kızıl saçlarını solgun boynundan geriye doğru taradığını hayal etti. Bu düşünceyle kanı aşağıya doğru akmaya başladı ve deri giysilerinin içinde sertleşip ağrımaya başladı.

"Efendim?" diye sordu kadın.

"Daha fazla mürekkep, güvercinim," dedi Jean-François. "Ve misafirimiz için içecek bir şey?"

Gabriel bardağını boşalttı ve başını salladı. "Bir şişe daha."

"Şarap mı?" Koyu renkli gözler, gümüş azizin kemerinin altındaki şişkinliğe kaydı. "Yoksa daha sert bir şey mi?"

Gabriel'in gözleri parladı. "Bir şişe daha."

Jean-François köleye bir bakış attı ve Meline yumuşak bir reverans yaparak, ayakları fısıltılar çıkararak merdivenlerden indi. Gabriel adım sayısını tekrar saydı, aşağıdaki şatodan gelen zayıf şarkıyı dinledi — kahkahalar, hala yankılar, zayıf çığlıklar. Gece artık ilerlemişti ve uzaktan

Ufukta şafak vakti yaklaşıyordu. Onun uyumasına izin verecekler mi diye merak etti.

Rüya görecek miydi acaba?

"Bütün imparatorluğun umudu," diye düşündü Jean-François. "Esan soyunun son varisi. Kurtarıcı'nın kanını içeren kadeh. On altı yaşında bir kız."

Gabriel, Monét'in son damlalarını bardağına döktü. "Hikâyede beklenmedik bir gelişme."

"Danton da bu gerçeği bilmiyordu, değil mi? Gerçeği bilseydi, peşine daha kararlı bir şekilde düşerdi herhalde. Yaşına rağmen, Vellene Canavarı her zaman güzel genç kızları tercih etmiştir."

"Chloe biliyordu." Gabriel omuz silkti. "Saoirse de. Ama Sœur Sauvage, kızın sırrını o kadar derinlere gömdü ki, Danton onları ziyaret etmeye karar verdiği gece bile onun aklından çıkaramadı. Saoirse'nin kafasını karıştırmaya hiç zahmet etmedi. Ve Dior'un zihni, Ölüler için her zaman kapalı bir odaydı."

"Ve böylece Danton *seninle* oynadı." Jean-François tısladı. "Küçük aile intikamının, ödülünü almaktan onu alıkoymasına izin verdi ve bunun yerine, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak, ödülün kanlı parmaklarının arasından kayıp gitmesini izledi."

"Voss ile aramızdaki intikamı *küçük* olarak tanımlamazdım, Chastain. Fabién'in soyu ile aramızdaki kan davası hayatımın yarısı boyunca sürmüştü."

"Ve böylece." Jean-François ince parmaklarını yakut rengi dudaklarına götürdü ve karşısındaki adamı avcı gözleriyle izledi. "Geri dönüyoruz. Başlangıca. Ve San Michon'a."

Gabriel elindeki boş bardağa bakarak içini çekti. Yeterince hissizleşmiş miydi acaba? Yeterince hissizdi. İkisini de hissedebiliyordu; başladığı hikayelerin sonlarını, dövmeli derideki eski yara izleri gibi. Hangisinin daha çok yırtılacağını, daha çok kanayacağını merak etti ve kısa, ay ışığıyla aydınlanan bir an için elindeki bardağı, ondan yapabileceği bıçağı düşündü; bir vampirin derisi için yetmezdi elbette, ama kendisi için yeterliydi.

Nehirden karşıya değil, nehrin yukarısına. Parça derine saplanacak, lanetli kan akacak. Ama bu tür düşünceler aptalcaydı ve

O bunu biliyordu — acı deneyimlerinden ve uzun, yalnız gecelerden, gözyaşlarıyla ıslanan gözlerinin önünde yaralarının kapanışını izleyerek, damarlarında akan lanetin ölmesine izin vermediğini bilerek. Uyumak.

Uyumak ve asla rüya görmemek.

Meline geri döndü, merdivenlerde yumuşak adımlarla. Kilitli bırakmış olduğu kapıdan içeri girdi, manikürlü elinde altın bir tepsi tutuyordu. Eteğinin damask kumaşı, odaya girerken düşen yapraklar gibi hışırdadı ve Gabriel, onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, tarihçi ile arasına yeni bir şişe Monét koyarken nabzının müziğini duyabiliyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi, ellerini eski bir tanrının mermer heykelinin önünde bir rahibe gibi yukarı doğru çevirdi. Jean-François, açık avuçlarından yeni mürekkep şişesini aldı.

"Teşekkürler, güvercinim."

"Başka bir şey ister misiniz, efendim?"

Vampir uzanarak uzun, keskin tırnağını kadının yanağına çok nazikçe gezdirdi. Adam tırnağını kadının çenesinin altına takıp yüzünü kaldırarak gözlerine bakmasını sağladığında, kadının nefesi kesildi.

"Oh, sevgilim," diye fısıldadı. "Her zaman."

Kadının dudakları aralandı, titrek bir iç çekiş ağzından kaçtı. Ama vampir, Tanrı'nın bir lütfu geri çekmesi gibi elini çekti. "Bizi yalnız bırak."

"Ben sizin hizmetkarınızım, efendim."

Köle titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı, reverans yaptı ve odadan çıktı. İkili yine yalnız kaldı, katil ve canavar, aralarında söylenmemiş bir okyanus. Vampir, Gabriel'in kadehini doldurmasını izledi, şarap kan kadar koyu ama hiçbir umut vaat etmiyordu, kenarına kadar doldurulmuştu. Deri kanatlar pencerenin ötesindeki gece gökyüzünü yaraladı. İkiz aylar gökyüzünde asılı duruyordu, kızıl renkte.

"Eninde sonunda oraya dönmeliyiz, de León," dedi Jean-François. "Yedi sütuna, Kızıl Dökümhane'ye ve Gauntlet'in duvarlarına. Bilge Usta Greyhand'e ve acımasız Seraph Talon'a, hain genç Aaron de Coste'ye ve son avınıza. Sen, Nordlund'un donmuş yollarına gönderilmiştin, Silversaint.

Skyefall'daki salgının arkasında eski bir Voss soyu vardı. Sonsuz Kral'ın kendisi Talhost'ta Sonsuz Lejyonunu toplarken, ölçülemez güce sahip bir Demirkalp çoktan Godsend Dağları'nın doğusuna varmıştı. Burada, senin mahzenlerinde gömülü bir sır var, de León. En karanlık kanla ıslanmış ve kutsal dillerle fısıldanan bir sır. Ve sen şaraptan kafan bulanıp hatırlayamayacak hale gelmeden onu ortaya çıkarmak istiyorum."

"Ama sorun da bu, vampir. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Ne kadar istesem de."

Gabriel dışarıdaki kasvetli geceye baktı. Elleri yumruk haline geldi, kulaklarında gümüş trompetlerin sesi çınlıyordu, dilinde yasak meyvenin tadı vardı.

"*Her şeyi* hatırlıyorum."

BEŞİNCİ KİTAP

CEHENNEME GİDEN YOL

Gökler kalp kanı gibi kızardı, fırtına gökyüzünü yırttı ve yağmur, düşmüş tüm kanatlı ordunun gözyaşları gibiydi. Sahte tanrıların rahipleri ve bozulmuş antlaşmalar, cehennemin yanan elindeki tüm parmakları sayarak, kasvetli bir şaşkınlıkla duruyorlardı. Ve Kurtarıcı, gözlerini Yüce Babasının tahtına kaldırdı ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeledi ve gök gürültüsüne benzer bir sesle haykırdı:

"Bu kanla, onlar sonsuz yaşama kavuşacaklar."

—*Ağıtlar Kitabı* 7:12

I
GERÇEĞİN ÖTESİNDEKİ GERÇEK

"KIZ KARDEŞİNİN ADI ... Celene. Ama sen ona öyle demiyorsun."

“Seraph Talon ateşin karşısında oturmuş, karanlık gözlerini bana dikmişti. Etrafımızı saran mağara küçüktü, sıcaktı, Ağaç Usta Greyhand'ın bakışlarında alevlerin yansıması görünüyordu. Talon'un bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarım çatıldı, kafamda olabildiğince çok ses vardı.

"Siyah saçlı," dedi zayıf adam, bıyığını okşayarak. "Siyah gözlü. Sorun çıkaran. Kışkırtıcı. Bu yüzden ona... Hellion diyorsunuz."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Bakışma yarışmasını bozdum ve şakaklarımı ovuşturarak iç geçirdim. Başım ağrıyordu, kalbim kırılmıştı. Tüm çabalarıma rağmen, seraph sadece bir dakika kadar bir sürede kafamdaki görüntüleri ve gerçekleri bir kez daha söküp almıştı.

"Gelişiyorsun, seni patates kafalı küçük bok çuvalı," dedi Talon. "Ama yeterli değil. Eğer ben savunmanı hala aşabiliyorsam, yaşlı bir Voss onu bir göz açıp kapayıncaya kadar parçalar. Çalışmaya devam et."

"Çalışıyorum, Seraph. San Michon'dan ayrıldığımızdan beri her gün çalışıyorum."

"Gündüz gece demeden," diye homurdandı Greyhand. "Avımızı bulduğumuzda hazır olmalısın."

“Yüzümü ifadesiz tuttum, ama içimden alay ettim. *Avımızı bulduğumuzda mı?*

"Büyük Kurtarıcı, aylardır bu avın peşindeydik.

Seraph Talon, Aaron, Greyhand ve ben. Hiç tanımadığım bir grup insan. San Michon'dan yola çıktıktan sonra, bir ay önce bırakılmış izleri takip ederek, soğuk siyah zirveler ve ölmekte olan ağaçların arasında kuzeybatıya, Godsend Dağları'na doğru ilerledik. Yola çıktığımızda kış henüz tam olarak gelmemişti, ama şimdi kar yoğun bir şekilde yağıyordu, yollar ıssız ve kasvetliydi.

Yolculuğumuz sırasında Frère Greyhand, Blood Chastain'in yeteneklerini kullanarak avımızı takip etti, yatarken bilge yaşlı baykuşlara fısıldadı ve kurnaz tilkilerle istişare etti. Hayvanların çoğu avımızdan habersizdi; diğerleri ise farklı canavarlardan, güneydeki ormanlarda yükselen karanlık şekillerden ve parlak kemik bıçaklarla bataklıkları takip eden faekinlerden fısıldıyordu. Yine de, çok az sayıda hayvan bir kadından bahsetmişti: karanlık bir şey, ölü bir şey, diğer gölgelerin eşliğinde yalnız yollarda ilerleyen bir kadın. Kuzeye doğru. Her zaman kuzeye.

"Ve iyi av köpekleri gibi, biz de onu takip ettik.

"Almwud'un kalabalık kasabasını ziyaret ettik ve Skyefall'a benzer bir hikaye bulduk: belediye başkanının kızı öldürülmüş, bir grup soylu, ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı. Yaktığımız yuva küçüktü, ne olduğunu bilmeyen tek bir yavru vardı. Benhomme'un kavşak köyünde ve gümüş madeni kasabası Tolbrook'ta da benzer hikayeler duyduk. Ve yavaş yavaş, takip ettiğimiz şeyin portresini çizmeye başladık. Gittiği her yerde çocuk mezarlarını dolduran solgun avcı kadın.

"Bu Marianne Luncóit.

"Kuzgun Çocuk.

"Güzeldi, herkes bunu söylüyordu, hem de ilk olarak. Erkekler ve kadınlar, onu hayranlıkla izlemekten kendilerini alamıyorlardı. Yüksek sosyete arasında avlanıyordu, iltifatlar ve ipek giysiler içinde, ayrılırken oğullarına ve kızlarına bir örümcek gibi saldırıyordu.

"Yarım düzine kişi ona eşlik ediyordu. İlki, oğlu kılığına girmiş başka bir soğukkanlı adamdı: Adrien adında, koyu saçlı, altın süslemeli bir genç. Beş adam daha bu ikiliye hizmetçi olarak eşlik ediyordu. Tolbrook'ta Luncóit, belediye meclisi üyesine, Skyefall'da yaptığı gibi, kasabanın yukarısındaki tepelerde bir araziyi incelediğini söylemişti. Ciirfort'un yüksek duvarlı kalesinde, büyüleyici madam ve yakışıklı oğlu, hayranlık duyan bir yüzbaşı tarafından garnizon turuna çıkarılmıştı. Yüzbaşının kızı daha sonra yatağında öldürülmüş olarak bulunmuştu. Bu vampirin Godsend boyunca kasabaları neden takip ettiğini tam olarak bilmiyorduk, ama bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Ve biz her zaman birkaç adım gerisindeydik.

"Nehirler artık buzla kaplıydı, kış soğuğu yaklaşıyordu. Karla kaplı Eloise adlı bir dağın eteklerinde kamp kurmuştuk. Eloise, İntikam Meleği'ydi.

Eloise, İntikam Meleği. Biraz daha kuzeyde, Raphael, Bilgelik Meleği'nin adını taşıyan dağ yükseliyordu. Ve aradığımız aylar süren arayışımızın bir sonraki durağı, bu iki dağ arasındaki vadide yatıyordu: eyaletin en zengin gümüş madeni kasabası ve kaderin cilvesi, Aaron'un üvey babasının yüksek makamı.

Coste Baronyası.

Aaron ve ben çok kötü anlaşamıyorduk. O piçin San Michon'da beni öldürmeye çalıştığına ve bu sırada zavallı Rahibe Aoife'yi öldürdüğüne hala emindim. Onun eski evine gittiğimiz, onun halkının arasında yatacağım düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Aaron ise her zamanki gibi bana çok kötü davranıyordu. Geceleri ateşin karşısında sessizce tehditkar bir şekilde beni izliyordu. Ama onun doğum yerine yaklaştıkça, lordumuzun ruh halinin en azından biraz olsun düzeleceğini ummuştum. Annesi hakkında her zaman sevgiyle bahsederdi ve yeniden bir araya gelme düşüncesiyle sevinçli olacağını düşünmüştüm.

"Ve yine de, Coste'ye yaklaştıkça ruh hali daha da karardı.

“O gece, oraya varmadan önce, Raphael'in doğu yamacındaki bir mağarada kamp kurmuştuk. Sosyal gruplarımız girişinde toplanmıştı, karlar tüylü paltolarına yapışmıştı. Talon yol boyunca Aaron ve bana zihinsel savunma konusunda ders vermişti ve kafamdaki seraph'ı sevmesem de, Blood Voss vampirlerinin daha zayıf insanların düşüncelerini okuyabildiğini biliyordum. Zihnimi güçlendiren Talon'un olması, *onlardan* birinin zihnimi yağmalamasından iyiydi.

"Gecenin dersi bittiğinde, seraph ellerini ateşin üzerine tuttu. 'Yüce Kurtarıcı, insanın damarlarında kanı donacak kadar soğudu.

"Ağrıyan alnımı ovuşturup kuzeye baktım. 'Ve nehirler de yataklarında donacak.

"Aaron gözlerime baktı ve başını salladı. Ateş ve buz gibi zıt olsak da, bir konuda hemfikirdik. 'Sonsuz Kral yakında Talhost'tan yürüyüşe geçecek.

"Muhtemelen," diye homurdandı Greyhand. "Ama kesin değil. Sabır, eski vampirlerin bolca sahip olduğu bir niteliktir. Fabién Voss hazır olduğunda yürüyüşe geçecektir."

"Daha fazlasını yapmalıyız," dedi Aaron somurtarak. "Sadece hayaletleri ve gölgeleri kovalamakla kalmamalıyız."

"Bir Voss büyüğü, önemsiz bir amaç için Godsend'in doğusunda olmaz, de Coste," diye homurdandı Talon. "Luncóit'i engelleyerek, Fabién'in planında oynadığı rolü de engelliyoruz."

“Sessizliğe büründük ve alevlere bakakaldık. Avımız kadar sabırlı olmamız gerektiğini anladım, ama de Coste gibi ben de Marianne Luncóit'i sonsuza dek takip ettiğimizi hissediyordum. Sonsuz Kral'ın ordusunun tehdidi, Nordlund'un üzerinde bir cellatın baltası gibi asılı duruyordu. İmparatorun orduları kuzeydeki Avinbourg ve güneydeki Charinfel şehir kaleleri arasında bölünmüştü ve hala darbenin nereye vuracağını bilmiyorduk.

"Kutsal Bakire," diye homurdandım. "Burası bataklık cadısının memesi kadar soğuk."

Seraph Talon'un gözleri siyah kaşlarının altında parladı. Uzun bıyığını düzelten küçük adam, eyer çantasını karıştırdı ve gümüş bir matara çıkardı. Derin bir yudum aldıktan sonra bana uzattı. Oturduğum yerden votkanın kokusunu alabiliyordum.

"Teşekkürler, hayır, Seraph."

"Hadi ama, zayıf kanlı." Küçük adam matara'yı yüzüme doğru salladı. "*İyilik reddedilirse öfke kazanılır,* Tanrı böyle der. Ve İncil'de içki günah değildir."

"Günah değil, Seraph. Sadece üvey babamın izinden gitmek istemiyorum. O içki şeytanıydı."

"Hmmf." Aaron, Talon'un elindeki şişeyi uzattı. "Benimki de."

“Buna şaşırarak gözlerimi kırptım ve alevlerin ötesinde uzun, yavaş bir yudum alan de Coste'yi inceledim. Efendimiz sadece annesinden bahsederdi, onu büyüten adamdan hiç bahsetmezdi.

"Üvey babam askerdi," dedi Greyhand. "İçkiyi severdi. Bir akşam çok sarhoş olduğunu hatırlıyorum, anahtarını kaybetmişti. Sonunda eve geldiğinde, kendini pencereden içeri sürükledi ve annem sandığı kadının yatağına girdi. Meğer orası yargıcın eviymiş ve o kadın da yargıcın karısıymış."

“Ateşin etrafında kahkahalar yükseldi. Greyhand bile hafifçe gülümsedi.

"Yargıç hiç hoşnut olmadı."

“‘Peki ya karısı, efendim?’ diye sordum.

“Greyhand ateşin karşısında bana bakarak ciddi bir ifadeyle, ‘Bunu ona sormalısın, evlat’ dedi.

“Lionclaw'ı bilediğim sırada taşa tükürerek tekrar güldüm. ‘Ben küçükken, annem üvey babamın içkili halinden o kadar bıkmıştı ki, tavernaya gidip içmesin diye kıyafetlerini sakladı. O da annemin kilise elbiselerini giyip tavernaya gitti. En güzel elbisesini giyip, bir lord gibi gururla sokakta yürüdü. Elbisenin beyaz olduğunu ve üzerinde mavi çiçekler olduğunu hatırlıyorum.

"Çok hoş," dedi Greyhand başını sallayarak.

“‘Ayak bilekleri güzeldi,’ diye itiraf ettim isteksizce.

“Seraph Talon bir yudum daha aldı, sonra matarasını Aaron'a geri verdi. ‘Beaufort'taki avı hatırlıyor musun, Greyhand?

“Yaşlı Yannick ile olan mı? Nasıl unutabilirim?”

“Bu sözler kulağımı dikti. Frère Yannick'i, San Michon'a geldiğim ilk gece, Kızıl Ayin'de acı çekmekten kurtarılan, yıkılmış bir adam olarak tanıyordum. Ama eski gümüş azizlerin hikâyelerini dinlemeyi her zaman sevmişimdir. Korku, zafer ve kanla dolu hikâyeleri.

"Siz ikiniz birlikte avlandınız mı?" diye sordum, iki adamın arasında bakarak.

"Ben her zaman Tarikat'ın bir Seraph'ı değildim, pis kanlı," diye homurdandı Talon. "Sen henüz tanrısız babanın janglesack'inde yüzen bir iribaşken ben aegis'imi kazandım."

"O çok uzun yıllar önceydi, Küçük Aslan," dedi Greyhand. "Ben daha yeni yemin etmiştim. Bir duskdancer aylardır Beaufort rıhtımlarını takip ediyordu. Yaşlı Abbot Dulean, bu işin adil bir şekilde sonlandırılması için üçümüzü oraya gönderdi."

Talon başını salladı. "Bir duskdancer ne kadar çok canavarın şekline bürünürse, canavar da o kadar çok izini bırakır. Bu piç kurusu eski biriydi. Kurt doğumlu ve iğrenç. İnsan derisi giyse bile kurt gözleri vardı. Kurt kuyruğu. Kurt ayakları. Bu yüzden sokak kadınlarına düşkün olmuştu, onlara para vaadiyle gölgelere çekip kuzular gibi boğazlıyordu. Onu ortaya çıkarmak için yem kullanmaya karar verdik. Kura çektik ve yaşlı Yannick kendini peruk ve sırtı açık bir elbise içinde, fahişe parfümüyle kaplı, lanet olası iskelede ha-royale fahişesi gibi dolaşırken buldu."

"Greyhand başını salladı. 'Bir erkekte gördüğüm en güzel bacaklar.

"Ayrıca çok da işlevseldi. O piç kurusu duskdancer bile onlara karşı koyamadı. Şunu iyi dinle, zayıf kanlı. İyi bir avcı, avının iştahını ona karşı kullanır. İstek, zayıflıktır."

“Greyhand ateşe bakarak içini çekti. ‘O geveze yaşlı köpeği özlüyorum. Bana Greyhand adını veren Yannick'ti.’

"İyi bir avcıydı," diye başını salladı Talon. "Ve iyi bir dosttu."

“Evet.” Ustam başını salladı ve soluk yeşil gözlerinde hüzün gördüm. “Ama Yannick doğru seçimi yaptı. Yüce Tanrı ve Yedi Şehit'e, susuzluk beni çağırdığında ve zamanım geldiğinde bana da aynı cesareti vermesi için dua ediyorum.”

Yaşlı Yannick'in sonunu gördüğümde hissettiğim dehşeti hâlâ hatırlıyorum; başrahip tarafından ritüel bir şekilde öldürüldü ve sangirè – *kırmızı* susuzluk – onu tüketmeden önce Mère'nin sularına atıldı. Bu bir gümüş azizin ölümüydü. Bir erkeğin ölümü. Ama avucumdaki yedi yıldızı izlerken, damarlarımda akan aynı soluk kan lanetini düşünmeye başladım. Onu uzak tutmak için ne kadar sanctus içersek de, sangirè'nin sonunda hepimizi deliye çevireceğini biliyordum. Ve ondan önce, her birimiz Yannick'in seçimini yapmak zorunda kalacaktık.

"Canavar gibi yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir," diye mırıldandım. Talon sertçe başını salladı.

"Véris."

"Véris," dedi Greyhand, ateşi karıştırarak.

"Gerçeğin ötesinde gerçek.

“Greyhand ve Talon, çıtırdayan odunların sesiyle oturduk, şimdi sessizce alevlere bakıyorlardı. Sessizlik uzadı, Aaron matara içki içiyordu, sessiz ve somurtkan. Sonunda rahatsız edici sessizliği bozmak için tekrar konuştum.

"Yaşlı Yannick sana neden Greyhand adını verdi, Usta?" "Mmm. Anlatmaya değmez bir hikaye, Küçük Aslan."

"Biliyorsun, San Michon'daki taş ustaları bir iddiaya girmişler. Senin gerçek adını öğrenen, bir hafta boyunca çalışmadan tüm haftalık ücretini kazanacakmış."

"Kumar günah. Son duyduğumda sadece üç günlük para kazanıyormuşlar."

"Anlattıkça efsanen büyüyor galiba," diye gülümsedim.

"Efsaneler her zaman öyledir, Küçük Aslan. Ve her zaman yanlış yönde. Ama kendi şarkısını söyleyen adam, cennetin müziğini duyamaz.

Kendi sesimin tınısına aşık olursam, Tanrı'nın sözlerini nasıl duyabilirim?'

Greyhand'in sessiz güvenini hissedebiliyordum. Sarsılmaz inancını. Ölümlülerin övgüsüne ya da kendi lütunu çalmaya ihtiyacı yoktu — Yüce Tanrı'ya hizmet etmesi yeterliydi ve lanet olası Kurtarıcı, onun alçakgönüllülüğünü kıskanıyordum. Ama Talon konuştu, gözleri ustamızın üzerinde.

“O zaman ben anlatayım. Yannick bir akşam şarap içerken bana anlatmıştı.”

"Ah, ne kusursuz kaynaklar," diye alay etti Greyhand. "San Michon'daki bira bardaklarının etrafında sarhoşların dedikoduları."

"Ama Talon devam etti, hikayeye daldıkça sesi alçaldı. 'Bu, Greyhand'ın henüz çırak olduğu zamanlardı. Hikayeye göre, o ve ustası Loch Sídhe yakınlarındaki eski bir harabede beş soğukkanlı adamın saldırısına uğradılar. Ustası Michel pusuda öldürüldü ve Greyhand geri çekildi. Ama şafak vakti, tek başına geri döndü, onu koruyacak hiçbir şeyi yoktu, sadece kılıcı ve inancı. Ve o çukurdan çıktığında, beş kan emicinin külleri yumruklarına o kadar kalın bir tabaka halinde yapışmıştı ki, derisini göremezdin. Evet." Talon ustamıza başını salladı. "Greyhand."

"Mmf," diye homurdandı.

"İnkar etmediğin dikkatimi çekti, Efendim," dedim.

"Ne inkârı? Dedikoducular çoktan kararlarını vermişken mi? Bir dahaki sefere bu hikâyeyi anlatırken, Seraph, beni bir düzine öldür. Sayı daha yuvarlak olsun."

“‘Bu ağır bir yük, Efendim,’ diye gülümsedim. ‘Kahraman olmak.’

“‘Kahraman,’ diye alay etti. ‘Sözlerimi iyi dinle, genç adam. Kahraman olmak istemezsin. Kahramanlar, evlerinden ve ocaklarından uzakta, acı bir şekilde ölürler.’

“Alevlere baktım. Kim olduğumu düşündüm. Yaşlı Yannick'in başına gelen kaderi ve hepimizi bekleyen çılgınlığı. Greyhand ateşe tükürdü, alevler tısladı.

"Boş laf yeter. Yarın Coste'ye varacağız. Seni doğuran kasaba hakkında arkadaşlarına ne anlatacaksın, acemi?"

“Aaron bir yudum daha alırken tüm gözler ona çevrildi, yutarken yüzünü buruşturdu. Yine, bu piçin doğum gününe adım attığım düşüncesi midemde bir taş gibi hissettirdi.

"Coste, eyaletin en zengin kasabasıdır," dedi Aaron. "Servetini gümüş ve demirden kazanmıştır. Baron, imparator Alexandre'ın dostu ve sarayda gözde biridir. Kardeşim Jean-Luc, Avinbourg'daki Altın Ordunun kaptanıdır. Annem, İmparatorun ikinci kuzenidir. Ve bir de ben varım."

"'Geçen ay avımızdan biraz uzaklaştık,' dedi Greyhand. 'Belki de Coste surları içinde bizi Raven Child bekliyordur. Ve San Maximille Bayramı iki gün sonra. Kasaba şenliklere boğulacak, değil mi?'

"Aaron alaycı bir şekilde güldü. 'Baron de Coste ziyafet fırsatını asla kaçırmaz.

"'Öyleyse neşelen. Avımız bir bon vivant, parlak şeylere çekilen bir kuş gibi. Coste'nin gölgelerinde saklanıyorsa, ışığa çekilme fırsatı bulacaktır. Şimdi uyu. Karanlıktan korkma.' Greyhand bana uyarıcı bir bakış attı. 'Ve kahramanlık hayalleri kurma, Tanrı'ya sadık hizmet hayalleri kur.'

"Yatağa uzandık. Çıtır çıtır yanan ateşi dinleyerek soğuğu ve alevlerin karşısında uyuyan yılanı düşünmemeye çalıştım. Coste'de bizi neyin beklediğini bilmiyordum, Aaron'un San Michon'da başladığı işi bitirmeye çalışıp çalışmayacağını da bilmiyordum, ama avımızın yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Skyefall'daki avımız sırasında sabırsızlığımın galip gelmesine izin vermiştim ve bir daha başarısız olmamaya kararlıydım. Ama Greyhand'ın uyarısına rağmen, hala zaferin hayalini kuruyordum.

"Zafer, güzellik lekesi ile çerçevelenmiş bir gülümseme ve simsiyah saçlar."

II İSTİMSİZ MİSAFİRLER

"Ertesi gün, güneş batarken Coste'ye vardık. Şehir, Skyefall'dan bile daha görkemliydi; muhteşem bir şelalenin kıyısında oyulmuş koyu renkli taşlar ve soluk çatılardan oluşan güzel bir yerleşim yeriydi. Kış, şelaleleri henüz buza çevirmemişti, ama neredeyse buza dönmüştü; düşen suyun üzerinde asılı duran devasa buz heykelleri, elmas gibi parıldıyordu. Büyük şehir ikiye bölünmüştü, donmuş nehri üç köprü geçiyordu. Her şeyin üzerinde bir sırtta prenslik kalesi yükseliyordu, üzerinde iki çapraz savaş çekiciyle süslenmiş dört parçalı yeşil bir alanın bayrakları dalgalanıyordu - Coste ailesinin arması. Güçlü kapılardan geçerken, soğuğa rağmen tüm şehir şarkılarla çınlıyordu."

Jean-François sessizce kalemini masaya vurdu ve bir kaşını kaldırdı.

Gabriel iç geçirdi. "Şehit Maximille Bayramı, Elidaeni takvimindeki en büyük içki alemidir. Kurtarıcı'nın doğum ve ölüm bayramları olan Firstmas ve Wheelsday kadar ciddi olmasa da, yılın en önemli bayramlarından biridir. Maximille de Augustin, kime inanırsanız ona göre, ya Yüce Tanrı'nın emirlerini doğrudan ağzından alan bir savaş lorduydu ya da sadece keçi sikici bir deliydi. Her halükarda, Tek İnanç adına bir ordu kurdu ve Elidaen, Nordlund ve Ossway'in kontrolünü ele geçirdi.

"Savaşta gözüne bir ok isabet ederek öldürüldü, ki bu, Yüce Tanrı'nın Seçilmiş Kişisine uyarmayı gerektirecek bir şeydi. Ancak oğulları Sūdhaem ve Talhost'u fethederek, savaşan krallıkları tek bir imparatorluk altında birleştirdiler. Beş Katlı Taht'ı oluşturdular, Augustin hanedanını kurdular ve sevgili babalarını yedinci şehit ilan ettiler.

O günden beri, halk onun ölüm yıldönümünde bağırsaklarını parçalayacak kadar sarhoş oluyor.

"Aaron, surların dışına çıkarken üç köşeli şapkasını aşağı çekti, yakasını yüksekçe bağladı, kimse yüzünü göremesin diye. Bazıları bizi görünce şüphelendi, yanlarından geçerken tekerlek işareti yaptı. Diğerleri ise gözlerinde açlık ile bakıyor, derimizin altında yatan canavarı hissediyorlardı. Ama çoğu içkilerinin peşindeydi, pek aldırış etmediler. Coste, hayatımda gördüğüm en büyük şehirdi. Otuz bin insan burayı evi olarak görüyordu ve çoğu o gece sokaklardaydı. Bu kalabalığın içinde bir vampir saklanıyorsa, onu bulmak için en iyi köpekler bile yetmezdi.

"Ama ben kendimizi ondan daha iyi sanıyordum.

“O kapılardan geçerken, hayatımın ne kadar garip bir dönüş yaptığını fark ettim. Dokuz ay önce, uyurgezer gibiydim; geleceğin ne olacağına dair hiçbir fikri olmayan bir demirci çırağıydım. Ve şimdi, işte buradaydım, siyahlar içinde, gümüşle işlenmiş. İtiraf etmeliyim ki, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Av peşindeki genç bir aslan gibi, burnumu rüzgara doğru uzatmıştım. Avımızın izini henüz yakalayamamıştım ama en azından uyanıktım.

"Tepeyi tırmanan dolambaçlı yollardan geçtik, tıklım tıklım tavernaları ve gürültülü genelevleri geçtik. Aaron yukarıdaki kaleye başıyla selam verdi. 'Üvey babam her yıl bu akşam lordları için bir ziyafet verir. Bu salonlar bu gece Coste'nin en seçkinleriyle dolup taşacak.

"Yani dışarıda bekleyeceksin, öyle mi?" diye homurdandım. "Bütün gece bunu yazmak için uyanık kaldın, değil mi, köylü?"

"Ona Fathers'ı gösterdim ve de Coste sanki bir böceği öldürür gibi boynuna tokat attı. Böyle bir zamanda birbirimize tükürmenin aptalca olduğunu çok iyi biliyordum. Ama aynı zamanda bu gece Aaron'la baş başa kalabileceğimi ve ahırda bana düzenlediği saldırıdan sonra sırtıma bıçak saplamayacağından emin olamadığımı da biliyordum.

"Kavgayı kesin," diye homurdandı Greyhand. "Bu gece avda olacağız."

"Paltomu ve kılıcımı işaret ettim. 'Niyetimiz kurt dişlerini gösterene kadar koyunların arasında pusuda beklemekse, çoban gibi giyinmek pek akıllıca değil, değil mi?

Talon başını salladı. "Deri giysiler içinde dört parmak gibi göze çarpıyoruz."

"Eminim evin sahibinden uygun kıyafetler temin edilebilir." Aaron çenesini ovuşturdu ve iç geçirdi. "O halde gidip onunla konuşsak iyi olur."

“Atlarımızın nalları, yokuş yukarı tırmanırken kaldırım taşlarında çınlıyordu ve kaleye ulaştığımızda hava iyice kararmıştı. Kale kapısı hoş geldiniz diye açıldı, asma köprü indirildi. Duvarlarda meşaleler yanıyor, avludaki soğuk sisi aydınlatıyordu. Çelik zırhlar ve evin tabardlarıyla iyi donanmış silahşörler görebiliyordum. Coste ailesinin bayrağı surlarda gururla dalgalanıyordu, her yüzey parlak ve pırıl pırıldı.

“Ağır zırh giymiş bir gens d’armes subayı bizi karşılamak için dışarı çıktı. De Coste yakasını bile indirmeden, adamın gözlerinde tanıma gördüm. ‘Efendi Aaron…’

“”Hoş geldiniz, Capitaine Daniau. Oğlunuz nasıl?”

“İyi, efendim, teşekkürler.” Adam aramızda bakındı ve korku ile hafif bir nefretin karıştığı bakışlarından, bizim kim olduğumuzu *çok iyi* bildiğini anladım. “Aylardır ortalarda yoktunuz, Efendi Aaron. Bu kadar geç geldiniz de, hem de böyle bir grupla?”

"Annemle konuşmam gerekiyor."

"Şölen hazırlıkları var, efendim, korkarım gelemez..."

“Korkarım yokluğumda terbiyeniz bozulmuş, Kaptan.” Sarışın lord daha dik oturdu, her zamanki kibir ve özgüven karışımı her halinden belli oluyordu. “Château de Coste'da, malikanede doğanların hizmetçiler tarafından sorgulanması alışkanlık haline gelmedi, değil mi?”

“Affedin beni, efendim. Ama babanız, eğer gelirse diye bir mesaj bırakmıştı…”

Aaron yaklaşınca adamın sesi kesildi, gözlerinde bir avcı parıltısı vardı. *"Anneme haber verin, onu görmek istiyorum, Kaptan."*

Adamın yüzü gevşedi, gözleri dondu. 'Hemen, efendim.

"Atlarımızı ahıra götürün. Boşta duran adamlarınız varsa nöbet tutsunlar. Bu gece efendinizin evine ölümcül bir tehlike geliyor, Daniau. Ve göğsünde gümüş takı yok."

“Aaron'un eski bir palto giymiş gibi asilzade rolüne girmesini izledim ve onda sevmediğim tüm özellikleri hatırladım. O adamlara sanki onlardan üstünmüş gibi emirler yağdırıyordu ve buna inandığından hiç şüphem yoktu — *hem* onlara *hem de* bana. Bu herif bir yılan. Hayır.

Avda olsak bile fark etmezdi — ona bir daha beni ısırma şansı verirsem lanetlenecektim.

On dakika sonra, Coste kalesinin büyük giriş salonunda, güzel duvar halıları ve mermer heykellerle çevriliydik. Geniş bir merdiven yukarıya çıkıyordu ve solumuzda, süslü ve hizmetkarlarla dolu güzel bir balo salonu görünüyordu. Uzun masalar soluk keten örtülerle donatılmıştı ve ötesinde, dört kişilik bir şarkıcı grubu, kan ağacı ve parlak sedef ile süslenmiş dans pistinin üzerinde prova yapıyordu.

Skyefall'un zenginliği beni mide bulandırmışsa, buradaki zenginlik midemi kaldırıyordu. Böyle bir yerde büyümek nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyordum. De Coste'nin her sabah kahvaltıdan önce Mothermaid'in sikini emmiş gibi davranmasına şaşmamalı.

"Oğlum?"

Aaron başını kaldırdı ve tüm gerginliğinin kaybolduğunu gördüm. Merdiven sahanlığında, güzel bir zümrüt yeşili elbise giymiş, başının üstüne muhteşem bir pudra peruk takmış, heybetli bir kadın duruyordu. Kırk yaşlarında, pudra ile soluklaştırılmış, gözleri Aaron'unki gibi parlak maviydi.

"Anne," diye fısıldadı.

"Aaron!" diye bağırdı kadın, aşağıya inip oğlunun kollarına atıldı. Onu sıkıca sararken kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu, sanki dans eder gibi yerinde dönüyordu. "Ne zaman geldin?"

“Az önce. Greyhand Usta'yı hatırlıyor musun? Bunlar benim yoldaşlarım, anne. Seraph Talon de Montfort ve Gabriel de León.”

“Baronne hepimize mükemmel bir reveransla selam verdi. ‘Sevgili oğlumun silah arkadaşları bu sarayda her zaman hoş karşılanır. Ama San Maximille ve Mothermaid’e şükürler olsun, seni bu kadar çabuk göreceğimi sanmıyordum, oğlum. Böyle bir nimeti hak etmek için ne yaptım?’

“‘Gerçekten de ne?’ diye alçak ve boğuk bir ses geldi.

“Yukarıdaki merdiven boşluğuna döndüm ve bir adamın daralmış gözlerle buluşmayı izlediğini gördüm. Baron de Coste, en kaliteli kesimden yeşil bir frak, ipek çorap ve gömlek giymişti. Soğuk bir otorite yayıyordu ve altın süslemeli parmaklarından zenginlik damlıyordu. Ancak ne kadar kurşun rengi boya sürülürse sürülsün, yanaklarında patlamış kılcal damarları ve çilek gibi şişkin burnunu gizleyemiyordu.

"Bir ayyaşın yanında büyüyen bir çocuk, başkalarını kolayca tanır ve ben de Baron'u gördüğüm anda onun bir alkolik olduğunu anladım. O, alkolün etkisiyle şişmanlamış, bir balina gibi dalgaların arasında yuvarlanan türden biri değildi. Hayır, Aaron'un üvey babası, hastalığı onu içten içe yiyip bitiren türden biriydi. Baron de Coste, iyi giyimli bir iskeletti ve Aaron'a açıkça küçümsemeyle bakıyordu.

"Bu gecenin bu saatinde buraya ne işin var, piç kurusu?" Yumuşak bir alaycı gülümsemeyle sayımızı kontrol etti. "Ve Tanrı aşkına, seni benim kapıma bir sürü melez domuz sürüsü getirmeye ne hakla cesaret ettin?"

"Baron de Coste." Greyhand eğildi. "Tekrar görüşmek ne güzel, seigneur. Özür dilerim..."

"Senin özrüne de, arkadaşlığına da ihtiyacım yok, melez," dedi Baron. "Geçen sefer geldiğinde seni sarayımda ağırladım, çünkü bu köpeği benden aldın. Şimdi onu geri mi getiriyorsun?"

"Baron, biz başrahibimizin emriyle buradayız." Talon eğildi. "Bu akşamki ziyafetinde hoş olmayan bir misafiriniz olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

"Birkaç tane var gibi görünüyor."

"Bir vampir," dedi Aaron. "Aylardır takip ettiğimiz biri."

“De Coste'nin annesinin gerildiğini gördüm. Ama Baron'un kendisi etkilenmemiş gibiydi. “O, anneni kirleten o olamaz, piç kurusu. Tecavüzcü baban yıllar önce hak ettiği cehenneme gönderildi. Seni de aynı şey bekliyor, sanırım.”

"Bir kadın," diye cevapladı Aaron, yılmadan. "Cinayetle lekelenmiş, aylardır Godsend'in sınırlarında dolaşan bir ancien. Misafirleriniz tehlikede olabilir." Annesine baktı. "*Sen* de tehlikede olabilirsin."

De Coste gözlerini tekrar Baron'a çevirdi. Çenesi meydan okurcasına sıkılmıştı ve daha dik durarak gururlu bir genç lordun duruşunu takınmıştı. Ama onun hakkında nefret ettiğim tüm şeyleri tekrar hatırlamama rağmen, o küçük pisliğin duruşunun gerçekte ne olduğunu görebiliyordum. İçindeki korkuyu gizlemek için bir maske. Onda hissedebildiğim bir korku

nefes almam kadar kesindi. Her şeye rağmen, Aaron de Coste üvey babasından korkuyordu. Korkuyordu ve onu tamamen nefret ediyordu.

"Baron, kağıt kesik gözleriyle bizi süzdü. Dudakları kıvrıldı. "Peki öyleyse. En iyisi içeri girseniz iyi olur."

III

FARKLI TATTA BİR SORUN

Baron de Coste'nin büyük kalesi ağzına kadar doluydu, tavus kuşları ve tavukları geçit töreni yapıyordu. Yeşil tabardlar ve asil kıyafetler giymiş şövalyeler, tüylü şapkalar ve kadife kumaşlar. Kurşun rengi yüzleri ve kanla kızarmış yanakları, metrelerce eski damask, şifon ve krep kumaşlarla sarılmış hanımlar ve genç kızlar. Ve sonra biz vardık.

“Baron, bize nazikçe kıyafet ödünç vermişti, ama Greyhand, Talon ve beni misafir değil, hizmetçi gibi giydirmişti. Ben basit siyah bir ceket ve dar, soluk renkli çoraplar giymiştim, saçlarım uzun bir örgüyle bağlanmıştı. Altında saklayabileceğim tek silah, gümüş çelik hançerim ve iki gümüş bombaydı.

Greyhand, baronun kapısına gelen konukları izleyen bir uşak kılığına girmişti ve Archer, efendisine her zaman yardım eden şahiniyle gökyüzünde süzülüyordu. Seraph Talon, Luncóit gizlice içeri girmeye çalışırsa diye kale içinde devriye gezen evin silahşörlerinden biri gibi giyinmişti. Aaron elbette soylu kıyafetleri giymiş, annesinin koluna girmişti. Ve ben de balo salonunda onunla birlikte, lanet olası içkileri servis ediyordum.

“İkiliyi odada dolaşırken izledim, gözlerim Baronne de Coste'de takıldı. Aaron, onun tecavüzünün sonucu olmasına rağmen, oğluna açıkça düşkündü. Onu izlerken, kendi annemi düşündüm. Ve babamı.

“O, onun için neydi? Sevgili mi, kurban mı?

“Ve sonunda, bu beni ne yapıyordu?

“Rêvre ve beyaz haşhaş dumanı havada asılı duruyordu, altın süslemeli hanımların parfümüyle karışmıştı. Minstrel şarkıları, kristal üzerine altın kaplı parmakların melodisiyle, acımasız kahkahalar ve keskin iğnelerle karışıyordu. Şarap, günlerin ölümünden bu kadar zaman geçtikten sonra, altın kadar nadirdi, ama

su gibi akıyordu. Aç reptillerle çevrili, kanlı bir nehirde yüzdüğümü hissettim.

“Ama Marianne Luncóit'ten hiçbir iz yoktu.

“'Çok sıkıcı, değil mi?

"Dumanlı sese gözlerimi kırptım ve sıkılmış bir ifadeyle bana bakan güzel bir demoiselle gördüm. Yeşil ipek giymişti, korsesi vücudunun kıvrımlarını mükemmel bir kum saati şekline sokmuştu. Uzun saçları sonbahar yaprakları kadar altın renginde, gözleri eski gökyüzü kadar maviydi.

"Ne sıkıcı, mademoiselle?"

"Bütün bunlar." Kız etrafımızı işaret ederek elini salladı. "Aynı yaşlı insanlar, aynı eski sohbetleri. Tıpkı geçen yılki gibi. Ve ondan önceki yılki gibi." Uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tabii, sen hariç."

Tepsimi uzattım. "Size bir içki ikram edebilir miyim, mademoiselle?"

“Kız bir bardak aldı, ama kaşlarını kaldırdı. ‘Hadi ama. Sen de benim kadar hizmetçisin. Bugün Aaron ve diğerleriyle birlikte geldin. Somurtkan adam ve yağlı bıyıklı zayıf adam. Kimsin sen?’

“Ben de ona aynı şeyi merak ediyordum, ama iyi bir hizmetçi gibi gözlerimi yere indirdim. “Önemli biri değil, mademoiselle.”

“‘Hmm.’ Burnunu çekti. ‘Bunu *ben* karar veririm.’

“Bana bir kez daha bakarak, genç hanım cilalı topuklarıyla dönüp kalabalığın içine kayboldu. Kafamı salladım ve gözlerimi kalabalığa çevirdim. Baron de Coste’nin balo salonu, beklediğim gibi, her türden insanla doluydu: utangaç saf kızlar, yakışıklı çapkınlar. Sarhoş lordlar ve sırıtkan yılanlar. Elim, kalbimin tam üzerinde, ceketimin iç cebine, oraya katlanmış azizler günü hediyesine kaydı. Astrid'in benim için çizdiği portre. Etrafım eski kadife ve saten giysiler, balina kemiğinden korseler ve altın kolyelerle süslenmiş güzellerle çevriliydi. Ve aklıma gelen tek kız, basit bir acemi beyaz elbisesi giymişti.

"Onu özledim.

“Ziyafet sona ermiş, eğlence başlamıştı, çiftler güzel şarkılar eşliğinde dans pistinde dans ediyorlardı. Baron de Coste lordlarının arasında oturmuş, kahkahaları havayı paslı bıçaklar gibi kesiyordu. Saatler

geçmişti ama hala avımızdan hiçbir iz yoktu. Ama şimdi, odanın diğer tarafına baktığımda, başka türlü bir sorunla karşılaşabileceğimi fark ettim.

“Baronne de Coste, yüksek soylu hanımların oluşturduğu bir buket içinde duruyordu. Aaron annesinin yanından kurtulmuş ve şimdi güzel genç kadınlarla çevrili yuvarlak bir masada oturuyordu. Kadınlar, yakışıklı altın saçlı genç lordun dönüşüne büyülenmiş, ipeksi ve gülümseyen yüzlerle ona akın ediyorlardı. Ama bir kadeh daha içip yanaklarının kızardığını görünce, hiç şüphe kalmadı.

De Coste sarhoş oluyordu.

"Buna inanamıyordum. Burada, şimdi mi? Hafif bir küfür mırıldanarak dans pistini geçtim ve sessizce, somurtarak masasının yanına geldim.

"Ah, harika." Genç kızlardan biri tepsimi yağmaladı, kalan tüm içkileri aldı ve mutfağa doğru başını salladı. "Daha getir, garson. Ve çabuk ol."

De Coste bana baktı ve gülümsedi. "Madem Monique'i duydun, köylü."

"O şımarık veledi özel bir yere sürükleyip biraz akıl vermek için can atıyordum. Ama bunun tamamen boşuna olacağı belliydi, sonuçta hala Hunt'taydık. Bu yüzden, olay çıkarmak yerine, ipeksi kıyafetli kalabalığa en nazik selamımı verdim - ki o kadar da nazik değildi, sakın sakın - ve en çarpık gülümsememi, ki Ossian vergi tahsildarı kadar çarpık olduğuna eminim.

“Affedersiniz, hanımefendiler. Baron'dan Lord de Coste'ye bir mesajım var.”

"Kadınlar Aaron'a şüpheyle baktılar ve o, bebek mavisi gözlerini dramatik bir şekilde devirdikten sonra, izin isteyerek onları gönderdi. Sürü duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledim, sonra onun yanına oturdum, yüzüme nazik bir gülümseme takınarak ağzımdan sanki bir yudum sidik varmış gibi tükürdüm.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

“Aaron bir yudum daha yuttu. ‘Ne sorun var, zayıf kanlı?’

“‘Avdayız ve sen ayakta duramayacak kadar sırılsıklamsın!’

"Saat geç oluyor, ama Luncóit'ten hala haber yok. Sanırım engerek, peşindeki köpeklerin kokusunu aldı. Evet, lanet olası bir içki içiyorum.

içki içiyorum." Aaron'un gözleri etrafımızdaki eğlencecileri dolaştı, sonra yan gözle bana baktı. "Bu arada, o çoraplarla çok komik görünüyorsun."

"Fark ettiğin için çok naziksin, pislik."

“Alaycı gülümsemesi genişledi. ‘Eğer teselli olacaksa, kuzenim de fark etti.’

Aaron'un bakışlarını takip ettim ve bir grup güzel genç kadınların, dalgalanan yelpazelerinin arkasından beni izlediklerini fark ettim. Aralarında, o sonbahar saçlı kızı tekrar gördüm, dikkatli mavi gözleriyle bana bakıyordu. Odaya bakındığımda, başkalarının da bize baktığını gördüm — kanımızdaki avcı içgüdüsü, dikkatleri bize çekiyordu. Bu insanlar bizim ne olduğumuzu bilmiyorlardı, ama kalplerinde *bir şey*, bizim onların türümüz olmadığımızı söylüyordu.

"Véronique bütün akşam boyunca senin düzgün baldırlarına bakıp durdu." Aaron kadehini kaldırdı ve sonbahar rengi saçlı kız da ona karşılık olarak kadehini kaldırdı ve tatlı bir gülümsemeyle "Babası sarhoş olup farkına varmadan bir teklif bekleyin. O küçük sürtüğü çok seviyorum. Aile ailedir. Ama onun gibiler hizmetçilerle yatmayı *çok* severler."

“Onun gibiler mi?”

“‘Zavallı zengin kız.’ Aaron içini çekti ve etrafına bakındı. ‘Hepsi.
Ne klişeler.

“De Coste şarabını bitirirken dişlerimi sıktım, gözlerim üvey babamın üzerindeydi. Baron de Coste lordlara müstehcen bir hikaye anlatıyordu ve soylular, eğitilmiş köpek yavruları gibi, işaret verince gülmekten boğuluyorlardı. Aaron tiksintiyle başını salladı.

"*Özellikle* o."

"Endişe yaratmak istemem." De Coste'nin boş kadehine başımı salladım. "Ama benim gözümle, sen ve üvey baban çok benzer bir tavır sergiliyorsunuz."

"Dikkatli ol, zayıf kanlı." Aaron bana baktı, sesi kötülükle doluydu. "O piçin çatısı altında büyümek ne demek bilmiyorsun."

"İpek çarşaflar. Her isteğine amade hizmetkarlar. Eminim tam bir işkenceydi." "Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

“Seni *çok iyi* tanıyorum, de Coste. Bu insanlara arkalarından tükürüyorsun, ama en kötüsü sensin. Herkesten ve her şeyden üstün olan asilzade velet. Etrafındakilerden daha kötü davrandığın tek insanlar, senden aşağıdakiler.”

“O zaman, ilk aşkımın senin gibi bir sıradan insan olduğunu öğrenmek seni şaşırtır mı?”

"Lanet olası klişelerden bahsetme," diye alay ettim. "Sırf sen sefil bir hayat sürmeye karar verdin diye..."

"Ağzını kapayın," dedi Aaron, yumruğunu masaya vurarak.

“Masadaki bardaklar sallanınca birkaç soylu dönüp baktı. Aaron onlara prens gibi gülümsedi ve onlar kendi işlerine dönene kadar kadehini kaldırdı.

"Sacha'yı *seviyordum*," diye tısladı. "Okyanusun gökyüzünü sevdiği gibi." Bakışları Baron'a döndü, öfkeyle parıldıyordu. "Ve bir gece, asil üvey babam sarhoşken bizi birlikte yakaladı. Beni *düşük sınıftan bir fahişeyle* birlikte bulduğu için öfkelenerek, kadehini alıp beni neredeyse öldüresiye dövdü. Ama Sacha için *neredeyse* yoktu."

"Baron'a dehşetle baktım. 'Onu öldürdü mü?

"Benim damarlarımda kan olmasaydı ben de ölebilirdim. O gece annem bana kim olduğumu söyledi. *Sakın* beni o piç kurusu de León'la karşılaştırma. *Asla*."

"Aaron'a baktım; bu kıskanç, asilzade pisliği, nefret ettiğim adam. Soluk kan laneti dışında hiçbir ortak yanımız olmadığını sanıyordum. Ama görünüşe göre, Aaron ve benim bir ortak yanımız daha vardı: ikimiz de bizi yetiştiren adamlardan nefret ediyorduk.

“Yine de ona karşı çok az şefkat duyabiliyordum. Bu pislik, kıskançlığı yüzünden Rahibe Aoife'nin ölümüne neden olmuştu. Ona sempati duymak yerine, ikiyüzlülüğüne karşı sadece öfke hissediyordum.

"Öyle olsa bile, de Coste, Greyhand buraya gelip seni sarhoş halde görürse, seni lanet olası ayakkabılarından bile çıkarır."

"Benim iyiliğimi mi düşünüyorsun?" Aaron başka bir kadeh uzattı. "Çok duygulandım."

"Şarabı elinden kaptım. "Senin iyiliğin umurumda değil, kendini beğenmiş pislik. Ama biz Hunt'tayız. Senin sakarlığın benim ölümüm olabilir."

“"Oh hayır. Bu çok *korkunç* olurdu.”

“Hoşuna giderdi, değil mi? Avımız seni zahmetten kurtarsa? Seni tanıyorum, piç kurusu.”

Aaron gözlerini devirdi. "Tanrım, şimdi ne diye mızmızlanıyorsun?"

"Ben tısladım, suçlama durduramadan ağzımdan kaçtı. 'Seni gördüm.

Seni *gördüm*.

"Beni ne gördün?"

“Yine, bu sorunu şimdi ortaya çıkarmak aptalca olduğunu biliyordum. Ama çok öfkelenmiştim. Ve bu alçak bana kin besliyorsa, bunu kesin olarak bilmek istiyordum. Onun, benim bildiğimi *bilmesini* istiyordum.

"La Cour ve o sefil herifler tarafından ahırda saldırıya uğradığım gece," diye tükürdüm. "Aoife'nin *öldürüldüğü* gece. Seni silah deposundan lanet bir hırsız gibi gizlice çıkarken gördüm. La Cour'un birkaç dakika sonra kaçtığı silah deposundan. Tesadüf mü?"

"Sözlerimin etkisini gördüm, Aaron'un gözlerinde kusursuz bir öfke parladı. Bir an için, ceketinin içindeki gümüş bıçağı çekeceğini sandım. Yüzünde bunu görebiliyordum, Tanrı şahidimdir.

“Bu piç kurusu beni *öldürmek* istemişti.

“Ama sonra…

“Sonra …

“Onu hissettik.”

IV
KUZGUN ÇOCUK

“Sessiz bir günün sonunda uyku gibi üzerime çöktü. Boynumun arkasında bir ürperti hissettim. Aaron da bunu hissetti ve o genç kızlar grubuna doğru baktı. Ve onların arasında, daha önce kimsenin olmadığı bir yerde, sanki gölgelerden ortaya çıkmış gibi bir siluet duruyordu.

“O sessizlikti. Düşen ölü yapraklar gibiydi. Dans pistinde yavaşça yayılan kan kırmızısı bir lekeydi ve kalbimi durdurdu. Çıplak tenine damlayan sıcak balmumu. Açık, arzulu ağzına sevgilinin dilinin ilk dokunuşu.

Kızıl giysiler giymişti. Uzun ve geniş dantelli, korseli bir elbise, sanki kanla kaplanmış bir gelin gibi. Cildi, etrafındaki kadınlar gibi sadece soluk renkte boyanmış değildi, en ince alabaster kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Saçları yanan alevler kadar kırmızıydı, çıplak omuzlarından ve ince belinden aşağıya dökülüyordu. Ve balo salonunun titrek ışığının kenarında dans edenlere bakıyordu, gözleri cehennemin çukurları kadar siyahtı.

"Yüce Tanrım..." diye fısıldadım.

“Daha önce yüksek kanlılar görmüştüm, oui. Ama onun gibi birini *hiç görmemiştim*. Eğlencecilerin arasında dolaşıyor, dikkatini çektiği kişileri büyüleyerek, diğerlerinin arasından duman gibi geçip gidiyordu. Kimse onun geldiğini haber vermemişti ve ben, belki de o *hep* oradaydı, bekliyordu, izliyordu diye düşündüm. Ondan gözlerimi alamıyordum, ama bakarken bile karnımı korku kaplıyordu. Bu şey, etrafındaki insanlara sadece 'sonsuzluğu' anlayanların sahip olabileceği bir soğukluk ve acımasızlıkla bakıyordu.

"Bizi gördüğünde, insanları görmedi. *Yiyecek* gördü.

"Ve solgun bir kız gördüm," diye bir fısıltı duyuldu arkamızdan. "*Gözleri gece yarısı kadar siyahtı ve teni kış kadar soğuktu, ve..."*

kollarında, uyuyan her bebeğin, titreyen her çocuğun kabuslarını taşıyordu, uyanık dünyaya olgun ve dolulukla gelmişti.

"*Ve onun adı Ölüm'dü,*" diye fısıldadı Aaron.

“Arkamızdaki gölgelerde duran Greyhand'e baktım. Soluk yeşil gözleri, yeni gelen kişiye sabitlenmişti, görünüşe göre çoktan içtiği kutsal pipo yüzünden gözleri kan çanağına dönmüştü. ‘Ağıtlar Kitabı ona haksızlık ediyor, değil mi?

"Yolda duyduğumuz hikayeler de öyle." Ağzım kül gibi kurumuş, vampire tekrar baktım. "Yüce Kurtarıcı, böyle bir şey görmedim."

"Ancien." Greyhand başını salladı. "Gök kubbenin altında daha tehlikeli bir av yok."

Sessizce, canavarın kalabalığın arasından sızmasını izledik ve etrafındaki tüm dünya renksiz görünüyordu. Yakışıklı bir züppe onun önünde eğildi; bir sinek örümceği dansa davet ediyordu. Vampir güldü, beyefendinin onu dans pistine çekmesine izin verdi, beyefendinin içinde bulunduğu tehlikeyi tamamen fark etmeden. Sadece bedeni değil, ruhu da.

"Talon bize katıldığında Aaron ve ben ayağa kalktık. Seraf, vampirin dansını izlerken yanakları kızarmış, gözleri de kan kırmızısı olmuştu. 'Yüce Tanrım, ne canavar ama.

"Burada çatışmaya zorluyoruz..." Aaron balo salonuna bakındı, önce güzel kuzenine, sonra da sarışın annesine baktı. "Bu odadaki herkesi tehlikeye attık."

"Onlar zaten tehlikede," diye cevapladım, gözlerim hala avımızdaydı.

"De Coste haklı," dedi Talon, hızlı nefes alıp vererek. "Şimdi onu gördüm... Burada kavga çıkaramayız. Kalabalık bir salonda böyle bir şeytanla dans etmek katliama davetiye çıkarmak demektir."

"O zaman planın ne, Seraph?" diye sordu Greyhand.

"Marianne avlanmak için burada," diye cevapladı Talon, kan kırmızısı gözleri hala vampirin üzerinde. "Bekleyeceğiz. İzleyeceğiz. Örümcek kurbanını seçtiğinde, onu ağını ördüğü yere kadar takip edeceğiz ve güneş doğduğunda Tanrı'nın çekici gibi üzerine çökeceğiz."

“Buna kaşlarımı çattım. “Onun misafirlerden birini almasına izin mi vereceğiz? Bu günah değil mi?”

"Greyhand etrafımıza tedirgin bir şekilde bakındı. 'De León önemli bir noktaya değindi, Seraph.

"İyi bir avcı, avının iştahını ona karşı kullanır. İstek bir zayıflıktır. Ona bak, Greyhand. Bu canavar karanlıkta yüzleşmek için çok tehlikeli."

karanlıkta yüzleşmek için çok tehlikeli.

"Onu aç bırakırsak daha az tehlikeli olur, değil mi?" diye sordum.

"Burada niyetimizi belli etmek *herkesi* tehlikeye atar, bok herif," diye tükürdü Talon. "Bu darbeyi vururken ıskalamamalıyız. Bu gece bir koyun kaybetmek, ileride binlerce kişinin hayatını kurtaracak. Yüce Tanrı günahımızı bağışlayacaktır."

“Greyhand'e baktım ve bu fikrin ustamda da benim kadar rahatsız edici olduğunu gördüm. Ama Talon, Ordo hiyerarşisinde bir seraph'tı ve Greyhand sadece bir frère'ydi.

"Efendim..."

"Seraph konuştu. Emred edildiği gibi yapacaksın, Acemi."

“Ağzımda demir tadı vardı. Karnımda soğuk bir korku birikiyordu. Ama Skyefall'da Av'da Greyhand'e bir kez itaatsizlik etmiştim. Bir daha yapmaya cesaret edemedim. ‘Evet, Efendim.’

"Sence bizi işaretledi mi?" diye sordu Aaron.

"Henüz değil," diye mırıldandı Greyhand. "Ama cesedin etrafında sinekler gibi durmak, onu davet etmekten başka bir şey değildir. De Coste, ayakçıların toplandığı yere git. Soğukkanlı, kölesi tarafından çekilen bir el arabasıyla geldi. Kölesi, koyu sakallı bir Ossianlıydı. O Ilon cazibeni kullan ve onların yaşadıkları yeri öğrenmeye çalış. Dikkatli ol. Eğer bizi fark ederlerse, eve dönmezler."

Aaron başını salladı, dili hâlâ biraz peltekti. "Kuzular kadar uysal, efendim."

“De León, girişe yakın bir yerde bekle. Seraf ve ben yanları koruyacağız.”

Talon uzaklaşırken kolumu tuttu. "Unutma, melez, bu şey bir Ironheart büyüğüdür. Sana bakarsa bile, sana öğrettiklerimi unutma. Emek, yorgun ayaklar ve ev işlerinin zorluğunu düşün. Bunlardan bir duvar ör ve sırlarını içine sakla."

"Kan adına, Seraph."

“Boş tepsimi taşıyarak kalabalığın arasına karıştım. Aslında içim kan olmuştu. Bu yaratığın şimdiye kadar karşılaştığım tüm düşmanlardan daha ölümcül olduğunu biliyordum; en güçlü olduğu gece saldırırsak

hepimizi katledebileceğini biliyordum. Ama bu zavallı boyalı aptallardan birini tuzağımıza yem olarak kullanacağımız düşüncesi midemde bir taş gibi duruyordu.

Soğukkanlı yaratığın odayı dolaşıp etrafındakileri büyülediğini izledim. Bu insanlar aralarında kötülüğün varlığından habersizdi, aksine, ateşin etrafındaki kelebekler gibi ona çekiliyorlardı. Ama girişte nöbet tutarken, benim gibi balo salonunu gözleyen başka birini fark ettim. Benden birkaç yaş küçük, siyah kadife ve inci ipliklerle giyinmiş, koyu saçlı bir genç. Marianne'in oğlu rolünü oynayan kişi, fark ettim.

“Adrien.

“O çok yakışıklıydı. Zamansızdı. Gözlerimiz buluştuğunda, zihninin benim zihnime dokunduğunu hissettim, ilk öpücük kadar nazik. Çok garip bir duyguydu, sanki soğuk parmak uçları kafatasımın yumuşacık kubbesini okşuyordu. Talon'un bana öğrettiği gibi düşüncelerimi bastırdım, ayaklarımın ağrımasından ve soyluların kaba tavırlarından şikayet ettim. Ama o şeyin gözleri, ceketimin altındaki silahlara kaydı. Bir terslik olduğunu anlayabilmişti — belki ne olduğumu değil, ama kesinlikle sıradan bir koyun olmadığımı.

"Dans pistine baktı, karanlık gözleri onu yaratan kişiye sabitlenmişti. Marianne Luncóit'in tavırları hiç değişmemişti, ama onun çocuğuyla hızlıca bakıştığını gördüm. Aralarında bir şey geçti ve onun siyah gözleri bana düştü, sanki Tanrı'nın huzurunda çıplak ve çıplak kalmışım gibi *hissettim*.

Adrien tek kelime etmeden, bir bıçak gibi kalabalığın arasına karışarak ortadan kayboldu. Greyhand'e, Seraph Talon'a baktım, peşinden gitmeli miyim yoksa yerinde kalmalı mıyım bilemedim. Marianne hareketlenmişti, kolunda büyülenmiş bir genç kızla, konuklar önünden su gibi ayrılırken kapılara doğru ilerliyordu.

“Ustam bana sadece izlememi söylemişti. Talon, avımızı yere düşene kadar takip etmemizi emretmişti. Kendimi kanıtlamak istiyordum. Gümüş Tarikatı'nın bir üyesi olmak istiyordum ve Skyefall'daki itaatsizliğim, garip kan bağımın ortaya çıkmasından sonra, zaten uçurumun kenarında dans ettiğimi biliyordum. Ama bu canavarın yaklaşmasını izledim ve kollarında tuttuğu kızın saçlarının sonbahar yaprakları kadar altın renginde olduğunu gördüm.

“Aaron'un kuzeni. *Véronique*.

“O anda kız kardeşim Amélie aklıma geldi. Astrid'e verdiğim sözü hatırladım: Eğer bir anne daha annemin çektiği acıyı çekmesin diye elimden bir şey gelirse, bunu seve seve yapardım. Kahraman olmak istemiyordum. Aptal da olmak istemiyordum. Ama avladığımız bu canavarlar gibi olmak da istemiyordum.

“Véronique daha on beş yaşındaydı. Amélie de şimdi o yaşlarda olurdu. Belki de onun lanet olası adını bilmesem, geri dönüp *bir kez olsun* bana söyleneni yapabilirdim. Ama bu kızın önünde koca bir hayat vardı. Ya da hiç hayat yoktu.

"Tanrım, yardım et" diye fısıldadım. "Lütfen yardım et."

Sonra elimde ve göğsümde yanıcı ve gümüş rengi bir sıcaklık hissettim. Avucuma baktığımda, yedi yıldızımın parlamaya başladığını gördüm. Yayılan sıcaklığa sarıldım ve kafamı Yüce Tanrı'ya dualarla doldurdum. Sülük yaklaşıyordu ve yoluna çıkarsam beni buz gibi parçalayacağını biliyordum. Ama boynumda Tanrı'nın nefesini hissedebiliyordum, cildimde gümüş gibi yanıyordu. Ceketimin içine uzanıp gümüş çelik hançerimi çıkardım ve yakamı gevşettim. Ve avucumu soğuk, mavi-beyaz bir ışıkla yanarak vampirin yoluna çıktım.

"Dur. Yüce Tanrı'nın adına."

"De León!" Talon kükredi. "*Lanet olsun* sana, çocuk!"

Vampir gözlerini kısarak bana baktı. Müzik kesildi, etrafımdaki insanlar nefes nefese kalmıştı. Elimden yayılan soluk ışıkta, boğazımda duran Luncóit birdenbire o kadar da güzel görünmedi. Canavar konuştu, ama sesinin sadece kafamın içinde mi yankılandığını anlayamadım.

“‘Senin Yüce Tanrın benim üzerimde hiçbir gücü yoktur, evlat.

Daha önce zihnimde o çocuk varlığının yumuşak baskısını hissetmiştim, ama şimdi düşüncelerimi karıştıran bir çekiç darbesi hissettim. Greyhand ve Talon kalabalığın arasından ilerlerken, onu dışarı çıkarmak için geri itmeye çalıştım. Vampir bana doğru bir adım attı ve avucumdaki ışık o kadar parladı ki, onu geri çekilmeye zorladı. Véronique gözlerini sertçe kırptı, gözlerindeki büyü yok oldu ve canavarın demir gibi sıkı tutuşunda küçüldü.

"Onu bırak!" diye bağırdım. "Kurtarıcının kanı adına, sana emrediyorum

'

"Luncóit'in içindeki karanlık öfkenin derinleştiğini görebiliyordum.

bana doğru bir adım daha attı. Bu, yüzyıllar kadar eski bir yaratıktı.

onun yanında bir böcek gibiydim. Yine de, Tanrı'nın yanında, bin fit boyunda duruyordum. Önünde parıldayan ışık, arkasında Talon ve Greyhand'in hücumu ile vampir, Véronique'i bir bez bebek gibi duvara fırlattı. Ben çığlık atarak daldım ve kızı havadan yakaladım, ancak bu kuvvet ikimizi de geriye doğru taşa çarptı. Vampir bulanık bir hareketle izleyenleri kenara itip balo salonunun pencerelerini kırarak dışarı fırladı. Greyhand ve Talon onun peşinden geceye doğru uçarken, kırık camlar yere yağmur gibi yağdı.

"Cinayet!" diye bir çığlık duyuldu. "Tanrı aşkına, cinayet!"

“Kafamı sallayarak kendime geldim ve etrafıma bakındım. Evdeki silahlı muhafızlardan biri, kollarında bir hizmetçi kızın cesediyle salona sendeleyerek giriyordu. Kız ölmüştü, kül gibi solgun ve boğazında iki delik vardı. Etrafımdaki kalabalık dehşet içinde nefesini tuttu.

“‘Önemli kimse yok, ha?’ Véronique kollarımda inledi.

Şaşkın kızı kontrol etmek için bir an durduktan sonra, efendim ve Talon'un peşinden kırık pencereden uçarak peşlerine düştüm. Aaron'u arabaların yanında, uzun boylu, sakallı bir adamla boğuşurken görebiliyordum. Greyhand, şaşkın askerlerin arasından geçerek avluya daldı, Talon da arkasında, ikisi de içtikleri kutsal içkiyle şahinler gibi hızlıydılar. Aaron'un yanına koşarak, hançerimin kabzasıyla kölenin kafasına vurdum, böylece lordun adamın kolunu kilitleyip yere fırlatmasını sağladım. Aaron'un ceketinin kanla ıslandığını gördüm. İçkiden beceriksiz olan lord, bıçaklanmayı hak etmişti. Ama acıdan çok öfkeli görünüyordu.

"Lanet *olası piç!*" diye tükürdü, kölenin kafasına botunu koyarak. "İyi misin?" diye nefes nefese sordum, kanlı giysilerine bakarak.

"Korkak köle, gevşek ol." Kanlı eliyle göğsünü bastırarak yüzünü buruşturdu. "Orada ne oldu böyle?"

“Luncóit beni gördü… Yani, ben…”

“De Coste gözlerime baktı. ‘Oh, Denizkızı, de León, sen lanet olası *yapmamalıydın*…’

“Midemi bulandırdı. Pişman değildim, ama itaatsizliğimin beni yine boka batırdığını biliyordum. Hızlı ayak sesleri duydum, biri boğazımı tuttu. Arabaya geri fırlatıldım, gözlerim karardı. Bir yumruk karnıma çarptı, bir diğeri

kafamın yan tarafına vurdu, çenem neredeyse yerinden çıkacaktı. Ağzım kan içinde, kaldırım taşlarının üzerine yığıldım, bir bot kaburgalarıma çarptığında çığlık attım.

"Seni bok kanlı küçük kıç yalayıcı!" Talon tükürdü. "Fırsatım varken seni Cennet Köprüsü'ne sürüklemeliydim! Lanet avımızı bize kaybettirdin!"

“Kan tükürerek dirseklerimin üzerine çöktüm. ‘Az önce bir kızın hayatını kurtardım!

“‘Ve sayısız diğerlerinin hayatını sonlandırdın!’ Greyhand Efendi’nin stoik maskesi düştü, dişleri uzamış bir şekilde üzerime eğildi ve gümüş çelik kılıcını çekti. ‘Sana ne *demiştim*, çocuk? Bir daha bana itaatsizlik edersen ne olacağını *söylememiş miydim*?’

“Şölen konukları malikanenin önünde toplanmıştı. Aaron merdivenlere baktı ve kalabalığın arasında kuzenini gördü. İpek elbisesi yırtılmış, sonbahar saçları dağınıktı. Baron ve Barones, Greyhand'in kılıcını kaldırmasını izliyorlardı. Ama o canavara bakarken Tanrı benim yanımdaydı. O kızın hayatını kurtarmamı istedi.

“Şimdi beni terk etmeyecekti, değil mi?

“Sönük ay ışığı gümüş çeliğin üzerinde parıldıyordu, tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Ve kılıç düşmeye başladığında, Aaron Greyhand'in önüne atıldı.

"Usta, dur!"

"Greyhand hareketsiz kaldı, de Coste baygın köleyi işaret ederken öfkeyle bakıyordu.

"Bu piç kurusu onların yuvalarını ifşa etti! Falls Bridge yakınlarındaki Silver Lane'de bir malikane. Acele edersek, kaçmadan önce orayı yakabiliriz."

"Şimdi keşfedildiklerine göre oraya döneceklerini varsayarsak," diye tükürdü Talon. "Ve Luncóit güneş doğmadan bizi paramparça etmezse."

"Bu aptalı bağışlamak için daha da fazla neden var." Aaron kuzenine bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "En azından şimdilik. Bu düşmanı yenmek için elimizdeki tüm kılıçlara ihtiyacımız olacak."

Greyhand ve Talon kan kırmızısı bakışlar değiştirdiler. Ustamın kılıcını daha sıkı kavradığını gördüm. O darbeyi indirmek üzereydi

vuruşu indirmek üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Ama sonunda, etrafımızdaki soylular ve askerlere, sonra da yoluna dikilen Aaron'a baktı.

"De Coste'nin haklı çıkması için Tanrı'ya dua etsen iyi olur, de León," diye homurdandı Greyhand. "Çünkü bu canavar ve yavruları bizden kaçarsa, bundan sonra işledikleri her cinayet *senin* ruhuna leke sürer. Ve bu gece ne olursa olsun, San Michon'a döndüğümüzde hesaplaşma olacak. Sözlerimi iyi dinle, evlat. Bir daha asla benim çırağım olarak avlanmayacaksın."

“Başımı eğdim, yavaşça başımı salladım. ‘Evet, Usta.’

“Greyhand kılıcını kınına soktu. Talon, kan kırmızısı gözlerle kaleye döndü.

"Eşyalarınızı toplayın, kardeşlerim. Öldürmemiz gereken bir sülük var."

V
ÇÖKÜŞ ÇAĞI

“Aaron ile birlikte Silver Lane'deki bir çatıda uzanmış, ikimiz de çatının kenarından aşağıya bakıyorduk. Aşağıdaki kaldırım taşları şenlik katılımcılarıyla doluydu, müzikleri ve kahkahaları yakındaki şelalenin sesiyle boğuluyordu. Ancak karşıdaki malikane zifiri karanlıktı. Her yer sessizdi. Archer yakınlardaki demir bir rüzgâr gülüne oturmuş, bir şahin gibi beni izliyordu.”

Jean-François dudaklarını kıvırdı. "Bir şahin gibi seni izleyen bir şahin mi?

Gerçekten, de León, kelime ustalıkların hayranlık uyandırıcı."

"Bu benim hikayem, soğukkanlı. İstediğim gibi anlatırım." Gabriel şarabını bitirip dudaklarını sildi. "Bu arada, 'kelime ustası' gerçek bir kelime değil."

"Fuckarsery de öyle, ama benden şikayet duymuyorsun."

"Garip, yemin ederim az önce *tam olarak* öyle duydum. Şimdi, hikayemi anlatabilir miyim, anlatamayacak mıyım?"

Jean-François içini çekti. "Nasıl istersen, Silversaint." Gabriel bardağını doldurup çenesine dokundu.

"Öyleyse. Luncóit ve yavrularının kaleden sonra buraya dönüp dönmediklerini bilmiyorduk. Ama takip edebileceğimiz başka bir iz yoktu. Aaron, Greyhand'in kendisine emanet ettiği kutsal tütünü piposuna doldururken gözlerini malikaneye dikmişti. O çakmaktaşını yakıp piposuna derin bir nefes çekerken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Efendimizin haklı olup olmadığını, itaatsizliğimin bir hayat kurtarmak için yüzlerce hayatın feda edilmesine neden olup olmadığını bir kez daha düşündüm.

“Ama dahası, başka bir suçluluk duygusu da içimde vardı. De Coste'nin San Michon ahırındaki saldırının arkasında oysa, benim savunmama çıkmasının hiçbir mantığı yoktu. Aaron gerçekten ölmemi isteseydi, çenesini kapatıp Greyhand'in kılıcının düşmesine izin verebilirdi. Ne kadar bunun doğru olmasını istesem de...

“Belki de onun hakkında yanılmıştım.

“Belki de La Cour'u başka biri serbest bırakmıştı.

"Ya da Talon'un her zaman iddia ettiği gibi, kendi kendini kurtarmıştı.

"Öyleyse Aaron o gece neden cephaneliğin etrafında gizlice dolaşıyordu?

"Lordun gözleri açıldığında, gözlerinin kırmızıya büründüğünü, irislerinin neredeyse göz bebekleri tarafından yutulduğunu gördüm. Bana pipoyu uzattığında başımı salladım. 'Teşekkürler.'

"Rica ederim, köylü."

"Hayır... Yani... Benim için Greyhand'e karşı çıktığın için.
Merci, de Coste."

Aaron'un gözleri tekrar eve dönmüştü, nefesi bir yarış atı gibi hızlanmıştı. Ama kutsal kitap onu en azından ayıklaştırmış gibiydi. "Sen bir aptalsın, de León. Yıllardır bu canavarları avlayan adamlardan daha iyi bildiğini sanan inatçı bir eşek. Ve bu kibir seni öldürecek." Bana kısa bir bakış attı. "Ama kuzenimin hayatını kurtardın. Aile ailedir. Şimdi acele et. Harekete geçtiler bile."

Aaron doğruyu söylüyordu; Greyhand ve Talon'un karanlık silüetlerinin malikaneyi çevreleyen demir parmaklıklara doğru yaklaştığını görebiliyordum. Ve böylece, ciğerlerime kaynayan kırmızı bir dozu çektim, bir an için onun akıntısı, vızıltısı beni ele geçirdi, kenarlarımdan yayıldı ve her santimimi doldurdu. Sonra hareket ettik, şaşkın eğlencecilerin yanından geçtik, elimizde yanan meşaleler ve gümüş çeliklerle malikanenin kapılarına ulaştık ve fırtına rüzgarı gibi kapıları havaya uçurduk.

"Halıda kan lekeleri. Duvarlarda sıçramış kan. Ölü bir hizmetçi şezlongda yatıyordu, evi ararken meşalelerimizin ışığı kristal avizelerde parıldıyordu. Greyhand ve Talon gümüş zırh giymişti, tunikleri ve paltoları çıkarmışlardı, ama mürekkeplerinde hiçbir ışık göremedim, kendi kalkanımda da hiçbir ısı hissetmedim. Greyhand mahzene indi, Talon ise alt katı aradı. Aaron ve ben yan yana büyük merdivenleri çıktık.

“Dağıldık ve koridora yayıldık. Ana yatak odasına benzeyen bir odaya daldım ve yatakta yaşlı bir kadın gördüm, ipek çarşafların üzerinde kırmızı lekeler vardı. Onun daha önce öldürüldüğünü biliyordum—bu katliamı önlemek için

Bu katliamı önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama bu insanları öldüren canavarlar hâlâ serbestti. Her geçen dakika, bizden kaçtıklarına dair kesinliğim artıyordu ve yarın gece, ondan sonraki geceler öldürecekleri insanlar için duyduğum suçluluk her adımımda daha da ağırlaşıyordu.

"Aaron'dan bir çığlık duydum, gürültülü bir çarpma sesi. Topuklarımı döndürdüm, koridordan koşarak lüks bir çalışma odasına daldım. De Coste yerde yatıyordu, iri yarı bir Sūdhaemi adamla boğuşuyordu. Adam Aaron'un iki katı ağırlığındaydı ve belli ki bir köle idi. De Coste, vücuduna bir miktar sanctus verilmiş olmasına rağmen, zorlanıyordu. Ben kocaman adamın kafasına bir tekme attım, Aaron onun boğazını tutarken ben de bir kolunu kilitledim. De Coste adamın gözlerine bakarak tısladı.

“Sakin ol.”

“Köle, zorlamadan kurtulmaya çalışarak inledi, ama o sırada Greyhand ve Talon gelmişti. Adam dizlerinin üzerine çöktürüldü, Talon ve ben onun kollarını tutarken Greyhand göğsüne oturmuş, gümüş bir hançeri boğazına dayamıştı.

“‘Çekil üstümden, tanrının domuzu!’ diye bağırdı adam.

"Senin hanımın nerede?" Greyhand, hançeriyle bastırarak homurdandı. *"Konuş!"*

Adam Greyhand'in yüzüne bir ağız dolusu tükürdü. Efendimiz hançerin kabzasıyla burnunu kırdı ve de Coste'ye baktı. "Bul onu."

“Aaron başını salladı ve kölenin başının yanına diz çöktü. Adam gözlerini kapatıp yüzünü çevirmeye çalıştı ama Aaron onu sabit tuttu. *‘Hanımının yerini söyle.’*

“Aynı anda Talon elini adamın alnına koydu, gözlerini kısarak adamın zihnine girmeye çalıştı. Orada durmuş, bir rahibin topu gibi işe yaramaz bir şekilde kan armağanlarının işleyişini izlerken tanıdık bir kıskançlık hissettim.

“Köle kıvrandı ve tısladı, kırık burnundan akan kan içimdeki susuzluğu alevlendirdi. Direnmek için elinden geleni yaptı. Aaron ve Talon, işkence aletleri olan sıradan bir sorgu yargıçları olsalardı, köle kesinlikle pes etmezdi. Ama sonunda Kan galip geldi.

"Köprü," dedi Talon, başını kaldırarak. "Şelale Köprüsü'ndeler."

"Neden?" diye sordu Greyhand. "Neden kaçmıyorsunuz?"

"Çünkü çok geç kaldınız!" köle haykırdı. "Bilmeniz gereken her şey biliniyor! Efendi geliyor, sizi lanet olası tanrı domuzları! Ve onun geçişi kan ve ateşle işaretlenecek!"

Greyhand'in yumruğu kölenin çenesine çarptı ve onu gevşek ve baygın bıraktı.

"Bu bilmece hiç mantıklı değil..."

"Talon, "Bu lanet olası canavarı yere serdiğimizde gerçeği öğreneceğiz," diye tükürdü.

“Dördümüz sokaklara uçtuk, kalabalık caddelerden hızla geçtik. Aaron bizi bir ok gibi yönlendirdi, dans eden eğlenceciler ve dolaşan aşıkların arasından geçerek şehri ikiye bölen nehre doğru ilerledik. Gri kar gökyüzünden yağıyordu, Archer keskin bir çığlıkla karanlığı yırttı.

Aaron omuzlarından paltosunu çıkardı, tunikasını yırtarak dövmelerini ortaya çıkardı. Astrid'in portresini pantolonuma sıkıştırıp onu takip ettim. Dördümüz de artık gümüş kaplıydık, ama kutsal gümüş soğuğu uzak tutuyordu, olacakların düşüncesi damarlarımdan ateş gibi akıyordu. Şelale Köprüsü'ne vardığımızda Greyhand'e baktım ve derisindeki gümüşün parladığını gördüm; bu, kötülüğün yakın olduğunu ve Tanrı'nın bizimle birlikte olduğunu gösteren belirgin bir işaretti.

“Şelale artık gürültülü bir uğultuya dönüşmüştü, ama onun üzerinde, önümdeki kalabalığın kahkahalarını duyabiliyordum. Kalabalık arasından ilerlerken kalbim deli gibi çarpıyordu ve sonunda, mucizevi bir şekilde, avımızı önümüzde gördük. Skyefall'dan beri takip ettiğimiz vampir.

“Marianne Luncóit.

"Falls Köprüsü koyu renkli taştan yapılmıştı, korkulukları aziz ve meleklerin pirinçten heykelleriyle süslenmişti. Kadın, kırmızı giysileriyle, çocuğu Adrien'in yanında duruyordu. Sarhoş şenlikçilerin oluşturduğu bir kalabalık, kadının etrafında toplanmış, o bir köşe sihirbazı gibi elini açıp beyaz bir kuzgunu havaya salarken alkışlıyordu. Kuş çok güzeldi, dondurucu yağmurun içinden geçip geceye doğru uçtu. Korkuluk boyunca üç kafes dizilmişti, ikisi boştu. Gökyüzüne gözlerimi kısarak baktığımda, Raphael'in zirvesinin üzerinde batıya doğru uçan daha fazla kuş gördüm. Ve onların ne olduğunu anladığımda kalbim göğsümde sıkıştı.

"Haberciler..." diye fısıldadım.

"Keskin bir çığlık havayı yırttı ve savaş baltası olan bir köle kalabalığın içinden bana doğru geldi. Lionclaw ile darbeyi karşıladım, etrafımdaki kalabalık çığlık atıyordu. Karşı saldırımda kan fışkırdı, adamın göğsüne tekme attım ve onu kaldırım taşlarının üzerine devirdim. Siyah tenli, sarkık saçlı bir delikanlı, Talon'a geniş bir kılıçla saldırıyordu. Aaron, tekerlekli tabancasını çekip, yumruk bıçaklarıyla saldırgan bir Sūdhaemi adamının yüzüne ateş etti. Silahın sesi duyulunca kalabalık tekrar kükredi, Greyhand panik içinde bağırıyordu.

*"*Uçun! Tanrı aşkına ve ruhlarınız için! *Uçun!"*

"Kılıcımı büyük kölenin karnına sapladığımda kalabalık dağıldı. Tüm dünya rüyadaymışçasına hareket ediyordu, kanım damarlarımdan hızla akıyordu. Ben kenara çekilirken kölenin baltası kaldırım taşlarını parçaladı, kılıcımın kabzası yüzüne saplanırken çenesi kırıldı. Kan ve dişler uçuşurken, bu adamın ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim. Karanlık hanımının bileğinden yuttuğu zehir ona korku ya da pişmanlık gibi lüksleri tanıyor muydu, yoksa onu sadece hanımının kadim iradesinin kölesi mi yapıyordu? Tek önemli olan Tanrı için ölmek.

"Ama öldü, Maximille Günü'nü kutlayanlar çığlıklarla kaçarken, son nefesini kılıcımın ucunda verdi ve Falls Köprüsü'nün ortasında sadece biz ve iki canavar kaldık. Donmuş girdaplar içinde gri karlar etrafımızda uçuşuyordu, gri sular donmuş kenarın üzerinden aşağıya akıyordu. Marianne Luncóit ellerini tekrar açtı ve geceye bir beyaz kuzgun daha saldı. Kuzgunun bacağına siyah bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir parşömen gördüm.

"Kafesleri artık boştu. Bize döndüğünde bakışları da öyleydi, tehlikeli ve güzel. Uzun, alev alev saçları yüzünü çerçeveliyordu, uluyan rüzgardan hiç etkilenmemiş gibiydi. Cildi mermer gibi beyaz ve sertti. Belki de ışığın bir oyunuydu, ama altındaki kaldırım taşlarına baktığımda, hiç gölgesi yoktu.

"Çok geç kaldınız, çocuklar," dedi. "Bilmeniz gereken her şey biliniyor. Ve şimdi *o* da bilecek."

"Sevin." Çocuk bana karanlık bir gülümseme hediye etti. "Düşüş çağı başladı."

"Batıya doğru uçan beyaz kuzgunlara baktım ve nereye gittiklerini korkunç bir kesinlikle anladım. *Onun* kim olduğunu. Göğsümdeki aslan ve avucumdaki yedi yıldız ilahi bir ateşle yanıyordu.

kanımı ısıtıyordu. Bu ikisi ne kadar korkutucu ve bu dünyadan değil gibi görünseler de, onlara yaklaştıkça gözlerinin kısıldığını görebiliyordum. Çocuğun dudakları kıvrılırken, dişlerinin arasından yumuşak bir tıslama çıktı.

"Uzun geceler boyunca adımlarımı zorladın," diye fısıldadı kadın Greyhand'e. "Sanki titrek boynumun arkasına nazik dudaklar değiyormuş gibi hissettim. Ve işte buradasın, benim güzel avcım."

Kadın kollarını uzattı.

"Öp beni."

"Rab benim kalkanım, kırılmaz," diye tükürdü Greyhand. "O, tüm karanlığı yakan ateştir. Beni cennete yükseltecek fırtınadır."

Frère öne adım attı ve vampir geri çekildi. Çenesi aşağıdaydı, kirpikleri kutsal ışığın ona verdiği acıdan hoşnutmuşçasına titriyordu. Yakut dudakları neredeyse... sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Seni tanıyorum, Silversaints. Talon de Montfort. Aaron de Coste. Gabriel de León."

"'Onun söylediklerine kulak asma,' diye uyardı Talon.

"Eğer senin adını biliyorsam, sen benim adımı bilmez misin?" Greyhand'e gülümserken, solgun göğüslerinin üzerinde ellerini gezdirip kalçalarına indirdi. "Seni seviyorken, başka ne adla fısıldayacaksın, Aramis Charpentier?"

"'Adını *biliyoruz*. Luncóit? Kuzgun Çocuk? Pek de zor bir bilmece değil, Voss.'

"Canavar, soyunun inancını söylerken sinsi ve kötü bir gülümsemeyle gülümsedi.

"'Herkes diz çökecek, iyi Frère.'

"O anda, Greyhand'in ışığına doğru cinayet hızıyla hareket etti. Işığın parlaklığı gözlerini kısmasına ve dudaklarını kıvırmasına neden olsa da, yine de şimşek hızıyla saldırdı. Greyhand, elmas sertliğinde tırnakları boğazını sıyırırken geriye doğru eğildi. Diğer eliyle göğsüne vurdu, eti cızırdadı ve onu sanki tüyden yapılmış gibi köprünün öbür tarafına fırlattı. Ustam korkuluğa çarparak taşı toza çevirip dizlerinin üzerine çökünce ben de çığlık attım.

"Greyhand bir anda ayağa kalktı ve Luncóit'e doğru hücum etti. Ama çocuk da hareketlenmişti, yılan dili gibi hızlıydı. Bir eliyle ceketinden sivri bir hançer, diğer eliyle de tekerlek kilitli bir tabanca çekti. Tetiği çektiğinde çığlık attım, Aaron yan tarafa atladı ve kurşun göğsüne isabet etti. Sonra çocuk bana doğru uçtu. Fırlattığım gümüş bombadan kaçtı ve arkasında patlamanın silueti belirdi. Seraph Talon Luncóit'in arkasına saldırırken, Lionclaw ile onu uzak tutarak geriye doğru dans ettim.

“Kas hafızası devreye girdi; sayısız saatler süren dövüşler, damarlarımda akan kanla iç içe geçmişti. Ama şimdi yüksek kanlılarla dövüşüyordum — hakkında çok şey duyduğum ama hiç gerçek anlamda yüzleşmediğim düşmanlarla. Kasırga hızıyla hareket ediyorlardı ve mürekkebimizin ışığı o güzel ölü çocuğun yüzünü acıdan buruşturmasına rağmen, yine de üzerimize geliyordu. Bir gümüş bomba daha fırlattım, kılıcımı salladım. Tüm gücümle vurdum, ama Lionclaw Adrien'in boynunu bulsa da, eti taş gibiydi ve bıçağı cıva gibi hızlıydı, karşılık verdi, çok hızlıydı, takip edemedim.

"Sendeledim, taş döşemelere çarptım, ağzım kan içindeydi. Adrien'in gölgesi üzerime düştü ve ölümün elini uzattığını gördüm. Ama Aaron'un kılıcı bileğine çarptığında bileği cam gibi çatladı ve Adrien tıslayarak, de Coste'nin göğsüne doğru savurduğu yanan kılıcıdan yana kaydı. Aaron tekrar vurdu, gümüş çelik çocuğun yanağına kayarak koyu renkli saçlarını kesti. Vampir geriye sıçradı, bir eli kanlı yüzünde, diğeri hala kanlı bıçağını tutuyordu. De Coste, yanan meşalesinin ışığıyla gözleri parlayarak beni koruyordu. Göğsünde kanayan bir delik açılmıştı, melekler kollarında gümüş rengi alevler içinde yanıyordu.

"İyi misin?" diye tısladı, gözleri hala kızgın çocuğun üzerindeydi.

“Karnıma baktım ve Adrien'in beni bir düzine kez bıçakladığını fark ettim.

“‘Gerçekten değil.’

"Acele etme, köylü," dedi de Coste, kan tükürerek sırıtarak. "Bu dansı yapacağım."

Aaron vampirin üzerine atıldı, ikisi gümüş ışıkta su ve soluk gölgeler gibi hareket ediyordu. Arkamıza baktığımda, Greyhand ve Talon'un hala ancien ile boğuşuyor olduğunu gördüm, sadece bulanık bir görüntüydüler. Ignis'in kokusu

ve gümüşün yakıcı kokusu havada asılı kalmıştı, gümüş bombalar gürültüyle patlıyor, çekiçler ve kılıçlar parıldıyordu. Kadın aralarında kanlı bir bıçak gibi hareket ediyordu, elbisesinin, saçlarının ve dudaklarının kırmızısı gümüş rengi parıltıda tek renkliydi.

"Geri çekil!" diye bağırdı Greyhand, havayı keserek.

"Lütfen de," diye gülümsedi kadın, o şeytani pençeleriyle adamın kolunu keserek. "Biz gecenin ışığıyız!" diye bağırdı Talon, flayh ile saldırarak.

"Biz bu dünya ile dünyanın sonu arasındaki öfke dolu ateşi biziz!"

"Öyleyse öp beni avcı. Bak bakalım hangimiz yanacak."

Luncóit, korkuluktan pirinçten bir heykeli kopardı ve onu bir sopa gibi salladı. Greyhand, baygın ve kanlar içinde bir kenara savruldu. Luncóit kolunu geri çekip heykeli bir mızrak gibi fırlattı. Talon, melek ona çarptığında çığlık attı ve onu korkuluğa, herhangi bir ölümlü insanı öldürecek kadar güçlü bir şekilde çarptı.

"Kendimi ayağa kaldırdım, botlarım kanla dolmuştu, Lionclaw elimde gevşek duruyordu. Talon dizlerinin üstüne çökmüştü, ama Greyhand tekrar kavgaya karışmış, Luncóit'e yıldırım gibi saldırıyordu. Ben de Aaron'a yardım etmek için sendeleyerek geri çekildim. Tüm cesaretine rağmen, o karanlık çocuk karşısında üstün değildi ve benim de yaralı olduğum için, bir kılıç daha dengeleri değiştirebilirdi.

De Coste kılıcını vampirin yan tarafına sapladı ve ben etin yırtılmasından çok taşın çatlamasına benzer bir ses duydum. Aaron'un gümüş çeliği elinden kayarak kaldırım taşlarının üzerine düştü. Adrien'in karşılık verdiği darbe, çocuğun göğsündeki gül desenli kumaşın içinden geçerek kaburgalarına kadar uzanan kırmızı bir yara açtı. Aaron, korkunç yarasını tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

"*Gözlerini kapat,*" diye fısıldadı, ama ölü çocuk sadece güldü. Adrien, Aaron'un kalbine doğru hızla bıçağını savurarak de Coste'ye atıldı, sonra ben de onun üzerine atladım, vampirin göğsüne çarptım ve ikimiz köprüden aşağı yuvarlandık. Sert taşlara çarptık, kafam taşa çarptığında kulaklarımda bir gong sesi çınladı.

"Böcek," diye tükürdü Adrien, bana dönerek. *"Sığır."*

Kanlı eller boğazımı sıktığında nefes alamadım, Adrien'in eti gümüşün üzerinde cızırdayarak kafamı taşa çarptı. Sol elimi yüzüne sapladım, ışık parladığında acı dolu bir çığlık duyarak ödüllendirildim, Tanrı'nın sıcaklığı kolumdan

kalbime akarken, acı bir çığlık duydu. O şey geri çekildi, tıslayarak, ve çaresizce bir hamle ile yukarı doğru atıldım ve onu parçalanmış korkuluğa doğru tekmeledim.

"Çocuk çırpınıyordu, dengesini bulmaya çalışırken kolları çark gibi dönüyordu. Kanlar içinde, kaburgaları kemiğe kadar parçalanmış Aaron, düşen kılıcını kaparak hırsla hırıldadı, dişlerini gösterdi ve Adrien'in göğsüne son bir darbe indirerek canavarı korkulukların üzerinden aşağıdaki buz gibi nehre fırlattı.

“Vampirlerin akan sudan geçemeyeceğini biliyordum. Ama suya batırılırlarsa ne olacağını bilmiyordum. Adrien çığlık atmaya ve çırpınmaya başladı, sanki yanan kostik bir nehre atılmış gibi. Akıntı canavarı şelaleye doğru sürükledi, alabaster rengindeki eti çorbaya dönüştü ve donmuş uçurumun kenarından fırlarken kemiklerinden akıp gitti.

“‘Adrien!’ diye bir çığlık duyuldu. *‘HAYIR!’*

“Luncóit'e döndüm, gözlerinin öfkeyle dolduğunu gördüm. Greyhand bu fırsatı değerlendirerek, kılıcını ıslık çalar gibi boğazına doğru savururken gökyüzüne haykırdı. Bu darbe bir örsü ikiye bölebilecek güçteydi ve vampirin eti buz gibi parçalandı. Ama o bir Demir Kalp'ti. Kan Voss'un Ancien'iydi. Ve Greyhand'in içinde bulunduğu korkunç tehlikeyi gördüm: Ölümcül darbeyi riske atarak, efendimiz dengesini kaybetmişti. Kemik beyazı parmaklar boğazını sımsıkı kavradı, gümüşün üzerinde cızırdadı. Pençeleri kafasının yan tarafını parçaladı, kulağını kafatasından kopardı, çenesini kırdı, sağ gözünü çürümüş yumurta gibi ezdi.

"Usta!" diye bağırarak ileri koştum.

Vampir Greyhand'in bileğini yakaladı ve onu taşın üzerine o kadar sert bir şekilde fırlattı ki taşlar parçalandı. Greyhand çığlık attı, dudaklarında kan vardı. Luncóit onu bir çuval taş gibi fırlattı, bir kez, iki kez, fırlatırken onu *bükerek*. Kemiklerin kırıldığını duydum, Greyhand'in acıdan genişlemiş kırmızı gözlerini gördüm. Sonra vampir topuğunu göğsüne bastırıp geriye doğru eğildiğinde, başını geriye atarak kükredi ve kılıcını kökünden kopardı.

"Kutsal Tanrım..." diye fısıldadım, kayarak durdum.

Talon, gözlerinden ve kulaklarından kan akarak sendeleyerek ayağa kalktı. Omuzu kırılmış, göğsü çökmüş, sol kolu kanlar içinde yanına düşmüştü.

Coste ve ben ona katıldık, nefes nefeseydik. Aaron'un derisi yaralarla doluydu, sarı saçları kanlı yanaklarına yapışmıştı. Greyhand kaldırım taşlarının üzerinde kırık bir halde yatarken, vampir bize döndü ve ustamın kopmuş kolunu parmaklıktan aşağıdaki nehre attı.

"Ne yapacağız, Seraph?" Aaron hırıltıyla sordu.

Talon başını salladı, dişleri kanla kırmızıydı. "Ben... ben yapamam..."

"Greyhand'i terk edemeyiz," diye fısıldadım. "Üçümüz onu halledebiliriz."

“Vampir o zaman güldü. Derisi kanla kaplıydı, elini kaldırıp kararmış parmaklarındaki kanı yalarken gözleri benimkilerle buluştu.

"Beni mi?"

“Kar, sanki bir heykelmiş gibi cildine konuyordu. Elbisesi kırmızı bir duman gibi etrafında dalgalanıyordu. Işığımızın kenarında durdu, güzel ve korkunç, ve kanımı kaynatan bir sesle konuştu.

"Beni kimse yakalayamaz. Ben sadece *yakalarım*. Bu, Ebedi Prens'in ayrıcalığıdır."

“Gerçeğin farkına vardığımda kalbim göğsümde yerinden çıktı. “‘Luncóit,’ diye fısıldadım. ‘Kuzgun Çocuğu.’

"*Onun* çocuğu," diye fısıldadı Talon.

Seraphin yüzünün solduğunu gördüm, Aaron'un kanlı kılıcı elinde titriyordu. Avladığımız canavarın güçlü olduğunu biliyorduk. Ama hiç bu kadarını hayal etmemiştik...

“Bu şey, imparatorluk henüz gençken bile eskidi. *Yüzyıllar* boyunca katliamlara imza atan kırmızı hükümdar. Ve o zaman titrek bir sesle fısıldadım. Skyefall'dan beri avladığımız bu canavarın adını. Şimdi bizi avlayan bu vampirin adını.

"Laure Voss..."

VI

ÖLÜMLÜ KIZLARIN KORKARAK ADIM ATTIĞI YER

“LAURE VOSS. Ebedi Kral'ın gözde kızı.

“Onun hakkında ateş başında duyduğum hikayeleri hatırladım. Gecenin dehşeti. *Gerçek* bir kadim. Vellene surları babasının Sonsuz Lejyonu tarafından yıkıldığında, Laure şehirdeki tüm bebekleri topladı, beşiklerinden ve ağlayan annelerinin kollarından kopardı, sanki uzun bir ateş başı hikayesinden çıkmış bir korku figürü gibi. Onları azizlerin bayram hediyeleri gibi açtı ve kanlarını Vellene meydanındaki çeşmeye döktü.

"Ve sonra, o kanın içinde *yıkanmıştı*.

"Kırmızı Hayalet.

"Elimi önüme kaldırdım, Aaron da öyle yaptı ve mürekkeplerimiz kutsal bir parıltıyla yanarak vampiri uzak tuttu. Ama sadece bir gümüş bombam kalmıştı. Tüfeklerimizin barutları bitmişti. Talon ağır yaralıydı, Aaron ve ben ise acemiydik, böylesine korkunç bir güce sahip bir canavara karşı hiç şansımız yoktu.

"Greyhand düştüğü yerden izliyordu; üçümüz ışık çemberinde birbirimize sarılmıştık. 'H-kahramanlar yok,' diye fısıldadı. *'Kaçın...'*

Talon kanlı dudaklarından hırıltıyla nefes aldı. 'Korkarım bu düşman bizi aşıyor...'

"Katedral." Aaron arkamızda başını salladı. "Kutsal topraklar." "Greyhand'i bırakamayız," diye tısladım.

"Onu bırakmalısın." Laure gözlerini bana çevirdi. "Onu bıraktığın gibi mi?"

“Vampir kafamın içine girmeye çalışırken midem burkuldu. Talon'un bana öğrettiği gibi onu dışarıda tutmaya çalıştım, ama savunmam sayısız yılların ağırlığı altında çöktü.

"Onu görüyorum, zayıf kanlı," diye fısıldadı Laure. "Lorson'un tatlı kızı, gölgen gibi yanında süzülüyor. Onun kokusunu alıyorum, suçlu ellerinden damlayan

Eğer orada olsaydın, onu koruyabilirdin. O gün onun istediği gibi onunla ormana gitseydin, kız kardeşin Amélie hala hayatta olabilirdi."

Laure'nin gözleri benimkilere dikildi ve sesi göğsüme bıçak gibi saplandı.

"Bunun yerine, o benimle karşılaştı."

“Karnım öfkeyle titredi. Diş etlerimdeki dişlerim kıpırdadı. ‘*Yalan söylüyorsun*.’

“Laure Voss başını eğdi. ‘Öyle mi?’

“Dinleme,” diye uyardı Aaron. *“Ölü dillere kulak veren, ölü dilleri tadar.”*

"Ah, oui," diye mırıldandı vampir, ışığımızın etrafında dolanarak. "Aaron de Coste. Korkak bir kalbin pompaladığı asil kan. Benden korkuyor musun, çocuk sevici? Üvey baban seni sevgilinin yatağında sarmaşıklar gibi bulduğunda korktuğun gibi mi? Ter içinde, bitkin...

“De Coste'nin gerildiğini gördüm. Yumruklarını sıkıyordu.

“Senin güzel Sacha seni seviyordu. Baronun önünde diz çöküp yalvardı, ama sen onun için hiçbir şey yapmadın. Bunun yerine, kendini kurtarmak için sevgini kurda attın.”

"Sessiz ol," diye tısladı Aaron, dişleri parıldayarak. "Bu doğru değil."

“‘Benim suçum değil, baba,’ Laure göğsüne elini koyarak yalvardı. ‘Ben istemedim. Sacha zorladı, baba. Sacha beni zorladı—’

"SESSİZ OL!" Aaron kılıcını kaldırdı, iki eli kabzayı kavradığında ışık karardı. Artık sadece avucumun parlaklığı ve göğsümüz ile kollarımızdaki mürekkep kalmıştı. Çember küçülüyordu. Gözleri kısıldı.

“De Coste, yerinde kal!” Talon bağırdı. “O seninle dövüşmeni istiyor! Çemberin içinde kal! Tanrı'nın ışığında, birlikte daha güçlüyüz!” “Laure sadece güldü. “Tanrının seni benden kurtaracağını mı sanıyorsun?
'

Talon yüzünü buruşturdu, dişlerini gösterdi. "Ç-çık git... kafamdan, kaltak..."

"Biz senin cezanız, Seraph. Ve Tanrın seni bağışlamayacak. O senden ve senin her şeyinden *nefret ediyor*." Başını eğdi, dudakları kıvrıldı. "Ve ben seni bana aşık edeceğim, Talon de Montfort. Sana, iffetli ve kutsal bir kardeşin hayal bile edemeyeceği zevkler vaat edeceğim.

Ama şimdi görüyorum, kanla kaplı gözlerinin arkasında. Kanla kaplı ellerinde."

Vampir gülümsedi.

"'Sen zaten bizimlisin, solgun kanlı. Küçük Aoife de buna tanıklık edebilir.

__'

"Ve hepsi bu kadardı. Uyarıda bulunmak için bağırdım, ama Talon birden çıldırdı ve Aaron'un yanında saldırıya geçti. Ben öne adım attım, ışık parıldıyordu, ama Laure Voss kollarını açtı. Talon'un sopasını kenara itti, Aaron'un kılıcından bir sinek gibi hızla geçti. Sağ eli seraph'ın kalkanını yırttı, sağ kolunu o kadar acımasızca bükdü ki kemik derisinden dışarı çıktı. Diğer eli karnına çarptı, pençeleri derini yırttı. Talon'u geriye fırlattı, açık yaradan bağırsaklar döküldü. Aaron, Greyhand'in açtığı yaraya nişan alarak, Yüce Tanrı'ya haykırarak saldırdı. Ve sonunda, *sonunda,* kılıç mermer gibi sertliği kırarak Laure'nin boynunu ikiye ayırdı.

"Ama Sonsuzluk Prensi karşılık verdi ve ben, elmas sertliğindeki tırnaklar Aaron'un yüzünü parçalayıp lordun yanağını kemiğe kadar açarken çığlık attım. De Coste'nin göğsüne gelen bir darbeyle kaburgalarının kırıldığını duydum ve o köprüden geriye doğru uçtu.

"'De Coste!'

"Gabriel."

"Vampire doğru döndüm, bir kez daha ışığımın kenarlarında daireler çizerek. Artık karanlık okyanusta yalnızdım. Skyefall'ı hatırladım, küçük Claude de Blanchet'in kanı elimde kaynıyordu. Ama o yetenek hala bendeyse, onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Laure'nin gözleri bana sabitlenmişti, alev kırmızısı saçları çerçeveliyordu, dudakları hafifçe aralıktı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, kanlı parmak uçlarını boğazındaki açık yaraya dokundu, vücudunun kum saati şeklindeki kısmına doğru indi ve bacaklarının arasına sertçe bastırdı.

"Senin içindeki arzuyu hissediyorum, zayıf kanlı. Korkunu hissediyorum. Zavallı Ilsa'ya ne yaptığını biliyorum. Sevgili Astrid'e de aynısını yapabileceğinden duyduğun korkuyu. Ama senin taşını kıracak kadar zayıf ve güçsüz bir bedenim yok. Bana *zarar* verebilirsin, Gabriel. İstediğin kadar."

"O iğrençti. Kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Ama Tanrı yardımcım olsun, tüm günlerin sonu kadar güzel ve karanlıktı. Boğazım düğümlendi.

Ilsa'nın kanının ağzımda atışını düşünüyordum. Havada Astrid'in kanının kokusu vardı. Laure önümde ileri geri dolaşıyordu, ama yemin ederim ki onu arkamda hissedebiliyordum, elleri çıplak göğsümden, karnımdan aşağıya doğru iniyordu. Astrid'in portresinin katlandığı cebi baktı. Dudaklarını ısırdı ve dişleri derine batarken titredi, ağzında kan vardı.

"Beni öp, Gabriel. Ölümlü kızların dokunmaya cesaret edemediği yerlerden öp beni."

"Yoldaşlarıma, düşmüş kılıçlara ve kırık kemiklere baktım. Kaçabilirdim. Arkamı dönüp katedrale kaçabilirdim, San Maximille Günü'nün çanları çalarken bile. Ama geri çekilmek, kardeşlerimi ölüme terk etmek demekti.

"Bu mutluluk olacak," diye söz verdi Laure. "Senin için öleceğin tanrıça ben olacağım."

Ve o parlak kırmızı dudaklara, o ince ellere ve kanlı kıvrımlara bakarak, acı yerine zevkle ölmenin nasıl bir şey olabileceğini tekrar merak ettim. O dişlerin derime batmasının nasıl *bir his* olabileceğini. Almak yerine alınmanın.

"Öp beni. Sadece bir kez, Gabriel. *Öp* beni."

“Elimin yanıma düştüğünü hissettim. Etrafımdaki ışık sönüyordu, sadece göğsümdeki aslan yanıyordu, soluk ve su gibi. Vampir gülümsemesi genişledi ve bana yaklaştı. Aaron ve Greyhand'in bıçaklarını sapladıkları yerden boğazı parçalanmıştı ve beni kollarına sararken cildinden gelen soğuğu hissedebiliyordum, kan, ölüm ve pislik kokusunu alabiliyordum. Dudakları benimkilere yaklaşıyordu. Tüm vücudum onun dokunuşuyla titredi. Ve Yüce Tanrı'ya dua ederken, son gümüş bombamın fitilini çektim ve onu boynundaki yaraya sapladım.

Patlama vücudunu parçaladı ve beni geriye fırlattı. Gümüş ateş Laure'nin etini yakarak mermeri abanoza çevirdi. Omuzu ve boğazı parçalandı, sıradan bir soğukkanlı insanın dayanamayacağı bir darbe. Ama sendelese de, o lanet olası kaltak düşmedi, yüzü acı ve korkuyla çarpılmış, güzel ipek elbisesi alev almıştı.

Alevler beni sarmaya başladığında kendimi yukarı doğru sürükledim ve Greyhand'in yanına dizlerimin üzerine çökünce Laure çığlık atmaya başladı.

Efendim baygındı ama hala nefes alıyordu. Onu sırtıma attım. Laure dönüp çığlık atarken, alevler onu sarmadan önce elbisesini yırtıyordu. Sonra Talon'a koştum. Seraph acı içinde nefes nefeseydi. Onu kaldırırken "Hadi!" diye bağırdım. Son olarak de Coste'ye ulaştım. Yüzü kan içindeydi, göğsü parçalanmıştı. Onu bir kolumun altına alıp, Talon yanımda ve Greyhand omzumda, koşmaya başladık. Arnavut kaldırımlı sokaklardan, dehşete kapılmış kasaba halkının arasından geçip, sonunda büyük meydana çıktık. Ve orada duruyordu, çan kulesi gece yarısını çalıyordu: mermer ve gotik kulelerden oluşan bir daire, belki de bizi henüz terk etmemiş olan gökyüzüne uzanıyordu.

"Coste Katedrali.

"Kapıları tekmeledim ve kutsal topraklara sendeleyerek girdim. Talon eşikte çökmüş, karnı parçalanmış ve kan içindeydi. Greyhand'i yere indirdim, Aaron'u duvara yaslayıp kanlı alnına elimi bastırdım.

"De Coste?" diye fısıldadım. "Beni duyuyor musun?" "Seni duyuyorum."

“Dışarıdaki meydana döndüğümde karnım buz gibi oldu. Ve orada duruyordu, çıplak ve kararmış. Bir zamanlar kusursuz olan alabaster teni harap olmuştu, parçalanmış cildinin altında kemikleri parlıyordu. Ateş kırmızısı saçları küle dönmüştü.

“Ama yine de, *yine de* Laure hayattaydı.

“‘Seni benden kurtaracak Tanrı yok,’ diye yemin etti. ‘Ben Ebedi Prensim ve sonsuza dek seni avlayacağım. Sahip olduğun her şeyi alacağım. Olduğun her şeyi yok edeceğim. Ve sonunda, seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim, zayıf kanlı. Ölene kadar tadını çıkaracağım.’

Laure, korna seslerinin geldiği yöne doğru baktı. Karla kaplı taşların üzerinde demir nallı botların sesi duyuluyordu. Baron de Coste sonunda adamlarını toplamıştı; ellerinde yanan zift ve meşalelerle askerler. Yaralı olmasına rağmen, vampir hala tarladaki bir çiftçi gibi onların arasına girip yıkım saçabilirdi. Ama aslında savaşmasına gerek yoktu. Coste'ye gelme amacını çoktan gerçekleştirmişti. Ve ne de olsa, sonsuza kadar bekleyebilirdi.

"Herkes diz çökecek."

"Gitmişti. Bir göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu ve meydanı terk etti. Ağzım toz olmuştu. Ellerim titriyordu. Ama

olumsuz koşullara rağmen hayatta kalmıştık.

"A-aptal... k-küçük piç."

"Greyhand'e baktım. Yüzü paramparça olmuştu. Kılıç tutan kolunun olduğu yerde yavaşça kanayan bir yara vardı. Etrafta bir şeyler aradım ve katedralin duvarından bir duvar halısı koparıp omuzlarına sardım. Kanı soluktu ve kan kaybından ölmeyecekti. Ama bilincinin yerinde olması, gümüşün kemiklerine ne kadar işlediğini kanıtlıyordu.

"Sana kaçmanı söyledim," diye fısıldadı. "İtaatsizlik senin ölümün olur, evlat."

Aaron'a baktım. Talon'a baktım. Ustama baktım. Hepimiz, doğumumuzun günahından başka ortak noktası olmayan garip yoldaşlardık. Ama yine de.

Ama yine de...

"Belki öyle, Efendim. Ama kardeşlerim benim için ölümüne savaşacağım yer."

“Aaron alaycı bir gülümsemeyi başardı. Laure'nin pençeleriyle kesilmiş yaraları alnından yanağına kadar uzanıyordu. O yara izini hayatının sonuna kadar taşıyacağını biliyordum.

“Güzel düşünce. Ama senin ölmediğini fark etmeden duramıyorum, de León.”

“‘Yarın da var.’ Gözlerim Laure Voss'un durduğu yere döndü. Sözü hala havada asılı duruyordu. ‘Bu av henüz bitmedi.’

“‘Ama şu ana kadar, hepsi boşuna. Hala neden burada olduğunu bilmiyoruz.’

“Tiz bir çığlık geceyi yırttı. Katedral meydanına baktım, Baron'un adamlarının ilk grubunun kılıç ve yanan meşalelerle yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ama başlarının üzerinde, gri bir şahin karanlığın içinden süzülerek çıktı. Archer bir tur döndü, sonra katedralin kapılarından içeri uçtu, kanlı saçlarım yüzüme çarptı. Yaralı olmasına rağmen Greyhand gülümsemeyi başardı ve Archer'ın pençelerinde taşıdığı şeyi görünce hayretle iç geçirdim.

"Ölü bir beyaz kuzgun."

"Akıllı çocuk," dedi Greyhand başını sallayarak. "Benim akıllı, *akıllı* çocuğum."

Ben onun ödülüne doğru sürünürken şahin tiz bir ses çıkardı. Siyah yayı çıkardım, ölü kuzgunun bacağına bağlanmış parşömen şeridini açtım. Mesajı okuduğumda, bunun

Godsend Dağları'nın zarif bir el yazısıyla çizilmiş küçük bir haritası olduğunu gördüm. İnce, akıcı bir yazı, dağların etrafına yayılmış kasabaları, nüfuslarını, varlıklarını ve asker sayılarını ayrıntılı olarak gösteriyordu. Kuzeyden aşağıya doğru uzanan siyah oklar, Coste, Tolbrook, Skyefall'ı ve ardından Nordlund'u işaret ediyordu. Yaralarıma rağmen ayağa kalktım ve titrek ellerimde tuttuğum şeyin ne olduğunu fark edince kanım dondu.

"De León mu?" diye fısıldadı Talon. "Ne oldu?"

“Arkadaşlarıma baktım, sevinçten mi yoksa dehşetten mi olacağımı bilemiyordum.

“‘Bir istila planı.’”

VII
İHANET

“San Michon'a doğru hızla geri döndük, Archer keşfimizi haber vermek için önden gidiyordu. Yolda yaralarımız kapanmış olsa da, neredeyse kazandığımız zaferin bedeli sonsuza dek derilerimize kazınmıştı. Göğsüm ve kolum, Laure Voss'un öldürülen oğlunun pençeleriyle çizilmişti. Talon'un karnı, ömrünün geri kalanında Wraith'in dokunuşunu taşıyacaktı ve Aaron'un yüzü sonsuza dek lekelenmişti; alnından yanağına uzanan uzun, kanca şeklinde bir yara izi.

"Ama en kötüsü Greyhand'di.

Kılıcı olan kolu, sağ gözü ve kulağı, Ölülerin pençeleri tarafından koparılmıştı. Manastıra döndüğümüz ilk gece, Greyhand sanki hiçbir şey olmamış gibi ayin sırasında ön sırada diz çöktü. Ama artık eskisi gibi bir avcı olamayacaktı. Hepimiz bunu biliyorduk.

"Veda ilahileri söylendiğinde, Başrahip Khalid ve Seraph Talon, Aaron ve bana kalmamızı söyledi. Greyhand ayrılırken gözüne bakmaya çalıştım, ama o da eve dönerken yaptığı gibi beni görmezden geldi. Aramızda söylenmemiş sözler olduğunu biliyordum. Forever King'in planını ortaya çıkarmış olsak da, Coste'de olanların sorumlusu *bendim*. Ustam, bir daha onun çırağı olarak avlanmayacağıma yemin etmişti ve itaatsizliğim nedeniyle Tarikattan atılmaktan korkuyordum. Garip de olsa, mücadelem ne kadar zorlu olursa olsun, San Michon artık benim evimdi. Ve her şeyi geride bırakmak zorunda kalmaktan korkuyordum.

Khalid, Talon'un yanında, sunak önünde duruyordu. Her zamanki gibi, San Michon'un başrahibi heybetli bir görüntü sergiliyordu, koyu teni, gümüş rengi kalkanıyla parıldıyordu. Yeşil, kohl ile çevrili gözleri, yukarıdaki kürelerden gelen kimyasal ışıkla parlıyordu ve katedral ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

"Seraph Talon bana Coste'de olan biten her şeyi anlattı," dedi. "Sonsuz Kral'ın kızına karşı koyup hayatta kalmak kolay bir

bir başarı değildir. Sizler, Yüce Olan'ın gözdesi olduğunuzu açıkça gösteriyorsunuz, Acemiler."

Khalid'in bakışları bana düştüğünde karnım daha da sıkıştı.

"Ya öyle, ya da şeytan kendi evlatlarını seviyor."

“Başrahip Aaron'a döndüğünde zorlukla yutkundum.

"Gri El, son aylarda kendinizi takdire şayan bir şekilde kanıtladığınızı bildirdi. Sabır, cesaret ve disiplin gösterdiniz ve Ebedi Kral'ın torununa ölümcül darbeyi vurdunuz. O, sizin Tarikat'ta aziz ilan edilmeye hazır olduğunuzu düşünüyor."

De Coste bana baktı, açıkça kararsızdı. 'Başrahip... Laure'nin oğluna ölümcül darbeyi vurmam için fırsatı yaratan Gabriel'di. Laure'yi, kutsal topraklara ulaşmamız için yeterince oyalanacak kadar sersemleten Gabriel'di. O olmasaydı, *hepimiz* ölmüş olurduk.

"Greyhand, Coste'deki de León'un davranışlarını bana bildirdi," diye cevapladı Khalid.

“Gözlerimi indirdim, midem yine burkuldu. Elbette Greyhand, Khalid'e benim isyanımı anlatmıştı. Benim düşüncesizliğim, ustamın kılıç koluna mal olmuştu ve neredeyse avımızı da kaybetmemize neden olacaktı. Talon beni Cennet Köprüsü'ne götürmeyi önerdiğinde Greyhand beni savunmuştu ve onun öfkesini üzerime çekerek tek iyilik sahibimi kaybetmiş olabileceğimi biliyordum. Ama yine de...

"Greyhand Efendi'ye ne olacak, Abbot?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Kendi kaderinden daha çok endişelenmeni beklerdim, Küçük Aslan."

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," diye mırıldandım, başımı eğerek. "Tanrı şahidimdir, yine yapardım. Ama... Greyhand'e olanların benim hatam olduğunu biliyorum."

"Greyhand henüz yoluna karar vermedi," diye iç geçirdi Khalid. "O gümüş çelik kadar güçlüdür. Ama Kırmızı Hayalet'in ona yaptıklarından kurtulması zaman alacak. Hem bedenen *hem de* ruhen."

“Tanrısız sülük,” diye fısıldadı Aaron.

“‘Ona hesap soracağız,’ diye tükürdüm. ‘Onu bulup

—

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın, seni lağım çukuru piçi," diye bağırdı Talon. "Cildindeki mürekkebi sıyırıp seni bu salonlardan atmadığımız için şükret."

“Buna şaşırarak gözlerimi kırptım. “Yani… Tarikattan atılmayacak mıyım?”

"Hayır," diye cevapladı Khalid, kalbimi coşturarak. "İtaatsizliğin kınanmayı hak ediyor. Ama arkadaşlarının hayatını kurtardığın ve cesaretinle Ebedi Kral'a karşı bize cennetten bir avantaj sağladığın da inkar edilemez, Küçük Aslan. Ama şimdi Laure Voss'tan intikam alma zamanı değil. Tüm gücümüzü onun babasını durdurmaya vermeliyiz. Senin çabaların sayesinde, onun ve Sonsuz Lejyonunun nereye saldıracağını artık kesin olarak biliyoruz."

"Cezamın ertelenmesi ve yaklaşan savaşta kardeşlerimin yanında yer alabileceğim düşüncesi beni sevinçle doldurdu.

"Avinbourg," diye fısıldadım.

Khalid başını salladı. "Ortaya çıkardığın plandan, Voss'un şehir kalesini ele geçirdikten sonra Godsend boyunca güneye ilerleyip Coste, Tolbrook ve Skyefall'u ele geçirerek *tüm* imparatorluğun gümüş tedarikini kesmeyi planladığını biliyoruz. Onun stratejisini bilmemize rağmen, bunu durdurmak için çok az zamanımız var. Kış yaklaşıyor. Cherchant Nehri neredeyse donmak üzere. İmparator Alexandre, Avinbourg'u takviye etmek için Godsend boyunca tüm garnizonları boşalttı ve Dún Fas, Dún Cuinn, Redwatch ve Beaufort'tan güçlü bir ordu toplanıyor. Bu ordunun başında İmparatoriçe bizzat kendisi olacak."

Aaron bu sözlere şaşırarak gözlerini kırptı. "Isabella San Michon'a mı geliyor?"

Khalid başını salladı. "O ve ordusu bir hafta içinde burada toplanacak. Umarım avınız sizi çok yormamıştır, acemiler. Yakında Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'ni savunmak için tekrar göreve çağrılacaksınız."

“Bu düşünce içimde hem korku hem de heyecan uyandırdı. Nordlund'un kaderi için binlerce Ölü'ye karşı bir kuşatma savaşı vermek fikri neredeyse beni ezip geçiyordu. Ama bunun için çalışmıştım. Ve şimdi, karşı karşıya olduğumuz kötülüğün derinliğini ilk elden görmüştük.

"İnisiye de Coste, bir sonraki prièdi'de tarikata aziz olarak kabul edileceksin," dedi Talon. "Şimdi vaktin varsa, yeminlerini ve bizden beklentilerimizi anlatayım."

Khalid bana döndü. Kalbim çarparken, bu noktaya ne kadar yaklaştığımı biliyordum ve onun gözlerinde, beni düşmekten kurtaranın başrahibin sözleri olduğunu görebiliyordum.

“‘Bu gece uyu, Küçük Aslan. İhtiyacın olacak.’

“Şükranla donakaldım ve eğildim. ‘Kan adına, başrahip.

“Gitmek için döndüm, ama sonra elimi de Coste'ye uzattım. Bir an tereddüt ettikten sonra, o da elimi sıktı. Farklılıklarımız olmasına rağmen, Aaron'un bu unvanı hak ettiğini biliyordum. Coste'de birbirimizin hayatını kurtardığımızdan beri, ona karşı hafif bir akrabalık hissetmeye başlamıştım. Arkadaş değildik. Ama savaşın ateşinde garip ve şiddetli bir sevgi oluşmuştu. Sadece kanla yazılmış bir kardeşlik. Normalde birbirinden nefret eden adamlar arasında bile.

“Katedralden çıkıp dondurucu soğuğa çıktım. Yemekhaneden neşeli sesler geliyordu, Smith Baptiste'in kahkahaları, Frère Alonso'nun flüt sesleri, ama zihnim hâlâ karışık durumdaydı. Coste'den dönerken, bu konuyu durmadan düşünmüştüm. Laure Voss'un bize anlattıklarına inanamayacağımı *biliyordum*. Ama Voss, Rahibe Aoife'den bahsettiğinde Talon'un öfkelenme şekli... Erteleme kararına rağmen, burada hala bir gizem vardı. Sonunu göremediğim bir gizem.

"Yine de, bunu bilen biri vardı...

Beklemek işkence gibiydi. Aaron ve ben o gece barakalarda yatmaya çekildik ve diğer acemi rahipler, Forever King'in kızıyla olan savaşın hikâyesini anlatmamızı istedi. O piçler saatlerce uykuya dalmadı. Ama sonunda barakalardan sıvışıp manastırı geçtim ve Büyük Kütüphane'nin karanlığına girdim.

"Rafların arasında gizlice dolaşırken her yer sessizdi. İmparatorluğun büyük haritası döşeme tahtalarına kazınmıştı ve gözlerim Godsend sıradağlarına kaydı, her zirvede farklı bir meleğin adı yazılıydı. Forever King'in ordusunu hayal ettim, şu anda Avinbourg'a doğru ilerliyorlardı, yaklaşan savaşın heyecanı ile karnım kıpır kıpırdı.

“Ama daha da çok, *onu* düşündüğümde.

Onu görmeyeli aylar olmuştu ve yasak bölüme gizlice girdiğim o son birkaç dakika, hayatımın en uzun dakikalarıydı. Ya burada olmazsa? Ya söz verdiği gibi bu kafesten kaçmanın bir yolunu bulmuşsa? Ya...

"Ama rafların etrafını dolaştım ve orada duruyordu. Büyük meşe masada oturmuş, etrafı kitaplarla çevriliydi. Saçları başlığından kurtulmuş, uzun, mürekkep siyahı bukleler solgun yanaklarını çerçeveliyordu. Bir eliyle okuduğu metni takip ediyor, diğer eliyle kırmızı lekeli bir mendili

burnuna bastırıyordu. Sisternovice Chloe onun yanında oturmuş, tozlu bir kitaba dalmıştı. Havada kan ve rüya otu kokusu vardı. Ve garip bir şekilde, Chloe'nin elinin yanında bir tekerlek kilitli tüfek gördüm.

“Gün doğuyor, hanımefendiler.”

Chloe fısıltıma irkildi. Astrid kitabından başını kaldırdı, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Sonra bana gülümsedi. Tanrım, nasıl gülümsedi öyle...

Gabriel sandalyesine yaslandı, parlayan gözlerle hücresinin tavanına baktı.

"O kızın *binlerce* gülümsemesi vardı," diye iç geçirdi. "Kış rüzgarı kadar acımasız, seni titretip kemiklerine kadar üşüten bir gülümseme. Güvercin tüyü kadar hafif, yanağında hafifçe beliren, seni dinlediğini belli eden bir gülümseme. Seni korkutabilecek bir gülümseme, seni ağlatabilecek bir gülümseme ve kendini dünyadaki tek erkekmişsin gibi hissettiren bir gülümseme. Ve o gece bana verdiği gülümseme, ilk kez yaptığı bir şeydi ve ben onu hiç unutmadım, tüm o kan ve ateşin içinde, o geceden bu geceye kadar geçen tüm gecelerde. Fısıldayan bir gülümsemeydi ve beni de gülümsetmişti."

"Ne fısıldadı?" diye sordu Jean-François.

“Mutlu olduğunu. Ve *beni* görmek onu mutlu ettiğini. ‘Günaydın, Gabriel,’ dedi.

“‘İkinizi de görmek güzel, Sisternovices. Tanrı sizi korusun, umarım iyisinizdir?

“‘Yeterince iyiyiz.’ Astrid burnunu sildi. ‘Küçük bir kan kaybı dışında.’

Chloe gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. "Güvenle döndüğüne sevindim, Acemi."

"En azından bazılarından daha güvende. O tüfek ne için?"

“‘Oh.’ Astrid yüzünü buruşturdu. ‘Boş ver, o Chloe'nin.’

“... Silah deposundan bir tekerlekli tüfek mi çaldın? Tanrım, neden?”

"Çalmadım," dedi Chloe, tekerlek işareti yaparak. "Hırsızlık günahtır, Gabriel."

“Abbot Khalid bize öğretiyor,” dedi Astrid öfkeyle. “Aoife o soylu tarafından öldürüldüğünden beri kız kardeşler her findi'de ders alıyor. Bu çok korkunç.”

“Chloe yanındaki kıza baktı. ‘Bu *senin* fikrindi, Azzie.’

“‘Sadece başrahibin duyacağı şekilde, bazı kızların kendilerini savunmayı bilirlerse daha rahat uyuyabileceklerini söyledim. Bunu zorunlu hale getireceklerini düşünmemiştim.’

Chloe bana gözlerini devirdi. "Şimdi lafını dolandırıyor, zavallı şey. Aslında çok iyi atıcıdır. Ama Tanrı korusun, eğleniyormuş gibi görünmesin."

"Seni hain bataklık eşeği, nasıl cüret edersin? İstediğim kadar mutsuz olacağım. Keyif alan sensin. Hatta bazıları çok fazla keyif aldığını söyleyebilir. Sen Yüce Tanrı'yla nişanlısın, ama o şeyi sanki yatakta seviyormuş gibi taşıyorsun."

“‘Oh, *kes şunu*.’ Chloe kızardı ve tekerleği tekrar çevirdi. ‘Böyle konuşmayı sevmiyorum.’

“Astrid sırıtışını bastırarak bana kurnazca bir bakış attı. Chloe'nin elini tutup öptü ve yanağına bastırdı. ‘Özür dilerim, ma chérie. Sadece şaka yapıyorum.’

“‘Eğitim harika bir fikir bence,’ dedim, tüfeği işaret ederek. ‘Aoife’nin ölümü bir yana, bu duvarların dışında gece karanlıklaşıyor. Ve önümüzdeki geceler daha da karanlık olacak.’

“Chloe yanağından sıkı bir bukleyi çekerek, sesi alçaldı. ‘Coste'daki avınızla ilgili hikayeler duyduk. Korkunç bir olaymış.’

“‘Olay hakkında tatlı rüyalar görmeyeceğim, eminim.’

Astrid başını eğerek bana baktı. "İyi misin?"

“Küçük sığınağımıza baktım, sonra tekrar onun gözlerine. ‘Şimdi daha iyiyim.

“O tekrar gülümsedi ve ben bir sandalye çektim. Astrid'in kanının metalik kokusu havada bıçak gibi keskin bir şekilde yayılıyordu, tüylerim diken diken oldu. Susuzluğu hissedebiliyordum, sanki ayaklarımın altındaki buzda yavaşça yayılan bir çatlak gibi. Yolda içtiğim tüm sanctus'a rağmen, o çatlaklar daha da derinleşiyor gibiydi, sanki her gece onu beslemek onu uyandırmaya yardımcı oluyormuş gibi. Ve her ne kadar kontrol altında olsa da, kendini parmaklıklara atmak yerine arkasında dolanıyor olsa da, kanımdaki o canavarın varlığı beni rahatsız ediyordu.

"Onunla hiç tanışmamıştım, ama yine de babamın oğluydum...

"Peki," dedi Astrid. "Chloe ve benim seni daha da neşelendirecek haberlerimiz var. Aslında iki haber. Umarım daha az dramatik olanla başlayayım."

“Bana mumla mühürlenmiş bir parşömen destesi uzattı. El yazısını görür görmez kimin gönderdiğini anladım. ‘Anne...’

"Hemen cevap yazmış," dedi Astrid gülümseyerek. "Seni özleyeceğini söylemiştim."

“Kızlar, mektubu yırtıp olabildiğince hızlı okurken meraklı gözlerle izlediler.

“Sevgili oğlum,

Mektubun ruhumu sevinçle doldurdu. Ayrılığımızın niteliği boynumda bir taş gibi duruyor ve seni çiçeklerin güneşi özlediği gibi özlüyorum. Celene de seni çok özlüyor ve senin yokluğunun boşluğunu doldurmak için takdire şayan bir şekilde yaramazlık yaptığını söylüyor. Ayrıca, sana gönderdiği mektupları okumadığını da bana bildirdi.

“Bir yuva bulduğuna sevindim, aşkım. Sana mirasın hakkında bilgi vermediğim için çok üzgünüm. İlk başta, babanın lanetini sana geçirmemesi için Tanrı'ya dua ettim. Ve senin benim günahımın yükünü taşımak zorunda olduğunu anladığımda, benim hakkımda ne düşüneceğinden korktum. Seni hazırlamalıydım. Şimdi sadece beni affetmen için yalvarabilirim.

“Baban Gabriel'i tanıdığımda ben daha bir kızdım. Ve aşk, bir kıza neredeyse her yalanı gerçekmiş gibi inandırır. Ama onu sevdiğimi bil, ve onun da kendi tarzında beni sevdiğini. Sana daha fazlasını anlatacağım, ama Tanrı beni affetsin, bunu gözlerine bakmadan yapamam.

“Lütfen, başrahibten Firstmas için eve gelmek için izin iste. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Sonra, beni kucaklamanı ve beni affetmeni rica edeceğim. Ben senin annenim ve seni hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyorum.

“Senin damarlarında aslan kanı akıyor, oğlum. Bir iki ay daha cesur olmanı istiyorum. O zaman bilmen gereken her şeyi

ve daha fazlasını öğreneceksin.

“Tüm sevgimle
“Annen

"Kaşlarımı çatarak mektubu bitirdim, öfkesi kabaran dişlerim diş etlerimi sızlatıyordu. Bu kadar ağır bir gerçeğin mektupla yazılmaması gerektiğini anlayabiliyordum. Ama yine de, cevapsız kalmak acı bir yudumdu ve sahip olamayacağım bir şeyi istemenin acısı artık çok tanıdık geliyordu.

"Beklediğin haberler değil mi?" diye mırıldandı Astrid.

"Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. 'Sadece daha fazla soru,' diye iç geçirdim.

"Peki, o zaman. En azından bir cevabımız var." Chloe ayağa kalktı ve tozlu raflarda bir şeyler aradı. "Günlerce ölüm efsanelerini araştırırken pek şansımız olmadı, ama Azzie ve ben senin görevinde biraz başarı elde ettik." Başımı kaldırdım, karnım heyecanla titriyordu. "Beşinci satırı buldunuz mu?

'

"Az önce söyledi, Gabriel," dedi Astrid, sesi başörtüsüyle boğuk çıkıyordu. "Aslında tüm bu kan oldukça şanslı bir tesadüf."

"Buraya bak." Chloe, yığınların arasından, kenarları paslanmış pirinçten ve soluk, çatlamış deriden ciltlenmiş eski bir kitap çıkardı. Kitabın sırtında altın harflerle yazılmış başlığı, zamanla neredeyse tamamen silinmişti.

“‘Okumayı bilmiyorum,’ itiraf ettim.

“‘Okumayı bilen pek kimse yok. Bu, İnanç Savaşları'ndan önceki eski Talhostik lehçesiyle yazılmış. Birkaç parçayı çevirmek günlerimi aldı. Ama bu kitap bir canavarlar ansiklopedisi. Lûzil ya da Lûsille adında bir vampir bilgesi tarafından yazılmış. Hangisi olduğunu tam bilmiyoruz.’

Chloe sayfaları neredeyse saygıyla açtı. Sayfalar zamanla sararmış, çevrildiğinde gıcırdıyordu. Korkunç canavarların anatomik çizimlerini gördüm, bazıları tamamen kurgusal, diğerleri ise faekin, duskdancers ve fallen gibi gerçek olduğunu çok iyi bildiğim yaratıkların varyasyonlarıydı. Kitap yarı folklor, yarı gerçek, tamamen delilik gibiydi.

"Garip parşömen," dedim, sayfaya dokunarak.

"İnsan derisi olduğunu düşünüyoruz," diye mırıldandı Astrid.

"Tatlı Denizkızı..."

"Burada. Burada." Chloe kitabı bana doğru çevirdi. Dört vampir soyunu temsil eden eski tarz armalar gördüm: Blood Voss'un altın taçlı beyaz kuzgunu, Ilon'un gülleri ve yılanları, Chastain'in ikiz kurtları ve ayları, Dyvok'un ayısı ve kırık kalkanı. Ama dil okunamazdı.

"Bunların hepsi ne anlama geliyor? Beşinci soydan bahsediliyor mu?"

Astrid son sayfayı açtı, sayfa boş ve zamanla kurumuştu. "Görünüşe göre yok."

“Dişlerimi sıktım, hayal kırıklığı artıyordu. ‘O zaman neden bana bunu gösteriyorsun, Astrid?’

"*Çünkü* Gabriel, görünüş aldatıcı olabilir." Mendilini çıkardı ve kitabın üzerine eğilerek sertçe burnunu çekti. Kan*,* boş sayfaya *damla damla damlamaya* başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Chloe elini kaldırdı, gözleri heyecanla parlıyordu. ‘Sadece izle.’

“Sessizce oturdum, Astrid'in kanının kokusunu duymazdan gelmeye çalışarak, dilimde ipeksi ve yapışkan bir tat bırakacağını hayal etmemeye çalışarak. Tozlu sayfa üzerinde karanlık yakutlar gibi parıldıyordu, zehir kadar tatlı. Sonra karnım yavaşça kıpırdadı, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kan *hareket* ediyordu.

“İlk başta yavaşça. Titreyerek. Ama oui, sanki karanlık bir kimya etkisiyle, kan kendi iradesiyle hareket etmeye başladı, sanki sünger gibi parşömene emildi. Leke yayıldı ve diğer kan soylarının armalarını andıran, okunaksız kelimelerden oluşan bir sembol oluşturdu.

"İki kafatası, süslü bir kalkan üzerinde birbirine bakıyordu. "'Büyük Kurtarıcı,' diye fısıldadım. 'Ne yazıyor?'

"*Son ve gerçekten de tüm Kan Mahkemeleri'nin en aşağılık olanı*," diye okudu Chloe. *"Büyücüler ve yamyamlardan oluşan kırık bir soy, lanetliler arasında bile lanetli olanlar. Onların adını domuz kanı gibi tükür ve kendi kanını damarlarından söküp almamaları için koru."*

Astrid, kafataslarının altına yazılmış bir ismi işaret etti.

"*Esani,*" dedi. *"İnançsızlar."*

"Esani..." diye fısıldadım.

Astrid sayfaya başını salladı. "Kortisanlar mesajlarını bu şekilde iletir. Parşömene limon suyu veya süt sürerler. Yazılar görünmez, ama ateşe tuttuğunda meyve suyu yanar ve harfler okunabilir hale gelir. Altın Salonlarda buna 'ateş yazısı' derdik."

"Eski kith'lerin bu şekilde iletişim kurduğunu bilmiyordum."

"Sanırım kimse bilmiyordu. Sayfaları karıştırırken burnumden kan akmaya başladı. Lanet olası pisliği temizlemeye çalışırken yazıyı gördüm. Bir saat içinde yine silindi."

"Angel Fortuna bize gülümsüyor..."

"Hayır, Şans Meleği *değil*," dedi Chloe, gözleri parıldayarak. "Anlamıyor musun? Tam da o gece yıldız gökten düştüğünde söylediğim gibi! Her şey önceden belirlenmiş. Cevap bu." Parmaklarıyla solmakta olan yazıyı işaret etti. "Bu kütüphanenin bir yerinde, bu kitapların arasında, günlerin ölümünün çözümü var!"

Astrid omuz silkti. "Eğer öyle gizlenmişse, neden kimse bulamadı, bu da açıklanır."

"Ama onu nasıl bulacaksın? Her kitaba kanını akıtamazsın."

"'Emin değilim.' Astrid dudağını emdi. 'Ama belki Chloe haklıdır…'

"Haklıyım," diye ısrar etti Chloe. "Bu görevi bize sen verdin, Gabriel. Astrid'in bu kan yazısını bulması ve onun sayesinde güneşi geri getirmenin yolunu bulması gerekiyordu. Biliyorum."

Chloe'nin gözlerindeki coşku bulaşıcıydı. Yemin ederim, o odada bizimle birlikte Tanrı'nın varlığını hissedebiliyordum ve o sayfadan silinen kanlı yazılara bakarken, tüm bunların kaderinde yazılı olduğuna inanmak kolay geldi.

"Bunu başrahibe anlatmalıyız," dedim cesaretle.

"'Sen *tamamen* delirdin mi?' Astrid elini sallayarak bize işaret etti. 'Yasak bölüm, unuttun mu?'

"Burada tek başına denemek için çok fazla kitap var. Bu sayfalarda günlerin ölümünün cevabı gizliyse, onu bulmak için yardıma ihtiyacın olacak."

"Başrahibe, gece gizlice dışarı çıktığımızı öğrenirse, kemiklerimize etleri geri takmak için yardıma ihtiyacımız olacak. Bazılarımız diğerleri kadar çabuk iyileşmez, Gabe."

"O zaman Khalid'e söylerim. Siz ikinizden hiç bahsetmem gerekmez."

"Gerçekten mi?" diye sordu Chloe. "Eski Talhostic okuyabiliyorsun, değil mi?" Sayfadaki solmuş yazılara dudaklarımı büzerek baktım.

"Arşivci Adamo, bu kitapları izinsiz okuduğumuzu öğrenirse ikimizi de kütüphaneye bir daha sokmaz," dedi Astrid. "Kesin bir kanıtımız olsaydı, gümüş kanın ağırlığından daha değerli olabilirdi. Ama henüz sırtımdan derimin yüzülmesini istemiyorum, teşekkürler."

"Zaten Abbot Khalid'in kafası Avinbourg'u savunmaya kararlı," dedi Chloe.

“İsteksizce başımı salladım. Elbette haklıydılar, tüm manastır Ebedi Kral'ı durdurmaya kararlıydı. “İmparatoriçe bizzat San Michon'a doğru yola çıktı.”

“‘Duydum,’ diye mırıldandı Astrid. ‘Charlotte, o ejderha orospusu bizimle yemek yeme lütfunda bulunur diye, manastırdaki tüm acemi rahibelere yemekhanedeki tüm gümüşleri parlatmalarını emretti.

"Kafirlik, Astrid," diye azarladı Chloe. "İmparatoriçe ilahi hakla seçilmiştir."

"İmparatoriçe, İmparatorun aptal *penisi* tarafından seçilir. Ve Tanrı'ya, hem onun hem de penisinin kuduz köpekler tarafından parçalanıp bokla kaplanmasını diliyorum." Astrid bana bir bakış attı. "Bu arada, o gelmeden önce sakalını tıraş etsen iyi olur. Dudaklarının üzerindeki *şey* sana hiç yakışmıyor."

"Bıyık," dedim, dağınık sakallarımı ovuşturarak. "Bu bir sapkınlık."

Astrid'in gözlerine baktım ve cadalozluğuna rağmen sempatik bir gülümseme attım. Onu bu hapishaneye sürgün eden kadının şimdi İmparatorluk Ordusu'nun başında burayı ziyaret ettiğini bildiği için acı duyduğunu tahmin ediyordum. Konuyu değiştirmek akıllıca göründü ve zaten işe başlamadan önce sormak istediğim bir soru daha vardı.

"Söylesene... Aoife rahibeyi ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Chloe başını eğdi ve yine tekerlek işareti yaptı. "Priory'ye ilk katıldığımda bana çok nazik davranmıştı. İyi bir kadındı, Tanrı ruhunu şad etsin."

“Ahırda saldırıya uğradığım gece… belki de ölmeden bir saat önce, Aoife'yi katedralde ağlarken gördüm. Ana hizmetçiye ona bir lütuf mu yoksa lanet mi verildiğini soruyordu. Ondan birkaç gün önce de onu ahırda genç

Kaveh ile konuşurken gördüm. En azından o, onları birlikte gördüğüm için gergin görünüyordu. Bunların ne anlama gelebileceğini biliyor musun, Sisternovice?"

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Chloe.

"Kaveh bana rüya otunu sağlıyor." Astrid bana kaşlarını çattı. "Belki Aoife'nin de bazı kötü alışkanlıkları vardı. Ama neden şimdi onu soruyorsun?"

"Dudaklarımı ısırıp gözlerimi kısarak, "Coste'de karşılaştığımız vampir. Aoife'den bahsetmişti ve bu Seraph Talon'u öfkelendirmişti. Acaba..."

"Yanılmıyorsam, Tarikat'ın vampirlerin söylediklerini dinlemekle ilgili bir kuralı var," dedi Astrid somurtarak. "Belki de kan dökücü bir ceset ordusuyla yaklaşan savaşa odaklanmalısın?"

“Burada çok fazla gizem var…”

“Ama Astrid'in haklı olduğunu biliyordum. Skyefall ve Coste'da savaşarak öğrendiğim bir şey varsa, o da sabırlı olmam gerektiğiydi. Dur. Lanet olsun, *düşün*. Kafana takmadan saldırmak, etrafımdakileri ve kendimi tehlikeye atmanın en iyi yoluydu.

“Ölüler Ölüleri öldüremez.

“Tamam, bu kadar bekledim. Önce Avinbourg.”

VIII ASLAN YÜREKLİ

“Kütüphaneden gizlice çıkıp kışlaya geri dönerken hâlâ tedirgindim. Aklım, kanla kazınmış o görüntüyle doluydu: birbirine bakan iki kafatası. Kafamda, sözlerini bir şekilde önceden bildiğim bir şarkı gibi yankılanan bir isim vardı.

“Esani.

“İmansızlar.

"Gökyüzüne bakarak, karanlığa, onun ötesinde mutlaka var olan cennete baktım. Yine, Chloe'nin dediği gibi, tüm bunların kaderinde yazılı olup olmadığını merak ettim. Günlerin sonu, ölümün anahtarı *gerçekten* o tozlu kitaplarda mı yatıyordu? Bu sırrı sadece kan verebilirdi. Ama kan bağı, ilahi planlar ve gizli gerçekler hakkındaki tüm düşüncelerim, karanlıkta bir hırsız gibi hareket eden tanıdık bir silueti gördüğümde bir anda uçup gitti. Onu sadece siluetinden tanıdım; ne de olsa, aylarca onunla gölgelerde avlanmıştım.

"Aaron de Coste.

Katedralin karanlık avlusunda çömelmiş, çeşmedeki melekler beni kör gözlerle izliyordu. De Coste etrafına bakındı, sonra Silahhane'nin kapısından içeri süzüldü.

"Bunu görmezden gelebilirdim. O hala kendini beğenmiş bir pislikti, ama Aaron Coste'da benim için kanını dökmüştü. Greyhand'in beni öldürmesini engellemişti ve bu gece Khalid'in önünde de beni savunmuştu. Şu anda ahırdaki saldırının arkasında onun olmadığını biliyordum. Aoife'nin ölümünün de.

Ama ona silah deposundan gizlice çıktığını gördüğümü söylediğimde gözlerindeki öfkeyi hala hatırlıyordum. Ve Astrid'e bir keresinde söylediğim gibi, başkalarının işleri her zaman en sevdiğim türden işlerdi. Merak sayısız kedinin ölümüne neden olmuştu, bunu biliyordum. Ama kedilerin dokuz canı vardı, aslanların da.

"Silah deposunun kapısını kontrol ettim, kilitliydi. Ama yılmadan çatıya tırmandım. Barakalar gibi, kiremitler eskiydi, kolayca yerinden oynatılabilirdi. Üst katta ilerleyip, karanlıkta boğulmuş giriş salonuna çıkan spiral merdivenlerden aşağı indim. Scarlet Foundry'nin kapılarına bakarak, şu anda orada kaç vampirin, bizim kutsal ayinimiz için yakıt olarak kullanılacak lanet olası makineye zincirlenmiş halde yattığını merak ettim. Ama sonra, arkamdaki demirci dükkanından bir *gürültü* duyduktan sonra, acı dolu bir çığlık geldi.

Şeytani bir şeylerin döndüğünü düşünerek, duvardan gümüş çelik bir bıçak aldım ve antreye sessizce ilerledim. Meşe raflar aletlerle doluydu, üzerinde siyah ignis fıçıları yığılmıştı. Arkadaki demirci dükkanı közlerle ısıtılmıştı, kömür ve ter kokusu bana Lorson'daki üvey babamın evini hatırlattı. İçeride dört büyük fırın yanıyordu, günün işinden kalma kızgınlık hâlâ devam ediyordu. Başka bir nefes alma sesi, bir çarpma sesi, boğuk bir tıslama duydum; erkeklerin kavga ettiği gibi geliyordu. Sese doğru sessizce ilerleyince, sonunda Aaron ve Baptiste Sa-Ismael'i, San Michon'un yakışıklı genç demircisini, sönmekte olan alevlerin ışığında birlikte hareket ederken buldum.

"Ama kavga etmiyorlardı," diye fark
ettim. "Öpüşüyorlardı.

“Gördüklerime inanamıyordum. Aaron'un elleri Baptiste'in pantolonunun içindeydi, yoğuruyor ve okşuyordu, demirci kalbinin derinliklerinden inliyordu. Aç kurtlar gibi birbirlerinin ağızlarına inliyorlardı. Ben izlerken, Aaron Baptiste'i geriye itti ve ikisi taş duvara çarptı. Birbirlerinden başka hiçbir şeyi umursamıyorlardı, tutkuya kapılmışlardı, vücutları çok fazlaydı ve eller yetmiyordu. Böyle bir sahne hayal bile edemezdim, bir yanım dehşete kapılmış, bir yanım ise büyülenmiş, onları demirci dükkanının ışığında sallanırken izliyordum.

Baptiste, Aaron'un uzun sarı saçlarını avuçlayarak onu bir kasa yığınına doğru geriye doğru itti. Aaron, Baptiste onu döndürürken ve kemerini açmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. De Coste'nin elleri Baptiste'inkilere katıldı, pantolonunu yırtarak aşağı çekti. Baptiste kendi tunikasını çıkardı, avucuna tükürürken koyu teni kırmızı ışıkta parlıyordu. Aaron başını eğdi, terden sırılsıklamdı ve kendi avucuna tükürdü. O anda ne olacağını anladım. Ve daha fazlasını görmeye hakkım olmadığına karar verdim.

"Geri çekildim, terli avucumda gümüş çelik vardı. Ama aptal gibi, nereye gittiğime dikkat etmeden, hurda demir dolu bir kovaya takıldım. Gürültüyü kesmek için onu yakaladım ve içimden küfrettim. Sonra ayak sesleri, hızlı nefes alıp verme sesleri duydum ve o kadar sert bir şekilde duvara çarpıldım ki, gözümün önü karardı.

"Hain *piç,*" diye tısladı Aaron, kolunu boğazıma bastırarak.

"B-bırak beni."

"Ne gördün, de León?" diye sordu, daha sert bastırarak.

"Ne gördün?"

"'Hiçbir şey,' diye nefes nefese cevap verdim.

"Bu aptalca ve yalandı, ikimiz de bunu biliyorduk. De Coste'nin pantolonu hala açıktı, Baptiste'in ağzından morarmış dudakları kanıyordu. Kardeşim, üvey babasının salonunda olduğu gibi öfkeliydi. Tüm dünyasının gözlerinin önünde parçalanmasından korkuyordu.

"Şimdi o hissi anlıyorum. Beni incittiği için onu suçlayamam. Ama o zamanlar çok öfkelenmiştim. Dahası, korkmuştum. Artık de Coste kadar iriydim, belki daha da güçlüydüm, ama Baptiste onun yanındaydı, ikisi bir ağıza bir dil. Aaron'un bakışlarında cinayet gördüm. Ön kolunu boğazıma bastırırken, çekiçlere, örslere ve meraklı bir delikanlıyı çabucak ve temizce ortadan kaldırabilecek her türlü alete bakıyordu. Sonunda, bana vurduğu sırada düşürdüğüm gümüş çeliğe bakışları takıldı. Çeliğin ışığı demirci ocağının ışığında parlıyordu. Bakışlarımız buluştu. Onun bakışları bir avcının bakışları gibi keskinleşmişti.

"Gözlerini kapat."

"Ama o anda yumuşak bir ses duyuldu. 'Aaron. Bırak onu.'

"Ama o biliyor," diye tükürdü de Coste, Baptiste'ye dönerek. "O gördü

lanet olasıca

gördü.'

"Kafasındaki sıkı örgülü saçlarını eliyle okşayan genç siyah parmaklı adam derin bir nefes aldı. Etrafındaki cephaneliğe baktı, sonra beni duvara sıkıştıran çocuğa döndü. 'İkimiz de bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorduk.'

"Bunu düzeltebiliriz, biz..."

"Onu susturmak mı? Aklından geçen bu mu? Günah işleyerek güvenliğimizi mi satın alacağız?"

"Bu günah değil," diye tükürdü Aaron, yüzü buruşmuş. "Sen ve ben *günah* değiliz."

"Ama senin düşündüğün şey günah. Bırak onu, aşkım." Baptiste başını salladı. "Bırak onu."

De Coste bana döndü, gözlerinde öfke vardı. Ama aynı zamanda gözyaşlarının da başladığını görebiliyordum. Bir an için, daha sıkı tutunarak direndi. Ama sonunda geri adım attı. Nefes nefese, duvardan aşağı kayarak indim. Korkmuştum. Dehşete kapılmıştım. Öfkelenmiştim. Bu ikisi, Tanrı'nın kutsal emrine bağlı yeminli üyelerdi. Ve onlar...

"Kapıyı kilitledim," diye fısıldadı de Coste. "Kilitledim."

“Baptiste, Aaron'un arkasına geçti, dudaklarını çocuğun çıplak omzuna bastırdı. De Coste gözlerini kapattı, yumuşak bir küfür etti. Sonra Baptiste bana uzandı.

"İyi misin, Küçük Aslan?"

“Demirciye, maun rengi teninde kazınmış küçük yanık izlerine baktım. Gözlerinde öfke yoktu. Belki biraz hüzün. Korku. Uzatılan eline baktım. Kendini babam diyen adam gibi geniş ve nasırlıydı. Bir demircinin eli. Bir dahinin eli. Coste'de hayatımı kurtaran kılıcı yapan el.

“Elini tuttum.

“Rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk ve ben morarmış boğazımı ovuşturdum. Aaron utanmış, öfkeli görünüyordu, ama her şeyden çok korkuyordu. Baptiste gözlerime baktı. ‘Bu… hoş olmaz,’ dedi, ‘Abbot Khalid veya Forgemaster Argyle bunu öğrenirse.’

"Yaşlı adamın bakışlarıyla karşılaştım. *Hoş olmayan mı?* İkimiz de bunun bir kasırganın habercisi olan bir fısıltı olduğunu biliyorduk. Tek İnanç, bu duvarların içindeki adamlar için şaka değildi. Kutsal yazılar açıktı, Tanrı'nın kendi sözleriydi; hepimizin hayatını adadığımız Tanrı'nın.

"Vasiyetnameler bunu günah olarak adlandırıyor," dedim yumuşak bir sesle.

"Vasiyetnameler ayrıca yargılamanın Tanrı'nın işi olduğunu da söylüyor. İnsanın değil."

"Sen Gümüş Tarikat'ın bir üyesisin, Baptiste," dedim, öfkem artarak. "San Michon Yemini'ni ettin. İtaat. Sadakat. İffet."

"Ben, Anne ve Hizmetçi dışında hiçbir kadını sevmeye yemin ettim. Ve buna sadık kalacağım." Baptiste, Aaron'un elini alıp meydan okurcasına sıktı. "Benim sevdiğim kadın değil."

"Ben de," diye yanıtladı de Coste yumuşak bir sesle.

Aaron'un gözlerine baktım. Her fırsatta bana tüküren bu kurnaz, soylu piç. Yanında savaşıp kanımı akıtmış kardeşim. "O zaman neden burada kalıyorsun?"

Baptiste kaşlarını çattı. "Dediğin gibi, biz Gümüş Tarikatı'na yemin ettik."

"Ama neden riske giriyorsunuz? Keşfedilmeniz hayatınızı mal olabilecek bir yerde neden kalıyorsunuz?"

“Baptiste kollarını kavuşturdu ve sert bir bakış attı. ‘Çünkü Gümüş Tarikatı'na *yemin* ettik. Karanlık yükseliyor. Tüm insanları tehdit eden bir karanlık. Ve bizler insanız, Gabriel de León. Bu yüzden ona karşı durmayı seçiyoruz.’

“Aaron, Baptiste'in elini sıktı. ‘Birlikte.’

“Aaron'un üvey babasının salonunda bana anlattığı hikâyeyi hatırladım. Baron de Coste'nin döverek öldürdüğü sevgilisi. Ve 'Sacha'nın hem erkek hem de kız ismi olduğunu fark ettim.

"Aaron'un, tüm bunların bir sonuç vermeyeceğini iddia etmesine rağmen neden burada kaldığını şimdi anlıyordum. Neden gerçekten istemediği bir yeri kazanmak için bu kadar çok çalıştığını şimdi anlıyordum. Ve bu duvarların içinde kalmak için ne kadar cesaret gerektiği konusunda da biraz olsun anlıyordum. Khalid ve diğerleri gerçeği öğrenirse ne yaparlardı, bunu sadece Tanrı bilebilirdi. Silversaints'in, bizim gibi solgun kanlı iğrenç yaratıklar yaratmamak için ettikleri yeminler.

silversaints'in yeminleri, bizim gibi soluk kanlı iğrenç yaratıklar yaratmamamızı sağlamak içindi. Ama yine de, Vasiyetnameler açıktı.

Aaron ve Baptiste kaçabilirdi. Asheve veya Augustin'e gidip, böyle bir hayatın bu kadar hor görülmeyeceği yerlerde yaşayabilirdi. Ama onlar kömür madeninde kalmayı ve ateşe atılmayı seçtiler. Çünkü her şeye rağmen, karanlıkla savaşılması gerektiğine inanıyorlardı.

“Hayatım boyunca, Tanrı'nın sözünü kanun olarak görmem için yetiştirildim. Ama ben de bir günahkardım, değil mi? Bu gece San Michon'un kurallarını çiğnedim. Astrid de bana yardım ederek aynı şeyi yaptı, ama bu sayede benim gerçek kimliğimi keşfettik. Chloe'ye inanacak olursak, bu karşılaşma Yüce Tanrı'nın kendisi tarafından ayarlanmıştı.

“O zaman merak ettim: Günahın iyiliği olabilir mi? “Eğer

öyleyse, nasıl günah olabilir ki?

“Bu ikisinin yaşadığı hayat umurumda mı? Ölüler kimi sevdiğimizi, inancımızı, akrabalarımızı ya da başka hiçbir şeyi umursamadı. Ve eğer onlara karşı her şeyi riske atacak olsaydım, yanımda en az benim kadar riske atacak kardeşlerimin olmasını isterdim. Aaron de Coste ve ben arkadaş değildik. O anda, hiç arkadaş olabileceğimizi de sanmıyordum. Ama biz kardeş *gibiydik*. Ve eski bir atasözünün dediği gibi, arkadaşlarını seçebilirsin, ama aileni seçemezsin.

"Başrahibe söylemeyeceğim," dedim. "Ne Demirci Ustası Argyle'a, ne de Usta Greyhand'a. Tek kelime bile etmeyeceğim."

Aaron ve Baptiste birbirlerine baktılar. Şaşkın. Kararsız. "Yemin ediyor musun?" diye sordu demirci.

"Yemin ederim, kardeşim," dedim ve elimi uzattım. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Baptiste bir an bekledi, sonra elimi tutup beni şiddetle kucakladı. Genç demircinin gözleri yaşlarla dolmuştu ve Aaron gülümsese de gözleri de parlıyordu. Sırtıma bir şaplak attı ve sanki dünyanın yükünü omuzlarından atar gibi içini çekti.

"Merci," dedi de Coste başını sallayarak. "Merci, Küçük Aslan."

"Ben de ona gülümsemeyle karşılık verdim. Dediğim gibi, onunla arkadaş olabileceğimizi bilmiyordum. Ama belki artık, etraflarındaki gölge gittikçe derinleşirken birbirlerine tüküren ve sataşan iki çocuktan daha fazlası olabilirdik.

"Gabriel de León, senin iyi bir kalbin var," dedi Baptiste. "Bir *aslanın* kalbin var."

“Ben sadece omuz silktim. ‘Kardeşlerim benim için ölümüne savaşacağım tepe gibidir.

“Ayrıldım, ikisini demirci dükkanının ışığında dururken bıraktım. Ve olabildiğince çabuk, karanlığın örtüsü altında Barracks'a geri döndüm. Aklım o gece yaptıklarım ve gördüklerimle doluydu. Ama bir düşünce diğerlerinden daha yüksek sesle çınlıyordu — mirasımın gizemi, değişen dostluklar ve yeni müttefikler, o yıldızdan daha parlak bir soru, gökyüzünün karanlık kucaklamasından düşüyordu.

“Günah nedir ki?”

IX SAVAŞ İÇİN GİYİNMİŞ

"SAN MICHON hiç bu kadar kalabalık olmamıştı.

"Avinbourg'u savunmak için tüm krallıktan Silversaints geri çağrılıyordu ve şu anda kışlada bir düzineden fazla acemi yatıyordu. Kum rengi saçları ve öküz gibi omuzları olan iri Theo Petit. Çarpık gözleri ve yastığının altında oyulmuş çatalı olan Fincher. Aaron'un arkadaşları: de Séverin, Big, Mid ve Lil Philippe... Geçen lanet yıl hayatımı cehenneme çeviren tüm o soylu gençler.

"Çoğu benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyordu. Ben hâlâ zayıf kanlı

—Dyvok, Ilon, Chastain, Voss'un bulunduğu bir odada en alt tabakadan biriydim. Ama hepsi Kızıl Wraith'le olan savaşımızı duymuştu. Ve de Séverin bana ilk kez "Köylü" dediğinde, Aaron okuduğu Yemin Kitabı'ndan başını kaldırdı ve kadifemsi yumuşak sesiyle şöyle dedi

"Onu rahat bırak, Sév."

"Ne?" diye alaycı bir şekilde sordu iri adam. "Bu düşük sınıftan çocuk sevici mi? Benim

—

"Sév." Aaron, soylu arkadaşının gözlerine baktı. "Onu rahat bırak." Üç gün sonra, prièdi'den önceki gün olan famdi günüydü ve

Çanlar şafağı müjdelediğinde, kendimi çoktan uyanmış buldum. Yarın tarihi bir gün olacaktı: İmparatoriçe Isabella, kocasının ordusunun başında buraya varacaktı ve Aaron tam bir gümüş aziz olarak kabul edilecekti. Ama bugün benim için özel bir gündü. İlk Av'dan sağ kurtulmuştum ve sonunda, Gümüş Kardeşlik'in iğneleri altında, kalkanımın bir parçasını daha hediye olarak alacaktım.

De Coste'nin yanında katedrale girdiğimde, sunaktaki rahibeler arasında tanıdık bir siluet gördüm. Dantelli duvaklarının arasından, kıvrımlı dudaklarının yanında bir güzellik lekesi ve parlak, koyu gözlerinde gurur gördüm.

Beni bağlarken Astrid'e bakmadım bile, paylaştığımız sırları ele vermemek için nefes almaya bile cesaret edemedim. Ama yine de onun yanımda olduğunu hissedebiliyordum, saçlarındaki gül suyu ve gümüş çan kokusunu alabiliyordum. On iki saat boyunca onun iğneleri altında, tütsü ve koro ilahileriyle sarılmış halde, acıdan delirmek üzereydim. Ama şikayet edemezdim. Aaron, yemin etmeden önce sırtının tamamını dövme yaptırıyordu. Zaten Üstün Charlotte'un iğneleri altında üç gün acı çekmişti, ama şimdi dövme neredeyse tamamlanmıştı: Kurtarıcı'nın meleklerle çevrili güzel bir portresi.

“Başrahibe Charlotte'un çalışmasını izlerken, Astrid'in San Michon'da kadınların oynadığı rol hakkında söylediklerini düşünüyordum. Aslında ne kadar az güce sahip olduklarını. Etrafımızda bir düzine rahibe vardı, sevinç şarkıları söylüyor, kanı siliyor ya da gümüş ve mürekkebi karıştırıyorlardı.

"Onlar için kim sevinç şarkıları söylüyordu?"

"Hangi deseni seçtin, de León?" diye sordu Jean-François.

Gabriel sol kolunun manşetini sıvadı. Elinin üstünde bir gül çelengi vardı. "Saçlarının kokusu için," diye açıkladı. Ön kolu yara izleriyle, derisine kazınmış yırtıklar ve yaralarla kaplıydı. Ama ön kolunun iç kısmındaki yara izlerinin altında, zırhla kaplı, güzel ve parlak, kanatları yanan gümüş şeritler gibi açılmış...

"Eirene," tarihçi başını salladı. "Umut meleği."

"Astrid Rennier'in bana verdiği hediye buydu. Ve iş bittiğinde, etime yazdığı gümüş şiirine bakarken, düşüncemi dile getirmekten kendimi alamadım. 'Çok güzel bir iş çıkardın, Sisternovice.

"Yaptığımız iş Yüce Tanrı'nın işidir, Acemi," diye cevapladı Başrahibe Charlotte, hâlâ Aaron'un kanayan sırtına eğilmiş halde. "Sen, ben, hepimiz bu dünyada sadece onun araçlarıyız."

“‘Véris, Başrahibe. Ama Tarikat, kız kardeşlik olmadan hizmet edemezdi. Derimizde gümüş olmasaydı, karanlığın avı olurduk. Bu yüzden ben, yaptığınız her şey için minnettarım.’ Topluluğa bakarak derin bir reverans yaptım. ‘Teşekkürler, kız kardeşler. Hepinize. Siz olmadan biz bir hiçiz.’

Astrid bana hızlı ve gizli bir gülümseme attı. Yaşlı Charlotte'un bana attığı bakış, daha önce hiçbir gümüş azize ona böyle bir şey söylemiş mi diye merak etmeme neden oldu. Yüzündeki yara izleri neredeyse bir gülümsemeye dönüştü,

ama boğazını temizleyerek işine geri döndü. "Rica ederiz, Acemi de León."

“Charlotte son rötuşları yaparken Aaron'un yanında kaldım. Zavallı adam dişleriyle hayatta kalmaya çalışıyor gibiydi. Ama sonunda başrahibe geriye yaslandı ve dövmeyi eleştirel bir gözle inceledi. Muhteşem bir eserdir; Kurtarıcı'nın bakışları Aaron'un derisinde yanıyor, mum ışığı gümüşü parlatıyordu.

"Véris," diye mırıldandı.

"Véris," diye cevap verdiler etrafımızdaki rahibeler.

"Aaron'a ayağa kalkmasına yardım ettim, o da yeni doğmuş bir bebek gibi gözlerini kırpıştırıyordu. 'İyi misin kardeşim?

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi titrek bir sesle. "Çok büyük, çok sert bir içki."

“Gülerek, tuniklerimi yaralı tenimin üzerine düzelttim. Rahibelere selam verdikten ve Astrid'e bir bakış attıktan sonra katedralden çıktık. Dışarıda kar yağıyordu ve iğnenin yakıcı acısından sonra soğuk, Tanrı'nın bir lütfu gibi geldi. Yemekhaneye doğru yürürken gözlerim kuzeye kaydı. Aaron'un yarın yemin edeceğini, Avinbourg'da tam bir gümüş aziz olarak savaşacağını kıskandığımı itiraf etmeliyim. Ama bunu hak ettiğini de biliyordum.

"Senin için mutluyum, de Coste. Gerçekten."

"Bana yan bakarak, dişlerinin arasından zorla çıkan kelimelerle konuştu. "Sana bir borcum var, de León. Ve bir özür."

"Başımı salladım. "Coste'da benim canımı kurtardın, ben de seninkini kurtardım. Önemli değil..."

"Coste'den bahsetmiyorum," dedi, sesini alçaltarak. "Baptiste ve benden bahsediyorum. Seni yanlış değerlendirdim. Ve sana kötü davrandım. Zayıf kanlı ya da değil, köylü kökenli ya da değil. Sen benim kardeşimsin, de León. Ve senden af diliyorum."

Elini uzattı ve ben sıkıca tuttum. 'Affettin. Memnuniyetle.'

“Aaron çenesini sıkarak başını salladı. Üç gün boyunca iğne altında kalmanın onu çok yıprattığını biliyordum. Böyle bir çile yaşadıktan sonra insanın duvarları incelir ve içindeki gerçek kişi kolayca ortaya çıkar. Ama yine de gözlerinde yaşlar görmek beni şaşırttı.

"Laure'nin köprüde bize Sacha hakkında söyledikleri..."

“Önemli değil, Aaron. Çocukken ne yaptıysan, artık o değilsin. Geçmişin taş, ama geleceğin kil. Hayatının şeklini sen belirlersin.”

“O başını salladı, gözlerini ovuşturdu. ‘Bunu kendimden duyacağımı hiç düşünmemiştim. Ama Avinbourg’da yanında olmana sevineceğim, de León.

"Senin yanında mı?" diye alay ettim, kemerimdeki kılıcı okşayarak. "Kardeşim, ben senin önünde olacağım. Kazanmam gereken daha çok kan var. Ve Lionclaw susadı."

“Hâlâ aptalsın, de León. Bu seni öldürecek.” Aaron başını salladı ve gülümsedi. “Ama öldüğünde, haklı olarak öleceksin.”

"Ama bu gece olmaz," diye sırıttım. "Gel. Sana o içkiyi alalım."

"Düşünmeden sırtına bir şaplak attım ve o acı içinde bağırdı. Özür dileyerek nefes nefese kaldım, ama yeterince hızlı olamadım ve de Coste sol koluma yumruk attı, omzuma bir ateş dalgası yayıldı. Bir an güreşmeye başladık, dostça yumruklar atıştık ve sonra gülerek yere düştük. Yan yana, yemekhaneye girdik.

"İçeri girdiğimizde coşkulu bir alkış bizi karşıladı, toplanan gümüş azizler ve adaylar masaların üzerine bardaklarını vuruyorlardı. Yeni bir üyenin tarikata kabul edilmesi pek sık olan bir şey değildi, ayrıca San Michon'da bir seferde bu kadar çok kişi toplanmazdı. Yaşlı azizler Aaron'u tebrik ettiler; gençler ise onun yeni dövmesini görmek için etrafında toplandılar. Frère Alonso bir dizi flütle neşeli bir melodi çalıyordu. Abbot Khalid ona güzel bir kan ağacı lütuyla eşlik ediyordu, Forgemaster Argyle ise zengin bariton sesiyle şarkıyı söylüyordu. Greyhand'in göze çarpan bir şekilde yokluğuna rağmen, Seraph Talon masaya kül ağacı sopasıyla vurarak ritmi tutuyordu. Hatta içeri girdiğimizde bize gülümsedi.

Baptiste bize masada yer ayırmış ve bizi çağırıyordu. Otururken genç demirci bana bir bardak votka uzattı. Ama her zamanki gibi reddettim. "Ben içmem, kardeşim. Teşekkürler."

"Hadi ama!" diye ısrar etti siyah parmaklı adam. "Göğsüne kıl çıkarır! Ve her gün Tarikat'a yeni bir üye katılmaz! Bir içki seni öldürmez, değil mi?"

“‘Onun nedenleri var.’ De Coste yumuşak bir sesle konuşarak bardağı aldı. ‘Bırak onu, tamam mı?’

“Aaron ve Baptiste'e, etrafımdaki kardeşlere baktım. Ateşler sıcaktı ve gülümsemeler genişti, ve böyle bir gecenin bu duvarların arasında sık sık yaşanmadığını biliyordum. Bir ayyaşın oğlu olarak büyümüştüm. Ama gerçekte, ben Raphael Castia'nın oğlu bile değildim. Ve gerçek babamın bana verdiği lanet, bir yudum içkiyle alevlenmeyecekti.

"Bir yudum," dedim ve Baptiste'in doldurduğu bardağa uzandım. "Öldürmez."

Baptiste alkışladı ve ben de kadehi Aaron'a kaldırdım. Ama kadeh kaldırmadan önce, baş masadan yüksek bir gürültü geldi. Frère Alonso müziği durdurdu ve tüm gözler Abbot Khalid'e çevrildi. Büyük Sūdhaemi ayağa kalkmış, gülümsüyordu.

"Yarın, Ordo Argent'e tam üye bir kardeşimizi arasına alacağız!"

Khalid devam ederken odada gürültü koptu.

"Sonra, İmparator'un orduları ile birlikte Avinbourg'a yürüyüp, Ebedi Kral'ı orada ebedi istirahatgahına defnedeceğiz. Her birinizin, sönmeyen bir güç ve sarsılmaz bir inançla görevlerinizi yerine getireceğinizi ve San Michon'un İmparatoriçe'nin himayesine layık olduğunu kanıtlayacağınızı biliyorum. Ama şimdilik, yeni kardeşimizin şerefine kadeh kaldıralım ve Yüce Tanrı'nın sevgisinin ışığında zaferin tadını çıkaralım."

Khalid kadehini Aaron'a kaldırdı.

“Santé, Aaron de Coste. Karanlık senin adını ve umutsuzluğunu bilsin!”

"Santé!" diye bağırdı kalabalık, Aaron ise İlk Noel'deki bir çocuk gibi sırıtıyordu.

“Gece boyu ziyafet çektik ve Baptiste bana bir bardak daha doldurduğunda, reddetmedim. İçki güzeldi, arkadaşlar harikaydı ve ben ortalıkta dolaşıp yaşlı azizlerin karanlık, kan ve gümüşle dolu hikayelerini dinledim. O dostluk ortamında Tanrı'nın sevgisini hissettim. Hayatımda belki de ilk kez, sonunda ait olduğum yerde olduğumu hissettim.

“O sırada Mère Vadisi'nden gelen boru sesleri salonu sessizliğe boğdu. Birkaç saniye sonra katedral çanları cevap vererek manastırda yankılandı.

"Erken geldi," diye mırıldandı Baptiste. "İmparatoriçe Isabella," diye anladım.

“Kardeşler ve inisiye olanlar bir ağızdan ayağa kalktılar ve yemek salonundan çıkıp koşturmaya başladılar. İmparatoriçe'nin bize gösterdiği şeref kimsenin gözünden kaçmadı ve herkes onun gelişini görmek, San Michon'a getirdiği orduyu görmek istiyordu. Katedralin yürüyüş yolunda toplanarak, karanlıkta ayak seslerini ve çeliklerin çarpışmasını duyduk; gece karanlığında vadide büyük bir kalabalık vardı. Binlerce meşale, Alexandre III'ün tek boynuzlu atını taşıyan binlerce sarı tabard'ı aydınlatıyordu. Daha önce hiç görmediğim bir ordulardı.

"İşte lanet olası bir manzara," diye iç geçirdi Fincher.

De Séverin başını salladı. "Altın sancaklarda kurtuluş geliyor."

"Kardeşler!" diye bağırdı Khalid. "Majestelerinin gelişine hazırlanın, sonra Büyük Kütüphane'de toplanın! Seraph Talon, Prioress Charlotte, benimle gelin."

“Bazıları içkiden biraz sarhoş halde, kardeşler itaat etti ve ziyafet terk edildi. Yarım saat içinde, kütüphanede toplandık, botlarımız parlatılmış ve gümüş çeliklerim parıldıyordu. Kız kardeşler de toplanmıştı, siyah giysili rahibeler ve beyaz giysili acemiler. Aralarında Astrid'i gördüm, dudakları sıkı sıkıya kapalıydı. Chloe onun yanında duruyordu ve bana bir kez başını salladı. Ama etrafa bakındığımda, Usta Greyhand'den hala hiçbir iz yoktu.

“Kitaplar başımızın üzerinde uzanıyordu, ayaklarımızın dibinde ise krallığın büyük haritası vardı. Arşivci Adamo, zemine Forever Kralı'nın ordularını, Avinbourg'un savunucularını ve aşağıda toplanan büyük orduları temsil eden tahta figürler dizmişti.

"Yaklaşan savaş artık herkesin aklındaydı ve bu konu, toplananlar arasında konuşulmaya başladı. Ancak, Abbot Khalid içeri girip Talon ve Charlotte'un yanında kütüphanenin önüne hızlı adımlarla ilerleyince sessizliğe büründük. Saray sarısı saten giysili, dinç bir genç adam içeri girip, tahtaya üç kez balta ile vurdu.

"İmparatoriçe Majesteleri Isabella, Adının İlk Taşı, Alexandre III'ün sevgili eşi, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu, İnanç'ın Kılıcı ve tüm Elidaen İmparatoru!"

Gabriel başını salladı.

"Hiç kraliyet mensubu görmemiştim. Astrid'in anlattığına göre, Alexandre'nin sarayı sefahat ve yolsuzlukla dolu bir çöplüktü. İmparatoriçe insan derisinden yapılmış bir elbise giymiş bir yılan olsa şaşırmazdım. Ama kütüphaneye giren kadın bununla alakası bile yoktu.

“İlk olarak, ne kadar *genç* olduğuna şaşırdım. İmparator Alexandre kırkların ortalarındaydı, ama gelini ondan yirmi yaş daha genç olmalıydı; aslında Astrid'den sadece birkaç yaş büyüktü. Kesinlikle çok güzeldi: uzun bacaklı ve zarif, kızıl saçları taç gibi başının üstünde toplanmıştı. Ama bir imparatoriçeden güzellik beklenirdi. Beklemediğim şey ise giyim tarzıydı. Kraliyet sarısı, dalgalar halinde yere kadar uzanan ezilmiş kadife bir elbise giymişti, ama aynı zamanda cilalı gümüşten bir göğüs zırhı ve belinde bir kılıç da vardı. Silah daha çok dekoratif amaçlıydı, ama mesajı açıktı.

“İmparatoriçemiz savaş kıyafetleriyle San Michon'a gelmişti.

“Etrafı, imparatorun ayçiçeği sarısı tabardları giymiş silahlı adamlar ve hizmetçilerle çevriliydi. Isabella'nın alnında bir elmas taç vardı ve odanın önüne geçtiğinde, bize asil bir gururla baktı.

“Yolumuz uzun oldu,” dedi, sesi alçak ve tatlıydı. "Ama yolun sonunda böylesine güzel bir toplulukla karşılaşmak, kalbimizi daha fazla sevinçle dolduramazdı. Başrahibinize olan inancımız çok derin ve bu inancın boşa çıkmadığını görüyoruz. Çünkü her birinizde, Tanrı'nın lütfunun ışığıyla parlayan bir umut görüyoruz ve sizin aracılığınızla bu topraklar, yaklaşan karanlıktan kurtulacak. Size teşekkür ederiz. Dahası, sizi seviyoruz."

Isabella odaya bakındı ve o sessizlikte bir meleğin gözlerinden damlayan gözyaşlarını duyabilirdiniz.

“‘Sizlere selam olsun, Gümüş Azizler. Tanrı sizi kutsasın ve tüm kötülüklerden korusun.

“‘İmparatoriçe Majestelerine üç kez yaşa!’ diye bağırdı Seraph Talon.

“Kütüphanede, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir uğultu yankılandı. Isabella sadece bir dakika konuşmuştu, ama yemin ederim ki salondaki erkeklerin yarısı ona aşık olmuştu. Eğer bize Vellene'ye uçup, boş ellerimizle Forever King'in önüne atılmamızı söyleseydi, yüzümüzde gülümsemelerle duvarlardan atlardık.

“‘Şimdi dinleyin, kardeşlerim,’ dedi Khalid, sesi demir gibi.

Sonra sessizlik çöktü. Toplanan azizler ve inisiyeler, gölgeler gibi gizlenen Gümüş Kızkardeşler, hepsi başrahibin Godsend Dağları'nın zirveleri boyunca yürürken onu izledi. Raissa, Adalet Meleği ve Raphael, Bilgelik Meleği. Sarai, Veba Meleği ve Sanael, Kan Meleği. O, krallığın uzunluğunu boydan boya yürürken, herkes onun gümüş topuklarının altında yere kapandı ve sonunda Avinbourg'a ulaştı. Şehir kalesi, Nordlund'a giden yolu kesen, tahta askerlerle çevrili, sırtın kuzey ucunda yer alıyordu.

"Godsend boyunca tüm kraliyet garnizonları boşaltıldı ve Avinbourg'u takviye etmek için kuzeye doğru ilerliyor. Talhost'a kar fırtınası çöktü, bizim gözlerimizle bile göremeyecek kadar karanlık ve kasvetli. Voss'un ordusunu gizleyen karanlık bir büyü iş başında. Yine de, Sonsuz Lejyon'un harekete geçtiğinden şüphemiz yok."

"Kaç kişilerdir, Abbot?" diye sordu Frère Alonso. "En az on bin."

Alonso omuzlarını dikleştirdi. Nordlund'da yetişmiş, uzun siyah sakalı ve uzun saçları olan güçlü bir adamdı. "Affedin beni, Başrahip. İmparatoriçe. Ama biz avcıyız, asker değil. Bu kadar büyük bir ordu karşısında sayımızın ne faydası olacak?"

"Hiçbir fayda, iyi Frère," diye cevapladı Isabella. "Avinbourg'da duvarları koruyan cesur askerler, Lejyon'un açlığının yükünü omuzlayacaklar."

“‘Biz bir bıçakız, kardeşlerim,’ dedi Khalid. ‘Bir balyoz değil. Ama Fabién Voss gibi kadim bir yaratık kendini ön saflarda riske atmaz. Önce on bin ceset feda edecekken olmaz. Ölümden korkan herkes gibi, Ebedi Kral da arkadan komuta eder.’

“İmparatoriçe başını salladı. “Voss ordusunu şehrin savunmasına saldırırken, bu gümüşlü birlik Cherchant'ın ağzından geçecek, şafak ışığında Voss'un hatlarının arkasından saldıracak ve Tanrı'nın lütfuyla, onun kafasındaki boş tacı vuracak.”

“‘Bir pusu,’ dedi Alonso başını sallayarak.

“‘Bir infaz,’ dedi Khalid. ‘Yüce Tanrı'nın kendisi gülümseyeceği bir infaz.’

“Başrahibin sözleri karnımı kelebeklerle doldurdu. Planın içinde bilgelik görebiliyordum; küçük kardeşliğimizin hala ölümcül bir darbe indirebileceği bir yol.

ölümcül bir darbe indirebileceğimiz bir yoldu. Ebedi Kral, soyunun en yaşlısıydı ve büyük ve çürümüş bir ağın ortasındaki örümcek gibi soyunu kontrol ediyordu. Onun ölümüyle, ordusu en azından geçici olarak kargaşaya düşecek

—Altın Ordusu için kolay bir av olacaktı. Bir eski üyesini öldürmek kolay bir iş değildi, ama başarırsak Avinbourg surlarındaki istilayı sona erdirebilirdik.

"Kendimi tutamayıp sesimi yükselttim. 'Ne zaman yola çıkıyoruz, Abbot?

Khalid'in gözleri benimkilere baktı. 'Yürümüyoruz, Acemi.'

“Karnım düğümlendi. Korkunç bir an için, Av'daki davranışımın seçilmişler arasındaki yerimi kaybetmeme neden olacağından korktum. Ama başrahip, yeni üyeler arasında sırayla göz gezdirdi. 'Hiçbiriniz gitmeyeceksiniz. Tüm yeni üyeler San Michon'da kalacak. Laure Voss hâlâ Nordlund'da serbest ve intikam peşinde. Bu manastırı korumasız bırakmak akıllıca olmaz.'

“İnisiyelerin arasında bir mırıldanma yayıldı. Bu, çağımızın en büyük savaşıydı ve biz geride mi bırakılıyorduk? Aklı başında herhangi bir delikanlı o anda çenesini kapalı tutardı, ama birkaç votka içmiş olduğum için pek aklı başında sayılmazdım.

"Abbot, saygısızlık etmek istemem. Ama birkaç gece önce, yakında Tanrı'nın Kilisesi'ni savunmak için çağrılacağımızı söylemediniz mi?"

“Talon sopasını yere vurdu. ‘De León, kapa çeneni...’

"Öfkeni bastır, Seraph." Isabella bana baktı, bakışları botlarımdan alnıma kadar gezindi. *"De León*. Sen, Ebedi Kral'ın planını ortaya çıkaran cesur grubun bir parçasıydın."

“‘Dört kişiden biriydim, Majesteleri.’ Ben eğildim. ‘Ama üzerime düşeni yaptım.’

“‘Gerçekten bir aslansın. Diğerleri savaşmak için yola çıkarken senin geride kalmandan duyduğun hayal kırıklığını anlıyoruz. Ama evine ve ocağına bakmanın utanılacak bir yanı yok.’

“‘Zafer de yok, Majesteleri.’

“‘Biz şan için savaşmıyoruz, Acemi,’ Khalid homurdandı. ‘Tanrı için savaşıyoruz. Doğduğumuz gün işlediğimiz günahın kefaretini ödemek için savaşıyoruz. Ölümlülerin övgüsü anlamsızdır. Yaratıcının huzuruna çıktığında, Ebedi Kral’ın yenilgisinde oynadığın rolü *o* bilecektir.’

“‘Onu yeneceğimizi varsayarsak.’

“Tüm gözler salonun arkasına çevrildi. Orada, gece gökyüzünün silüetinde Frère Greyhand duruyordu. Sakalları uzamış, saçları dağınıktı. Ama kalan tek gözünde ateş yanıyordu. O, krallığın haritasının üzerine adım attığında, büyük kapılar arkasından kapandı.

"Eğer Ebedi Kral izin verirse," dedi.

"Seçeneği yok, kardeşim," diye cevapladı Khalid. "Tanrı bizim yanımızda."

"Savaşabileceğimizi varsayıyorsun, Abbot. Bu lanetli fırtınada önümüzü göremiyoruz. Müttefiklerimizden haber yok." Greyhand tek sağlam eliyle ceketinin cebine uzanıp tanıdık bir parşömen çıkardı. "Voss'un Avinbourg'u yok etme niyetinde olduğuna dair elimizde tek bir karalama var."

"Bizi affet, Frère." Isabella, Greyhand'in elindeki istila haritasına baktı. "Ama bu, senin çaldığın bir karalama değil mi? Seni ve çıraklarını neredeyse öldüren bir savaştan sonra?"

"Affediniz, Majesteleri, ama beni rahatsız eden de bu. *Neredeyse*." Greyhand parmağıyla haritayı kapattı ve buruşuk parşömeni yere attı. "Kırmızı Hayalet, Sonsuzluk Prensi'dir. Babasının istilasına hazırlanmak için Godsend boyunca kasabaları keşfediyorsa, neden izini bu kadar kolay takip edebileceğimiz bir iz bırakmış olsun?"

“‘Beslenmesi gerekiyor, kardeşim,’ dedi Khalid. ‘Vampirler alışkanlıklarının esiri yaratıklardır, bunu biliyorsun. Belki de bizi bu kadar çabuk takip edeceğimizi tahmin etmemiştir?

"Belki," diye başını salladı Greyhand. "Ama iki gümüş aziz ve iki acemi, hayattaki en güçlü vampirlerden biriyle karşı karşıya gelip de nasıl hayatta kalabildiler?"

“Aaron ile bir bakış değiştirdim. Doğrusu, sözde zaferimizin coşkusunun altında, ben de aynı şeyi merak ediyordum.

“Bizi kullandı mı sence, Üstat?” diye sordu de Coste.

“Onun bizi aptal yerine koyması şaşırtıcı değil,” dedi Greyhand, tek sağlam gözünü benimkine dikerek. “O gece bazılarımızın davranışlarına bakılırsa.”

“Yüzüm kızardı ve bakışlarımı indirdim.

“İmparatoriçe Isabella sessizliği bozdu.

"Bizi yanlış yönlendirildiğimizi mi düşünüyorsunuz, iyi Frère?"

"Hiçbir şeyden emin değilim, Majesteleri. Yüce Tanrı'nın sevgisi hariç. Ama bu yaratıklar avlarını iyi tanıyorlar. Boğazımızı korurken karnımızı açıkta bırakıyoruz diye korkuyorum."

Greyhand, Godsend'in güney ucuna yürüdü. Ve orada, Nordlund'a giden diğer geçidi koruyan şehir kalesine topuğuyla vurdu.

"'Charinfel,' diye mırıldandı Khalid.

"'Belki de Voss o mesajı ele geçirmemizi istedi,' dedi Greyhand. 'Bu lanet fırtınada emin olamıyoruz. Ama Avinbourg'u savunmak için elimizdeki her şeyi ortaya koymak bana doğru gelmiyor, Khalid. Bu işte bir bit yeniği var.'

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Her iki geçidi de koruyalım."

"Fabién Voss'a tam güçle saldırmadan onu yenemeyiz," dedi Talon. "Buradaki tüm gümüş azizler bile onu yenmek için yetmeyebilir. Ve savaşımız kötü giderse, Avinbourg'un Endless Legion'u püskürtmek için vadideki tüm askerlere ihtiyacı olacak."

"O zaman gidelim, Abbot."

"Kütüphanedeki herkes öne çıktığımda bana döndü. O zamanlar, generallerin, kutsal kardeşlerin ve imparatoriçelerin bakışları altında o çocuk korkup kaçabilirdi. Ama gördüklerim ve döktüğüm kanlar sayesinde, artık o çocuk değildim.

"Biz inisiyatifçiler, demek istiyorum. Eğer bu Voss'un bir oyunuysa, Charinfel'i savunabiliriz! Greyhand bize liderlik edebilir! San Michon'da burada sıkışıp kalarak kimseye faydamız dokunmaz!"

"İlk adım atanlar arasında onaylayan mırıldanmalar yayıldı, ta ki Talon havayı kesip sessizlik için bağırıncaya kadar. Ama Greyhand, Khalid'in gözlerine baktı.

"Korkularım doğru çıkarsa, cephede olmaları arkada olmalarından daha faydalı olur.

"Korkuların doğru çıkarsa, sen ve iki düzine inisiye o *hattı tutamayacaksınız.*

o hattı tutamazsınız."

Greyhand çenesini ovuşturdu, İmparatoriçe'ye baktı. Isabella danışmanlarının arasında duruyordu, gözleri Greyhand ile başrahip arasında gidip geliyordu. Çarpık yüzlü bir general kulağına fısıldadı, o da dinledi.

haritayı dikkatle inceliyordu. Etrafımdaki gençlerin gerginliğini hissedebiliyordum — sonuçta bir rol oynayabileceğimiz düşüncesi hepimizi heyecanlandırıyordu.

"General Nassar, bin adam ayırabileceğimizi söylüyor," dedi İmparatoriçe sonunda. "Sayımızı daha fazla azaltmak istemiyoruz. Aldığımız son keşif raporuna göre, Sonsuz Lejyon Vellene'den kuzeydoğuya doğru ilerliyor. Korkularına rağmen, tüm işaretler Sonsuz Kral'ın Charinfel'e değil, Avinbourg'a saldıracağını gösteriyor, Frère."

"Eğer bu doğruysa, kendimi memnuniyetle azarlanmış sayarım, Majesteleri," diye cevapladı Greyhand. "Ama savaşta bilge adam Tanrı'ya dua eder, ama yine de kılıcını kaldırır."

“Isabella başını eğdiğinde midem kıpırdadı. ‘Öyle olsun.’

“Acemiler arasında küçük bir sevinç çığlığı yükseldi ve Talon yine sessizlik için bağırdı. Seslerimiz kesildi, ama gülümsemelerimiz kaldı ve birkaç genç minnettarlıkla sırtıma vurduktan sonra düzeni sağladı. Konsey oturumu devam etti, ama aslında hiçbirimiz dinlemiyorduk. Bir dakika önce, eğitimsiz köpek yavruları gibi ocak başına zincirlenmek üzereydik, şimdi ise bir kurt sürüsü gibi serbest bırakılacaktık. Charinfel'e kötülük gelmese bile, en azından karanlıkta mantar gibi oturmayacaktık."

Gabriel saçlarını geriye attı ve şarabının son yudumunu boğazına döktü.

“Ertesi sabaha kadar, *tam* da bunu yapacağımı öğrenemedim.”

X
PAHİTLİ

“O gece kışlada herkes heyecanlıydı ve yatarken sırtıma bir düzine daha tokat yedim. Hepimiz şafakla yola çıkacağımızı biliyorduk, ama yine de Theo ve Lil Phil yemekhaneden gizlice votka getirmişlerdi ve yataklarımızın etrafında birkaç yudum daha paylaştık. Finch şişeyi bana doğru kaldırdı ve hatta de Séverin bile gülümsemeyi başardı.

"Hızlı düşünüyorsun, daha da hızlı konuşuyorsun, de León." Soylu oğlu başını salladı. "Şerefe."

"Talon'un yüzünü gördün mü?" Fincher güldü. "Kan kusacak sandım."

Petit sırıttı. "Ama imparatoriçe kediciklerin kürklerinin kesimini beğendi galiba."

“Aaron votkayı kaldırarak kadeh kaldırdı, yüzündeki yara izi bükülürken bana nadir bir gülümseme hediye etti. ‘Cesurlara, ganimete.’

“Ben de gülümsedim. ‘Bir gün aslan olmak, on bin gün kuzu olmaktan daha değerlidir.’

“Birkaç yudum daha içtikten sonra yatmaya karar verdik ve içki kardeşlerimin uykuya dalmasına yardımcı oldu. Ertesi gün yola çıkacaktık ve benim de uyumam gerektiğini biliyordum. Ama gece çökmeden önce gitmem gereken bir yer daha vardı. Söylemem gereken bir şey daha vardı. Greyhand'in korktuğu her şey doğruysa, bu yolculuk benim son yolculuğum olabilirdi.

“Kütüphane sessizdi, ben içeri gizlice girerken tahta askerler hala büyük harita üzerinde diziliydi. Greyhand'in yere buruşturup bıraktığı parşömeni görünce karnım kıpır kıpır oldu.

Onu aldım, haritayı düzelttim ve bunun için ödediğimiz bedeli düşündüm. Gözlerimi ayaklarımın altındaki imparatorluğa, Avinbourg'a, Charinfel'e çevirdim ve Ebedi Kral'ın

Gerçekten saldıracak. Greyhand haklı olabilir. Laure Voss eski biriydi ve Coste'da bizimle oynamış olabileceğini hissediyordum. Ama yine de... tüm bu olaylarda ters giden bir şey vardı. Henüz anlayamadığım bir şey.

“Yasak bölüme gizlice girerken gül suyu ve rêvre kokusu aldım, dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı. Rafların etrafını dolaşırken onu buldum; çenesini avuçlarına dayamış, uzun siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Önündeki kitaplar okunmamıştı, havada rüya otunun kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Gözlerine baktığımda, her zamankinden daha fazla içtiğini anlayabildim.

“‘Bonsoir, Majesteleri,’ diye selam verdim.

Astrid bana bir bakış attı, sonra tekrar mum ışığına döndü. 'Bunun nesi bu kadar iyi?'

Theo'nun votkasının kalıntılarını kaldırdım. "Hediye getirdim." Astrid tekrar bana baktı, dudakları kıvrıldı. "Oturabilirsin."

“Ziyafette içtiğim içki hala kanımda dolaşıyordu, yeni dövmemin acısı hafif bir zonklama halinde hissediliyordu. Astrid'e şişeyi uzattım ve uzun, yavaş bir yudum alırken mum ışığının boğazında dans etmesini izledim. Gözleri ağırlaşmış, kan çanağına dönmüştü ve şişeyi bana geri vermeden önce kalanın yarısını içti.

"Sanırım kendini çok zeki sanıyorsun."

"Akıllı olmanın nesi korkunç?" diye sordum, bir yudum alırken.

"*Tsk*. Erkekler." Şişeyi geri aldı ve başını salladı. "Isabella'nın dikkatini böyle çekmek akıllıca değil."

"Onun dikkatini *çektiğimi* fark etmemiştim."

“‘Senin *adını* biliyordu. Ama dikkatli ol, Gabriel de León. İmparatoriçemiz oynadığı oyuncakları kırar.’ Astrid derin bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. ‘Yani, gerçekten, onun taktığı kılıcı gördün mü? Sivri ucunu bulursa şanslı sayılır. Gösterişçi kaltak.’

“‘Fark etmedim. Gözüm başka yerdeydi.’ “O alaycı bir şekilde güldü. ‘Tabii.’

“‘Ciddiyim. Güzel elbiseler ve boyalı dudaklar bana göre değil. Bana gümüş ve kan ver. Bana gökyüzünün dönüşü kadar hızlı ve yanımdaki kılıç kadar keskin bir zeka ver.’

“‘Vay canına. Birkaç yudum ev yapımı bok içti ve şair oldu.’

“‘Hiçbiri kafiyeli değil sanırım.’

“‘O zaman berbat bir şairsin.’ Gülümsemesi kayboldu ve bir yudum daha aldı. ‘Özür dilerim. Yine cadalozluk yapıyorum. Ama annem bana şöyle derdi: Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yap.’

“‘Sen cadaloz değilsin, Astrid Rennier.’ “‘Tamam, *şimdi* de hakaret ediyorsun.’

“‘Pozunu iyi taklit ediyorsun. Ama madem bu kadar cadalozsun, neden her gece buraya gelip seni terk eden imparatorluğun kurtuluşunu arıyorsun?

“Bu çukurda yapacak başka bir şey yok. Kaçma hayalleriyle kendime işkence etmekten başka.”

“‘Artık beni kandıramazsın. Kötü kalpli biri insanları azizler günü hediyesi yapmaz, arkadaşları için kılıç dersleri ayarlamaz, rahibi kız kardeşlerinin kendilerini korumayı öğrenmelerine izin vermesi için ikna etmekle zamanını harcamaz. Göğsünün altında saf altın atıyor.’

“‘Ah, Anne Denizkızı, sen büyülenmişsin, değil mi?’

“O benim bakışlarımı karşıladı ve ben de gözlerimi kaçırmadım. Bir uçurumun eşiğinde olduğumuzu hissediyordum ve ikimizin de bu oyunu sevdiğini bilmeme rağmen, kenara yaklaşmaktan çekiniyordum. Yatmam gerekirdi. Önümdeki yolculuk için, belki de sonunda beni bekleyen savaş için gücümün tümüne ihtiyacım vardı. Ama içkinin sıcaklığı yanaklarında hissediliyordu ve onu bu kadar çabuk terk etme düşüncesi göğsüme bir taş gibi çökmüştü.

“Astrid şişeyi uzattı. ‘Bir tane daha ister misin? Yoksa geri kalanı kraliçen için mi? “Omuz silktim. ‘Bir tane daha öldürmez.

"Ünlü son sözler, Küçük Aslan."

"Bu gece ölmeyi planlamıyorum, Majesteleri." "Peki ya yarın?"

“O zaman ona baktım. Uzun, gölgeli gözlerinin sisine. Üzgündü, bu çok açıktı. Ama Isabella yüzünden kendini uyuşturmak için sigara içtiğini düşündüm. Onu bu hapishaneye sürgün eden imparatoriçeyi görmek, olabilecekleri düşünmek... Astrid Rennier, kaderin bir cilvesi olmasaydı prenses olabilecek bir kraliyet piçiydi.

“Ama şimdi ona baktığımda, kendime acıma görmedim. Bu Astrid'in tarzı değildi. Bunun yerine, kan çanağına dönmüş karanlık gözlerine baktığımda korku gördüm. Kendisi için değil. Benim için.

"Düşündüm," dedi.

"O gıcırdayan sesin ne olduğunu merak ettim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Aptal."

"Piç."

"Touché. Ama bana Majesteleri demen daha hoşuma gidiyor."

"Gülerek geriye yaslandım. 'Ne düşünüyordun?'

“Sesi ciddileşti, dudaklarında beliren küçük gülümseme kayboldu. ‘O acemiye yaptıklarınla ilgili hikayen. Ve Chloe ile o kitapta bulduğumuz şey.’

“Benim gülümsemem de kayboldu. Düşüncelerim Skyefall'a döndü ve dokunduğumda ölen çocuğun kanı kaynamaya başladı. Sonsuz Kral bize doğru hızla yaklaşırken, geçen haftanın tüm gürültüsü ve telaşı içinde, bunun için endişelenmeye zaman bulmak zordu. Ama o garip isim dışında — Esani — hala ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapabileceğimi de.

"Düşünüyordum," diye devam etti Astrid. "Eğer bu bir kan armağanıysa, diğerleri gibi onu da eğitmelisin. Burada sana bunu öğretecek kimse olmadığını ve nasıl yapacağını da bilmediğini biliyorum. Ama bunu öğrenmek için yardıma ihtiyacın varsa... ben yardım ederim."

"Yani... üzerinde denememi mi istiyorsun?"

"Bunu ustaca kullanmak istiyorsan pratik yapman lazım." "Sana zarar vermek istemiyorum, Astrid."

“Karanlık gözler benimkilerle buluştuğunda parladı. ‘Biraz acı kimseye zarar vermez.’

“Kendime rağmen, o sözler karnımı heyecanlandırdı. Onun bakışlarına karşılık verdim ve kendi yansımamı onun göz bebeklerinin karanlığında görebildiğim kadar net bir şekilde görebiliyordum.

"İstiyorum.

“Bu artık tehlikeliydi. Böyle sözlerin sigara ve içkiyle birleştiğinde ortaya çıkan tehlikeyi çok iyi biliyordum. Bu kız Tanrı'ya adanmıştı ve ben de yakında onun askeri olarak yemin edecektim. Küçük flörtlerimizin tüm heyecanı bir yana, bu ilişkinin bir geleceği yoktu. Kazanacak hiçbir şey yoktu, kaybedecek *her şey* vardı.

"Ama Büyük Kurtarıcı, o çok güzeldi. Dumanlı kirpikleri, gece yarısı siyahı gözlerini çerçeveliyordu. Bakışlarım yanağından boynuna, oradan da ötesindeki sırlara doğru kaydı.

“Ona hayır demeliydim.

"O da ilk başta teklif etmemeliydi. "Ama gerçekte,

tüm cazibesi de buradaydı.

"Tamam, öyleyse," dedim.

"Şişeyi ve kitapları kenara itti, önümdeki masaya tırmandı. Elini uzattığında dudaklarından votka kokusu ve havada rüya otu kokusu aldım. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde bir ürperti hissettim. Skyefall'ı düşündüm, o acemi kanını kaynatırken kolumdan yukarıya doğru yükselen sıcaklığı düşündüm.

“Ama bu kadar yakın otururken, kan bağları ve gelenekler hakkındaki tüm düşüncelerim uçup gitti. Daha önce de söylediğim gibi, birbirini gerçekten isteyen bir kız ile bir erkek arasına Tanrı bile giremez. Astrid'in gözlerine bakarak, onun ne istediğini anladım. Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de onu istiyordum.

“Bu aptalca,” diye fısıldadım.

“Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi, başparmağı tüy kadar hafifçe tenime dokundu.

“‘Buna pervasızlık diyelim.

“İlk kim hareket etti bilmiyorum. Kim takip etti bilmiyorum. Tek bildiğim, ilk öpücüğümüzün daha çok bir çarpışma, toz ve alevin buluşması gibi olduğu. Kucağıma çöktü ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Onu cesaretim elverdiğince sertçe kendime çektim, damarlarımda akan karanlık kanın gücü şarkı söylüyordu. Onun tadı, kokusu, dokunuşu, canlı, sıcak ve kollarımda beni isteyen hali, içimde uyandırdı — Ilsa'nın yatağında hissettiğim aynı açlığı. O susuzluğun bir alev gibi yükseldiğini hissettim, içimde kükreyerek, diş etlerimde dişlerim kıpırdanarak, damarlarımdaki sıcaklık. Arzu, istek haline geldi, istek ise ihtiyaç haline geldi ve hepsi, hepsi ona olan ihtiyacımdı.

"Ama bu delilikti. Bu *yanlıştı*. Bu manastırın kurallarına, üstlerimizin emirlerine ve hatta cennetin iradesine aykırıydı.

“‘Astrid,’ diye fısıldadım. ‘Bunu yapamayız.’

“‘Biliyorum,’ diye fısıldadı ve beni tekrar

öptü.

Aramızdan aşağı uzandı ve parmak uçlarının derimin üzerinden yukarı aşağı kaymasını hissedince nefesim kesildi. Öpücüğü derinleşti, arzu içime sızdı ve bunun günah olduğunu bilmemize rağmen, bu bizi daha da ateşledi. Ağzı açıktı, öpücükleri açgözlüydü ve dişlerim dudaklarını çizdiğinde tısladığını duydum ve imkansız derecede parlak ve yanan kan dilime sıçradı.

“Nefesimi tuttum ve onu incitmekten korktuğum için çekilmeye çalıştım. Ama eli pantolonumun içine kaydı ve beni tutarak hareketsiz hale getirdi. O anda en hafif dokunuşuyla bile beni yönlendirebilirdi. Bir fısıltıyla beni öldürebilirdi. Gözlerimin içine baktı ve kanlı gülümsemesinin kenarında bunun doğruluğunu görebildim.

“Seçilen günah kadar tehlikeli günah yoktur. “Paylaşılan günah kadar şanlı günah yoktur.

"Bir adam nasıl dua eder, Gabriel?"

Nefes alamıyordum, konuşamıyordum, dudaklarımdan onun kanını yalayıp başımı sallıyordum.

“Astrid ellerimi tuttu ve vücuduna bastırdı. Dokunuşlarımı göğüslerinin şişkinliklerinden kaburgalarına, oradan da çılgın kıvrımları olan kalçalarına doğru yönlendirdi. Kanayan dudağını yaladı, gözleri kapanırken kalçaları bana doğru sallanıyordu. Yaklaşarak kanayan ağzını ağzıma bastırdı, tadı beni neredeyse çıldırtıyordu.

“‘Bir erkek nasıl dua eder?’
“‘Bilmiyorum. Ben bil—’

“Dizlerinin üzerine çökerek dua eder, Gabriel.”

Sonra kendini masanın üzerine itti, ellerini omuzlarımın üzerine kaydırdı, beni kendine doğru çekti, aşağıya doğru. Kanının tadı dilimde patladı ve yaktı, gözleri benimkilere derinlemesine bakarken, beni tamamen ve nihayetinde düşüren sözleri fısıldadı.

"Bana dua et."

Ve o anda bir parçam sadece on altı yaşında bir çocuktu. Sadece hizmet etmek için yalvarıyor ve sadece onu memnun etmek istiyordu. Ama geri kalanım, çoğunluğum, şimdiye kadar hiç bilmediğim kadar karanlık bir açlıkla doluydu. Ellerimi bacaklarında gezdirdim, cüppesini kalçalarının etrafında yavaşça yukarı sıyırdım, dizlerimin üzerine çökünce nefesi hızlandı. Kokusu üzerime çöktü, ona olan ihtiyacım beni tamamen doldurdu. Dilimin ilk tüy kadar yumuşak dokunuşunu hissedince titredi, nabzı derisinin altında güm güm atıyordu, parmakları saçlarıma kayarken beni kendine daha sıkı çekti. "Lütfen," diye iç geçirdi. *"Lütfen."*

Onu öptüm, ona hayran oldum — yumuşak, uyuşuk, her nefes alışı ve inlemesi, o dudaklardan daha yüksek ve daha uzun bir ses çıkarmak için bir davetti. O anda o benimimdi, Tanrı'nın değil, tamamen ve sadece benim. Dilimin altında bal gibi yapraklar, aramızda hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Gözlerimin içine bakarak ve her nefes arasında daha şiddetli titreyerek, kalçaları sallanıyor, ayak parmakları kıvrılıyor, bacaklarını daha da açıyor, bir eli saçlarımda, diğeri artık göğsünü buluyor, kutsal giysilerini okşuyor ve çekiyor. Onun tadında, tüm bu heyecanda kayboldum, o kadar ipeksi pürüzsüz ve kadife yumuşaklığıyla nefes alamıyordum. Hiç bu kadar tatlı bir günah bilmiyordum. Hayatımda onu istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

"Dokun bana," diye yalvardı ve ben itaat ettim.

"İçime gir," diye yalvardı ve ben neredeyse aklımı kaçırıyordum.

"Başını geriye atmış, titreyerek adımı mırıldanıyordu, onu tutmakta zorlanıyordum. Boğuluyor, yalvarıyor, Tanrım, o kadar sıcaktı ki. Her yumuşak sırrı parmaklarımın ucundaydı, her ateşli öpücükle birlikte inliyordu. Masaya geri yığıldı, kitaplar dağıldı, titremeye başlayınca sırtı kavis yaptı, bacakları gökyüzüne doğru kalktı, gözleri geriye yuvarlandı, dudakları aralandı ve tekrar adımı söyledi, o kadar uzun ve yüksek sesle ki, her şeyin biteceğinden emin oldum...

"Ve sonra çanlar çalmaya başladı.

"Gözlerimiz, onun şişkin karnının üzerinde buluştu. Karışıklık, açlığın şişkinliği ve ihtiyacın aciliyetini yırttı. Nabzım hızla atıyordu, dudaklarım ve çenem tatlı nektar, sıcak kan ve tuzlu terle ıslanmıştı, çan sesleri manastırın üzerinde yankılanıyor, boş kütüphanede yankılanıyordu.

"Ne o?" diye fısıldadı.

Saat geç olmuştu, ama şafak henüz uzak görünüyordu; bu bir ayin çağrısı değildi. Astrid'i yattığı yerden kaldırırken, hala kanayan ağzına baktıkça giderek artan susuzluğumu görmezden gelerek, içimde yükselen korkuyla konuştum.

"Bir şey ters gidiyor..."

XI
SİZ OLACAKSINIZ

"YEMİN KIRANLAR! LANET OLASI KÜFÜR BİÇENLER!"

"Kapa çeneni!"

"Piçler, bataklıkta yüzen günahkarlar! Dikkat edin! Dikkat edin, kardeşlerim!"

Astrid ve ben kütüphaneden çıkıp karanlığa adım attığımızda bizi karşılayan bağırışlardı bunlar. Dudaklarının ateşinden sonra hava buz gibiydi ve hala vücudunun bana yapıştığını hissedebiliyordum, ağzımda onun günahının tadını alabiliyordum. Silah deposunun dışında karların içinde bir grup gümüş aziz ve acemi rahip görmüştük.

“Majesteleri, manastıra dönsek iyi olur,” dedim ona.

“O da başını sallayarak elimi sıktı. ‘Dikkatli ol, Gabe.

Manastır köprülerinin etrafında dolaştım, kışladan geliyormuş gibi yaklaştım. Cephaneliğe yaklaşırken, merdivenlerde Seraph Talon'u gördüm, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ve yanında...

“‘Oh, hayır…’ diye fısıldadım.

"Ware!" Talon kükredi. "Ware, hemen! Tanrı adına, günah işledin ve yemininizi bozdunuz!"

Aaron ve Baptiste, giysileri dağınık halde yan yana duruyorlardı. Aaron'un dudakları kırmızı ve kanamıştı. Ben kalabalığın arkasına katıldım. Artık daha fazla 'aziz' ve 'inisiye' barakadan dışarı akın ediyordu. Talon, bıyıklarına tükürerek saf zehir saçıyordu. Baptiste perişan görünüyordu, Aaron öfkeliydi. Abbot Khalid ve Forgemaster Argyle nihayet kalabalığın arasından zorla geçtiler.

"Seraph, bunun anlamı ne?" diye sordu Argyle.

Talon, Aaron ve Baptiste'e sopasını doğrulttu. "Piç çocuk seviciler, onları gördüm!"

"Ne gördün?" Khalid tükürdü. "Açıkça konuş, adam!"

“Dökümhanede işim vardı! Greyhand'e Charinfel'e eşlik edecek bir parti sanctus. Ama demirhanede gürültü duydum ve kaynağı aradım

kaynağını aradım. Ve orada onları gördüm, çıplak, birbirlerinin kollarında. Seraf, kalbi parçalanmış bir şekilde, nasırlı parmağıyla birini işaret etti. "De Coste ve Sa-Ismael! Islanmış köpekler gibi çiftleşiyorlar!"

“Topluluğun arasında karanlık bir mırıldanma yükseldi. Argyle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve demir eliyle çenesini ovuşturdu. ‘Bu ne çılgınlık?’

“‘Hayır delilik değil.’ Talon tükürdü ' taş taş ‘Günah ve ihanet, işte lanet olasıca bu! Cehenneme gidecek piçler, ikisi de!" "Baptiste?" diye sordu Khalid. "Aaron? Seraph Talon ne diyor?"

ne diyor?"

"Sevgililerin umutsuz bakışlarını gördüğümde karnım küçük, soğuk bir düğüm haline geldi. Aaron korkmuştu, kalbi kırılmıştı, tüm emeklerinin duman olup uçtuğunu izliyordu. Baptiste'in çenesi sıkılmıştı, alev izleriyle dolu elleri yumruk haline gelmişti. Frère Alonso açıklama istedi. Big Phil'in yere tükürdüğünü duydum. De Séverin ve Aaron'un diğer yandaşları "Yemin bozanlar", "Oğlan seviciler" ve "Siktiğimin züppeleri" diye fısıldıyorlardı.

"Ve bunun aptalca olduğunu bilmeme rağmen, yine de sessiz kalamadım. Aaron benim kardeşimdi. Baptiste benim arkadaşımdı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama yine de kalabalığın arasından ilerledim. Ancak genç demirci gözüme çarptı ve yüzündeki ifade bana sessiz kalmamı söylüyordu.

"Bu benim yaptığım!" diye bağırdı.

Baptiste dik durdu ve demirci ustasının gözlerine baktı.

"Aaron şölenin ardından sarhoştu, Efendim. Ben de bundan faydalandım, itiraf ediyorum."

"Argyle'ın dudakları öfkeden titriyordu. 'San Mich'e verdiğin kutsal yemini bozdun...'

"Yemini bozmadım. Hiçbir kadını sevmeyeceğime yemin ettim ve buna sadık kalacağım."

"Evlilik dışı cinsel ilişkiye girmek başlı başına günah! Ama başka bir erkekle yatmak iki kat günah!" diye bağırdı Talon. "Hem de kutsal topraklarda? İmparatoriçe aşağıdaki vadide yatarken? Hepimizi utandırdın, seni sikik orospu çocuğu!"

“Kalabalık onaylayarak homurdandı, etrafımızdaki kalabalık karardı.

“‘Bu ölümcül bir günahtır, Baptiste,’ Khalid homurdandı. ‘Ruhunu lanetledin

lanetledin."

"Kutsal Kitap'ta öyle yazıyor, başrahip. Ama kaderimi yargı gününde Tanrı belirleyecek, başkası değil." Genç demirci sevgilisine baktı ve gözlerindeki acıyı görünce kalbim sızladı. "Ama Aaron suçsuz. Sarhoştu. Mürekkebin acısıyla kafası bulanmıştı. Ne yaptığını bilmiyordu. Onu affetmen için yalvarıyorum."

“Aaron'a baktım. Lordun gözleri ayaklarının dibindeki kara çevrilmişti. Tüm emekleri tehlikeye girmişti. Hayatı bile tehlikede olabilirdi. Ve onun o anda Coste'deki köprüde durduğunu biliyordum. Laure Voss, ışığımızın kenarında dolanırken gülümsüyordu.

"*Benim suçum değil, baba. Ben istemedim. Sacha zorladı, baba.* *Sacha* zorladı.

Aaron başını salladı. Sanki yumruk atacakmış gibi kendini hazırladı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Aaron..." Baptiste yalvardı.

"Hayır," dedi tekrar, daha kararlı bir sesle, Khalid ve Argyle'ın gözlerine bakarak. "Baptiste beni cezadan kurtarmak için yalan söylüyor. Ama bunu sadece beni sevdiği için yapıyor. Benim onu sevdiğim gibi." Sesi, giderek artan gürültünün üstüne çıktı. "Ve bu lanet olası *bir günah* değil!"

"Orospu çocukları!" diye bağırdı Frère Charles ve "Onları köprüye götürün!" diye kükredi Frère Alonso, ve kalabalık ileri atıldı. Onlarla dövüştüm, Baptiste ve Aaron'u sert eller tutarken bağırarak, Khalid düzeni sağlamak için bağırırken yağmur gibi yağan darbeler altında. Yumruk attım ve savurdum, her şey kaosa dönüştü, o sırada kalabalığın üstünde bir tabanca sesi duyuldu.

“BOOM.

“Sessizlik çöktü. Dönüp baktığımda, Greyhand'i gördüm, dumanı tüten çarklı tabancasını havaya kaldırmıştı. Sağ gözü kan çanağına dönmüş ve gölgeyle kaplanmıştı. Ama eli sabitti.

"Sakin olun, kardeşlerim."

"Ama onlar günahkarlar, Frère!" Lil Phil tükürdü. "*Yemin bozan* piçler!"

"Suçlarını itiraf ettiler, kardeşim," dedi Frère Alonso. "Bu günah onların!"

"Öyle," diye başını salladı Greyhand. "Ama Aaron de Coste, Tanrı ve San Michon'un huzurunda gümüş yemini edene kadar hala benim çırağım. Onun çılgın bir kalabalığın yargısına terk edilmesini izleyemem."

“‘Greyhand doğru söylüyor, kardeşlerim!’ Khalid bağırdı. ‘Bu günahın cezalandırılması gerektiği şüphe götürmez! Ama hiçbir önlem alınmayacak

Dua ve tefekkür olmadan! İkisini de katedralin altına kilitleyin! Başrahip kalabalığa bakarak gözlerini parlatarak şöyle dedi: "*Yarın* yürüyüşe çıkıyoruz! Kendi yansımalarınıza ve ruhlarınıza bakın! Çünkü yakında hepimiz çıplak ve kanlı bir şekilde Tanrı'nın yargısı önünde duruyor olabiliriz!"

Seraph Talon'un önderliğinde sert eller Aaron ve Baptiste'i katedrale sürükledi. Kalabalığın geri kalanı, savaş alanı üzerinde leş yiyenler gibi oyalanıyordu, tatmin olmamış ama Khalid'e olan bağlılıklarından vazgeçmek de istemiyorlardı. Ve mırıldanarak lanetler okuduktan sonra, kışlaya doğru geri dönmeye başladılar.

“Ben soğukta kalakaldım. Astrid'in dudaklarının tadı dilimde kanla karışmış haldeydi. Ama Greyhand da kalmıştı, Archer sağ omzuna tünemişti. Şahin altın gözleriyle bana baktı ve tiz bir çığlık attı. Efendimin kılıç kolunun olduğu yere baktım. Aramızdaki uçurum. Söylenmemiş sözler.

"Usta..."

"Biliyor muydun?" diye sordu, sesi çakıl taşları üzerinde eski botlar gibi ses çıkarıyordu.

"Ona gerçeği söylemek istedim. Bir zamanlar olduğu gibi ona güvenmek istedim. Bana karşı acımasız bir piçti, buna şüphe yok. Ama üvey babamın aksine, Greyhand'in acımasızlığı bir amaca hizmet ediyordu. Ayak altında ezilmekle bileme taşında taşlanmak arasında fark vardır. Onun sayesinde hiç olmadığım kadar sert ve iyi bir insan olmuştum ve Coste'de itaatsizliğim için af dilemek istiyordum. O kızın hayatını kurtarmış olmama rağmen, her şeyi geri alabilmeyi dilediğimi söylemek istiyordum. Kendimi suçladığım gibi onun da beni suçlayıp suçlamadığını sormak istiyordum.

"Onlara ne olacak?" diye sordum.

"Greyhand iyi gözünü kısarak, rüzgarda savrulan boş kolunu salladı.

“Merhamet dileyeceğim. Ama Tarikatın kuralları açık. Khalid geri döndüğünde, tüm yemin bozanlar gibi onlar da aynı kaderi paylaşacaklar. Aaron köprüye götürülecek, tekerleğe bağlanacak ve bu Kardeşliğin bir üyesi olduğunu gösteren kalkan izleri tamamen silinene kadar gümüş dikenlerle derisi yüzülecek. Sonra ikisi de San Michon'dan kovulacaklar.”

“‘Ama bu delilik! Baptiste manastırın en iyi demircisi! Aaron da yarın kardeşler arasına kabul edilecekti!

Yarın kardeşler arasına kabul edilecekti!"

Baptiste yeminini bozdu," diye tükürdü Greyhand. "Ve erkek ve kadın hakkında tilki gibi konuşma, onun bunun yanlış olduğunu çok iyi biliyordu. Aaron da biliyordu. Uçurumun kenarında oynayan aptaldır. Ama düştüğünde başkasını suçlayan sadece aptalların prensidir."

“Rüzgâr, kalbi kırık bir ilahi söylüyordu. Bir yanım, Aaron ve Baptiste'in, onları keşfettikten kısa bir süre sonra tekrar buluşacak kadar pervasız olduklarına inanamıyordu. Ama ben de bu gece Astrid'le aynı riski almıştım, yarın öleceğimi düşünerek. Kardeşimin de aynısını yapmasını suçlayamazdım. Tüm bunlar göğsümü acıtıyordu. Ama her zaman yaptığım gibi, inancımdan teselli bulmaya çalıştım. Aaron ve Baptiste'e ne olursa olsun, bu Yüce Tanrı'nın isteğiydi, değil mi? Tanrı'nın kanunlarını çiğnediler, değil mi?

“Astrid'i tekrar düşündüm, dudaklarımda hâlâ çarpışmamızın tadı vardı. Kafama soğuk su dökülmüş gibi hissettim, beni sırılsıklam eden arzu, bunun ne kadar aptalca olduğunun farkına varınca bir anda soğudu. Ne kadar bencilce. Ne kadar tehlikeli.

“Chloe, düşen yıldız, kanla yazılmış yazı... Hepsi bana bu olayda daha büyük bir rolümüz olduğunu söylüyordu. Her şeyi riske atmak doğru muydu? Bu en karanlık türden bir kötülük değil miydi?

"Seçilen günah kadar tehlikeli günah yoktur.

"Paylaşılan günah kadar şanlı günah yoktur.

"Ama yine de...

"Efendim... Aaron'u bir hücrede çürümeye terk edip Charinfel'e gidebilir miyim, bilmiyorum."

"İyi," diye homurdandı. "Çünkü hiçbir yere gitmeyeceksin, de León."

"Gözlerimi kırptım ve Greyhand'ın soğuk bakışlarıyla karşılaştım. 'Usta, ben...'

"Bana Efendi deme, çocuk. Artık değil. Coste'de sana bir daha benim çırağım olarak avlanamayacağını söylemiştim." Gözünün olması gereken yere koyduğu koyu renkli deri şeridi ile bana doğru yaklaştı. "Unuttum mu sandın? Kırmızı Hayalet kolumu koparırken ve gözümü oyarken bu düşünceyi kafamdan silmiş olabileceğimi mi sandın?"

“‘Senin hayatını kurtardım.’

"Ve bana bunları mal oldu," dedi, gözünü ve kolunu göstererek.

“‘Usta, özür dilerim, lanet...’

"Greyhand'in yumruğu, bir şehrin kapısına çarpan koçbaşı gibi karnıma çarptı. Dizlerimin üzerine çökerek, yüzüme attığı ters yumrukla nefesim kesildi ve karın üzerine yığıldım. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama botu kaburgalarıma çarptı ve beni acı içinde donmuş taşın üzerine kıvrılmış halde bıraktı.

“‘Özürlerin *canı cehenneme*, çocuk,’ diye tısladı, omzundaki boş yuvaya vurarak. ‘Bu, Yüce Tanrı’nın iradesi ve ben sadık bir kul olarak bunu kabul ediyorum! Kabul edemeyeceğim şey ise, Tanrı’nın şerefini araması gereken bir çırağın kendi şerefini aramasıdır!

"Ben... ben..."

“‘Tabii ki öyle! Bu gece İmparatoriçe'nin huzurunda da öyle konuştun! Şimdi bile, burada bile, ilk endişen savaşa ve ölüme doğru yürüyen kardeşlerin değil, geride kalacağın! Sabrın yok, de León! Disiplin yok! *Düşünmüyorsun,* sadece en iyisini bildiğini düşünüyorsun! Düşünmeyi *öğreneceksin*, evlat! Ve bunun için dünyadaki tüm zamanı sana vereceğim!’

“Frère geri çekildi ve artan öfkesini kontrol altına aldı.

“‘Canavar olarak yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir, deriz. Ama bu dünyada birçok tür canavar vardır, evlat. Bir erkek yapması gerekeni yapar. Bir canavar ise istediğini yapar. Bir erkek Tanrısına hizmet eder. Bir canavar ise sadece kendine hizmet eder. Ve ben canavarlarla birlikte yol almam.’

“Öfkemle dilimden kan sıçradı, dişlerim gıcırdadı. Ama Greyhand sadece kaşlarını çattı.

“Kardeşlerin yokken, sen hangisi olacağını seç.”

“Ve bununla birlikte sırtını dönüp beni kanlar içinde karların üzerine bıraktı.”

XII
ŞİMDİ BENİMLE DANS ET

SAN MICHON, kız kardeşimin mezarı kadar boştu, kalbim ise onu işaret eden taş kadar ağırdı.

Khalid, Talon ve diğer gümüş azizler şafak vakti yola çıkmış, gümüş boynuzların sesine eşlik ederek kuzeybatıya doğru ilerliyorlardı. Altın sancaklar iki kez esen rüzgarda dalgalanıyor, adamlar, arabalar ve atlar Avinbourg'u savunmak ve Ebedi Kral'ı öldürmek için hücum ediyorlardı. Greyhand ve diğer acemi şövalyeler de kısa süre sonra yola çıkmış, bin askerin peşinden Charinfel'deki gambit'e doğru ilerliyorlardı. Her şeyi Cennet Köprüsü'nden izledim, soğuk gri karın üzerinde karıncalar gibi akın akın ilerleyen askerler. Onlar gözden kaybolduğunda, bekleyen Mère'nin üzerine tükürdüm ve içimden küfrederek.

“Dört gün boyunca, bir hayalet gibi manastırda dolaştım. Adaletsizlikten öfkeyle yanıyordum. Aaron ve Baptiste, Khalid geri dönene kadar katedralin altında kilitliydiler ve ben onları ziyaret etmeye çalıştım. Ancak Bekçi Logan yolu kapatarak Seraph Talon'un 'o piç çocuk sevicileri'ni kimsenin görmemesini yasakladığını söyledi. Başrahibe Charlotte, gümüş kaplı hücrelerinin anahtarını elinde tutuyordu ve sadece onları beslemek ve Aaron'a gece ayinini vermek için ziyaret ediyordu.

"Astrid'in bakışlarından kaçarak, neredeyse boş bir katedralde her akşam ayine katıldım. Yaptığımız şeyden utanmıyordum. Her gece bunu hayal ediyordum. Ama aldığım cezadan utanıyordum ve çocuk olduğum için, kardeşlerim imparatorluğun kaderini belirlemek için savaşırken

—kardeşlerim imparatorluğun kaderini belirlemek için savaşırken geride bırakılmıştım.

“Gündüz saatlerini kütüphanede geçirmeye çalıştım, ama yerdeki harita yaklaşan savaşı sürekli hatırlatıyordu ve ayrıca arşivci Adamo, yanında bulunması çok zor bir adamdı. O, en iyi kütüphanelerin insanlardan yoksun kütüphaneler olduğuna inanan türden bir kütüphaneciydi

düzenli raflar onu mutlu ediyordu. Birinin bir sayfayı kıvırması onun için tam bir kabustu. Garip bir gerçek ama bazı insanlar kitapları okumaktan çok onlara *sahip olmaktan* hoşlanırlar ve ben de onun arkamdan bakıp bana ters ters bakmasından kısa sürede sıkıldım.

“Sonunda, günlerimin çoğunu katedralde dua ederek geçirdim, Tanrı ve Denizkızı'ndan bana alçakgönüllülük, sabır ve huzur vermesi için yalvardım. Ne kadar yalvarsam da hiçbirini bulamadım. Geri kalan zamanımı barakalarda, Coste'de çaldığımız o parça parşömene bakarak geçirdim. Sonsuz Kral'ın istila haritasına bakarken, yüzyıllar öncesine dayanan zihinlerin entrikalarının işlediğini hissedebiliyordum.

“Laure Voss bu haritayı bulmamızı mı istemişti?

Onu mu avlıyorduk, yoksa o mu bizi tuzağa mı çekiyordu?

“Herkes diz çöksün.

“Dualarıma rağmen, her şeye öfkeyle yanıyordum. Sonunda, parşömeni yere fırlattım ve aklıma gelen tüm küfürleri savurdum. Birini bıçaklayıp kanını akıtmak istedim. Tüm bu sınavlardan sonra, itaatsiz bir çocuk gibi geride bırakılmıştım ve bir parçam, tam da öyle olduğumu düşünüyordu. Ama ustama sırf gururumdan itaatsizlik etmemiştim. Véronique de Coste'un hayatını kurtarmıştım. Tanrı aşkına, Aaron ve Talon'*un* hayatını da kurtarmıştım.

"Ama bu bana ne kazandırmıştı? Greyhand'in tüm uyarılarına rağmen, kendimi kanıtlamak istiyordum. Zaferi istiyordum. Masum bir kızı tabutuna göndermeyi reddettiğim için bundan mahrum kalmak beni öfkeyle doldurdu. Sonunda öfkem galip geldi. Kaybedecek başka bir şeyim olmadığı için, öfkemi çevremdeki şeylere yönelttim.

"Lanet olası bir çocuk gibi.

"Yatağımı parçalara ayırdım. Savaş sandığımı istenmeyen bir oyuncak gibi fırlattım. Ve sonunda duvara dönüp yumruk attım. Tekrar. Tekrar. Parmak eklemlerimin yırtıldığını ve derimin parçalandığını hissettim, kemiklerimin taşa sürtünmesinden gelen acı, belki de bunun benim hatam *olduğu* düşüncesinin acısını bastırdı. Ne de olsa ben günahkar bir şekilde doğmuştum. Ve Tanrı biliyordu ki, payıma düşenden fazlasını yaşamıştım. Belki de sonunda beni cezalandırıyordu.

“Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese ve bitkin bir halde. Duvar çökmüş ve çatlamıştı, parmak eklemlerim parçalanmıştı. Ellerimi kaldırdım, parmaklarımdan akan kanın kalın ve kırmızı damlalarının yere,

bana çok pahalıya mal olan o lanet olası buruşuk parşömen parçasına sıçradığını izledim. Ve utanç gözyaşlarımın arasından gözlerimi kısarak, sonunda onu gördüm."

"… Kan," diye fark etti Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Evet."

"… Hareket ediyordu."

"Elbette hareket ediyordu," diye iç geçirdi Gabriel. "Karanlık bir kimya sayesinde, kanım kendi iradesine kavuştu, parşömene emildi ve üzerinde gizli olan mesajı ortaya çıkardı."

"Kibirin günahı, de León." Tarihçi gülümsedi. "Her zaman sana iyi hizmet etti."

"Ya da şeytan kendi türünü sever, vampir." Gabriel omuz silkti. "Her neyse, titrek ellerimle parşömeni aldım. Ve Voss'un haritasının arka yüzünde, Astrid ve Chloe ile kütüphanenin yasak bölümünde gördüğüm gibi, kan kelimelere dönüştü.

"Adalet ve umutla, umut yok, "Merhamet
ve mutlulukla, sana mutluluk yok, "Ölüm
ve gerçekle, gerçek görmüyorum,
"Kan ve ateşle, şimdi benimle dans et.

"O kelimelere sanki delik açacakmışçasına baktım, zihnim allak bullak olmuştu. Bu, Laure Voss'un Ebedi Kral'ın gözleri için yazdığı gizli bir mesajdı.

"Ama ne anlama geliyordu?

O gece Astrid ve Chloe kediler gibi dikkatlice içeri girerken ben Büyük Kütüphane'de bekliyordum. Kapı arkalarından kapanmadan gölgelerin içinden çıktım, elimde artık yazısı silinmiş parşömen parçası vardı.

"'İşte bu,' dedim.

"İkisi de konuştuğumda irkildi, Chloe tekerlekli kilidi ile uğraşırken, Astrid elini göğsüne bastırdı. 'Oh, seni adi *piç,* Gabriel…'

"Cevap bu. Bakın." Kızlar, derimi parçalayacak kadar sertçe başparmağımı ısırırken izlediler. Kanı parşömene damlatıp, sisternovices'in o bilmeceyi bir kez daha görebilmesi için loş ışıkta havaya kaldırdım.

"Kızından Ebedi Kral'a gizli bir mesaj," dedim. "Büyük Kurtarıcı..." diye fısıldadı Chloe.

“Astrid parşömeni elimden aldı, kaşları daha da yükseldi. ‘Şairlikte pek iyi değil, değil mi? Birkaç yüzyıl pratik yapsa, o kaltak…’

“Azzie…” Chloe içini çekti.

"Özür dilerim. Sigara içmem lazım."

“Ne demek bu?” diye sordu Chloe.

"Sorun da bu, Sisternovice," dedim. "Hiçbir fikrim yok."

“Kütüphaneye girdim, Chloe arkamdan geldi, Astrid en loş ay ışığının altında durmuş yazıları inceliyordu. ‘Bütün gün düşündüm,’ dedim. ‘Ve Greyhand haklıymış. Bu piçler avlarını tanıyorlar. Bizimle oyun oynuyorlar.’

"Yani hepsi bir tuzak mıydı?" diye sordu Chloe. "Laure Voss, onu yakalayacağınızı umarak Godsend'de takip edilebilecek kadar geniş bir iz mi bıraktı?"

"Bu yaratıklar yüzyıllardır gölgelerde saklanıyor. Bence Laure, Godsend'i bilerek gezdi. Garnizonları keşfetti, İmparator'un toplayabileceği kuvvetleri ölçtü. Fabién Voss'un sevgili kızını bu göreve vermesi, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Laure, Nordlund'da babasının gözü kulağıydı."

"Ama bu bilmece, bulduğun plandan daha derin bir şeyden bahsediyor," dedi Chloe.

"*Biliyorum*. Yoksa neden saklasın ki? Ama Laure, onu takip ettiğimizi *bildiğini* söyledi. Ve babasına bir düzine kuzgun gönderdi, muhtemelen bu mesajın bir düzine kopyasını taşıyorlardı. En az bir tanesini ele geçireceğimizi tahmin ediyordu sanırım. Haritayı bizim bulmamız için bıraktı ve babasına yazdığı gerçek mesajı kana karıştırdı."

“Avinbourg bir tuzak,” dedi Astrid. “Isabella'nın ordusu yanlış yere ilerliyor.”

“Evet.”

“‘O zaman Charinfel mi?’

“Godsend boyunca büyük haritanın üzerine çıktım, gümüş topuklarım güneydeki şehir kalesinin tepesine ulaşana kadar yürüdüm. Greyhand ve arkadaşlarımın garnizonun yardımına koştuğunu hayal edebiliyordum. Eğer Voss

Charinfel'e saldırırsa, sadece bin kadar ek asker ve bir avuç acemi ile onu ele geçirebilir. Ama ben hala tedirgindim.

"Korkarım o kadar basit değil. Bu sülüklerin yalanları içinde yalanlar var." *"Ölüm ve gerçekte, kan ve ateşin içinde, şimdi benimle dans et."* Astrid kaşlarını çattı. "Bu çocuk şiiri gibi. Yani, gerçekten..."

"Sıradan şiiri bir kenara bırakırsak, cevap açıkça bu bilmecede yatıyor," dedi Chloe.

"Ve ben bunu görebilecek gözlere sahip değilim," diye tükürdüm.

"'Peki, o gözleri *bulmalıyız*. Belki de Tanrı bizi bu yüzden bir araya getirdi.'

"Sisternovice, bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun." "*Düşün*!" diye bağırdı Chloe. "Laure ipucu olabilecek bir şey söyledi mi? Çünkü biz burada dururken, İmparatorluk Ordusu asla gerçekleşmeyecek bir savaşa doğru ilerliyor ve Eğer Ebedi Kral, Godsend'i geçerse, tüm imparatorluk onun lanetli ordusunun önünde çökecek!" lanetli ordusunun önünde çökecek!

Astrid ve ben birbirimize baktık. Ve dudaklarımdan dökülen düşünceyi onun gözlerinde gördüm. "Ordusu..."

"'Chloe,' dedi Astrid. 'Sen bir dahisin, ma chérie.' "'…

Anlamadım?'

"Melekler ordusu," diye fısıldadım. Sisternovice'ye bakarak, Godsend'in uzunluğu boyunca yürümeye başladım, geçerken her zirveye topuğumu vurarak. "Her dağ birinin adını taşıyor! Sarai, Veba Meleği. Evangeline, Ilımlılık Meleği. Ve şuraya bak! Adalet ve Umut. Merhamet ve Mutluluk. Ölüm ve Gerçek. Bunlar çiftler! Dağ geçitleri!' Kan ve Ateş Melekleri Mont Sanael ve Mont Gabriel'in yanında diz çöktüm. 'Laure sadece kuvvetlerimizi keşfetmiyordu, dağları geçmek için en iyi yolu arıyordu! Voss'un kölelerinden biri Coste'de söylemişti. *Efendi geliyor. Ve kan ve ateş onun geçişini işaret edecek! '*

"Sonsuz Kral, Tanrı'nın Hediyesi'ni atlatmaya niyetli değil," diye fısıldadı Astrid.

"O piç kurusu oradan *geçecek*." Haritayı parmağımla işaret ettim. "Burada, İkizler'de."

Chloe kaşlarını çattı. "Ama kışın ortasındayız. Godsend'in tepesindeki rüzgâr kanını dondurur, kar kalınlığı yüz fit. Hiçbir ordu oradan geçemez."

"'Canlı bir ordu değil. Ama düşmanlarımız ölüler.'

"Chloe haritaya bakarak fısıldadı. 'Yüce Tanrım…' "'Isabella'ya haber vermeliyiz,' dedi Astrid.

"Gönderilmeli," diye başımı salladım. "Ama Voss kızının mesajını haftalar önce almış olmalı. Sonsuz Lejyon çoktan yola çıktı. Şimdi bir ulak gönderip Altın Ordusu gelse bile, İkizlere zamanında ulaşamayabilirler."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Chloe.

"Onları durdurmak, elbette."

"Yalnız mı?"

"Ocak Kardeşleri hala burada. Argyle, Bekçi Logan ve diğerleri."

"Gece bekçileri ve demirciler mi?" diye sordu Astrid. "On bin sefil ve Mothermaid'in kaç tane yüksek kanlı olduğunu sadece o bilir?"

"Gözlerimi pencereye, ötesindeki katedrale ve altındaki hücrelere çevirdim. 'San Michon'da bana yardım edebilecek en az iki kardeş daha var.'

"Bu delilik. Bu tam anlamıyla *aptallık*!" "Buna pervasızlık diyelim."

"'Oh, o okul çocuğu gülümsemesini bir kenara bırak, Gabriel de León!

"Daha iyi bir fikrin varsa, dinliyorum, Majesteleri. İmparatoriçeye bir ulak gönderelim, emin olmak için. Bir tane de Greyhand'e. Ama haber onlara ulaşana kadar, Fabién Voss ile Nordlund arasında duran tek kişiler bu odadaki üçümüzüz."

"Ayağa kalktım ve ellerimi silkeledim.

"'Öyleyse izin verirseniz, hanımefendiler, uyanmam gereken bir başrahibe var.'"

XIII KAN VE ATEŞ

“İKİ SAAT SONRA, San Michon’un ahırlarının dışında karın içinde duruyorduk, nefeslerimiz gece havasında kış beyazıydı. Arkadaşlarıma baktım, her birinin omuzlarında dünyanın yükünü gördüm. Bekçi Logan ve Bekçi Micah. Cephanelikten bir düzine kara parmak. Arşivci Adamo'nun asistanı Nasir, birkaç mutfak yardımcısı, iki seyis, Kaspar ve Kaveh. Ve tabii ki, katedralin altından yeni kurtarılan Baptiste ve Aaron.

"Yaşlı Charlotte, manastırın kapısını yumruklamamla nöbetinin bölünmesine pek hoş bakmamıştı. Ama Astrid ve Chloe yatak odalarına döndükten sonra, tam da bunu yaptım. Charlotte dikkatle dinledi, yaralı yüzü, korkularımı, Voss'un stratejisini, hazırladığım çaresiz karşı planı ve bulabildiğim her adama ihtiyacım olduğunu açıkladıkça karardı. Planımın intihardan başka bir şeye yaramama ihtimali neredeyse sıfırdı. Ama başrahibenin onuruna, Aaron ve Baptiste'in hücrelerinin anahtarlarını neredeyse hiç direnmeden teslim etti. Ve bununla birlikte, bana çikolata kadar koyu, bal kadar tatlı bir düzine kutsal şişe hediye etti.

"Yüce Tanrı seni korusun, Acemi."

"Hepimizi korusun, başrahibe."

"Artık genç Kaveh'in yanında duruyordum ve Laure'nin buruşuk haritasını eline sıkıştırıyordum. Kardeşi Kaspar çoktan ata binmişti. "Hızlı sürün kardeşlerim. Kaspar, Altın Ordusu'nu bul. Kaveh, Greyhand'ın peşinden güneye doğru git. Rüzgar gibi hızlı ol."

"Yüce Tanrı seninle olsun, Küçük Aslan." Kaspar kardeşine baktı. "Ve hepimizle."

"Kaveh'in elini sıktım ve yumuşak bir sesle konuştum. 'Döndüğünde, kardeşim, seninle ve Aoife abla hakkında sessizce konuşmak istiyorum.

tabii ki hala hayatta olursam.’

“Çocuk bana baktı, yüzü kararmıştı. Ama bir kez başını salladı.

"Git. Bin!"

“Atları tokatladım, delikanlılar geceye doğru dörtnala giderken fısıldayarak dua ettim. Baptiste'in kardeşi Blackthumbs arabalarımızı yüklemişti ve ben içindeki fıçıları kontrol ederken demir zincirlerin gürültüsü kulağıma çarptı. Yukarı baktığımda, katedralden gökyüzüne doğru bir kez daha inen platformu gördüm.

“Logan'a soran bir bakış attım. ‘Bekçi?’

“‘Bilmiyorum, delikanlı,’ diye homurdandı zayıf adam.

Platform karın üzerine sertçe indi. Gümüş Kız Kardeşler'den iki düzine kız, kışlık paltolar ve gümüş topuklu botlar giymiş olarak platformun üzerinde duruyordu. Bu botlar şüphesiz cephanelikten alınmıştı. Ellerinde tekerlekli tüfekler, siyah ateşli boynuzlar ve gümüş mermi torbaları vardı. Charlotte, Rahibe Esmeé ve Chloe Sauvage de aralarındaydı. Ve en garibi, Astrid.

“‘Başrahibe? Bu ne?’

“‘Göründüğü gibi, Acemi.

“Charlotte'un gözlerine baktığımda erkekler arasında bir mırıldanma yayıldı. ‘Başrahibe, ben...’

"Tartışmaya gelmedim, Acemi de León. Abbot Khalid ve Seraph Talon'un yokluğunda, bu manastırın en kıdemli üyesi benim. Bir keresinde bana, gümüş azizlerin kardeşlik olmadan amaçlarına hizmet edemeyeceklerini söylemiştin. Sana yürekten katılıyorum. Ve korkuların doğru çıkarsa, kutsal Ana Denizkızı adına, bulabileceğin tüm yardıma ihtiyacın olacak."

"Saygısızlık etmek istemem, Başrahibe," dedi Aaron yumuşak bir sesle. "Ama siz nasıl yardım edebilirsiniz?"

Charlotte ona onaylamayan bir bakış attı ve tekerlekli tabancasını kaldırdı. "Abbot Khalid, bize bu iğrenç şeylerle kendimizi savunmayı öğretmek için çok zaman harcadı. Ama ben Tanrı'nın bizim bu imparatorluğu savunmamızı istediğini düşünüyorum. Ve Yüce Tanrı'nın lütfu ve şehitlerin kutsamalarıyla, biz de tam olarak bunu yapacağız."

“Kar yağarken rahibeler ve acemi rahibeler arasına baktım. Elbette korku gördüm. Titreyen dizler, geniş gözler ve sıkı dudaklar. Ama aynı zamanda sıkı çeneler, yumruklar ve Tanrı'nın onları koruyacağına olan inanç da gördüm. *İnanç* gördüm.

"Sizleri aramızda görmek bizim için bir şereftir, rahibeler," dedim.

“Charlotte, sorumluluğundaki kızlara döndü. ‘At binebilenler, eyerleri getirin. Geri kalanlar, birer araba seçin. Çabuk olun.’

“Kız kardeşler ve acemi rahibeler emredildiği gibi yaptılar, çoğu eşyalarımızla birlikte arabalara bindi. Ancak birkaçı, kardeşlerin yardımlarıyla sosyalara eyerledi. Astrid'in yanına yanaştım ve River adındaki cesur kısrağa eyerlemesine yardım ettim. Etrafımızda toplanan insanları fark ettim, sesimi fısıltıya indirip çoğunlukla gözlerimle konuşmaya çalıştım.

“‘Tanrı aşkına ne yapıyorsunuz?’ “‘Kırsalda gezintiye çıkmak için ne güzel bir hava.

"Bu şaka değil. Savaşı savaşçılara bırakmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

Astrid, etrafındaki kadınlara, çocuklara baktı; cehennemin açık ağzına doğru giden bu acınası gruba. "Savaş kapına dayandığında bunu yapmak zor."

"Bu duvarların dışına çıkmak isteyen kalpsiz kaltak ne oldu?"

"Ah, Gabe." O üzgün bir şekilde gülümsedi. "Eğer bu iş olacağı gibi biterse, ben de öyle olacağım."

“Onun için kalbim korkuyla doldu. Bakışlarımız buluştu ve yüzünde kütüphanede geçirdiğimiz gecenin anılarını görebiliyordum, gözlerinde kanımı kaynatan bir arzu parıltısı vardı. Ama Charlotte izliyordu, etrafımızda kardeşlerimiz vardı, paylaştığımız şeyleri kimseye belli edemezdim. Ve Tanrı biliyordu ki tartışacak vaktimiz yoktu.

“Bir iç çekerek, bu umutsuz kumar oynamaya kendimi razı ettim. Astrid'in eyerini hazırladım ve Justice'in sırtına tırmandım. Baptiste gözlerime bakarak, yakasını dudaklarına bastırdı. ‘Yedi Şehit'e, bu konuda yanıldığını umuyorum, Küçük Aslan.’

"Kimse benden daha çok dua etmiyor," diye cevap verdim, eldivenlerimi giyerken. "Ama Greyhand'in dediği gibi, kardeşim. Savaşta, bilge adam Tanrı'ya dua eder. Ama yine de kılıcını kaldırır."

"Greyhand da kahramanlar hakkında bir şeyler söylemişti, hatırlıyorsam," diye homurdandı Aaron.

“Çevremdeki gruba baktım; karanlık denizin ortasında küçük bir alev parçası gibiydik. Her şeyden duyduğum korku içimi buz gibi sarmıştı. Neredeyse kesin olarak ölümün peşinde olduğumuzu biliyordum. Ama aynı zamanda, korkunun bizi ele geçirmesine izin verirsek, hiç yol alamayacağımızı da biliyordum. *Birinin* konuşması gerekiyordu. Bu yüzden, ellerimin titremesini engellemek için Justice'in dizginlerini sıkıca kavradım ve üzengilerimin üzerinde dikilip sesimi yükselttim.

“Bu yolun sonunda bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Korkunç bir manzarayla karşılaşacağımız kesin. Ama cesaret, başkalarının yapmayacağı şeyi yapma iradesidir. Ve cennetin ordusunun kollarında, biz yenilmeziz. Ölülerin gözlerine baktım ve korkmadım. Sonsuzluk Prensi'nin karşısına çıktım ve hayatta kaldım. Ve şimdi sana doğruyu söylüyorum, senin gibi bir grupla birlikte savaşmanın verdiği gururu hiç tatmadım."

"Véris, Küçük Aslan," dedi Baptiste gülümseyerek. "Véris."

"Evet, güzel konuşma." Logan bıyıklarını kaşıdı ve bana göz kırptı. "Nordish doğumlu, koyun siken bir yakışıklı için."

“‘… Merci, iyi Bekçi.’

“Ve böylece yola çıktık.

“Elli kadar bir grup, on bin kişilik bir orduyla karşı karşıyaydı. Yine de sanki cennetin kollarına doğru gidiyormuşçasına ilerledik. Prioress Charlotte, batıya doğru ilerlerken rahibelere ilahiler söyletiyordu. Yol çok soğuktu, kar yoğun bir şekilde yağıyordu. Yemek ve uyku için zar zor mola vererek ilerledik, gece mola verdiğimizde o kadar üşümüştük ki bazıları zar zor hareket edebiliyordu. Yol kenarında çadır kurduk, önümüzde Godsend'in kasvetli gölgesi yükseliyordu, kendimi onun ötesinde toplanan açlıktan ölen korkunç yaratıkları hayal ederken buldum. Dinlendiğimiz her dakikanın boşa gittiğini biliyordum.

"Günler ve günler geçiyordu.

“İkizler, kırık tepelerin içine doğru ilerlerken önümüzde belirdi ve ben, melekler Sanael ve Gabriel'in uyurken bizi korumasını diledim. Rüzgâr bıçak gibiydi, hava o kadar ince ki nefes almak acı veriyordu. Öndeki arabamızın aksı kırıldı ve tek arabayla yolumuza devam ettik. İki sosya gece donarak öldü ve dört kız kardeş ile bir erkek kardeş, donmaktan binemeyecek hale gelerek geri dönmek zorunda kaldı.

Astrid'in pes edeceğini düşündüm ve gözlerime her baktığımda sessizce yalvardım. Ama o, eyerinde kambur durmuş, titreyerek, çelik gibi sert kalmaya devam etti. Ve biz hala tırmanmaya devam ettik, Kan ve Ateş arasındaki geçide doğru. Daha yükseğe. Daha soğuğa. Daha kasvetli bir yere.

“On ikinci gün bir fırtına çıktı ve güneş doğsa bile bunu zar zor fark edebiliyorduk. Soğuk o kadar şiddetliydi ki, grubumuzdan altı kişi daha ata binemedi, aralarında küçük Chloe de vardı. Onların, Altın Ordusu gelirse onlara yol göstermek için geride kalmalarına karar verildi, geri kalanlarımız ise yürüyerek geçide doğru ilerlemeye devam ettik. Yol, arabalar için çok tehlikeliydi ve kardeşlerimle birlikte getirdiğimiz varilleri gri kar yığınlarının üzerinden sürüklemek zorunda kaldık. Hayatımda ilk kez, babamın bana bahşettiği karanlık güce minnettar oldum.

“Gece çöktü ve o akşam ateşin etrafında ilahi söylenmiyordu. O dağların üzerinden neyin gelebileceği düşüncesi hepimizin üzerinde baskı yaratıyordu ve yukarıdaki kar o kadar kalındı ki kimse ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Üvey babam bana buzu öğretmişti. Karı öğretmişti. Nasıl yağdığını. Nasıl öldürdüğünü. Yüksek seslerin çığa neden olabileceği fikrinin bir efsane olduğunu biliyordum, ama karanlıkta dışarıda kimlerin dinlediğini kim bilebilirdi? Ve böylece sessizlik hakim oldu.

"Ertesi gün, artık sadece iki düzine kişi kalmıştık, dona ve çığlık atan rüzgara karşı mücadele ederek zorlukla ilerledik. Öğlen vakti bile, sadece fenerlerimizin soluk ışığı ve zirveleri yakıp kül eden kısa şimşek çakmalarıyla görebiliyorduk. Ama sonunda, gün batımına doğru rüzgar dinledi ve nihayet Ateş ve Kan geçidine ulaştık.

"İkiz gözetleme kuleleri fırtınaya karşı dimdik duruyordu, dağ yamacından cennete doğru uzanmış siyah parmaklar gibi. Bunlar, İnanç Savaşları sırasında, bu zirvelere adını veren meleklerin görüntüsünde yapılmıştı. Fırtına güneyden esiyordu ve Gabriel kulesi neredeyse tamamen karla kaplanmıştı, sadece karların arasından uzanmış karanlık bir el görünüyordu. Kar yığını, yüz fit derinliğinde, tonlarca ağırlığında dik bir uçurum gibi yükselmişti. Biz de Sanael'in yaklaşan kanatlarının rüzgâr almayan tarafında sığındık.

Aaron, yakasını rüzgardan korumak için yüksekçe bağlamış, nefes almak için variline yaslanmış, yanımda kıvrılmış duruyordu. Baptiste, donmuş kürklerinin içine kıvrılmış, geçidin diğer tarafındaki uçsuz bucaksız vadiye bakıyordu.

donmuş kürklerinin içine çömelmiş, geçidin diğer tarafındaki uçsuz bucaksız vadiye bakıyordu. Başrahibe Charlotte, kutsal rahibelerle birlikte, aralarında Astrid'in de bulunduğu, çığlık atan rüzgara karşı kambur duruyordu. Bu kadar uzağa gelmesi, Sisternovice Rennier'de hayal bile edemeyeceğim bir güç olduğunu gösteriyordu.

"İlk başta hiçbir şey görmedik. Yıldırımlar çakıp Talhost tarafındaki zirvenin üzerindeki gri karları aydınlatsa da, hiçbir hareket yoktu. Aşağıdaki yamaç, rüzgârla sertleşmiş ve imkânsız derinlikte, imkânsız ağırlıkta bir buz tabakası ve ağaçlarla kaplıydı. Hiçbir ordu, bu kadar tehlikeli bir bölümü geçip donarak ölmeden ya da çığ başlatmadan geçemezdi.

Dişlerim o kadar çok titriyordu ki, zar zor konuşabiliyordum. 'İçecek bir şey var mı?

"Y-y-yok," diye tısladı Logan.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi de Coste, nefesi buharlaşıyordu. "Ve daha fazla bekleyemeyiz. Bu soğuk bizi öldürecek, Gabriel."

"Ne haber, kardeşler?" diye seslendi başrahibe.

Baptiste gümüş kenarlı bir dürbün çıkardı. Ben de kendiminkini alıp onun yanına çömelerek aşağıdaki vadiye baktım. Uzun dakikalar boyunca, o donmuş arazide hiçbir iz, hiçbir tehlike görmedim. Sonsuz Lejyon çoktan geçmişti diye düşündüm, ama bu aptalca bir düşünceydi; yolumuzun üzerinde onlara rastlamış olurduk. O anda boş bir umut belirdi içimde: belki de yanılmıştım ve şu anda bile Sonsuz Kral'ın orduları Avinbourg'un surlarına dalgalar gibi çarpıyordu. Sonra şimşek çaktı ve önümüzde dönen gri ışık parladı, kısa bir kalp atışı kadar, uzun zamandır görmediğimiz günler kadar parlak. Nefesim kesildi, dağlardan bize doğru gelen şeyi gördüm."

"Ve o neydi?" diye sordu Jean-François.

"Vampirler."

Gabriel yutkundu.

"Binlerce, on binlerce vampir."

XIV
BU AN

"Tatlı Kurtarıcı," diye fısıldadım.

"Ne gördün?" diye sordu Charlotte.

Baptiste bardağını indirdi ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Geliyorlar.'

'Kaç tane?' diye sordu Astrid.

“Yutkundum ve onun gözlerine baktım. *‘Çok.’*

"Ve biz iki düzine kişiyiz." Baptiste Aaron'a döndü. "Binlerce kişiye karşı iki düzine."

“Arkadaşlarıma baktım. Hepsi korkmuştu. Ve beni, onları buraya getiren kişiyi aradıklarını fark ettim. Hepsi, üzerinde durduğumuz buzun ne kadar ince olduğunu biliyordu. Ölümle yüz yüze olduğumuzu biliyordu. O donmuş yamaçta, bir meleğin kanatları altında, insanları yönetmek hakkında bir ders aldım. Herkesi yönetmek hakkında.”

"Ve o neydi?" diye sordu Jean-François.

"Tüm dünyan cehenneme dönüyorken, tek ihtiyacın olan şey, yolu biliyor gibi konuşan biri.

"Kan Davası'nda," diye bağırdım, "Seraph Talon bana en büyük kahramanların en büyük korkulardan doğduğunu söylemişti. Ama Frère Greyhand her zaman kahraman olmanın aptalca olduğunu söylerdi. Kahramanlar evlerinden ve ocaklarından uzakta, acı bir şekilde ölürlerdi. Rüzgârın sesini bastırarak, bu soğuğu yakıp yok edecek bir ateş yakmaya çalıştım. "Bence gerçek ikisinin arasında yatıyor. Bilgeler, bir ya da iki kahramanlık anı ararlar. Bir ömür boyu süren bir ya da iki kalp atışı. Ve *bu* da onlardan biri. Ölüm döşeğinde yüzüne bir gülümseme getirecek bir an. Başkaları, burada olup paylaşamadıkları için pişman olacakları bir an. Yıllar *sonra*, buradan çok uzaklarda*, o anı hatırlayıp*, bir daha asla olmasa da, kahramanların arasında durduğunu söyleyeceğin bir an. Ve sen de onlardan biriydin."

"Onların arasında baktım, dişlerini sert bir gülümsemeyle göstererek. "Bu an."

Aaron başını salladı. 'Bu an.'

"Charlotte, başrahibe," diye seslendim. "Kule ile uçurum arasında bu sırt boyunca bir savunma hattı oluşturun. Yarısı ateş etsin, diğer yarısı silahlarını doldursun. Beni ellerinden geldiğince koruyun."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Charlotte.

"Kara parmaklı kardeşlerimizin bizi kurtarması için onları yeterince oyala." Baptiste ve diğer demircilere dönerek, San Michon'dan sürüklediğimiz siyah ignis fıçılarına yumruğumu vurdum. "Kar en çok kuzey sırtında birikmiş. Gabriel'in kulesinin altında. Birkaç varil, tüm lanet olası karı bu piçlerin üzerine yıkmaya yeter. Yüzbinlerce ton. Her şey yıkıldığında kaçabileceğiniz kadar uzun fitilleri uzatın." Boğazım düğümlendi. "Ve patlatmadan önce bana haber verin. Aşağısı kan gölüne dönecek."

"'Binlerce var,' Charlotte kaşlarını çattı. *'Katliam* olacak.'

"'Belki.' Başımı sallayarak gruba baktım. 'Ama arkadaşlarım benim için ölümüne savaşacağım yer.'

"Aaron, bandolierindeki gümüş bombaları kontrol etti. 'Ben de sizinle geliyorum.'

"'Ben de.' Baptiste güçlü gümüş çelik savaş çekicini kaldırdı. 'Buradaki güneş susamış. Noam ve Clement kardeşler patlayıcıları yerleştirebilir.'

"Aaron kaşlarını çattı. 'Baptiste, sen demirciisin, değil...' "İri adam dudaklarını Aaron'ın dudaklarına bastırdı. 'Kapa çeneni, aşkım.'

"Paltomun içinden gümüş pipomu çıkardım. Charlotte'un bana verdiği kutsal maddeden pipoya doldururken Aaron'un nefesi hızlandı. İkimiz de daha önce hiç bu kadar yüksek doz almamıştık. Astrid, çakmaktaşını çakarken beni izliyordu. Nefesini tutmuş, karanlık gözleri benimkilerle buluşmuştu. Madde ciğerlerime doldu, damarlarımdan akıp gitti. O korkunç koku, o ilahi çılgınlık beni donmuş göklere yükseltti.

"Aaron için bir doz daha hazırladım ve o kaseyi tek bir yudumda boşaltırken onu izledim. De Coste'nin tüm vücudu gerildi, köpek dişleri

uzayıp keskinleşti. Soğuk havaya kırmızı bir duman bulutu üfledi, boğazındaki tendonlar gerildi. Gözlerini açtığında, gözlerinin kırmızıya boyandığını gördüm, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki irisleri neredeyse kaybolmuştu.

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa konuştu, kan kırmızısıydı. "Oh, *Tanrım*."

“Aaron gümüş çelik kılıcını kara sapladı, paltosunun kemerini çözdü ve tunikasını omuzlarından attı. Ben de aynısını yaptım, ikimiz de gri renklerin arasında gümüş zırhlıydık. Demirciler ateş fıçılarını kaldırdı ve Gabriel'in kulesinin altındaki kar yığınına doğru koştu. Charlotte, Astrid ve diğer kız kardeşler sırt boyunca bir sıra oluşturdu, Bekçi Logan ve Micah onları korumak için hazırlandı. Astrid'in bakışlarıyla karşılaştığımda, söylemek istediğim tüm sözler keskin dişlerimin arkasında kaldı. Dudaklarının, damarlarımda akan kanı bile yakacak kadar parlak olduğu anı. Ve o bana gülümsedi. Binlerce gülümsemesinden biri... Beni yakalayıp sıkıca saran, içimdeki korkunun son izlerini bile yok eden bir gülümseme.

"*Bu* an, Gabriel de León."

“Aaron, Baptiste ve ben Dead'e doğru yokuş aşağı koşarken tüm dünya titriyordu. Çizdiğimi hatırlamıyordum, ama Lionclaw elimdeydi, diğer elimde ise yanan bir odun parçası. O anda içimde hiçbir korku yoktu. Arkadaşlarımın, ailemin, hatta Astrid'in gülümsemesinin bile hatırası yoktu. Sadece kanın ilahisi vardı. O kadar şiddetli atıyordu ki, kendimi *gülüyor* buldum — gerçekten *gülüyorduk*, hep birlikte ölüme koşarken.

Karanlıkta şekiller gördüm, gri karda koşan ayak sesleri duydum. Ölüler ışığımızı görmüştü ve geliyorlardı, *Tanrım,* geliyorlardı ve parmaklarım Lionclaw'ın kabzasına sarılmıştı, kalbim göğsüme çarpıyordu, arkadaşlarıma baktım ve onların parlayan gözlerini gördüm.

"Şimdi," diye tısladı Baptiste. "*Şimdi* beni canavarca bir şekilde öldürebilirsin."

Hava dondurucu soğuktu, ama biz soğuğu hissetmiyorduk, bunun yerine derilerimizdeki desenleri görünce tüylerimiz diken diken oldu: güller ve yılanlar, tekerleğin üzerindeki Kurtarıcı, şarkı söyleyen melekler ve kükreyen aslanlar, boğazdan bileğe ve bele kadar gümüş mürekkeple çizilmiş.

Ve parlıyorlardı.

“İlk başta hafifti. Ama ayak sesleri yaklaşırken ışığımız güçlendi, etrafımızda yirmi, otuz, kırk fitlik bir ışık çemberi oluştu. Sol elimde bir sıcaklık hissettim ve avucumdaki yedi yıldızı, kolumdaki gümüş meleği, göğsümdeki aslanı gördüm — hepsi aynı şiddetli ve korkunç ışıkla yanıyordu.

“‘Tanrı bizimle birlikte, kardeşlerim,’ diye fısıldadı Baptiste. ‘Düşemeyiz.

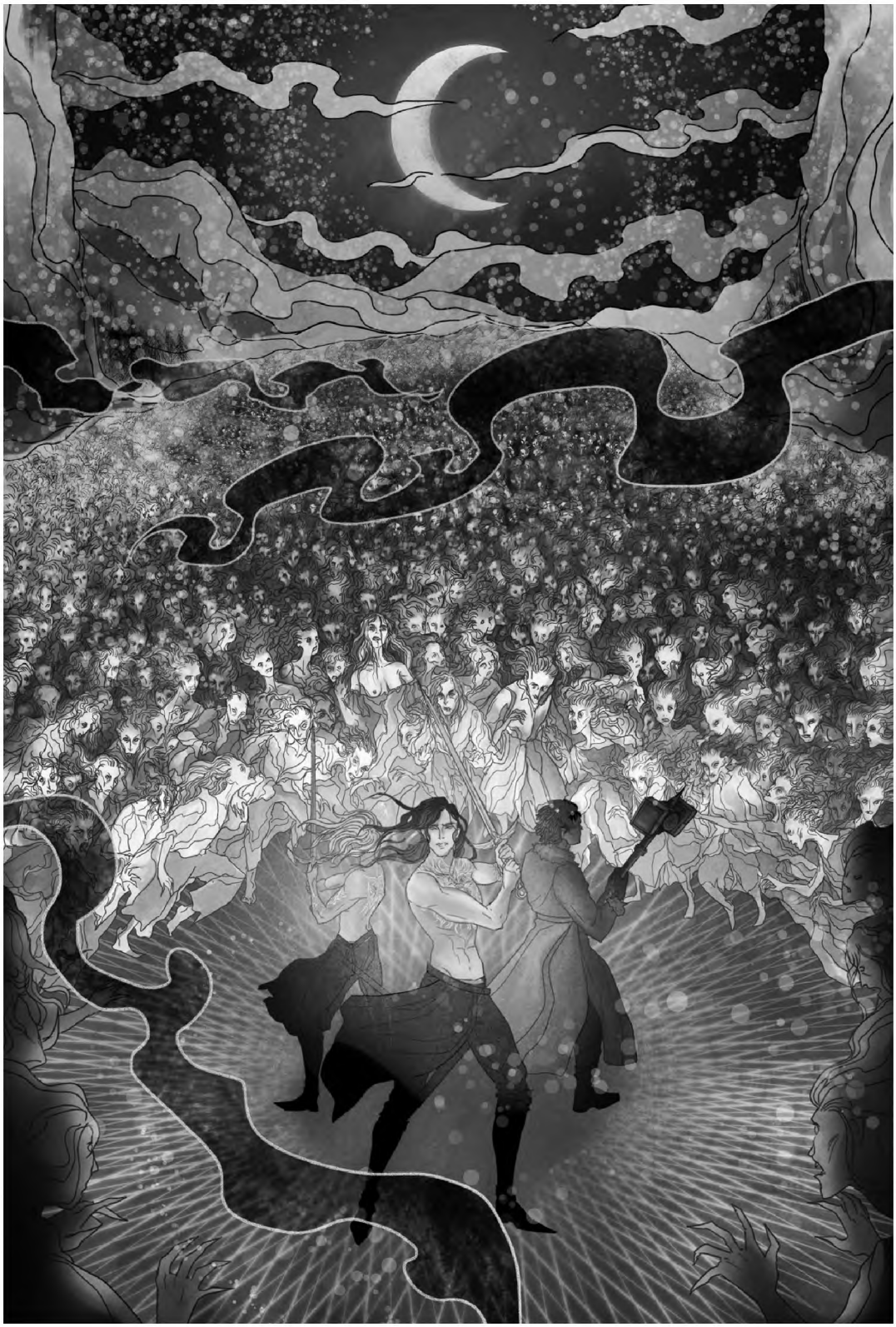
“‘Korkma,’ diye fısıldadım.

“Aaron başını salladı.

‘Sadece öfke.’ “Ve sonra,

bize saldırdılar.

Karanlıktan, tıslayarak ve pençeleyerek. Bir sürü, açlık dolu ölü gözler, gökyüzünü yaran şimşekler gibi parıldayan dişler. Talhost'un sefil halkı, öldürüldükleri kıyafetleri giyiyordu: saray elbiseleri ya da köylü paçavraları, frak ceketleri ya da yıpranmış tunikler, soluk ve kansız derileri her yerden görünüyordu. Sıraları yoktu, sadece sayıları, dişleri ve tüm dünyayı toza ve kemiklere çevirmeye kararlı, saf, kutsal olmayan güçleri vardı.

"Ama lanet olası güçlü Kurtarıcı, biz *dokunulmazdık*. O çürümüş ordusu sel gibi üzerimize geldi ve ışığımıza ulaştıklarında, kırıldılar.

Taşın üzerine su gibi. Mürekkep yazılarımız onları kör etti, gümüş çeliklerimiz onları buğday biçen tırpan gibi kesti. Savaşırken hava kül ve kanla doldu, karlar kırmızıya boyandı. Yıldırımların gökyüzünü yırttığı sırada kuzey sırtına baktığımda, Kardeş Noam ve diğer kara parmaklıların kar yığınının dibine siyah ignis fıçılarını gömdüklerini gördüm. Yukarıdaki rahibelerden gümüş mermiler başlarımızın üzerinden vızıldayarak geçti ve ışığımızın kenarında sefil bir şekilde düşen, kafatasları parçalanmış, kemikleri kırılmış insanlar gördüm.

"Herkes savaşın cehennem olduğunu bilir, soğukkanlı. Ama içinde bir cennet de var. Düşmanın senin düşmeni istediği yerde ayakta durmanın vahşi bir sevinci. Vücudumu hissetmiyordum. Pençenin çizdiği izleri ya da kırılan kemiklerin kısa süreli acısını hissetmiş olabilirim. Ama acı? Acı düşman içindi. Acı ve gümüş.

“Ve sonra onu hissettim.

“Yılanın dişlerinin cildime dokunuşu. Sayısız yılların kasvetli sonsuzluğu, unutulmuş kralların mezarlarının üzerindeki toz. İmkansız bir varlığın ağırlığı, bilinemez bir zihin, uzun ve yalnız karanlıktan benim zihnime baskı yapıyor.

"Sonsuz Kral'ın zihni.

"Onu sanki karşımda duruyormuş gibi gördüm. Cildi, saçı, gözleri... Sayısız yıllar ve hesaplanamaz günahlar yüzünden hepsi kar gibi solmuştu. Genç, melek gibi ve ebedi, güzel ve korkunç, o kadar soğuk ve acımasız bir karanlıkla çevriliydi ki, kalbim göğsümde dondu. Ve sonra, aramızdaki kanla ıslanmış karın ötesinden, kafamın içinde onun sesini duydum ve sözleri dünyayı yok edecek bir şarkıydı.

"Seni görüyorum."

"Büyük Kurtarıcı..." diye fısıldadım.

"Ben de hissediyorum," diye nefes nefese söyledi Aaron.

"Sefil yaratıklar üzerimize geldi ve gümüş çeliğimiz kan kırmızısı ve kutsal bir parlaklıkla ışıldadı. Ama onların hiçbir değeri olmadığını anladım, arkalarında sabit adımlarla yürüyen, amansız, kaçınılmaz, portreyi mahvetmek için acele etmek gibi alçakça bir dürtü bile göstermeyen, çocukları, torunları, tüm soyu ile çevrili, yaratılışın tüm zamanı kendi lehine olan, kanlı bir mahkemeden oluşan korkunç yaratıkların yanında hiçbir değeri yoktu.

“Ve sonra çığlıklar duydum. Arkamda.

“‘Gabriel!’

"Astrid ...

"GABRIEL!"

“Kalbim karnıma çöktü, yokuşa doğru baktım, soluk griye karşı yanan meşaleleri gördüm—Noam kardeş ve diğer demirciler karanlıkta dans ediyorlardı. Ve onların ışığında, tanıdık bir siluet gördüm, gölge gibi aralarında dolanıyor ve onları karın üzerine kesiyordu.

“Kırmızıya sarılmış bir gölge.

“‘Laure…’”

XV
KIRMIZI

“KENDİME LANET OLDUM. Tabii ki o lanet olası kaltak, babası Godsend'i geçerken onu karşılamak için burada olacaktı. Laure Voss bir hırsız gibi arkamızdan gelmişti ve ben aptal gibi arkamızı açık bırakmıştım. Görünüşe göre Noam ve diğerleri ateşleme cihazlarını yerleştirmişlerdi, ama şimdi Laure onları parçalara ayırıyordu ve fitili ateşleyecek kimse yoktu...

"Onları tutabilir misin?" Aaron'a bağırarak bir başka sefil adamı yere serdim.

"Ya da ölürken dene!"

“‘İşaret verdiğimde, bu yokuşu koşarak tırman!

"Git, Küçük Aslan!" diye bağırdı Baptiste. "Yüce Tanrı seninle olsun!"

“Kardeşlerimden uzaklaşarak, tepeye doğru koştum. Parlak gümüş bombaların patlamaları ve kan selini gördüm. Kara parmaklılar cesurca savaştılar, ama onlar Avcı Kardeşler değil, Ocak Kardeşleriydi ve şimdi Ebedi Kralın kızına karşı duruyorlardı.

“Meşaleleri titreyerek söndü ve sırt tekrar karanlığa gömüldü. Şimşek gökyüzünü parlak bir yayla yırttı ve kan kırmızısı bir gölgenin karların üzerinde Sanael'in kulesine doğru titreyerek ilerlediğini ve kulenin arkasında saklanan rahibelerin ateş ettiğini gördüm.

*“*Charlotte, geri çekil! Astrid, *koş!*

“Karanlıkta bir çığlık duydum, kalbim göğsümde burkuldu, ama sonra onların arasına karıştım, kılıcımı havaya kaldırdım ve kalkanımın ışığıyla aydınlanan o siluete doğru savurdum. Laure koltuk altlarına kadar kana bulanmıştı, çenesi ve boğazı kırmızıya boyanmıştı, Coste'de gördüğüm güzelliğinden eser kalmamıştı. Artık karanlık ve gerçek bir canavardı.

“Darbenin yanından kayarak ışığımın kenarına geri çekilen Sonsuz Prenses, tüm boyunu dikti.

Kızıl elbisesi, dondurucu rüzgarda sis gibi etrafında dalgalanıyordu, uzun kızıl saçları, derisini ıslatan kana yapışmıştı.

"Geri çekil!" diye bağırdım. "Tanrı ve Kurtarıcı adına!" "Sana bir kez söyledim, çocuk. Tanrının benim üzerimde hiçbir gücü yok."

“Kız kardeşler ışığımın arkasında toplanmıştı. Astrid'in orada olduğunu hissedebiliyordum ve şükran duası ettim. Ama diğer kız kardeşlerin cesetleri karların üzerinde parçalanmış ve kanlar içinde yatıyordu, Keeper Logan ve Keeper Micah da yanlarında. Yamaç aşağıya baktığımda Aaron ve Baptiste'in yerlerini kaybetmiş, acımasız dalganın önünde geri çekildiklerini gördüm. Lejyon geçidi ele geçirip hepimizi yok etmesine sadece birkaç dakika kalmıştı.

Laure gülümsedi ve zehirli sözleri zihnime sızdı. "Seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim, zayıf kanlı. Ölene kadar tadını alacağım." Ölene kadar tadını çıkaracağım."

“Cildimde kül ve kanla kaplı gri bir kabuk vardı ve kalkanım kutsal ateşle yanıyordu. Son gümüş bombamı fırlatırken Laure gözlerini kısarak bana baktı. Kılıcımı sallarken cildimde sıcaklığı hissettim. O darbeye tüm gücümle vurdum ve isabet etti. Ama ona vurduğumda eti taş gibiydi ve bana karşılık verdiğinde yumruğu bir koçbaşı gibiydi.

“Nefesim kesildi. Bir şeyin yırtıldığını hissettim. Sonra uçmaya başladım ve sert bir şekilde yere çarptım. Laure üzerime eğildiğinde, beni kırmak için kollarını açtı ve siyah yıldızlar çiçek açtı.

"Küçük gök gürültüleri sırt boyunca yankılandı, yarım düzine saf ve kutsal gümüş mermi Laure'nin yüzüne, göğsüne ve boğazına çarptı. Geriye doğru sendeledi, derisinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu. Gözlerimdeki kanı sildim, Başrahibe Charlotte bağırıyordu, 'Yeniden doldurun!

“Bütün cennet nefesini tuttu. Zaman durdu. Karın içinden kalktım, Lionclaw'ı yumruğumda sıkarak, bütün gücümle ve dudaklarımda Tanrı'nın adıyla kılıcımı geri çektim ve Laure'nin göğsüne sapladım.

"Yine bana vurdu, pençeleri derimi parçaladı ve beni kuleye doğru fırlattı. Duvara çarptığımda duvar toza dönüştü, ağzım kan içindeydi, kaburgalarım kırılmıştı. Ancien, Lionclaw'ı göğsüne saplanmış halde tutarken sendeledi. Ama yine de bu Ironheart orospusu *düşmüyordu*. Yüzü büküldü ve kalbi

batarken, o dumanlı elleriyle kılıcı tuttu ve parçalanmış göğsünden çıkardı.

"Ben Sonsuzluk Prensi'yim. Böyle bir parçacığın beni yok edebileceğini mi sanıyorsunuz?

beni öldürebileceğini mi sanıyorsunuz?"

“Başrahibe Charlotte öne çıktı, boynundaki tekerlek gümüş ateş gibi parlıyordu, yüzündeki pençe izleri kıvrılırken bağırdı, ‘Ana Denizkızı adına, geri çekil!’

Vampir, bir elini ışığa doğru kaldırarak tısladı. Diğer eliyle ise göğsünden çıkardığı kılıcı kaldırdı ve fırlattı. Kılıcın Charlotte'un kafatasına saplanıp onu ikiye ayırdığı ve başrahibenin bedenini bez bebek gibi geriye savurduğu anda Astrid'in çığlığını duydum. O dipsiz gözler Astrid'e düştüğünde, kendimi ayağa kaldırdım.

“Gümüş bombalarım ve kutsal suyum bitmişti; atacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Ben de kendimi Laure'ye atarak ikimizi karın üzerine düşürdüm.

“Yumruğu kafatasıma çarptı ve üzerime tırmandı, siyah gözleri kalkanıma karşı kısıldı, kanlı elleri boğazımı sıkarken cızırdadı. Kılıcımın vurduğu yerden göğsü parçalanmıştı, ama hala hayattaydı, gücü on bin çalınmış canın toplamından fazlaydı. Derisinden gelen soğuğu hissedebiliyordum. Gözlerinde ölümü görebiliyordum.

“Bu en iyi halin mi? Son nefesin bu kadar zayıf mı? Sevgili Lorson'un bebekleri bile, ben onları banyo yaparken bundan daha şiddetle savaştılar.”

“Kalbim göğsümde dondu. ‘… Ne?’

“Dudakları kıvrıldı, gözlerinde cehennemin tüm dehşeti vardı. ‘Yemin ettim, Gabriel de León, sahip olduğun her şeyi alacağım. Evin. Annen. Küçük Celene’in…’

"*Yalan söylüyorsun*!"

“Donmuş zirvelerde kara ve kasvetli bir kahkaha yankılandı. ‘Senin acılarından bir saray inşa edeceğim, zayıf kanlı. Senin sefaletinin tahtında hüküm süreceğim. Her şey…’

“Lionclaw, Laure'nin kafasının arkasına çarptı, kemikler kırıldı, kan fışkırdı. Vampir sendeledi, tıslayarak dişlerini gösterdi.

“Bu dağdaki tek kraliçe *benim,*” diye tükürdü Astrid.

“Üzerimizde duran Astrid, kanlı kılıcını bir kez daha vurmak için geri çekti.

"O zayıf kanlı değil, seni kutsal olmayan *orospu*."

“Ölümde bir kurtuluş vardır. Öleceğini *bildiğinde*, ölüm korkusu kaybolur. Geriye sadece öfke kalır. Laure'nin boğazını sıktığımda, tek hissettiğim *öfkeydi*. Annemi hayal ettim, azizler günlerinde saçlarımı örerken, bana adımı bir taç gibi takmamı öğretirken. Küçük kız kardeşim, yaramaz Celene'i, ona müstehcen bir hikaye anlatırken gülüşünü gördüm, hiç cevaplamadığım mektuplarda sesini duydum. Sonra diğer kız kardeşim aklıma geldi. Tatlı Amélie'm. Bize bir akşamın hikayelerini anlatan, sanki sadece kendisinin duyabildiği bir müziğe dans eden kız. Ma famille. Kalbim. Ve bu sülük hepsini benden almıştı. O zaman Lorson'un çamuruna geri dönmüştüm. Amélie'den geriye kalanların eve geldiği gün. Ve bunu hissettim, kafamda sözlerini zaten bildiğim bir şarkı gibi çınlıyordu. Bir söz. Bir isim.

"Esani.

"Elim boğazını sıktı ve hissettim; t ü m nefretim ve öfkem derimin altında kaynıyordu. Laure'nin gözleri büyüdü ve boğazı benim dokunuşumla kararırken ağzı açıldı. Elimi tuttu ama ben hala sıkıyordum, derisinin altında kan kaynarken çatlaklardan buhar yükseliyordu.

"Bırak beni!"

“Çığlık attı, ölümsüz eti benim kavrayışımda yanıyordu, porselen gibi kemiklerine kadar kömürleşiyordu. Kaynayan kan koluma döküldü, yakıcı, buharlı, ama yine de tutmaya devam ettim, onu benden itip karın üzerine düşürdüm, eti elimde parçalanıyordu. O yaşlanmayan gözleri eridi ve tekrar çığlık attığında mum yağı gibi yanaklarından akmaya başladı.

"BABA!"

"Ve aramızdaki karanlığın ötesinde, en saf öfkenin kükreyişini duydum. O sesin içindeki acıyı duyabiliyordum. Sonsuzluk kadar geniş bir nefret. Ama son bir çığlıkla, Kırmızı Hayalet'in omurgası kavis çizdi ve kaynayan dili dişlerinin arasında sallandı. Yüzyıllar boyunca bastırılmış tüm öfkesiyle, Laure Voss avucumun içinde küle dönüştü

kar üzerinde dumanlı bir yara ve kan kırmızısı parçalanmış bir elbisenin kalıntıları dışında geriye hiçbir şey bırakmadı.

"Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek ayağa kalktım ve Astrid gözlerime baktı. 'Gabe...' "Kuleye sığın," diye nefes nefese söyledim. "Git!"

“Nefes nefese, kanlar içinde, kızıl karların üzerinde ignis varillerine doğru koştum. Aaron ve Baptiste aşağıdaki savaşı terk etmişlerdi, Endless Legion arkalarında uluyordu. Kar yığınına ulaştığımda 'DAHA HIZLI KOŞUN!' diye bağırdım ve tozun içinde kibrit ipi aradım. Çakmaktaşı kutusunu bulmak için el yordamıyla aradım ve kibriti ateşe verdim. İp kıvılcımlar saçtı, ateş uzunluğu boyunca gömülü varillere ve içindeki kıyıma doğru tıslayarak ilerledi.

"De Coste! Baptiste!" diye bağırdım. *"Koşun!"* Sonra, botlarımın altında karın çıtırdadığı yokuşu tırmanarak, görebildiğim tek kurtuluşa doğru koşmaya başladım. İgnis arkamda patladı, fırtına ve karın sesiyle boğuk bir şekilde. Ama altında, güçlü botların ayak sesleri gibi korkunç bir ses duydum. Büyük bir çatlama sesi, şiddetli fırtınanın taze karı parçalanırken, Gabriel'in zirvesinde bir yarık açıldı ve altındaki daha zayıf karları serbest bıraktı.

“Yerin altımın kaydığını hissettim, ayakta kalmak için çaresizce mücadele ettim. Ama tüm yığın çöktü ve ben kendimi tek umudüm olan, hala kar altında gömülü olan o uzun meleklerin uzanmış ellerine doğru fırlattım. Beni kurtaran kanın ilahisiydi, sanırım. O ve belki de Tanrı'nın eli. Ve Gabriel'in açık avucuna çarptım, tüm dünya parçalanırken parmaklarımı kulenin taşına gömdüm.

"Tüm Godsend, onun gürültüsüyle çınladı. Ne kadar kar yağdığını sadece Tanrı bilir. Gri bir dalga, bir felaket, dağın yüzüne çökerek, gittikçe daha fazla ağırlık ve hız kazanıyordu. Ve Sonsuz Lejyon dağın aşağısına süpürülürken, onu hissettim, sanki pençeli ve donmuş parmaklar kafatasıma gömülmüş gibi.

“Sevgili kızını öldüren kişiye, bir babanın sonsuz yemini.

“‘Sonsuza kadar benim, evlat. “‘Ben sonsuza kadar varım.’”

XVI SON
OĞUL

"Tüm yolculuk boyunca kendime aptal diye lanet ettim. On yedi gün boyunca. Aaron bir tarafımda, Baptiste diğer tarafımda. Ve sırtımızda bir gölge gibi, beklenmedik, belki de istenmeyen, Greyhand geldi, ardından Majestelerinin askerlerinden oluşan bir grup, ayçiçeği sarısı tabardlar giymiş.

Savaştan sadece birkaç saat sonra, Chloe ve tırmanmayı başaramayan diğer kız kardeşlerle birlikte doğu yamaçlarında kanlar içinde bizi buldular. Greyhand ve kardeş adaylarımız nefes nefese Kaveh'in önderliğinde ilk ulaşanlardı. Kısa süre sonra, Khalid ve diğer gümüş azizlerin önderliğinde Altın Ordunun öncüleri şafak vakti atlarıyla koştular. Astrid onlara hikayeyi anlatırken hayretle dinlediler. İki düzine adamın on binlere karşı savaşıp, Endless Legion'u yüz binlerce ton kar altında Talhost'a geri püskürttüğü bir hikaye.

"Başrahip ve gümüş aziz kardeşler, geçidi korumak için Altın Ordusu ile birlikte geride kaldı. Sonsuz Lejyon yenilmemişti ve herkes, o cesetlerin bizim inşa ettiğimiz donmuş mezardan kendilerini kazıp çıkaracaklarını biliyordu. Ama tarihin anlattığı gibi, Fabién Voss o yıl Nordlund'a saldırmadı, bunun yerine Talhost'a geri çekilip zamanını bekledi.

Sonuçta, onun sonsuza kadar zamanı vardı.

“Ama zaferimiz teselli olmadı. Ölülerin hepsinin tilki ve yılan olduğunu bilsem de, Lorson'a geri dönüp görmek zorundaydım. Atları dinlendirmek için sadece gerekli kadar mola verdik. Neredeyse hiç uyumadım, yemek yemedim, bulabileceklerimizi, ailemi, evimi ve en kötüsü, bunun benim hatam olduğunu düşünmekten hasta oldum. Laure, Coste'da köyümün görüntüsünü kafamdan silmişti. Onu oraya ben *götürmüştüm*."

Gabriel açık ellerine baktı. Ve ruhunun derinliklerinden bir iç çekiş geldi.

“Biz vardığımızda harabeler yanmayı bırakmıştı. Ufukta koku yükseliyordu ve hıçkırıklarım boğazımdan çıkmaya çalışıyordu. Taze yağan karın içine atladım ve küller gibi tadı olan havayı içime çektim, boşluğa doğru bağırırken boğuluyordum.

“Anne? *Celene!* ”

“Sadece şişman kargalar cevap verdi, siyah ve aç gözlerle bana bakarak. Cesetler Laure'nin bıraktığı yerde yatıyordu; kasaba meydanında büyük bir kalabalık, kırık bebekler gibi üst üste atılmış. Aralarında tanıdık yüzler gördüm, korku kalbimi dondurdu. Luc ve Massey, çocukluk arkadaşlarım. Tatlı Ilsa'm, sanki çubuk ve paçavralardan yapılmış gibi buruşmuş. Ölü bebeklerin cesetleri karların üzerine gül yaprakları gibi dağılmıştı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Aaron, tekerlek işareti yaparak.

Baptiste'in gözleri kederle doluydu. Arkasında, şapelin duvarlarının sağlam olduğunu, taşların alevlerden karardığını gördüm. Gözyaşlarımın arasından yukarı baktığımda çatının yok olduğunu gördüm ve ne olduğunu hemen anladım: Lorson'un dindar halkı kutsal topraklara kaçmış ya da evlerinin içine barikat kurmuştu, davetsiz soğukkanlıların giremeyeceği bir yere. Ve Kırmızı Hayalet çatılara ateş vermişti, onlara tek bir seçenek bırakmıştı: cehennemden kaçıp onun bekleyen kollarına atılmak ya da içeride kalıp yanmak.

“Tanrı'nın evinin yanmış sıraları arasında dolaşarak ölüleri aradım. Aklım, onların son anlarında yaşadıkları dehşetten kaçıyordu. Neyse ki, cesetleri küle dönmüş olan çok az kişiyi tanıdım. Ama kilisenin kalbinde, sunak kalıntılarının önünde çömelmiş bir figür gördüm. Neredeyse tanınmayacak kadar yanmıştı. Bir rahipti.”

“İyi Rahip Louis,” diye mırıldandı Jean-François.

“Evet.”

“Onun çığlık atarak ölmesi için dua ettin,

Chevalier.” Gabriel başını kaldırdı, gözleri çelik

gibi griydi. “Evet.” “Peki ya ailen?”

Gabriel nefesini tutarak ciğerlerinde hiç hava kalmayacak şekilde nefes verdi. O anda daha küçük bir adam gibi görünüyordu, geniş omuzları yılların ve kayıpların ağırlığı altında çökmüştü.

“Louis'in kalıntılarına baktım, onu kurtaramayan kutsal topraklarda yatıyordu. Ve kalbim, sanki alevlerden korumak için kollarında tuttuğu başka bir figür gördüğümde çöktü. Odun gibi kömürleşmişti, kömürleşmiş derisi kemiklerin üzerine gerilmişti. Ama onun bir kız olduğunu anlayabiliyordum. Bir mumcu kız.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır, hayır…”

“Küçük kız kardeşim. Benim küçük yaramazım. Benim Celene'im. Saçları siyah saman ve toz gibiydi, parmakları yanmış çubuklar gibi olmuştu. Onun küllerinin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm ve sesim çatlayana kadar bağırdım, yanağına dokunmak için uzandım ve soğuk kış rüzgârında derisinin pul pul döküldüğünü izledim. Onun mektuplarına cevap yazmaya hiç zaman ayırmadığımı fark ettim.

“Ve artık asla cevaplayamayacaktım.

“Bir adam gibi darağacına doğru yürüdüm. Benimle birlikte gelen adamları sadece hayaletler olarak fark ediyordum. Birinin yolumu kesmeye çalıştığını, onları itip kakarak öfkeyle tükürdüğümü hatırlıyorum. Ve onu bulana kadar küllerin ve karın içinde sendeleyerek yürüdüm. Üvey babamın evi.

"Onlar bahçedeydiler. Elbette oradaydılar. Kız kardeşim içerideyken kilisenin yandığını gördüklerinde, kapalı kapılar ardında kalacak değillerdi. Üvey babam, eski savaş kılıcı elinden birkaç santim uzakta yatıyordu. Çocukken bana çok büyük görünürdü. Üzerime gölgesini düşüren bir dev. Hiçbir zaman en iyi adam ya da en iyi baba olmamıştı, ama yine de bana karşı sorumluluğunu yerine getirmişti. Ve şimdi, hayatını adadığı demirhanenin birkaç metre uzağında, kırık ve kanlar içinde yatıyordu...

“Ama bu hiçbir şeydi. Sonrasında olanlara kıyasla hiçbir şeydi. Kız kardeşimin cesedini görmek beni mahvetmişse, annemi görmek beni cam gibi parçaladı. Eli şapele doğru uzanmıştı. Gözleri kafatasında donmuştu. Yüzündeki ifade korku, acı ya da ıstırap değildi. *Öfkeydi*. Yanan yavrusuna ulaşmaya çalışan bir dişi aslanın öfkesi.

“Amélie eve geldiği gün, soğukkanlılıkla öfkeyi tanımıştım. Nefreti tanımıştım. Ama şimdi o duygu beni kutsal su gibi yıkıyor, içimi kaplıyordu. Sanki cennetten gönderilmiş ateş gibi. Ve şimdi sana doğruyu söylüyorum, o gün içindeki çocuk *öldü*. Kız kardeşi ile birlikte o kilisede yanmış gibi öldü. Paramparça oldum. Yıkıldım.

“Lorson'un son oğlu.

“Askerler cesetleri üst üste yığarak ateşe verirken Greyhand yanımda oturuyordu. Alevlerin annemin koyu renkli buklelerini, üvey babamın ellerini yutmasını izledim. Greyhand, hiç baba olmak istememiş bir baba gibi, garip bir şekilde omzuma dokunurken, duman ve kıvılcımlar gün batımının karanlık gökyüzüne yükseliyordu.

Yüzü küllerle kaplıydı, yaralarla dolu, çalınan gözünün çukurunu bir deri parçası örtüyordu. Karanlığa, o ateşlerin dumanına bakarak, tüm bunların yeterince dua edersem uyanacağım bir kabus olup olmadığını merak ettim.

"Üzgünüm, Greyhand," dedim. "Ona senden aldıklarına izin verdiğim için üzgünüm."

“‘Bu Tanrı'nın isteği, de León. Biz kim oluyoruz da Yüce Tanrı'nın niyetini bilebiliriz?

“Başımı eğdim. ‘Bu onun iradesi mi? Kız kardeşim odun gibi yandı? Annem sığır gibi kesildi? Bu nasıl olabilir? O bunu nasıl isteyebilir?’

“‘Annem ben çocukken öldü,’ dedi yumuşak bir sesle. ‘O benim gökyüzümdeki tüm yıldızlardı. Onu hayatımdan daha çok sevdiğim halde, o yokken nasıl yaşayabilirim diye merak ettiğimi hatırlıyorum. Ama biz böyle yaparız, Küçük Aslan. En büyük yükleri omuzlarımızda değil, kalbimizde taşırız. Ama bizden alınanlar asla gerçekten ölmez. Tanrı’nın sevgisinin ışığında bizi beklerler.’

“Yaklaşıp gözlerime baktı.

"Bu *gerçek* ölümsüzlüktür. Düşmanımızın iddia ettiği karanlık sahte ölümsüzlük değil. Sonsuzluk, bizi sevenlerin kalbinde yatıyor. Onları sev, Gabriel. Ve onların, Yüce Tanrı'nın tahtına gelmeni beklediklerini bil. Ama henüz değil." Başını salladı. "Henüz *değil*."

“Eski ustama baktım ve gözyaşlarımın arasından onun sözlerinin doğruluğunu gördüm. Yas tutmanın zamanı vardır, şarkı söylemenin zamanı vardır ve geçmişi sevgiyle anmanın zamanı vardır. Ama öldürmenin de zamanı vardır. Kan dökmenin zamanı vardır, öfkenin zamanı vardır ve gözlerini kapatıp cennetin senin olmanı istediği şey olmanın zamanı vardır.

“Onları seveceğim.” Dudaklarımda kalan külleri yaladım. “Ve intikamlarını alacağım.”

“Gümüş topuklu botların kar ve kömür üzerinde sürtünme sesini duydum. Aaron ve Baptiste'i bulmak için başımı kaldırdım. Yüzleri keder ve dehşetle kaplıydı, ama birlikte dimdik duruyorlardı. Hayatımı onlar için tehlikeye attığım kardeşlerim. Sevdiğim kardeşlerim.

“‘Bizimle San Michon’a dönecek misiniz?’ diye sordum.

“Baptiste Greyhand'e baktı. ‘Bizi kabul ederler mi?’

“Eski efendimiz içini çekti. ‘Vasiyetler açık, Sa-Ismael. Tanrı'nın sözü kanundur. Günah senin.”

"Onu o dağ yamacında hissettim, Greyhand," dedi Aaron. "Kutsal ışığıyla yıkanmış halde. Tanrı, tüm insanları yok etmek isteyen karanlıkla yüzleşirken, Baptiste ve benimle birlikte duruyordu. *Tüm* insanları. Ve eğer senin Tanrın benim aşkımı günah olarak adlandırıyorsa, o zaman o benim tanıdığım Tanrı değildir."

"Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Güney'e belki?" Baptiste omuz silkti. "Sen de bizimle gelebilirsin, Küçük Aslan."

"Hayır." Göğsüm acıyor olsa da gülümsedim. "Öldürmem gereken canavarlar var."

“‘Senin aslan kalbi var, dostum.’ İri adam elimi tuttu, beni gözyaşlarıyla ıslak, şiddetli bir kucaklamaya çekti. ‘O canavarların onu senden almamasına dikkat et.’

"Kalpler sadece yaralanır. Asla kırılmaz."

“Baptiste'in sırtını okşadım, elimi bıraktım. Sonra Aaron'a döndüm. Bu kibirli, küstah lord, nefret ettiğim, birlikte savaştığım, kanımı döktüğüm, bir zamanlar arkadaşım olarak bile düşünemeyeceğim, ailemden biri olarak görmeyeceğim adam.

“Hoşça kal, kardeşim.”

"Aaron kolumu tutup beni uzaklaştırdı ve Greyhand yanımızdan bakıyordu ama peşimizden gelmedi. Atların duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde Aaron kolunu bıraktı ve gözlerime baktı. 'Tanrı ve Ana Denizkızı'nın seni korumasını diliyorum, de León. Ama daha çok, kendini korumanı diliyorum. Ve her şeyden önce, Seraph Talon'a dikkat et.

“‘… Talon mu? Neden?’

"İmparatoriçe San Michon'a geldiği gece. O gece... Baptiste'i ve beni yakaladığı gece. Ziyafette, *yemin ederim* ki kafamda birini hissettim. Tüy kadar hafif bir dokunuş, ama yine de... Talon'un söylediği gibi bizi tesadüfen keşfetmediğinden korkuyorum. Benden kurtulmak istediğinden korkuyorum."

“Ne amaçla?”

“‘Bilmiyorum. Ama ona güvenilmez, Gabriel. Arkanı kolla.’

“Boğazım düğümlendi. Bir kez başımı salladım.

Aaron beni kucakladı ve ben de ona sarıldım, bir kayıp daha yaşayacağımı düşünerek içim parçalandı. "O zaman hoşça kal kardeşim," dedi bana. "Ama veda değil. Tekrar görüşeceğiz."

“Aaron ve Baptiste'in karanlık ve soğukta yan yana birlikte sürüşlerini izledim. Ve yollarımızın bir kez daha kesişip kesişmeyeceği merak ettim. Kötülükten iyilik çıkabilir mi diye sordum kendime, çıkarsa da kötülük nedir diye. Tanrı bizi seviyorsa, bizim aşkı bulmamızı nasıl nefret edebilir diye sordum kendime. Böyle bir acıyı nasıl cevapsız bırakabilir diye. Böyle korkunç şeylerin yaşandığı bir dünyayı yaratmayı nasıl akıllıca bulabilir diye.

"Kendime sordum, ama cevap alamadım.

Henüz dinlemeye hazır değildim."

XVII
KRALLIĞIN KILIÇI

“ABBOT KHALID, kurtarıcının heykeli ve sahte Kutsal Kase'nin önünde duruyordu. O, gür sesiyle İncil'i okurken tüm gözler ona çevrilmişti, ama yine de bakışlarım sunaktan onur konuklarımıza kayıyordu. Elbette kimse beni suçlayamazdı. San Michon Katedrali hiç bu kadar büyük bir heyeti ağırlamamıştı.

“İlk Adı Isabella İmparatoriçe, Alexandre III'ün sevgili eşi, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu, İnanç'ın Kılıcı ve tüm Elidaen İmparatoru, yüz asker ve silahlı hizmetçi ile çevrili olarak ilk sırada oturuyordu. Isabella, kraliyet sarısı giysileriyle göz kamaştırıcıydı, alnında elmaslar parıldıyordu, gözleri safir gibi ışıldayarak ayini izliyordu. Onun varlığıyla bana gösterilen onur, kimsenin gözünden kaçmadı.

"Kalbim göğsümde çarpıyordu, avuçlarım terden nemliydi. İncil'in sonunda, koro sesleri gün batımı ışığı gibi sönükleşince, başrahip gözlerini yüksekteki çatıya, ötesindeki cennete çevirdi.

"Yüce Baba, Bakire Ana ve Şehitler, dualarımı işitin. Kan, av ve kılıçla dolu sınavlardan geçen, aramızda kutsal gümüşe layık görülen tek sadık hizmetkar var. Onu şimdi dinleyin ve yemini doğru bulup onu haklı çıkarın."

“Katedralde ayakta dururken her şeyi hissettim. Ama koro balkonuna gizlice bir bakış attım ve tek önemli olan kişiyi gördüm. Aramızdaki mesafe aşılmaz görünüyordu. Ama yine de, mihraba doğru yürürken Astrid'in yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Ağzım kurumuştu. Karnımda kelebekler uçuyordu.

“Diz çök, Acemi de León,” diye emretti Khalid. “Ve kutsal yemininizi okuyun.”

“Burada kendime bir yer edinmek için kan ter içinde çalıştım. Bu çarkta neredeyse kırılacaktım. Ailemi ve arkadaşlarımı kaybetmek, karşılaştığım zorluklar... Hepsi, eskiden olduğum çocuğu yok etti. Doğumumun günahı, Tanrı'nın beni bunun için cezalandıracağını bilmek, olduğum şeyin karanlık gerçeği... Sevdiğim şeyleri korumak için tüm bunları bedel olarak kabul ettim. O zamanlar farkında olmasam da, yol boyunca attığım her adımın, yaptığım her hatanın beni buraya, bu ana getirdiğini biliyordum. Sonsuzluğun gözlerine baktım ve karşı karşıya olduğumuz kötülüğün derinliklerini gördüm. Onu cehenneme geri göndermek için ne kadar adanmışlık gerektiğini biliyordum. Ve böylece, koro şarkı söylemeye başladığında, kurtuluşum için ölen Kurtarıcı'nın önünde çark işareti yaptım. Ve dizlerimin üzerine çöktüm.

“Yüce Tanrı'nın, göklerin ve yerin, geçmişte var olan ve gelecekte var olacak her şeyin yaratıcısının huzurunda, hayatımı San Michon Tarikatı'na adıyorum.

“Ben gecenin ışığıyım. Umutsuzların umuduyum. Bu dünya ile dünyanın sonu arasında yanan ateşim. Bu kardeşlerimden başka ailem olmayacak. Annemiz ve Hizmetkarımızdan başka kadın sevmeyeceğim. Cennette, gökteki Babamın sağında yerimi alana kadar dinlenmeyeceğim.

“Ve Tanrı ve Yedi Şehitlerinin huzurunda, burada yemin ederim: Karanlık benim adımı ve umutsuzluğumu bilsin. O yandığı sürece, ben alevim. O kanadığı sürece, ben kılıcım. O günah işlediği sürece, ben azizim.

“Ve ben gümüşüm.”

"Yüce Tanrı, Ana Bakire, Yedi Şehit ve göklerin tüm melekleri huzurunda, sana Avcı Kardeş adını veriyorum. Sen, bir inancın acemi üyesi olarak diz çöktün." Khalid geri adım attı, yaralı yüzünde gülümseme belirdi. "Şimdi kalk..."

“Dur.”

“Katedralde sessizlik çöktü, tüm gözler Isabella'ya çevrildi. İmparatoriçe ayağa kalktı, tekerlek işareti yaptı ve önümdeki sunağa adım attı.

"Dökülen kan, ödenmesi gereken kandır," dedi. "Kanıtlanmış cesaret, cesaretle karşılanmalıdır. Gözümüzde, cennetin eli

senin üzerindedir, Gabriel de León. Tüm imparatorluğumuz sana borçludur. Bu yüzden imparatorluğumuz elinden gelen ödülü veriyor."

“Isabella kılıcını gösterişli bir hareketle çekti.

"Tanrı'nın, Meryem Ana'nın ve şehitlerin huzurunda, seni imparatorluğumuzun savunucusu ve kutsal inancımızın koruyucusu ilan ediyoruz. Halkımıza adil, düşmanlarımıza acımasız ve göklerin altında her konuda dürüst olmanı emrediyoruz. Sen bizim kılıcımız, kalkanımız, umudumuzsun. Kalk ayağa, Gabriel de León, San Michon'un Gümüş Azizesi ve Elidaen Şövalyesi."

“Cemaat arasında büyük bir uğultu yükseldi ve kalbimin göğsümde çarptığını hissettim. Etrafıma baktığımda, ayağa kalkanların yüzlerini gördüm: Theo ve Fincher, de Séverin ve Philippes ailesi. Khalid'in gülümsemesi. Talon'un isteksizce başını sallaması. Frère Greyhand'ın ince, acımasız dudakları bile hafifçe kıvrılmış gibiydi, ama bunun ışığın oyununa bağlı olduğunu düşündüm. İmparatoriçe, uzun zamandır görülmemiş güneş gibi parıldayarak ayağa kalktı ve tüm konuklar alkışladı. Sonra, Chloe Sauvage ve Rahibe Esmeé'yi geçerek, koroya bir kez daha baktım ve sonunda en önemli kişiyi buldum. Tek önemli kişi.

"Astrid Rennier. Bana gülümsüyor.

“Tüm gözler üzerimdeyken hiçbir şey söyleyemedim, ama onun anladığını umuyordum. İmparatoriçeye bakarak, o kıza yaptığı her şeyin karşılığını vereceğime yemin ettim.

“Ne pahasına olursa olsun.

“Isabella katılmasa da, krallara layık bir ziyafet çekildi. Beni zayıf kanlı diye aşağılayan, botlarıma işeyen, yatağıma sıçan acemiler, hepsi kadehlerini kaldırdı ve ben de kinimi bir kenara bıraktım, çünkü bu delikanlıların düşmanımdan çok kardeşim olduğunu biliyordum. Ben on altı yaşında bir delikanlıydım. Bir kahraman. Lanet olası bir krallığın kılıcı. Kazanılmış şan kadar tatlı bir şan yoktur. Yine de üzerimde kaldırmam gereken bir yük vardı. Söylenmesi gereken, ama söylenmemiş sözler.

"Yavaşça ayağa kalktım ve salonda bir sessizlik çöktü.

"Charlotte'a," dedim. "Logan'a. Michelle'e, Micah'a, Tally'ye, Robert'a, Demi'ye, Nicolette'e ve oraya yürüyen ama geri dönmeyen herkese. Aaron de Coste'a ve Baptiste Sa-Ismael'e." Kadehimi kaldırdım ve toplananlara baktım. "Cesur ölüler için. Ve kaybettiğimiz kardeşler için."

“O anda salonun üzerine bir gölge düştü. Ama Greyhand ayağa kalktı ve ‘Santé!’ diye bağırdı, ve kısa sürede herkes ona eşlik etti. Sonra içtik, çünkü hayattaydık ve nefes alıyorduk, ve en karanlık gecelerde bile bu zafer için yeterli bir sebeptir. Yemekler güzeldi, gülümsemeler genişti ve bildiğim barış tamdı. Ancak bir saat kadar sonra, aramızda bir sessizlik çöktü ve arkama döndüğümde, imparatorun üniforması giymiş dört adam gördüm, önlerinde savaş izleriyle dolu, sert yüzlü, iri yarı bir Sūdhaemi adamı vardı.

"İmparatoriçe Majesteleri sizi çağırıyor, Şövalye."

“Bu unvanı duymak, bana şu anda kim olduğumu ve neler yaptığımı gerçekten anlamamı sağladı. Büyük Kütüphane'ye doğru yürüdük ve kapıda silahlı hizmetçiler gördüm. İçeri girdiğimde, tüm salonun askerlerle dolu olduğunu gördüm, ayaklarının dibindeki büyük harita üzerinde tahta figürler dağılmıştı. Başrahip Khalid ve Seraph Talon çoktan bekliyorlardı, Demirci Ustası Argyle ve eski ustam Greyhand da oradaydı. Ama dikkatim odanın sonundaki kadına çekildi.

"Hoş geldin, Şövalye," dedi İmparatoriçe Isabella gülümseyerek. "Yükselişin için tebrikler. Biz ve tüm krallığımız sana borçluyuz.

sana borçluyuz."

“Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı eğdim, başımın dönmesini engellemek için. Annem ve Celene, imparatoriçenin huzurunda şövalye ilan edildiğimi görselerdi, ne düşünürlerdi acaba? Onları kaybetmiş olmanın acısı göğsümü sıkıyordu. Ama cennetin kıyılarından, Amélie'nin yanında bana gülümsüyor olacaklarını biliyordum. Benimle gurur duyacaklarını biliyordum.

“‘Beni onurlandırdınız, Majesteleri.’

“‘Öyle. Ama bu onur, hak edildi.’ Isabella parmağındaki gümüş yüzüğü oynattı. ‘De León. Eski Nordish dilinde *aslan anlamına gelir*. Saygıdeğer başrahip, bunun annenizin adı olduğunu söyledi, değil mi?’

“Annemin bana verdiği mühür yüzüğüne baktım—çapraz kılıçların iki yanında aslanlar vardı. ‘Majesteleri, babamın o canavar olduğunu bilmiyordum. Annem ise…’ İç geçirdim. ‘Bana ondan hiç bahsetmedi. Ama damarlarında aslan kanı aktığını söylemişti. Ne olursa olsun bunu asla unutmamam gerektiğini söylemişti.

"Oldukça güçlü bir kadına benziyor." "Öyleydi, Majesteleri."

"Sana acıyoruz, Şövalye. Ama lütfen ayağa kalk. İkizlerin Savaşı'nı senin ağzından dinlemek istiyoruz. Herkesin gözü körken, Ebedi Kral'ın planını nasıl ortaya çıkardın?"

“Khalid'e baktım, emin olamadım, ama o sadece başını salladı. Ve ben de Laure'nin gizli mesajını keşfettiğim andan itibaren olan biten her şeyi anlattım. Chloe ve Astrid'i elbette anlatmadım, ama geri kalan her şeyi anlattım: kanlı mektubu, San Michon'dan çaresizce kaçışımızı, Kırmızı Hayalet'i ve sonsuza kadar kralın yemini, kafamda cenaze çanları gibi çınlayan.

"İmparatoriçe tüm bu süre boyunca sessizce durdu ve yine onun ne kadar genç olduğuna şaşırdım. Isabella bir kadındı ama yirmili yaşlarının ortalarındaydı ve yine de bir imparatorluğun tahtında oturuyordu. Komutanları ve yardımcıları beni şahin gibi izliyorlardı ve havadaki gerginliği, her sözümün dikkatle dinlendiğini hissediyordum. O anda kendimi büyük, karanlık bir suda yüzen küçük bir balık gibi hissettim. Sonunda Isabella, yanındaki Sūdhaemi adamına döndü.

"Fronsac bu taktiği nasıl bilmiyordu, Nassar? Avinbourg'daki generalimiz bütün gün ne yapıyor acaba? Bin kişilik bir ordunun yönünü, çok geç olana kadar Kaptan Belmont ve keşif erleri nasıl bilemediler?"

"Bilmiyorum, Majesteleri," diye itiraf etti adam.

"Hayır mı? Komutanlarımızın bilmesi gereken birçok şey var gibi görünüyor. Ve *on altı yaşındaki* bir *çocuğun* sezgisi olmasaydı, Nordlund çoktan işgal edilmişti. İmparatorluğumuzun ne kadarı bu canavarlara esir düştü? Ordumuzun ne kadarı? Sarayımızda kaç kişi var?"

“Abbot Khalid'e baktım, ama gözleri bana susmamı söyledi. Burada neler olduğunu anlamaya başlamıştım. Ayaklarımızın altındaki haritadaki şekillere daha dikkatli baktığımda, Sūdhaem kıyısında tahta kurtlar, Ossway'de tahta ayılar gördüm. İç kesimlerde dağınık tahta güller vardı. Gördüğüm şeyin farkına varınca midem bulandı.

“Diğer soylar saldırıya geçti.”

"De León, sana konuşulduğunda konuş!" Talon sertçe bağırdı.

"Her şey yolunda, iyi Seraph," dedi İmparatoriçe. "Buradaki genç soluk kanlı dostumuzun hızlı düşünmesi olmasaydı, Fabién Voss başkentimize doğru ilerliyor olacaktı." Başını bana doğru eğdi. "Bu doğru, Chevalier. Dyvok, Ilon, Chastain... Hepsi harekete geçti. O korkunç soyların kan lordları, Fabién Voss çok fazla hak iddia ederse geride kalmaktan korkuyorlar. Yani şimdi düşmanlarımız tek cepheden değil, dört cepheden üzerimize geliyor. Ve kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz." Gözleri beni yere sabitledi. "Ama seni kılıcımız olarak adlandırmamız boşuna değildi, Gabriel de León. Yakında imparatorluğumuzu savunman için sana çağrıda bulunacağız."

“O zaman sessiz kaldım. Saraydaki gruplar ve oynanan politik oyunlardan hiç haberim yoktu. İmparatoriçeye baktım ve güzel elbisesinin ve boyalı dudaklarının ötesinde, ipek eldiven içinde demir bir yumruk gördüm. Astrid ve annesi, bu kadının yolundan ölü odun gibi süpürülmüştü ve bir parçam onu bunun için nefret ediyordu. Ama Avinbourg'un savunması için at süren, Elidaen İmparatoru ve Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu Alexandre III değildi.

"Tanıklığın için teşekkürler, Küçük Aslan," dedi Khalid. "Şimdi git."

"Küçük Aslan mı?" diye sordu Isabella, bir kaşını kaldırarak.

"Ona böyle sesleniyoruz, Majesteleri," diye cevapladı Talon. "Geldiğinde takılan bir lakap."

Isabella beni baştan aşağı süzdü, dudakları dikkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Artık o kadar da küçük değilsin, bizce." Seraf'a başını salladı, sonra tekrar bana döndü. "Memnun olduk. Gidebilirsin, tüm kalbimizle teşekkür ederiz, Şövalye. Yüce Tanrı seni korusun ve kollasın."

"Majesteleri, izin verirseniz... bir ricam olacak."

"Küstah herif!" Talon bağırdı. "Çeneni kapat, de León, yoksa..."

“Isabella nazikçe elini kaldırınca seraph'ın azarlaması kesildi. Isabella alınmak yerine, aslında... eğlenmiş gibi görünüyordu. ‘Gerçekten de Küçük Aslan. Yine de çoğu kişi size yeterince iyilik yaptığımızı düşünür, değil mi?’

“‘Ben kendim için istemiyorum, Majesteleri.’

“Ah. Hayırseverlik. İmparatorluğumuzun gerçek şövalyeleri için saygıdeğer bir özellik.

Konuş o zaman, Şövalye. Özverili davranışının ödülünü alalım.’

“Ağzımı açtım, ama Khalid'e, Talon'a ve Greyhand'e baktığımda, hiçbir kelime çıkmadı. Bu iyiliği istemek beni tehlikeye atardı, ama kendimden başka başkaları için de korkuyordum. İmparatoriçe Isabella beni dikkatle izliyordu, gözleri bıçak gibiydi.

"Bizi bırakın," diye emretti, odanın içindeki herkese bakarak.

“Kardeşlerin birbirlerine bakıştıklarını gördüm, kararsızdılar. Yine de itaat ettiler, gümüş azizler ve askerler, saray görevlileri ve hizmetçileri kırılgan gece havasına doğru yürüyerek çıktılar. Ama onlar giderken, zihnimde bir dokunuş hissettim. Neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşak. Neredeyse algılanamayacak kadar gümüş gibi hızlı.

“Ama yine de hissettim.

"Sen sıradışı bir adamsın, Gabriel de León," dedi Isabella. "Keşke sevgili kocamın generallerinden bazıları da bu kadar cesur olsaydı."

"Bir arkadaşım bana, pervasızlığın aptallıktan daha takdire şayan bir özellik olduğunu söylemişti, Majesteleri," dedim, gözlerimi yere indirerek. "Gerçi ben ikisinin farkını çoğu zaman anlayamıyorum."

"Arkadaşın bilge birine benziyor."

"Majesteleri, onun için ricada bulunmak istiyorum."

"Ah. Bir *kadın*. Şimdi klişelere mi kaçıyorsun, şövalye? Yalvardığın bu kadın kim? Yemin ettiğin karın olmadığı kesin, o kadar kesin."

"'… Astrid Rennier.'

Isabella'nın gülümsemesi titredi. Sadece bir saniye sürdü, ama yine de gördüm. Dahası, o güzel mavi gözlerin arkasında daha karanlık bir şeyin izleri vardı.

"Hoşnutsuzluk.

"'Astrid henüz Gümüş Kız Kardeşlik Yemini etmedi. Majestelerinden merhamet ve sürgününün sona erdirilmesini rica ediyorum. İkizler Savaşı'nda neredeyse hiç kimsenin cesaret edemediği bir yerde cesurca savaştı. Astrid'in soylu olması onun suçu değil. O buraya ait değil.'

"İmparatoriçe beni dikkatle süzdü.

"Bilmeliydim. Annesinin de böyle bir yapısı vardı. Yılan, başını koyduğu yere dişlerini geçirir. Görünüşe göre, Tanrı'nın evinde bile. Isabella dudaklarını sıkarak tırnaklarını inceledi. "Ona aşık oldun, değil mi? O bal kavanozuna düşen ilk sinek olmadığını bil, Küçük Aslan. Sevgili Astrid'in sarayda birçok gözdesi vardı. Ve hepsini keman gibi çaldı. Şimdi de seni çalıyor."

"Majesteleri, en içten özürlerimi sunarım," dedim, zorlukla yutkunarak. "Ama sisternovice onun adına konuşacağımı bilmiyordu."

"Böyle konuşmaktan çok korkuyordum, ama bu bir imparatoriçenin öfkesinden kaynaklanan bir korku değildi. Dileklerim kabul edilseydi, Astrid'i bir daha asla görmeyecektim. Bu kütüphanede geçirdiğimiz zamanları düşündüm, o olmadan buranın ne kadar boş olacağını merak ettim. Yine de ona olan borcumu ve hapishanesi haline gelen duvarları seyrederken ne kadar mutsuz olduğunu unutamıyordum. Onu, bir parçam kopmuş gibi özlerdim. Ama kalpler sadece yaralanır, demişti bana. Ve o mutlu olacaktı, bu bedeli seve seve öderdim.

"Tatlı Kurtarıcı, onu gerçekten *seviyorum..."*

"'Bu iyiliği size bahşederiz, Chevalier, karşılığında ne vereceksiniz?'

"'Sadakat. Ölümüne sadakat.'

"'Biz senin İmparatoriçeniz, Gabriel de León. Bize *bunu* zaten borçlusun.' Isabella durakladı, ayaklarının dibinde krallığın dört bir yanına dağılmış tahta kurtlar, ayılar ve güllerin üzerine baktı, kuzgunlar Godsend'in batısında gizleniyordu. 'Yine de, Tanrı'nın kendisinin

seni diğerlerinden ayırmış gibi göründüğünü inkar edemeyiz. Sonsuz Kral'ın planını keşfetmen ve pek çok kişinin hayatını kaybettiği fırtınadan sağ kurtulman tesadüf değildi. Gözleri benimkilerle buluştu, alnındaki mücevherler gibi parıldıyordu. "Belki de Yüce Tanrı'nın senin için bir planı vardır."

O anda küçük Chloe aklıma geldi. Yıldızın gökten düştüğü gece söylediği sözler.

"Isabella başını eğdi. 'Öyle olsun.'

“O sözler kalbimi o kadar hızlı attırdı ki, acımaya başladı ve Isabella beni reddetseydi daha az acır mıydı diye düşündüm. Saçlarım yere değecek kadar eğildim.

“Majesteleri, size borçluyum. Merhametiniz sınırsızdır.”

“‘Oh, emin ol, Chevalier.’ İmparatoriçe imparatorluğun haritasına bakarak, sesi demir gibi sert bir tonda konuştu. ‘Merhametimiz sınırlarına ulaştı. Bu yüzden San Michon’da fazla rahatına bakma. Seni çağıracağız, Gabriel de León. Ve çok yakında.’

Isabella, mücevherler ve gümüşle süslenmiş parmaklarını uzattı. O gece, tam da bu çatının altında Astrid ile ilk kez konuştuğumuz anı hatırladım. Bana uzattığı ve benim öptüğüm eli, şimdi sonsuza dek bırakıyordum.

“Dudaklarımı Isabella'nın parmak eklemlerine bastırdım. ‘İmparatoriçe.’ “‘Bizi yalnız bırakın,’ diye emretti.

“Ve iyi bir asker gibi, itaat ettim.”

XVIII
YAŞAYABİLECEĞİNİZ BİR HİKAYE

O gece, her zamanki saatte kütüphaneye geri döndüm. Doğru şeyi yaptığımdan emin değildim. Karnım soğuk bir yumruk gibiydi yumruk gibiydi, kalbim göğsümde çarpıyordu. Geçtiğimiz yıl, payıma düşenden fazla hata yaptım, pervasız hamleler yaptım, körü körüne varsayımlarda bulundum, kibirle her şeyi bildiğimi sandım. Ve artık imparatorluğun şövalyesi, yeminli bir gümüş aziz olmama, Forever King'in entrikalarını görmüş olmama rağmen, hala yasak bölümün gölgesinde bekliyordum, tek mumumuzun ışığına bakarak, aptal olup olmadığımı merak ediyordum.

"Ama uzun süre merak içinde kalmadım.

“Dikkatli ayak seslerini duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Sessiz ve hızlı. Artık tanıdık gelen ayak sesleri, raflar, antika eşyalar ve tozlu kitapların arasında ilerleyerek, dünyadan uzak küçük sığınağımıza doğru geliyordu. Bana kızacak mı diye merak ettim. Ne diyecek diye merak ettim. Her şeyin düşündüğüm gibi bitecek mi diye merak ettim. Ayak sesleri labirentin sonuna ulaştığında, ışığa çıktı, yüzünde sahte bir öfke, dudaklarından suçlamalar dökülüyordu.

"Bu ne *şeytan* işi?"

"Botlarımı masadan indirdim. 'Bonsoir, Seraph.

Talon odaya bakındı, yalnız olduğumu fark edince bıyığı titredi.

"Başka birini mi bekliyordun?"

"Kütüphanenin bu bölümü yasak, de León."

“Artık acemi değilim, Seraph. İstediğim yere giderim.” “Peki gece yarısı burada ne işin var?” “Seni bekliyorum.”

“‘Beni mi?’

“Daha önce kafamda hissettim.”

“Zayıf adam beni baştan aşağı süzdü ve keskin dişleriyle tükürdü. ‘Beni böyle bir şeyle nasıl suçlarsın? Kardeşler San Michon’da birbirlerine rızaları olmadan yeteneklerini kullanmazlar, seni zayıf kanlı küçük yalaka.

“Bunun için burada olduğunu biliyorum, Talon. Aaron ve Baptiste'i yakaladığın gibi beni ve Astrid'i yakalamak istiyorsun. İyi bir avcı, avının iştahını ona karşı kullanır. İstek bir zayıflıktır, değil mi? Melek kanatları kadar beyaz ellerle benden kurtulmanın daha iyi bir yolu var mı?”

“‘Demek itiraf ediyorsun. Burada bir sisternovice ile buluşuyordun.’

“‘Ama bunu nasıl bilebilirsin? Aklımın içinde miydin?’

“‘Gözlerim var, de León. Sana bakışlarını görüyorum.’

“‘Oh, evet. *Bütün* sisternoviceleri izlediğine şüphem yok. Yeni yardımcın olarak hangisini seçeceğine karar veriyordun? Rahibe Aoife'nin ölümünün üzerinden aylar geçti. Coste'de öldürdüğün kız muhtemelen seni tatmin etmemiştir.’

Talon'un gözleri kafatasının içinde bir çizgiye dönüştü. "Ne dedin sen?"

"Coste kalesindeki hizmetçi kız. Şatoda vampirler dolaşırken bunu çok iyi kurguladın. Ama sen de kaçaktın Talon. Yalnızdın. Ve Laure geldiğinde balo salonuna girdiğinde Laure geldiğinde balo salonuna çıktığında, gözlerin kan gibi kırmızıydı.

"Greyhand'inkiler de öyleydi. Az önce sanctus pipo içmiştim, seni pis bataklık sürtüğü."

"Ama Greyhand gibi kokmuyordun. Gözlerin pipodan dolayı dolmamıştı. Az önce *beslendiğin* için dolmuştu. Aoife'nin öldüğü gece onu beslediğin gibi." Sandalyemden kalkıp ona doğru yürüdüm. "Aaron, senin onun zihnine girdiğini söylediğinde ne zaman olduğunu merak etmiştim. Neden onu ve beni ortadan kaldırmak istediğini merak etmiştim. Sonra hatırladım. Greyhand baygındı, ama Aaron ve ben, Laure'nin köprüde sana söylediklerini duyduk: *Sana, iffetli ve kutsal bir kardeşin hayal bile edemeyeceği zevkler vaat edeceğim. Ama sen zaten bizimlisin, solgun kanlı.* Ve o Aoife'nin adını söylediğinde, bir aptal gibi ona saldırdın. Kızgın olduğun için değil. Aaron ve benim önümde daha fazla konuşmasını engellemek için.

"Seni küçük piç..." Talon tısladı.

"Ne kadar süre?" diye sordum. "Aoife'yi ne kadar süre besledin? Ne kadar zamandır onunla *yatıyordun*?'

Talon'un gözleri öfkeden büyüdü. 'Sen nasıl cüret...'

"Öldüğü gece onu katedralde gördüm! Meryem Ana'nın önünde diz çökmüş, kollarını karnına dolamıştı. *Bana bir lanet mi, yoksa bir lütuf mu verdin?* diye sordu. Ama Kaveh ile konuşana kadar gerçeği öğrenemedim. Beaufort'a malzeme götürürken bulabildiği tek bitki rüya otu değilmiş. Rahibe Aoife ondan bal otu, ardıç çiçeği ve yağmur çiçeği getirmesini istemiş. Sen kimya ustasısın Talon, söyle bana! Neden genç bir kadın o tür otları istesin ki?"

Talon gözlerime baktı, gözleri öfkeli gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Sen bilemezsin, evlat," diye tısladı, elleri yumruk halinde. "Sen *gençsin*. Kutsal ayin seni hala doyuruyor. Uyanık kalıp içindeki sangirè'nin alev gibi yayıldığını hissetmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Ama *öğreneceksin*. O fısıltıyı şimdiden duyuyorsun, bahar yağmurları kadar yumuşak, ama o *büyüyor,* evlat. Her gün batışında büyüyor, ta ki çığlığı duyabileceğin tek ses olana kadar."

"'O hamileydi, seni piç kurusu!'

Talon, kirli sakallı kafasını tırmaladı ve dudaklarından bir hırıltı çıktı. Bana doğru bir adım attı ve her bir hücrem tehditle doldu. İçimdeki canavar, kaburgalarımın oluşturduğu kafesin içinde ileri geri dolaşıyordu, dişlerim jilet gibi keskinleşmişti.

"'Onu sen öldürdün,' diye tükürdüm. 'Ve onun içine koyduğun çocuğu da.

"'O çocuk değildi, *iğrenç* bir yaratıktı! Ölmesi merhametti!' "'Peki Coste'de öldürdüğün hizmetçi? Ona ne merhamet gösterdin? İki masum kızı öldürdün, hem de Yannick gibi Kızıl Ayin'le yüzleşecek cesaretin olmadığı için! O yedi yıldızı ve onu takan herkesi utandırıyorsun, seni lanet olası korkak!"

"Talon hırladı ve bana saldırdı, nefret dolu bir kucaklaşmada çarpıştık. Seraf daha yaşlı ve daha güçlüydü, ama eski dostum öfke arkamdaydı ve beni cesaretlendiriyordu. Raflara çarptık, tahtalar parçalandı, ellerini boğazıma doladığında parşömenler etrafa saçıldı. Parmakları gırtlağımı ezdiğinde yumruklarımla ona vurdum. Dizini kasıklarıma gömdüğünde yumruklarım çenesine çarptı.

Ben çığlık atıp ikiye katlanırken, dizim burnumu ezdi ve kendimi uçarken buldum, başka bir rafa çarparak eski kitapları yere düşürdüm.

"Sana söylemiştim, çocuk," diye tükürdü, göğsümün üzerine oturarak. "Sen henüz lanet olası babanın sikinde bir damla iken ben kalkanımı hak ettim."

“Gözlerini tırmaladım, o da bileğimi yakaladı. Dişleri etime batarken çığlık attım. Elimi çekince kan fışkırdı, ama o kırmızı renk diline değdiğinde, Talon'un derinliklerinde canavarın ortaya çıktığını gördüm — kendini köle olarak bulduğu o açlık. Yüzü çarpıldı, gücü korkutucuydu, kan çanağına dönmüş gözlerinin akı, boynumu kavrarken her yere yayıldı. Dişleri boğazıma batarken kükredim, öpücük beni ele geçirirken yumruk atıp debelendim: o mutluluk, o dehşet, o korkunç, kanlı *arzu* bana *hareketsiz kalmamı*, gözlerimi kapatmamı*,* nefesimi tutmamı ve bunun çok çabuk bitmemesi için dua etmemi söyledi.

“Talon'un kaburgalarına öyle sert bir tekme indi ki, kemiklerin kırıldığını duydum. Kanlı bir çığlık atarak, seraph yuvarlanarak dağınık sayfalara düştü. Nefes almaya çalışarak, boğazımda açtığı yırtık yaraya elimi bastırdım. Yukarı baktığımda, gümüş topuklu botlar, deri paltosunun boş kolu ve soluk yeşil bir bakış gördüm.

“‘Çocuk bana söylediğinde inanmadım,’ diye homurdandı Greyhand. ‘Talon olmaz, diye düşündüm. Zamanı geldiğinde doğru olanı yapmaya cesareti olurdu.

"Greyhand..." Seraf gülümsedi ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Açıklayayım, eski dostum..."

"Talon, Greyhand'in kılıcı göğsüne saplanıp sırtından çıkarken, kırmızı ve parlak bir şekilde, nefes nefese kaldı. Seraph'ın kan çanağına dönmüş gözleri, Greyhand gümüş çelik kılıcı kaburgalarının arasından yukarı doğru *çevirip*, hain kalbini ikiye ayırırken, iyice büyüdü.

“‘Canavarca yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir.’ Greyhand kılıcını çekip içini çekti. ‘Seni bundan kurtaramadığım için üzgünüm, eski dostum.’

Talon, genişleyen bir kan gölünün içinde yere yığıldı. Göğsü gümüş çelikle yarılmış, kalbi parçalanmıştı. Kanlı dişlerini göstererek gözleri bana takıldı.

"Bir gün anlayacaksın, b-oğlum." Göğsü son bir nefesle titredi, yapışkan ve kırmızıydı. "C-cehennemde seni bekleyeceğim..."

“Sırt üstü, koyu kırmızı bir leke içinde yatıyordum, elim vahşice kesilmiş boğazıma bastırılmıştı. Burnum yanaklarıma yapışmıştı, bacaklarım titriyordu, parmaklarım kanla kaplıydı. O piçin cesedine bakarken, yaptıklarından sonra ona acımak bir yana, hiçbir şey hissetmedim. Ama o kadar yüksek bir gümüş azizin bu kadar alçaldığını düşününce, içimi soğuk bir korku kapladı. Bu kadar adanmış bir kardeş bile susuzluğun deliliğine yenik düşebiliyorsa, herkes düşebilirdi.

"Herkes.

"Yürüyebilir misin?"

"Greyhand'in gözlerine baktım, yüzü her zamanki gibi taş gibiydi. 'Sanırım.'

"Gümüş aziz sağlam elini uzattı. 'Seni revire götürelim, Küçük Aslan.

“Elini elimle tuttum, diğer elim hala kanı durdurmaya çalışıyordu. ‘Teşekkürler, Üstat.’

"Artık senin efendin değilim, Chevalier." Kolumu omzuna attı, ince dudakları bükülmüştü. "Aslında, teknik olarak, artık muhtemelen benden üstünsün."

“Arkamızdaki cesede başımı salladım. ‘Sen onu durdurmasaydın beni öldürebilirdi. Görünüşe göre sana öğretmen gereken birkaç ders daha var.’

“‘Utanma, Küçük Aslan.’ Greyhand başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. ‘Yaşlılık ve hainlik her zaman gençlik ve beceriyi yenebilir.’

"Bunu
unutmayacağım."

"Eminim
unutmayacaksın."

“Kütüphaneden revirin yolunu tutarak sürünerek ilerledik, boğazımdan ve göğsümden kan akıyordu, arkamızda kırmızı ayak izleri bırakıyorduk. Greyhand içini çekerek, “Onu senin yaşından beri tanıyorum. Kendi ağzından duymasaydım inanmazdım. Talon yapmazdı.”

“Başımı salladım, yapışkan elim kanayan boynuma bastırılmıştı. ‘Tüm hayatımızı karanlıkta geçirirsek, karanlığın içimizde yaşamaya başlaması şaşırtıcı mı?’

"Mmm." Greyhand gökyüzüne baktı. Bizi izleyenine. "Bu dünyada kesin olan tek şey Tanrı'nın sevgisidir. Hayat, anlatabileceğin bir hikaye değildir, de León. Sadece yaşayabileceğin bir hikayedir. İyi haber ise, senin hikayenin nasıl olacağını sen seçebilirsin. Bir korku hikayesi mi, yoksa cesaret hikayesi mi? Bir hoşgörü hikayesi mi, yoksa görev hikayesi mi? Bir canavarın hikayesi mi, yoksa bir insanın hikayesi mi?

"Manastırın kapıları önümüzde açıldı ve içeride ışık ve sıcaklık gördüm.

“Senin hikayen ne olacak?”

XIX
BU ATEŞ ÜZERİNDE

“Gözlerimi açtım, rüya ile uyanıklık arasında karanlıkta süzülüyordum. Onu görmeden önce hissettim — saçlarının kokusu ve kanın en hafif kokusu, dışarıdaki revirden gelen kurutulmuş otların hafif kokusuyla karışmıştı. Kafamı çevirdiğimde, onu karyolamın yanında, karanlıkta sessiz ve hareketsiz buldum. Bininci kez, bu yerden ve beni terk ettiğinde nasıl bir yer olacağını merak ettim.

"Astrid," diye fısıldadım.

“O sadece bakıyordu, yüzünde okunamaz bir ifade vardı; Altın Salonlar'da bir metresin kızı olarak takmayı öğrendiği maske. Ama gözleri parlıyordu, gece kadar derin ve karanlıktı. Ve tüm bu gizemi merak ettim — evimden bu kadar uzakta, bu duvarların arasında böyle bir kızla tanışmış olmayı. Şimdi veda etmek zorunda olduğum bir kızla.

"O pisliği kafana dökmeliyim," dedi. "Ne?"

"Bütün o bok beyinli, bebekken düşmüş, domuz kafalı, siktiğimin..."

Hızla ayağa kalktı, öfkesini bastırmak için dudağını ısırdı. Revir mezar kadar sessizdi ve yüksek sesler kesinlikle meraklı kedileri çekecekti. Ama Astrid'in gözlerinde öfke görebiliyordum, bana dik dik bakarken, yumrukları yanlarında beyazlaşmıştı.

"Ne yaptığını bana anlattılar. O cehennem kadını Isabella'ya ne dediğini."

"… Memnun olursun diye düşündüm. Sürgününü sona erdirdim." "Kimse senden bunu yapmanı istemedi, Gabriel!"

"Sana gerek yoktu. San Michon'a olan hislerini biliyorum, Astrid. Güçsüzlükten daha acı bir cehennem yoktur, hatırladın mı? Bu kafesten uçmak için bir meleğin kanatlarını koparacağını söylemiştin. Artık istediğin zaman gidebilirsin."

“Dudakları sıkı sıkıya kapanmış, gözleri öfkeyle parlıyordu. ‘Ya gitmek istemiyorsam?’

“‘Ama burayı *nefret* ediyorsun.’

“‘Eğer nefret benim yolumu belirliyor olsaydı, çoktan gitmiş olurdum. Ama yönümü belirlemiyor!’

“Ne diyorsun sen?”

“Gözlerime baktı ve içini çekti. ‘Gerçekten bilmiyor musun?’

“Bakışlarında yalvarış gördüm ve midem yüzlerce yanan kelebeğin kanatlarıyla alev aldı. Ne demek istediğini biliyordum. *Elbette* biliyordum. Denersem, dudaklarının dudaklarımdaki mutluluğunu, asla sahip olamayacağım bir şeyi istemenin yalnız ve boş acısını hala hatırlayabilirdim. Ama ona sahip olamazdım. Çünkü bu yanlıştı.

“Her şey *yanlıştı*.

"Astrid... burada senin için bir gelecek yok. Bu işte bir gelecek yok."

"*Bizden* bahsediyorsun."

“Anlamı şu: Ben, Ana Denizkızı, Şehitler ve Tanrı'nın huzurunda hiçbir kadını sevmeyeceğime yemin ettim. Ve sen burada kalırsan, yakında onunla evleneceksin.”

“‘O zaman beni seviyorsun…’

“Cevabımı gözlerimde görmesin diye yüzümü çevirdim. Ama o yanıma, yatağın kenarına oturdu, elini yanağıma koydu ve bana bakmam için zorladı. Onu *görmek* için. Uyumaya çalıştığımda düşüncelerimin gölgesiydi. Rüyalarımda uyanmamamı söyleyen ateş.

“‘Beni istemediğini söyle,’ diye fısıldadı.

“‘Astrid…’

"Söyle bana, burayı terk edeceğim ve bir daha seni düşünmeyeceğim." Bir gözyaşı yanağından süzülerek dudaklarının ucunda titreyerek durdu. "Ama beni istiyorsan, Gabriel de León, *söyle*. Çünkü sadece bir korkak, bir şeyi istemekle yetinip onu uzaklaştırır. Ve ben kalbimi bir korkaka vermeyeceğim. Onu bir *aslana* vereceğim."

“Tanrı ve şehitler, o çok güzeldi. Kalp kırıklığına benzeyen yüzü, paylaşılmamış bir sır gibiydi. Gözleri, yürüdüğüm tüm yollar ve gördüğüm tüm korkunç şeylerden daha karanlıktı ve o gözlerde, cehennemi göze almaya cesaret edersem cenneti bulacağımı biliyordum.

“‘Beni istemediğini söyle.’

"Yapamam," diye fısıldadım. "Tanrım, yardım et, yapamam."

"O zaman *al* beni, Gabriel." Çenesini kaldırdı, öfkeli ve hırçın. "Al beni, Tanrı, Ana Bakire ve Şehitler ikimizi de lanetlesin."

“Ve o zaman geriye hiçbir şey kalmamıştı: beni onun fırtınasında tutabilecek hiçbir kısıtlama, hiçbir yasa, hiçbir yemin. Onu aç ve sert bir şekilde öptüm ve o öpücükte kurtuluş ve lanet biliyordum. Gerçekten tutabileceğim bir yemin.

“Bu ateşte yanacağım.

“Ve o karanlık hücrede, birbirimizi çıplak bıraktık, ten tene. Dişleri dudaklarımı ısırdı, parmakları saçlarımı okşadı, üstüme oturdu ve tüm düşüncelerimi ve korkularımı öperek silip süpürdü. Tüm umutlar, aramızdaki alevlere teslim oldu. Parmak uçlarım vücudunu, kıvrımlarını ve vadilerini, bacaklarının arasındaki gölgeye kadar izledi, rüyalarımı süsleyen yumuşaklığı. İkimiz de sessizdik, sadece gözlerimizle, ellerimizle ve çaresiz, fısıltılı nefeslerimizle konuşuyorduk, keşfedilme korkusu ikimizi de heyecanlandırıyordu, bu muhteşem, ahlaksız suçluluk duygusu her şeyi daha da tatlı hale getiriyordu. Dudakları cildimde alev ve buz gibiydi, ölümlü kızların dokunmaya cesaret edemediği her yerimi öpüyordu. Ben de onu aynı şekilde öptüm, o beni ağzına alırken ben de onun bacaklarının arasına gömüldüm ve onun tadı beni deliye çevirdi. Karanlıkta yavaşça hareket ettik, iç çekişlerimizi birbirimizin sırları içinde boğduk, ta ki kaçınılmaz olan, ikimizi bekleyen ateşten başka bir şey kalmayana kadar. O tırmaladı ve "Sik beni, *sik* beni" diye yalvardı ve ben ona yavaşça, derinle ve sertçe girerken, dünyada başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Onun gözlerindeki arzu dışında hiçbir ilahilik yoktu. Cennette sonsuza kadar yaşamak için seve seve cehennemde acı çekmeyi göze alırdım. içindeki cennetin anı.

“Birlikte sallandık, şimdi o üstümdeydi, dişlerimin keskinliği onun ipeksi tenine değiyordu, adımı fısıldarken titrediğini hissettim. Ve heyecan beni sararken, içimde şarkı söylediğini hissederken, ellerini yanaklarıma bastırdı, gözlerime bakabilmek için. Çaresizce. İhtiyacı vardı. Dudakları kiraz gibi morarmıştı.

"Isır beni," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Isır beni, Gabriel."

“Dişlerim dilime keskin bir şekilde değiyordu ve süt beyazı ipeksi boğazında atan nabzını görebiliyordum. İstiyordum, Tanrım yardım et, o kadar çok isti*yordum* ki, görebildiğim, tadabildiğim tek şey oydu. Ama hala kendimi geri çekebilecek kadar gücüm vardı, nefesim ciğerlerimde hırıltıyla çıkarken, o üstümde sallanıyordu, daha derine, daha hızlı, sıcak ve inanılmaz derecede pürüzsüz, beni uçurumun kenarına doğru dans ettiriyordu.

"Görürler," diye fısıldadım. "İşaret..."

"Buraya," diye yalvardı, bir elini göğsünün üzerinde gezdirerek. *"Lütfen."*

"Arzulamaktan daha derin bir ihtiyaç yoktur. Cennette *'lütfen'* kelimesinden daha tatlı bir kelime yoktur. Ve ben kendimi tamamen ona teslim ettim. Boğazımdan karanlık bir hırıltı yükselirken ve açlık beni tamamen ele geçirirken onun titremesini hissettim. Bir avuç saçını tutup, onu içeri çekerken gülümsedim. Deliliğin eşiğinde bir ihtiyaç. Şiddetin eşiğinde bir arzu. O inleyerek kendini bana doğru itti, daha derine, daha sertçe, ve dilim onun taş gibi sert meme ucuna kayarken, tırnakları sırtımı tırmaladı, içindeki canavar gibi dişlerimi göğsüne geçirdim, beyazı delip kırmızıyı ortaya çıkardım.

“Bizi birbirimize yapıştırdı, sırtını kavisleyerek, ağzı sessiz bir çığlıkta açık kalmış halde, Öpücük etkisini göstermeye başladı. Tüm vücudu titremeye başladı, bacakları beni daha sıkı sardı, kendini bu ateşin içinde kaybetti ve kanı – Tanrım, o imkansız yanan *hayat* – dilimin üzerinde ve kalbimin derinliklerinde patladı.

“Ve o anda mutluluğun rengini anladım. Ve o renk kırmızıydı.

“Onu, bir nehrin yağmuru içtiği gibi içtim. Uzun zamandır solmuş bir güneşin kızıl ışığına çekildim, o kadar kaybolmuştum ki, onun beni serbest bıraktığını, eliyle beni bitirdiğini, son bir yudum, son bir damla daha yutarken ölümümün onun cildine fışkırdığını ancak belli belirsiz fark ettim. Nefes nefese, kendini ağzımdan kopardı ve yaralı, arzulu bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı, aramızda demir, pas ve tuz vardı. Yatağımı mahvettiğimiz harabeye battık, vücutlarımız kaygandı, yanağı göğsüme yaslanmıştı ve tüm vücudu kollarımda sarılmıştı.

“Uzun bir süre sessizce orada yattık. Aslında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunun cehenneme giden yol olduğunu biliyordum. Ve ikimiz de artık o yolda yürüyorduk.

"Bu günah," dedim ona. "Bunun için bizi cezalandıracaklar. Ve onların yanında Tanrı da."

“Astrid başını kaldırdı, gözlerime baktı.

“‘Ama umurumda değil,’ diye fısıldadım.

“Parmak uçları yüzümü okşadı, beni titretti. ‘Gidebilir miyiz?’

"Kafamı salladım, cevabı zaten bildiği halde. 'Kalbini bir korkak için vermeyeceğini söylemiştin. İstesek bile gidemeyiz. Ve ikimizin de gerçekten istediğini sanmıyorum.'

“‘Bu bizim kaderimiz mi olacak? Karanlıkta sevmek? Yalancılar gibi?’

“Gözlerimi sıkıca kapatıp alnına öptüm. ‘Savaş kazanılana kadar. Şarkı söylenene kadar.

“‘Sonra?’

“‘Sonra biz. Sonsuza kadar.’

“Beni tekrar öptü, kollarımda eridi. Ateş ve gözyaşları, en tatlı günahla dolu bir öpücük, diğer tüm öpücüklerin yanında sönük kalacağı bir öpücük. Ve eğer bu yanlıksa, karar verdim, o zaman bu, uğruna öleceğim yanlış olsun. Orada, kollarımda o kızla, Tanrı'ya yemin ettim, eğer onu bana verirse, her şeyimi vereceğime yemin ettim — kanımı, hayatımı, her şeyimi.

“Sadece. O.”

XX KIRIK CAM

GABRIEL SESSİZLEŞTİ, kızın derisine kazıdığı gümüş harfleri izledi. Aşık bir kurtun ulumasını duydu; uzun ve yalnız karanlıkta yankılanan yalnız bir uluma.

Boş şarap kadehini uyuşmuş parmaklarıyla tuttu, kanının damarlarında kanın sıcaklığını hissetti. Eğer yeterince uğraşırsa, uzanıp ona dokunabilirdi. Zihninin gözünü açıp onu orada bekleyen, gülümseyen, zamanın dişlerinin dokunmadığı halini bulması yeterliydi. Uzun siyah saçları, derin siyah gözleri ve bir ton ağırlığında gölgesi.

"San Michon'a beş yıl daha hizmet ettin," dedi Jean-François, lanetli kitabına uzun, düzgün çizgiler çizerek. "Beş yıl içinde adın efsane oldu. Báih Sìde'ye saldırıyı yönettin ve sadece on dokuz yaşındayken Triúrbaile'deki Dyvok katliam çiftliklerini kurtardın. Yirmi yaşında Qadir'i kurtardın ve Tuuve'deki kuşatmayı bozdun. Ossway'de Dyvok'un yaşlılarını, Sūdhaem'de Chastain'i öldürdün, tahtı tehdit eden ancien Ilon'un yuvasını yakıp kül ettin. Sana *Kara Aslan* derlerdi. Adın bir çağrıydı. Kutsal evlerde bir ilahi, Kan Mahkemelerinde bir lanet."

Vampir çizmeyi bırakıp Gabriel'in gözlerine baktı. "Her şey nasıl bu hale geldi?"

"Sabır, soğukkanlı," diye cevapladı Gabriel.

Vampirin bakışlarında öfke parladı, hızlı ve kara. "Hayır, Silversaint. Ben meleklerin sonsuz sabrını gösterdim. Bu bölümü *şimdi* bitireceksin. Nasıl bitti?"

Gabriel canavarın gözlerine baktı ve dövmeli ellerini ışığa doğru kaldırdı.

"Sabır."

Jean-François, gümüş azizin parmaklarının üzerinde yazan isme gözlerini kırptı. "Kızın."

Gabriel şişeye uzandı, şarabı kadehine döktü, koyu kırmızıydı. Kadehi dudaklarına bastırdı ve derin bir yudum aldı. Kurt karanlıkta tekrar uludu, yalnız ve kederli. Silversaint konuşacak kadar sesini toplayana kadar uzun bir süre geçti.

"Bunu planlamadık. Astrid ve ben. Hiç hayal etmemiştik. O, Gümüş Kardeşliğe yemin etti, San Michon'da Aegis'in Hanımı oldu. Ben, Ordo Argent'in genç örneği. Onun kehanet ettiği gibi yaşadık, görev izin verdiğinde karanlıkta anlarımızı çaldık. Hırsızlar gibi seviştik. Ama bu yeterliydi. *O* yeterliydi.

“Dikkatliydik. O kadar dikkatliydik ki, o bana elini karnına koyarak söylediğinde, bunun Tanrı'nın bir işareti olup olmadığını merak ettim. Bir anlık aptallıkla, bunun önemli olmayabileceğini düşündüm. O zamana kadar aldığım övgüler saymakla bitmezdi. Birisi bana, geçen yıl San Michon'da görev yaptığım süre içinde, İmparator'un adını alan bebeklerden daha fazla Gabriel adında bebek olduğunu söyledi.

Son Gümüş Aziz başını salladı.

"Ama elbette, bu *her şeyi* değiştirdi. O zamana kadar çok sayıda düşmanım vardı. San Michon'un dışında ve içinde. Greyhand'in beni uyardığı kibir, her zaman zayıflığım olmuştu. Ben kuzu değildim, lanet olası bir aslandım ve dünyayı bir aslan gibi dolaşıyordum. Ama iki kat daha parlak yanan ışık, yarısı kadar kısa süre yanar. Ve çok uzun büyüyen gelincikler kesilip boyları kısaltılır. Bana *Yemin Bozan* dediler. *Küfürbaz*. Adın yeterince büyük olursa, soğukkanlı biri olarak pek çok şeyden paçayı sıyırabilirsin. Ama beni yatağına kabul eden, güzel boyanmış bir fahişe değildi. O, Gümüş Kız Kardeşlik'in bir üyesiydi. Senin için ne kadar ilahi söylenirse söylensin, senin adın ne kadar çok bebeğe verilirse verilsin, Tanrı'yı boynuzlayan bir adamı affedebilecek ancak çok merhametli bir rahip olabilir.

"Kardeşler Astrid'i bir kenara bırakmamı istediler. Greyhand bile. Ben de onlara lanet olası taleplerini nereye sokacaklarını söyledim. Böylece ikimiz de aforoz edildik. En azından koruma görevimi almama izin verdiler, muhtemelen ellerini kaybetmekten korktukları için. Ama onca yıllık hizmetim, kurtardığım onca hayat, San Michon'da kimse bize veda etmeye bile gelemedi. Finch, Theo, Phils, Sév, Chloe...

hiç kimse. Astrid'in kolları belimde, Justice'e bindik ve yalnız, dostsuz, karanlığa doğru yola çıktık."

Gabriel'in gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi.

“Ama uzun süre yalnız kalmadık. Ve bir daha asla. Tanrı bize bir lütuf daha bahşetti. Küçük, güzel bir lütuf, annesinin gülümsemesi ve babasının gözleri ile, onun solgun kan damarlarında akan lanetin hiçbir izi yoktu.”

Gabriel başını salladı, sesi hayranlıkla yumuşadı.

“Onu ilk kez kucağıma aldığımda, ondan daha çok ağladım. Bebekken uyurken onu izlerdim. Saatlerce beşiğinin başında durur, benim gibi birinin nasıl bu kadar güzel bir şey yaratabildiğini merak ederdim. Büyüdükçe, *onun* bu dünyaya gelmemin sebebi olduğunu anladım. Orduları yönetmek, şehirleri savunmak ya da bir imparatorluğu kurtarmak için değil. Gözlerine baktığımda bunu anladım, tıpkı karımın dudaklarının tadını ya da kanımın şarkısını bildiğim gibi. Günahın içinden iyilik doğabilirdi ve o bunun kanıtıydı. O mükemmeldi. Büyük Kurtarıcı, o *her şey*di. Sabrımız.”

Gabriel bacaklarını önüne uzattı, ayak bileklerini çaprazladı, deri pantolonları hışırdadı. Başını geriye yaslayarak şarabını bitirdi, çenesinden bir damla damladı. Monét'e uzandı, boş olduğunu görünce içinden küfretti.

"Kalpler sadece incinir," diye mırıldandı vampir. "Asla kırılmazlar."

Gabriel başını salladı. "Astrid de bana hep böyle derdi."

"Güzel bir düşünce."

"Lanet olası bir

yalan."

"Üçünüz nereye gittiniz?"

Gabriel'in gözleri elindeki kadehte sabitlenmişti. Fenerin alevi, kadehin dibindeki kan kırmızısı damlada ateşböcekleri gibi dans ediyordu. Başparmağıyla yanağındaki gözyaşı izlerini takip eden Gabriel, fenerin bacasında hala boşuna kanat çırpan solgun güveye baktı, umursamaz ve umutsuz.

"De León?"

"Tanrı'ya bağırdığın zaman sesin hiç bu kadar küçük gelmez," diye fısıldadı.

"... Ne?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı, bakışları netleşti. Tarihçiye baktı ve yavaşça başını salladı. "Onlar hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Bunu yine mi yapacağız? İmparatoriçe hikâyesini istiyor."

"Ve o da duyacak." Gabriel boş bardağı sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazladı. "Ama şu anda ailem hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sen burada bir tutsağın. Tamamen bizim kontrolümüz altındasın. Her bakımdan, Chevalier, sen benim kölemsin. Özür dilerim," dedi vampir, öne eğilerek, "ama senin *hislerinin* bir önemi olduğu sana bir şekilde iletildi mi*?*"

Şarap kadehi Gabriel'in elinde paramparça oldu. Yüzlerce parlak cam parçası yumruğunda parçalanarak taş zemine düştü. Gümüş aziz yüzünü buruşturdu ve parmaklarını açarak damlayan kanı izledi; koyu, tatlı ve yoğun.

Jean-François aniden ayağa kalktı. Neredeyse hiç hareket etmemiş gibi görünse de, tarihçi odanın diğer tarafındaydı ve tehditkar bir şekilde duruyordu. Kırmızı *damlaların damlamasını* izlerken gözleri kara bir açlıkla doldu.

"*Delirdin* mi sen?"

Gabriel gülümsedi ve yaralı elini uzattı. "Biraz kandan mı korktun, vampir?"

Jean-François, inci beyazı dişlerini göstererek tısladı, "Eğer bir şeyden korkuyorsam, de León, o da açlığımın kontrolünü kaybetmem durumunda sana yapacağım şeydir."

"Peki bana ne yapacağını sanıyorsun, soğukkanlı?" Gabriel'in gözleri kısıldı. "İmparatoriçen tüm hikayesini anlatmadan önce?"

Son Gümüş Aziz sandalyesinden kalkıp öne doğru adım attı, kanayan elini uzattı. Jean-François bir adım daha geri çekildi.

"Görünüşe göre hepimiz *birinin* kölesiyiz." "Meline!" diye bağırdı Jean-François.

Kapı bir anda açıldı ve uzun siyah elbiseli köle kadın eşikte duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir eli korsesinin altındaydı. "Efendim?"

Vampir gözlerini kırptı, gözlerini kaplayan karanlık gölge azaldı. Frak ceketini düzeltti ve

"Misafirimiz kendini kesmiş."

Kadın, korseye sakladığı silahı bıraktı. Gabriel'in anlaması zor olsa da, bir hançere benziyordu. Kadın reverans yaptı, gümüş azizin yanına gitti ve elini tuttu. Ne kadar nazik olsa da, Gabriel kadının elinin korkunç gücünü hissedebiliyordu; bu güç, efendisinin bileğinden her gece emdiği kanla kazanılmıştı. Gümüş azizin gözleri hâlâ vampirin gözlerine sabitlenmişti. Vampir, soğukkanlılığını yeniden kazanmasına rağmen yaklaşmayı reddettiğini görünce dudakları acı bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Derin bir yara, Efendim," diye rapor verdi Meline. "Zamanla iyileşir, ama en iyisi ben..."

"O zaman çabuk ol."

Köle bir kez daha reverans yaptı ve odadan koştu. "Ve başka bir şişe getir!" diye bağırdı Gabriel.

Kadın siyah damask kumaştan eteği uçuşarak merdivenlerden aşağı koştu. Yine kapıyı kilitlemeden çıktı. Gabriel, kırk basamak, yetmiş basamak, onun inişini dinledi, duyuları hala jilet gibi keskindi. Demir anahtarların sesini duydu. Ağır bir kilit. Kapının çarpması.

Soluk gri gözlerini tarihçiye çevirdi. Jean-François hâlâ hapishane hücresinin diğer tarafında gizleniyordu. Tarihçi, Perfect Husband'daki Dior'un çizimini gösteren sayfayı açmış, saçma sapan frakıyla yere düşmüştü. Gümüş aziz onu yerden aldı ve vampirin sanatına bir kez daha hayran kaldı.

"Çok benziyor." Kalbi acıyarak gülümsedi. "Küçük sürtük gururlanırdı."

"Onu bırak. Üzerine kan bulaşacak."

Gabriel kitabı vampirin sandalyesine bıraktı. "Tanrı korusun."

Tarihçi, gözlerinden uzun altın rengi bir bukle çekip, tehditkar bir sesle fısıldadı. "Bunun cezasını çekeceksin, de León. Seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim."

"Eminim beni çoktan tadabiliyorsundur. Ama bunun zaman kaybı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Zaman, İmparatoriçemin bolca sahip olduğu bir şey."

Gabriel başını salladı ve sakalını okşarken çenesine kırmızı lekeler bulaştı. "Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdum, vampir. İmparatoriçen Kutsal Kase'nin sırrına ihtiyaç duyuyor. Ama sen kendin söyledin. Kase kırıldı. Kutsal Kase *yok oldu.* Bu senin dünyan, sülük. Sen, buradasın, şu anda ve sonsuza kadar. Ve senin yarattığın canavarlar bu dünyadan son damlasına kadar her şeyi tükettiğinde, suçlayacak kimse kalmayacak."

Gabriel omzunun üzerinden baktı. "Çok
hızlıydı."

Köle kadın yine eşikte duruyordu. "Efendim?"

Gabriel, Jean-François'nın gözlerine tekrar baktı. "Artık ailemden bahsetmek istemiyorum, vampir. Ya oturup sessizce sarhoş olmamı izlersin ya da zamanımızı boşa harcamayı bırakıp asıl anlatmak için geldiğim hikayeye dönerim."

Vampir tekrar konuşmadan önce uzun ve sessiz bir an geçti.

"... Nasıl istersen, Chevalier."

Gümüş aziz, kan damlalarıyla sandalyesine geri döndü. Acıyla otururken, köle onun yanına diz çöktü. Buhar çıkan bir kase su ve bandajlar gördü, cadı fındığı ve aptal balının antiseptik kokusunu aldı. Ve kasenin yanında...

"Merci, M^{lle}Meline," dedi, yeni Monét şişesini uzanarak. "Beni cehenneme götürdüklerinde, senin için iyi şeyler söyleyeceğim."

Jean-François yavaşça yerine döndü, kanayan eline bakarak tarih kitabını aldı. Vampir güzel ceketini düzeltti, üç nefes alıp vererek sakinleşti, sonra konuşmaya başladı.

"Demek öyle. San Guillaume'daki hamlen bir katliama dönüştü, Silversaint. Rahibe Chloe, Père Rafa, Saoirse, Bellamy, Phoebe... Grail'in tüm üyeleri. Hepsi Vellene Canavarı tarafından katledildi. Danton'un öfkesinden kurtulan tek kişiler sen ve Dior'dunuz."

Jean-François'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ve *o* bir
kadın çıktı."

Meline, Gabriel'in avucundan uzun bir cam parçası çıkarırken Gabriel yüzünü buruşturdu. Avucunda kazınmış yedi yıldızı, fenerin altın ışığında parıldayan gümüş mürekkeple bakakaldı.

"Bir sigara daha içebilir miyim?" Tarihçi kalemini
kaldırdı ve sadece somurtarak baktı.

Gabriel omuz silkti. "Denemekten suçlanamazsın."

Monét'yi dudaklarına götürdü ve boynundan uzun, yavaş bir yudum aldı.

"Öyleyse. Son. Başlangıç. Kutsal Kase."

ALTINCI KİTAP

ŞEYTANLAR UÇABİLİR

Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;
Sadık el dünyayı düzeltir. Ve Yedi
Şehitlerin gözünde,
Sadece insan bu sonsuz geceyi sona erdirecektir.

—YAZAR BILINMIYOR

I
KARANLIĞA KORKMA

"SEN KIZSIN."

"Fark ettim."

"Siktir."

“Islak saçlarımı iyi olan elimle taradım, nefesim aramızda soluk ve ağır bir şekilde asılı kalmıştı. Dior bana baktı, kemiklerine kadar ıslanmıştı, dudakları soğuktan morarmıştı. Volta Nehri'nin kıyısında çömelmiştik, kıyı şeridi buzla kaplıydı, sanki bir buz avcısının sakalı gibiydi, ötesinde ölü ağaçlar yükseliyordu. Gece günah kadar karanlıktı, arkamızdaki nehir kadar karanlıktı, küçük grubumuzu paramparça eden şeyin kalbi kadar karanlıktı.

"Siktir."

"Bunu zaten söyledin. Saoirse'ye ne oldu?" "O öldü,"

diye iç geçirdim.

"Dior'un gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Emin misin?'

"Danton onu ve Phoebe'yi gözümün önünde parçaladı. Evet, oldukça eminim."

“Kız sertçe yutkundu, çenesini sıktı. ‘Kardeş Chloe?’

“Eski dostumu alıp götüren karanlık sulara baktım, sessiz ve aç bir şekilde yanımızdan akıp gidiyordu. Gözlerim yanarken başımı salladım.

"*Siktir,*" diye tısladı Dior. "Ben de öyle dedim."

“Kız başını eğdi, kollarını kendine doladı ve titremeye başladı. Bir an için ağlamaya başlayacağını sandım. Kırılacağını. Kimse onu bunun için suçlayamazdı. O anda çok küçük ve çok yalnız görünüyordu. Ama bunun yerine, kendini ayağa kaldırdı ve titreyerek, sendeleyerek sığ sulara girdi, mavi gözleri nehrin karşısındaki kayalıklardaki San Guillaume'un siluetine sabitlenmişti.

Bir parmağını manastıra doğru kaldırdı ve tüm gücüyle bağırdı. "*Seni öldüreceğim*! Duydun mu, piç kurusu? Lanet olası kalbini söküp sana yedireceğim, *orospu çocuğu*, *fahişenin oğlu,* sen..."

"Yeter," dedim, elimi omzuna koyarak. "Çek ellerini

üzerimden!" diye bağırdı.

"O benim de arkadaşımdı!" diye bağırdım. "Sen daha *doğmadan* onu tanıyordum! Ama sen rüzgara bağırıyorsun ve kaybettiğimiz her dakika, Danton'un bu nehri geçip tekrar boğazımıza sarılması için bir dakika daha demek! Hareket etmeliyiz!"

"Kim *biz* lan?" Kız, dizlerine kadar gelen buz gibi suda ayaklarını yere vurarak bağırdı. "Burası Volta! Buradan öteye gidemezsin, unuttun mu?"

"... Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni ne kadar çürümüş bir ot sanıyorsun?"

"'Peki, neden kalıyorsun? Beni hiç umursamıyorsun! Chloe'ye sözünü tuttun. Karına ve ailene geri dön, değil mi? Eşyalarını topla, kahraman!'

"Bu kıza baktım: yarı çıplak, donmuş, öfkeli. Ve onun gözlerinde kendimi gördüm. Beni terk edeceğimi düşündüğü için, benim o tür bir canavar olduğuma inandığı için onu suçlayamazdım. Kırık. Bencil. Sadakatsiz. Zalim.

"Beni bir aydır tanıyordu, ama çoğu insandan daha iyi tanıyordu.

"'Al,' dedim ve paltomu uzattım. 'Ölürsün.'

"Senin merhametini istemiyorum. Yardımına da ihtiyacım yok."

"Gurur, boş mideyi doyurmaz, bir adamı donarak ölmekten kurtaramaz. Kızlar da öyle, bahse girerim." Paltomu tekrar uzattım. "Aptal olma."

"Bir an daha bana öfkeyle baktı, sonra paltomu elimden kaptı.

"'Çoğu insan hayatını kurtaran adama merhamet gösterir, Lachance.'

"Kaşları biraz yumuşadı, ama yine de teşekkür etmedi. Bunun yerine, titrek omuzlarına paltomu attı. Dar vücuduna çok büyük gelen palto, solgun saçları soluk mavi gözlerine damlıyordu. İyi bir gösteri yapıyordu ve öfkenin bir süreliğine vücudu ısıtabileceğini

öfkenin bir süreliğine vücudu nasıl ısıttığını çok iyi biliyordum. Ama bir sığınak bulup ateş yakmazsak, bu kız donarak ölecekti. Ve ben de kısa süre sonra onun ardından gidecektim.

"Hadi," dedim başımı sallayarak. "Bu tarafta kayalıklar var. Şansımız varsa bir mağara buluruz."

"Şansımız yoksa?" diye sordu, dişleri titremeye başlamıştı bile.

"O zaman Tanrı'nın tutarlılığına şükredersek olur."

“San Guillaume'un gölgesini arkamızda bırakarak donmuş kıyıları zorlukla tırmandık. Tanrım, hava buz gibiydi. Tunik ve deri giysilerim sırılsıklamdı, delinmiş karnımdan kan akıyordu, her nefesimde dudaklarımdan büyük buz bulutları çıkıyordu. Manastır duvarlarında içtiğim son kutsal tütün parçacığı beni ayakta tutan tek şeydi, ama Dior o kadar titriyordu ki, kısa sürede sendelemeye başladı. Bir mil kadar ilerledikten sonra ilk kez düştü, yüzüstü bir ağaç kökünün üzerine, kar ve çamurun içine. Elimi uzattığımda itti, hırlayarak ayağa kalktı. Ama birkaç yüz metre sonra yine düştü. Ve yine.

Dudakları morarmıştı. Titriyordu, yürümek bir yana nefes bile alamıyordu. Danton'un dayaklarından bileğim hala kırıktı, bu yüzden yanına diz çöktüm ve tek sağlam kolumla onu omzuma kaldırdım. O ise hırlayarak protesto etti.

"B-benden ç-çekil."

"Teknik olarak *sen* üzerimdesin."

"S-s-sen b-b-b-istersen, seni b-b-

b-..." "Kapa çeneni, Lachance."

Kar daha yoğun yağmaya başladı, soğuk, yaralı kemiklerime işledi. Ayaklarım uyuşmuştu, nişan yüzüğüm ağrıyan parmağımda buz gibi duruyordu. Ama sonunda, şükürler olsun ki, nehrin üzerindeki kayalıklara ulaştık ve sendeleyerek, titreyerek, kırmızı kumtaşında ince bir çatlak buldum, çatlak ileride bir yarık haline genişliyordu. İçerisi neredeyse karanlıktı, ama yerde kemikler gördüm, eski izler ve hafif bir hayvan kokusu aldım — uzun zamandır terk edilmiş bir kurt iniydi.

Dior'u yere yatırdım, yüzündeki donmuş saçları fırçaladım.

"Lachance? Beni duyuyor musun?"

"O, boş gözlerle, mor dudaklarıyla inleyerek cevap verdi.

“Bir şey yakacak bir şey bulmalıyım. Uyanık kal, duydun mu?”

“Kız yine sadece mırıldandı, göz kapakları morarmıştı. Orada bilincini kaybederse bir daha asla kendine gelemeyebileceğini biliyordum. Bu yüzden lanetler okudum ve Ashdrinker'ı kınından çektim. Bıçağı Dior'un kucağına koyup, yumruklarımı sıkarak kabzayı sıktım.

“Onu uyanık tut, Ash.”

“Parmaklarını sıkmak için değil, ellerini tokatlamak için değil. Bıçak kesmek için, kenarı kesmek için, şarkı dans etmek için ve kırmızı, kırmızı...

"Sadece... ona bir hikaye anlat, tamam mı? Onu uyutma."

"*Anlatacak hikayeler mi? Onlardan bolca var*."

“Dior'un elini kırık kılıcın sapına sardım. Kızın gözleri, parmak uçları yıpranmış deriye değdiğinde açıldı, nefes nefese fısıldadı. ‘Oh… oh… *Tanrım*.’

“‘Çok karanlık olmasın, Ash,’ diye uyardım. ‘Sadece mutlu sonlar, anladın mı?’

"Öyle bir şey yok, Gabriel. "Ciddiyim."

"*Ben de, dostum. Ve bunun için üzgünüm*.

"Kılıcın kabzasını bıraktım ve koştum. Karanlığa daldım, kutsal kokunun son izleri kaybolmadan önce yakacak kuru bir şey aradım. Ormanda koşarken dalları kırarak, Chloe'nin elimi bırakıp karanlık sulara düşüşünü hayal etmemeye çalıştım. Son sözleri acıyan kafamda yankılanıyordu: *"Dior tek önemli şey, Gabe*.

Chloe Sauvage inanmıştı. O kız için ölecek kadar derinden inanmıştı.

"*Şimdi ne yapacaktım?*

“Kollarımı dolduracak kadar topladıktan sonra, uyuşmuş ayaklarımın götürdüğü kadar hızlı bir şekilde mağaraya geri döndüm. Dior içeride titreyerek kıvrılmıştı. Ama hala uyanıktı, elleri Ashdrinker'ın kabzasına yapışmış, geniş gözleri ateşi yakarken bana sabitlenmişti. Eski kaptanın çakmaktaşını saklamayı başarmıştım, şimdi onu topladığım çıra üzerine vuruyordum. Bir an için, küçük bir çocukken Nordlund'un vahşi doğasında üvey babamın verdiği dersleri hatırladım.

üvey babam, küçük bir çocukken Nordlund'un vahşi doğasında verdiği dersleri hatırladım.

"Lorson. Anne. Amélie. Celene.

"Çok uzun zaman önceydi.

"'Bana şarkı söylüyor,' dedi Dior, hayretle fısıldadı. 'Ashdrinker.

"Kızın titrek ellerindeki kılıca baktım. Çapraz kılıcın üzerindeki gümüşten kadın. Güzel. Sinir bozucu. Tamamen çılgın. 'Sana ne şarkı söylüyor?'

"Twins'deki savaş."

“Alaycı bir şekilde güldüm. “O zaman tek kelimesine bile inanma. Ash o savaşta bile yoktu.”

"Sen onu öldürdün. Danton'un kız kardeşi."

“Alevlere hafifçe üfledim, kırık kolum zonkluyordu, ellerim uyuşmuştu.

"Onu gördün," diye ısrar etti Dior. "Sonsuz K-K-Kral."

“O zaman onu hayal ettim. Ne kadar acı verse de. O sonsuz gençlik, güzel ve korkunç, kalbi donduran acı ve kasvetli bir karanlıkla örtülü. Ve tekrar duydum; sevgili kızını öldüren kişiye, bir babanın sonsuz yemini.

“Sana *sonsuza kadar vaktim var, evlat*.

“Dior'un titreyen ellerinden kılıcı aldım. 'Sana mutsuz sonlar olmayacak demiştim, Ash.

“Üzgünüm, Gabriel, ama o gerçeği er ya da geç öğrenmek zorunda...

Kılıcı kınına soktum ve onu duvara yasladım. Alevlere dönüp onları daha da körükledim, parmaklarıma bir his yayıldı, kırık kolumda zonklama başladı. Duman yukarıdaki çatlaklardan süzülerek küçük sığınağımıza ısı yaydı. Islak tunikamı çıkardım, ağrıyan karnımdaki yavaşça kapanan yarayı dürttüm. Danton beni iyi vurmuştu, piç kurusu. Ama yeterince iyi değildi ve pişman olacağına yemin ettim. Dior tüm bu süre boyunca sessizce izledi, yeni başlayan sıcaklıkla titremesi biraz azaldı.

"On bin," dedi sonunda. "On bin vampirden oluşan bir orduyu yendin." vampirden oluşan *bir orduyu yendin*."

"Yalnız değil. Sadece ben değil."

“‘Eğer sen olmasaydın, Ebedi Kral Nordlund'u ele geçirirdi.

“‘Nordlund'u aldı, kızım. Üç kış sonra Gözyaşı Körfezi dondu ve o, tuz gibi kuzeyi süpürdü. Ben sadece onu beklettim.’

“Sen on altı yaşındaydın.” “Ee?”

“‘Evet, on altı *yaşındayım* ve şimdiye kadar yendiğim en etkileyici şey benim…’ Kız kendine baktı ve içini çekti. ‘… Aslında, penis şakaları artık biraz gereksiz, değil mi?’

“‘Erkekler çok yapar.’ Omuz silktim. ‘Erkek gibi davranmak için iyi bir yol.’

“‘Fark ettim.’

“‘Ama neden?’ “‘Fark ettim.’

“‘Erkek gibi davranmak.’

"Dior parmaklarımdaki mürekkebi inceledi. 'Kızın kaç yaşında, kahraman?'

Alevlerin ötesindeki bu garip kıza baktım. Sahte tavırlarını bırakmış olsa da, hâlâ o keskinliği, sokaklarda sertleşmiş ve çukurların keskinliği vardı. Korkusuzluk. Kendine güven. "Neden?"

“‘Benden küçük mü?’

“Yavaşça başımı salladım. ‘Neredeyse on iki yaşında.’

“‘O zaman şimdi fark etmeye başlamıştır. Sen ise bir süre daha fark etmezsin. Çoğu baba, kızlarının büyümesini görmektense gökyüzünü yıkmayı tercih eder. Ama annesi bunu fark etmiştir, eminim. Böyle bir dünyanın genç kızlara ne yaptığını biliyor.’

“Bundan daha fazla uykusuz kalan *kimse yoktur*, kızım. İnan bana.’

“Eğer bu doğru olsaydı, neden erkek gibi davrandığımı asla sormazdın.” Dior omuzlarındaki yıpranmış deriyi çekerek içini çekti.

“Sihirli paltomu mahvettin, kahraman.”

“O ceket seni neredeyse öldürüyordu. Yine. Ve domuz kıçından daha sihirliydi.

"Yanılıyorsun." Alevlerin ötesine bakarak başını salladı. "Oh, o ceket büyülü bir kılıcı durduramazdı ya da benim dünyalar arasında yürüyebilmemi ya da zavallı Bel'in bir şarkı yazacak kadar etkileyici bir şey yapmamı sağlayamazdı."

söyleyecek kadar etkileyici bir şey yapmazdı." Sonra başını eğdi ve iyice çiğnenmiş tırnaklarını kaşıyarak, "O ceketin ne işe yaradığını bilmek istiyor musun?"

"Herhalde söyleyeceksin."

“Karanlık bir sokakta arkamı kollamadan yürüyebildim. Bir odaya girip, her santimetrekaremdeki gözleri hissetmeden durabildim. Alay edilmeden sesimi yükseltebildim, pis ellerini üzerimden çekmezsen seni öldürmekle tehdit edebildim. Kızının *yapamayacağını* anlamaya başladığı tüm şeyleri yapmamı sağladı*,* çünkü kızın böyle bir dünyanın genç kızlara ne yaptığını anlamaya başlıyor."

Dior içini çekerek, yüzündeki kül rengi saçlarını eliyle sıyırdı. "O paltoyu çok *severdim*."

“‘… Biri sana elini mi sürdü?’ diye sordum yumuşak bir sesle.

“Gözleri elmas gibi sertleşmişti. ‘Annem kötü erkekler konusunda çok iyi bir zevke sahipmiş.

“Buna hüzünle gülümsedim. ‘Benimki de öyle.’

“Dior yumuşadı, buzları biraz eridi. ‘Bildiğim kadarıyla benimki eve hiç vampir getirmedi. Sanırım seninki benimkinden daha iyiymiş.’

“‘O da sana benziyor muydu?’

“‘Ben ona *hiç* benzemiyorum,’ dedi Dior somurtarak.

"Yani... Esan. Kutsal Kase'nin soyu. Onun kanı..."

"İnsanları iyileştiriyor muydu?" Dior alevlere tükürdü, acımasızca. "Eğer öyleyse, o bunu bilmiyordu. Yoksa diğer her şeyini yaptığı gibi onu da şişeleyip satardı."

“‘… O bir fahişe miydi?’

“‘O bir afyon bağımlısıydı. Ve bir ayyaştı. Ve bağımlılığını beslemek için kızını açlıktan öldürürken kendi vücudunu satan bir anneyi *fahişe olarak* adlandırmak istiyorsan*,* sen bilirsin. Ama benim bunun için daha basit bir kelimem var.

“‘… Baban mı?’

“Kız sadece omuz silkti ve bana babasının işareti yaptı.

“O zaman onun kim olduğunu bilmiyordu. Ortak bir noktamız daha vardı.

“Annen ne oldu?”

“‘Tüm bağımlılara olan şey olur, kahraman. “‘Kötü mü?

“‘… Daha da kötü.’

“Dior ateşe baktı, sesi kısılırken alevler çıtırdamaya başladı.

“‘Son günlerinde hayalet gibiydi. Cildi solmuş. Dişleri dökülmüş. Ölmeden ölmüştü. Ama tüm bu acılara rağmen köle olarak kaldı. Dua ettiği tanrıya. Suçladığı şeytana. İkisi aynı şey olduğunu bilemeyecek kadar aptaldı.

“‘Günlerdir uzaktaydım. O zamana kadar kendime bakmayı öğrenmiştim. Kendi arkadaşlarımı bulmuştum. Ama onu kontrol etmek için geri dönmüştüm. Onu yatağının yanında yerde buldum. Gözleri geriye dönmüştü. Onu görür görmez en kötüsünü düşündüm, sonunda öleceğini biliyordum. Ama dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. Belki rüya görüyordur diye düşündüm. Onu uyandırmak için salladım ve ağzı açıldı, içinden bir fare çıktı."

“Midem yavaşça ve korkunç bir şekilde bulandı. ‘Tatlı Anne Denizkızı…’

“Dior başını salladı, derin bir nefes aldı. ‘Neredeyse her gece o rüyayı görüyorum.

“Kaç yaşındaydın?”

"On bir, belki. Ondan sonra Lashaame sokaklarında yaşadım." Gözlerinden saçlarını çekerek, kendine güveni geri geldi. "Çalıntı bir palto. Paslı bir bıçakla kesilmiş saçlar. Böylesi daha basit. Kolay değil. Ama *daha kolay*. Çöplük, erkekleri kızlar gibi sikmez."

“‘… Üzgünüm.’

“‘Gerçekten mi?’

"Tabii ki öyleyim," diye homurdandım. "Ben bir piçim, canavar değil."

Dior, ona ödünç verdiğim paltoya uzanıp gümüş pipomu çıkardı. "O zaman bu şeyi nehre atmalısın kahraman. Eve dön, karını öp, kızını kucakla ve onları bir daha asla terk etmeyeceğini söyle."

"Ve seni terk mi edeyim?" "Herkes öyle yapıyor."

“Bu sözlerde kendini acıma yoktu. Öfke, belki. Ama bu kızın tarzı keder içinde boğulmak değildi. Üzerine bir sessizlik çöktü. Gölge kadar yumuşak. On altı yaşında nasıl olduğumu hatırlamaya çalıştım ve onun benim o yaşımda olduğumdan daha olgun olduğunu gördüm.

"Biliyorsunuz, Rahibe Chloe ve Père Rafa beni bulduğunda, hemen onların niyetini anlamaya çalıştım. Annem öldükten sonra bir çeteye katılmıştım. Sokak çocukları ve yankesiciler. Geceleri açlığı unutmak için bir oyun oynardık. Büyüdüğümüzde ne yapacağımızı konuşurduk. Yakışıklı bir prensle tanışıp onunla evlenmek. Ünlü bir korsan olmak, Eversea'da yelken açmak, bu tür saçmalıklar. Ama hayallerimiz ne kadar büyük olursa olsun, hiçbirimiz büyüdüğümüzde lanetli dünyanın kurtarıcısı olacağımızı hayal etmemiştik."

"Büyüyünce ne olmak istiyordun?" Dior omuz silkti,

gözlerime baktı. "Tehlikeli."

“Bakışlarını tekrar alevlere çevirdi.

“Chloe ve Rafa bana kehaneti anlattıktan sonra, bir an için gerçekten her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Ne kadar aptalım. Herkes gidiyor. Annem. Saoirse. Chloe. Toff.” Dişlerini sıkarak öfkeyle konuştu. “Herkes.”

“‘Toff kim?’

“Ama Dior kaybolmuştu, alevlere bakıyordu.

“‘Ne *kadar* aptalca…’

“İç çektim. Yorgundum. Kanlıydım. Öfkeyle doluydu ve kederden acıyordu. Chloe ölmüştü. Rafa da. Kuzey'e bunun için gelmemiştim — eski komplolara bulaşmak ve Kurtarıcı'nın torununa bakıcılık yapmak için mi? Bunların *hiçbirini* istememiştim. Volta, gitmeyi kabul ettiğim en uzak yerdi. Hemen kayıplarımı kesip gitmeliydim.

“Aptal olmaktansa piç olmak her zaman daha iyidir.

“Ama bu kızın hiçbir şeyi kalmamıştı. Tüm görünüşüne rağmen, ipin ucunda sallanıyordu. Ve garip görünse de, hak etmemiş olsa da, o ip bendim.

“‘Uyumalısın,’ diye iç geçirdim. ‘Şafak sökünce her şey daha parlak görünecek. Ve gündüz hareket etmek istiyoruz.

“Dior'un sesi eski demir gibi donuktu. 'Biz.

“Buradan kuzeybatıda bir şehir kalesi var. Redwatch. On yıl önce zorlu bir yerdi, şimdi daha yumuşak olduğunu sanmıyorum. Ama oraya varırsak, sonra ne yapacağımızı düşünürüz.”

"Sana söyledim, kahraman," diye uyardı. "Karının ve kızının yanına dön."

"*Sana* söyledim*,* kızım," diye homurdandım. "Ben bir canavar değilim, bir piçim." Dior dişlerini sıktı, çenesini gerdi. Kafasının içinde kafasının içinde dönüyordu. Ama daha da fazlasını görebiliyordum: üzüntü. Korku. Bu çürümüş dünyanın tüm ağırlığı o sıska omuzlarında. Sonunda, paltomu sıkıca kendine çekti ve gözlerime baktı.

"Çok üşüyorum, uyuyamıyorum."

"'Peki, çok yazık. Çünkü uyuman lazım.'

"Dior ateşin karşısından bana baktı. 'Beni ısıtabilir misin?' "'…

Ne?'

"Bir elini yavaşça boynuna doğru kaydırdığında midem bulanmaya başladı. Parmak uçları köprücük kemiği boyunca kayıyordu. Dudakları aralandı. Sesi mırıldanmaya başladı.

"Uzun boylu. Esmer. Yaralı. Tam benim zehrim."

"Parmakları göğsündeki bandajlara uzandı, sonra tek tek kaldırdı. Ve rahat bir nefes alarak, bana yine Fathers işareti yaptığını fark ettim.

"'… Endişelendin, değil mi?'

"Dudaklarımdan gergin bir kahkaha patladı. Başımı eğip, kız parmaklarını oynatırken kıkırdadım. 'Seni küçük sürtük.'

"Evet, *ben* orospuyum," diye alay etti. "On yıl gençleş ve o berbat sakalını kes, yine de cehennemde dua edemezsin, kahraman."

"Kaşlarımı çatarak sakallarımın kıllarını kaşımaya başladım. 'Jiletimi kaybettim.'

"Dudaklarındaki yaramaz gülümseme söndü. 'Şaka bir yana, donuyorum. Senin namusun benimle güvende. Öncelikle sen evlisin. Ve çok fazla sikin var.'

"Son baktığımda sadece bir tane vardı." "Dediğim gibi. Çok fazla."

"Gözleri bir parça kısıldı, titrek ateşin ışığında beni izliyordu. O ve Saoirse'yi gördüğümü hatırladım. Birbirlerinin kollarında kaybolmuşlardı.

"Ah."

"Ahhh," diye tekrarladı.

“Bunun bir sınav olduğunu biliyordum. Çoğu insan böyle bir hayatı kabul etmezdi, özellikle de dindar olanlar. Ama ben inançlıyken bu beni rahatsız etmemişti. Şimdi de kesinlikle rahatsız etmiyordu. Onca insan arasında, ben kim oluyordum da birini sevdiği için yargılayabilirdim?

"Rahat ol," dedim.

“Dior bir an daha baktı, sonra kendini mağara duvarından çekti. Sırılsıklam botlarını ve pantolonunu çıkarıp ateşe yaklaştı. Ben gözlerimi dışardaki karanlığa çevirmiş, bakmıyordum. O yerini alınca, Ashdrinker'ı alıp Dior'a sırtımı dönerek uzandım ve paltomu ikimizin üzerine örttüm. O soğuk, karanlık ve boş yerde birbirimiz için pek bir şey ifade etmiyorduk. Ama hiç yoktan iyiydi.

“Bir süre sessizce sırt sırta uzandık, tek ses çatırdayan alevlerdi.

"Üzgünüm," dedim sonunda. "Saoirse için." Dior
iç geçirdi. "Hepsi için üzgünüm." "... Evet."

“Yine sessizlik. Ama Dior tekrar konuştu, sesi çok kısaydı.

“‘Kahraman?

"Ne?"

"Danton gelirse ne olacak?"

"Gelmez. Henüz değil. Nehir
var." "Ama gelirse?"

"Ben nöbet tutarım. Şimdi uyu, kızım. Karanlıktan
korkma." Yine sessizlik. Sanki bir ömür gibi.

“‘Kahraman?’

“Ne?”

“‘… Teşekkürler.’”

II
ESKİDEN YEŞİL BİR KRALLIK

“GABRIEL.”

“Fısıltı, kan kokusuyla lekelenmiş kasvetli rüyalardan uyandırdı beni. Gözlerimi açtığımda karanlık bekliyordu, vücudum soğuktan sertleşmiş ve ağrıyordu. Sırtımda bir sıcaklık hissettim ve hareket ettiğimde onun mırıldandığını duydum. Bir an için kendimi evimizde, birlikte yaptığımız yatakta, kurduğumuz hayatın içinde, kulaklarımda denizin şarkısını duyarak hayal ettim. Ama ses tekrar geldi, arkamdan değil, mağaranın dışındaki karanlıkta.

"Gabriel."

“Paltomu çıkardım ve Dior'un sırtına sardım. Kız yine kıpırdadı, kaşlarını çatarak, kapalı göz kapaklarının altında gözleri parıldıyordu. Fareler ve annesinin ağzını hayal ediyordu herhalde. Onu ısıtmak için son odunu közlerin üzerine attım ve ayağa kalktım. Kediler gibi sessizce karanlık dış dünyaya çıktım.

“Dünya sessiz ve donmuş, rüya gibi karanlıktı. Aşağıda Volta'nın gümüş şeridini gördüm, yalnız bir uçuruma giden ince bir uçurumun kenarı. Ve o yine fısıldayarak seslendi.

"Gabriel."

"Onun sesini takip ettim, donmuş taşların üzerinden ve o uçurumun kenarına kadar. Nehirlerin diğer tarafında, donmuş Volta'nın karşısında, onu kıyıda gördüm. Zayıf şafakta soluk bir gölge, yüzü uzun gece yarısı rengi buklelerle çerçevelenmiş. Koyu dudaklarının yanında bir güzellik lekesi, bir kaşı her zamanki gibi kavisli. Karla kaplı dalların ve bir zamanlar yeşil olan krallığın yıkıntıları arasında durmuş, beni izliyordu. Sonra konuştu, dudakları hareket etti, sesi zihnimde sıcak bir fısıltı gibi yankılandı.

"Aslanım."

"Hayatım," diye iç geçirdim. "Nasıl..."

"Her zaman, Gabriel. Seni her zaman bulurum."

“O karanlık ve donmuş uçurumun ötesinden bana baktı. Botlarım uçuruma doğru yaklaşıyordu. Güneş, günün ölüm örtüsünün arasından dünyaya başını çıkarmaya çalışıyordu. Ufuk, sanki tüm dünya kan içinde boğuluyormuş gibi kan rengindeydi. Güzeldi. Korkunçtu. Ve gerçek şafağın nasıl bir şey olduğunu artık hatırlayamadığımı fark ettim.

“‘Beni sevdiğini söyle.’

“‘Seni *tapıyorum*.’

“‘Beni asla terk etmeyeceğine söz ver.’

"Asla," diye fısıldadım. "Asla!"

"Eli yüzüne doğru kaydı, uzun tırnağı dudaklarının kıvrımlarını izledi. Ağladığını fark ettim, yüzünden kanlı gözyaşları akıyordu.

“‘Seni çok özledim…’

"Kahraman?"

“Sesine dönüp baktım, Dior'un sesi mağaranın içinde yankılanıyordu. Astrid'e baktım, o kasvetli kıyıda duruyordu, rüzgâr solgun vücudunu saran uzun saçlarını dalgalandırıyordu. Bir an için, kendimi o uçurumdan atıp, o kara denizi yüzerek geçip ona atlamamak için kendimi zor tuttum.

“‘Seni bulabilirsem,’ diye uyardı, *‘Danton da bulabilir*.

“‘Bir dahaki sefere hazır olacağım.

"Kahraman mı?"

Dior'un sesindeki hafif titremeyi duyabiliyordum. Mağaraya baktım.

"Geri dönmeliyim," diye fısıldadım. "Korkmuş gibi geliyor.*" "O senin sorunun değil, aşkım. Bizi neden terk ettiğini unutma."*

"Astrid, ben..."

“O dönüp, hayalet gibi kaybolurken sesim kesildi. Ağaçların arasında çıplak ve solgun duruyordu. Boş bir sahil ve aşağıda Volta Nehri'ne doğru düşen uçurumdan başka bir şey yoktu. Titreyen ellerimle yüzümdeki gözyaşlarını sildim, saçlarımı geriye attım ve çatlaktan geçerek mağaranın sıcaklığına ulaştım. Dior, paltomun içinde kıvrılmış, ateşin yanında duruyordu.

“‘İşte buradasın,’ dedi.

"Buradayım. Sen iyi misin?"

“Omuzlarını silkti, sanki bir zırh giyiyormuş gibi. ‘Belki sen…’ Dior, kan çanağına dönmüş gözlerimi fark etti. Yorgun yüzümü. ‘İyi misin?’

"Hayır. Susadım."

"Kız bana şüpheyle baktı. 'Biliyorsun... uykunda konuşuyorsun.'

"Ve sen horluyorsun. Ama benim şikayet ettiğimi duymuyorsun." Dior öfkeyle küçük sesler çıkarırken, ben dışarıdaki şafak vaktiye baktım. "Uyanıksan, yola çıkmalıyız. Redwatch'a uzun bir yol var. Ve içecek bir şey bulmam lazım."

“Bunu duyunca yüzü ekşidi, tüm endişesi kayboldu. ‘İhtiyacını gidermen lazım, ha?

“Öyle değil,” diye homurdandım. “Ben senin annen değilim. Ben bir paleblood, kızım.”

"Belki. Ama hala üzerinde bir gölge görüyorum."

"Bu şey damarlarımın içinde. Beni ben yapan şey bu. Bunu eğlence için yapmıyorum. Yapmak zorundayım. Canavara hakkını vermezsen, o hakkını senden alır."

“‘Ama… dökümhanen, kimyasalların, hepsi eyer çantanda vardı.’

“Nefesimi vererek, nehrin karşısına hüzünlü bir bakış attım. ‘Evet.’

“‘San Guillaume’a geri dönebilir miyiz? Jezebel hala ahırda.

Gidip...

"Hayır," dedim kesin bir sesle. "Çok tehlikeli. Jezebel savaş sırasında kaçtı. Şimdiye kadar çok uzaklara gitmiştir. Yıllar önce Redwatch'ı ziyaret etmiştim, orada karanlık işler çeviren insanlar var. Gece Pazarı'na gidersek, ihtiyacım olan şeyi bulurum."

"Bulamazsan ne olacak?"

“Yutkundum. Yanma hissi çoktan derimin altına işlemişti, yakında omurgamdan parmak uçlarıma kadar yayılacaktı. Dior'un dudaklarına, sivri çenesine, çenesinin hemen altındaki ince, zonklayan damara baktım.

“Ashdrinker'ı duvardan kaptım. “Haydi gidelim.”

III
DEMİRCİYİ SUÇLA

“ÜÇ GÜN SONRA, neredeyse hiç ilerleyemiyorduk.

“Donuyoruz. Tökezliyoruz. Yiyecek hiçbir şey yok, sadece birkaç donmuş mantar. Sigara içecek hiçbir şey yok. Talihsizlik eseri, ikinci gün lanet olasıcalar tarafından saldırıya uğradık — ikisi ölü ağaçların arasından üzerimize geldi. Köylülerdi — görünüşe göre anne ve oğul, Ashdrinker ve ben fazla zorlanmadan onları öldürdük. Ama kanlarını toplayacak hiçbir şeyimiz yoktu, pişirecek de yoktu, kanı karın içine dökmek zorunda kaldım.

Yaralarım iyileşmişti, ama susuzluk artık karnımda bir ateş topu gibi yanıyordu, giderek büyüyordu. Donmuş nehir kıyılarını takip ediyorduk, ben önde sendeleyerek, Dior arkamda tökezleyerek. Ölü ağaçlar sessizdi, nehir durgun; gri bir elbise, kenarları buzla kaplı. Kışın derinlikleri artık peşimizdeydi ve Volta kadar güçlü bir nehir bile yakında donacaktı.

“Redwatch'a ulaşamazsak, çok önce donup kalırdık.

“Dior, paltomun içine kıvrılmış, titreyerek ve sefil bir haldeydi. Şikâyet etmiyordu, bu onun lehine bir şeydi, ama bastıramadığı bir konuşma ihtiyacı içinde gibiydi. *Soru sormak*. Gümüş Nişan hakkında. San Michon hakkında. Vampirler, başkent, lanet kafasına gelen her şey hakkında. Bunu soğuktan uzaklaşmak için mi, benim susuzluğumu unutmam için mi, yoksa sadece bana işkence etmek için mi yaptı, bilmiyorum. Ama çoğu erkeğin sorunu, hiç çenelerini kapatmamaları olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Jean-François başını salladı. "Evet."

“Meğer bu, genç kızlar için de geçerliymiş.

"Nasıl yapabiliyor bunu?" diye sordu üçüncü gün. "Ne?" diye homurdandım, nehir kıyısında sendeleyerek.

Dior'un gözleri belimdeki kılıca sabitlenmişti. "Ashdrinker. Ölüleri bu kadar kolay incitebiliyor mu? San Guillaume'da maskeli vampirle, Winfael'de o sefil yaratıklarla savaştığında, sanki kılıcı onları *yakıyormuş gibi* görünüyordu. Bunu sadece gümüşün yapabildiğini sanıyordum."

"O bir büyücü," diye homurdandım, nefesimle buzlu bir bulut oluşturarak. "Ve ben gerçek büyüden bahsediyorum. İmparatorluk kurulmadan çok önce, düşmüş bir yıldızın kalbinden yaratılmış."

‘O… izlemesi etkileyici.’

"Ben gençken onu görmeliydin. Geceyi ikiye bölebilirdi." Gözlerim kınındaki gümüş hanımefendinin üzerinde dolaşırken iç geçirdim. "Eskiden hiç kekelemezdi, biliyor musun? Ama kırıldığından beri eskisi gibi değil. Artık bazen kafası karışıyor. Nerede olduğumuzu ya da ne zaman olduğunu. Doğrusu... Bence biraz delirmiş."

“Nasıl kırıldı?”

“‘Çok fazla soru sorduğu için onu merdivenlerden ittim.’

“Bellamy'nin söylediği doğru mu?” Ben iç geçirdim.

“Muhtemelen değil.”

“‘Onu ölü bir barrowking'in mezarında bulduğun hakkında mı?

“‘Barrowking mezarlarına barrow denir. Adı da buradan geliyor. Hayır. Tamamen saçmalık.’

“‘O zaman onu Everdark’ta bir bilmece yarışmasında mı kazandın?’ “‘Everdark’a hiç gitmedim. O kadar intihara meyilli değilim.’

“‘Yani… ölümcül bir fae kraliçesiyle o kadar ustaca seviştin ki bayıldı ve…’

"Lanet olsun, biraz büyüyün artık!"

“Peki ya herkesin nasıl öleceğini bilmesi ne olacak?”

“Tekrar iç geçirdim ve Ashdrinker'a baktım. ‘O kadar doğru.’ “‘… Gerçekten mi?’

“Omzunun üzerinden baktım. ‘Bilmek ister misin?’

“Nasıl öleceğimi mi?” Dior dişlerini gıcırdatarak yutkundu. “Sanırım… evet?”

“Durup ona baktım. ‘Emin misin? Bu, unutabileceğin bir gerçek değil, kızım.’

“Gözlerimin içine baktı. Omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. “‘O zaman elini ver,’ dedim.

“Dior titrek parmaklarıyla itaat etti. Ben de diğer elimi Ashdrinker'ın kabzasına doladım. Kar hafifçe üzerimize yağıyordu, ben somurtarak içimden mırıldanırken tenimizde eriyip gidiyordu. Sonra gözlerimi açtım ve Dior'un ölümünü önceden haber verdim.

"Bana saçma sapan sorular sorup duruyorsun, ben de seni bu lanet nehirde boğacağım."

"*Tanrım,* sen bir pisliksin," diye tükürdü ve elini çekerek uzaklaştı.

"Hak ettin."

"Ne için?"

"Uzun boylu, esmer ve yaralı olduğum için mi?"

“O alaycı bir şekilde güldü. ‘Gerçek en keskin bıçaktır.

“Uyarıcı bir şekilde parmağımı kaldırdım. ‘Bil ki ben...’

“Ağzım açık kaldı, omurgamdan bir alev dalgası geçince acıdan iki büklüm oldum. Karnımı tutarak, gözlerimi sıkıca kapatıp ayakta kalmaya çalıştım. Etrafımdaki her şey sallanıp dönmeye başlarken, Dior'un elini omzumda hissettim.

“Daha mı kötüleşiyor?”

“‘Daha da kötüleşir, kızım. “‘…

Yapabileceğim bir şey var mı?

“Onun kokusunu almamak için dişlerimi sıkarak nefes aldım. ‘Güzel, şişman bir sefil yaratıp onunla yemek pişirmek dışında, belki biraz susabilirsin.

"Dudaklarını ısırdı. 'Bunu yapabilirim.'

"Bir saat bile dayanamayacağına bahse girerim."

“Donarak ve ağrılar içinde sendeleyerek ilerledik, susuzluk derimin içini kemiriyordu. Hiç yedi geceden fazla susuz kalmamıştım, ama susuz kalırsam ne olacağını biliyordum. Ve bu düşüncenin saf, kara korkusu beni cellat ilmiği gibi sıkı sıkı bağlamıştı, her adımda, her dakikada nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

“‘Kahraman…’ dedi Dior.

"Kırk yedi dakika, kızım," diye homurdandım. "Bana bir altın royale borçlusun."

"Hayır, *bak*!"

"Kirpiklerimdeki buzu silip, onun işaret ettiği yere baktım. Ve dondurucu soğuktaki Volta'nın ortasında, nehrin yaklaşık yarım mil aşağısında, neredeyse Tanrı'nın en sevdiği eğlencenin bana işemek olmadığını düşünmeme neden olacak bir manzara gördüm.

“‘Bir mavna,’ diye fısıldadı Dior.

“O haklıydı. Düz tabanlı bir tekne, uzun kürekleri olan bir düzine mürettebatla nehrin yukarısına doğru ilerliyordu. Kayıkçılar çalışırken şarkı söylüyorlardı ve kulaklarımdaki hırçın nabız sesinin üstüne çıkmaya çalışırsam, onları şimdi bile duyabilirdim.

“Dún Fas'tan güzel bir kız vardı, “‘Kıçları

olağanüstüydü;

“Yuvarlak ve pembe değildi,

“Düşündüğün gibi değil—’”

"Gri, dört ayaklı ve ot yiyordu?" diye Jean-François sözünü kesti.

Gabriel gülümsedi, şarabını yudumladı. "Bunu daha önce duydun, değil mi?"

"Benden daha eski." Vampir tısladı. "Nehir halkı."

"Onlar pek değişmezler," diye gülerek cevapladı gümüş aziz. “Volta, Ossway'deki en büyük nehirdir ve halk yüzyıllardır bu nehirde tekneyle seyahat etmektedir. Eskiden olduğu kadar zor bir geçim kaynağı değildi, ancak savaşlar yoğunlaştıkça nehir ticareti imparatorluğun can damarı haline geldi. Soğukkanlılar buna engel olamazdı. Tabii kışın gelip sular donana kadar. O zaman eğlence başlar.

"Hey!" diye bağırdı Dior. "Buraya!"

"Ben de elimden geldiğince bağırarak ona katıldım, karnım hala yanıyordu. Ama kokarcalardan biri bizi işaret edince rahat bir nefes aldım. Kayıkçılar bize doğru kürek çekmeye başladı, Dior ise zıplayıp el sallıyordu. Tekne sağlam meşe ağacından yapılmıştı, belki yirmi metre uzunluğundaydı, pruvası güzel bir kuğu gibi sudan yükseliyordu. Güvertesi ticaret mallarıyla doluydu, ama yolcular da vardı; en az kırk kişi. Tekne yaklaşırken, onların Dyvok'un kanlı lordlarından ve Ossway için verdikleri savaştan kaçan mülteciler olduğunu anladım.

"Mavna kıyıdan yaklaşık otuz fit uzaklıkta yavaşladı, kokarcalar bizi şüpheli gözlerle izliyordu. Gri sakallı, sakallı bir Ossianlı adam öne çıktı, elleri belinde. Ateş kırmızısı saçları vardı ve denizci kıyafeti giymişti, üç köşeli şapka ve ağır bir tozluk, deniz yeşili, pirinç düğmeli ve süslemeli.

"*Güzel* ceket," diye mırıldandı Dior.

"Fairdawn, yolcular," dedi adam kalın bir batı aksanıyla. "Günaydın,

Kaptan," diye başımı salladım.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Redwatch. Ama şu anda burası dışında herhangi bir yer güzel olur."

"O zaman Angel Fortuna size gülümsüyor. Burası bizim varış noktamız dışında. Paranız var mı?"

Ashdrinker'ın yanındaki kılıç kemerime asılı olan keseyi okşadım. Adamın bakışları kılıcın üzerinde oyalanıp Dior'a kaydı. Arkadaki yolcuları inceledim: kirli erkekler ve kadınlar, zayıf çocuklar, hepsi düşmanlık ve merak arasında bir ifadeyle bizi izliyorlardı.

"Cüzdanını suya atarsan gemiye binebilirsin," dedi kaptan.

"Yüzmek mi?" Dior alaycı bir şekilde sordu. "Su buz gibi."

"Ayrıca *akıyor,* evlat. Bu kadar karanlık bir günde, seni ve senin gibi solgun iki yabancıyı denemeden gemiye almam için beni yedi kat aptal sanıyor olmalısın."

“Parmaklarım titriyordu, bu yüzden eldivenimi dişlerimle çıkardım. Kaptan, yedi yıldızımı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“‘Ben buradayken güvendesiniz, Kaptan. *“‘Silversaint…’*

diye fısıldadılar mülteciler.

“Kaptan kalın kızıl sakalını kaşıdı, sonra yanındaki kokarca gibi kokan adama dönerek kayığı getirmesini emretti. Dior, tekneyle mavna doğru ilerlerken gergin gözlerle altımızdaki karanlık suları izledi, ama çok geçmeden mavna yanımıza yanaştı ve titrek ellerimle kaptanın elini sıktım. ‘Teşekkürler dostum. Borcumuz var.’

"Borcunuz yok, Silversaint," dedi adam eğilerek. "Sizi geçirmek benim için bir onurdur. Adım Carlisle á Cuinn. Kardeşim, kuşatma sırasında sizlerden ikisiyle savaştı..."

“Karnımı tutarak, bir başka ağrı dalgası beni sararken sendeledim. Dior kolumu tuttu, Carlisle de diğer kolumu. ‘… İyi misin, Frère?’

“Keskinleşen dişlerimi sıktım, görüşüm kırmızıya büründü. ‘Redwatch'a ne kadar var, Capitiane?’

"İki gün," diye cevapladı iri adam. "Acele edersek."

“Dior, Carlisle'ın gözlerine baktı. ‘Sizden bunu rica edebilir miyim, monsieur?’

“Kaptan endişeli bir bakış attı ama hemen emirler yağdırmaya başladı. Dior ve ben yolumuzdan çekildik, sıkışık yüklerin ve mültecilerin arasından geçerek ilerledik. Boş gözlü, kirli elli, alacalı bir kalabalıktı. Dior ve ben pruvaya doğru ilerleyip baş figürünün yanına çökünce merak, şüphe ve hayranlıkla bizi izlediler.

“‘Berbat görünüyorsun,’ diye fısıldadı.

“‘Hiç birbirimize benzemiyoruz,’ diye cevap verdim.

“Gülümsemesi çok zayıftı. ‘İki gün daha dayanabilir misin?’

“Karnımı kollarımla sararak top gibi kıvrıldım. ‘Bahse var mı?’

“Kız eline baktı, başparmağını ön koluna doğru kaydırdı. Derisinin altındaki damarı görebiliyordum, açık mavi, çılgın ve güzel bir yaşamla atıyordu. ‘Belki sen...’

"Söyleme," diye hırıldadım, parmaklarım onun bileğini sıktı.

"Canımı acıtıyorsun," diye fısıldadı.

“Utanç ve iğrençlik içinde elimi bıraktım. ‘Özür dilerim, sadece… bir daha bana bunu teklif etme, tamam mı? Aklından bile geçirme.’

"Neden? Ya o ya da açlıktan ölmek arasında seçim yapmak zorunda kalırsam..."

"Çünkü ben *lanet olası* bir *hayvan* değilim. Bana söz ver."

"Bana baktı, dudakları ince. "Söz veriyorum."

"Ve böylece başladı. Volta Nehri'nde sanki salyangoz hızıyla ilerlerken iki gün süren cehennem gibi günler. Carlisle bir saat kadar sonra beni kontrol etmeye geldi, ama ben tek kelimelik cevaplar vererek mesajını alana kadar onu başımdan savdım. Muhtemelen bu insanlar Ordo Argent'ın ilk üyesini görüyorlardı ve eminim ki iyi kaptan ve mürettebat benim halimden hayal kırıklığına uğramışlardı. Ama ben sadece kendimi tutmaya çalışıyordum. Başımı eğik tutuyordum, yanımda nöbet tutan Dior'un farkındaydım. Kız, akşam yemeği zili çalana kadar kıpırdamadı, sonra bir anlığına ortadan kayboldu.

"Orada bir adam ölüyor."

"Sisli gözlerle gözlerimi kırpıştırarak, bana tahta bir kase uzattığında başımı kaldırdım. İçinde ne olduğunu tahmin etmişsinizdir: patates yahnisi. "Ne?"

"Orada." Başını salladı. "Teknenin kıçında."

"Kaseyi kaldırdım ve zorla bir lokma yuttum. 'Teknenin kıç tarafına kıç denir.

"Ailesiyle birlikte. Dún Cuinn'den gelen mülteciler. Bütün bu insanlar." Dior saçlarını yüzüne doğru taradı. "Adam yolculuk sırasında bacağını kırmış. Siyahlaşmaya başladı."

“Kıç tarafına baktım ve Dior'un bahsettiği aileyi kalabalığın arasında gördüm. Çarpık suratlı bir adam, zayıf bir kadın ve iki genç kız, gözleri eski gök mavisi. Zavallı adam sevgilisinin kucağında yatıyordu, kışın soğuğuna rağmen terden parlıyordu.

"Buradan kokusunu alabiliyorum," dedim başımı sallayarak. "Bacağı iltihaplanmış. O adam öldü."

"Adı Boyd. Karısı Brenna. En büyük çocukları..."

"Sen benim düşündüğüm şeyi düşünmüyorsun..." Dior avucundaki yara izlerine baktı. Sonra gözlerime baktı.

"Peki nedir o?"

"Seni *öldürecek* bir şey," diye homurdandım, alçak ve ölümcül bir sesle. "Etrafına bak. Bunlar köylüler, kızım. Onlar büyüye inanmazlar ve mucizelere inanmazlar. Onların inandıkları şey şeytanlık ve kara büyücülük. Damarlarını açıp kanlı ellerinle insanları iyileştirmeye başlarsan, seni lanet olası bir cadı olarak yakarlar."

"Senden ders almaya ihtiyacım yok, kahraman."

"O zaman kafanı kıçından çıkar," diye tısladım.

“‘Tamam, durumunun farkındayım. Ama şimdi buradan defolup gitmeni istiyorum.’

"Onun ince göğüslerine baktım. 'Göğüslerin yok.' "Dior öfkeyle nefesini tuttu. 'Sen lanet olası...'

"Dinle, San Michon'a varınca, senden istedikleri her şeyi yap. O zamana kadar, başını eğik tut. Fark ettin mi bilmiyorum ama, başımız belaya girerse, bir rahibin tuvalet torbası kadar işimize yararsın."

“Dior somurtarak akşam yemeğini yemeye başladı. Dudaklarını bükmüş, suratsız. Bu kız tam bir baş belasıydı. Parmaklarında deniz martısı pisliği

sürekli kavga etmeye, karşılık vermeye, tükürmeye hazırdı. Ama görünüşün altında iyi bir ruh vardı. Dünyanın acılarını gören gözler ve onları düzeltmek isteyen bir kalp. Bir an için bana kendi Patience'ımı o kadar çok hatırlattı ki nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Bak." Dişlerimi sıktım. "Özür dilerim. Susadığımda berbat bir arkadaş olurum."

"Sana bir haberim var. Susamadıların da pek güler yüzlü değilsin." Kızgın bir şekilde baktı. "Melekleri bile sevindirecek göğüslerim var, huysuz herif."

"Sözüne güveniyorum. Ama sırf eğlence için senin sıska kıçının üstüne binmeyeceğim. Burada düşmanlarla çevrili bir dünyadayız, kızım. Danton bir yana, seni kovalayan maskeli kan büyücüsü var ve bildiğimiz kadarıyla Engizisyon hala peşinde. Ben somurtarak, ağzımı yakan bir yudumu yuttum. "Lanet olası Rafa. O ve kardeşleri neden Pontifex'e senin hakkında haber gönderdiler, anlamıyorum. Augustin bir yılan yuvası. Her zaman öyleydi."

"Şeyyy." Dior üzgün bir nefes verip dudağını ısırdı. "Engizisyon Rafa'nın suçu değil. Bizi Dhahaeth'ten kovalayan o iki kaltak..."

“Benim vurduklar mı? Onları tanıyor muydun?”

"Bileğine baktı. Soluk mermerdeki çatlaklar gibi ince mavi çizgiler. 'Bu günlerde insanların cadılara ne yaptığını anlatmana gerek yok.

"O zaman yeteneğini saklaman için daha da fazla neden var." "… Belki."

“Dünyayı bir santim bir santim kurtaramazsın, kızım. İnan bana, ben denedim...”

“Susuzluk tekrar kabardı, kan kırmızısı ve bıçak gibi. Dişlerimi sıktım, diş etlerimin uzadığını hissettim, saçlarımın kıvrılan yüzümü gizlemesi için başımı öne eğdim.

“‘Belki uyumalısın?’ Dior mırıldandı. “‘Belki beni bayılttırabilirsin?’ “‘Tanrım, *seve seve*.’

“Yüzüme vurma, tamam mı?”

O içini çekti. “Bu olur mu?”

“Yukarı baktım, elinde dövülmüş bir teneke matara gördüm. “O…?”

"Köpekli saçla ıslatılmış köpek boku gibi kokuyor, ama içki olduğuna eminim."

"Kapağı açtım, kokudan burnum yandı. 'Bunu nereden buldun?'

"Lashaame sokaklarında altı yıl geçirdim, unuttun mu?" İnce omuzlarını silkti. "Kaptanın cebinden aldım. O yüzden çabuk içsen iyi olur..."

“Başımı geriye eğip tüm şişeyi bir dikişte içtiğimde sesi kayboldu. İçki ateş gibi yakıyordu ama yine de karnımdaki ateşi biraz söndürdü. Yere uzandım ve top gibi kıvrıldım, acı içinde ve sefil, sadece uyuşmak istiyordum.

"Dior içini çekti. 'Berbat haldesin kahraman.' "Kılıcı
suçlama. Demirciyi suçla." "O içini çekti,
parmaklarını dizlerine vurarak. "Ben nöbet tutarım.
Sen uyu."

“Gözlerimi kapattım, karanlığa gömüldüm. Sessizliği aradım. Yüce Tanrı son zamanlarda bana pek iyilik yapmamıştı. Rafa'ya da söylediğim gibi, o piçin beni dinleyeceğini düşünen sadece kendini beğenmiş bir aptaldı.

“Yine de, neredeyse dua edecektim.”

IV
BEDEL

“ORAYA ŞEHİT BEŞİĞİ diyorlardı. Orayı Kızıl Şehir, Azizler Şehri, Yedi Günah Adası olarak adlandırıyorlardı. Ama çoğunlukla sadece Kızıl Nöbet olarak adlandırıyorlardı.

"Çoğu nehir kenti gibi balıkçı köyü olarak kurulmuştu. Ama dördüncü şehit, yaşlı San Cleyland'ın doğum yeri olarak ün kazandı. Herkesin dediğine göre, o sert bir adamdı, birkaç sarhoşla bar kavgasına girecek tiplerdeydi, ama katletme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. Rüyasında Ana Denizkızı tarafından ziyaret edilen Cleyland, sadık delilerden oluşan bir ordu kurdu ve batıdaki paganlara Tek İnanç'ı getirmek amacıyla Ossway'e yürüdü.

"Tabii ki öldü. Şehit olduğu için. Ossian klanlarının koalisyonuyla yapılan cesur bir savaşta öldü ya da zafer kutlaması sırasında tavuk kemiği boğazına takılıp öldü, okuduğuna göre değişir. Ama ölmeden önce kılıcının ucuyla ülkenin yarısını dinine döndürdü ve Mothermaid için bir dizi manastır inşa etti. Sadık katliamının karşılığında, Yüce Tanrı Cleyland'a cehennemin anahtarını verdi ve bu büyük adam, bugüne kadar cehennemin korkunç kapılarını koruyor. Ve eğer cehennemin güvenliğini, tavuğun hangi kısmının yenilebilir olduğunu bile bilmeyen, iğne kafalı bir aptal gobline emanet etmenin korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorsanız, o zaman siz ve ben tamamen aynı fikirdeyiz.

“İkinci gecenin sonlarına doğru, kalabalık bir liman bölgesine ulaştık. Redwatch eskiden bir köy olarak kurulmuş olabilir, ama artık imparatorluğun en güzel şehirlerinden biri haline gelmişti. Volta Nehri'nin ortasındaki geniş bir ada üzerine inşa edilmiş olan şehrin surları ve kuleleri kırmızı nehir kiliyle yapılmıştı, bu yüzden de birçok ismi vardı: Kızıl Şehir. Binaları sıkışık ve yüksek, vatandaşları kanlı bir labirentte fareler gibi üst üste yaşıyordu. Doğu tarafında,

kuzeye doğru, San Cleyland Manastırı, doğduğu şehri bir anne gözüyle koruyordu.

“Hayatımın en kötü dönemlerinden birini yaşıyordum. Susuzluk beni o kadar sıkıntıya sokmuştu ki, tüm dünya kırmızıya boyanmıştı. Dior benim yerime Capitaine Carlisle'a teşekkür etti ve adam, saçlarım yüzüme dökülmüş halde yanından geçerken bana acıma ve korku karışımı bir bakış attı. Etrafımda her şeyi kokluyor, hissediyor, tadabiliyordum. Kan.

"*Kan*.

“Yine de, iskeleye doğru sürünürken Dior'un kirli bir yolcuya küçük bir selam verdiğini fark edecek kadar kendimdeydim. Onu son gördüğümde, adam gelininin kucağında yatıyordu ve enfeksiyondan ölmek üzereydi. Ona bir bakış, bir zamanlar kırık olan bacağının artık mızrak gibi düz olduğunu ve damarlarında sepsis kokusu almadığımı gösterdi. Biz yanından sendeleyerek geçerken, elini kalbine koyarak selam verdi. Karısının yanaklarında gözyaşları vardı; kızları, eski gök mavisi gözleriyle Dior'a hayranlıkla bakarak tekerlek işareti yaptılar.

"Dior'un eline baktım, avucunda taze kanlı bir bez parçası gördüm.

"Sen yapmadın..."

"Göğüslerim," dedi, göğsünü işaret ederek. "Hepsini kestim." "Seni *aptal*."

"Dikkatliydim," diye tısladı. "Onlarla gece konuştum. Kimse görmedi."

“Kafamı salladım. ‘Sana bir şey söyleyeceğim, kızım. Ve bu sözleri iyi dinle, çünkü bunlar hayatın kurallarıdır: aptal olmaktansa piç olmak *her zaman* daha iyidir.’

"Sen benim babam değilsin, tamam mı? Senin öğütlerine ihtiyacım yok. Şimdi, şu lanet olası Gece Pazarı'nın yerini söyle de sana ihtiyacın olan şeyi alalım. Çünkü eğer burada düşersen, seni bu kanlı farelere yem olarak bırakırım."

“‘Orada,’ dedim. ‘Şu sokağın yukarısı.’

“Redwatch'a gitmeyeli on yıldan fazla olmuştu ve imparatorluğun her yeri gibi burası da bıraktığımdan daha kötü durumdaydı. Öncelikle çok daha kalabalıktı, karanlık çökmesine rağmen sokaklar tıka basa doluydu. Açık yaraları olan dilenciler ve savaşın yaralarını taşıyan mülteciler, sokak vaizleri ve fahişeler, balıkçı prensler ve

nehir haydutları ve her yere baktığınızda, İmparator'un askerlerinin ayçiçeği sarısı renkli üniformaları içinde iri yarı piçler. Kalabalığın içinden zorla ilerledik ve her tarafımda o kokuyu alabiliyordum, her damarımda, her derimin altında hissedebiliyordum.

"Tanrım, yardım et..."

"Ne tarafa?" diye sordu Dior.

"Sıkışık yol," diye cevap verdim. "Hucksters'ı geç."

Ölülerden koruyan tılsımlar satan bir grup hırsızın yanından geçtik — kaba gümüşten kolyeler, bakirelerin saçlarından örülmüş örgüler, ölü köpeklerin kafalarından koparılmış "alacakaranlık dansçısı dişleri"nden yapılmış kolyeler. Hepsi saçmalık, sahtekar piçler tarafından satılıyor ve çaresiz aptallar tarafından satın alınıyordu. Ama dolandırıcıların ve sahtekarların ötesinde, Redwatch drag'in nemli gölgelerinde, gözleri olan biri onu bulabilirdi. Karanlıkta gizlenmiş, küçük ama gerçek bir sihir havuzu.

"Gece Pazarı.

Tek bir sokak. Birkaç yüzsüz dükkan. İğne gibi gözlü kadınlar ve yüzleri dövmeli çirkin adamlar, mürekkepli bıçaklarla esmer tenlerine kazınmış büyü sözcükleri. Havada demir kokusu. Kül ve solgun tanrıların hayalleri, tek bir tanrı olduğunu keşfetmeden çok önce ölmüş tanrılar. Her kemik ağrıyordu, gözlerim nehir kili gibi kızarmıştı, sendeleyerek ince siyah bir kapıya vardık ve ben altı kez kapıyı çaldım. Eşikteki tabelada sadece FİYAT yazıyordu.

"Souris!"

"Bu yer tüylerimi diken diken ediyor," diye fısıldadı Dior.

"'Souris!

"'… Adı Fare mi?'

"'*Onun* adı. Gözlerini aşağıya ve ağzını kapalı tut. Burası derin su. Tekrar vurdum. 'Sour—'

"Kapının yanındaki penceredeki siyah perde çekildi ve kirli camdan tamamen beyaz ve görünüşe göre kör bir çift göz gördüm. Yedi yıldızımı pencereye bastırdım, camda ter damlaları kaldı. *Diş etlerim* bile ağrıyordu.

"Perde kapandı. Hayatım kadar uzun bir an geçti, sonra altı kilit ve altı zincirin açıldığını duydum. Yavaş bir gıcırtıyla,

Kapı açıldı ve yaşlı, buruşuk, sırtını eğmiş, duman grisi bir şal ile örtülü, gümüş takılarla süslenmiş bir kadın ortaya çıktı. Göz bebekleri yaşlılıktan beyazlaşmış olmasına rağmen, beni görünce gözlerini kısarak bana baktı.

"Lion Noir," diye mırıldandı, dişsiz ağzıyla gülümsedi.

"M-madam," diye çekindim. "Satın almak istiyorum, izin verirseniz."

"Kör yılan gibi gözleri Dior'a çevrildi, baştan ayağa süzdü. Sonunda, Madam Souris kenara çekildi. 'İçeri girin, kendi isteğinizle.'

İçeri girdik, Dior yumuşak bir küfür fısıldadı. Manzara kaos gibiydi; sanki bir hurda dükkanı, deli evinde sarhoş bir nefret seks yapmıştı. Her santimetrekare raflarla doluydu ve bu rafların her santimetrekaresinde kitaplar, şişeler, otlar, tartılar, bulanık kavanozlarda küçük turşu şeyler, iskelet ellerde kum saatleri vardı. Dükkan, yüzlerce yumuşak yanan kimyasal küre ile aydınlatılmıştı ve kedi sidiği ve delilik kokuyordu.

"Öldüğünü duyduk, Lion," diye seslendi Souris, öne doğru sürünerek. "D-denediler."

Omzunun üzerinden gülümsedi. "Eh, Tanrı böyle şeyleri sever, değil mi?"

"Dior hemen arkamda, her köşeyi ve her yeri inceleyerek, yaşlı kadını dağınıklığın içinden takip ettik, ta ki Souris uzun bir tezgahın önüne dayanana kadar. Bükülmüş antika eşyalar, tozlu kavanozlar ve deriden yapılmış kitapların arasında bir sallanan sandalye vardı. Sandalyenin üzerinde, zamanın yıprattığı ipek bir elbise ve pudralı bir peruk giymiş bir insan iskeleti oturuyordu.

"Bak kim gelmiş, Minou," diye mırıldandı Souris. "Ölülerden geri dönen Kara Aslanımız."

"Kemiklere eğildim. 'Sizi tekrar görmek ne güzel, madam. Hiç yaşlanmamışsınız.'

"Sen ise," dedi Souris, "çok daha iyi günler görmüşsün."

"Umarım bunu düzeltebilirsin."

"Umut etmek mi, dua etmek değil mi?"

"Artık benim işim değil."

"'Öyle duyduk.' Kör gözler Dior'a çevrildi. 'Bu aralar ne iş yapıyorsun?'

"Saygılarımla, hanımefendi. Ama size saygım yok."

"Adil." Kemik piposunu yakarak, ince sarı bir duman bulutunu gözlerime üfledi. "Ne istiyorsun? Erkek zevki kötü olan güzel rahibelerimiz maalesef bitti."

“Sözcükleri dilimde eriyen çikolata gibi telaffuz ettim. “Kan.”

“Dışarıda bedavaya bolca var. Tabii askerlerden kaçıp Engizisyon'un gıdıklamasına maruz kalmaya razıysan.”

“Dior, etrafımızdaki ilginç eşyalardan gözlerini ayırdı. ‘Bu şehirde Engizisyon mu var?’

"Altı gece önce geldiler." Yaşlı kadın başını eğdi. "Bu seni rahatsız mı ediyor, kızım?"

"Ben kız değilim."

“Souris iskelete gülerek baktı. ‘Duydun mu, Minou? O kız değil.’

"Bizim *işimiz,*" diye fısıldadım, "ticaret. Ve benim ihtiyacım olan kan daha koyu renkte."

"Mmm." Madam Souris ayağa kalktı ve rafların arasında dolaşmaya başladı. Aşınmış, tozla kaplı*, Elidaeni Çiçekçiliğinin Tam ve Kısaltılmamış Tarihi* adlı bir kitap aldı ve onu açarak oyulmuş bir oyuğun içindeki bir düzine kurumuş kan şişesini ortaya çıkardı.

"Korkarım hepsi kötü kanlılardan," dedi Souris. "Bu aralar işler yavaş. Dyvoklar batıda ortalığı birbirine kattı, Vosslar da doğuda korkunç bir kargaşa çıkardı."

"İş görürler," diye fısıldadım, yanaklarımdaki teri silerek. "Bir kimyagerin atölyesine de ihtiyacım olacak. Havan ve havaneli. Çobanpüskülü. Biraz kırmızı tuz ve..."

“Yaşlı kadın elini kaldırıp başını salladı. ‘Kan için kan mı?’ “‘Kan için kan,’ diye cevapladım, kolumu sıyırarak.

Souris tezgahın altında bir şeyler aradı, şişeler ve gümüş bıçaklı bir cam tüp çıkardı. Sonra Dior'a döndü ve kör gözleriyle ona baktı.

“‘Bunu yapmalısın, ma chérie.’

“Dior bu sözlere kaşlarını çattı. ‘…

Ne?’

"Bu soru, değil mi, M^lle^Notagirl? *Ne*?" Yaşlı kadın yaklaşarak, kırışık dudaklarından dumanlar çıkardı. "Ben, kralın sarayında sarı renkli koridorlarda yürüdüm.

. Kasvetli prenslerin kollarında zevkleri tattım ve Neverafter'ın gelinleriyle siyah yıldızların altında çıplak dans ettim. Ve tüm hayatım boyunca *bir kez* bile senin gibi kokan birini koklamadım. Sen *nesin*?'

"O ticaret için değil," diye homurdandım.

"Souris başını eğdi, sol omzumun hemen üzerindeki boşluğu izledi. 'Fiyat bu, Lion Noir. Senin içindekine ihtiyacım yok. Zaten yeterince soluk kan var.'

“Dişlerimi sıktım. ‘Sunduğun tek kan bu, madam.

“Souris burnunu çekti, dökümhaneyi, şişeleri ve otları tezgahın altına topladı. ‘Yazık.’

"Bekle." Dior bana bir bakış attı, sonra tekrar Souris'e döndü. "Onlara ihtiyacı var."

“Yaşlı kadın mürekkep lekeli parmaklarıyla iğne uçlu bir şişeyi kaldırdı. ‘Herkesin bir şeye ihtiyacı vardır, M^lle^Notagirl. Ve her ihtiyacın bir bedeli vardır.’

“Dior deri kolunu sıvadı. ‘O zaman ben...’

“Hayır,” diye homurdandım. “Böyle olmaz. Benim için olmaz.”

"Nasıl istersen." Souris, kremayı çalan, ineği satan ve hizmetçiyi beceren kedi gibi sırıttı. "Fikrini değiştirirsen burada bekliyor olacaklar. Senin için paket bile yaparım, Chevalier."

“Dior, yaşlı kadının önünde tantana yapmayacak kadar akıllıydı ve küçük bir reveransın ardından, Price'tan topallayarak çıktık. Ama kirli sokaklara çıkar çıkmaz, kız bileğimi sıkıca tuttu ve tısladı, *‘Delirdin mi?* O kana ihtiyacın var!’

"O kadar da değil."

"Ayakta zor duruyorsun! Ne kadar kötüleşmesi gerekiyor?"

"Dinle beni, kızım." Gözlerim öfkeyle parlayarak kolunu tuttum. "Souris'i yeterince tanıyorum, ondan alışveriş yaparım ama bu ona güvendiğim anlamına gelmez. Darağacını ve ateş çukurlarını unut, köylü batıl inançlarını unut. Çoğu insanın gördüğü dünyanın altında başka bir *dünya* var ve o dünyada *gerçek* büyücülük var. Soğukkanlılar bunun yarısı bile değil. Alacakaranlık dansçıları. Faekin. Düşmüşler. Sonsuz Kral'ı, Chloe'nin kehanetini, geri kalan her şeyi bir kenara bırak. O dünya senin neler yapabileceğini bilseydi ne olurdu sence?" Başımı salladım, yüzüm buruştu. "Her türlü hastalığın, her türlü yaranın, bir bıçak darbesiyle iyileşeceğini? Tanrım, sana sahip olmak için neler yaparlardı...

her türlü hastalığın, her türlü yaranın tedavisi bir bıçak darbesiyle mümkün olsaydı? Tanrım, seni ele geçirmek için neler yaparlardı...

"Ama buna *ihtiyacın var*!"

"Dişlerimi sıkarak öksürdüm. "Bir şeyler bulurum."

Saat geç olmuştu ve Redwatch sokaklarının kalabalığına geri dönerken içimdeki acı gözlerimi kör ediyordu. Liman kenarında Mandy's Kiss adında, duvarları ölü hollanfel asmaları ve gölgeliklerle kaplı, hiç de lüks sayılmayacak bir pansiyon bulduk. Barmen'e borcumuzun iki katını ödedim, rahatsız edilmememizi söyledim ve yanımdaki 'çocuğa' anlamlı bir bakış attım, o da bize göz kırptı ve biz yukarı çıktık. Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra yatağa düştüm ve çok küçük, çok sefil bir top gibi kıvrıldım.

Dior mırıldanarak perdeleri çekti. "Burası sanki biri ölmüş gibi kokuyor."

"Muhtemelen ölmüştür."

"Şimdi ne yapacaksın?" "Performansı

tekrar mı yapacağım?"

"Lanet olsun, kahraman, sen..."

"Düşünüyorum!" diye bağırdım.

"Daha hızlı düşün! Çünkü yarı ölü, can çekişen bir adam gibi görünüyorsun!"

“Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım ve çantamı ona fırlattım. ‘Kendini işe yarar hissetmek istiyorsan, kulağıma işemek yerine bana içecek bir şey bul.

“‘Bir bardağa işeyip paranı sana saklayayım mı, huysuz herif?’

“‘Yüce Kurtarıcı, kızım...’

Kapı çarpınca yarı yürekli inlemem kesildi. Susuzluktan ve sefaletten kıvrılıp daha da sıkı sarılmıştım, kafatasımı parçalayan acıyı, derimde ürperten soğuk bitleri düşünmemeye çalışıyordum. Şiddetle tehdit edecek durumda değildim, Souris de nazikçe becerilecek bir kadın değildi zaten; kapısına kavga çıkaran bir adamın kırık bir kılıçtan fazlası olması gerekirdi. Daha fazla para verebilirdim, ama yaşlı cadalozun kör gözleri artık Dior'a takılmıştı. Hizmet bağı yeterli olabilirdi, ama kendimi onun gibilere bağlamak istemiyordum, ayrıca doğuda işim vardı. İşlerim de pek parlak değildi.

Kanlı. Beni evimden ve yuvamdan çok uzaklara sürükleyen iş, daha başlamamıştı bile...

"Sanki bana hatırlatmak istercesine, pencerede tırmalama sesi duydum. Keskin tırnaklar soğuk camda kayıyordu. Midem yanarak kıvrıldı ve başımı kaldırdığımda, bana o borcumu hatırlatan karanlık gözlerin bana baktığını görmeyi bekledim. Ama sadece rüzgâr vardı, kuru bir hollanfel asmasını camın üzerinde sallıyordu.

“Gözlerimi kapattım. Her şeyi lanetledim. Bu canavar, benim olduğum ve yakında olacağım şey. Kapı açıldı ve soğuk, ağır bir şey yanağıma çarptı. Nefes nefese, bana çarpan şeye gözlerimi kısarak baktım ve votka sanılabilecek bir tiner şişesi gördüm. Dior kapının eşiğinde durmuş, bana öfkeyle bakıyordu.

“Başka bir şey var mı, Majesteleri? Yok mu? İyi.”

“Ben boğuk bir sesle ‘Nereye gidiyorsun?’ diye sorduğumda kapıyı tekrar kapatmak için harekete geçti.

"Burada kokuyor," diye tükürdü. "Ve aşağıda, senden çok daha hoş bir arkadaşlık olacak gibi görünen, bir paket sigara taşıyan güzel bir hizmetçi var. Düşünmeyi bitirip, ağzına çenene bakmayı öğrendiğinde, gel beni bul. O zamana kadar?"

“Kapıyı sertçe kapattı, beni irkiltti. Ve bir dilenci, bir köpek gibi, şişenin mumunu kırdım ve hiç durmadan hepsini içtim. İhtiyacım olan şeye yakın bile değildi, arzuladığım şeyin yanına bile yaklaşmıyordu. Ama beni boğmaya, acının beni bulamayacağı yumuşak siyah kollara itmeye yetti. İçimdeki korku artıyordu, diğer tüm düşüncelerin ötesinde tek bir düşünce vardı: kırıldığımda ne yapacağım? Etrafımda karanlık yükseliyordu, soğuk taş, ıslak ve yapışkan, son öpüştüğümde sevgilimin dudaklarının rengi.

“Ve pencerenin dışında karanlıkta hiçbir şey olmamasına rağmen, yine de onun sesini duyuyordum, gözlerimin arkasındaki karanlıkta yankılanıyordu.

“‘Bizi neden terk ettiğini unutma.

“Bizi neden terk ettiğini unutma.”

V
KEDİLER GİBİ ZEKİ

"KAHRAMAN."

“Ses, terden ve uykunun kırılgan buz tabakasından geçerek duyuldu.

“‘Kahraman!’

“Gözlerimi açtım, nefes nefese, yatakta oturmuş ve pişmanlık duyuyordum. Gözlerimi kırpıştırarak, bulanık gözlerle ateşli alnımdan saçlarımı çekip baktım. Dior, yatağımın ayak ucunda duruyordu, parıldayan gözlerinden geriye atılmış solgun saçları vardı. Kollarını dolduracak kadar bir yığın şeyi ayaklarımın yanındaki yatağa attı; iple bağlanmış, mat bir çuval beziyle sarılmış bir paket. O, paketin üzerindeki fiyongu çözüp içindekileri bana gösterirken, ben şaşkınlık ve hayretle bakakaldım.

"Havan. Havan tokmağı. Dökümhane. Karanfil kökü. Kırmızı tuz. Bir düzine daha ot ve kimyasal madde. Ve en sonunda, çalınmış bir tacın mücevherleri gibi, bir düzine koyu renkli, kurumuş kan şişesi.

"Yaşlı kadın sardı," dedi Dior gülümseyerek. "Aynen dediği gibi." "O tozlu kaltaklara kanını vermedin, söyle."

“Dior botunu yatağın üzerine koydu, içine uzandı ve parmakları arasında ince deri bir cüzdanı çevirdi. Winfael'deki o pub'ın önünde birbirimize sataştığımızı hatırladım.

“Anahtarın mı var, ukala?

“İmparatorluğun her kilidinin anahtarı var, aptal. “Bunları *çaldın mı*?” diye fısıldadım.

“Dior, bir lord kadar gururlu ve iki kat daha kurnaz bir şekilde sırıttı. “Seni gördüler mi?

“Kafasını salladı. ‘Üç kedi kadar zekiyim.’ “‘Küstah sürtük…’

"Özlemci."

“Souris ve Gece Pazarı gibilerden çalan aptaldı, ama Tanrı şahidimdir, dökülmeyi sonra düşünürdüm. Bunun yerine,

Yeniden Doğmuş Kurtarıcı gibi yataktan fırladım, havan ve havaneli kapıp işe koyuldum.

“İlk şişenin mum mührünü kırarken ellerim o kadar titriyordu ki, neredeyse hazinemi döküyordum. Kan en kalitesiz türden görünüyordu, ama kokusu hala dilimi kaplıyordu. Hollyroot, kırmızı tuz ve queensong'u karıştırdım, tarif kendi adım kadar tanıdıktı, günlerce süren susuzluğun ardından tatlı bir rahatlamanın yakında benim olacağına neredeyse inanamıyordum. Kalın kırmızı macunu dökümhanenin ısıtma plakasına yaydım, ocağın yanına koydum ve volta atmaya başladım.

"On dakika.

"On dakika sonra *evde* olacağım.

Dior, gözleri kapalı, kollarını ve bacaklarını açarak yatağa uzanmıştı. Ona yan gözle baktım, inanamadan başımı salladım. "Nasıl yaptığını sormak bile istemiyorum," diye iç geçirdim. "Augustin Üniversitesi'nden kurnazlık diploması almış bir sürü tilki, davetsiz olarak Gece Pazarı'na giremez."

Dior, gözleri hala kapalıyken mırıldandı. "Dikkatli ol, kahraman. Bu biraz övgü gibi geldi."

"Öyleydi."

“Sonunda gözlerini açtı, dirseğinin üzerine doğruldu. ‘Tatlı Ana Kız. Sen gerçekten hastasın, değil mi?’

“Kendimi bu kadar iyi hissetmem utanç vericiydi. Bir çözümün *vaadi* beni nasıl da bulutlar kadar hafifletmişti. Şöminenin önünde bir ileri bir geri dolaştım, pantolonumun cebindeki çakmak taşıyla oynayarak alevleri, dökümhaneyi ve içinde kuruyan kutsal eşyayı izledim.

“Ama yine de, pencerenin hemen ötesinde bir şüphe belirmeye başlamıştı. Hala onu orada görmeyi umarak boş bardağa baktım. Sūdhaem'den buraya kadar beni takip eden gölge, her adımımda bana yaklaşıyordu.

"*Bizi neden terk ettiğini*

unutma. "Düşündüm de..."

"Ben de," diye mırıldandı Dior.

“Duvara yaslanıp, yeni bir alevli acı dalgası beni sararken kollarımı karnıma sıkıca sardım.

"Sadece birkaç dakika daha..."

"Hanımlar, beylerden önce."

"Nasıl istersen." Dior yatakta oturarak kırık bir tırnağını çiğnedi. "Şimdi... lütfen unutma, sen hala tanıdığım en huysuz pisliksin. Sen bir alkoliksin. Ve bir bağımlısın. Lanet olası bir piç gibi davranıyorsun, ama bir şekilde bununla gurur duyuyorsun. Bana göre, başkalarını nefret eden insanlar genellikle kendilerini nefret ederler. Ama yine de... Hiçbir nedenin yokken benim yanımda durdun. San Guillaume'da olanlardan sonra beni terk edebilirdin, ama Rahibe Chloe'ye verdiğin sözü tuttun. Hatta sözünün ötesine geçtin. Sen olmasaydın, ben ölmüş olurdum."

“Titrek bir elimi kaldırdım. ‘Yapmana gerek yok...’

“Hayır, hayır, bitirmeme izin ver. Sen lanet olası bir piç gibi davranıyor olabilirsin, ama ben de sana kötü davrandım. Sana adil davranmadım. Benim büyüdüğüm ortamda... Annemin eve getirdiği erkekler bana erkekler hakkında pek iyi bir izlenim bırakmadı diyelim. Ama sen onurlu birisin. Herkesin dediği gibi bir kahramansın. O yüzden," zehir gibi nefes vererek, "özür dilerim."

“Önemli değil, kızım.”

“‘Biliyorsun, benim bir adım var. Ve sen onu hiç kullanmıyorsun. Ben de seninkini kullanmıyorum, bu arada.’

“Dilenci botlarıyla odanın diğer ucuna yürüdü ve elini uzattı.

“‘Özür dilerim, Gabriel de León.’

“‘Kabul edildi, Dior Lachance. Ben de senin adını kullanacağım.

“O, çarpık ama güzel bir gülümsemeyle karşılık verdi. Topuklarını döndüren Dior, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi pencereye doğru yürüdü. Dışarıdaki loş şafağa baktı, üzerine giydiği yıpranmış deriye baktı. ‘Biliyor musun, bu palton tehlikeli bir hava veriyor ama yola çıkmadan önce kendime bir tane almalıyım. Uzun boylu, esmer ve dövmeli görünüşün sana çok yakışıyor, ama o tunikle donuyorsundur herhalde. Kuzeyde kar adamın hayaları kadar soğuk olur orası.

"Dior..."

"Özür dilerim." Saçlarını kulağının arkasına atarak gülümsedi. "Bazen çok konuştuğumu biliyorum. Sen de düşündüğünü söylemiştin, değil mi?"

“Dudaklarımı ısırarak, dişlerim susamış cildime değdi. ‘Dinlendikten sonra, k- kaleye gitmeliyiz. Kaptanla konuşmalıyız.’

“San Michon'a giden yol hakkında mı?”

"Sizi oraya götürecek askerler bulmakla ilgili."

"Bizimle birlikte mi gelmek istiyorsunuz?"

"'Ossway seferlerinde birlikte görev yaptığım subaylardan birkaçı bu kadar büyük bir kalede hâlâ görevde olmalı. Onlara bir şey söylerim. Seni korumak için sert adamlar bulurum. Sağlam bir at, biraz da...'

"'Dur…' O, tüm dünyası durmuş gibi sertçe baktı. 'Beni bırakıyor musun?'

"Yalnız değil," diye ısrar ettim. "Bunlar iyi adamlar. Gaziler. Seni oradan çıkarırlar..."

"'Beni *terk* ediyorsun.'

"Dişlerimi sıktım, başımı eğdim. Buraya bunun için gelmemiştim. Bu kızın bakıcılığı için evden ayrılmamıştım. Bir ailem vardı. Gece kadar karanlık, cinayet kadar kırmızı *bir borcum vardı*. Dior'un damarlarında akan kan ne olursa olsun, bu görev bana düşmezdi. Ben inançlı biri değildim. Fanatik de değildim. Kehanetler aptallar ve fanatikler içindi ve Tanrı'nın bana yaptıklarından sonra, kendi kanından ve canından olanı korumak için seçeceği son kişi ben olamazdım.

"Düşünmem gereken kendi kızım vardı.

"Ama yine de, Dior'un gözlerindeki bakış beni derinden etkiledi. O kadar yaralıydı ki, başımı çevirmek zorunda kaldım. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü — tüm o kan ve acıya rağmen, onu ilk kez ağlarken görüyordum. Dudakları kıvrıldı, avuçlarında bıçak izleri olan yaralarına baktı ve içini çekti.

"'Biliyordum lan...'

"Kapı menteşelerinden koparak yere çarptı. Kırmızı giysili, ellerinde sopalarla bir düzine asker odaya daldı. Ashdrinker duvara yaslanmıştı, ben de çaresizce ona atıldım. Ama içimdeki susuzluk hala kızıl ve acıydı, kaslarım zayıflamıştı ve dört piç üstüme çullandı.

"Çekilin üzerimden!" diye bağırdı Dior. "Bırakın *beni*!"

"Bir çıtırtı duydum, derin bir çığlık, birinin kasıklarının Dior'un botuna çarptığını anladım. Direndim, dirseğim çeneye çarptığında çenemin kırıldığını hissettim. Ama sopalar yağmur gibi yağıyordu ve etimin parçalandığı sesin üstünde, yavaş adımların bana doğru geldiğini duydum.

Tahtaların üzerinde bana doğru geliyordu. Yüzümün hemen önünde durdular ve kanlı sisin arasından gözlerimi kısarak baktım: yüksek topuklu, diz boyu, sivri uçlu deri şeritlerle sarılmış. Gözlerim deri kaplı bacakların ötesinde, sahiplerine doğru dolaştı.

“Saçları siyah, sivri uçlu perçemlerle kesilmişti, gözleri kısa, üçgen peçeli trikorn şapkalarla gizlenmişti. Sağ ellerini süslü siyah eldivenler kaplıyordu, parmak uçları pençe gibi keskindi. Ve kan kırmızısı tabardlarının üzerinde Mutluluk Meleği Naél'in çiçeği ve kırbaç işareti olduğunu görünce karnım soğudu.

“İlk engizisyoncu odaya girdi, Ashdrinker'ı düştüğü yerden kaldırdı. ‘Bugün Yüce Tanrı'nın işini yaptın,’ dedi kadın.

"Teşekkürler, tanrının kızları," dedi ikincisi, omzunun üzerinden bakarak.

“Dior'un küfrettiğini duydum, kapıda iki mülteci kız gördüm, eski gök mavisi gözlerle bakıyorlardı. En büyüğü başını salladı, tekerlek işareti yaptı. 'Véris, kız kardeşler.'

"Sizi hain domuzlar!" diye bağırdı Dior. "Babanızın hayatını kurtardım! *hayatını kurtardım*!’

“İlk sorgu yargıcı Dior'a tokat attı. Kızın başı omuzlarında sallandı, kan sıçradı. ‘Sessiz ol, cadı. Bizi eğlendirdin. Ama artık oyun bitti.’

“Diğerine bakarak iç geçirdim. O da bana bakıyordu, parmağıyla cüppesinin yırtık deliğini oynuyordu. ‘Sizi kaltakları tekrar göreceğimi hissetmiştim.’

"Sürtükler mi?"

“Kadın gülümsedi ve ayağını kaldırdı.

"Oh, söyleyeceğimiz ilahiler, kafir." Ve botu

gök gürültüsü gibi indi.

VI KİLİSE İŞLERİ

“BUZ GİBİ SU YÜZÜME çarptı ve siyah, yanan beyaza dönüştü.

“Tükürerek, tükürerek, ıslak saçlarımı gözlerimden attım. Karanlık bir odadaydım, donuyordum — seslere bakılırsa yeraltındaydım. Çatı kirişlerine demir kancalar sabitlenmişti. Duvarlar kırmızı taştan yapılmıştı ve ağır kapının arkasından yukarıda kadınların ilahiler söylediğini duyabiliyordum.

“Buranın bir hapishane hücresi olmadığını anladım. San Cleyland Manastırı'nın altında, eski et mahzeni gibi görünen bir yerdeydim.

“*Ve* ben etdim.

“Çıplak soyulmuş, bileklerim kelepçelenmiş, ayak parmaklarımın uçları taş döşemeye değecek şekilde demir kancalardan sarkıyordum. Başım zonkluyordu, susuzluğum canlı, nefes alan bir şey gibiydi. Kafatasımın üzerinde dans eden sorgu yargıcı, siyah deri giysiler ve kan kırmızısı cüppesiyle karşımda duruyordu. Üç köşeli şapkası hâlâ başındaydı, yüzü peçeyle neredeyse tamamen örtülüydü, ama kıvrımlı ve acımasız kırmızı dudaklarını görebiliyordum.

“Kız kardeşi ortalıkta yoktu, ama duvarın kenarındaki kasap tezgahının yanında tuğladan yapılmış bir malikane duruyordu. Çuval beziyle sarılmış bir bohçanın yanında, etkileyici bir gerçek ve derme çatma işkence aletleri koleksiyonu gördüm. On kuyruklu kırbaç, kemik testeresi, çekiç, başparmak vidaları. Kızgın kömürlerin içindeki mangala demir bir poker batırılmıştı, demir kızgın kızgındı.

"Neşeli bir hafta sonu için gerekli her şey var," diye fısıldadım.

"Sorgu yargıcı başını eğdi. 'Bundan daha uzun dayanabilirsin, eminim.

"Karım yine benim hakkımda hikayeler anlatmış mı?"

"Fahişen mi demek istiyorsun?"

“Yüzüm karardı, yumuşak gülümsemem kayboldu.

"Oh, oui," dedi. "Senin kim olduğunu biliyoruz. Ne olduğunu biliyoruz."

"Eğer bu doğru olsaydı, karım hakkında daha kibar konuşurdun." "Ben Sœur Talya d'Naél." Sağ elini kaldırdı ve
demir pençesini bıyıklarımın üzerinde gezdirdi. "Sizinle tanışmak bir zevk olacak."

"D-Dior nerede?"

“Sorgulayıcı sorumu duymazdan geldi, gözleri peçesinin arkasından parlıyordu. ‘Sen… beni *vurdun*.’

“‘Yeterince iyi değilmiş, anlaşılan.’

“‘Acıdı. Çok acıdı.’ Pençesini batırarak çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. *‘Teşekkürler*, Monsieur de León.’

“‘Senin için *Chevalier* de León. Sanırım bu yüzden beni kaleye götürmek yerine bir rahibe manastırına sakladın, değil mi? Yerel kaptan, bebek katili orospuların Krallığın Kılıcı'na işkence etmesini hoş karşılamayabilir.’

"Sen Kılıç değilsin," diye alay etti Talya. "Sen bir mürtedisin. Onursuz ve aforoz edilmiş. Bu *Kilise'nin* işi. *Kilise* topraklarında yürütülmeli."

“San Guillaume'da yaptığınız iş gibi mi?”

“Talya karanlık ve kasvetli bir gülümsemeyle, “Papazınızın orada yardım arayacağını düşündük. Boğulan adam çöp parçasına bile tutunur. Ama çöp yanar, melez. Tıpkı kafirler gibi.”

“Yutkundum, midem kırık camlarla doluydu. Bu kadar yakınken, Talya'nın boynundaki damarın attığını görebiliyordum, deri ve sefalet kokusunun altında kanının kokusunu alabiliyordum. Jilet gibi pençesi köprücük kemiğime doğru kaydı, göğsüme kazınmış aslanın çizgilerini takip etti.

“‘Güzel,’ diye fısıldadı.

“Ve küçük bir gülümsemeyle, keskin pençesini meme ucuma sapladı.

“Acıyla nefes nefese kaldım, kelepçelerime karşı direndim. Engizisyoncunun pençesi kasları delip kemiği sıyırdı, kan karnıma akıyordu. Yakınlaşarak kulağıma fısıldadı. ‘Sana *acı* borçluyum*,* kafir. Sana acı borçluyum...’

“Alnımı burnuna çarptığımda nefesini tuttu. Tatmin edici bir çıtırtı hissettim, kafamı ona çarptığımda boğazından gelen bir çığlık duydum ve o geriye doğru sendeledi. Haydut arkadaşı öne çıktı, beni parçalamaya hazırdı

ama Talya elini kaldırarak onu durdurdu. Dudaklarından akan kanı avucuyla bastırdı, yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"'Sen… *burnumu* kırdın…'

"Yaklaş, kaltak. Öpüp iyileştireyim."

"Sadakatsiz *piç*."

"Onun kanının kokusuyla çılgına dönmüş bir şekilde saldırdım. Kokusu hücreyi, ciğerlerimi, kafamı doldurdu, dişlerim parıldıyordu, bağlarımı kırmaya çalışıyordum. *'Dior nerede?'*

"Talya'nın dudakları kanlı bir gülümsemeyle büküldü. 'Kız kardeşim Valya itirafını alıyor.

"Ona işkence mi ediyorsunuz? O masum bir *çocuk*!"

"Masum mu?" Talya kan tükürdü, kokusu beni deliye çeviriyordu. "Dior Lachance bir kafirdir. O bir cadı. Ve o bir katil."

"Ne saçmalıyorsun sen? O kimseyi öldürmedi."

"Sorgu yargıcı alaycı bir şekilde güldü. "Dior Lachance bir *rahibi* öldürdü, melez. Hem de bir yetimhaneyi yöneten bir piskopos. Onu ritüel bir şekilde katletti, cesedini parçaladı ve evinin duvarlarını onun kanıyla boyadı. Ve suç ortaklarının itirafları olmasaydı, bugün hala Lashaame sokaklarında sapkın ayinlerini sürdürüyor olabilirdi."

"'Saçmalık.'

"Engizisyoncu, siyah yazılarla dolu bir parşömen destesi çıkardı.

"'Lachance'ı cadı ilan edeceksin,' dedi Talya. 'Kutsal kan ayinleri yapan, Yüce Tanrı'nın inananları arasına fitne sokmak için gönderilmiş bir cadı. Lashaame'de adaletten kaçmasına yardım edenleri, yani San Michon Tarikatı'ndan Sœur Chloe Sauvage ve San Guillaume Tarikatı'ndan Père Rafa Sa-Araki'yi Lachance'ın karanlık iradesinin köleleri olarak adlandıracaksın. Kızın cadı meclisine katıldığını itiraf edecek ve sapkınlığın için Tanrı'dan af dileyeceksin."

"Gözlerim kısıldı, dişlerim ortaya çıktı. 'Hayatta yapmam.'

"'Bunu söylemen için ne kadar *dua ettim*.'

"Talya gülümsedi ve işkence aletlerinin yanındaki hayduta başıyla işaret etti. "'Philippe?'

Haydut çuvalı kenara çekti ve Dior'un Madame Souris'ten çaldığı her şeyi tanıdığımda midem bulandı.

dökümhanemin, malzemelerimin yanında, çikolata kırmızısı tozla dolu cam şişeler gördüm. Haydut, birini başparmağıyla kaldırdı ve tıpa açarken gülümsedi.

"Sizin için şişeledik," dedi Talya yumuşak bir sesle.

Adam açık şişeyi önümde salladı ve içindeki kutsal sıvının kokusu... Tanrım, sanki göğsüme bir mızrak saplanmış gibi hissettim. Susuzluk içimi yakarken, uzun ve sivri dişlerim ortaya çıktı, kalbim deli gibi çarpıyordu, o kadar yakındı ki, o kadar *yakındı ki*...

Talya on kuyruklu kırbacı aldı ve kayışların metal uçlu olduğunu görünce çenem sıkıştı. Deri, yumruğunda kıvrılırken gıcırdadı, topukları taşlara vurarak yavaşça arkamda yürüyordu. O pençeli eldiveni tekrar tenimde hissettiğimde tüylerim diken diken oldu, çıplak sırtımdaki dövmeleri izledi. Omuzlarımın üzerinde melek kanatları, altında Anne Denizkızı ve bebek Kurtarıcı, beni seven eller tarafından bir ömür önce oyulmuştu.

"Çat!

"Demir ve deri derime batarken nefesimi tuttum.

"İtiraf ediyor musun?"

"Biraz daha yukarıya nişan alabilir misin, S-kız kardeş?"

"Çat!

"Hayır, hayır... biraz sola."

“Çat!

“‘… he-hepsi bu.’

“ÇAT! “ÇAT!

“ÇAT!

“Demir, gümüş gibi soluk kanlıları incitmez, ama o aşamada açlıktan bitkin düşmüş, zayıflamış, pes etmeye hazırdım. Yaralarım dikilmek yerine, kesilmiş bir domuz gibi kanıyordu. Etlerim parçalanana kadar zincirlerimi parçaladım, kan kollarımdan, bacaklarımın arkasından akıp altımdaki taşların üzerine birikiyordu. Ve her zaman, o kutsal koku ciğerlerimi dolduruyordu.

Hayatımda sadece bir kez böyle bir açlık hissetmiştim. Hiçbir insan bu acıyı hayal bile edemez. Duman canavarı, şişe gelin ya da haşhaş köpeği bile bunu anlayamaz."

Jean-François dudaklarını sıkıp yumuşak bir sesle konuştu. "Anlıyorum."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Dior'u yeterince tanıyordum, onun soğukkanlı bir katil olmadığını biliyordum. Eğer biri onu Engizisyon'a teslim ettiyse, bu bir ihanetti, itiraf değildi. Ve o zaman mağarada söylediği sözleri hatırladım. Herkesin onu terk ettiğiyle ilgili söylediklerini.

"Ben de aynı şeyi yapmıştım, fark ettim. Kendi karanlığımın içinde çok fazla kaybolmuştum. Herkes gibi o kıza sırtımı dönmeye hazırdım. Ve en önemli dersi unuttuğumu fark ettim. Buz ve ateşle dolu denemelerle öğrenilmiş bir ders. Kan ve gümüşle kemiklerime kazınmış olması gereken bir ders."

“Ne dersi?” diye sordu Jean-François.

Son Gümüş Aziz şişesinden bir yudum aldı. Uzun bir süre konuşmadı.

“Kendimi karanlıkta buldum. Kan kokusuyla kaplıydım. Kızımın elini elimde hissettim. Parmakları, nasırlı ellerime yumuşakça dokunuyordu, kahkahalarının yankıları kafamda çınlıyordu. Astrid'in yüzü önümdeki karanlıkta yüzüyordu. Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi kirpikleri yanaklarında titriyordu. Kırmızı dudaklar. İki küçük kelime.

"Yap.

"Yapa

mam.

"Yapmalısı

n. "İçeri gir.

"İÇERİ GİR.

"Kim var orada?"

“Kan ve arzunun kokusuyla sırılsıklam olmuş bir halde gözlerimi sertçe kırptım. Acı kesilmişti, sırtımdaki parçalanmış ete vuran kırbaçların ritmik sesi durmuştu. Terden sırılsıklam olmuş saçlarımın arasından yukarı baktım ve önümde bana ters ters bakan haydutu gördüm. Arkamda Talya'yı hissedebiliyordum ve kan, deri ve ter kokusunun altında, arzunun kokusunu alabildiğime yemin edebilirim; sadist kaltak bahar yağmuru gibi ıslaktı.

"Ama şimdi durmuştu. Sesi yumuşaktı.

'Kim var orada?' diye sordu tekrar.

"Kapının arkasından bir cevap geldi ve birinin kapıyı çaldığını fark ettim. Ses boğuk ve utangaçtı; manastırdan genç bir rahibe olmalıydı.

“‘Affedersiniz, Engizisyoncu. Kutsal rahibeniz acil bir mesaj gönderdi.

“İkili birbirine baktı, Philippe et mahzeninin kapısına doğru ilerlerken Talya elindeki on kuyruklu kılıcı çevirerek deriden ayaklarının dibindeki taşa kalın bir kan çorbasını sıkıyordu. Haydut kapıyı açarak somurtkan bir ifadeyle, ‘Bu en iyisi...’

Adam, bir buçuk metre uzunluğundaki sivri metal bıçak karnına saplanınca nefesini tuttu. Darbe şiirsel değildi, ama kılıç ipek gibi zırhını kesip geçti. Adam karnını tutarken bıçak kaydı ve geriye düşerken kan ve bağırsaklar yerlere döküldü. Açlıktan bulanıklaşan zihnimde, kapıdan giren bir siluet gördüm ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Parlak mavi gözleri öfkeden çılgına dönmüştü.

Dior, Ashdrinker'ı eline aldı ve kılıcı sorgulayıcıya doğrulttu.

"Kız kardeşin, cadının kaçtığını söylemeni istedi."

VII
KANAMAKTA AMA KIRILMAMIŞ

"Kılıç dövüşüyle ilgili bir gerçek var, soğukkanlı: Bu işte kötü olsan bile, dövüştüğün kişi kılıç kullanamıyorsa? Yine de oldukça iyi olursun.

"Onun duruşuna bir bakış, Dior Lachance'ın hayatında hiç uzun kılıç kullanmadığını gösterdi. Tutuşu berbattı. Duruşu içler acısıydı. Ve daha önce de söylediğim gibi, sadece hikâye kitaplarında küçük piçler kılıcı eline alır ve sanki doğuştan kılıç ustasıymış gibi kullanır. Yine de, o kılıç çok uzun zaman önce efsanevi eller tarafından dövülmüştü ve Ash, kırık da olsa, eskiden ne olduğunu hatırlıyordu. Dior'un ona bakışından, Ashdrinker'ın sesini duyduğunu anlayabiliyordum. Kılıcını kaldırarak öne adım attı.

Talya, Naél'e dua ederek bağırdı ve kırbacıyla saldırdı. Dior, kırbaçlar boğazına birkaç santim kala havayı yırtarak geçerken irkildi. Kız saldırırken ben uyarıda bulunmak için bağırdım, neredeyse geriye doğru savrulurken beni de vuruyordu. Ama Dior yılmadan öne çıktı, geniş vuruşlarla havayı yaraladı ve Talya'nın kırbacı elinden fırladı. Engizisyoncu geri çekildi, tezgahtan bir çekiç kaparak kardeşlerine yardım için bağırdı.

"Dior, beceriksiz bir üstten vuruşla Ash'i yere düşürdü ve engelleyici yana atladı, çekicin kızın kafasına indirdi. Dior sendeledi, nefes nefese, Ashdrinker'ı geriye doğru savurarak Talya'yı uzaklaştırdı. Sorgulayıcının hakkını vermek gerekirse, o da hiç fena değildi ve tek başına, sadece bir çekiçle bile Dior'un rakibi olabilirdi. Ama Dior'un darbesinden kaçarken bana yaklaşmıştı.

"Kanlar içinde, nefes nefese, zincirlerimle kendimi yukarı çekip kadının boğazına bacaklarımı doladım. Kadın adamlarına tekrar bağırarak çekicini bacağıma, karnıma vurarak kurtulmaya çalıştı.

Dior fırsatı kaçırmadı, Ash ile birlikte hamle yaptı ve Talya'yı Firstmas domuzu gibi fırlattı. Bıçak, kan kırmızısı tabardını kesip, onun altındaki kan kırmızısı eti deldi. Kadın sendeledi, bacaklarımın arasından kayarak yere düştü ve kendi kanıyla ve benim kanımla bir kan gölü oluşturdu.

“Cinayetin kokusu, o çılgınca, delirtici koku beni ele geçirdi. Dişlerimi sıktım, gözlerim yaşardı, diş etlerim ağrıyordu. Dior etrafına bakındı, masadan pipomu kaptı. Ölçüsüne bakmadan, kutsal bir şişeyi piponun üzerine boşalttı ve ben, tozun yere dökülmesini görünce inledim. Pipoyu ağzıma tıkadı ve çakmak taşını vurdu.

"Çabuk. Nefes al."

“Beni zorlamasına gerek yoktu, duman ciğerlerime çarptığında neredeyse ağlıyordum. Gözlerim geriye devrildi, duman üzerime çöktü, en karanlık nehir kadar derindi, yukarı doğru yanık bir gökyüzüne düşüyordu. Onu sevmeme rağmen lanetledim, bir nefes daha çekerken günlerce süren ıstırabım bir anda yok oldu.

“Dior'un Talya'nın anahtarını çevirdiğini duydum, bağlarımın sonunda çözüldüğünü hissettim, kırmızı bir havuzun içinde dizlerimin üzerine kaydım. Başım eğikti. Sadece nefes almaya çalışıyordum.

"M-merci, madamois..."

“Pantolonum kafama çarptığında irkildim, botlarım taşların üzerinde kaydı.

"Giyin," diye tükürdü Dior. "Hayatımız için bir rahibe manastırında kaçarken küçük Gabriel'in ortalıkta dolanmasına izin veremeyiz."

“‘… küçük Gabriel mi?’

"Siktir et, giyin!"

"Pantolonumu ve botlarımı giydim. Kanlı sırtıma tunikimi geçirirken yüzümü buruşturarak, göz ucuyla Dior'u izledim. Dökümhaneyi topluyor, kutsal şişeleri topluyor, titrek ellerle çuval bezi bağlıyordu. Görünüşe göre bir rahibenin geceliğini çalmıştı, ama kanıyla sırılsıklam olmuştu ve gözlerinin acıdan parladığını görebiliyordum — bizi esir alanlar ona da bana davrandıkları kadar nazik davranmamışlardı.

"Nasıl kurtuldun?" diye mırıldandım.

"Bu kadar boktan ayakkabılar iyi ki var." Dilenci botlarını ve içine sakladığı ince deri cüzdanı okşadı. "Çoğu insan içlerini karıştırmak istemez."

"Akıllı kaltak," diye fısıldadım.

“Manastır çanları çalmaya başladı. Ayin için ya da şafak vakti için değil, çılgınca, etrafımızdaki mahzende yankılanan bir alarmdı. Dior başını kaldırıp küfretti.

“‘Kaçtığımı öğrendiler.

"O çanlar tüm şehir garnizonunu üzerimize salacak."

Dior bana Ashdrinker'ı fırlattı, çuvalı kapıp hücreden kaçtık, arkamızda kırmızı ayak izleri bırakarak. Koridorda koşarken, sırtına tek bir kılıç darbesi ile öldürülen başka bir engizisyon üyesi daha gördük. Dior'a baktım ama o bakışlarımı kaçırdı. Ashdrinker'ı elimde, merdivenleri tırmanmaya başladım.

“Onu yargılama, Gabriel. Kız, yapılması gerekeni yaptı.

"Biliyorum."

"*Bu kızda ateş var. Öfke. Bana gençlik yıllarındaki seni hatırlatıyor*.

"Biliyorum."

“Merdivenleri çıkınca, kendimizi manastırın zemin katında bulduk. İleride titreyen meşale ışıkları görünüyordu; engizisyon askerleri avluyu çoktan aramaya başlamıştı. Ve korkarım ki çanlar daha fazla asker çağırıyordu — uzaktan, Redwatch sokaklarında ağır ayak sesleri duyulmaya başlamıştı.

"Buradan savaşarak çıkmaya çalışmak pek de iyi bir fikir değil," diye mırıldandım.

“Dior gölgelere doğru başını salladı. ‘Bu taraftan.’

"Arkasından topallayarak başka bir merdivenden çıktım, kesik kesik sırtım hala kanıyordu. Birinci katın balkonuna çıktık, eğilip aşağıdaki kalabalık avludan kaçarak balkon boyunca koştuk. Merdivenin sonunda Dior beni küçük bir kapıdan geçirdi ve dar bir merdivenden aşağı indi, kendimizi manastırın mutfağında bulduk. Biri hala o lanet çanları çalıyordu ve yakalanmamıza çok az zaman kaldığını biliyordum.

Dior kapının yanındaki çuvalı kapıp, içine patates ekmeği ve kurutulmuş yiyecekler doldurdu. Onun buraya daha önce gelip erzakları yağmaladığını anladım. Yaralı, kanlı ve dövülmüş olmasına rağmen, hala aklını başına toplamıştı. Ama aynı zamanda beni geride bırakmaya niyetlendiğini de anladım; beni almaya gelmeden önce neredeyse kapıya kadar gitmişti.

“Tanrı şahidimdir, neden bunu yaptığını merak ettim.

"Uzak bir yerden, karanlıkta yankılanan bir çığlık duydum. Öfkeyle kaynıyordu. 'Sanırım Engizisyoncu Valya kız kardeşini buldu,' diye mırıldandım.

"Siktiğimin orospuları," diye tükürdü Dior. "Keşke ikisini de yakalasaydım..."

"Mutfağın arkasından, manastırın duvarları boyunca sessizce çıktık. Taşların üzerinde meşale ışığı gördüm, bir engizisyoncu bizi bulmaları gerektiğini, *bulmaları gerektiğini* haykırıyordu! İlk asker dalgası geliyordu; hepsi genç, ayçiçeği sarısı cüppeler giymiş, yepyeni kılıçları olan askerlerdi. Engizisyon askerlerini öldürdükten sonra bizi köşeye sıkıştırırlarsa, konuşacak havada olmayacaklardı.

“Ağır giysilerle dolu bir çamaşır ipinin önünden geçtik ve Dior, dalgalanan kumaşlara koşarak başıma bir paket attı. Kaba ev dokuması ve dantelli. Siyah ve beyaz. Cüppe dar gelse de, en azından perçemli sakalımı örtüyordu. San Cleyland Rahibeler Topluluğu'nun rahibeleri gibi giyinmiş, duvarlar boyunca bir merdiven boşluğuna kadar sürünerek ilerledik, sonra da yukarıdaki siperlere çıktık.

Kenardan aşağıya baktığımda, aşağıda 40 fitlik bir yükseklik ve parke taşları gördüm. Ashdrinker'ı ve çantalarımızı Dior'a verip, parçalanmış omuzlarımı okşadım.

"Tırmanın."

“Kız gözlerime baktı, birkaç saniye tereddüt ettikten sonra sonunda sırtıma tırmandı. Kolları boynuma dolanmış, damarlarımdaki kutsal sıvıyla, parmaklarımı tuğlalara geçirip aşağı doğru tırmandım. Dior'un kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Havada kırmızı ve taze kanımızın kokusu vardı.

“‘Üzgünüm,’ diye mırıldandım. ‘Sana zarar verdikleri için.’

“Cevap vermedi, sadece yere ulaşana kadar sıkı sıkı tutundu.

Kırmızı Nöbetçilerin sokaklarında sessiz ve hızlıca ilerlerken kar yağmaya başladı. Etrafımızdaki şehir surları uyanıyordu, lanet olası çanlar ana caddelerde ve kırmızı tuğla duvarlarda yankılanıyordu. Daha fazla asker, manastıra doğru hücum etti, ama baştan ayağa çaldığımız cüppelerle sarılmış olduğumuzdan, bize pek aldırış etmediler. Karanlıkta ilerlerken, kısa sürede Kırmızı Nöbetçilerin kirli limanlarına ulaştık.

"Bir tekne çalabiliriz," diye fısıldadı Dior. "Kuzey kıyısına gidelim."

"Bekle," dedim, etrafımızdaki depolara bakarak. "Burada bekle."

an.

Onu karanlıkta bırakıp, şık bir dükkânın önüne gizlice yaklaştım ve kilit açılana kadar kapı kolunu çevirdim. İçeri girip, kürkleri, pelerinleri, battaniyeleri hızla kollarımın altına sıkıştırdım ve çıkarken tezgâhın üzerine bir avuç altın sikke attım.

“Dışarı çıktığımda, Dior'un küçük bir kayığa binmiş, Volta Nehri'ne doğru ilerlediğini gördüm. Kızın peşinden iskeleden koşarken birkaç garip bakış aldım, rahibe cüppesi arkamda dalgalanırken kayığa atladım ve *gürültüyle* suya düştüm.

"Scarlet Şehri'nin kar ve sisin içinde kayboluşunu izledim. Manastır çanları hala çalıyordu, havada kan kokusu vardı. Ama takip edilmediğimizi anladım. Kürekleri aldım ve Dior'u izleyerek kuzey kıyısına doğru kürek çektim. Kız cüppesinin içinde kambur oturmuş, duvağını çıkarıp nehre atmıştı.

“Sığ sulara yaklaşırken buzlar teknemizin gövdesine çarptı, pruvamız kalın kirli buz tabakasını kırarak ilerledi. Donmuş suya atladım ve küçük botumuzu kıyıya çektim. Ama Dior teknenin içinde oturmuş, etrafımıza yağan karı izliyordu.

“Dior? İyi misin?”

“Bana sessizce ve gözlerini kırpmadan baktı. Dudakları yarılmış ve şişmişti. Gözleri morarmıştı. Yüzü solgun ve kırmızı lekelerle kaplıydı. O sorgulayıcıların ona ne yaptığını bilmiyordum, ama ben de aynı acıyı tatmıştım. Bir an için, içinde bir şeyleri kırmışlar mı diye merak ettim, yarası ancak sonradan hissedilebilecek türden bir şeydi.

“Hadi.” Elimi uzattım. “Ben buradayım.”

“Ama o çatlamış dudaklarını sıktı. Morarmış gözlerini ovuşturdu. Sokaklarda sertleşmiş ve keskinleşmiş, ve ben gerçeği gördüm. Kılıç kullanmayı bilmediği halde, beni korumak için bir kılıç almıştı. Benim için geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu, ama yine de geri dönmüştü. Ve ona cesaret edebildikleri kadar sert vurmuş olsalar da, o yine de kırılmamıştı.

“‘*Ben* kendimi koruyabilirim,’ dedi.

"Ve ayağa kalkarak donmuş kıyıya atladı."

VIII
MAGIK

"RAhibelerin cüppeleri oldukça iyi yanıyor.

“Dior oturup ateş yakmamı izledi, kaçarken giydiğim cüppeler de bana yardımcı oldu. Redwatch'tan kaçtıktan sonra kilometrelerce yol boyunca ölü odunlarla uğraşmıştık, dondurucu soğuk vardı ve ikimiz de çok yorgun ve bitkin olduğumuzdan fazla konuşamıyorduk. Etrafımızdaki orman uzun zamandır çürümüş ve donmuştu, ama güneş batmaya başladığında durmak için bir yer bulduk: gövdesinde büyük bir oyuk olan eski bir meşe ağacı. Yanlarından iki dal uzanıyordu ve bana tövbe eden bir adamı hatırlattı; kolları uzanmış, başı gökyüzüne doğru eğilmiş.

“Bir süre karanlıkta aradığımı bulana kadar aradım ve sonunda buldum: düşmüş bir çam ağacının gövdesinde filizlenen minik kahverengi şapkalar. Onları ezip macun haline getirdikten sonra, bulduğum dökümhanede kaynattım ve buharlı karışımı Dior'a uzattım.

“Bu ne?” diye sordu.

“‘Idleshade.’ Yüzündeki korkunç morlukları işaret ettim. ‘Aklını biraz bulanabilir, ama acını dindirecektir.’

"Birkaç patates ekmeği kırdım ve bir süre sessizce yedik. Gece çok soğuktu, kıvılcımlar gökyüzüne yükselirken kar taneleri ıslık çalıyordu, soluk kelebekler alevlerin etrafında dans ediyordu. Her şeyde huzurlu bir hava vardı, ama bu sükûnetin geçici olacağını biliyordum. Engizisyon bir yana, Danton hâlâ peşimizdeydi ve şu anda bile Volta'yı geçmenin bir yolunu arıyor olabilirdi. Bu zaman alabilirdi. Hatta nehir donana kadar sürebilirdi. Ama kışın soğuğu ensemizdeydi ve çok geçmeden Vellene Canavarı yine boğazımıza sarılacaktı.

"Sen benim için geri geldin."

“Dior, ben konuşurken başını kaldırdı. Çayını yudumlarken, gülerek dans eden alevlere bakıyordu. Yüzü ve dudakları morarmış, kurumuş

kırık tırnaklarının altında kan vardı.

“‘Manastırda,’ diye mırıldandım. ‘Sen benim için geri geldin.’ “‘Elbette geldim.’

"Sana aptal olmaktansa piç olmanın daha iyi olduğunu söylemiştim."

"Ve ben de sana, sen benim babam değilsin demiştim. Bana ne yapacağımı söyleme, ihtiyar."

Buna gülümsedim. O da zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama gülümsemesi kısa sürede alaycı bir sırıtışa dönüştü.

"Sana borçlu olduğumu düşündüm," dedi. "Başından beri bizi bu boka sokan benim aptallığımdı. Sen de beni uyarmıştın. O mavna üzerindeki nankör pisliklere güvenmememi söylemiştin. Başımı eğmemi söylemiştin, ama ben dinlemedim. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Neden hala dersimi almadığımı bilmiyorum. Herkes ihanet eder. Herkes terk eder."

“‘Herkes değil. Her zaman değil.’ “‘*Sen* yapacaktın.’

“Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Ve bunun için üzgünüm, Dior. Gerçekten.”

“‘Üzülmene gerek yok.’ Omuzlarını silkti. ‘Aynı hataları yapıp farklı bir şey olmasını bekleyen aptal *benim*.’

“O zaman, çıtır çıtır yanan ateşin ışığında onu inceledim. Sıkılmış yumrukları. Gözlerindeki öfkenin küçük kıvılcımları. Ve onun artık benden bahsetmediğini fark ettim.

“‘Lashaame’den bahsediyorsun.

“O da benim bakışlarımla karşılaştı. ‘Sana söylediler, değil mi? O sorgulayıcı kaltaklar sana ne yaptığımı söylediler mi?’

“‘Bir kısmını.’ Omuz silktim. ‘Ben inanmadım.’ “‘Birini öldürdüğümü söylediler mi?’

"Bir piskopos."

"O piskopos değildi, o bir *piçti*. Lanet olası bir..."

“Sesi kısıldı, çenesini sıktı ve ateşe döndü. O anda yorgun ve bitkin görünüyordu, sanki tüm dünyanın yükü omuzlarında gibi. Burada, koparmak istediği bir yara kabuğu gördüm. Ama onu koparırsa ne kadar kanayacağını bilmiyordum.

“‘Bana söylemene gerek yok, Dior. Seni yargılamayacağım.’

“O içini çekerek saçlarını gözlerinin üzerine attı. İnsanların onu görmesini engellemek istediğinde bunu yaptığını fark etmiştim. Bir kalkan, kül beyazı, onu dünyadan saklayan, o lanet olası sihirli palto gibi. ‘Büyüyünce ne olmak istediğimi sorduğunu hatırlıyor musun?

"Tehlikeli," diye başımı salladım. "Ve bugün bunu kanıtladın, kesin ve gerçek."

“Ama bu bir yalandı. Tehlikeli olmak hiç umurumda değildi. Sadece yalnız kalmak istemiyordum. Annem de öyle gitmişti, biliyorsun. Sonunda *ben* bile onu terk ettim.” Kanlı parmaklarını birbirine doladı, sesi yumuşaktı. “Herkes gider. Ben bile.”

“Dior ateşe tükürdü. Ben yumuşak ve hareketsiz kalarak sadece dinledim.

“Annem öldükten sonra, sana bahsettiğim o sokak çocuklarının arasına karıştım. On kişiydik, Lashaame limanındaki bir depoda yaşıyorduk. Orayı yaşlı bir kilitçi yönetiyordu. Kendisine Narrowman diyordu. Senin gibi huysuz bir herifti, ama Tanrım... Orayı *seviyordum*. Bize iş verdi, payını aldı, bizi sokaklardan ve dizlerimizin üstünde yaşamaktan kurtardı. Hatta eski bir İncil ile bize okumayı öğretti. Birkaç yıl boyunca neredeyse bir aile gibiydik.

“‘İlginç bir yer gibi...’

"Eğiticiydi," diye sırıttı. "Orada oyunu öğrendim. Gölge çalışması ve rip-runlar. Kurtçuk tuzakları ve bal küpleri." Bir an parmağını çiğnedi, sesi biraz alçaldı. "Narrowman'ın çetesinde bir yankesici vardı. Akıllıydı. Bıçak kullanmada çok hızlıydı. O da erkek gibi giyinirdi, ama ben onu hemen fark ettim. Eski bir şapka ve yarım palto giyerdi, soylular gibi." Dior hafifçe gülümsedi. "Kendine Toff diyordu.

“Kızların kızları sevebileceğini bilmiyordum. Sadece onunla birlikte olmayı sevdiğimi biliyordum. Bir gece, ikimiz deponun çatısında oturmuş konuşup gülüyorduk, o benim yanağıma dokundu ve bana güzel olduğumu söyledi. Sonra beni öptü.”

“Dior başını salladı ve parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi.

“Daha önce kimse beni öyle öpmemişti. Öyle öpülebileceğini bilmiyordum. Sanki... sanki tüm vücudum toz, o da alev gibiydi. Sonrasında öpeceğin her öpücüğü onunla karşılaştıracağın türden bir öpücük, anlarsın ya?”

“Yumuşak bir gülümsemeyle, ‘Evet’ dedim.

"Ama onda bir gölge görüyordum." Dior bana bir bakış attı. "Senin üzerinde gördüğüm gibi. Toff kabuslar görürdü. Bazen ağlayarak uyanırdı. Ona yardım etmek, onu rahatlatmak istedim. Ona hep ne olduğunu sorardım, ama bana anlatması neredeyse bir yıl sürdü. Bir adamdan bahsetti. Bir *rahip.* Adı Merciér." Dior bu ismi zehir gibi tükürdü. "Şehrin gözdesi idi. Yoksulların koruyucusu. Lashaame piskoposu. Şehrin yetimhanesini yöneterek ün kazanmıştı. Toff, Narrowman'la birlikte yaşamaya başlamadan önce orada kalıyordu."

Dior biraz hırladı ve avuçlarındaki yara izlerini başparmağıyla okşadı.

"'Şehrin gözdesi küçük kızları seviyormuş. Toff daha küçükken, o…'

"Kafamı salladım ve hırıldadım. 'Lanet olası piç.'

"Onun için *çok* öfkelenmiştim. O pisliği ezip geçelim dedim. Lanet olası bir mum gibi söndürelim. Ama başına gelen onca şeyden sonra bile Toff hala inanıyordu. Tanrı'ya. Narrowman'ın bize okuduğu İncil'e. Beni her prièdi'de ayine sürüklerdi. Bir rahibi öldürmek günah, derdi. Onu yargılamak Tanrı'nın işi, bizim değil.

"Ama onu en azından Merciér'i halledebileceğimize ikna ettim. Rahip. Zengin adam. O pislik yaptıklarından sonra Toff intikamını hak etmişti. Bir gece, özel bir ayine katıldığı sırada evine girdik. Evi temizlemenin yarısını bitirmiştik ki piç eve geldi. Aptal domuz, gözlüğünü unutmuştu. Kaçabilirdik. Temiz bir şekilde kurtulabilirdik. Ama Toff onu gördüğü anda... birden çıldırdı.

"Dediğim gibi, bıçağıyla çok hızlıydı. Bıçağı çekti ve ona saldırdı. Çığlık atıyordu. Bıçaklıyordu. O düşene kadar ona bir düzine bıçak sapladı. İşini bitirdiğinde, bıçağı onun özel bölgesine saplanmış halde bıraktı."

Dior'un sesi artık fısıltıya dönmüştü, gözyaşlarıyla boğulmuştu.

"*Çok* korktum. Tüm o tehlikeli konuşmalarım... Lanet olsun..." Yine kanlı ellerine baktı. "Bir insanın içinde ne kadar kan olduğunu biliyor musun?"

"Başımı salladım, sesim yumuşaktı. 'Bir fikrim var.'

"Onu oradan çekip çıkarmaya çalıştım. Çekil oradan dedim. Ama Toff, ellerindeki kana bakıyordu. O orada titreyip ağlarken, Merciér kendini ayağa kaldırdı ve bıçağı göğsüne sapladı. Bir kez. İki kez. Bıçağı almaya çalıştım ama kan kaybından ölmeden önce ellerimi fena halde kesti. Ama düştüğünde kalkamadı ve ben Toff'u tutup kaçtım, onu Narrowman'ın evine sürükledim. Onu yere yatırdım ve arkadaşlarımız geldi, Toff... Orada yatmış nefes almaya çalışıyordu ve her yer *kan içinde*ydi, ben sadece kanamayı durdurmak istiyordum. Bu yüzden ellerimi yaraların üzerine bastırdım ve yardım için bağırmaya başladım, herhangi birinin yardım etmesini istedim."

"'Avuç içlerin kesilmiş,' diye mırıldandım, yaralarına bakarak. 'Kanın…'

Dior başını salladı. "O zaman ne yapabileceğimi anladım. Evim dediğim yerde, ailem sandığım insanların arasında, sevdiğimi sandığım kızın hayatını kurtarırken. Ve hepsi hayaletler gibi solgun yüzlerle, Toff'un yaraları kapanırken ve o oturup eskiden içinde boğulduğum gözlerle bana bakarken, bana bakıyorlardı."

Dior başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ve bana cadı dediler. Hepsi. Hatta... hatta *o bile*. Toff, onu kurtaran değil, inciten kişiymişim gibi bana baktı. Elini tutmaya çalıştım, onu sevdiğimi söylemeye çalıştım, ama sanki onu yakmışım gibi geri çekildi. Sanki... benden korkuyormuş gibi."

"Başımı salladım, o gece kim olduğumu öğrendiğimde Ilsa'nın gözlerindeki dehşeti hatırlayarak.

"'O hissi bilirim.'

Dior yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Beni yargıçta teslim ettiler. Merciér'in cinayetinden suçlandım. Bütün Lashaame benim kanımı istiyordu. Beni o lanet olası darağacına astılar, insanlar bana tükürüyor, pislik atıyordu. Kilise Engizisyon'a haber gönderdi ve o ikiz kaltaklar gelip Piskopos Katili'ni yakmak için geldiler. Kafir. Cadı."

"Omuz silkti, tırnaklarını çiğneyerek.

"Sonra Chloe ve diğerleri geldi. Gecenin bir yarısı beni kafesten çıkardılar ve olabildiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde kaçtık. Yaşadığım onca kötü şeye rağmen, hala kendime izin veriyordum.

onlar için doğru olabilir. Chloe abla hayatımı kurtardı. Bel bal gibi tatlıydı. Ve Saoirse, o... Dior başını salladı. "Ama aynı şey tekrar tekrar oluyor. Sevdiğim tüm insanlar ya gidiyor ya da benden alınıyor. Ve aptal gibi, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı olmasını bekliyorum. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Neden dersimi almıyorum, bilmiyorum."

"Senin iyi bir kalbin var, kızım. Bu yüzden."

“Bana ne faydası var ki? Bu lanet olası kehanet yüzünden imparatorluğun yarısını dolaştım, peki ne için? Beni darağacına bağlayacak ya da kazığa bağlayıp yakacak insanlar için mi? Ben de senin gibi olmalıyım. Ne yapman gerekiyorsa yap. İstediğini al. Gerisini siktir et.”

“Sen benim gibi olmak istemezsin, Dior.”

“Neden olmasın? Sen iyi gidiyorsun. Bir karın var. Bir kızın var. Seni seven birkaç insan var. Peki ya dünyanın geri kalanı? Siktir et *hepsini*.”

“Sonra başımı eğdim. Onda gördüğümü gördüm.

“‘Karım bana kalplerin sadece incinir, asla kırılmaz derdi. Artık buna inanıyor muyum bilmiyorum. Bu dünyanın acımasız olduğunu biliyorum. Azizler ve günahkarlar aynı acıları çekerler. Birine kendinden bir parça verdiğinde, onun onu kırma riskini aldığını biliyorum. Asla tam olarak iyileşmeyen yaralar olduğunu biliyorum ve bazen insanlardan geriye sadece yara izleri kalır. Zamanın hepimizi canlı canlı yediğini biliyorum.’

“Dior, mürekkebi parmak eklemlerime sürerken, nişan yüzüğümle oynarken beni izledi.

“Bu dünyanın yaratabileceği en kötü şeyleri gördüm, kızım. İnsanların kafeslere kapatılıp, cehennemin bağrından çıkmış canavarların susuzluğunu gidermek için sığır gibi yetiştirildiğini gördüm. Tanrı *seyirci* kalırken, sadık adamlardan oluşan orduların domuzlar gibi katledildiğini gördüm. Ebeveynlerin çocuklarını yediğini gördüm. Ve durumun düzeleceğini söyleyemem. Chloe gibi, tüm bunları düzeltecek kişinin sen olacağına inandığımı söyleyemem. Sana böyle yalan söylemeyeceğim."

"Bakışlarımı alevlerden ayırdım ve kızın gözlerine baktım.

"Sana söyleyebileceğim tek şey, tüm bu cehennemde bulduğum tek cennet, sevdiğim insanlardı. Arkadaşlar. Aile. Bu yüzden, en kötü yanlarımızı görsen bile, insanlara karşı en iyisini düşünmeye devam etmelisin. İçindeki ateşi sakla, kızım. Çünkü o ateş seni parlatıyor. Ve o ateş söndüğünde , sonsuza kadar söner. Hatalar yapacağını bil.

Anla ki bu canını yakacak, hatta kırılabilir bile. Ama bunu göğsünün içine kilitleme.

“Elini uzattım ve sıktım. “Kalbini lanet olası
dünyaya yönelt.”

“Dior gözlerini ovuşturdu ve gözlerinde hala o ateşin yandığını gördüm. Kanlıydı, evet. Yaralıydı. Ama yine de kırılmamıştı. Onun parmaklarını saran parmaklarıma baktı, gözleri hala gözyaşlarıyla parlıyordu ve parmaklarının üzerine kazınmış ismi okudu.

“Bu senin kızın mı? Patience?”

“Başımı salladım. ‘Astrid, Patience doğduktan sonra yazmıştı. Geri kalan her şey…’ Kollarıma kadar sıvayıp, kalkanımın kenarlarını gösterdim. ‘… melekler, deniz kızları ve şehitler, sonunda hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan bir şey istedim.’

Dior düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Biliyorsun... Ashdrinker bana anlattı." Yanımdaki kılıca bakarak devam etti. "Gümüş Tarikat'ın sana ve karına yaptıklarını. Ondan sonra San Michon'a dönmek istememeni anlıyorum. Ailene dönmek istemen için seni suçlamıyorum, Gabriel. Bunların hiçbirini sen istemedin. Ve bu senin savaşın değil."

"Chloe'nin söylediklerine inanacak olursak, bu *herkesin* savaşı."

"Ama sen inanmıyorsun."

“Ateşe baktım, içimden bir yerlerden bir iç çekerek. ‘Bizi seven bir Tanrı’ya inanamıyorum. Gördüklerimden sonra inanamıyorum. Ama şuna inanıyorum: Arkadaşlarım benim için ölürüm. Bu dersi bir süre unutmuştum. Ama şimdi yemin ediyorum, bir daha *asla* unutmayacağım. Eğer yolun San Michon'a çıkıyorsa, seninle birlikte yürüyeceğim." Elini tekrar, cesaretim elverdiğince sıkıca sıktım. "Seni terk etmeyeceğim."

"Gülümsedi. 'O zaman arkadaş mıyız?'

“En tuhaf türden. Ama evet. Arkadaşlar.”

“Gözlerinden saçlarını çekip, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. ‘Biliyorsun… artık benim erkek olmadığımı bildiğin için bana farklı davranıyorsun.

“Hayır. Sen bir kaltak olmadığını öğrendiğim için sana farklı davranıyorum.”

“O güldü ve ben de onu görünce güldüm. O gülüşünde içindeki ağır bir yükten kurtulduğunu anlayabiliyordum. Uzun süredir taşıdığı bir yük.

“‘Al.’ Gülümsedim. ‘Sana bir şey aldım.’

"Redwatch'taki liman dükkanından aldığım pakete döndüm. Paket, kendim için aldığım ağır tilki kürkünün kıvrımlarına sarılmıştı. Ama geri kalanını Dior'a attım, tek tek alevlerin üzerine.

"'Yeni pantolon,' diye fısıldadı. 'Ve botlar!'

"Senin rahibe gibi giyinip taşrada dolaşmana izin veremem. Zaten bu tür saçmalıklar yüzünden yeterince kötü bir şöhretim var. Sana bir gömlek de aldım. Ve bunu."

"Ona ince kesimli bir erkek frak sunduğumda gözleri parladı. Kar grisi, diz boyu, güzel altın kıvrımlarla işlenmişti. Düğmelerinde minik gül desenleri kabartmalıydı, kravat için de aynı motifli bir yaka iğnesi vardı. Kumaşı sağlam ama yumuşaktı, içi kürkle kaplı, sıcak ve kaliteliydi. Bir lordun giyeceği bir fraktı.

"'En şık olanı buydu,' dedim. 'Rengi konusunda emin değildim.

"'Hayır…' Gözleri parlayarak bana baktı. 'Hayır, *mükemmel*.

"O zaman dene."

"Gökyüzü kadar geniş bir gülümsemeyle, Dior rahibe cüppesini çıkardı. Altındaki yaraları ve morlukları görünce içim sızladı, ama kız hala dans ediyormuş gibi hareket ediyordu, gömleği ve ceketini omuzlarına geçirip düğmelerini ilikledi. Kollarını uzattı, cüppesinin kenarlarını düzeltti ve yerinde dönerek sevinçle bağırdı.

"'Bütün orman üstümüze çökecek,' diye homurdandım. 'Sakin ol.

"Göğsüm yok, unuttun mu?" Bana ayak parmaklarıyla kar attı ve zarif bir pirouette daha yaptı. "Ee? Nasıl görünüyor?"

"Sadece
gülümsedim.

"'Sihirli.'"

IX
YAVAŞÇA HAREKET EDEN BİR GÖLGE

“Arkamızdaki kuru odunlarda bir çatırtı duyuldu ve Dior hareketsiz kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye içinde ayağa kalktım, küçük kutlamamızın tüm neşesi unutulmuştu, Ashdrinker'ı kınından çekip kendime aptal, salak, bir...

“Dún Fas'tan güzel bir hizmetçi vardı, çok dikkat çekici bir poposu vardı; Yuvarlak değil—

“Sus, Ash!”

Gözlerimi kısarak ateşin etrafındaki çemberin ötesine baktım. Orman karanlık, soğuk ve kemiklere kadar donmuştu. Yine o sesi duydum; ağır, homurdanan ve ölü çalıların arasından bize doğru gelen bir şey. Dior ateşten yanan bir odun parçası kaparak eline aldı.

“‘Soğukkanlı mı?’

“Hayır,” diye fısıldadım. “Nefes aldığını duyabiliyorum.”

“En azından Vellene Canavarı değil, en azından...

"Ama bir tür canavar. Bu ses iki ayak değil, dört ayağın sesi."

"O geyiklerden biri daha mı?" diye tısladı Dior.

"Keder Ormanı'nda karşılaştığımız çürümüş geyiği hatırladım, kafası parçalanırken küçük bir kızın sesiyle çığlık atıyordu. Saoirse, buradaki Blight'ın güneydekinden çok daha kötü olduğunu söylemişti. Henüz kuzey ormanlarına varmamıştık, ama yine de karanlıkta bizi takip eden, Blight'la kaplı ve çarpık yeni bir korku mu var diye merak ettim.

"Şimdi onu gördüm; bize doğru yavaşça yaklaşan bir gölge. Ashdrinker'ı daha sıkı kavradım ve Dior uyarıcı bir tıslama çıkarırken, ona doğru adım attım, bıçağımı kaldırırken dişlerim uzadı... ama hemen ardından bıçağı tekrar indirdim.

"Tatlı Denizkızı," diye fısıldadım.

"Ne oldu?" diye tısladı Dior.

"Jezebel...?"

“Onun adını söylediğimde kısrak kişnedi, başını salladı ve bir toynakla yere vurdu. Kar yağarken, koyu karanlığın önünde gri bir gölge gibi duruyordu. Bacakları çalıların çizikleriyle doluydu, yelesi karışmıştı, derisi kirliydi. Yine de gözlerime inanamıyordum, donmuş zeminde sendeleyerek onun yanına giderken gülüyordum. Dior, arabayı tanıdığında şaşkınlıkla bağırdı, karanlığa koşarak Jez'in boynuna sarıldı. Kısrak, Dior'u gördüğü kadar mutlu olduğu belli olan bir şekilde tekrar kişnedi.

"Yedi Şehit, buraya nasıl *geldi*?"

“Kız kadar şaşkın bir şekilde başımı salladım. ‘Bu kadını son gördüğümde, sanki kuyruğu yanıyormuş gibi San Guillaume kapılarından dışarı fırlamıştı. Ölülerden o kadar korkmuş olmalı ki, onlardan kaçmak için Volta Nehri'ni yüzerek geçmiştir. Zavallı kadın.’

"O zavallı değil, ağzını yıka!" Dior somurtarak dedi. "Hadi, gel ateşin yanına. Isınalım, olur mu?"

“Kısrağı ışığa doğru götürdük ve Dior'un telaşla Jez'in yelesindeki düğümleri tararken, erzaklarımızdan bir avuç kurutulmuş mantar verirken onu izledim. Yine hayretle başımı salladım. Kısrak her zaman on aygırın cesaretini göstermişti, ama hayatta kalması, bizi burada bulması... Bu bir mucizeydi. Mucizelere inanacak biri olmasam da, yine de gökyüzüne dikkatli bir bakış attım ve şansımızın sonunda döndüğünü merak ettim."

Gabriel, fenerin aleviyle bakarak içini çekti. "Bunu

bilmeliydim lanet olsun."

X
HALEN KARANLIK VE KARANLIK

"VALIANT?" DIOR SORDU.

"Hayır," diye cevapladım.

"Peki, o zaman... Cesaret?"

"'O da cesurla aynı anlama geliyor. "'O

zaman şövalyelik?

"Atına Şövalyelik adını veren en berbat türden bir salaktır, Dior."

"Kız gözlerini devirdi. 'Kılıcına Lionclaw adını veren adam mı söylüyor bunu?

"'On beş yaşındaydım, benden ne istiyorsun?' diye bağırdım. 'Ve sana söyledim, Ashdrinker'e çocukluğumdan bahsetme. O çoğu zaman *orada* bile değildi.'

"Ash'in bana senden bahsetmesini istemiyorsan, onu bana ödünç vermeyi bırakmalısın."

"'Birinin seni nöbet sırasında uyumaktan alması lazım.

"'İki haftada *bir kez* oldu. Bırak beni rahat, teşekkürler.'

"Volta'nın donmuş kenarını terk edip kuzeye, uzun ve ıssız bir yola saptık. Ossway'in kuzeyinde iki hafta boyunca yürüdük ve çok az yaşam belirtisi gördük. Aç kargaların şarkıları dışında her şey sessizdi, düşen karın girdapları dışında her şey hareketsizdi. Kemiklerle dolu darağacından geçtik. Hayalet köyler, cesetlerle beslenen sıçanlar dışında terk edilmiş. Bir zamanlar görkemli kalelerin oyulmuş enkazları. Eski çiftçilerin tarlaları toplu mezara dönmüş, cesetler düştükleri yerde donmuş. Ölüler bile burayı terk etmişti, sadece birkaç sefil yaratık adımlarımızı takip ediyordu, en iyileri artık eyer çantamdaki küçük cam şişelerde yatıyordu. Tanrı ortalarda görünmüyordu.

“Bu, kurtarmak için çok uğraştığım imparatorluktu — insanlığın ışığının giderek sönüp karardığı, sürekli büyüyen bir buz ve karanlık denizi. Ama Nordlund önümüzde beliriyordu ve o gölgeli denizin içinde birkaç küçük alevin hala yanmakta olduğunu biliyordum.

“Dior gece nöbet tutarken Ashdrinker'ı ona ödünç vermeye başlamıştım. Kılıç kullanmayı hiç bilmediğini biliyordum, ama bıçak gece yarısı ona seslenerek onu uyanık tutarken ben biraz uyuyabiliyordum. Her gece sadece birkaç saat uyuyabiliyordum, ama uyuyabildiğim kadar için şükrediyordum. Çünkü Tanrı şahidimdir ki, Dior beni delirtmeye yetiyordu, bir de uykusuzluk eklenince işim bitti.

"Gallantry ne olacak?" diye sordu. "Hayır,"

diye cevapladım.

"Greatheart?"

"Korkunç."

"Eğer benim önerilerimi beğenmiyorsan, kendin yap," diye kız kızgın bir şekilde bağırdı. "Ona Jezebel demeye devam edemeyiz."

"Sesini alçalt, lanet olsun."

“Dior iki oktav daha alçak sesle konuştu, ‘Ne, böyle mi?’ “‘O bir

at. Ona ne ad verdiğimiz umurunda değil.’

"O cesur. O güçlü. O sadık." Dior kısrağın kulaklarının arkasını sevgiyle kaşıdı. "O, gerçekte kim olduğunu anlatan bir ismi hak ediyor."

"Eğer isimler böyle işliyorsa, seninki neden Gabriel'i Sinir Eden Lanet Olsun değil?"

“Dior gözlerini devirdi. ‘Sen *tam* bir pisliksin.’

“‘Gördün mü, bu da olur.’

"Dudaklarım gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tekrar yola koyulduk. Ama ilerledikçe, o gülümsemenin kaybolduğunu fark ettim. Ölü ağaçlar yavaş yavaş seyrekleşiyordu ve dönen kar yağışı arasından önümde ne olduğunu görebiliyordum. Elbette bu kaçınılmazdı, günlerdir ne yapacağımı düşünüyordum. Ama bu boktan durumun yüzümüze çarpmadan önce daha uzağa gidebileceğimizi ummuştum.

"Siktir," diye fısıldadım. "Ròdaerr."

Önümüzde yol dik bir yamaçtan aşağıya, geniş bir nehre doğru iniyordu. Köprü yıkılmıştı, ikiz demirleme taşları

kıyıdan yukarı doğru çıkıntı yapıyordu, biri kanlı bir el iziyle lekelenmişti. Ròdaerr sadece seksen metre genişliğindeydi. Ama yine de sorun teşkil ediyordu.

"Geçmek kolay olmalı," dedi Dior. "Donmuş durumda." "Donmuş değil," diye cevapladım. "Ve bu bir sorun."

"Birden fazla sorun mu var?"

“Kemiklerimi donduran soğukta titreyerek yağan karlara baktım. ‘Kış sonunda bizi yakaladı. Ūmdir'in kuzeyindeki tüm nehirler donma aşamasında.’ Kızın gözlerine baktım ve başımı salladım. ‘Bu halde San Michon'a ulaşamayız, Dior.’

"Ama nehirler donarsa... bu bizim için yolculuğu zorlaştırmaz, *kolaylaştırır*."

"Bizim için daha kolay," diye başımı salladım. *"Ve* bizi kovalayanlar için de. Yılın en soğuk geceleri yaklaşıyor. Vellene Canavarı Volta'nın üzerinden geçecek ve yol boyunca toplayabildiği tüm gücüyle peşimize düşecek. Danton bizden daha hızlı. Nereye gittiğimizi *biliyor*. O bizi yakalamadan San Michon'a varamayız."

"Sığınabileceğimiz bir yer var mı?"

“İç çekerek, eski haritamı pantolonumdan çıkardım. Harita yıpranmış, su lekeli ve buruşuktu, ama imparatorluğun sınırları parşömen üzerinde hâlâ görülebiliyordu. Mère nehrinin kıyısındaki küçük siyah yıldızı işaret ettim.

“‘Château Aveléne,’ diye mırıldandı Dior. ‘Orada ne var?’

“‘Belki, sadece belki, Danton'u küle çevirecek kadar parlak bir ateş.

"O yol kuzey ormanlarına çıkıyor. Saoirse oraya gitmememiz konusunda bizi uyarmıştı. Blight'ın çok daha kötü olduğunu, orada..."

“Biz dilenciyiz, Dior, seçim şansımız yok. Ama San Guillaume'da bize yaptığı dayaktan sonra, Canavar bizim mahvolduğumuzu düşünecek. Hayatımız için kaçtığımızı. Ve aslında, biz de bunu yapıyoruz. Bu piçi ve lanetli ailesini öldürmek için kuzeye geldim ve kaçmaktan bıktım. Bana güveniyor musun?”

“Kız gözlerime baktı ve başını salladı. ‘Sana güveniyorum, dostum.’

“Önümüzdeki gri buz tabakasına baktım. ‘Tamam o zaman. *Bu* bizim yolumuz.’

"Ayaklarımızın altında çatlayıp kırılabilecek bir yol." "Haklısın. O zaman ben önden gideyim."

“Dior kaşlarını kaldırdı, bana, donmuş nehre, sonra tekrar bana baktı. ‘Aptal olma Gabriel.’

“‘Güvenli bir yol bulabilirim. Nordlund'da büyüdüm. Buzları iyi bilirim.’ *“‘Ben* önden gideceğim. Ben daha hızlıyım. Ve daha akıllıyım, sakın unutma.

sen tek başına kaçarken ben bu kıyıda atı tutmak zorunda kalmak istemiyorum."

“Bunu daha önce yaptın mı?”

“Omuz silkti. ‘Lashaame Nehri kışın donar. Bir keresinde üzerinde panayır düzenlemişlerdi.’

"Yumuşak şehir kızları," diye tısladım.

“O alaycı bir şekilde güldü ve frakının üzerindeki karları silkeledi. ‘O zaman ne yapacağımızı söyle bakalım, köylü.’

"Yavaş yürü," diye gülümsedim. "Bacaklarını aç. Buz kırılır ve suya düşersen, soğuk nefesini keser. Böyle bir şey olursa, kafanı sudan çıkarmaya çalış. Yukarı doğru tekmele. Arkanı dön ve geldiğin yoldan çık. Domuz bıçağın hala sende mi?"

Dior başını salladı. "O kaltağı Redwatch'ta aldılar."

"Al." Kılıcımın kılıfını ve kılıcımı kemerimden çıkardım. "Suya düşersen, bunu buza sapla ve kendini dışarı çek. Akıntıya dikkat et."

“Kılıcı kaldırdı, kabzasına işlenmiş yedi yıldızı, kabzanın üzerinde kanatlarını açmış Melek Eloise'yi inceledi. ‘Çok güzel,’ diye mırıldandı.

“Başımı salladım. “San Michon'un gördüğü en iyi demirci tarafından yapılmış. Bu kılıcı on yedi yıldır saklıyorum. İkizler Savaşı'nda da takmıştım. Báih Sìde. Triúrbaile. Tuuve. İmparatorlukta gümüş çeliği taşımaya layık görülen pek kimse yok.”

“‘Öbür tarafta geri vereceğim, söz veriyorum.’

“‘Sende kalsın. O senin.’

“Dior elindeki hançere baktı, parmak uçlarıyla ona verdiğim paltoyu okşadı. Saçlarını yüzüne doğru taradı, dudaklarını sıkıca kapattı.

“Bana yumuşak davranmıyorsun, değil mi Lachance?”

“Alaycı bir şekilde güldü ve zırhını tekrar giydi. ‘Ben taş kadar sertim.’

“‘Sadece taş gibi batma. Senin peşinden dalmak istemem.’

“Ve sonra gülümsedi. Çünkü yapacağımı biliyordu.

“Dior donmuş kıyıdan aşağı kayarak Ròdaerr'e ilk adımlarını attı. Çömelmiş, çevik ve korkusuz bir şekilde ilerlerken, avuçlarıyla donmuş yüzeydeki karları süpürüyordu. Buz soluk gri renkteydi ve inceldikçe koyulaşıyordu. Donmuş kabuğun altında nehrin akıntısının hala ölümcül ve hızlı bir şekilde aktığını hayal ettim.

“Buzun üzerinde zikzaklar çizerek ilerliyordu ve ben onu izlerken kalbim ağzıma kadar çıkmıştı. Ama sonunda karşı kıyıya ulaştı ve zaferle bana el salladı.

"Hadi, ihtiyar!" "Otuz iki yaşındayım lan!"

"Yakındaki bir ağaçtan bir dal kopardı ve havaya kaldırdı. 'Sana baston!'

"Küçük sürtük." Jezebel'in çenesini kaşıyarak dedim. "Tamam, kızım. Gün batımı azizleri beklemez."

“Atın dizginlerini elime alıp, onu dikkatlice buzlu kıyıya doğru götürdüm. Kısrak, donmuş suya ilk başta ne yapacağını bilemedi, ama ben cam gibi pürüzsüz gri zeminde yavaşça ilerlerken, sadakatle peşimden geldi. Başlangıçta, kıyıya yakın kısımlar tamamen donmuş olduğu için ilerlemek kolaydı. Ancak ilerledikçe, buz tabakası incelmeye başladı ve kar grisi renginden daha koyu bir demir rengine dönüştü. Buzun altında hafif bir gıcırtı duyuluyordu, ayaklarımızın altında küçük çatlaklar oluşmaya başlayınca kulaklarımda parlak tıkırtı sesleri çınladı. Ama Dior aptal değildi ve seçtiği yol doğruydu. Tanrı her fırsatta kulak deliğime çubuğunu sokmasaydı, denizcilerin en güzel dişleri gibi altın gibi olurduk.

"Jezebel onları ilk fark etti, kulaklarını dikip homurdandı. Rüzgarda bir şey yakaladım, dinlemek için başımı eğdim. Ve o zaman duydum, karanlıkta tüy kadar yumuşak ve bıçak kadar hızlı. Ayak sesleri. Arkamızda.

"Gabriel!" diye bağırdı Dior.

"Döndüm, onları gördüğümde gözlerimi kısarak: yırtık pırtık giysili bir çocuk, yaşlı bir adam, genç ve iri bir kadın. Üç sefil insan,

donmuş kıyılarda sendeleyerek ilerliyordu, elleri ve ağızları kir ve eski kanla kaplıydı.

“Normalde bu, günlük kılıç antrenmanından başka bir şey ifade etmezdi. Dediğim gibi, yolumuzda birkaç çürümüş soğukkanlıya rastlamıştık. Ama o piçlerin hiçbiri, lanet olası donmuş nehrin ortasında iken ortaya çıkmamıştı.

"Ashdrinker'ı çektim, çürümüş küçük çocuk buzun üzerine ilk adımını atarken kılıcım elimde parıldıyordu.

"Kaç, Gabriel.

"Sadece üç kişilerdir," diye homurdandım. "Neden kaçayım ki?"

"Çünkü o *kaçacak*.

“Çok geç fark ettim. Justice ile birlikte binmeye çok alışmıştım. Ama Jezebel, San Michon'un bağrında ölülerden korkmamak için yetiştirilmiş cesur bir sosya değildi. San Guillaume'deki katliamdan sonra, onları çoğu hayvandan daha çok nefret ediyor ve korkuyor gibiydi. Rüzgarda o sefil kokuyu aldığında, homurdandı ve arka ayakları üzerinde yükseldi ve Dior'un yolu canı cehenneme, Jezebel buzun üzerinde gürleyerek koştu.

"Tik tak sesleri çatırtıya, çatırtı da parçalanmaya dönüştü. Binlerce kiloluk korkmuş kısrak nehrin buzunu aşarken, derin, beyaz çatlaklar örümcek ağı gibi yayıldı. Sefil yaratıklar bana doğru koşuyordu, yaşlı piç kayıp düşüyor, çocuk bir kurt gibi dört ayak üzerinde koşuyor, pençeli parmakları donmuş yüzeye kazınıyordu. Buzun kaydığını hissettim, fırtınada sallanan bir geminin güvertesi gibi altımda sallanıyordu. Dior uyarıcı bir şekilde kükrerken, Ashdrinker'ın sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

"Koş, seni lanet olası aptal!

“Dönüp kaçtım, parçalanan yüzeyin üzerinde zıplayarak. Buz önümde kırılıyordu; Jezebel'in arka ayaklarının altında kırıldığını gördüm, kısrak çığlık atarak içine daldı. Gümüş topuklarımın altında bir buz parçası kırıldı ve sendeledim, çökmekte olan bir çıkıntıya atladım. Ve sonra, tüm dünya ayaklarımın altında çöktü.

“Atladım, raf çökerken havada süzüldüm. Ama yeterince uzağa atlayamadım. Yüzeye çarptığımda yüzey ters döndü ve parçalandı, çılgın spiral desenler halinde parçalanırken

botlarım parçalarken, geri kalan vücudum da onu takip etti. Ashdrinker parmaklarımın arasından kayıp buzun üzerinde kayarken kafamın içinde kükrüyordu. Kısa, kapkara bir lanetle, donmuş Ròdaerr'e daldım.

"Şok göğsüme sert bir yumruk gibi çarptı ve Dior'a söz verdiğim gibi, ciğerlerimdeki tüm nefes bir anda boşaldı. Düşerken kafatasım rafa çarpmıştı, soğuk kemiklerimi delerken ağzımda kan tadı vardı. Kendimi toparlayıp şoku atlatmam birkaç saniye sürdü, karanlıkta etrafıma bakındım ve ışığa doğru tekmelemeye başladım. Ama kafatasım yine üstümdeki buza çarptığında küfrettim. Karnım batarken, akıntının beni yakaladığını ve daldığım delikten uzaklaştırarak nehrin aşağısına sürüklediğini fark ettim.

“Sertçe tekmeledim, tüm gücümle yumruk attım, yumruklarımın altında buz parçaları kırıldı. Ama ciğerlerimde hava kalmamıştı, yüzeye tekrar yumruk attığımda gözümün önü karardı.

“Güm.

“Çat.

“Hiçbir

şey.

“Sürükleniyordum, akıntıya karşı mücadele ediyordum, üstümdeki buza bastırılmıştım. Eldivenlerimin altında yüzey cam gibi pürüzsüzdü, tutunacak hiçbir şey yoktu ve hançerime uzanırken lanet okudum, onu Dior'a verdiğimi hatırladım. Üstümdeki kabuktan karanlık bir şekil görebiliyordum — loş bir gölge ve daha da loş bir ses, korku dolu kalp atışlarımın temposunun üstünde zar zor duyuluyordu. Gittiğim tüm yerler, karşılaştığım tüm korkunç şeyler arasında, bu şekilde sonumun gelmesi aptalca geliyordu; sadece 30 santim kalınlığındaki donmuş suyun altında boğulmak. Kutsal ikramı almadığım için kendime aptal dedim. Eğer karnım tok olsaydı, yumruklarımla bir yol açabilirdim. Ama o anda, solgun kanlı yumruklarım bile bu mezardan kurtulmaya yetmiyordu.

“Yumruğumu tekrar tekrar buza vurdum, donmuş grinin içinde çatlama sesleri yankılandı. Gözlerimde siyah çiçekler açıyordu, güzel, felç edici, göğsümdeki baskı, *nefes alma* ihtiyacı alev gibi yanıyordu.

“Akıntının sevgi dolu kollarında kayıyordum, ışık giderek sönüyordu. Tüm ateş sönüyordu. Tüm umutlar kaybolmuştu. Cehennem, kollarını sonsuza dek açmış bir şekilde beni çağırıyordu, ama en azından sıcak olur diye düşündüm.

Orada. Sonra bir çarpma sesi geldi ve gözlerimi kapatan siyah peçenin arasından, üzerimdeki buzun parçalandığını gördüm, sanki bir kuyruklu yıldız yüzüne çarpmış gibi. Nefes alamadığım için çığlık atamadım, ama yine de denedim. Bir buçuk metre uzunluğunda keskin yıldız metali buzu delip geçti ve karnımı deldi.

“Aniden durduruldum, çeliğe sıkıştırıldım, ağzım acı içinde açılmıştı. O anda Ashdrinker'ın sesi kafamın içinde çınladı, ezici karanlıkta gümüş gibi parlak.

“SAVAŞ!

“Karanlıkta gözlerimi kısarak baktım ve kılıcın gri tavanda ağ gibi çatlaklar oluşturduğunu gördüm. Astrid'i düşündüm. Patience'ı düşündüm. Öfkeyle ve hırlayarak, eldivenlerimi parçalayıp parmak eklemlerimi kanatarak yumruğumu tekrar tekrar yukarı doğru savurdum.

"Burada ölmeyeceğim," dedim kendime. "Ben.

"Güm.

"Reddedi yorum.

"Çatır.

“Burada ölmek.

“Yumruğum çatlakları kırdı, kemiğe kadar sıyırdı ve birinin beni tuttuğunu hissettim. Bıçak bağırsağımdan çekilirken acı şiddetle arttı. Tabutumun donmuş kapağını yırttım, parçalar ayrılırken ciğerlerim yanıyordu, loş bir ışık içeri süzüldü ve sonunda, yukarıdan tekmelenip çekilirken başımı kutsal havaya çıkardım.

“Gabriel!” diye bağırdı Dior. *“Bana tutun!”*

“Kız parmaklarını ön koluma geçirip beni geri çekerek bıçaklanmış ve kanlar içinde boğulurken, ben sadece öğürmekten başka bir şey yapamadım. Dior karnının üstüne yatmış, Ashdrinker buzun içine bir çivi gibi saplanmıştı ve sonunda beni o donmuş karanlıktan çıkarıp göz kamaştırıcı yüzeye çıkardı.

"Tutun!" diye yalvardı Dior. "Tutun, Gabe!"

“Yırtık karnımı tutarak, o beni kıyıya doğru sürüklerken gri zeminde uzun bir kırmızı iz bıraktım. Sonunda, donmuş kıyıdan sadece birkaç metre uzaklıkta durduk. Karnımı tutarak, titreyerek, kafam çınlayarak, kanlı salya akıtarak bir top gibi kıvrıldım.

"Beni duyabiliyor musun?" Dior elimi sıktı, gözleri çılgınca bakıyordu. *"Gabriel?"*

"Siktir... b-benim... f-f..."

“Ellerimin ceketimin ceplerinde dolaştığını hissettim, gün batımının ışığına gözlerimi kırpıştırarak baktım. Kendi kanımın tadını alabiliyordum, karnımda kırık cam parçaları hissediyordum, kalbim göğsümde çarpıyordu.

“‘Burada. Burada, nefes al…’

"Pipemi dudaklarıma bastırdı ve kutsal sıvının tadı beni sardı, tatlı ve merhametli kırmızı. Öksürdüm, kan donmuş zemine sıçradı, pipeyi Dior'un titrek elinden alıp bir nefes daha çektim. Lanetli gücü hissettim, karnımdaki acı azaldı, nefes almam kolaylaştı. Parmaklarımın ucundan kan damlarken, parçalanmış karnıma elimi bastırdım.

"Sen..." Dişlerim yapış yapış, Dior'a gözlerimi kısarak baktım. "Sen..." "Sorun yok," dedi. "Seni kurtardım, Gabe. Artık güvendesin." "Sen... Lanet olası... Beni bıçakladın."

"Bekle... şimdi bana *sinirlenmeye* mi başladın?"

"Sinirli mi?" diye öksürdüm, ağzımdan kırmızı kan fışkırdı. "Beni *bıçakladın*!" "Benim suçum değildi!"

“‘Beni *kazara mı* bıçakladın?’

“Hayır.” Kız omuz silkti ve somurtarak, “Ashdrinker'ın fikriydi.”

“Kızın yanındaki kara batmış bıçağa öfkeyle baktım. ‘Öyle miydi…’

"Sadece buzları kırmak için onu tuttum," dedi Dior. "Ama akıntı seni sürükledi. Seni sabit tutmamız gerekiyordu, böylece yumruk atıp kurtulabilirdin. O da bana... bilirsin...

“Kız sol işaret parmağı ve başparmağıyla bir daire yaptı. Sağ işaret parmağını defalarca daireye soktu. Kılıç kabzasındaki gümüş hanım her zamanki gibi bana gülümsedi.

"Sürtük," diye tısladım.

“Dior acıyarak yüzünü buruşturdu. ‘Acıyor mu?’

“‘Beni bıçakladın!’

"Lanet olsun, bebek gibi davranma! Yarına izi bile kalmaz. Bilirsin, çoğu insan hayatını kurtaran bir kıza merhamet gösterir, de León."

Şok yavaş yavaş geçiyordu, boğulma korkusu sönük bir dalgalanmaya dönüşüyordu. Huysuz herifin teki olmama rağmen, bu kızın gerçekten de benim zavallı kıçımı kurtardığını fark ediyordum ve en azından bu konuda tam bir aptal gibi davranmamak için kendimi tutabilirdim.

"'Merci,' diye somurtarak söyledim.

"Dudaklarını büzdü, ayağa kalktı ve elini uzattı. 'Kalk, ihtiyar.

"Dior, acı içinde nefes nefese kalmış beni ayağa kaldırdı. Kanayan karnıma bir elimi koyarak, loş ışıkta gözlerimi kırpıştırdım. 'O zavallılara ne oldu?

"Kız parçalanmış buza doğru başını salladı. 'Suya battılar. Üçü de. Ses bile çıkarmadılar.' Dehşetle başını salladı. 'Ama sanki erimişler gibiydiler.'

"Peki ya..."

"Ağzıma kan doldu. Kanlı elimle gözlerimden saçlarımı çekerek, Jezebel'in donmuş kıyıya doğru bize doğru ağır adımlarla geldiğini gördüm. Biraz su içinde, biraz sarsılmıştı ama görünüşe göre bir şeyi yoktu.

"Tanrı'nın gerçeği," diye iç geçirdim. "Sen tanıdığım en şanslı orospusun." Dior gözlerime baktı, aynı düşünce benim aklıma geldiği gibi onun da aklına gelmişti.

.

"İşte *bu*!" diye bağırdı.

"*İşte bu*..." diye başımı

salladım.

"Topallayarak kısrağın yanına gittim, kanlı elimle kulağını okşarken Dior boynuna sarıldı.

"Fortuna."

XI
GECE VE BIÇAKLAR

“Sıvı ve katı arasındaki fark bir derecedir. Su ve buz arasındaki fark. Ama en soğuk yerlerde büyümüş olanlar, kışın derinliklerinde yaşanan değişimi ve bu değişimi yaşayanların da onunla birlikte değiştiğini bilirler. Kasvetli günler daha da kasvetli hale gelir, karanlık geceler daha da karanlık düşünceler getirir. Etrafınızdaki manzara değiştikçe, ruhunuzun sınırları da değişir. Pelerin erimiş karla ıslandığında karanlık daha ağır basar. Sakalınız donarak gülümsemek acı verici hale geldiğinde gülmekten kaçınmak en iyisidir. İlkbahar çiçek açar, sonbahar paslanır. Peki ya kış?

"Kış *ısırıyor*.

"On gün önce kuzey ormanlarına girmiştik ve her yer karanlık ve bıçak gibiydi. Maryswort bitkileri, hayalet gibi mavi bir ışıkla karanlığı aydınlatıyordu. Beggarbelly pustules ve jagged runs of shadespine her yeri kaplamıştı. Sinirlerim gergin, tüm vücudum gergindi, Dior ve Fortuna'yı kıvrımlı ormanda yönlendiriyordum.

“İlerledikçe, bu kader cilvesi beni daha da derinden vuruyordu — onca insan arasından bu kızı güvenli bir yere ulaştırmak benim görevim olmuştu ve imparatorluğun kurtuluşu, o imparatorluğun bana sırtını döndüğü yıllar sonra bir şekilde benim ellerime düşmüştü. Dior’un kanının gerçeğini, tüm bunları nasıl sona erdirebileceğini bilmiyordum. Tek bildiğim, onu güvende tutmak istediğimdi. Bu yüzden geceleri neredeyse hiç uyumadım, elime Ashdrinker'ı alıp Dior'un rüyalarını izledim. Her çıtırdayan dal, kalbimin atışını hızlandırıyordu. Gözler karanlıkta mumlar gibi titriyor, onlara baktığımda kayboluyordu. Sabah uyandığımızda ateşin etrafındaki karda ayak izleri kalmıştı. Kurt izleri olabilirdi, ama çok fazla parmak vardı ve çürük ve kükürt kokuyorlardı.

“On birinci gün, ortasında eski bir ağaç bulunan bir açıklık bulduk. Ağaç dallarına dallardan yapılmış heykeller asılıydı… ve bazıları neredeyse taze olan cesetler. Diğer ağaçlar ona doğru eğilmiş, dalları tövbe eden eller gibi birbirine bastırılmış, boğulma izleri saç perdeleri gibi eğilmiş başların etrafında sarkıyordu. Duyulmayacak kadar zayıf sesler duyuluyordu. *Yemin ederim*, o ağaç yanımızdan geçerken bana fısıldadı. Saoirse, kuzeydeki Blight'ın güneydekinden çok daha kötü olduğunu söylemişti. Ama aslında, gerçeğin yarısını bile anlatmamıştı.

"Dior etrafına bakındı ve titredi. 'Ve sen neden bu şehirden hiç ayrılmadığımı merak ediyorsun.

"Hayır," dedim. "Hayır, gerçekten merak etmiyorum."

“‘Bu yoldan gelmemeliydik.’ “‘Beni suçlama,’ diye tısladım.

“‘Neden?’

"Çünkü... Sen gelmesen daha iyi olurdu."

“Muhteşem bir cevap.

“Elimdeki kılıca öfkeyle baktım. ‘Sürtük, beni bıçakladın. Senin yerinde olsam birkaç gün ağzımı açmazdım.

“Sana özür diledim. Daha ne istiyorsun?

“‘Bir daha asla yapma, nasıl olur?’

“Bunu… y-y-yemin edemem.

“‘Kokuyu alıyor musun?’ diye sordu Dior.

“Burnumu rüzgara doğru kaldırdım ve bir kez başımı salladım. “‘Ölüm.’

“Geceyi orada geçirdik, Fortuna'yı ağlayan bir kadın gibi görünen, kolları yüzünü kapatan bir ağaca bağladık. Gökyüzü günah kadar karanlıktı, kar durmaksızın yağıyordu, rüzgâr kıvrımlı dallar, gıcırdayan dallar, bir zamanlar her şey yeşil ve güzelken burayı yöneten kralların mezarları arasında uluyordu.

“Kasvetli bir yemekten sonra, oturup titrerken kırmızı pipomu içtim. Bütün gece canlıydı, bütün duyularım alev alevdi. Bir düzine mantar türünün karıştığı çürüme kokuları, garip hayvanların ince közleri, Dior'un kanı... Ama altında, fısıltılar kadar zayıf...

"Biraz dinlenmelisin," dedim. "Nöbetin geldiğinde seni uyandırırım."

"Söz mü?" diye sordu kızgın bir şekilde. "Çünkü dün gece sözünü tutmadın."

"Uyumana ihtiyacın vardı. İmparatorluğun kurtarıcısı olmak zor bir iş."

“Dior alaycı bir şekilde güldü. ‘Kurtarıcı...’

“Kız dudaklarını emdi, mavi gözleri çatırdayan alevleri izlerken donuklaştı.

"Chloe'nin dediği gibi olacağını gerçekten düşünüyor musun? San Michon'a gidip, tozlu bir kitaptan birkaç cümle mırıldan, ve hop, au revoir, ölüm günleri bitti mi?

“‘Hiçbir fikrim yok,” diye iç geçirdim. “Ama benden daha az alaycı biri, senin bir tür tehdit olduğunu, yoksa Ebedi Kral'ın oğlunu peşine takmazdı diye işaret ederdi.”

“San Guillaume'da dövüştüğün maskeli kaltak da öyle.” Dior tırnaklarını ısırdı ve ateşe tükürdü. “O kadın bir şeyler biliyor gibiydi.”

"Liathe ve onun kanlı kılıcını, soluk maskesini ve maskenin ardındaki daha da soluk gözlerini hatırlayarak başımı salladım. Sanguimancers. Eski kanlı vampirler. Her zamanki gibi gizemler içinde gizemler. Avucumun içindeki yedi yıldızı, derimin altındaki damarları izledim.

"Hepsi yalan olabilir. Belki de bu oyunu oynayan herkes aptaldır. San Michon'a vardığımızda gerçeği öğreniriz herhalde. O kütüphanede aldatma ve delilik bol. Ama gerçekler de *var*. Astrid ve ben birkaç tane bulduk. Gençken."

"*Esani,*" diye mırıldandı Dior.

"Yanımdaki buzun üzerindeki kılıca öfkeyle baktım. "Çok konuşuyorsun, Ash."

“‘Sanırım yalnızlık çekiyor,’ dedi Dior gülümseyerek. ‘Bütün gün kınında kalmış.

“‘Kalbim kan ağlıyor.’ Gümüş rengi hanımefendiye kar attım. *‘Midemle* birlikte.’

“‘Bu tesadüf olamaz, değil mi? Michon’un kızıyla neredeyse aynı isme sahip beşinci bir soy? Esan. *Faith*. Esani. *Faithless*.’

"Bilmiyorum, Dior. Astrid, Chloe ve ben yıllarca o kütüphanede aradık. Çoğunlukla saçma sapan şeyler bulduk. Kanımda güç var ve bir iki numara öğrendim. En iyi halimde Danton'un boğazına sarılırsam, onun işi biter. Ama...

Gerçek şu ki, soyum hayatımı yaşamama hiç bir zaman çok fazla etki etmedi. Astrid bana bunun onu en çok gururlandıran şey olduğunu söylerdi. Dyvoklar, Chastainslar ve Ilonslar arasında büyüdüm ve hepsinden daha uzun boyluydum. Bileklerimdeki damarlara vurdum. "Bunun yüzünden değil."

Göğsüme yumruğumu vurdum. "*Bunun* yüzünden."

"Kalbini dünyaya yönelt," dedi gülümseyerek.

"Ben başımı salladım. "Bir gün aslan olmak, on bin gün kuzu olmaktan daha değerlidir." Dior ateşin yanına uzandı, pelerini altına serdi, ince paltosu üzerine örtmüştü. Uzun zamandır kaybolmuş gökyüzünün mavisi olan gözlerini kül rengi beyaz bir saç tutamı örtüyordu. Sıska omuzları, zeki elleri ve damarlarında ölü bir tanrı çocuğunun kanı akıyordu.

"Kızından bahset bana," diye mırıldandı. "Uyu artık, Lachance."

"'*Söyleceğim*.' Gözleri kapalı gülümsedi. 'Ama sesini seviyorum. Dumanlı. Rahatlatıcı."

"Parmaklarımın üzerine dövülmüş isme baktım. Bir yudum daha içip kırmızı bir duman püskürttüm. 'Ne bilmek istiyorsun?'

"Her şeyi. En sevdiği renk ne?"

"Mavi. Bazı günler evimizin etrafındaki su neredeyse maviydi." "Nehir kenarında mı yaşıyorsunuz?"

"Kafamı salladım. 'Deniz feneri. Güney kıyısının hemen açıklarında. Ayın gelmesiyle gelgit köprüyü kaplardı. Böylece geceleri kimse karşıya geçemezdi.'

"Akıllıca."

""Bazen olur." ""Orası hoşuna gidiyor mu?"

"Umarım. Güneyde. Alethe'nin aşağısında. Bazen baharda çiçekler açar."

"'Hiç çiçek görmedim,' dedi Dior iç çekerek. 'En sevdiği çiçek nedir?'

"Şimdi daha güçlü kokuyordum - Dior'un rüzgarda yakaladığı o koku. Doğrusu, bütün gün bizi takip etmişti. Bir gölge gibi. Bir hayalet gibi. Ateşin ışığının ötesindeki karanlığa baktım ve onu gördüm - kendi adımı bildiğim kadar iyi bildiğim bir şekil, devrilmiş ağaçların cesetleri, donmuş mezarlarda çürüyen ölü imparatorların silüetleri.

“Gabe?” diye sordu Dior.

“Ne?”

“Patience'ın en sevdiği çiçek nedir?”

“Silverbell. Annesi gibi.”

"Onları özlüyor olmalısın."

“Kafamı salladım. ‘Yakında onlara döneceğim.’

"Üzgünüm," diye iç geçirdi. "Seni onlardan uzaklaştırdığım için."

"Başka soru sorma, kızım. Uyuyun."

“Dior, yüzünü alevlere doğru çevirerek paltosuna kıvrıldı. Ben ise soğukta oturmuş, beni izleyen gözleri izliyordum. Artık onu daha net görebiliyordum; artık karanlık bir gölge değil, soluk bir gölgeydi, porselen teni, ipeksi yumuşaklıkta ve duman gibi kalın siyah saçlarla örtülüydü. Hiçbir şey söylemedi, sadece yanımdaki kızın nefesi yavaşlayıp düzelene kadar bekledi, göğsü uykunun huzurlu ritmiyle inip kalkıyordu.

"Şekil geriye doğru süzüldü, gölgenin derinliklerine.

"Ve ben ayakta kalarak karanlığın içine doğru onu takip ettim."

XII HER ŞEY DAĞILIYOR

“Beni arkadan vurdu, beni ateşten belki elli metre uzaktaki çürümüş bir meşe ağacına çarptı. Işık hala onun siyah çakmaktaşı gözlerini aydınlatacak kadar parlaktı, gücü yukarıdaki fırtına kadar kasvetliydi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bir kurt gibi hırlayarak çıplak vücudunu bana bastırırken ağzındaki jiletleri hissedebiliyordum.

“‘Aslanım,’ diye fısıldadı.

“Dudaklarımı ısırdı, soğuk elleri paltomun düğmelerine, sonra tunikama uzandı, içeri girip kaslarımın ve mürekkebin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Yumuşak bir şekilde tısladı, soğuk elleri gümüş mürekkebi yakarken tırnakları derime batıyordu.

"Kendine zarar vereceksin," diye fısıldadım.

"Biraz acı kimseye zarar vermez," diye nefes aldı.

“Saçlarım yanaklarına dökülürken, bir zamanlar evimizin etrafında yetişen gümüş çan çiçeklerini öpen güneş gibi, beni tekrar öptü. Yanan dudaklarını boğazımdaki mürekkep üzerine sürtü, tırnakları kemerime kaydı ve yavaşça, çok yavaşça dizlerinin üzerine çökerken tokayı çıkardı.

"Dur," diye yalvardım. "Lütfen."

“Yukarı baktı, göz bebekleri açlıktan o kadar büyümüştü ki gözleri kararmıştı. ‘Seni özledim.’

"Ve ben de seni," diye fısıldadım, kalbim parçalanarak. "Her şeyden çok."

"Derimin üstünden, kökünden ağrıyan tepesine kadar beni öptü ve pantolonumu aşağı çekerken içimdeki arzu o kadar gerçekti ki dizlerim titredi.

“‘Sadece biraz,’ diye yalvardı. “‘Yapamam.’

"Sadece bir yudum, aşkım."

"*Yapamam*."

“Karanlık ve titreyerek tısladı, bir yılan gibi geri çekildi. Öfkesini görmemek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, kırılma noktası çok yakındı.

"Bunu hiç istemedim.

“Gözlerimi açtığımda, karanlıkta duruyordu, ince kolları kavuşturulmuş, fırtına rüzgarı uzun buklelerini etrafında savuruyordu. Tanrım, o çok güzeldi. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak, dua etmekten kendimi alıkoymak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Her şey kayboluyordu. Her şey parçalanıyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona.

“‘Eğer bu doğru olsaydı, bana hayır demezdi.

“‘Astrid… lütfen… Gücüne ihtiyacım var.

"Siyah gözleri uzaktaki ateşe kaydı. 'Onun için. "Başka
kimsesi yok.

"O senin kızın değil. O senin ailenden değil."

"Biliyorum!"

"*Biliyor* musun?" Bana baktı, uzun siyah saçlarından bir tutam dudaklarının kenarına takılmıştı. "Dağılıyorsun, aşkım. Kendinden çok şey verdin ve hala hedefine yaklaşamadın. Bizi neden terk ettiğini unutuyorsun, Gabriel."

"Hayır," dedim, sesim demir gibi. "Hatırlıyorum."

Bana döndü ve kirpiklerinde kanlı gözyaşları gördüm. 'Sen benim takip edemeyeceğim bir yere gidiyorsun. Gitmeni istemiyorum.

"Dior, San Michon'da güvende olacak. Ve Danton bir dahaki sefere geldiğinde, ben hazır olacağım, ben..."

"O kız için buraya gelmedin. Patience'ı terk etmek için gelmedin. Beni terk etmek için gelmedin."

“Ellerim yumruk oldu. ‘Buraya neden geldiğimi *biliyorum*. Hatırlatmana gerek yok. Lanet olası gözlerimi her kapattığımda görüyorum!

“‘Lütfen kızma,’ diye fısıldadı.

“Başımı eğdim, yanıp tutuşan gözyaşlarına karşı gözlerimi kapattım, karanlıkta tek ses onun fısıltısıydı. ‘Beni sevdiğini söyle.’

“‘Tabii ki seviyorum.

“‘Beni asla terk etmeyeceğine söz ver.’

"Nasıl yapabildim?" Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı ellerimin arasına gömdüm. "Sen benim her şeyimsin. İkiniz... siz, hayatımda eksik olduğunu bilmediğim parçalardınız. Sen..."

“Gabe?”

“Gözlerimi açtım, karanlıkta duran Dior'u gördüm, bana bakıyordu. Korkmuş, üşümüş görünüyordu, güzel frak ceketinin üzerine kar konmuştu. Ashdrinker elinde kınından çıkmış, uzak alevlerin ışığında karanlık yıldız çeliği parlıyordu.

“‘Bağırmanı duydum. Biriyle mi konuşuyordun?’

“Bir bakışta Astrid'in gittiğini anladım; bir hayalet karanlığa karışmıştı.

“‘Kendimle,’ diye cevap verdim, ayağa kalkıp kemerimi bağlayarak. ‘Sadece kendimle.

"Kanaman var," dedi, dudağını işaret ederek.

"Yaramı yaladım, kanımı yaladım, dişlerim hala uzun ve keskin bir şekilde diş etlerimde duruyordu. 'Önemli değil. Ateşin yanından ayrılmamalısın. Dışarısı çok soğuk.'

Elini tutup yanıma çektim. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Sadece... ışığı bir daha kapatma. Tehlikeli." "Gabriel, senin için endişeleniyorum."

"Beni endişelendirme, kızım." Ashdrinker'ı elinden hırlayarak aldım. "Ve şu lanet kılıcı ver bana. Zaten nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

"Senin oyunun ne, Gabriel?

"Kapa çeneni, Ash."

“İpliklerin çözülüyor. Düğümlerin açılıyor. Uzun yıllar boyunca karanlıkla birlikte yüzleştik ve sana doğruyu söylüyorum, doğruyu söylüyorum, bu konuda benim de payım var, üzgünüm. Ama bu yolun sonunda delilik var...

"Kılıcı kınına soktum ve onun sesini susturdum. Dior, alevlerin çemberine geri dönerken bana bakıyordu. Titreyerek, dudaklarımdaki ısırığı yalayarak, çıtır çıtır yanan ateşin yanına çöktüm. Kız, ellerini ince kesimli kollarının içinde birleştirmiş, karşımda duruyordu.

"Biliyorsun... bana öğretebilirsin," diye mırıldandı. "Eğer bu kadar endişeleniyorsan."

“Yukarı baktım ve parlak mavi gözlerle karşılaştım. ‘Ne öğretmem?’

"Ashdrinker'a el salladı, küçük bir gülümsemeyle. 'Kılıç kullanmayı mı?

"Sanmıyorum."

“Gülümsemesi söndü. ‘Neden? Bıçak kullanmayı biliyorum.’

"Çünkü kılıç ve yarım bilgi, kılıç ve bilginin hiç olmamasından daha tehlikelidir."

"Gabriel, beni dinle..." "Hayır.

Bu seni sadece

cesaretlendirir."

"Benim yüzümden yeterince insan öldü," diye tersledi. "Başkalarının benim için savaşmasını istemiyorum."

“‘Ve yine de, işte buradayım.’

“Bunu duyunca çenesi biraz açıldı, sonra hızla kapandı. ‘Biliyorsun, yıllarca bana yardım edecek kimsesi olmadan hayatta kaldım. *Bok* içinde büyüdüm ve kendi başıma buradan çıktım. Saydığım kadarıyla şimdiye kadar üç kez kıçını kurtardım, ama sen hala bana hak ettiğim değeri vermiyorsun. Kız olduğumu öğrendiğinden beri bana farklı davranıyorsun. Sen benim babam değilsin. Ben senin kızın değilim.’

“‘Tabii ki değilsin. O senin on katın olurdu.’

“Sonra bir adım geri attı. Sanki ona vurmuşum gibi. ‘Lanet olsun, sen bir *orospu çocuğusun*. Ben sana iyi davranmaya çalışıyorum. Endişelendiğimi söylüyorum, sen ise yüzüme tükürüyor gibi...’

“‘Kapa çeneni.’

“‘Bana susma! Sen kim olduğunu sanıyorsun...’ “‘Hayır,

sus!’ diye bağırdım, bir elimi kaldırarak. *‘Dinle!’*

"Çenesi sıkı, öfkeyle kaşlarını çatmış, yine de kendini kontrol etti. Başını eğerek, Dior duymaya çalıştı. Fırtına yukarıda esiyor, ağaçları sallıyordu, ama orada, gürültünün üstünde, yine geldi, soluk, batıdan.

“Gözlerime baktı, nefes alışı biraz hızlandı. ‘… Gök gürültüsü

mü?’ “‘O sesler ayak sesleri.’

“Dior kaşlarını çattı. *‘Büyük* adımlar.’

“Kemerimdeki avcı fenerinin fitilini yaktım. Ateşten yanan bir odun parçası aldım. Dior ateşin yanında kaldı, gözlerini kısarak dinlemeye çalıştı.

"Sanırım..." Başını salladı. "Sanırım yaklaşıyorlar."

"Geliyorlar." Fortuna'nın sırtına bir battaniye attım ve okşadım. "Gitmeliyiz."

“Aramızdaki tartışmayı unutan Dior, ateşten bir başka yanan dal daha aldı ve Fortuna'nın sırtına atladı. Kısrak, kulaklarını geriye dikip ayaklarını yere vurarak, ben dizginlerini tutup onu çalılıkların ve çalıların arasından yürüyerek ilerledik. Rüzgâr uluyordu, kar, ilerledikçe dalların arasında uçuşuyordu, ben ise solgun gözlerimle karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Dior.

“Batıya, bize doğru gelen gürültünün geldiği yere işaret ettim. ‘Oradan uzaklaşalım.’

“Ayak sesleri yaklaşıyordu, şiddetli fırtınanın altında artık net bir şekilde duyuluyordu. Ölü ağaçların arasından fısıltılar geliyordu, karnımda bir ürperti hissettim. Omzuma bakmaya cesaret edince, şekiller gördüm; çok sayıda, uğultunun arasından uzakta. İlk başta Ölülerden korktum — Danton'un bizi yakalamak için uyandırdığı bir ordu, gecenin karanlığında üzerimize çökmüştü. Arkamızdakilerin insana benzemediğini görünce rahatlamalı mı yoksa korkmalı mıydım, emin olamadım. Gölgelerin içindeki gölgeler, fısıltılar giderek yükseliyordu. Karanlıkta fırtına fenerleri gibi parlayan gözler, karışık dalların arasında hareket eden devasa şekiller, iltihaplı deriler, çok fazla bacak, çok fazla ağız. Yaklaşıyorlardı, daha da yaklaşıyorlardı.

"Dayan!"

“Koşmaya başladık, Fortuna'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kısrak elimdeki dizginlere asılıyordu. Koşmak istiyordu, korku aklını çalmıştı, ama meşale ışığında bu ormanda körü körüne koşmak delilikti. Yine de, o şekiller, o *şeyler,* örümcek bacaklı ve baykuş gözlü, bir sel gibi üzerimize geliyorlardı, sayılamayacak kadar çok gümüş pençeleri ve hançer dişleri vardı ve onların ne tür korkunç yaratıklar olduğunu bilmesem de, aç olduklarını biliyordum.

"Gabriel!" diye bağırdı

Dior. "*Siktir* git... Çekil!"

Dior, ben onun arkasına atlayıp Fortuna dörtnala koşmaya başladığında, kollarımı beline dolayarak ileri doğru süründü. Dallar yüzümü kırıp kan içinde bıraktı, Dior

kafası eğildi, ikiye katlandı ve sanki cehennem peşimizdeymiş gibi koştu. Arkasına bir bakış attı, gözleri korkuyla büyümüştü.

"O da *ne* lan?" "Bakma!"

“Tanrım, Gabriel, onlar—”

“BAKMA!”

Hayvan şekilleri, ışığın ve aklın ötesinde bükülmüş. Bir zamanlar yeşil olan beşiğin çürümüş mezarında yükselen çığlık atan ağaçların rüyaları. Mantar derisi ve zehirli mantar gözleri, açık ağızların içindeki yüzler, sporlar ve delilikle gevşemiş. Bu dünyanın en karanlık yollarında yürümüştüm. Cehennemin gözlerine baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Ve lanet olası Kurtarıcı, yemin ederim ki daha önce böyle bir şey görmemiştim.

"Fortuna olmasaydı, bizi yakalarlardı. Ama kısrak her zamanki gibi hızlı koştu, çürümüş enkazların ve eller gibi uzanan dalların arasında zikzaklar çizdi. Dray, bindiğim en hızlı at değildi ama en istikrarlı atlardan biriydi. Yanları terden ıslanmıştı, göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu ama fenerimin yanıp sönen ışığında sadece birkaç metre önümüzü görebiliyorduk, o yine de tökezlemedi. Bunun yerine, karın yoğun bir şekilde yağdığı sırada, Dior ve ben hayatımız pahasına tutunurken, dokuma tezgahındaki iğne gibi kıvrımlar ve çukurlar arasından geçtik, devrilmiş ağaçların üzerinden atladık. Kızın dua ettiğini duyabiliyordum ve elini bulup sıkıca sıktım, o da benim elimi sıktı.

"Korkma," dedim ona. "Ben yanındayım."

“Kör edici kar. Gök gürültüsü gibi nal sesleri. Arkamızda kıvrılan şekiller. Hiçbir şey göremiyorduk, ama yine de sürmeye devam ettik, yanaklarımızda donmuş gözyaşlarıyla. Rüzgârın yönünün değiştiğini duydum, artık ormanın içinden ıslık sesi gelmiyordu, onun yerine uluma sesi duyuluyordu. Etrafımızdaki ağaçlar seyrekleşti ve bir an için kurtulduğumuzu sandım, ama nedenini anlayınca kalbim çöktü. Fortuna, ismine yakışır bir şekilde, son ana kadar, şansı onu terk edene kadar koşmaya devam etti.

"Atın dizginlerini kaparak bağırdım... ama çok geçti, *çok geçti*, uçurumun kenarı önümüzde belirmişti. Ve dehşetli bir böğürmeyle, paniğe kapılmış kısrak uçuruma doğru koştu ve hepimizi kenardan aşağı, karanlık uçuruma fırlattı.

“Dior çığlık attı ve ben ‘SIK caT!’ diye bağırdım ve karla kaplı karanlığa düşüyorduk. Kızın belini sıkıca tuttum, kısrağın sırtından kurtulurken bizi döndürdüm, zavallı Fortuna tekrar çığlık attı. Dior'un üzerine kıvrılıp onu sıkıca tutarken, pürüzlü, kırılgan bir yüzeye çarptığımızı hissedince nefesim kesildi, kırık parçalar koparak etrafa saçıldı ve bizi döndürdü. Bir şey kafatasıma çarptı, parçalandı ve çıplak bir çam ağacının dallarına çarptığımızı anladım, dallar kırılarak aşağıya doğru savruluyorduk. Döndük, delik deşik oldum, yırtıldım ama yine de Dior'u kollarımdan bırakmadım. Onun nefesini duydu, bacağımın kavrayan dalların arasına sıkıştığını hissettim ve bacağım ikiye *kırıldı*. Tüm dünya gözlerimi kamaştırarak dönüyordu ve sonunda, yeni yağan karın oluşturduğu kalın bir yığına çarptık.

“Her şey alevler içindeydi. Acı, gökyüzünün tüm renklerini kaplamıştı. Yırtık uyluk kemiğimden, derimden dışarı çıkan kemik parçalarını görebiliyordum — sivri uçlu, kırmızı parıldayan bir uyluk kemiği. Gözlerim ve ağzım kan içindeydi. Etrafımız soğuk ve karanlıktı. Kızımı kollarıma sıkıca sararak, çaresizce adını haykırırken, kalbim korkuyla sızladı.

“‘Dior? *Dior!*’

“Hareketsiz yatıyordu, saçları yüzüne dağılmıştı, artık beyaz değil, kırmızıydı. Alnı kesilmişti, ama hala, hala nefes alıyordu. Gözlerimi kapattım, onu sıkıca sarıp, rahatlamaktan titriyordum. Etrafımız karla kaplıydı, rüzgar cenaze marşı gibi esiyordu. Etrafa baktım, burnum ölüm kokusuyla dolmuştu. Ve onu gördüm, yirmi metre uzakta, zavallı Fortuna'mız, kar yığınlarının arasında çökmüş halde.

“Yukarıdaki sırtı göremiyordum. Ne kadar düştüğümüzü ya da takip edilip edilmediğimizi bilmiyordum. Etrafımızda sadece ince çalılar ve ölü çam ağaçları vardı, çürümüş odunlar ya da parlayan gözler yoktu ve sonunda ormanın kenarına ulaştığımızı anladım. Ama bizi kovalayan korkunç yaratıklar buraya kadar gelmemiş olsalar bile, ölüm birkaç kalp atışı uzaklıktaydı.

“Bacağım kırılmıştı, kemik kanayan etin içinden çıkmıştı. Bacağımı düzeltebiliyordum ama iyileşmesi zaman alacaktı ve bizim zamanımız yoktu. Gece karanlıktı, kanımız etrafımızdaki karda donuyordu ve ateşi yakacak bir şey ya da sığınacak bir yer yoktu.

“Pipemi aradım, kanlı ciğerlerimi doldururken düşüncelerim hızla akıyordu. Eldivenlerimi çıkardım, dişlerimi sıktım ve yırtık uyluk kemiğimi yerine oturturken nefes nefese kaldım. Acı gözlerimi kör ediyordu, kanlı ellerim titriyordu, parçalanmış uyluk kemiğimi yırtık kasımın içine itiyordum. Rüzgârın altında bir ses duyuyordum, boğuk ve gırtlaktan gelen bir ses, sonunda o sesin kendim olduğunu anladım; kemiklerin birbirine değdiğini hissederek çığlık atıyordum.

Kanama artık yavaşlamış, parlak kırmızı renkteydi. Kemerimi çıkardım, Ashdrinker'ı kınından çıkarıp bacağıma bastırdım ve uyluk kemiğime bağladım, elimden geldiğince sıkıca bağladım. Titreyen, kanlı ellerimle bir darbe daha indirdim, acının sıcak sudaki kan gibi azaldığını hissettim. Hâlâ peşimizde olup olmadıklarını dinliyordum, eğer o şeyler bizi takip ederse, paramparça edileceğimizi çok iyi biliyordum.

“Endişelenmeye zaman yok, dedim kendime. *Korkmaya zaman yok.*

"*Yapabileceğin çok az şey varsa, yapabileceğin az şeyi yap.*

“Yüzüm buruşmuş bir halde, Dior'un paltosunu tutup bizi Fortuna'nın cesedine doğru sürükledim. Kızı kontrol ettim, kırık kemik, kanama var mı diye baktım, ama vücudum onu en kötüsünden kurtarmıştı. Sonra ona verdiğim hançeri alıp, yere yığılmış kısrağa döndüm. Bizi umduğumuzdan daha uzun süre taşımıştı. Karanlık yerlerde dostumuz olmuştu ve ondan daha fazlasını istemekten nefret ediyordum. Ama bizim için yapabileceği bir şey daha vardı.

"Üzgünüm, kızım," diye fısıldadım. "Keşke şansın daha uzun sürseydi."

"Bıçağı karnına sapladım, yağlı kan ve bokla karşılaştım. Bıçağı kaburgalarına kadar çekip kemiği keserek çıkardım. Ellerimi o korkunç sıcaklığa soktuğumda yaradan buhar yükseldi. Kusmuğumu yutarak bıçağı tuttum ve çekmeye başladım — uzun, parlak bağırsaklar, sonra yukarı, göğsüne doğru, şişmiş akciğerleri, cesur kalbi, ta ki karın üzerine buharlı iç organlardan oluşan büyük bir yığın oluşana kadar.

Dior'un dudakları maviydi, onu kürklerinden, paltosundan, botlarından ve pantolonlarından çıkarırken. Fortuna'nın kaburgalarını genişçe kırdım, omuzlarım ve dirseklerimle ayırdım, kırık bacağım çığlık atarken Dior'u onu öldürecek soğuktan çıkarıp tek sığınağımıza sürükledim. Sırılsıklam ve nefes nefese, sonunda zavallı Fortuna'nın sırtına yaslandım.

Yanına uzanıp, ısınmak için bağırsaklarını üzerime çekerek. Yanağını okşayarak. Uluyan rüzgârın sesini bastırarak fısıldayarak.

“‘Teşekkürler, kızım.’

"*Aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir.*

“Yavaşça soğuyan kanın içinde yatıyordum. Beklemek, iyileşmek ve umut etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Umut etmek, ama asla dua etmemek.

“Fortuna'nın yıkıntıları içinde Dior'un elini buldum ve sıkıca tuttum.

“Ve birlikte şafağı bekledik.”

XIII
İLERİ, GERİ DEĞİL

“Gündüz ışığı gelmeden karanlık bizi bulamadı.

“Yorgun bir nöbet tutuyordum, bacağım yavaş yavaş iyileşiyordu, soğuk ve yorgunluk hala beni uykunun derinliklerine çekip bir daha uyanamayacağım bir uykuya daldırmak istiyordu. Fırtına dinmeden devam ediyordu, ama artık kara güneş başını göstermişti, en azından biraz daha iyi görebiliyordum. Uzakta, geniş, karanlık bir donmuş nehir şeridi, dağınık çam ağaçları ve inatçı tundra çalılıklarının arasından kıvrılarak uzanıyordu. Ve o buzlu kıyıya bakarken, sonunda nerede olduğumuzu anladım.

"Mère..." diye fısıldadım.

“Uyluklarım hala ağrıyordu, ama kutsal su kırık kemiği yeterince iyileştirmişti. Ve böylece, sendeleyerek ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Burayı terk edeli on yıl olmuştu: görkemli donmuş akıntılar, karla kaplı uçsuz bucaksız alanlar, dondurucu kuzeyde uzanan zirvelerin gölgeleri. Beni doğuran, göğsümde bir ateş yakan ve sonunda beni soğuğa bir dilenci gibi atan bu topraklar.

"Nordlund," diye iç geçirdim. "Sonunda eve dönmüştüm.

"Arkamdaki cesetten boğuk bir çığlık geldi, ardından dehşet verici bir inilti duyuldu. Dönüp baktığımda, Fortuna'nın bağırsaklarından kanlı ellerin dışarı çıkmaya çalıştığını gördüm.

“‘Dayan!’ diye bağırdım, kaburgaları ve donmuş eti ayırarak, buzlar çatırdayarak, kemikler kırılarak, Dior enkazdan kendini kurtardı. Nefes nefese, sümük ve kanla kaplıydı, yüzünün bir tarafı şişmiş, morarmıştı. Onu ayağa kaldırırken, dehşet içinde kendine baktı, yaralı elleri önünde uzanmıştı. Kusacak gibi görünüyordu.

"Lanet olası M-anne denizkızı..." "Her şey yolunda, kızım. Nefes al."

“Yukarıdaki kayalıklara, parçaladığımız çam ağacına ve sonunda Fortuna'nın kalıntılarına baktı. Gözlerinin kapandığını, yanaklarının şiştiğini gördüm. Pembe karın üzerine dizlerinin üzerine çöktü, ikiye katlandı. Ama yine de dişlerini sıktı, içindeki demir gibi bir yer buldu ve zorlukla yuttu. Fortuna'nın battaniyesini yırttım, Dior'un derisinden en kötü kanı sildim, o da tekrar nefes alıp yuttu.

"Yürüyebilir misin?"

"Nereye?" diye fısıldadı.

"Orası Mère Nehri. Aveléne'ye yaklaştık. İstersen seni taşıyabilirim."

"Seni kim taşıyacak?"

"Elimle belirsiz bir hareket yaptım. 'Bu bir ayrıntı, M^lleLachance.

“Dior buna gülümsemeyi başardı. Ben de, kanlı saçlarını şişmiş gözlerinden çekip titrek bacaklarının üzerinde dururken hayretle onu izledim.

“Bu kadar uzağa geldik. Geriye değil, ileriye.”

“Karın içinde elinden geldiğince cildini ve saçını ovuşturdu, ben de ona botlarını ve giysilerini uzattım. Dior parmak uçlarını öptü, diz çöküp Fortuna'nın yanağına bastırdı ve teşekkür ederken gözlerinde yaşlar belirdi. Bazılarına aptalca gelebilir — bu kadar çok şey kaybetmişken, neredeyse hiç tanımadığı bir at için ağlamak. Ama gerçekte, biz ölenler için değil, kalanlar için ağlarız. Ve veda etmek için zaman ayırmak her zaman en iyisidir. Çoğu zaman kader bizden bu şansı alır.

“Dior ve ben yan yana topallayarak nehir kıyısında ilerledik. Nehrin bu kısmı bir zamanlar hızlı akan bir akıntıydı, şimdi ise bizi avlayan şeyler gibi donmuş, hareketsiz bir tablo haline gelmişti. Yukarıdaki sırta, arkamdaki donmuş karlara baktım, onun hala orada olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum, yaklaşıyordu, kar gibi soğuk ve acımasız. Fırtına devam ediyordu, bizi iliklerimize kadar donduruyordu. Bir kar şahini başımızın üzerinde dönüyordu, gri gökyüzünde neredeyse kaybolmuştu.

“Dört gün boyunca o kıyıları yürüdük ve sonunda ikimiz de yorgunluktan düşecek hale gelmiştik. Ama sonunda, kıvrımlı bir virajı aştığımızda, Dior'un elini tutup işaret ettim. 'Bak!'

“Mère kıyı şeridinden, cennete uzanan bir kule gibi sivri bir dağ yükseliyordu. Kalın duvarlar dağın etrafını çevreliyordu ve yamaçlarda kıvrılan yolda küçük evler duruyordu; siyah kiremit çatılı, sağlam Nordlund taşından yapılmış evler. Soğuk kayanın tepesinde, üzerinde durduğu aynı koyu bazalt taşından oyulmuş bir kale yükseliyordu.

"Château Aveléne," diye fısıldadım.

“Elbette daha iyi günler görmüştü; ne masallardaki büyülü kalelerden, ne de bir kralın tacını seve seve asacağı bir yerdi. Aveléne, kuzeyden kıvrılarak akan donmuş nehri stoik bir şekilde gözeten, kasvetli ve uğursuz bir yerdi. Ama karanlık denizde her ışık hoş karşılanırdı ve aşağıdaki vadiden bile, tüm zorluklara rağmen insanlığın burada hayatta kaldığını gösteren duvarların üzerinde küçük alevler görebiliyorduk.

"Bu yeri kim inşa etti?" diye fısıldadı Dior.

"Eski bir Nordling kralı," dedim ona. "Yüzyıllar önce. Adı Lorenzo the Fair'di. Bu kaleyi, ilk çocuklarının doğumunda gelinine hediye etmek istemişti. Ama Lorenzo'nun kraliçesi ve bebek doğumda öldü. Kraliçe, doğurduğu çocukla birlikte bu kalede gömülü. Kale, bugün hala onun adını taşıyor. Aveléne."

“Buraya daha önce geldin mi?”

"Yıllar önce," diye başımı salladım. "Astrid ve ben San Michon'dan ayrıldıktan sonra burada durduk. O zamanlar Patience'e hamileydi ve imparatorlukta bizim gibi utanç içindeki insanları kabul edecek çok az yer vardı. Ama bu duvarlar içinde sığınacak bir yer bulduk. Huzur. Çok önemli bir yer gibi görünmeyebilir, ama hayatımın en mutlu iki gününü burada geçirdim."

“Dior gözlerime baktı. ‘Yani…’

“Başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu çıkarmak için zorla yutkundum. Parmaklarımın üzerindeki dövmeleri okşarken, kahkahaların yankıları kafamda çınlıyordu.

"Astrid ve ben burada evlendik. Patience de burada doğdu."

“Donmuş kıyıdan, artık buza gömülmüş uzun tahta iskeleden geçerek zorlukla yukarı çıktık. Mavnalar kıyıya çekilmişti ve tekne yerine ağır kızaklar iskeleye bağlanmıştı. Kar iki metre kalınlığındaydı ve ilerlemek zordu, ama sonunda hendeğin ve montu çevreleyen duvarların dışına çıktık. Siperlerde mangallar yanıyordu, zıpkınları ziftle kaplı arbaletçiler nöbet tutuyordu. Bunu görünce kalbim sevinçle doldu. Burası, dallardan yapılmış çitlerle çevrili çamurlu bir köy ya da duvarlarında cesetler yatan harap bir manastır değildi. Sūdhaem'den ayrıldığımızdan beri bulduğumuz ilk gerçek sığınaktı.

"Durun!" diye bir ses kapının üstünden geldi. "Kim var orada?"

“O, koyu saçlı ve soluk tenli, sağlam yapılı bir İskandinav kızıydı. Sol elimdeki eldiveni dişlerimle çıkarırken ve avucumu dondurucu soğukta havaya kaldırırken beni izledi.

“‘Bir arkadaşım,’ dedim.

“Kız bana ters ters baktı. ‘Kaptanımızı tanısaydın, Frère, bu duvarların ötesinde o yıldızın ne kadar önemsiz olduğunu bilirdin. Aveléne'nin dostları onu taşımaz.

"Kaptanınızı tanıyorum, mademoiselle," diye cevap verdim. "Çoğundan daha iyi tanıyorum. Lütfen hemen kaçın ve Gabriel de León'un

gelip onu göreceğini haber verin."

"Kara Aslan..." diye fısıldadı biri.

"Nöbetçi kız beni süzdü ve yanındaki çocuğa homurdandı. 'Koş, Victor.'

“Duvarların altında dondurucu soğukta duruyorduk, Dior omzumda titriyordu, nefesim dudaklarımda donuyordu. Burada olduğum için tarifsiz bir rahatlama hissediyordum, ama surların boyunca uzanan gençlere baktığımda, suçluluk duygusu beni kemiriyordu. Onlara bu kadar tehlikeye attığımız bu küçük ışık parçasını gördüğümde. Arkadaşlarımın karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi ve neden onları bu tehlikeye attığımı anlayacaklarını ummaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Doğrusu, gidecek başka yerimiz yoktu.

“Uzun bir süre sonra, metalin metale çarpması ve hafif bir çığlık duydum. Donmuş menteşelerden buz parçaları koparak köprü indi. Geniş omuzlu, koyu tenli bir siluet gördüm. Kapılar henüz tam açılmadan içeri süzüldü ve aceleyle bana doğru koştu. Gülümsemesi o kadar parlaktı ki neredeyse ağlayacaktım. O da bizim gibi yaşlanmıştı, şakaklarında gri saçlar, maun rengi teninde birkaç kırışıklık vardı. Ama yıllar önce onun zırh odasına girdiğim günkü kadar yakışıklıydı.

"*KÜÇÜK ASLAN!*" diye bağırdı Baptiste.

“Bana çarptı, kükrerken nefesimi keserek. Ve beni yerden kaldırırken güldüm, uluyarak, ve Büyük Kurtarıcı, gözlerindeki sevinç kalbimi kırmaya yetti. Cesaretim elverdiğince sıkı sıkı tutundum, bariton sesi göğsümün derinliklerinde yankılanırken adımı haykırıyordu, ve Tanrım, ne kadar uğraşsam da gözyaşlarımı tutamadım.

“Baptiste uzun bir süre sonra beni yere indirdi ve şaşkın bir şekilde iki yanağıma da öptü. ‘Tanrım,’ dedi. ‘Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, kardeşim.

"Ben de seni," diye gülümsedim. "Ama hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

“‘Hatalı olduğunu kabul ediyor musun?’ diye bir ses geldi. ‘Bu ilk kez oluyor, kesin ve doğru.’

Baptiste'in omzunun üzerinden baktım ve onun köprüden bana doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm. Her zamanki gibi prens gibi görünüyordu: uzun sarı saçları yara izli alnından ve yanağından geriye doğru taranmıştı, çenesi

sıkı, yüz hatları gururluydu. Ama gözleri artık bilgelikle yumuşamıştı, kollarını açarken gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Günaydın, köylü," dedi Aaron gülümseyerek. "Günaydın, lordum," diye güldüm.

“Ve kollarını omuzlarıma attı ve beni kucakladı, aramızdaki onca yıl o anda yok oldu. Yine çocuklardık, solgun kanlı, silah arkadaşları, yan yana durup cehennemin yüzüne birlikte bakan. Demir gibi sert. Gümüş çelik gibi güçlü. Hala yenilmez.

"Seni görmek çok güzel, kardeşim," diye fısıldadım.

"Seni de, kardeşim," diye cevapladı Aaron, sesi titriyordu.

"Yanaklarını tuttum, alınlarımızı birbirine bastırdım. Ve sonunda, isteksizce, kucaklamamdan kurtuldu. "Son haber, karın ve kızınla Sūdhaem'de olduğun idi. Tanrı aşkına, seni buraya ne getirdi, Gabe?"

"Yardımına ihtiyacımız var, kardeşim." Arkamda, efendisinin paltosuna sarılmış, soğuktan titreyerek duran Dior'a baktım. "Onun yardımına ihtiyacı var."

“Baptiste kalın kaşlarından birini kaldırdı. ‘O mu?’

“Dior, imparatorun sarayındaki bir hanımefendi gibi zarif bir reverans yaptı.

"Birkaç şişe getirin," dedim onlara. "Konuşacak çok şeyimiz var."

XIV ŞATO AVELÉNE

"Yüce Tanrı, Ana Hizmetçi ve Yedi Şehitler adına yemin ederim," diye iç geçirdi Aaron, "Hayatımda bu kadar tuhaf bir hikaye duymadım."

"San Michon'un Kutsal Kase'si," diye fısıldadı Baptiste, tekerlek işareti yaparak.

Aaron, gürültülü şöminenin yanında durmuş, Dior'a meraklı gözlerle bakıyordu. Baptiste de aynı şekilde kızı inceliyordu, ateşin ışığı koyu teninde parıldıyordu. İkili, bizi sorgusuz sualsiz kapıdan geçirip, dağdaki yıkık kalelerine çıkarmışlardı ve şimdi büyük bir taş salonda oturuyorduk. Duvarların üzerinde, imparatorluğun büyük bir haritasının yanında yıpranmış duvar halıları asılıydı. Soğukkanlıların ele geçirdiği bölgeler işaretlenmişti — şüphesiz Aaron'un eliyle — batıda ayılar, güneyde yılanlar ve kurtlar, kuzeyde ve doğuda ise başkent Augustin'e giderek yaklaşan Blood Voss'un beyaz kuzgunları.

"Château Aveléne eski bir kaledeydi, taşları çatlamış ve salonları rüzgarlıydı, ama tanrım, ormanlık alandan sonra buradaki değişiklik çok hoşumuza gitmişti. Bize içecek ve taze yemek getirildi, gerçek *et*, hem de bolca, Aaron ve Baptiste hikayemizi dikkatle dinlediler.

"Eski kardeşlerim iyi görünüyordu. Aveléne, yıllar önce buraya yerleştiklerinde neredeyse bir harabe durumundaydı, ama zamanın yıpratıcı etkisinden kurtarmışlardı ve şimdi karanlık bir okyanusta bir deniz feneri gibi duruyordu. İçeriye girerken avlu insanlarla doluydu, sadece askerler değil, kadınlar ve çocuklar da vardı, aileler, yanan ocak başında küçük bir hayat kurmaya çalışıyorlardı. Gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı.

Baptiste hala çivi gibi sertti, ayrıldığımız yıllarda demircilik işine devam ettiği belliydi. Örgülerini kesmiş, kafasında sakalları uzamış, şakaklarında tuz ve karabiber rengi saçlar vardı.

Soluk kürkle süslenmiş eski koyu renkli deri giysiler giymişti, elleri hala geniş ve çekiçten nasırlıydı.

"Aaron'un saçları uzamış ve kısa bir sakal bırakmıştı, keskin bir şekilde traşlanmıştı. Hâlâ lord kıyafetleri giyiyordu: ailesinin zümrüt yeşili renginde ince bir frak ve gri tilki kürkü. Kumaş eski ve birkaç düğmesi eksik olsa da, hâlâ en asil duruşunu sergiliyordu. Yüzü, Kırmızı Hayalet'in pençelerinden kalan yara izleriyle dolu olsa da, bu kale Coste'deki atalarının kalesi kadar güzel olmasa da, kardeşim her zamanki gibi gururla duruyordu.

"Bu hikaye bana da en az sana kadar garip geliyor," dedim onlara, bir yudum daha votka içerek. "Ve ben bunu yaşıyorum. Ama hayatım ve *adım* üzerine yemin ederim ki, bunu kendi gözlerimle gördüm. Dior'un kanı vampirleri alev sütunlarına dönüştürüyor. Ölümün eşiğinden adamları geri getiriyor. Ve Ebedi Kral da buna inanıyor. O kadar ki, oğlunu peşimize taktı."

"Vellene Canavarı," diye mırıldandı Aaron. "Laure'nin küçük kardeşi."

"Şimdiye kadar Volta'yı geçmiş olmalı." Duvardaki haritaya başımı salladım. "Bizi burada bulup bulmayacağını bilmiyorum, ama şimdiye kadar lanet bir köpek gibi peşimizdeydi."

"Kanımda bir şey var," dedi Dior sessizce. "Onları çekiyor, gümüşe gelen dilenciler gibi. Lashaame ve Dhahaeth yakınlarında oldu. Sonra Winfael'de ve Ossway boyunca. Nerede olursak olalım, soğukkanlılar bizi buluyor."

Aaron, demir kadehinden bir yudum alırken, bir kaşını kaldırarak haritaya baktı. Baptiste derin bir nefes aldı ve nazik gözlerini Dior'a dikti. "Canavar sizden ne istiyor, mademoiselle? Fabién Voss neden sizi bu kadar önemsiyor?"

"Bilmiyorum." Yutkundu, yaralı ellerine baktı. "Danton siyah bir taçtan bahsetti. Sonsuz Kral'ın bile benim önünde saygı duruşunda bulunacağını söyledi."

"Ölülerin dillerinden yalanlar bal gibi damlar. Sana söylediklerine hiç güvenemeyiz." Aaron gözlerime baktı, ateşin ışığı gözlerinde yansıyordu. "Seni avlayan maskeli kadın ne olacak? Liathe mi demiştin? Bu ismi daha önce duymadım."

"Ben de. Ama o çok güçlü ve daha önce hiç görmediğim kan yeteneklerine sahip." Başımı salladım. "Onun oyununu bilmiyorum. Ama o ve Danton

aralarında bir anlaşmazlık var gibi. İkisi de Dior'un hayatta kalmasını istiyor ve *ikisine de* güvenilmez. Canavarı tuzağa düşürüp mezarına koymalıyız, sonra da daha fazla düşman gelmeden Dior'u San Michon'a götürmeliyiz."

"Ordo Argent'e güvenmene şaşırdım kardeşim," dedi Aaron, beni dikkatle izleyerek. "Sana ve Astrid'e yaptıklarından sonra."

"Aslanın nasıl kardeşim?" diye sordu Baptiste, bana gülümsedi. "Ve yavrunun? Şimdiye kadar uslu bir hanımefendi olmuştur."

"Neredeyse." Gülümsedim, ince bir gülümsemeyle. "On bir yaşında."

“Onu gördüğünde Baptiste amcanın öpücüğünü ilet, tamam mı?”

“‘Tarikat Gabriel’e adil davranmadı, biliyorum,’ diye araya girdi Dior. ‘Ama Rahibe Chloe, ölümün cevabının o duvarların içinde olduğuna inanıyordu. O inanç uğruna *öldü*, ve yalnız değildi. Rafa, Bellamy, Saoirse, Phoebe... Hepsine bunu başarmak için borçluyum.’

“‘Zavallı Rahibe Chloe,’ diye mırıldandı Baptiste, bardağına bakarak.

Aaron başını salladı ve tekerlek işareti yaptı. ‘Onu hep sevmiştim
Onu çok severdim."

Dior dudaklarını ısırarak eski arkadaşlarıma baktı. "Dinleyin, Gabriel'in beni böyle bir yere getireceğini bilmiyordum. Gidecek başka yerimiz yoktu. Ama yine de, tüm bu yükü omuzlarınıza yüklediğim için size tüm özürlerimi sunuyorum. Özür dilerim..."

"Özür dileme, M^{lle}Lachance," diye cevapladı Aaron. "Gabriel de León'a hayatımı emanet ederim. Eğer senin için savaşmaya değer olduğunu söylüyorsa, o zaman savaşacağız, ve tüm cennetin yardımıyla."

"Başka kimsenin benim için ölmesini istemiyorum..."

"İyi ki planımız yok." Aveléne Lordu kollarını sıvadı ve orada gümüş rengi dövmeyi gördüm. Gençliği, inancı ve ateşinin hikâyesi hâlâ derisine kazınmıştı. "Fazla bir şey gibi görünmüyor, biliyorum, ama Vellene Canavarı birkaç çürümüş köpekle bu kaleyi ele geçirebileceğini sanıyorsa, kesin ve kesin olarak hesaplaşacağız."

“‘Tanrı bizim yanımızda, mademoiselle.’ Baptiste gülümsedi ve Dior’un elini sıktı. ‘Ayrıca benim birkaç yeniliklerim de var. İsterseniz ayinden önce gösteririm?’

"Ayin mi?" Kaşlarımı çatarak bir fincan daha doldurdum.

“‘Prièdi, kardeşim.’ Aaron düşünceli bir şekilde düzgün sakalını kaşıdı ve Baptiste'e baktı. ‘Ve ondan sonra bir ziyafet olacak sanırım. Ne dersin, canım?’

“Baptiste masaya yumruğunu vurdu, kadehler zıpladı. ‘Harika bir fikir!’

“Dior kaşlarını çattı. ‘Size zahmet vermek istemem…’ “‘Saçmalama!’ diye bağırdı siyah parmaklı adam. ‘Çok uzun zamandır şarkı söyleyip gülmek için bir bahane bulamadık. Ve bu kadar karanlık gecelerde, bir daha ne zaman böyle bir fırsat bulabiliriz ki? Bir ziyafet, Mlle Lachance! Israr ediyoruz! Eski dostları kucaklamak ve yenilerini karşılamak için."

“‘Bizim imparatorun kilerimiz olmayabilir.’ Aaron bana gülümsedi. ‘Ama bahse girerim bizim yemeğimiz bu piç kurusunun yemeklerinden çok daha iyidir." "Hey, dur bakalım," diye homurdandım. "O kadar da kötü değilim."

"En azından çaba *gösteriyor*," diye iç geçirdi Dior. "Ama mantarlı yahnisinin tadı pek iyi değil."

"Eğer onu kötü buluyorsan, onun yol ekmeğini denemelisin," Aaron güldü. "Yaşlı Usta Greyhand, Pontifex'e mektup yazıp onu Tanrı'ya karşı suç ilan ettirmek üzereydi."

“Siktirin gidin,” diye güldüm. “Hepiniz. Hain köpekler.”

“Baptiste sırıttı ve sırtıma vurdu, ben de dayanamayıp ayağa kalkıp onu bir kez daha kucakladım. Bu adamları, bu kardeşliği ne kadar özlediğimi bilmiyordum, sırf ben istedim diye her şeylerini tehlikeye attıklarını düşünmek... O anda neredeyse yine ağlayacaktım, Tanrı yardımcım olsun.

Baptiste söz verdiği gibi bizi şatoda gezdirdi ve onunla Aaron'un boş durmadıklarını görebiliyordum. Astrid ve ben ilk geldiğimizde Aveléne çok etkileyiciydi, ama geçen on yıl içinde Aaron ve Baptiste bu eski harabeyi bir kaleye dönüştürmüşlerdi. Dağın etrafındaki surların ötesinde, kale kapılarına giden tek bir dolambaçlı yol vardı. Zor durumda kalırlarsa, aşağıdaki kasaba halkı kaleye çekilebilirdi. Baptiste'in büyük planı buydu.

"Mühendislik çalışmaları surların her yerinde devam ediyor," dedi gururla, bir eliyle Aaron'un elini tutarak surların üzerinde yürürken. "Ateş püskürtücüler ve mancınıklar, kömürle dolu variller. Eski ahırların olduğu yerde kimyasal bir tesis var, çıra gibi yanacak kadar saf odun alkolü üretiyorlar

odun gibi yanacak kadar saf odun alkolü üretiyoruz." Bana bir bakış attı. "Bunu içmeni tavsiye etmem, dostum."

"Yeni mataramdan bir yudum alırken yüzümü buruşturdum. "Bu votkadan daha kötü olamaz."

"Gabe, kör olursun. Ve deli." "Dediğim

gibi..."

"Yüz cesur savaşçımız var," diye devam etti Aaron, bizi kalabalık avludan geçirirken, askerlerin ve çeliklerin şarkısı eşliğinde. "İyi eğitilmiş, iyi silahlanmış. Tarlalarda keşifçilerimiz var, bu sayede düşman ordusu gelmeden çok önce fark ederiz. Gözlerimizle görür, dişlerimizle ısırırız."

"Eğer fazladan varsa, birkaç şişe alabilir miyim?" dedim yumuşak bir sesle.

"'Merak etme. Bol miktarda var.' Aaron başını sallayarak koluma dokundu. 'En kalitelisi değil, ama buraya sık sık sefil tipler uğrar ve ben hala Av'ı seviyorum.'

"Oh, Ana Kız, ne kadar *güzeller*!"

"Dior avludan koşarak geniş, üstü kapalı bir ağıla gitti. İçinde iki düzineden fazla köpek vardı — kalın kürklü, gri ve benekli, parlak mavi gözlü, sağlam ve dayanıklı Nordlund av köpekleri. Dior ağıla diz çöktü ve büyük köpekler ellerini kokladı, yüzünü yaladı, o da sevinçle gülümsedi. 'Hiç bu kadar çok ve bu kadar büyük görmemiştim!'

"Onları bir süredir yetiştiriyoruz," dedi Baptiste gülümseyerek. "Nehir donduğunda kızak yapmak için kullanıyoruz. Beaufort'a ticaret yapıyoruz, bu sayede kışın kar yağdığında dışarıdan kopmuş kalmıyoruz."

"San Michon'a gitmek için kullanabilir misiniz?" diye sordu kız.

Aaron ve Baptiste birbirlerine baktılar ve siyah parmaklı adam çenesini ovuşturdu. "Oraya pek gitme fırsatımız olmuyor, chérie. Manastır hâlâ ayakta. Ebedi Kral bir kez bakıp kuşatmaya değmeyeceğine karar verdi. Fabién'in gözü hep doğuda ve Augustin'de. Gümüş azizler kuzey kanadımızı koruyorlar, bunun için şükrediyoruz. Ama Aaron ve ben, hoş karşılanmadığımız bir masada yemek yemek istemiyoruz."

"Başımı salladım, bunca yıl sonra hala onlara kızgındım. Aaron, Tarikatın gördüğü en iyi acemilerden biriydi. Baptiste ise en büyük demircileriydi. Bu ikisinin burada inşa ettiklerine, etrafımızı saran karanlığa baktım ve San Michon'un bu adamlara sırtını dönmüş olmasına hayret ettim. Hem de aşk yüzünden.

Aaron'un kolu Baptiste'in belinde, siyah parmaklı adam gururla bana demirhanesini ve yanındaki küçük cam atölyesini gösterirken, biz de dolambaçlı yollarda ilerledik. Uzun bir depoya vardık. Depo, kurutulmuş gıda maddeleri, damıtımhanelerinden çıkan büyük votka ve odun alkolü fıçılarla ve üzerinde siyah haçlar bulunan daha küçük fıçılarla doluydu. Dior nihayet köpeklerle uğraşmayı bitirip yanıma döndü. Depoya bakarak burnunu kırıştırdı.

"Bu koku da ne?"

"Sarı su ve gece toprağı." Aaron köpek kulübesinin karşısındaki ahşap barakayı işaret etti. "Onu da yetiştiriyoruz."

Kız Aaron'a sanki aydelmiş gibi baktı. "Sıç ve bok mu yetiştiriyorsunuz?"

"Salpêtre için," diye anladım.

“Aaron başını salladı ve parmaklarını küçük fıçıların üstüne vurarak ritim tuttu. ‘Yaşlı Seraph Talon’un kimya dersleri boşa gitmedi kardeşim. Beaufort yakınlarındaki madenlerden kükürt alıyoruz. Ve bol miktarda odun kömürü.’

"Dior sadece şaşkın görünüyordu, ama ben kendimi sırıtarken buldum. Daha küçük varillere daha yakından baktığımda, üzerlerinde haç işareti değil, Ölüm Meleği Mahné'nin ikiz tırpanları olduğunu fark ettim. 'Sizi küstah piçler, kendi kara ignis'inizi yapıyorsunuz.

"Yıllardır." Aaron eliyle şatoyu işaret etti: silahlı askerler, mühendislik çalışmaları, havlayan köpekler, kalın taşlar. "Dediğim gibi, Prensimiz burayı karıştırmaya kalkarsa başına felaket gelir."

“Kasabaya bakındım, dumanı soludum, kahkahaları ve koşuşturmayı, metalin metale çarpmasıyla oluşan ilahiyi dinledim ve kendime küçük bir gülümseme izin verdim. Aveléne'ye kadar olan yolculuk kanlı bir yolculuktu, bu kesin ve gerçekti. Ve Mère'den San Michon'a kadar olan yol da hala zorluydu. Ama bir tür sığınak bulmuş gibiydik. Sonunda buraya geldik, artık güvende olabilirdik.”

Son Gümüş Aziz geriye yaslandı ve şarap şişesinden uzun bir yudum aldı.

Tarihçi kitabına yazmaya devam etti.

"Daha iyi bilmen gerekirdi lan!" diye mırıldandı Jean-François.

Gabriel içini çekti. "Daha iyi bilmeliydim."

XV
GÜNEŞ IŞIĞI VE YAĞMUR

“Mont'taki tüm sallanan sandalyeler ve eğri masalar şölen için salona taşınmıştı. Parça parça mutfak eşyaları yamalı masa örtüleri üzerine dizilmişti. Çatlak tabaklar ve birbirine uymayan bardaklar. Duvarlardaki zavallı muhafızlar dışında, Aveléne'nin çoğu o gece dışarı çıkmıştı.

“Salonda aileler, küçük çocuklar, hatta birkaç yeni doğmuş bebek bile görebiliyordum ve yine, bu kapıya kötülük getirdiğim düşüncesi beni sardı. Ama yemek başladığında, suçluluk duygusunu bir an için unutup kendimi rahat bırakabildim. Baptiste'in dediği gibi, o geceler kutlama için pek bir neden yoktu ve insanlar bunun nedenini bilmeseler de yine de geldiler, tavşan yahnisi, mantar dağları ve sıcak patates ekmeği ile ziyafet çektiler. Sırrı bilmiyordum, ama kalenin mutfağında çalışan kişi bir büyücü olmalıydı — hatta ikinci porsiyon patates için geri bile gittim.

“Üçlü bir minstrel grubu neşeli şarkılar söylemeye başladı ve dans için yer açıldı. Dior sağ tarafımda oturuyordu, tabağı boştu, karnı doluydu. Zavallı bir adam, ona aldığım kıyafetlerin üzerindeki kan lekelerini temizlemeye çalışıyordu ve Dior'a giymesi için bir elbise teklif edilmişti. Ama o bunun yerine Aaron'dan eski bir frak ceket ödünç almıştı. Bu tek başına, tüm sıcaklık ve neşeye rağmen hala rahatsız olduğunu gösteriyordu. Dior o ceketi zırh gibi giymişti, saçları yüzüne dökülmüştü. Ayrıca Baptiste'in ev yapımı votkasından üçüncü kadehini içiyordu.

"O şeye dikkat et," diye uyardım. "Aşık bir katır gibi vurur."

"Müleri severim," dedi kız alaycı bir gülümsemeyle.

"İyi, sabaha başın ağrırsa bana sorma." "Tamam, ihtiyar," diye şarkı söyleyerek bana orta parmağını gösterdi.

"Sana söylüyorum, ben sadece otuz iki yaşındayım."

"O sakalla beni kandırabilirdin, büyükbaba."

“Kaşlarımı çatarak sakallarımı çekiştirdim. “Sana söyledim, jiletim kayboldu.”

"Başka bir tane bul, haydut köpeğine benziyorsun." Kupasını kaldırıp sırıttı. "Karın böyle bir canavarla evinde kalmana izin verir mi?"

“Hayır, Astrid nefret ederdi,” diye gülümsedim. “Bıyığıma sapkınlık derdi.”

“Dior burnunu kıvırdı. ‘Bıyığın mı vardı?’ “‘O *öyle*

dedikten sonra yok oldu.’

“Dior, kendime bir bardak daha doldururken güldü.

““Bu karımın birçok yeteneğinden biriydi. Her zaman istediğini elde etmek için doğru şeyi söylemeyi bilirdi. O kadın beni parmağında oynatırdı ve Patience de bunu öğrendiğinde durum daha da kötüleşti. O da annesine çekmiş, kesin ve kesin. O gözlere bir bakışım, bahar karları gibi eriyip giderdim.”

“Kafamı sallayarak kendi kendime güldüm. Ama bir bardak daha içtiğimde, Dior'un dudaklarını emdiğini ve bana iki kez garip bir şekilde baktığını gördüm.

“‘… Ne?’

"Bu dansa eşlik edebilir miyim, mademoiselle?"

Baptiste önümüzde derin bir reverans yaparken ikimiz de bakışmalarımızı sonlandırdık. Dior demirciye gözlerini kırpıştırarak yüzündeki morlukları ovuşturdu. '... Ben mi?

"Rahatsız olmazsanız?" Demirci, Mère'yi eritecek bir gülümsemeyle kıza baktı. "Kalbim başka birine ait, Mademoiselle Lachance. Ama o kıskanç biri değildir. Ve bu kadar güzel bir çiçek köşede solmaya bırakılmamalı."

Baptiste'in koyu renkli gözleri neşeli bir yaramazlıkla parladı ve elini uzattı.

. Etrafımızdaki müzik tonunu değiştirirken, minstreller hızlarını artırdı ve kalabalık alkışladı. Ama Dior bana baktı ve başını salladı. "Belki sonra."

"Emin misin?" diye sordu iri adam, gülümsemesi kaybolmuş bir şaşkınlıkla.

"Evet," diye başını salladı. "Teşekkürler, Baptiste. Sonra, söz veriyorum."

"Nasıl isterseniz, mademoiselle. Ama sözünüze güveniyorum." Kara parmaklı adam bir kez daha reverans yaptı ve geri çekildi. Başka bir kızın elini tuttuğunu gördüm, Aaron'a el sallayarak onu dans pistine çıkardı. Dansçılar pistte sallanıp dans ediyordu, tüm salon ritimle alkışlıyordu.

“Dans etmeyi sevmiyor musun?” diye sordum Dior'a.

“‘Bilmiyorum,’ diye itiraf etti. ‘Lashaame’nin çukurlarında pek gala olmaz.

"O zaman sana öğretirim," dedim, elimi uzattım. "İyi bir alıştırma olur."

"Ne için pratik?"

"Temelinde dans ve kılıç kullanmak aynı şeydir."

“Dior yavaşça anladıkça gözlerini kırptı. Kalçamdaki Ashdrinker'a baktı ve sevinçle bağırarak yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

“‘Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León.’

"Ben bir piçim, işte bu benim. Ben tam senin türünden bir piçim."

“Birlikte dans pistine çıktık, ilk adımlarımızı atarken odanın içinde dönüp duruyorduk. Üç kadeh içmesine rağmen, Dior doğuştan gelen ritmiyle dans ediyordu ve bir gün çok iyi bir dansçı olabileceğini hissettim. Tabii ki birkaç kez ayağıma bastı, ama kahkahası etrafımızdaki müziğin sesinden daha yüksekti ve onun mutlu olduğunu görmek beni de mutlu etti. O geceki kadar çok güldüğümü hatırlamıyordum ve bir süre için bu yeterliydi. Ama tüm bu süre boyunca içimde bir şey büyüyordu

— her geçen tepsiden aldığım her bardakla, onu bastırmak için yuttuğum her yudumla derinleşen gölgeli bir melankoli.

“Ve öyle oldu, Baptiste geri dönüp Dior'a tekrar dans etmesini istediğinde, minnetle kaçtım. O zamana kadar çok içmiştim ve birkaç tane daha içersem sendeleyeceğimi biliyordum. Etrafımdaki gülümseyen yüzler artık ölüm maskeleri gibi görünüyordu, müzik bir ağıt gibiydi ve minstrel'ler neşeli bir dansa başladığında ve tüm kalabalık ritimle ayaklarını yere vurmaya başladığında, dünyada olmak istediğim en son yerin burası olduğunu anladım. Dior, Baptiste ile kol kola dönerek, kalabalığın içinde sendeleyerek

kalabalığın içinde sendeleyerek dans ederken, ben bir masadan bir şişe kapıp büyük ahşap kapılardan dışarı, yalnız ve soğuk havaya çıktım.

“Rüzgar, omuzlarımı ısınmak için kamburlaştırarak parke taşlı yolda yürürken gözlerimi yaşartıyordu. Nereye gittiğimi biliyordum, düşünmeden yürüyor, önümde mıknatıs gibi yükselen şişeden bir yudum daha içiyordum. Vitray pencerelerden mum ışığı görünüyor, adak tütsüsünün kokusu burnuma geliyor, uzun süre önce söylenen ayin dualarının yankıları kulaklarımda çınlıyordu.

“Aveléne Şapeli.

“Küçük bir yerdi, San Michon Katedrali kadar görkemli değildi. Yine de, kısa bir süre önce bir saray gibi görünüyordu. O kış gecesinin derinliğinde içeri adımımı attığımda, kendimi yıllar öncesinde olduğum gibi gördüm. Aaron yanımda, şafak kapısından geçerek, mihraba ve orada bekleyen meleğe doğru yürüyorduk. O, en loş gün ışığının altında durmuş, ellerini karnının üzerine koymuştu ve klişe gibi gelebilir ama ışıkla *parlıyordu*. Tarikat bizi kemik ve saman gibi kovmuştu ve utanmam gerekirdi. Ama o gün Astrid'in yanına yürüyerek, ona sonsuza kadar birlikte olacağıma söz verirken, tek bildiğim aşk idi. En saf aşk.

"On yıldan fazla bir süre sonra, o boş kilisede duruyordum ve her şey soğuk ve sessizdi. Altarın üzerinde hala bir akçaağaç tekerleği asılıydı, üzerine Kurtarıcı'nın oyması işlenmişti ve arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldığında rüzgarda hafifçe dönüyordu. Şişeden bir yudum daha aldım, ayaklarım titriyordu. Ertesi gün pişman olacağımı biliyordum.

"Fairdawning, Aaron," diye seslendim. "Günaydın, kardeşim," diye cevapladı.

Baptiste'in kendi elleriyle yaptığı nişan yüzüklerini taşıyan Aaron'un, o en mutlu günlerde olduğu gibi şimdi de yanımda durduğunu hissedebiliyordum. Aaron'a şişeyi uzattım, o da aldı ve şişenin ağzından içti. Yan yana durduk ve başımızın üzerinde dönen çarkı izledik, ben yavaşça başımı salladım.

"Bu sana hiç tuhaf gelmedi mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Tekerlek." Onu işaret ederek başımı salladım. "Neden Tek İnanç'ın sembolü olarak *onu* seçtiler?"

"Kurtarıcının fedakarlığının sembolüdür. Bu dünyadaki kilisesinin ve bizim kurtuluşumuzun temelini atan fedakarlık. *Bu kanla, sonsuz yaşama kavuşacaklar*."

“Ama bu sana biraz morbid gelmiyor mu? Bence onun *yaşadığı* günleri kutlayan bir şey bulmalıydılar. *Söylediği* sözleri. Bunun yerine, onu öldüren şeyin sembolü onun kilisesinin sembolü oldu.” Başımı salladım. “Bana hep garip gelmiştir.”

Aaron şişeyi bana geri verdi. "İyi misin, Gabe?"

“Ona baktım. Arkadaşım. Kardeşim. Coste'nin harabelerini hiç ziyaret etmemiştim, ama Voss'un Gözyaşı Körfezi'ni geçtikten sonra şehre yaptıklarının hikayelerini duymuştum. Aaron'un orada olmayı dilediğini hep merak etmiştim. Forever King'in ilerleyişi öncesinde ailesiyle birlikte harabeye dönüşmeyi. Ve iç çekerek, Kurtarıcı'ya tekrar baktım.

"Bu piçe nasıl hala dua edebiliyorsun, Aaron?" "O benim Tanrım. Sahip olduğum her şey ona borçluyum."

"Hepsi bu mu?" diye alay ettim. "Senden *her şeyini* aldılar. Hayatını adadığın tarikattan attılar. Bu imparatorluğu ve kilisesini savundun, ama ikisinin adamları da sevdiğin kişi yüzünden sırtını yüzüp derini yüzecekti. Tozlu bir kitapta yazan birkaç kelime yüzünden. Sen, Tanrı'nın yarattığın halinle varsın, ama onlar bunun için sana sırtlarını döndüler. Bundan sonra ona nasıl dua edebilirsin?"

"Senin dediğin gibi kardeşim. Baptiste'e ve bana bunu yapanlar *insanlardı*. Tanrı değil."

“‘Ama o buna izin verdi. *Yeryüzündeki ve gökteki her şey benim eserimdir*. *Ve benim eserimin her şeyi benim planıma uygundur*.’

“Aaron, başımızın üzerindeki Kurtarıcı'ya bakarak başını salladı.

“‘Yanlış bakıyorsun, Gabe,’ diye iç geçirdi. ‘Tanrı fırtınayı göndermiş olabilir, ama bana kıyıya yüzmem için kollar verdi. Kışın kar yağdırabilir, ama bize ateşi yakmamız için eller verdi. Etrafındaki acıyı görüyorsun, ama yanındaki sevinci görmüyorsun ve en kötüsü için onu lanetliyorsun, en iyisi için şükretmiyorsun. Ne

Ondan ne istiyorsun?' Aaron bana baktı, gözlerimi aradı. 'Baptiste ve ben Tarikattan atılmasaydık, yıllar önce sen ve Astrid kapımızı yumruklarken burada olmazdık. Ve sen o kadına aşkını yemin ederken yanında durmazdım, o kız bebeği kollarında tutarken ağladığını görme şansım olmazdı. San Michon'da kalsaydık, bugün sen ve Dior karların içinde sendeleyerek geldiğinizde size cevap veremezdik. Ve eğer bu kız tüm bu acıları sona erdirecekse, *benim* acılarım buna değmez mi?" "Bana Dior'u oraya götürmenin başka yolu yoktu mu diyorsun? 'gerekli miydi?'

"Onunla barıştım diyorum sana. Yağmurda ıslanmadan güneşin değerini anlayamazsın. Her şeyin bir sebebi vardır, Gabe."

"'Saçmalık!' diye bağırdım, öfkem artıyordu. 'Bunun bir nedeni yok, bu *intikam,* Aaron! Seni başarısızlığa mahkum ediyor ve onun lanet kurallarını çiğnersen seni cezalandırıyor. Seni bir şeye özendikten sonra, onu aldığında hepsini elinden alıyor. Ne tür bir manyak böyle bir şey yapar?'

"'Günahın bedeli budur, Gabe.'

"'Günahsa, bundan nasıl iyilik çıkabilir? Ve kim o iyiliği bir an için çiçek açtırıp sonra topraktan söküp atar? Bir sadist! Kendi kılıcını suçlayan bir demirci! Seni cezalandırmak için sevdiklerini cezalandıran ne tür bir piç kurusu?'

"Şişeyi fırlattım, cam Redeemer'ın tekerleğine parçalandı. Desteklerden biri gevşedi ve tekerlek düştü, öfkeyle tükürdüğümde yana doğru eğildi.

"'Benim lanet olası kardeşim olmaz!'

"Aaron bana dikkatle baktı, yakışıklı alnında bir kaş çatma vardı. 'Şimdi Baptiste ve benden mi bahsediyoruz? Yoksa *senden* mi?'

"Cevap vermedim, üzerimizde dönen o kutsal aptala bakakaldım.

"'… Astrid ve Patience nerede, Gabriel?'

"'Beni bekliyorlar.

"'Evde mi?

"Başka nerede olabilirler ki?"

"'Evdeler ise, sen neden buradasın?'

“‘Öldürülmesi gereken bir kral tanıyorum.’ “‘… Voss mu?’

"Voss," diye tısladım, adı dilimde zehir gibi. "Dior San Michon'a varır varmaz doğuya gidip o orospu çocuğunun kafasını alacağım. Bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitireceğim."

Aaron, benimle tekerlek arasına girerek gözlerime bakmamı sağladı. "Gabe, Fabién Voss on bin kişilik bir lejyonun başında. İmparatorluğun en büyük orduları ve generalleri onun önünde geri çekildi ya da öldü. Kadın doğmuş hiçbir erkek Ebedi Kral'ı öldüremez. Bunu biliyorsun. Bu delilik. Denemek bile *intihar*."

"Ve yine de, işte buradayım."

“‘… İstediğin bu mu? Ölmek mi? Ailen ne olacak?’ Kolumu tuttu, sıkıca kavradı. ‘Gabriel, bana bak. Onlar nerede? Neden onları terk ettin?’

“Bırak şunu, kardeşim,” diye homurdandım. “Gabe—”

"*Bırak onu!*" diye bağırdım ve elini iterek uzaklaştırdım. Ceketini yakalayıp onu sunaklara doğru ittim, yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. "Sonun gelene kadar bu çürümüş salonlarda saklanmak istiyorsan, öyle yap! Umursamayan bir Tanrı'ya dua ederek hayatını boşa harcamak istiyorsan, istediğin gibi yap! Ama ben uyumaktan korkarak karanlıkta saklanmayacağım, bu gibi bir dünyanın efendisi olduğunu söyleyen bir piçin övgüsünü söylemeyeceğim! Fabién Voss benim elimle *ölecek!* Benim kanımla, ruhumla, senin lanet olası Tanrınla değil, yemin ederim!"

*"*Seni seviyorum, Gabriel," dedi Aaron alçak sesle, ölümcül bir şekilde. "Ama *ellerini benden çek.*"

"O avcı parıltısı, Ilon'un damarlarında dolaşan eski yeteneği. Tamamen soluk kan. Ve kendimden, olduğum ve dönüştüğüm her şeyden utanarak onu bıraktım. Ona bakmaya dayanamadım, fısıldarken ellerime baktım.

"Beni affet."

"Kardeşim, affedecek bir şey yok," dedi, elini omzuma koyarak. "İncinmiş olduğun için böyle konuştuğunu biliyorum ve bunun nedenini bilmek istemiyorum. Sana neye inanacağını da söylemeyeceğim. Her insanın kalbi kendine aittir ve sonunda,

o doldurabilir. Ama sana şunu söyleyeceğim, ve daha önce beni hiç dinlememiş olsan bile, bana olan sevgin için, lütfen şimdi dinle. Çünkü sende bir gölge görüyorum, kardeşim. Ve *korkuyorum*."

"Elimi tuttu, gözlerime bakarak sıkıca sıktı.

“Neye inandığın önemli değil. Ama bir şeye inanmalısın. *bir şeye inanmalısın*."

“Onun bakışlarıyla karşılaştım, gerçeği dişlerimin arasında saklıyordum. “Bunu söylemek, onu gerçek yapacaktı.

“Söylemek, onu yeniden yaşamak anlamına gelirdi. “‘En Kötü Gün,’ diye fısıldadım.

“Havayı keskin ve tiz bir ses yırttı, metalin metale çarpması gibi. Aramızdaki büyü bozuldu, Aaron'un göz bebekleri şarkı hızlandıkça büyüdü. Kulaklarımda çınlayan sesin ve kardeşimin sözlerinin yankısı arasında, sonunda duyduğum şeyin ne olduğunu anladım.

Aaron bana baktı, çenesi sıkıydı. "Alarm zilleri."

"Eğri tekerleğine asılı Kurtarıcı'ya baktım, sonra da dışarıda bizi bekleyen geceye. Keskin dişleriyle tıslıyordu.

"Danton."

XVI
LEŞ EFENDİSİ

“Aaron ve ben şapelden koşarak çıktığımızda BÜYÜK SALON boşalıyordu. Neşeli insanlar, ozanlar, gençler ve yaşlılar, hepsi meşalelerin aydınlattığı karanlıkta şato kapılarına doğru ilerliyordu. Kalabalığın içinde Baptiste'i gördüm ve Aaron'la birlikte onun yanına doğru itişip kakışarak ilerledik. Erkekler ve kadınlar silahlarını topluyordu, dış duvarlarda çanlar hala çalıyordu, büyük bir kalabalık şimdi dağın eteklerine doğru kıvrımlı yolda ilerliyordu. Onların arasında Dior'u aradım, hatta adını bile seslendim, ama onu hiçbir yerde göremedim.

“Aveléne'nin dış surlarına ulaştık ve Aaron'u takip ederek surların üzerine çıktım. O ve Baptiste geldiğinde çanlar çalmayı kesti. Nöbetçiler ikiliye hızlıca selam verip, 'Capitaine' diye başlarını salladılar. Aaron'a olan sadakatlerinin şiddetli ve samimi olduğunu, onu kim severse sevsin, onu tek bir adam olarak sevdiklerini görebiliyordum. Ama aralarında bir parça korku da hissedebiliyordum. Aveléne'nin surlarının kenarındaki meşale ışığının ucuna kadar acı ve kasvetli karların arasından gözlerimi kısarak baktım ve onları suçlayacak hiçbir şey bulamadım.

"Vellene Canavarı yolun ortasında duruyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti, düellocu pelerini rüzgarda dalgalanıyor, ona dokundukça rüzgarın uğultusu daha da yükseliyordu. Gözleri geceden daha karanlıktı, teni o kadar solgundu ki inci gibi parlıyordu. Ona bakan herkes, prens, fakir ya da şair, onun ne olduğunu anlardı: yüzyılların ağırlığıyla yüklü, tehdit ve kötülükle taçlandırılmış bir leş efendisi. Onu görenlerin en cesurları bile umutsuzluğa kapılırdı.

Danton öne çıktı, çakmaktaşı gibi siyah bakışları duvarları taradı. Erkekler ona baktıkça korkuya kapıldı, kadınlar titredi, soğukluğu zihinlerinde bir bıçak gibi saplanmıştı. Gözleri bana takıldı ve soğuk, solgun ve keskin bir gülümseme, yakut dudaklarını kıvrılttı.

"Bu... kulübenin efendisi nerede?" diye sordu. "Onunla görüşmek istiyorum."

"Aaron öne çıktı, altın sarısı saçları rüzgarda dalgalanıyordu. 'Benim.'

“Danton'un bakışları arkadaşımın üzerine düştü ve Aaron'un dişlerini sıkarak köpek dişlerini gösterdiğini gördüm. Aralarında havanın çatırdandığını hissettim; eski kan ile soluk kanın iradelerinin savaşı. Ve sonunda, Danton'un gülümsemesinin ekşidiğini gördüm.

“‘Sen kimsin, ölümlü?’

Aaron eldivenini çıkardı, avucunda yanan soluk ve şiddetli bir ışıkla parlayan yedi yıldızı kaldırdı. "Bir ölümlü, evet," diye cevapladı. "Ama ölümlü birinin oğlu değil. Benim adım Aaron de Coste, Coste Hanesi ve Kan Ilon'un oğluyum ve zihnim senin yağmalanacak malın değil. Çocukluğumdan beri senin gibileri öldürüyorum ve artık çocuk değilim. Şimdi söyleyeceklerini söyle ve bitir, vampir. Akşam yemeğim soğuyor."

"De Coste mi?" Danton hafifçe eğildi. "Memnun oldum, monsieur. Bu günlerde bu kadar batıda soylu birini görmek nadirdir. Evinizin, ailenizin ve tüm mirasınızın yok oluşu için başsağlığı dilerim."

"Bu benim ailem," dedi Aaron, surlardaki insanlara el sallayarak. "Ve benim evim. Kapısına boş ellerle ve yalancı dilinle geldin. Ne istiyorsun, Voss?"

“Dior Lachance.”

"O zaman uzun bir yol kat ettiniz ve daha da uzun süre bekleyeceksiniz." Aaron bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Bu duvarların içindeki herkes gibi, o kız da benim korumam altında."

"Kız mı?" Aniden her şey anlaşıldı ve Danton bana bakarken gözlerinde karanlık bir zevk parladı. "Oh, de León, sen birini kaybetmeye mahkum değilsin..."

"Ona konuşma," diye tükürdü Aaron. "Benimle konuş. Tabii bu dilencilik gösterisini *konuşmak* olarak kabul ediyorsan."

“‘Bana dilenci mi diyorsun?’

"Dilenci mi? Aaron başını salladı. "Hayır. Sana bit diyorum. *Solucan*. *Sülük*. Parazit, şişmanlamış ve aptalca duvarlarımın önünde tek başına durup benden bir şey dilenebilecek kadar. İkizlerin öldüğü gün oradaydım

kız kardeşin öldüğü gün oradaydım, Voss. Çığlıklarının müziğini duydum. Ve şimdi bir isteğim var, seni de o kadar tatlı şarkı söyleyebilir miyim diye görmek istiyorum."

Aaron kılıcını çekti — San Michon'da çıraklık yaptığı günlerde taşıdığı aynı güzel gümüş çelik kılıç, kabzasında Melek Mahné, kılıcın üzerinde kutsal yazılar vardı. Yanında Baptiste gümüş çelik savaş çekicini kaldırdı ve etrafındaki Aveléne'nin erkek ve kadınları kılıçlarını çekti, okları meşalelere taktı, tekerlekli tüfekleri kaldırdı.

"Defol git, pislik," diye homurdandı Aaron. "Yoksa köpeklerimi üstüne salarım." Danton, kasvetli ve boş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Köpeklerini çağır," dedi. "Senin cesetlerinle ziyafet çekecekler."

"Danton'un arkasındaki karanlık hareket etti ve midem bulandı. Onları, Canavar'ın arkasındaki kardan, onun izinde daha koyu gölgeler gibi birleşirken gördüm. Soğuk tenler ve daha da soğuk kalpler. Kemik kadar beyaz ve rüyasız bir uyku kadar güzel yüzler, bütün gece giydikleri giysilerle örtülüydüler. Gözleri keskin ve acımasızdı, korkuyu pelerin gibi giymişlerdi, dehşetleri duvarlara sis gibi yayılıyordu. Uzun boylu, ölü gözlü bir canavar. Buğday sarısı saçlı, kan kırmızısı gözlü ince bir kadın. Öldüğünde on yaşından büyük olmayan bir çocuk. Toplamda bir düzine kadar, şüphesiz Nordlund'un ötesinden Canavar tarafından çağrılmışlardı — çocuklar, torunlar, kuzenler. Hepsi Demir Kalplilerdi.

"Yüksek kanlılar," diye fısıldadı Baptiste.

"Arkalarına bir kalabalık geldi. Çürümüş ve gözleri çökmüş. Yüksek kanlıların iradesine köle olmuş sefil bir kalabalık. Gümüş günlerimden beri gördüğümden daha fazlası. Aralarında imparatorun renklerine bürünmüş askerler vardı — savaşlarda öldürülen kadro ve kohortların kalıntıları. Ama sıradan halk da vardı, erkekler, kadınlar, çocuklar ve yaşlılar, hepsi cennetin parlak kıyılarından bu cehenneme geri sürüklenmişlerdi.

"Yüzlerce, binlerce insan. "Böyle bir güç..." diye fısıldadı biri.

Danton, yağan karın içinde duruyordu, karanlık ihtişamı ortaya çıkmıştı. Boyu uzamış gibiydi; bir an önce meşale ışığının kenarında tek bir gölge olan adam, şimdi o ışığı tamamen yutmaya hazır bir karanlığın öncüsüydü. Bakışları duvarları dolaştı, yavaşça, delici bir şekilde, bir an önce

kükrerken aslan gibi duruyorlardı. Ama şimdi, o gözler üzerlerine düştüğünde, arkalarındaki karanlık zihin onların zihinlerini deldiğinde, her biri onun dehşetinden titredi.

"Sizi hepiniz görüyorum. Kalplerini biliyorum. Günahlarınızı biliyorum." Danton'un gözleri Aaron'a döndü, parıldayan ve sert bir bakışla. "Ama daha da önemlisi, gücünüzü biliyorum. Şu anda benden gizlenen duvarların ötesinde hiçbir hazırlık yok. Eğer bana karşı gelmek istersen, Aaron de Coste, düşeceksin. Atalarının şehri gibi. Bir zamanlar asil soyun gibi. Ve sevgili kız kardeşimin intikamını almak için, sana aynı acıyı tattıracağım. Sürünü tek tek öldüreceğim. Çocuklarını arkamda dişlerimle yem ederken izleteceğim. Oğullarını hadım edeceğim, anne babalarını domuz gibi keseceğim, bebeklerinin kemiklerinden dağlar yapacağım. Ama kızları...

“Bir kez daha duvara baktı, soğuğunda titreyerek duran insanlara.

"Onları karın ve karanlığın içine salacağım. Tek tek. Ve onları bulduğumda, çektikleri her acı senin başına gelecek. Kızlarını *kan içinde* bırakacağım*,* Aveléne. Onlara Tanrı'nın ve meleklerin bile bakamayacağı bir ıstırap yaşatacağım. Ya da..."

Danton'un etrafındaki gölge azaldı, sinsi ve kırmızı gülümsemesi geri döndü.

“Ya da, istediğimi bana verebilirsin. Küçük bir kız çocuğu o kadar da küçük bir bedel değil, değil mi? O duvarların ardındaki her erkek, kadın ve çocuğun hayatı karşılığında, tek bir küçük hayat? Sonuçta, Dior Lachance senin için ne ki, Aveléne? Boynuna dolanan ve giderek sıkılaşan bir ilmekten başka?”

“Bir kargaşa, surlar boyunca fısıltılar duydum. Arkamıza, aşağıdaki kaldırım taşlarına baktığımda, Dior'un sokakta durduğunu gördüm. Şehrin halkı, solgun ve narin, aralarında tek başına duran ona bakıyordu. Ama o, gözlerini kapılara dikmiş, ötesinden gelen sesi dinliyordu.

"Seni hissediyorum!" Danton karanlıkta bağırdı. "Onların zihinlerinde seni hissediyorum, kızım! Senin cesaretinin bedelini onların hayatları mı ödeyecek? Kanları, Saoirse'nin, Bellamy'nin, Rafa'nın gibi ellerini lekeyecek mi? Seni yine de alacağım, kızım! Ben Ebedi Prens'im ve sonsuza kadar seni avlayacağım! Sevgili Gabriel'ine bunun ne anlama geldiğini sor!"

"Ashdrinker'ı kınından çekip rüzgara doğru kükredim.

“Cesaret hakkında gevezelik edip aynı anda çocukları tehdit edemezsin, *korkak*! Bu şehre bir adımını atarsan, sonsuzluğun ne kadar kısa olabileceğini sana öğretirim!”

Danton duvarları izleyerek üzüntüyle başını salladı. "Ah, de León. Oraya hiç girmeme gerek kalmayacak." Sesini yükselterek, çığlık çığlığa esen rüzgarı bastırmaya çalıştı.

"Bir gece sana hediye ediyorum, Aveléne! Danton Voss'un merhametsiz olduğu söylenmesin. Yarın cehennemin tüm öfkesiyle geri döneceğim! Eğer hala ödülümü reddedersen, hepinizi kırmızı bir katliamla yok edeceğim! Ve ondan sonra ayağa kalkanlar? Köpekler olacaksınız! Sonsuza kadar, solucanlardan daha aşağı, uzun zamandır çürümüş leşlerin artıklarıyla besleneceksiniz!"

“Bana baktı, kafatasındaki kara gözleri esnemiş çukurlar gibiydi. “‘Şimdilik, bana karşı gelenlerin sonunun ne olacağını izle.’

"Soylu ailelerden biri ortaya çıktı — uzun boylu, kalın siyah saçlı, omzunda birini taşıyan Nordlund canavarı. Adam, ev yapımı bir bezle sarılmış, zincirlerle bağlanmış, kanlı ve pis bir haldeydi. Yüzündeki çuval yırtılmadan, vücudu karın üzerine atılmadan, demirlerle sarılmış, dili kararmış ve çürümüş ağzını açıp inlerken uzun dişleri parıldamadan kim olduğunu anladım.

“Rafa…” diye fısıldadım.

"Yaşlı rahip gri karların üzerinde yatmış, Danton botunu kafasının arkasına bastırıp karın içine gömmüş, anlamsız sözler mırıldanıyordu. 'Bir gecede geri döneceğim, Aveléne. O geceleri görmek istiyorsan, dikkatlice düşün.'

“O geri adım attı, meşale ışığının titrek kenarına, gölgelerin içine. Karanlık sanki şişiyor, uzanıyor ve onu tamamen yutuyordu. Soylular onun peşinden geri çekildiler, aç gözleri duvarlara sabitlenmişti. Efendileriyle birlikte geri çekilen sefil kalabalığın sesini duydum, geride sadece biri kalmıştı, zincirlerle sarılmış, ruhsuz gözlerle duvarlardaki insanlara bakıyor ve akılsız bir açlıkla çığlık atıyordu.

“‘Tanrım…’

"Döndüm ve arkamda Dior'u gördüm, düşmüş rahibe dehşetle bakıyordu.

"Oh, Rafa..."

“Yaşlı adam, üzerine sarılmış zincirlere vurarak uludu. Görünüşüne bakılırsa, dönüşmesinden bir iki gün önceydi. Zekası, esprisi, iradesi, tüm bedeni gibi yok olmuştu. Geriye sadece açlık kalmıştı. Açlık ve nefret, duvarları dolaşan bakışlarında parıldıyordu ve sonunda Dior ve bana takıldı. Zincirleri kırmak için çok zayıf ve aç olduğu için tekrar kükredi. Ama ben biliyordum, o da biliyordu - aramızda zincirler, çelik veya duvarlar olmasaydı, ikimizi de içerek öldürürdü.

"Onu böyle bırakamayız," diye fısıldadı Dior.

“Karın içinde kıvranıp uluyan yaşlı adama baktı. Bana döndüğünde yanaklarında gözyaşları parlıyordu, gözlerinde sessiz bir yalvarış vardı. Artık dayanamayıp yanımdaki bekçiden bir yay kaptım, mumdan yapılmış oklarından birini

ve yayı dudaklarıma dayadım. Zavallı Rafa bana baktı ve gözlerindeki delilik ve cinayet arkasındaki, içinden kalan her ne varsa, başını sallamış, bana yalvarmış gibi geldi bana, yap, *yap*.

"Aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir," diye fısıldadım.

Ok doğru bir şekilde uçtu. Alevler kanlı cüppelerin üzerine yayıldı, ölenlerin bedenleri alevler içinde kaldı. Yayı sahibine geri verdim, Dior'un elinden tutup onu oradan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama o kalmak, izlemek, dumanı solumak ve Rafa'nın sonunu görmek için kendini zorladı. Her şey bittiğinde, geriye sadece küller kaldığında, etrafındaki insanlara baktı. O surlarda bulunan her erkek ve kadın, şimdi ona bakıyor, zihinlerinde onu değerlendiriyordu. Onun ne olduğunu, ne olabileceğini bilmiyorlardı, sadece onun ve benim bu tehlikeyi kapılarına getirdiğimizi biliyorlardı.

Aaron gözüme çarptı, tepeye doğru bakarak. "Belki de ikiniz

kalede bizi bekleseniz iyi olur, kardeşim." Başımı salladım.

"Gel, Dior."

Elini sıktığımda bana baktı, gözlerinde zavallı Rafa için gözyaşları parlıyordu. Ve birlikte, mırıldanan kalabalığın arasından geçerek, o eski şatoya ve içinde artık ne kadar güvenli olursa olsun, geri döndük. Arkamızda, rahibin kalıntıları karda yanıyordu, duman yavaşça gökyüzüne yükseliyordu. Ama her zamanki gibi, gökyüzü sessizdi.

“Ve kömür ve kül kokusunun ötesinde, o kokuyu aldım.

“Rüzgarda, kalbimi hızlandıran sadece bir fısıltı.

"Ölümün kokusu.

"Ölüm ve gümüş çan."

XVII
AĞLAMAK İÇİN BİR OMUZ

"Kafan o kadar kıçında ki, boğazındaki yumru lanet olası burnun olmalı."

“Gidemezsin, Dior.”

"Ben kalamam, Gabriel!"

“Yatak odamda durmuş, birbirimize öfkeyle bakıyorduk. Şöminede ateş yanıyordu, perdeler açık, dışarısı karanlıktı. Pencereden, evlendiğim avludaki şapeli görebiliyordum, onun ötesinde ise Aveléne'nin duvarlarında yanan mangallar, nöbet tutan cesur ruhları aydınlatıyordu. Ama ara sıra biri gözlerini kaleye çevirip, somurtarak ya da bir arkadaşına mırıldanarak bakıyordu. Söyledikleri sözleri biliyordum. Mücadele ettikleri korkuyu biliyordum. Ama umursamıyordum.

"Bu duvarların korumasından çıkarsan, o orospu çocuğuna tam da istediğini vermiş olursun. Boğazına bir fiyonk bağlayıp kendini Ebedi Kral'a teslim etsen daha iyi!

"Bu insanlardan benim için ölmelerini isteyemem, Gabe!"

"Sen istemiyorsun! Aaron emrediyor! Onlar asker, görevleri bu!"

"Onlar asker değil!" diye bağırdı. "Onlar babalar ve anneler! Oğullar ve kızlar! Danton'un onlara karşı gelirlerse ne yapacağını duydun!"

"O, onların kafasına girmeye çalışıyor. Canavar, kendi canını tehlikeye atmadan seni teslim alabilecekken savaşmaz! Hayatımın yarısını vampirleri öldürerek geçirdim ve sana şunu söyleyeyim, sonsuza kadar yaşayanlardan daha çok ölümden korkan *kimse yoktur*!"

“Bunu o surlarda ölecek insanlara söyle.

“‘Lanet olası Kurtarıcı, beni dinleyecek misin? Aaron ve Baptiste'in kurduğu savunmayı gördün. O

ölmez piçlerin her biri bu duvarlara çarpmayı düşününce kan kusuyor. Danton senin gözünü kırpmanı istiyor! Birinin pes etmesini istiyor!"

"'Ve kim diyor ki kimse kırılmayacak? O insanlar için benim kendi *çocuklarından* daha önemli olduğumu mu sanıyorsun? Kim diyor ki şu anda beni teslim etmek için hazırlanmıyorlar?

"Deneyin bakalım," diye homurdandım, elim Ashdrinker'ın kabzasına uzanmış. *"Deneyin bakalım*."

"Yabancılar benim için hayatlarını tehlikeye atarken ben burada tavşan gibi saklanmayacağım!"

"Peki, nereye gideceksin?" diye sordum. "Karın içinde yürüyerek mi? San Michon, Mère'den iki yüz mil uzakta, yirmi mil bile gitmeden seni yakalarlar!"

"'Bilmiyorum, ben bunları öldürerek geçimimi sağlamıyorum!'

"'*Ben* öldürdüm! Ve senin için en güvenli yer *tam da* bulunduğun yer!'

"'Olmaz! Benim yüzümden yeterince kan döküldü! Saoirse, Chloe, Bel, Rafa.' Sesi kırıldı ve Dior benden uzaklaşarak gözlerini alevlere dikti. 'Tatlı Anne Denizkızı… ona ne yaptıklarını görmedin mi?'

"Sesim düştü, öfkem de onunla birlikte. '… Tabii ki gördüm.'

"Pencereden dışarı baktım ve karanlıkta hareket eden soluk bir gölge gördüm. Gül suyu ve gümüş çan kokusu, fısıltımla birlikte havada asılı kalmıştı.

"'Onlar böyle yapar, Dior. Sevdiğin insanları inciterek sana zarar verirler.

"Onu dışarıda beni beklerken gördüm. Siyah suya batmış gibi süzülüyordu, kollarını genişçe açmış, tırnaklarını camda gezdiriyordu. Ay ışığı kadar solgun. Ölüm kadar soğuk. Yaklaşırken pencerede nefes izi bırakmıyordu.

"Aslanım."

"Sırtımı döndüm ve ateşin yanındaki kıza baktım. 'Ellerime daha fazla kan bulaştıramam, Gabriel,' dedi. 'Bu insanlardan benim için ölmelerini isteyemem. Yapmayacağım.'

"Bu savaş, Dior. Köylüler askerlerin yemek yiyebilmesi için açlıktan ölüyor. Askerler generallerin kazanabilmesi için kanını döküyor. Generaller imparatorların tahtlarını koruyabilmesi için canını veriyor. Her zaman böyle olmuştur."

"Ben asker değilim, general değilim, imparator da değilim." "Sen San Michon'un Kutsal Kase'sisin."

“‘Buna sen bile inanmıyorsun! Mesele bu değil, Gabe, bunu sen de biliyorsun!’

"Büyümek zorundasın!" diye bağırdım. "Çünkü Chloe'nin inandığı kişiysen, bu sadece başlangıç! Adil olmayabilir, doğru olmayabilir, ama tahtadaki bazı taşlar diğerlerinden daha değerlidir! Oyun bittiğinde kaç piyon kaybedildiğinin önemi yok! Önemli olan kimin *kazandığı*!"

Dior bana sertçe baktı, gözlerinde ateş parıldıyordu.

“‘Piyonun karısı için bu çok zayıf bir teselli olmalı. Ya da kocası için. “Elimdeki mürekkebe baktı ve zorlukla yutkundu. “‘… Ya da babası için.

“Buna kaşlarımı çattım. ‘Ne yapıyorsun...’

"Aaron'la şapelde konuşurken sizi duydum." Artık volta atmayı bırakmış, dans eden ateşin ışığında hareketsizce duruyordu. "Danton'un benim kız olduğumu öğrendiğinde sana ne söylemeye çalıştığını biliyorum..." Başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. *"Oh, Gabriel, başka birini daha kaybetmeye mahkum değilsin, değil mi?"*

“‘Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar,’ diye homurdandım. “‘Aaron’a evde olduklarını söyledin. Astrid ve Patience.’

"Evdeler."

"O zaman neden onları bıraktın?"

"Eğer kulak misafiri olduysan, zaten biliyorsun." "Sonsuz Kral'ı öldüreceksin."

“‘Doğru.’

“‘Ama neden? Bu savaşı yarım ömür önce geride bıraktın.’ Dişlerini sıkarak, dudakları titreyerek konuştu. ‘Üzgünüm, Gabriel. Gerçekten üzgünüm. Ama yaptığın şey adil değil.’

“Adil mi, ne adil değil...”

"Neden beni korumak istediğini biliyorum, daha önce beni hiç umursamadığın halde. Neden bana farklı davrandığını biliyorum, artık benim bir kız olduğumu bildiğin için. Gözyaşları akıyordu, yüzünden aşağıya, parmak eklemlerimin altındaki mürekkebe doğru. "Ve üzgünüm, ama benden bunu isteyemezsin. Ben o değilim. *Onlar* değilim. O boşluğu dolduramam. Asla dolduramam.’

"Ellerim yumruk halinde yanımda duruyordu. Soluk gölgesi arkamdaki cama yapışmıştı. Yumuşak fısıltısı kafamın içinde yankılanıyordu.

"Dinleme, aşkım..."

"Ben dinlemiyorum..."

"Aaron'a yalan söyledin," dedi Dior, sesi titreyerek. "Onlara ne olduğunu biliyorum."

"'Benim gelemeyeceğim bir yere gitme…'

"Pencereye döndüm, gölgesi gecenin karanlığında süzülüyordu. Cildi dünkü gökyüzündeki yıldızlar kadar solgundu, keskin kenarları olmayan kışlar ve ışıksız şafakların güzelliğine sahipti ve onu görmek kalbimi acıtıyordu — o dayanılmaz, umutsuz bir acıydı, geride bıraktığında geriye sadece boşluk kalacağı için dayanmak zorunda olduğun türden bir acı.

"*'Beni sevdiğini söyle,'* diye yalvardı.

"Kızına dönüp baktım, çenem sıkıydı. 'Bunu hemen kes.

"En kötü gün," diye ısrar etti. "Seni bulduğu gün. Bu yüzden evden gittin, bu yüzden bu kadar uzağa geldin. Bu yüzden içiyorsun. Bu yüzden artık inanmıyorsun. Hepsi bu yüzden. Bunun benimle ilgisi yok, hiçbiri yok. *Onlarla* ilgili*,* Gabe. Astrid ve Patience."

"Beni asla terk etmeyeceğine söz ver."

"'Astrid ve Patience evde, Dior.'

"'Biliyorum. Evde olduklarını *biliyorum*.'

Derin bir nefes aldı, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Dünyanın acısını gören gözler ve onu düzeltmek isteyen bir kalp. Ama bunu düzeltemezdi. Kimse düzeltemezdi.

"Onları oraya gömdün, Gabriel."

"Bu sözler göğsüme bıçak gibi saplandı. Dişlerimi o kadar sıkmıştım ki kırılacaklarından korktum. Şakaklarımda savaş davulu çalıyordu, kalbim hızla atıyordu. Camın ötesinden beni izleyen gölgeye döndüm. Bana yalvaran gözlerle bakıyordu, uzun saçları ipek şeritler gibi etrafında dalgalanıyordu, parmaklarımın arasında yırtılıyordu.

"'Yapma,' diye yalvardı. *'Beni bırakma, aşkım…'*

"İhanetin tadı ağzımda zehir gibiydi, öfkem göğsümde alev alev yanıyordu. Belimdeki kılıca, çapraz koruyucusundaki gümüş hanımefendiye baktım. Ve Ashdrinker'ı kınından çıkardım, yıldız çeliği ateşin ışığında parıldıyordu.

"Ona *söyledin mi*?"

“Gabriel, h-asla.

"Onlardan geçmiş zamanda bahsediyorsun, Gabe," diye fısıldadı Dior. "Uykunda konuşuyorsun. Sürekli. O gün hakkında. En kötü gün hakkında."

"Kapa çeneni," diye fısıldadım.

"Gabriel, b-bırak beni. Sinirlisin, sinirlisin. "Gabe, özür dilerim. Seni incitmek istemedim..."

"*Aslanım... lütfen..."*

“‘Kapa çeneni.’

“Şimdi düşün, ne yapacağını. Onun ne yaptığını düşün...

“‘Bazen onunla konuştuğunu duyuyorum. Biliyorum, bu sana yardım ediyor...’

“‘Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin. Sen...’

“‘KES SESİNİ!’

“Bütün gücümle bağırdım, dönüp bıçağı pencereden dışarı fırlattım. Cam dışarıya doğru patladı, kılıç boş karanlıkta süzülürken milyonlarca parlak parçacık kar gibi düştü. Rüzgâr kırık camlardan içeri girdi ve ben dizlerimin üzerine çöktüm. Onun hiç bulunmadığı karanlığa baktım.

“Çünkü o evdeydi.

“Başka nerede olabilirdi ki?

“İçimde yükselen bir şey hissettim, inşa ettiğim barajın duvarlarına baskı yapıyordu. İnkar, içki, sigara... Her şeyi, onu uzak tutmak için her şeyi yaptım. Ama yine de, kırık pencereden, onların bıraktığı delikten dışarı bakıyordum. Dior'un kırık camları umursamadan yanıma diz çöktüğünü hissettim, parmakları benimkilerin arasına kaydı. Dişlerim dudaklarımı parçalamıştı, ağzım kan içindeydi, yüzüm saçlarımla kaplıydı, ikiye katlanıp içimde tutmaya çalışıyordum.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Gabriel," diye fısıldadı Dior. "Onların senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Sevdiğin birini kaybetmekten korktuğun için başkalarının benim için ölmesine izin veremem. Senin istediğin gibi biri olamam. Ama ben senin arkadaşınım. Ve ölmek için bir tepe olmaktan daha fazlası olabilirim."

"Başka ne var?" diye fısıldadım.

"Ağlayacak bir omuz."

“Sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi omuzlarını silkti.

“‘İstersen. Seni bunun için yargılamayacağım.’

“Dişlerimin arasında kelimeleri hissettim. Onları yutmaya çalışıyordum ama nafile.

“Söylemek onu gerçek yapardı.
“Söylemek, onu yeniden yaşamak
anlamına gelirdi. “Ama yine de…
“Ama
yine de.
“Söyledim
.”

XVIII
EN KÖTÜ GÜN

“Sıradan bir gündü. Günümü deniz fenerinin çatı katında çalışarak geçirmiştim. Çıplak ayaklarımın altında tuğlalar sıcacıktı. Terim cildimde serin serin duruyordu. Aşağıda evimizi görebiliyordum, üzerine inşa edildiği taş kulesi okyanusa doğru çöküyordu. Patience ve Astrid birlikte tavukları besliyorlardı. Su neredeyse maviydi. İşin kötü yanı da bu: hayatının en kötü günleri diğer günler gibi başlar.

"İkizlerin Savaşı'ndan bu yana on beş yıl geçmişti. San Michon'daki hizmetim sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Savaş her yıl biraz daha yaklaşıyordu, ama biz olabildiğince güneye gitmiştik. On yıldır kutsal sigarayı içmemiştim. Bana verdikleri tüm uyarılar - içimdeki susuzluk, babamın laneti - Astrid'in her gece damarlarından bana bahşettiği mutluluk ve kollarının basit sevinciyle kontrol altında tutuluyordu. Sonsuz Kral'ın savaşı, yaptıklarım ve yaşadıklarım... Neredeyse unutacak kadar uzaklaşmıştım ve doğrusu, unutmaya da razıydım. İşte bu yüzden geceleri uyanıyorum. Hesaplaşma günü geleceğini bilmeliydim.

“Sonuçta bana sonsuza kadar zamanı olduğunu söylemişti.

“Bizi nasıl bulduğunu bilmiyorum. Ne kadar zamandır saklandığımızı bildiğini de. Belki de hep biliyordu ve bana birkaç yıl mutlu olmama izin verdi, unutabileceğini düşünerek kendimi kandırmam için. Tek bildiğim, geldiğinde bahar olduğu. Okyanustan esen rüzgâr yumuşak ve serindi. Taşların arasında çiçek açmaya çalışan gümüş çan çiçekleri.

“Karanlık basana kadar dışarı çıkmamak gibi bir kuralımız vardı. *Her zaman*. Ama Patience o kokuyu çok severdi; Astrid de öyle. Karım mutfakta işini bitirirken ve ben akşam yemeği için masayı hazırlarken, Patience masa süsü için çiçek toplamak üzere dışarı çıkmıştı. Sadece bir dakikalığına.

dünyanın alt üst olması için yeterlidir, bilirsiniz. Bir saniyelik dikkatsizlik. Hayatınızın geri kalanında her an sizi rahatsız eden tek bir an.

“Dalgalar kayalıklara çarpıyordu, ama havada martıların şarkıları yoktu. İlk olarak beni saran şey buydu; küçük bir sessizlik, içimde bir buz parçası bırakan ufak bir terslik hissi. Astrid mutfakta şarkı söylüyordu ve güneşin kalan son ışıkları ufka koyu kırmızı dudaklarını bastırıyordu. Ben de yavaşça hareketsiz kalarak dinlemeye başladım. Ve o buz parçası bir taşa dönüştü, Astrid deniz şarkısını söylerken karnımın derinliklerinde soğuk bir şekilde duruyordu.

“Sabır, akşam yemeği!”

“Dalgaların şışırtması, rüzgârın fısıltısı ve martıların şarkılarının olması gereken yerde sessizlikten başka hiçbir ses yoktu. Ve o anda hissettim; uyanık olduğum onca yıl boyunca sevgiyle kucaklamam gereken korkuyu. İçimdeki küçük bir parça, *her* zaman bildiği şeyi, şömineye doğru yürümemi, şöminenin üzerindeki koyu renkli tahta plakaya uzanmamı, yıllar önce oraya asmış olduğum kılıcı almamı söyledi. O kılıcı, onu bir daha asla çekmek zorunda kalmamak için dua ederek asmıştım.

“Ama elim Ashdrinker'ın kabzasına kapandığında, rüzgarda sessizce duydu. Gümüş çan çiçekleri kadar yumuşak, kırılgan bir korku notasıyla karışık bir ses. 'Anne?

Astrid kapıya döndü. "Patience?"

"Anne?"

“Ve kapı, tüyler kadar hafif bir sesle çalındı. Tahtaya üç kez vuruldu — bunu gün gibi hatırlıyorum: *Bir*. *İki*. *Üç*. Ve o anda, yıllardır hissetmediğim bir sıcaklık hissettim; uzun zamandır uykuda olan bir ateş, eski halimin küllerinden bir anka kuşu gibi alev alev yanmaya başladı. Ellerimdeki mürekkebe baktım ve karnımdaki buz gibi taş bir bıçağa dönüştü, kalkanım parlamaya başladı. Ve gözlerimiz buluştu, sevgilimin ve benim, birlikte inşa ettiğimiz evin taş döşemelerinin üzerinde, ve o anda, ikimizin de bir parçası biliyordu.

Astrid kapıya koştu ve ben ona durması için bağırdım, kalbimde onun asla durmayacağını bilerek. Ve o kapıyı dışarıdaki karanlığa doğru açtığında, onu hissettim, sanki cildime düşen kar gibi, onu gördüm, sanki her kabustan uyanmış gibi, onu tanıyordum, zamanın dişlerini, kanın tadını ve bizi bekleyen cehennemin sıcaklığını tanıdığım gibi. Sevdiğimiz küçük evin, kurduğumuz küçük hayatın eşiğinde duruyordu: uzun zamandır ödenmesi gereken bir borç. Dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı ve gözleri, kınlanmış kılıç kadar keskin, ağır kapakların ardında kömür gibi kararmıştı.

sevdiğimiz küçük evin, kurduğumuz küçük hayatın eşiğinde duruyordu: uzun zamandır ödenmesi gereken bir borç. Dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı ve gözleri, elimdeki kılıflı kılıç kadar keskin, ağır kapaklı kömür gibiydi.

"Baba?" Patience fısıldadı.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı Astrid. "Hayır..."

"O, gecenin eşiğinde duruyordu, kolunu kızımın omzuna atmıştı. Kızımın topladığı çiçekleri solgun elinde tutuyordu, sanki bir kur yapmaya gelmiş gibi. Uzun beyaz brokar giysisi içinde, gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan, yıllar önce onu ilk gördüğüm andan beri hiç değişmemişti. Sanki o zamandan bu yana geçen tüm anlar ve kat ettiğimiz tüm mesafeler, sonunda uyandığım bir rüyadan ibaretti.

"İçeri girebilir miyim, Gabriel?"

"Oh hayır, hayır!" Astrid çığlık attı ve ben atladım, kendini onun taşına atmasını engelledim. O çırpınıp bağırırken onu sıkıca tuttum ve kapımızın dışındaki şey Patience'i kendine çekti ve kemik beyazı pençesini onun yanağının kıvrımından aşağıya doğru sürdü.

"Oh, Tanrım..." diye nefes aldım.

“Fabién Voss gökyüzüne baktı, cennetin tüm çatılarını aradı. Sonra bakışları bana döndü ve o zamandan beri sorduğum soruyu fısıldadı.

"Nerede?"

"Lütfen," diye yalvardım. "Ona zarar verme."

"*Beni içeri al,*" diye söz verdi vampir, "*söz veriyorum onu serbest bırakacağım*." "En büyük yalanlar kendimize söylediğimiz yalanlardır. En ölümcül
zehir, isteyerek yuttuklarımızdır. Yine de bazen, boğulan bir adamın saman çöpüne tutunması gibi bu yalanlara sarılırız, çünkü alternatif çok korkunçtur. Ölümden sonra yaşam olduğuna inanırız, çünkü unutulmak çok karanlık bir uçurumdur. Yaratıcımızın bizi önemsediğini kendimize söyleriz, çünkü önemsemeyen bir yaratıcı düşüncesi çok korkutucudur. Ve orada, Astrid kollarımda titrerken, Fabién Voss'un doğruyu söylediğine kendimi ikna ettim. O'nun sadece benim için burada olduğuna, ailemin suçsuz olduğuna, onları bırakacağına. Çünkü alternatif, bakmak bile beni cam gibi paramparça ederdi.

“Bunun yerine, kızımın gözlerine baktım, geniş, korkmuş ve bana, babasına, dağına, onu korumak için her şeyi yapıp *her şeyi* verecek olan adama bakıyordu.

“‘Baba?’

“‘Şşşş,’ vampir fısıldadı. *‘Sessiz ol, çocuğum.*

“‘Her şey yoluna girecek, canım,’ dedi Astrid. ‘Beni dinle. Her şey yoluna girecek.’

“Vampir bana bakıyordu, ruhunun pencereleri boş bir odaya bakıyordu. Derimdeki mürekkep soğuk bir parıltıyla yanıyordu, ama onun gözleri buna karşı sadece hafifçe kısılmıştı; içindeki karanlık güç benimkinden daha güçlüydü. Elimdeki Ashdrinker'a baktım, zihnimde çaresiz düşünceler dönüyordu. Ama Voss sadece Patience'in omzundaki elini kaydırdı, parmak uçları boynuna biraz daha yaklaştı.

"İçeri girebilir miyim, Gabriel?"

"Şu anda aramızda sadece iki kelime vardı. O kadar çok güç. O kadar çok tehlike. 'Evet' gibi küçük bir kelimeyle kaç kalp tamamlandı? 'Bitti' gibi küçük bir nefesle kaç kalp parçalandı?

"İki küçük kelime.

"Yapmamalısın.

"Başka

seçeneğin yok.

"Bebeğim.

"Girin," dedim ona.

“Gülümsedi. Güzel. Korkunç. Astrid'in dokuduğu paspasın üzerinde botlarını nazikçe sürterek, Sonsuz Kral eşiği geçip evimize girdi. Karanlıkta onun arkasında şekiller gördüm, başka figürler, yarım düzine kadar; hepsi Sonsuz Prenslerdi, korku ve kanla kaplıydılar. İsimlerini biliyordum: Alba, Alène, Kestrel, Morgane, Ettiene, Danton. Ama hiçbiri yaklaşmadı, gecenin kenarında durup, korkunç babaları yavaşça içeri girerken sessizce tanıklık ettiler. O manzarayı gördüğümde ne hissettiğimi anlatamam—kucağında bebeğim olan o canavar. O kadar çok korku ve öfke duydum ki, ağzımdan tek kelime bile çıkmadı.

"Bırak onu."

"*Yakında,*" diye cevapladı.

"Eğer ona zarar verirsen..." Astrid dişlerini göstererek tısladı.

"Tanrı yardımcım olsun..." Sonsuz Kral gülümsedi ve yemek masasına eliyle işaret etti.

"'Yemeğinizi böldüm. Özür dilerim. Oturabilir miyim?'

"Ben başımı salladım, elim hala Ashdrinker'ın kabzası üzerindeydi. Fabién, yüzyılların doğaüstü zarafetiyle, sıvı gibi hareket etti. Onda düşüncesizce bir hareket yoktu; boşa giden bir hareket, boşa harcanan bir nefes yoktu. Canlanmış bir heykel gibi hareket ediyordu, zamanın elleriyle her yeri kemik beyazı olmuştu, yıldızların arasındaki delikler kadar siyah gözleri hariç. Bir eliyle kızımın belini kavradı ve onu kucağına oturturken.

"Bana eşlik ederek beni onurlandırır mısın, eski dostum?"

Karşısına oturdum, yay gibi gergin. Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. O anda içimde korku vardı. Tam ve eksiksiz bir korku.

Voss odanın içinde, şöminenin içindeki alevlere, tencere ve tavalara, ceketimi astığım kancaya baktı; hayatımızın bu küçük parçaları, artık önemsizdi. Patience'in topladığı gümüş çanları aldı ve vazoya koydu.

"Görüyorum ki kendine parlak bir sığınak yapmışsın. Acımasız kış gelmeden önce sonbaharını geçirmek için hoş bir yer." Yanımda duran Astrid'e baktı, gözlerinde acı ve dehşet vardı. *"Buraya gelmek için çok yol kat ettik. Boğazım kurudu. Sevgili hanımefendi, bir kadeh şarap rica edebilir miyim?"*

"Yok," diye cevapladı Astrid.

"'Beaumont, canım. Kilerde saklı mı?'

"Astrid bu söz üzerine biraz soldu ve gözlerime umutsuz bir bakış attıktan sonra mutfağa doğru kaydı. Voss bana döndü, kanı çekmiş dudaklarında komplocu bir gülümseme vardı.

"'Senin yıldönümün için sürpriz yapacaktı. Dokunaklı, değil mi?'

"O anda onun aklında olduğunu biliyordum. Benim aklımda da olduğunu hissedebiliyordum. Bir hırsız gibi sırlarımızda, düşüncelerimizde dolaşıyordu, kutsal hiçbir şey yoktu, gizli hiçbir şey yoktu. Kafamda cinayet görüntüleri dolaşıyordu, elimdeki kılıç onun boğazına saplanmıştı, ateşte yanan odunlara doğru hamle yapıyordum, onları nasıl kurtarabileceğimi hesaplıyordum — kızımı, aşkımı — her şey açığa çıkmıştı. Patience bana baktı ve tekrar fısıldadı, 'Baba?' ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Voss ona döndü, sesi siyah ipek gibiydi.

“‘Oh hayır hayır, sus şimdi, küçük çiçek. Ağlaman Fabién amcanı üzüyor. Söyle bana, tatlım, aşkım, sevgili meleğim, kaç yaşındasın?’

“Bana baktı ve ben başımı salladım, göğsümde kanlı bir acı vardı. “‘On bir,’ diye fısıldadı.

“‘Ah, benim değerli aşkım. Ah, ne kadar da küçüksün! Tüm çocukluğun parlaklığı hala yanaklarında, tüm kadınlığın umutları ufukta filizleniyor. Adın Patience, değil mi?’

“Evet…”

“Ona üzgün bir şekilde baktı, parmaklarıyla uzun siyah saçlarını geriye doğru taradı.

“Bir zamanlar bir kızım vardı. Evet, bir kızım vardı, tıpkı senin gibi güzeldi. Onu çok sevdim, Patience. Onu, cesur ve asil babanın seni sevdiği kadar çok sevdim.”

Astrid, kan kırmızısı şarap kadehini masanın üzerine koydu. Voss, kızımla olan bakışlarını kesip sevgilime yöneldi.

"Oh, benim için değil, sevgili madam." Minnettar gülümsemesi kayboldu ve bir an için yüzü saf kötülükle dolu bir maskeye dönüştü, bakışları Astrid'in boğazına kaydı. *"Senin için."*

"Voss..."

"O çok güzel, Gabriel." Tekrar gülümsedi ve Patience'in yanağına o kadar soğuk bir öpücük kondurdu ki, dudaklarının değdiği yerin renginin solduğunu gördüm. *"İkisi de güneş gibi parlıyorlar. Gurur duyuyor musun? Bu sığınağın, kurduğun bu hayatınla?"*

"Önemli değil."

"Onları seviyor musun? Tanrı meleklerini sevdiği gibi mi?"

“‘Evet.’

“‘Onları, meleklerini, sevdiklerini korumak için ne verirdin?

“‘Her şeyi.

“Hayatını? Özgürlüğünü?”

“Her şeyi! Her şeyi! *L*ütfen*!’* Ashdrinker Ashdrinker masaya masaya vurdum. *"LÜTFEN!"*

"Dört. Yüzyıl."

"Gözlerimi kırptım, karnım soğuktan çok daha fazla şişmişti. "... Ne?"

“Laure'yi o kadar zamandır tanıyorum. Meleklerim. Aşkım. Kırmızı Hayaletim. Dört. Yüz. Yıl.’ Patience’in yanağını okşadı, fısıltıyla. *‘Bu çiçeği sadece on bir yıldır saklıyorsun, ama şimdiden onun için ruhunu vermeye hazırsın. Sevgili kızının hayatını kurtarmak için hiçbir şeyden kaçınmazsın, baba. Öyleyse, kızımın intikamını almak için ne yapmamı bekliyorsun?’*

"Pençe hala boğazında duruyordu. Aklıma gelen her çaresiz fikir, her kasvetli fantezi sadece korkuyla sonuçlanıyordu. Benden yalvarmamı istediğini biliyordum, ama yine de yalvardım. Bir erteleme umuduyla, dua ederek, lanet olası Tanrım, tüm varlığımla, sefil ruhumun her zerresiyle, onları bu kaderden kurtarması için *dua* ederek.

“Onları bu kaderden kurtarmak için *her şeyi* verirdim.

“‘Voss. Lütfen… Senin kavgan benimle.

"Anlaşmazlık mı?" Vampir gözlerini kırptı. *"Fatura yüzünden kavga eden memurlar gibi mi? Hayır. Seninle benim aramda anlaşmazlık kadar sığ bir şey yok. Adını koy, Silversaint.* İntikam*."*

"Siyah gözlerini şarap kadehine çevirdi, sonra Astrid'e baktı.

“‘Sen içmiyorsun, madam.

“Bakışları, kadının sırtında titreyerek tuttuğu ele kaydı.

"O bıçak ne için?"

"Sen," diye söz verdi Astrid. *"Sen."*

"Voss," diye fısıldadım. "Beni dinle. Lanet olsun, bana *bak*..."

"Günahının adını biliyor musun, Gabriel? Ruhun hepsinin lekesini taşıyor, ama en büyüğünü biliyor musun? Hadi, söyle adını. Onların hayatları için kendi hayatını feda edeceksen, önce itirafını alacağım. Ben senin rahibin olacağım, sen de benim oğlum. Gabriel de León. Kara Aslan. Nordlund'un Kurtarıcısı. Triúrbaile'nin Kurtarıcısı. Tuuve'nin Kurtarıcısı. Krallığın Kılıcı. Gümüş Aziz. En tatlım, senin günahın nedir?"

“Dişlerimi sıktım, diş etlerimden uzun tırnaklar çıkmıştı. Hayatımı düşündüm, bana ömür biçebilecek cevabı, benden istediği itirafı. ‘Gurur,’ diye fısıldadım.

"Bir zamanlar belki. Ama artık değil. Tekrar söyle, doğruyu söyle."

“Astrid'e baktım, nefesim titriyordu. Aramızdaki yeminler bozulmuştu. Aşkımızın günah olduğunu hiç düşünmemiştim, ama yine de konuştum,

şimdi çaresizce. "O zaman şehvet..."

"Senin günahın, gerçekten. Ama en kötüsü değil. Tanrın dinliyor, Gabriel.

Trompetlerin çalıyor. Günahın affedilmeden ölecek misin?"

"Bu piçe ve onun gibi tüm sefil türlerine yapmak istediğim şeyler kafamda alev alev yanarken, bıçağımı daha sıkı kavradım. *'Öfke.'*

“Voss hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı.

"Bu tembellik, Gabriel. Sonunda senin günahın buydu ve hepsinin en kötüsüydü. Kibir değil. Nefret de değil. Öfke de değil. Basit tembellik." Elini etrafında salladı, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. *Buraya, dünyanın sonundaki bu kulübeye, pireli yatağına köpek gibi sürünerek gelmek mi? Planımı bozmak, yoluma çıkmak, hatta kızımın canını almak... Eğer yolundan sapmasaydın, tüm bu yanlışları affedebilirdim. Uzun yüzyıllar boyunca öfkeme layık bir düşman aradım. Ve bir an, karanlık ve kutsanmış bir an, kızımın sana hediye ettiğin ölümün çığlıklarını duyduğumda, boş kalbim yüzyıllardır hiç duymadığı bir şekilde şarkı söyledi... Belki de onu bulmuştum. Bana bir kez daha korkuyla hayatın tadını verebilecek adamı. Umut ettim. Gerçekten, dua ettim."*

“Kafasını salladı.

"Ve sen bu hale mi geldin? Bu acınası, sıradan hayat mı? Hayır. Hayır, bunu *affedemem, eski dostum. Yapmadığın işlerin peşinden gitmek mi? Söylemediğin şarkılarla sahneden inmek mi? Sen muhteşem bir adamdın, Gabriel. Peki şimdi? Sen bir aslan, kuzu rolü oynuyorsun. İşte bu yüzden Tanrı seni terk etti ve beni sana gönderdi."*

“Voss, lütfen…”

“‘Lütfen,’ diye fısıldadı Astrid. *‘Yapma.’*

“‘*Çok güzelsin*,’ diye fısıldadı, pençesini Patience'in boynunda gezdirerek. *‘Ama çoktan soluyorsun, Patience. Meyvenin tatlılığı çürümenin sadece başlangıcı. Doğduğundan beri ölüyorsun.’*

“‘Yüce Tanrı, Voss, onu *bırakacağını* söylemiştin!’

“Bana baktı. Gözleri siyah cam gibiydi, kendimi gördüğüm aynalar gibi. Sefil. Yalvaran. Ve sonra, dünyamı yerle bir edecek sözleri söyledi.

“‘Ve senin aksine, ben sözlerimi tutarım.’

“Eli hareket etti. Sadece bir titreme. Ve o…”

Gabriel'in sesi titredi. Dilinde kül vardı.

Söylemek, onu gerçek yapacaktı.

Söylemek, onu tekrar yaşamak anlamına gelirdi. "O..."

Jean-François, solgun bir elini göğsüne bastırmış, ruhsuz gözlerinde bir parça acıma ile oturuyordu. Oturdukları hücre mezar kadar soğuktu, ufukta şafak vakti yaklaşıyordu. Ama o taş odadaki karanlık, vampirin bildiği en derin karanlıktı; sevgisiz bir ömür kadar uzun, boş ve kasvetliydi. Ve o, bu kırık dökük zavallı adama bakıyordu. Adam sandalyesinde öne eğilmiş, yüzünü örtmüş, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu. Ve vampir fısıldarken, gözlerinden tek bir kanlı gözyaşı damladı.

"Yüce Tanrım..."

Son Gümüş Aziz titreyerek nefes aldı. Gökyüzüne baktı.

"Nerede?"

XIX
YAZILMA
MIŞ

“ÖYLE saf bir nefret var ki, gözleri kör ediyor. Öyle tam bir öfke var ki, her şeyi yakıp kül ediyor. Seni ele geçiriyor, parçalıyor ve senin varlığını sonsuza dek yok ediyor. Küle dönüp yeniden doğuyorsun. Ve ayağa kalkıp Ashdrinker'ı kınından çektiğimde tek bildiğim buydu. Kılıç kolumun uzantısı, kolum irademin uzantısı, iradem ise o nefretin, o öfkenin, yok etme arzusunun toplamdı. Öldürmek değil. Yok etmek değil. *Yok etmek.* Ashdrinker, aramızdaki boşluğu keserken benimle birlikte çığlık attı, o kadar kırmızıydı ki bakamadım. Dünyayı ikiye bölebilecek bir darbe. Gökyüzünü ikiye ayırabilecek kadar mükemmel bir vuruş.

"Kılıç, Ebedi Kral'ın boğazına saplandı. Göklerden düşen yıldız çeliği, ölümsüz bedene karşı savaştı; imparatorluk bir delinin rüyası iken, o çok eskiden kalmıştı.

“Çeliğin taşa çarptığı sesi duydum.

“Hayallerin şarkısı sona erdi.”

Gabriel ellerine baktı. "Ve

Ashdrinker parçalandı.

“Astrid çığlık atarak saldırdı, elindeki gümüş bıçak parıldıyordu. Gözlerinde cehennemin tüm öfkesi vardı. Onu bir damla bile kanatmak için hayatını verebilseydi, on bin kez ölürdü. Ama tüm öfkesine rağmen, aşkım bir çocuğun dağ yamacındaki yumruğu gibiydi. Ve Voss'un eli boğazımı sardı, demir mengene gibi sıkıştırdı. O, diğer eliyle Astrid'i yakalayıp göğsüne çekerek gözlerimin içine baktı ve tüm ışık sönüyormuş gibi gülümsedi.

"İşte orada," diye fısıldadı. *"Aslan uyandı."*

“Kör bir öfkeyle, boğazımı sıkarak bağırdım. Ve kadim kanının tüm karanlık gücüyle Voss beni havaya kaldırdı ve yere fırlattı. Gücü o kadar büyüktü ki, zeminden geçip aşağıdaki mahzene düştüm.

tavan arasından aşağıya düştüm. Kafatasım taşa çarptı ve kemiklerimin kırıldığını, vücudumun parçalandığını, kalbimin parçalandığını hissettim. Sesi tozun, kanın, acının içinden süzülerek, karanlıkta yükselen bir fısıltı gibi, ikimizden başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir şekilde geldi.

"Seni doğuda bekleyeceğim, Aslan."

“Ve son damla kanımı, ruhumu bile verip bununla savaşmak istesem de, yine de beni ele geçirdiğini hissettim. Karanlığın korkunç kolları, parçalanmış taştan uzanıp beni istemediğim bir uykuya sürükledi. Ve beni alıp götürmeden önce duyduğum son ses, ne kırık, nefes nefese soluyan nefesim, ne de aşkımın adımı haykırışı, ne de kulaklarımın etrafında çöküp giden, birlikte inşa ettiğimiz, yaptığımız, dilediğimiz her şeyin sesi değildi.

"Kahkahaydı. Voss'un

kahkahası.

"Ve sonra, karanlık çöktü."

XX
KARANLIKTA BİR SÖZ

“Karanlıkta uyandım. Ağzımda kan vardı. Havada kan kokusu vardı. Burası cehennem mi diye düşündüm. Alev yoktu, düşmüş ruhlar yoktu, kükürt gölü yoktu. Sadece sonsuz karanlık ve sessizlik vardı. Ama sonra hareket ettim ve acı beni deldi, kırık kemikler ve kanayan etler... Lanetli ve nefret dolu hayatın hala bu sefil bedende akıp gittiğini fark ettim.

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Parmaklarım eski deri, soğuk metal, tanıdık bir şeyin üzerinde dolaşıyordu. Keskin bir kenar, altı inç eksik, sivri bir uç... Kılıcım, eski bir mezarda bir kral gibi göğsümün üzerine yatırılmıştı. Gözlerim karanlıkta ayrıntıları seçmeye başladı. Parçalanmış şişeler ve buruşuk raflar. Mahzenimizde olduğumu fark ettim —en azından kalıntıları. Tavan kirişleri, başımın birkaç metre üzerinde çökmüş taş yığınını tutuyordu. Sanki bütün ev üzerime çökmüş gibiydi, deniz feneri de—tonlarca yıkık duvar, sadece birkaç tahta parçası ve lanetli Tanrı'nın eli tarafından tutularak duruyordu.

"Tanrım..."

"Gabriel ...

"Ashdrinker kafamın içinde fısıldadı, sesi de kendisi gibi kırılmıştı.

“Gabriel, seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm, seni hayal kırıklığına uğrattım. “Ve sonra onu gördüm. Yanımda taşın üzerinde yatıyordu.

“Aşkım. Hayatım. Astrid'im.

“Kalbim, göğsümün içinde parçalanıyordu.

“Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Ama bu binlerce gülümsemenin güzelliği değildi, çocuğumun annesinin güzelliği değildi, hayatımın ışığının güzelliği değildi. Hayır. Onun güzelliği artık karanlık bir güzellikti. Bir zamanlar benim hayatımı soluyan o dudaklar? Şimdi cinayet kadar kırmızıydı. Kalp kırıklığına benzeyen o yüz? Süt beyazı ve yumuşak değil, mermer gibi ve

sert. Göğsünde nefes alıp verişini, boğazında nabzını göremedim, hala onun dişlerinin izleri ve ziyafetinin kalıntıları vardı. Ve geri çekildim, bu son, korkunç dehşet karşısında neredeyse yıkılacaktım. Çünkü o ölmemişti. O Ölüydü.

"Ve o zaman yıkımın rengini anladım. Ve o renk kırmızıydı.

"Aklımdan geçen karanlık düşüncelere nefes vermeyeceğim. Senin solgun İmparatoriçen için bile. Eminim, şeytanların uçabileceği kadar cennetten uzak, umutsuz, boş hayalleri, kötü, bencil rüyaları hayal edebilirsin. Hepsi sonunda basit bir umutsuzlukla boğuldu.

"Bu o değildi.

"Bu benim Astrid'im değildi.

Onu eskiden olduğu gibi hayal ettim. San Michon Kütüphanesi'nde tanıştığımız o ilk gece, o güzellik, o gülümseme, kitapları kılıç gibi kullanan o kız.

“Onun dudaklarını öptüm, yakut gibi kırmızı, gece
yarısı gibi soğuk. “Yanaklarında kirpiklerinin
kıpırdadığını gördüm.
“Ve kılıcımı aldım. “İki küçük
kelime.
“‘Beni affet.’
"Yap.
"Yapamıyorum."
“Yapmalısı
n.
“‘Tanrım.’
“Ve
yaptım.

“Yalvardığımda cevap vermeyen gökyüzüne baktım. Bu hale gelmesine izin veren Tanrı'ya. Onların içimde zehir gibi yükseldiğini hissettim, kanlı dişlerimden titrek hıçkırıklar dökülüyordu. Bağları kopmuş bir baba, ihanete uğramış bir oğul, dul kalmış bir koca gibi ağladım, boğazım tıkanıp sesim kısılana ve ölmeyi dileyene kadar.

Ama kulaklarımda çınlayan gürültünün arasından, kafamın içinde bir ses duydum, şimdi söylediği kelimelere tutunuyordum. *İntikam* gibi kelimeler. *Şiddet* gibi kelimeler. Aksi takdirde sadece delilik olan yerde, *vaat* ve *amaç* gibi kelimeler. Onları gömen kişi hâlâ hayattayken, mezarımda sessizce yatmam gerekmezdi.

gözlerimi kapatıp uyuyarak kendimi bu mezara terk edemem. Şarkı söylenene kadar olmaz.

“Eğer o savaş istiyorsa, ben savaşırım. “Eğer o korku istiyorsa, bırak o korku ben olayım.

“Sevgilimin bana verdiği son hediye. Gözlerimden akan ateşli gözyaşları ve ruhumda kaynayan tüm tiksinti ile aldığım son kutsal ayin. O mezardan çıkmanın başka yolu yoktu, onun fısıldadığı intikamın başka yolu yoktu. Ama o ana kadar kalbimde bir parça bile kalmışsa, onun tadı dilimde son kez patladığında o da küle dönüştü. Orada, o anda bir yemin ettim, ikisine de, Astrid'ime, Patience'ime, meleklerime. Mezarlar kadar soğuk, cehennem kadar karanlık karanlıkta fısıldadım, bir daha asla başka birinin kanı dudaklarıma değmeyecekti. Bir daha asla bu canavarı beslemeyecektim.

"Bir daha asla.

Ve onun bana verdiği güçle, kanlı dilim ve titrek ellerimle, bizi gömdüğü mezardan kendimi kurtardım. Arkamda gökyüzüne yükselen ateşin dumanıyla, eskiden olduğum şekli sürükledim ve hatırladım; kederin bir zamanı vardır, şarkıların bir zamanı vardır ve geçmişte olan her şeyi sevgiyle anmanın bir zamanı vardır.

"Ama öldürmenin de zamanı vardır.

"Kan dökmenin zamanı vardır.

"Ve öfke zamanı.

"Ve gözlerini kapatıp cehennemin senin olmanı istediği şey haline gelmenin zamanı vardır.

"Ve öyle yaptım."

XXI
HER ŞEY

"Sessizce, Château Aveléne'nin boş penceresinden dışarıya bakmaya devam ettim. Onun hiç gitmediği yer. Evlendiğimiz şapel. En mutlu günümün yankıları. Dior hala yanımda yerde diz çökmüş duruyordu. Elimi o kadar sıkıyordu ki kırılacağını sandım. O kadar çok ağlıyordu ki hiç durmayacağından korktum.

"Üzgünüm, Gabe. Tanrım, çok üzgünüm."

"Şimdi anladın," diye fısıldadım. "Neden seni ona vermeyeceğim. Neden bu yüzden bir damla bile daha kaybetmeyeceğim. Neden bunu sonuna kadar götürmem gerektiğini. Çünkü onları özlüyorum, sanki bir parçam eksik gibi. Ve onları seviyorum, sanki sevgi benim her şeyimmiş gibi. Onları geri kazanmak ve yanımda görmek için yapmayacağım hiçbir şey, batmayacağım hiçbir derinlik, ödemeyeceğim hiçbir bedel yok. Çünkü onlar benim her şeyimdi.

"Ama onlar öldü.

"Gittiler ve bir daha geri gelmeyecekler. Ve o piç kurusu onları benden *aldı*. Bunun için ölecek, Dior. O ve lanetli soyunun her bir üyesi ölecek."

“Tanrım, Gabriel,” diye fısıldadı. “Affet beni, eğer ben…”

“Kafamı salladım. ‘Anladığın sürece sorun yok. Burası senin için en güvenli yer, bu yüzden burada kalacaksın. Ne pahasına olursa olsun.’ Gözlerine baktım, sesim demir gibiydi. ‘Duydun mu?’

"Evet." Burnunu sertçe çekti, başını omzuma yasladı. "Anladım."

“Kırık cama, dışarıdaki geceye baktım. Yara kabukları artık kopmuştu, boş pencere göğsümde bir delik gibi görünüyordu. Ama öfke kanamayı biraz durdurdu ve gelecek olanları düşünmek gerisini halletti — bir nefes daha kederimi bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapmam için yeterliydi.

“Ash'i bulmam gerek. Sonra Aaron'la konuşacağım. Odana gidip orada kalmanı istiyorum. Baptiste'e en iyi adamlarını gönderip kapını gözetlemelerini söyleyeceğim. Ben dönene kadar kimseye cevap verme.”

“Kız başını eğdi ve “Evet” dedi. “Söz ver.”

"Söz veriyorum."

"Ciddiyim."

“Gözlerime baktı, gözleri parlıyordu. ‘Söz veriyorum.’

“Bir kez başımı salladım, tuz ve kanın tadını yutarak. Kederimi bir kenara itip içimdeki ateşe odaklanarak ayağa kalktım ve Dior'u da yanıma çektim. ‘Neredeyse gün ağarıyor. Zor olduğunu biliyorum, ama biraz uyumaya çalış. Yarın uzun bir gece olacak. Hayatının en uzun gecesi. Ama sen şafağı göreceksin.’

“Gümüş topuklarım kırık camların üzerinde çıtırdadı. “Gabriel.”

“Sesine dönüp baktım. O da bana sarıldı, yanağını göğsüme dayadı ve tüm gücüyle sıktı. ‘Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León. Teşekkürler. Her şey için.’

“Onun kucaklamasına gerildim, sonra kendimi ona bıraktım ve gözlerimdeki yanmayı bastırmak için gözlerimi sertçe kırptım. Zaten okyanuslar kadar ağlamıştım. Ve burada gözyaşlarının da dualardan başka bir faydası yoktu. Yine de...

"Yakında döneceğim," diye yemin ettim. "Ve seni San Michon'un surları içinde güvende görene kadar yanından ayrılmayacağım. Şimdi uyu, kızım. Karanlıktan korkma."

Onu odasına kadar geçirdim, kapıyı sıkıca kapattım ve gölgeli koridorlara dikkatli bir bakış attıktan sonra, geceye doğru ağır adımlarla yürüdüm. Havada korkuyu hissedebiliyordum, kar yağarken arkamda yumuşak fısıltılar duyuyordum. Ashdrinker'ı şapelin yanındaki bir kar yığınında buldum, gümüş rengi hanımefendi, loş ay ışığında parıldıyordu. Aaron'un birkaç askeri yanımdan koşarak geçti, kılıcı kardan çıkarırken ve bıçağı temizlerken bana tuhaf tuhaf baktılar.

"Her şey yolunda mı?

"Her zamanki gibi."

"Sen ona söyledin, söyledin mi?

"Senin dediğin gibi, Ash. Mutlu son diye bir şey yoktur."

“Üzgünüm, Gabriel. Her zaman ve sonsuza kadar. O gün benim en büyük başarısızlığımdı.

“Yüzüne baktım, parçalanmış kılıcına, sadece ikimizin bildiği sözlerin kazındığı kılıcına. O ve ben birlikte kan nehirlerinden geçmiştik. İsimlerimizi tarihin sayfalarına kazımıştık.

"Kılıcı suçlama. Başarısızlık benim hatamdı. Ama yarın gece hesabı kapatmak için bir iradem var, eğer bana yardım etmek istersen. Canavarca bir şeyi öldürmem gerekiyor."

"Her zaman. Her zaman.

Onu yanıma alıp, kalçama yaslayarak kaleye geri döndüm. Aaron, Baptiste ve silahşörlerini Büyük Salon'da, ziyafet masalarının üzerine serilmiş bir haritanın etrafında toplanmış buldum. Baptiste ile sessizce konuştum, siyah parmaklı adam bir kez başını salladı ve hemen üç iri yarı, çekiç gibi yumrukları olan kılıç ustasını Dior'un kapısını korumaya gönderdi. Sonra saldırıyı planlamaya başladık.

"Sesler yükseldi, öfkeli küfürler edildi ve bana karanlık bakışlar atıldı. Bu insanların en az yarısının, Aveléne'ye ayak bastığım günü lanetlediğini biliyordum. Ama yine de, kaptanlarını çok seviyorlardı ve soğukkanlıları nefret ediyorlardı. Aaron, bu iki duygu arasında onları sakin tutuyordu. Herkes, yarın gece bu surlara çarpacak gücün farkındaydı. Herkes, zaferin kazanılması halinde bile zor olacağını biliyordu. Ama Aaron ve adamları yıllardır savunmalarını hazırlıyorlardı ve Baptiste her zamanki gibi dahiydi. Şafak vakti, yüksek pencerelerden zayıf bir ışık sızmaya başladığında, bir şansımız olduğunu anladım. Dahası, içimde tam dozda sanctus varken, tüm gücüm emrimdeyken, sadece bir an, bir anlık fırsat bulup Beast'in boynuna ellerimi dolayabilirsem, kuzeye gelip bulmak için geldiğim intikamdan bir adım daha yaklaşmış olacaktım — Forever King'in lanetli soyunun sonundan bir adım daha yaklaşmış olacaktım.

"Aaron, Baptiste ve ben birlikte kahvaltı yaptık. Anılar hala acı verici olsa da, bana San Michon'daki günleri hatırlattı. Savaşın ateşinde garip ve şiddetli bir sevgi oluşur. A

Sadece kanla yazılmış kardeşlik. Ve o ana kadar onu ne kadar özlediğimi, geri kazanmanın beni ne kadar mutlu edeceğini fark etmemiştim.

"Size minnettarım, kardeşlerim," dedim onlara. "Ve tüm sevgimi veriyorum. Benim için her şeyi riske attınız, hem de sadece bir söz için."

"Biz de memnuniyetle," diye cevapladı Aaron. "Ama sadece senin için değil, Gabe."

“Başını salladı ve avucundaki yedi yıldızı izledi.

"Şüphelerin olduğunu biliyorum, ama tüm bu olanlarda Yüce Olan'ın iradesini hissediyorum, kardeşim. Kaderin ağırlığını, kaderin elini hissediyorum. Ana Denizkızı'na yemin ederim, bunu açıklayamıyorum. Ama bir şekilde biliyorum ki tüm bunlar... hayatımızın her anı bu geceye doğru ilerliyordu." Gözlerime baktı, sert ve gururlu bir bakışla. "Ve ben *hazırım*."

"Tanrı bizimle birlikte, Gabe," dedi Baptiste, elimi sıkarak. "İkizler'de birlikte durduğumuzda olduğu gibi. O zaman da, şimdi de, O bizim yanımızda, düşemeyiz."

"Korkma," diye mırıldandım.

"Sadece öfke," diye başını salladı Aaron.

“Uymalısın kardeşim,” diye fısıldadı Baptiste. “Alınma ama berbat görünüyorsun.”

“Yorgun bir kahkaha attık ve tekrar teşekkür ettim. Ve ikisini de kucaklayarak, kederle hasta bir halde, yukarıya çıktım. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez düzgün bir şekilde banyo yaptım; kan ve kir suyu o kadar bulanıklaştırmıştı ki, kovayı üç kez değiştirmek zorunda kaldım. Saçımdaki düğümleri çözdüm. Aaron'un ödünç verdiği jiletle yol boyunca uzayan sakallarımı tıraş ettim. Aynadaki adama baktım ve içindeki ve dışındaki yaraları gördüm. Hiç huzur bulabilecek mi diye merak ettim. Kendini affedebilecek mi diye merak ettim. Hiç bitecek mi diye merak ettim.

“Sonra yatak odama doğru ağır adımlarla yürüdüm, yumuşak bir yatakta temiz çarşafların arasında birkaç saatlik huzurlu bir uyku çekmekten başka bir şey istemiyordum... Tanrım, bu düşünce bana cennet gibi geliyordu. Ama önce Dior'un odasına uğradım ve kapısının önünde nöbet tutan kılıçlı adamlara başımı salladım. Bana somurtkan ve daralmış gözlerle, kin ve öfke dolu bakışlarla baktılar. Ama sonunda içlerinden biri konuştu; sakalı iki porsuk gibi olan huysuz bir Ossianlıydı.

"Hatırlamazsın," diye homurdandı. "Báih Sìde'de birlikte savaştık."

"Ona, bulanık gözlerle ve bitkin bir şekilde baktım.

"Redling," dedim sonunda. "Redling á Sadhbh."

"Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. 'Doğru. Nasıl...'

"Hatırlıyorum," diye iç geçirdim. "Her şeyi hatırlıyorum."

Adam beni baştan aşağı süzdü, gözleri çakmaktaşı gibiydi ve sakalı diken diken olmuştu. "Kapımıza böyle bir kötülük getirdiğin için sana teşekkür etmeyeceğim," diye homurdandı. "Ama bu gece ölmek zorundaysam, bunu Kara Aslan'ın yanında yapmaktan gurur duyarım."

"Evet," dedi ikinci kılıç ustası. "Tanrı seni korusun, de León."

“Teşekkür ederek başımı salladım, ellerini sıktım ve korkmamalarını söyledim. Sonra Dior'un kapısını biraz araladım ve karanlık yatak odasına baktım. Kapıya sırtını dönmüş, battaniyenin altına kıvrılmış, sessiz ve hareketsiz duruyordu. Onu bir an izledim, Patience'in odasının kapısında durup nefesini dinlediğim geceleri hatırladım ve nasıl bu kadar mükemmel bir şey yaratabildiğimi merak ettim.

"Yine gözlerim yanmaya başladı.

"Yine, o gereksiz gözyaşlarını gözlerimden sildim.

“Sonra Dior'un hiç nefes almadığını fark ettim. Ceketinin askıda olmadığını, botlarının da yatağının ayak ucunda durmadığını gördüm. Karnım buz gibi oldu ve odaya koştum, battaniyeleri çekip attığımda neyle karşılaşacağımı zaten biliyordum.”

Jean-François kalemini mürekkebe batırdı ve hafifçe gülümsedi. "Yastıklar."

"Dior Lachance korkak değildi. Ama kesinlikle yalancıydı." Gabriel başını salladı ve şarabından uzun bir yudum aldı.

"Ve yalancı küçük kaltak gitmişti."

XXII
ASLAN SÜRÜYOR

“ÖFKEM korkunçtu. Dior'un kapısının önündeki, pencereden tırmanışını duymayan kılıçlı adamlar için değil, köpekleri kulübelerinden çalarken uyuyan köpek bakıcısı için de değildi. Köpekleri tepeden aşağıya indirirken görmezden gelen nöbetçiler için de, onları yüklediği kızağa bağlamasına yardım eden asker için de değildi.

Hayır. Öfkem, o kızın kendisi için bir damla kan daha dökülürken bir kalenin içinde korkarak saklanacağına inanan aptal içindi.

"Şimdi Aveléne'nin yüksek yürüyüş yolunda durmuş, siperlerden aşağıdaki donmuş vadide parıldayan Mère'ye bakıyorduk.

"Şafak vakti atını sürdü," dedi Aaron. "Karın içine, kuzeydoğuya, Maidsroad'a doğru. O yolu San Michon'a kadar gidebilir, eğer..."

"Hayır," diye bağırdım. "Nehirden geçiyor."

Baptiste başını salladı. "Keşifçilerimiz onun yürüyerek gittiğini bildiriyor..." "Yolunu değiştirdi. O küçük kaltak kediler kadar zeki. salondaki haritayı gördükten sonra, Mère'nin onu manastıra kadar takip edeceğini biliyor.

"Bunu nereden biliyorsun kardeşim?"

“Derin bir nefes aldım ve dondurucu bir nefes verdim. ‘Winfael’de ona bir şişe kanımı teklif ettim. O reddetti. Bu yüzden Redwatch’ta ona yeni bir palto aldığımda, şişeyi paltoya gizlice koydum.’ Kafamı sallayarak, Usta Greyhand’ın derslerini hatırladım. ‘Yaşlılık ve hainlik her zaman gençlik ve beceriyi yenebilir, Lachance.’

"Beni affet, Gabe," dedi Baptiste. "Ama bir şişe kanın ne işe yarar ki?"

"Çünkü hissedebiliyorum."

Jean-François yazmayı bıraktı, kroniklerinden başını kaldırdı. "Hissedebiliyor musun, de León?"

Gabriel başını salladı. "Hiç öğretmenim olmadı. Soyumun sırlarını açabilecek kimseyle tanışmadım. Ama yine de yıllar boyunca birkaç küçük büyüyü öğrendim; San Michon'un sayfalarında saklı, aşkım tarafından ortaya çıkarılan kırıntılar ve fısıltılar."

“Sanguimancy,” diye mırıldandı tarihçi.

"Evet. Ve Aveléne'nin surlarının tepesinde, ufka doğru uzandım ve onu kesin ve gerçek olarak hissettim; camdan bir hapishanenin içindeki küçük bir parçam, gri buzla kaplı bir yolda kuzeye doğru ilerliyordu.

"O nehirde," dedim. "Ve Ölüler onu takip ediyor."

"Bekçiler, kızın kızağına erzak yüklediğini söylediler," diye mırıldandı Baptiste. "Ama ağır yük taşısa bile, Ölüler gündüz vakti buz üzerinde koşan bir köpek takımından daha hızlı hareket edemezler."

"Gün sonsuza kadar sürmez," diye uyardı Aaron.

"Gece çökmeden ona ulaşmam gerek," dedim ve merdivenlerden aşağı indim. "Onlar o zaman ona saldıracak. Geri kalan köpeklerine ihtiyacım var Aaron. Ve bir kızak. Mümkün olduğunca çabuk."

"Ben de seninle geliyorum," dedi ve yine kardeşimin bana duyduğu güven ve sevgiye hayran kaldım. Kafamı sallarken bile ona gülümsedim.

"O iki saatlik bir avantajlı. Mümkün olduğunca hafif yükle gitmeliyim."

"Gabe, Danton ve o orduyu tek başına halledemezsin."

“Ashdrinker'ın kabzasına vurdum. ‘Yalnız değilim.’

“Baptiste başını salladı. ‘Gabe—’

"Tartışarak zaman kaybetmeyeceğim, kardeşlerim. Mothermaid, sizin gibi sadık dostları hak etmek için ne yaptığımı biliyor. Ama beni takip edecek kadar köpeğiniz yok, yarı donmuş nehirde güvenle koşabilecek atlarınız da yok. Ve kaybettiğimiz her dakika, Danton'un o kızın boğazına bir dakika daha yaklaşması demektir. O köpekleri getirin bana. *Lütfen*."

“Köpek kulübesi sorumlusu hızlı çalışarak kızağı iskeletine kadar soydu, böylece daha hafif koşabilecektim. Kardeşlerimle birlikte donmuş iskelede durduk, Mère kar yağışının içinde uzanıyordu, Aveléne halkı surların üstünden bizi izliyordu. Şüphesiz suçluluk duyuyorlardı; Dior'u yalnız bırakıp görmezden gelmişlerdi. Ama daha da önemlisi, kızın surlarından gölgeyi uzaklaştırdığının,

kendini uçuruma atarak onların katledilmesini engellediğinin farkındaydılar. Ve şimdi sesleri yükseldi, eski taşların arasında yankılanarak göğsümün boşluğunda çınladı.

"Yolun açık olsun, de León!"

"Ana bakire seni korusun!" "Aslan geliyor!"

"KARA ASLAN SÜRÜYOR!"

Baptiste kollarıyla bana sarıldı, beni şiddetle kucakladı. 'Fortuna meleği seninle olsun, Küçük Aslan. Tanrı ve tüm melekleri seni korusun.'

"Teşekkürler, kardeşim. Bu yakışıklıyı benim için koru."

“Ama Aaron, ona attığım gülümsemeyi paylaşmadı. ‘Bu aptallık, Gabriel.

“‘Delice diyelim. Benim doğam böyle. Şimdi veda et kardeşim, bana yolun açık olsun de, ve eğer onun için dua etmek istersen, seni lanetlemeyeceğim.’

“‘Onun için ama senin için değil mi?’

“‘O dinlemez, Aaron.’ Üzülerek gülümsedim. ‘Hiç dinlemez.’

“Aaron omzuma, gümüş bombalar, kutsal su ve kutsal şişelerle dolu bir bandolier geçirdi. Sonra beni kucaklayarak sıkıca sarıldı.

“‘Unutma, Gabe,’ diye fısıldadı. ‘Neye inandığın önemli değil. Ama *bir şeye* inanmalısın.’ Gözleri parlayarak alnımı öptü. ‘Yolun açık olsun. Hızlı sür.’

“Fırtına sanki beni teşvik ediyormuş gibi, rüzgar arkamdan esiyordu. Köpekler, lancers olarak bilinen cesur Nordish ırkındandı ve çok hızlı koşuyorlardı. Mère'nin donmuş kıvrımlarında hızla ilerlerken, kızaklarım buzun üzerinde tıslayarak ilerliyordu.

Nehir kıyıları ilk başta kayalık ve uçurumlardı - memleketimin kemiklerini oluşturan güzel siyah bazalt - ve önümüzde uzanan taze kar, iz veya ayak izleriyle bozulmamıştı. Ama nehirden birkaç saat yukarıya çıktığımızda, uçurumlar yerini alçak arazilere ve donmuş ölü ağaçlara bıraktı ve kızak bıçaklarının ikiz yaylarını ve çok sayıda köpek izini kıyıdan buzun üzerine doğru saparken gördüm - Dior'un izleri, kesin ve gerçek. Kız, izlerini gizlemek için kızağını kayalıkların üzerinden nehre taşımıştı. Ama Danton kadar yetenekli b i r kan köpeğinin bu kadar kolay aldatılmayacağını biliyordum.

Basit bir hileydi ve kısa süre sonra, onu takip edenlerin ayak izleri arasında izleri kayboldu — ormandan çıkan büyük bir kalabalık onu Mère nehrine kadar takip ediyordu. Danton'un yanında getirdiği soylu ve sefil insanları gözümün önüne getirdim, taşıdığım yetersiz erzaklara ve belimdeki kırık kılıca baktım. Aslında, bunların yeterli olup olmayacağını bilmiyordum. Ama yapabileceğin çok az şey varsa, yapabileceğin az şeyi yap.

"Kar şahini, beyaz ve demir grisi lekeleriyle gökyüzünü yararak, donmuş havaya seslendi. Mızraklı askerlerim kör edici karların içine doğru koştular. Rüzgâr yön değiştirmişti, kuzeyden esen uluyan rüzgâr Mère'nin bağırsaklarını kılıç gibi kesiyordu, yağan kar jilet gibi keskin. Yakamı yüzüme kadar çekmiştim, üç köşeli şapkamı da aşağıya indirmiştim, ama gözlerim hala yanıyordu, yanaklarımdaki gözyaşları donmuştu, soğuk parmak eklemlerimi ağrıtıyordu.

"Kararmış güneş yataklarına doğru kayıyordu, ayın olmadığı bir gece yaklaşıyordu ve hala avımın izi yoktu. Ama gün batarken, uzun gölgeler loş ışıkta bulanıklaşırken, uzaktan onu gördüğümde kalbim çarptı; yüzlerce ayak tarafından havaya savrulan tozun hafif çalkantısı. Ve onları yakaladığımı anladım, ikisini de yakalamıştım: Danton'un ordusu Dior'un peşinde koşarken, kız sanki şeytanın kendisi peşindeymiş gibi önlerinden kaçıyordu.

“Kız kızağına eğilmiş, köpeklerine ‘Koş! KOŞ!’ diye bağırıyordu ve ölülerden duydukları korkuyla köpekler yıldırım gibi buzun üzerinde koşuyorlardı. Ancak güneş batmaya başlayınca ölüler güçlendi, daha hızlı koşmaya başladı ve ödüllerine gittikçe yaklaştı. Sefil olanlar, efendilerinin kırbaçları önünde hayvanlar gibi önde koşuyorlardı. Onları, Danton'un yardımına çağırdığı korkunç kuzenleri ve çocukları, hepsi Demir Kalpliler olan soylu olanlar izliyordu. En son ise Vellene Canavarı geldi. Gözlerimi kısarak onu görebiliyordum. Babası kapımı üç kez çaldığı gece, evimin önünde durup içerideki zulmü sessizce izleyen onun hatırası öfkemle alevleniyordu.

"Onun ailesine kan borcum vardı. Ve bu gece, *bu gece,* yemin ettim, borcumu ödemeye başlayacaktım.

"Pipo ağzıma kadar doluydu ve cinayetin rengini ciğerlerime soludum. Bütün gece canlandı, tüm duyularım alev aldı, köpeklerin kokusu ve taze ter kokusu, gök gürültüsü gibi ayak sesleri ve atan kalp atışları, önümdeki düşmanın görüntüsü ve elimde çıplak ve parıldayan kılıcım. Ama kalbim batarken, gün batımının son nefesinin gökyüzünden kaçtığını gördüm ve zihnimde San Michon'un salonlarında geçirdiğim çocukluğumun yankıları çınladı; adım efsane haline gelmeden, aşkım yaz ateşi gibi yanmadan ve gururum her şeyi sona erdirmeden önce öğrendiğim ilk derslerden biri.

"*Ölüler hızlı koşar*.

"Şimdi Dior'un peşindeydiler, pençelerini uzatmışlardı. Onların onu benden çok önce yakalayacağını gördüm ve çaresizlik içinde onun adını haykırdım. Kar yağarken bana dönüp baktı ve sonunda gözlerinde korku görebileceğimi sandım. Ama onun yerine, cam kadar keskin ve sokaklarda doğmuş bir parıltı gördüm. Bir imparatorluğun kurtarıcısı ya da bir tanrının torunu değil, bir sokak faresi. Buradan çok uzak, kirli sokaklarda ve çürümüş kulübelerde büyümüş, zekası ve kurnazlığıyla hayatta kalmış, hırsız, düzenbaz ve iflah olmaz bir yalancı.

Çaldığı çakmaktaşı kutusu parladı ve fitilleri kıvılcım çıkarmaya başladı. Ona verdiğim gümüş hançer parladı ve köpekleri bağlarından kurtuldu. Nefesi ciğerlerinden çıktı ve atlayarak kaçtı, köpekler tarafından buzun üzerinde sürüklenerek kızağından uzaklaştı. Kızağı arkasında sallanıp takla atarken, yüklediği ve ateşlediği variller buzun üzerine döküldü, üzerlerinde Mahné'nin, Ölüm Meleği'nin ikiz tırpanları olan küçük X işaretleri vardı.

"'Kara ignis,' diye fısıldadım.

"Ware!" diye bağırdı Danton. *"WARE!"*

Barut alev aldı, kulakları sağır eden patlamalar vadide yankılandı ve karanlığı gündüz gibi aydınlattı. En yakınlardaki zavallılar patlamada yutuldu ya da parçalara ayrıldı. Ama sarsıntı buza çarptığında, altımda hissedecek kadar şiddetli bir yankı uyandırdı ve sonunda Dior'un yaptığı şeyin dehası farkına vardım. Mère'nin donmuş yüzeyi, Fortuna'nın Ròdaerr'ı geçip giderken olduğu gibi muhteşem spiraller halinde parçalandı. Ve o gün yaptığım gibi,

Danton'un lejyonu kendilerini yüzeyin altında, hala akan nehrin buzlu derinliklerinde buldu.

"Sinek tuzağı," diye gülümsedim.

"En az yüz kişi, aralarında iki soylu da vardı, altlarındaki tüm raf parçalanıyordu. Sadece birkaçı, su kemiklerini yiyip bitirirken ve uzun süredir reddettikleri ölüm nihayet onları sevgi dolu kollarına sararken çığlık atacak kadar aklı başındaydı.

"Ama diğerleri dağıldı, aralarında Danton da vardı, uçurumdan uzaklaşarak parçalanan yüzeyin üzerinde sıçrayarak ilerlediler. Gölgeler gibi, hızlı ve ölümcül, çatlayan buzun üzerinde kıyıya doğru dans ettiler, nehrin yatağına kadar donmuş olan kıyıya, ve orada, kovalamaya devam ettiler. Dior'un hamlesi, Danton'un kuvvetlerinde kanlı bir yarık açmıştı, ama düzinelerce vampir hala hayattaydı — çoğu yüksek kanlılar ve Beast'in kendisi — ve şimdi, Dior'un aptallığı ortaya çıkmıştı.

“Köpeklerinin arkasında buz üzerinde sürükleniyordu, kopmuş koşum takımına umutsuzca tutunmaya çalışıyordu. Ben ikiye katlanarak kendi mızraklı askerlerime ilerlemeleri için bağırarak, parçalanmış nehir buzlarının oluşturduğu çukuru atlatarak yoluma devam ettim. Ama Danton artık öfkeyle dolmuştu, o ve adamları gittikçe yaklaşıyorlardı.

“‘Seni sonsuza kadar avlayacağım demiştim, kız!’

“‘S-siktir git!’ diye bağırdı, canını kurtarmak için tutunmaya çalışarak. “‘Lütfen de, aşkım!’

"Danton!" diye bağırdım. "Yüzüme bak, korkak!"

"Ama Canavar beni görmezden geldi, sadece omzunun üzerinden bakıp bana ölümcül bir gülümseme attı. Hâlâ ona yardım edemeyecek kadar uzaktaydım, vampirler her adımda yaklaşırken zar zor ayak uyduruyordum. Onu yakalarlarsa, o yüksek kanlılar beni oyalar, Canavar da Dior'la kaçar ve tüm bunlar, her şey boşa giderdi. Karanlıkta, yukarıda bir yerden kar şahininin sesini duydum, Ashdrinker'ın sesi, kalp atışlarımın gürültüsünün üstünde yankılanıyordu.

"Atla, Gabriel! Onu kurtarmalıyız! ATLA!

Ve sonra kaçınılmaz olan oldu. Dior'un köpekleri, Ölülerden korkarak, arkalarında sürükledikleri kıza aldırış etmeden ilerlemeye devam ettiler. Buzun üzerinde bir iki metre yüksekliğinde bir kar yığınına doğru koştular.

etrafında dönerek. Ama Dior, koşum takımında geniş bir dönüş yaparken çığlık attı ve kar yığınına dalarken gözlerini kapattı. Tutuşu bozuldu ve kırbaç sesleriyle koşum takımı koptu, onu yuvarlanarak kar yığınına savurdu ve diğer tarafa yuvarlandı. Yüzü buza çarptı, alnı yaralandı, elleri ve yanakları kan içinde kaldı. Danton zafer çığlıkları atarken, yüksek kanlıları düşen kıza doğru dalarken, sefil bir şekilde pençelerini açarak ona doğru koşarken, ben dehşetle kükredim.

"Yüksek kanlılardan biri onu yakaladı — kırsal bir beyefendi gibi giyinmiş yaşlı bir adam — sanki tüy kadar hafifmiş gibi onu yakasından kaldırdı. Dior küfrederken, adamın yüzünü tırmaladı, vampir çığlık attı, parmakları adamın yanağında kırmızı çizgiler bıraktı. Ve kanının dokunduğu yerde ateş çiçek açtı, beyaz ve kör edici bir ateş. Geriye sendeledi, uluyarak, Ironheart'ın eti, kanının en ufak dokunuşuyla büyük, küllü yaralarla oyulmuştu.

"Gümüş bombalar sefillerin arasına patladı, birkaçını paramparça etti. Bir başkası patladı, bir başkası daha, elimden fırlayıp geceyi aydınlattı, gümüşün yakıcı sıvısı ölülerin derisini ve gözlerini yakıyordu. Danton'un sürüsü dağıldı, ben bir salvo daha ateşledim, kızağımdan atlayıp "DIOR!" diye bağırdım. Kız "GABRIEL!" diye bağırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Uzun boylu, ölü gözlü bir canavar, gümüş dumanın içinden bana doğru koşarken onu yakalamaya çalıştı, güzel frakı onun yumruğunda parçalandı. Sefil bir adam onun üstüne atladı, onu yere indirmeye çalıştı. Ama kız yine kanlı elleriyle saldırdı ve vampir yine geri düştü, kanının değdiği yerlerde eti yanarak kararmıştı.

“O benim yanıma ulaştı, kollarıma çarparak, yüzü kan içinde kaldı. Ashdrinker havada şarkı söyledi, arkasındaki sefil yaratıkları biçerek, onları buzun üzerinde dumanlı parçalar halinde bıraktı. Kutsal suyumu, gümüş bombalarımı fırlattım, bana baştan aşağı hücum eden, ruhsuz gözleri ve açık ağızları olan kalabalığı biçtim. Dior, ben daha fazla sefil insanı kanlı kara düşürürken gümüş çelik hançeriyle saldırdı. İkimiz sırt sırta dururken, kılıcın şarkısı kafamda yankılanıyordu: Çelik anne, çelik baba, çelik dost. On altı yaşımdan beri bu piçleri öldürüyordum ve öldürdüğüm ilk kişilerin başında bir Ebedi Prens vardı.

Cennetin altında, içimde tam dozda sanctus varken, kılıç kolum sağlam ve içimde dul bir babanın, yıkılmış bir babanın öfkesi ile birkaç düzine melez köpeğin dişlerinin altına düşerdim. Ve o köpekleri kanlı bir katliama çevirmeme rağmen, bunun hiçbir şekilde zafer olmadığını biliyordum. Danton ve yüksek kanlıları geride kalmış, cephanemin sonunu harcadığımı izliyorlardı. Artık atacak hiçbir şeyim kalmamış, kolumda hiçbir numara kalmamış, buzun üzerine geri çekiliyordum.

"Ve hala öldürülmesi gereken neredeyse bir düzine soylu var.

"Biz geri çekilirken etrafımızı sardılar ve yavaşça çember oluşturdular. Birkaçının adını, kanlı şöhretlerinden tanıyordum. Maarten the Butcher adında, zırh giymiş, iki elle kullanılan büyük bir baltayı çekiç gibi yumruklarında taşıyan karanlık sakallı bir canavar. Roisin the Red adında hızlı ve keskin bir savaşçı, vücudu kürklü deri giysilerle kaplı ve saçları katil örgülerindeydi. Liviana adında buğday rengi saçları ve kan kırmızısı gözleri olan ince bir kadın. Fetch adında, öldüğünde on yaşından büyük olmayan, kanla lekelenmiş soluk renkli giysiler giymiş bir çocuk.

"Hepsi demir kalpli, her biri onlarca yıllık cinayetin babası ya da annesi, tek başına öldürmesi bile kabus olan, yanlarında on kardeş varken ise daha da korkunç olan savaşçılar. Ve onların başında, korkunç efendilerinin oğlu, Ebedi Prens. Binlerce hizmetçinin katili, Ebedi Kral'ın kan köpeği, Vellene Canavarı, şimdi arkadaşları yavaşça etrafımızı sararken buzun üzerinde bana doğru yaklaşıyordu.

"Seni uyardım, Silversaint," dedi. "Gömülü kalmalıydın."

"Dişlerimi sıktım. 'Babam fırsatı varken beni öldürmeliydi, piç kurusu.

"Ama o seni öldürdü, de León. Şarkılarla övülen kahraman değil, ölümsüz orduları yenen şövalye değil, efsane haline gelen adam değil. Kardeşimi öldüren çocuk bile değil, karşımda gördüğüm. Danton başını salladı, çevrelerindeki çember daraldı. "Senden geriye sadece bir gölge kaldı. Boş bir köpek, bir ayyaş ve sefil, içkiyle ve kırık bir ruhla sırılsıklam.

“Danton kılıcını kaldırdı, kılıcın kenarı parıldıyordu.

"Ama sen hala şafağı görebilirsin, de León. Doğu'da korkunç babamla bir işin var, değil mi? Ödenmemiş borçlar mı?" Şimdi yüksek soylu adamlarının duvarının arkasında, etrafımızda dolanıyordu,

gülümsemesi yakut kırmızısıydı. "Sabrın mı? Astrid'in mi? Babam gelinine tecavüz ederken sen mahzeninde uyuyordun, ama yine de, onu yanına gömmadan önce ona yaşattığı tatlı acıları hayal ettiğini biliyorum. Ve daha da eminim ki, en çok istediğin şey kralımı tekrar görmek."

Ashdrinker'ın kabzasını sıkıca kavradığımda derisi gıcırdadı.

"Sana intikam şansı veriyorum," dedi Danton. "Kılıcını indir ve kenara çekil. Kızı bana ver, yeminini yerine getirdiğini görebilirsin. Onun için ölmene gerek yok, de León. Sonuçta, Dior Lachance senin için ne ki?"

"Arkamda duran, kanlar içinde ve titreyerek duran kıza baktım. Gözleri kocaman ve maviydi, gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Gabe..." diye fısıldadı.

“Ve o anda gerçeği gördüm. Her şeyin gerçeğini. Yemin ettiğim intikamın, benden çalınan hayatın, göğsümdeki sonsuz acının hiçbir önemi yoktu. Çünkü en karanlık saatlerde bile, o acı bana hala hayatta olduğumu hissettiriyordu. Sevgilimin *her zaman* söylediği gibi. Kalpler sadece yaralanır. Asla kırılmaz.

“Ve sonunda, hiçbir anını geri almayacağımı biliyordum. O zaman hissettiğim mutluluğu da, şimdi hissettiğim acıyı da. Onlarsız geçirdiğim tüm o terk edilmiş saatleri, Astrid'in öpücüğü olmadan dudaklarımın acısını, Patience'ın kucaklaması olmadan kollarımın boşluğunu. Onlara sahip olduğum o birkaç an, ve sadece o anlarda, ben ölümsüzdüm. Çünkü onlar kusursuzdu. Ve onlar benimdi.

“Ve sırtımı döndüğüm Tanrı ne olursa olsun. Lanetlediğim babam ve karşı geldiğim cennet ne olursa olsun. Çünkü sonunda, neye inandığın önemli değil. Bir şeye inandığın sürece.

"Eldivenimi dişlerimle yırttım, çıplak elimi Dior'un eline sardım.

"Seni *asla* terk etmeyeceğim," diye yemin ettim.

“Her şey bir közle başladı, sadece bir kıvılcım, sonlu ve küçüktü. Ama gençliğimin yazın solmuş otları gibi, kıvılcım yanmaya başladı ve o yanma alev aldı, kolumu ve şimdi Dior'un elini tutan avucumu yaktı. Astrid'in cildime yazdığı mürekkepteki ateş gibi hissettim. Onun dudakları benim dudaklarımdaymış gibi hissettim.

. Elimi bırakıp avucumdaki yedi yıldızı baktığımda, onun ışıkla yandığını gördüm — eski günlerdeki gibi soğuk ve gümüş rengi değil, sıcak ve kızıl. Ceketimi ve altındaki tunikayı yırtarak çıkardığımda, göğsümdeki aslanın aynı öfkeli ışıkla yandığını gördüm, üvey babamın demirhanesinin ateşi kadar kırmızı, döktüğüm ve döküldüğünü gördüğüm kan kadar kırmızı, cehennemin nefretle dolu kalbinde yanan tüm ateşler kadar kırmızı.

“Elimi ateş gibi kaldırdım. Ve onların titrediğini gördüm.
“‘Siz lanet olası piçlerin hangisi ilk ölecek?’

“‘Öldür onu,’ diye tısladı Danton. ‘Öldür onu ve kızı bana getir.

“Vampirler tereddüt etti, daralan gözlerinde kızıl ışık yansıyordu. “‘Bana itaat edin!’ diye kükredi Canavar. ‘Siz on kişisiniz, o tek!’

“Dior hançerini kaldırdı. *‘İki* demek istedin*,* piç.’ “‘Tekrar say, kız.’

“Fısıltı buzun üzerinde yankılandı. Danton döndü, artık tanıdık bir figür karların arasından çıkarken öfkeyle baktı. Gece mavisi saçları beline kadar uzanıyordu. Uzun kırmızı paltosu uluyan rüzgarda etrafında uçuşuyordu, ipek gömleği solgun göğsünü ortaya çıkarmıştı. Kendine yeni bir maske yapmıştı; ağzının üzerinde kanlı bir el izi olan beyaz porselen, kırmızı çerçeveli kirpikler. Ve onun ötesinde, tüm ışığı ve hayatı tükenmiş solgun gözler.

"Liathe, San Guillaume'deki kavgamızdan sonra hala yaralı görünüyordu. Göğsü Ashdrinker'ın öpücüğünden, elleri kılıcın dokunuşundan hala yanmıştı. Ama yine de kılıcını ve topuzunu tutuyordu. İkisi de kendi kanından yapılmıştı ve yanan ışığımda kırmızı renkte parlıyordu.

"Sen kimsin?" diye bağırdı Danton.

"Bize Liathe de."

“Vellene Canavarı dudaklarını sıkı sıkı kapattı. Yaralı olmasına rağmen bu kadında bir güç hissediyordu. ‘Kenara çek o zaman, Liathe. Bu av Blood Voss'a ait.

"Geri çekilmeyeceğiz," diye cevapladı kadın. "Çocuk bizimle geliyor."

"Biz mi?" diye tükürdü Danton. "Sen tek başınasın kuzen. Kim olduğumu biliyor musun? Şu anda işine burnunu soktuğun korkunç kralımı ve babamı tanıyor musun?"

Vampir başını eğdi, uzun siyah saçları uluyan rüzgarda dalgalandı. "Fabién'i tanıyoruz. O boş tahtına oturmadan çok önce tanıyorduk. Senden çok önce, Danton." İleri adım attı, kanlı kılıcını kaldırdı. "Bu gece kalplerinizin kanını içeceğiz, küçük prens. Bu gece baban bir çocuğunu daha kaybedecek."

Danton'un yüzü buruştu — öfke ve belki de en ufak bir korku izi. Ancak Kan Voss prensi, ödülüne bu kadar yaklaşmışken reddedilmeye niyetli değildi. Ayrıca, Grail'in başka bir sülük tarafından parmaklarının ucundan kapıldığını babasına açıklamak gibi bir niyeti de yoktu. Bu yüzden, siyah çemberine döndü ve damarlarında akan hükümdar kanının tüm ağırlığıyla bağırdı: *'Onu öldürün!* Kızın ise kendim alacağım!

Soylular emre uydu, kara ve hızlı bir karga sürüsü gibi hareket ettiler. Liathe'nin kanlı kılıcını kaldırdığını, kanlı çomaklarını geriye attığını gördüm, sonra Danton üzerimize çullandı. Ashdrinker'ı onun saldırısına karşı kaldırdım ve Canavar yaklaşırken Dior'a "Arkamda dur!" diye bağırdım. Kılıcı kılıcımla çarpıştı, kenarları birbirine değince kıvılcımlar saçıldı. Çapraz kılıçların üzerinde bir an birbirimize baktık, gözlerimiz en saf nefretle yanıyordu.

"Bu gece cehennemde uyuyacaksın, de León," diye tısladı.

"*Burası* cehennem, Danton," diye gülümsedim. "Ve şeytan kendi evlatlarını sever." Ve sonra, her şey gerçekten başladı.

Son karşılaşmamızda ben aç ve zayıftım, o ise beni domuz gibi şişlemişti. Bir önceki sefer, gökyüzünde zayıf bir güneş varken, onun kolunu dirsekten koparmış ve kızının göğsünden kalbini sökmüştüm. Ama şimdi mazeret yoktu, eksik bir şey yoktu. Gece acı soğuk ve günahkar bir karanlıkta, Canavar tüm gücünü kullanıyordu. Ama ben bir fener gibi yanıyordum, kalkanım parlıyordu, damarlarımdan kan ilahisi akıyordu. Merhamet dilenmedim, acımaması için yalvarmadım, borcum bir cellat bıçağı gibi başımızın üzerinde asılı duruyordu ve omzumda soluk bir gölge duruyordu; keskin kenarları olmayan kışların ve ışıksız şafakların güzelliği.

"'Aslanım,' diye fısıldadı.

"Onları hissedebiliyordum, yemin ederim. Meleklerim. Sevgileri. Sıcaklıkları. "Ve içimde bu hisle, kırılmazdım.

"Ama ne yazık ki, düşmanımın derisi de öyleydi. Böyle bir düşmanla karşılaşmayalı yıllar olmuştu; eski bir Demirkalp, Ölülerin Prensi. Vurduğumda eti taş gibiydi, her vuruşumda Ashdrinker elimden düşecek gibi oluyordu ve her vuruşumda mermer gibi derisinde derin çatlaklar oluşsa da, sanki bir dağı yontuyormuşum gibi hissediyordum. Danton'un kılıcı gümüş gibi parladı, kalkanımın yanan kırmızı ışığını yansıtıyordu ve parıltı gözlerini kısmen kör etmesine rağmen, saldırmak için yaklaşırken onu yakmasına rağmen, yine de saldırdı, gök gürültüsü gibi, bir canavar gibi, yüzyılların ağırlığıyla benim inancımla yenilemeyecek kadar ağır bir leş yiyen kasvetli bir lord.

"Ashdrinker boğazını yakaladı ve solgun derisinden bir parça kopardı. Onun karşılık verdiği darbe omzumu kesti, kan karın üzerine ve göğsümdeki yanan aslanın üzerine sıçradı. Ona uzandım,

onu yakalamak ve kan armağanımı serbest bırakmak için çaresizce uzandım. Ama Vellene Canavarı, Kırmızı Hayalet'in başına gelen kaderi biliyordu; ona ulaşmamın onun sonu olacağını biliyordu. Bu yüzden mesafesini korudu, bir yılan gibi daireler çizerek ve ben yaklaşırken geri çekildi, ona uzandığımda neredeyse elimi bileğimden koparıyordu.

“Gülümsedi ve parmağını salladı. ‘Yeni bir numara öğren, köpek. “‘Köpek değil, sülük. Bu damarlarda aslan kanı akıyor.

"Sen zayıfsın, de León. O kadar zayıfsın ki, en çok sevdiğin şeyi bile savunamadın. Ve ben senden birini daha alırken sana *bunu izleteceğim*."

“Arkamda, Dior gümüş çeliğini kaldırdı. ‘Kalbini yakacağım, piç kurusu.

"Canavar güldü ve tekrar çarpıştık, kıvılcımlar ve kan karanlığa yağdı. Arkamda çığlıklar, hırıltılar ve çelik sesleri duyuyordum. Liathe'nin durumunu bilmiyordum, ama bakmaya da cesaret edemedim. Danton tekrar saldırdı, kılıcı göğsümde kemiklere kadar derin bir yara açtı, bir diğeri kolumu kesti ve kemiklerinden koparılmış kasların gevşek ağırlığını hissettim, sol kolum ağırlaşmış, hızım düşmüştü. Ashdrinker'ın sesi zihnimde çınladı, beni teşvik etti, gümüş gibi parlak.

"Bizi tanıyorlardı, Gabriel. Karanlığı ikiye bölen kılıç. Ölümsüzlerin korktuğu adam. Bizi hatırladılar. Bunca yıl sonra bile.

"Gümüş hanım zihnimde gülümsedi.

"Ben de öyle.

“Feint yaptık, yer değiştirdik ve sonunda tüm gücümüzle saldırdık. Ashdrinker, tıpkı daha önce yaptığı gibi, düşen kar taneleri arasında bir yay çizerek Beast'in göğsüne doğru uçtu. Danton, hırıldayarak ve kıvrımlı bir hızla kılıcını kaldırdı, Ash'i kenara itti ve uzun zaman önce ölmüş kalbini parçalamak yerine, kırık kılıcı omzuna saplayarak kılıcın kabzasına kadar soktu. Canavar acı içinde kükredi, dişleri kanlı bir şekilde ortaya çıktı. Ama şimdi aptallığımı anladım, tıpkı San Guillaume surlarında Saoirse gibi. Kılıcım onun etine saplanmıştı, eli kılıcımın kabzasına kilitlenmişti. Pençeleri ıslık çalar gibi boğazıma doğru hızla yaklaşırken, Dior benim adımı haykırıyordu.

kendimi kurtardım, pençeleri çenemi keserken geriye düşüp buzun üzerine sertçe düştüm.

"Canavar şimdi üzerimde yükseliyordu, Ashdrinker'ı koparırken nefes nefese kalmıştı. Elleri ona dokunduğunda yanıyordu ve karanlık bir lanetle onu karanlığa fırlattı. Ve üzerime doğru gelerek kılıcını kalbime sapladı. Ben yana yuvarlandım, gümüş topuklarımla dizine vurdum, bunun karşılığında bir çıtırtı ve bir lanet duydum. Ama o, benim kalkanım ve öfkesi tarafından körleştirilmiş bir şekilde tekrar tekrar kılıcını savurdu ve sonunda hedefi buldu. Kılıcı pazımı deldi ve sol kolumu buza sabitledi. Acı içinde kükredim ve o üzerime atılırken serbest kalan elimle boğazına saldırdım. Dişlerimizi birbirine geçirdik, nefesimiz dişlerimizin arasından tıslayarak çıkıyordu. Tek ihtiyacım olan bir an, parmaklarımla boğazını sıkmak için *bir saniye*ydi.

"Seni öldüreceğim, piç kurusu," diye tükürdüm.

"Piç mi?" Dişlerini gıcırdatarak daha da yaklaşarak gülümsedi. "Hayır, melez, piç değil, ben. Ben Voss Kanındanım. *Kralların* kanındanım. Ben bir prensim..."

Ashdrinker sırtına saplanırken vampir homurdandı. Siyah gözleri büyüdü ve göğsünden çıkan kırık yıldız çeliğinden bıçağa aptalca baktı, Ash'in bedenini nasıl yendiğine şaşkınlık içinde.

"Ama yine de, yine de o Fabién Voss'un oğluydu, eski Demir Kalp, ve piç kurusu *ölmedi*. Onu bıçaklayan kıza hırladı

—Dior'a, gece hırsız gibi arkasında duran kıza. Kız nefes nefese, bitkin bir haldeydi, ellerini bıçağı çekip çıkarırken kanla kaplanmıştı. Canavar, yılan gibi hızlı ve öfkeli bir şekilde ona doğru atıldı.

"Ama göğsündeki yara yanmaya başlayınca sendeledi ve Ashdrinker'ın kılıcının da aynı şeyi yaptığını gördüm; sanki üzerindeki kan yanıyormuş gibi. Ve sonunda kılıçtaki kanın onun değil, *kızın kanı olduğunu* anladım — kızın avuçları kesilmiş ve Kurtarıcı'nın kanı Ashdrinker'ın kırık kenarına bulaşmıştı.

Danton göğsünü tuttu, göğsü alev aldı ve boğazından çıkan çığlık cehennemin derinliklerinden geliyordu. Dior tekrar kılıcı savurdu, kılıç ustası değildi ama yine de gümüş gibi hızlıydı. Ve Ashdrinker, uzun zaman önce efsanevi eller tarafından dövülmüş ve şimdi Kutsal Kase'nin kanıyla kutsanmış kılıç, Beast'in boğazını kulaktan kulağa kesti. Beast geriye sendeledi, çığlık atmaya çalıştı, lanetini bozmaya çalıştı

lanet okumaya çalıştı, boynu yanarken, eti küle dönüşürken, tökezleyip buzun üzerine düşerken yalvarmaya çalıştı. Vücudu, içindeki şey, cesedini sayısız yıl boyunca sürükleyen o korkunç ruh, kırık kabuğunu bırakmak istemiyormuşçasına sarsıldı. Ama ateş derisini yuttu. Ve korkunç zaman, onun etine sahip çıktı. Ve son, boğuk çığlığındaki dehşetle, cehennemin korkunç imparatorunun, onun sefil ruhuna sahip çıktığına inanmak istiyorum.

“Titreyerek ayağa kalktım ve önümdeki kanlı dilenciye baktım.

"Büyük Kurtarıcı," diye fısıldadım.

"Dalkavuk," diye soluk soluğa konuştu.

“Vellene Canavarı ölmüştü.”

XXIII AİLE TOPLANTISI

“Bir çığlık gecenin sessizliğini yırttı, ateşin içinde yağın kaynama sesi gibiydi. Dior, hâlâ kanıyla yapış yapış olan Ashdrinker'ı bana fırlattı ve biz de o korkunç çığlığa doğru döndük. Gözlerim önümdeki manzarayı görünce fal taşı gibi açıldı.

"Yüzümü sik" diye fısıldadım.

“Liathe hala yüksek kanlılarla kavga ediyordu, on kişi birine karşı. O kadar çok ve güçlü düşmanı yenmek bir mucize gerektirirdi, ama o gece Mère'ye mucizeler yağıyor gibiydi. Aslında, siyah saçları kanla ıslanmış, kırmızı paltosu ve solgun teni ölü pençelerle parçalanmış olmasına rağmen, Liathe neredeyse... kazanıyor gibi görünüyordu.

“Kasap Maarten, artık dumanlı zincir zırhının içinde bir kül yığınına dönmüştü. Kızıl Roisin bir kolunu kaybetmişti, diğer koluyla parçalanmış karnının içindekileri tutmaya çalışıyordu. Liviana karların içinde kıvrılmış, sağ elinin dumanlı kalıntılarını sıkıca tutuyordu. Ve Liathe'nin buzun üzerinden Fetch adlı çocuğu çekip çıkarmasını hayranlıkla izledim. Çocuğun solgun giysileri kanla kırmızıya boyanmıştı ve Liathe'nin eli boynuna dolanmış, çocuk sıkışmış bir domuz yavrusu gibi ciyaklıyordu. Tanıdık bir ses duyduğumda karnım burkuldu, tanıdık bir koku aldım: kaynayan kan kokusu.

"Sanguimancy," diye fısıldadım.

“Çocuk tekrar çığlık attı, küçük bacakları tekmeliyor, çenesi acı içinde gerilmişti. Ve Demir Kalp olmasına rağmen, Liathe'nin parmaklarının boğazındaki kararan ete daha derine gömüldüğünü gördüm, mermer kül haline geliyordu, kanayan gözlerinden kırmızı buhar şeklinde kan fışkırıyordu.

“Yaşlı beyefendi kardan fırlayarak kükredi ve Liathe, onu öldürmeden önce çocuğu fırlatmak zorunda kaldı. Ama çocuk buzun üzerine düştü, ağlayarak ve çırpınarak, mahvolmuş boğazından kırmızı dumanlar yükseliyordu.

"Prensim..." Liviana fısıldadı.

"Soylular onun sesine dönerek arkamdaki Canavarın kalıntılarına baktılar. Buzun üzerinde onlara doğru ilerledim, Liathe ise benim kalkanımın parıltısından uzaklaşarak yumuşak bir öfkeyle tısladı. Düşmanımın düşmanı da benim düşmanımdı ve savaşta bir vampirin yanında isteyerek durmazdım. Ama bu lanet olası kaltak, ben geri kalanları parçalarken benim için bu sülüklerden birkaçını öldürürse, o zaman ne yaparsa yapsın.

"Demir Kalpler titreyerek, efendilerinin kalıntılarına kasvetli bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. Savaşmaya devam mı etmeli, yoksa karanlığa kaçmalı mı diye düşünüyorlardı.

“Rab benim kalkanım, kırılmaz!

“Bu haykırış donmuş Mère'de yankılandı, uzak karanlığı küçük bir ışık aydınlattı. Uzun zamandır unutmuş olduğum bir parıltı geceyi aydınlattı, gümüş mavisi ve bize doğru hücum ediyordu. Tüylerim diken diken oldu — dondurucu soğuktan değil, Mothermaid ve Redeemer'ı, melekleri, ayıları, kurtları ve gülleri, boğazlarından bileklerine ve beline kadar gördüğümden. Silver Sisters'ın elleriyle yaratılmış kutsal büyü. Gümüş azizin zırhı.

"Dört figür kuzeyden buzun üzerinde koşarak geldi, derilerindeki kutsal ışık hayalet alevleri gibi yanıyordu. Gümüş çelik kılıçlar taşıyorlardı ve gözleri vahşi ve yırtıcıydı.

"Lanet olsun..." diye fısıldadım.

"Arkalarına hücum eden gümüş azizleri, yanlarında Liathe ve ben görünce, Demir Kalpler birbirlerine son bir kez baktılar ve kararlarını verdiler. Korkunç kaptanları öldürülmüştü. Avantajlarını kaybetmişlerdi. Ve aptal olarak sonsuza kadar yaşayamazsın. Gölgeler gibi, daha derin karanlığa kaçtılar, bir gece daha yaşamaktan memnunlar. Ve kaçmalarına izin vermek istememe rağmen, haberleri Sonsuz Kral'a ulaştıracağı düşüncesi bana acı bir tat verdi.

—Ödülünü kaybetti, hırsı boşa çıktı, en küçük oğlu öldürüldü. Ve ben, ellerimde kan, derimde bir Canavarın külleriyle, içimden yemin ettim.

“‘Bu sadece başlangıç,

Fabién…’ “‘Bizimle gel, çocuk.’

“İnanamadan döndüm. Liathe karda duruyordu, parmakları uzanmış, ağzında kanlı el izi vardı. Dior benimle bakıştık ve gümüş çelik hançerini kaldırdı. Neredeyse gülecektim.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Azizler bize doğru koşarken, kar şahini gökyüzünü yararak geçti. Liathe, ışığıma karşı kısılmış solgun, cansız gözleriyle bana bakıyordu. 'Bu kızın imparatorlukta güvende olabileceği tek bir yer var ve o yer senin sefil Ordunun yıkık salonları değil.

—

*"*Sürtük," diye iç geçirdim, "kapa çeneni."

Aramızda Ashdrinker'ı kaldırdım, bıçağı kanla kırmızıya boyanmıştı.

"Bu kızı sana teslim etmek için imparatorluğun yarısını dolaştığımı, rahipleri öldürdüğümü, engizisyoncular tarafından işkence gördüğümü, sefil ordularla savaştığımı, derin ormanların dehşetinden kaçtığımı, Ebedi Prenslerle savaştığımı ve lanet olası patates ekmeğinden kendi ağırlığım kadar yediğimi sanıyorsan, sen benim elimdeki kılıçtan daha delisin, vampir."

"Snik ve snak," diye fısıldadı Ash. *Ve kırmızı, kırmızı, kırmızı*.

"Bu kızın ne anlama geldiğini bilmiyorsun..."

"Bu kızın bir adı var," diye bağırdı Dior. "Ve o *burada* duruyor."

"Gabriel!" diye uzaklardan bir ses geldi.

"Onlar senin ne olduğunu anlamıyorlar," diye tısladı Liathe, yaklaşan gümüş azizlere bakarak. "Gel bizimle, çocuk, yalvarıyorum." Soluk el, yağan karın içinden uzandı. *"Gel bizimle ya da öl."*

“Ama Dior başını salladı, dudakları kıvrıldı. ‘Sizi pislikler, Rafa'yı öldürdünüz. Saoirse'yi. Bellamy'yi. Rahibe Chloe'yi. Bu gümüş azizler oyununu henüz çok iyi bilmiyor olabilirim, ama çabuk öğrenirim ve şunu öğrendim: *Dinlenmeyen ölü diller, tadılan ölü dillerdir*.’

"Gabriel!" diye bir çığlık daha duyuldu. *"Dior!"*

"Aptallar," diye tısladı Liathe. *"Aptallar..."*

“Gümüş kadro, ilahi ışıkla yıkanmış halde bize ulaştı. Sayıca az, yaralı ve aptal olmayan Liathe, maskesinin arkasından hırladı, parçalanmış paltosunu etrafına savurdu ve kan kırmızısı güvelerin fırtınasına dağıldı, karların içinde yukarı doğru uçtu.

“‘Tatlı Denizkızı…’ azizlerden biri fısıldadı. ‘Bu neydi
'

"Soğukta gümüş zırhları içinde duran dördüne baktım. Biri, tanımadığım, koyu tenli ve siyah gözlü bir Sūdhaemi gençti. Ama diğer üçünü, şanlı günlerden tanıyordum. Büyük de Séverin, göğsünde Blood Dyvok'un aygırı ile, yüzünde aptal bir gülümsemeyle. Kurnaz küçük Fincher, büyükannesinin ona hediye ettiği gümüş oyma çatalı kaldırırken, uyumsuz gözlerinde bir parıltı vardı ve parmağıyla çatalı çevirirken bana haydutça bir gülümseme attı. Ve son olarak, elbette, en iyi tanıdığım kişi.

"Artık yaşlanmıştı; deri ve kemik kalmıştı, bir zamanlar kirli saman gibi olan saçları artık neredeyse griye dönmüştü. Ama yine de, gençliğinin tüm inancı ve öfkesiyle saldırıyordu, tek sağlam yumruğunda gümüş çelikten uzun bir kılıç, tek sağlam gözünde haklı bir öfke yanıyordu.

“‘Greyhand…’ diye fısıldadım.

"Gabriel de León," eski akıl hocam nefes nefese konuştu. "Ana Denizkızı ve Yedi Şehit adına, seni bir daha canlı göreceğimi hiç düşünmemiştim..."

“‘Tanrı aşkına, bizi nasıl buldun?’

Sağ kolunu kaldırdı ve yukarıda daireler çizen kar şahini bileğine kondu. ‘Yaşlı Okçu birkaç yıl önce vefat etti. Bu Winter. Aveléne’ye varmadan önce senden beri seni takip ediyordu.

"Ama bizi aramayı nereden bildin?" yanımdaki kız sordu.

“Onu tanıtmak için başımla selam verdim. ‘Bu Dior Lachance.
O...’

“‘Onun kim olduğunu biliyoruz,’ dedi

Greyhand. “‘Gabe?’ diye çığlık attı bir ses.

‘Dior?’

“Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, Dior'un gözleri parladı ve ikimiz de bağırışa doğru döndük. Donmuş nehir kıyısında, tekerlekli tüfeklerle donanmış Gümüş Kızkardeşler'in arasında tökezleyerek ilerlerken, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir yüz gördüm.

“‘Kardeş Chloe!’ diye bağırdı Dior.

“Kız topallayarak koşmaya başladı ve küçük kız kardeş buzun üzerinde kayarak aceleyle koştu. Dior onu durdurmaya çalışırken kaydı

ve Chloe'ye çarptı, ikisi tekrar düştü, Chloe "Teşekkürler, oh teşekkürler, Yüce Tanrım..." diye fısıldarken gülerek ve ağlayarak.

"Bir nehir adamı, birkaç hafta önce bu iyi rahibeyi San Michon'a getirdi," diye mırıldandı Greyhand. "Onu Volta nehrinin kıyısında, yarı boğulmuş, neredeyse donmuş halde bulmuş. Ama o tanrısal bir adamdı ve onu bize geri getirmek için sorumluluğu üstlendi. Hayatta kalamayacağını düşündük, ama inancı çok güçlüydü. Ve bilincini geri kazandığında, Sœur Sauvage bize birlikte yaptığınız yolculuğu anlattı, senin ve kızın hala hayatta olabileceğinizi söyledi. Biz de tüm yollara gözlerimizi dikip seni aramaya başladık."

Dior ve Chloe'nin karda yuvarlanmasını izlerken gülümsedim, kalbim ısındı.

"'Doğru mu, Gabe?' Fincher bana baktı. 'Rahibe Chloe'nin bize kız hakkında anlattıkları?'

"O gerçekten San Michon'un Kutsal Kase mi?" diye sordu de Séverin.

"Danton'un cesedinin kalıntılarına bakarak başımı salladım. 'Onun kanı, Ebedi Prensi küle çevirdi. İnsanları ölümün eşiğinden geri getirdi. Eğer o Chloe'nin dediği kişi değilse, onun yaptıklarına başka bir açıklama bulamıyorum.

"Kurtarıcıya şükürler olsun," diye fısıldadı Finch, tekerlek işareti yaparak.

"Günlerin sonu, ölüm," diye fısıldadı genç kan. "...

Belki," diye iç geçirdim.

"Seni tekrar görmek güzel."

"Greyhand konuşurken ona baktım, çenem sıkı sıkıya kapalıydı. O kadar zaman sonra yeniden bir araya gelmiştik, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bu adam benim öğretmenimdi. Hayatımı kurtarmıştı, ben de onun hayatını kurtarmıştım. Ve gerçekte, şanlı günlerimde onu aşmış olsam da, her oğulun bir parçası babasının gölgesinde hapsolmuş hisseder. Ama aramızda hâlâ bir uçurum vardı. Greyhand, Astrid'i terk etmemi emredenler arasındaydı, reddettiğimde beni yargılayanlar arasındaydı, sevgilimi ve beni soğuk ve karanlık bir yere gönderenler arasındaydı. Aaron'un sözlerini hatırlamama rağmen, hayatımın her anının bu ana doğru gittiğini, çektiğim tüm acılar ve kaybettiğim her şeyin sadece

Dior'u San Michon'a götüren kişi olabilmek için, yine de, yine de...

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim, Frère," diye mırıldandım.

"Hayır, kardeşim," dedi Fincher. "Artık değil. Greyhand artık başrahip, Gabe."

"Eski ustama baktım. 'Khalid?'

"Susuzluğu çok şiddetlendi." Greyhand tekerleği işaret etti. "Dört yıl önce Kızıl Ayin'i uyguladı. Tanrı ona gümüş azizlerin ölümüne layık bir güç verdi."

"Canavar olarak yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir, değil mi?" diye sordum. "Baş*ardın*!"

“Chloe bana doğru koşarak geldi ve Gümüş Kardeşlik'in bir üyesine yakışmayacak bir şekilde boynuma sarıldı. Ama onu yakaladım ve güldüm. Beni terk eden kardeşlerimle bu garip buluşmada, onu hayatta görmekten duyduğum sevinç, kalbimdeki gölgeyi bastırdı. Chloe, kan ve küllere aldırmadan yanağıma öptü, gözleri kesilmiş kristal gibi parlıyordu.

"Biliyordum!" diye bağırdı, gülerek ve ağlayarak. "Yıllar önce sana söylememiş miydim? O zaman da şimdi olduğu gibi söylememiş miydim? Tanrı senin için *büyük* şeyler planlamıştı, mon ami. Ve sen bu imparatorluğa, tarihin tüm sayfalarında yer alan tüm kutsal kardeşlerden, şövalyelerden, kahramanlardan ve imparatorlardan daha büyük bir hizmet ettin!" Beni tekrar öptü ve sıkıca sarıldı. "Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León. En iyi adam."

“O bir piç kurusu, ne olduğu belli,” dedi Dior sırıtarak bize doğru topallayarak.

““Ağzını kapakla kız,” diye gürledim, sahte bir ciddiyetle. “Bana verdiğin sözü tutmadığın için sana bir azar işitirsin. Sen de Aaron ve Baptiste'e bir kızak ve bir köpek takımı borçlusun.”

Greyhand, nehrin aşağısına bakarken çenesini oynattı. "San Michon, Aveléne Lordu'nun kayıplarını telafi edecek. Şatoya döndüğünde ona sözümü iletebilirsin."

“Kaşlarımı çattım. ‘Aveléne’ye geri dönmeyeceğim.’

“Chloe başını salladı ve boynumdan indi. ‘Gabriel'in doğuda işi var...’

"Ben de doğuya gitmiyorum." İkisi arasında bakışlarımı gezdirerek, alnımda yavaşça bir kırışıklık oluştu. "Dior'la San Michon'a gidiyorum."

“Chloe yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. ‘Gabe, o artık bizimle güvende. Benden isteyebileceğimden fazlasını yaptın, ama kendini zahmet etme...’

"Sorun falan değil." Buzun üzerinde ağır adımlarla ilerleyerek Dior'un yanına gittim. Kalkanımdaki ışık artık sönmüştü ve soğuk içime işliyordu. Ama o elini elime soktuğunda, göğsümde hala ateşin yandığını hissedebiliyordum. "Onu bırakmayacağım."

"Her şey yolunda, kardeşim," dedi Greyhand. "Her ne kadar bulutların altında ayrılmış olsak da, Gabriel uzun yıllar boyunca San Michon'a hizmet etti. Onu bir geceliğine masamıza oturtmanın günahı yok. Gençlerimizden bazılarının, Lorson'un kötü şöhretli Kara Aslanı ile tanışmak isteyeceğinden eminim."

"*Ünlü değil,*" diye düşündüm kendi kendime. "*Kötü şöhretli*."

“Chloe dudaklarını sıkıca kapattı ama başını salladı. ‘Véris, Abbot.’

"O zaman başlayalım," diye homurdandı Greyhand. "Gün batımı azizleri beklemez."

"Gümüş Kızkardeşler yedek bir sosya getirmişti ve Chloe, Dior'un yaralı ellerini sarmalarken, ben de kuzeye dönmek için kendimi bir battaniyeye sardım. Dior, sağlam yapılı gri bir ata bindi ve ben, onun Mère'ye doğru baktığını fark ettim. Parçalanmış buzlar ve soğuk küller, ölümsüz canavarların kalıntıları, onun eliyle ölümlü oldukları kanıtlanmıştı. Paltosu karla kaplı ve kanla lekeliydi ve ben, saçlarını gözlerinden çekip atmak için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissettim.

"Bunun yerine, Danton'un kılıcını uzattım ve saraydaki bir soylular gibi eğildim.

“‘Bu ne için?’ diye sordu.

"Zaferin ganimeti. Bu en kaliteli kılıçtır, pratik yapmak için çok iyidir." Yanaklarımda kurumuş kan çatlarken gülümsedim. "Seninle derslerimize başlamalıyız."

“O da gülümsedi, kılıcı aldı ve inceledi. *‘Çok* güzelmiş."

"Canavarın kınını uzattım. "Sadece ellerini kesme."

“O da kıkırdadı ve başını eğdi, gözlerini kaplayan kumral saçları gözlerine düştü. “‘Özür dilerim, Gabe,’ diye mırıldandı. ‘Sana yalan söylediğim için özür dilerim.’ “‘Özrün kabul edildi. Bir daha yapmadığın sürece.’

“Kanlı sağ elini kaldırdı. ‘Yemin ederim: Gabriel'e bir daha yalan söylemeyeceğim.’

"İyi." Arkasına tırmanırken yüzümü buruşturdum. "Çünkü ölümsüz ordularla dramatik kovalamacalar kanı kaynatıyor ama ben eskisi kadar genç değilim."

“Yürüyüş bastonunu getireyim mi, ihtiyar?”

“Küstah sürtük.”

“Beni takip etmek aptallıktı, biliyorsun. Her zaman piç olmak daha iyidir demiştin.”

“‘Baba olmanın ayrıcalıkları. Benim yaptığımı yapma, dediğimi yap.’

“O hafifçe gülümsedi, mavi gözleri hala kanlı buzun üzerindeydi. ‘Merci. Beni takip ettiğin için.’

“‘Sana söylemiştim. Arkadaşlarım, öldüğümde yattığım tepe.” “‘O zaman hala arkadaş mıyız?’

“‘En tuhaf türden. Ama evet.’ Derin bir nefes alıp iç geçirdim. ‘Hâlâ arkadaşız.’

“Daha da geniş bir gülümsemeyle, yaramazca eğildi ve kanlı yanağıma öpücük kondurdu.

“‘Bu ne lan?’ diye homurdandım.

“‘Sebebi yok,’ diye yalan söyledi.”

XXIV
BU SONSUZ GECE

“On yedi yıl önce olduğu gibi, kar beyazı sisle örtülü olarak önümüzde yükseldi. Binlerce kez görmüş olmama rağmen, Dior'un yukarıdaki kayalıklara bakıp donmuş bir nefes verirken ne hissettiğini biliyordum.

"Basit, ağzı açık bırakan bir hayranlık.

"Yüzümü sik" diye fısıldadı.

“Yedi liken kaplı sütun, donmuş vadinin üzerinde yükseliyordu, tepesinde ise gençliğimin tanıdık mekanları vardı: Gauntlet, Armory, Cathedral. Burada geçirdiğim yılları hatırladım: Kütüphanenin tozlu raflarında geçirdiğim sessiz anlar, zafer şölenleri, övgü ilahileri ve sevgilimin kollarında geçirdiğim mutluluk dolu anlar.

“Her şeyi kaybetmeden önce.

“Nostalji dalgası beni sardı, o tatlı zehir kalbime sızdı, geçmişin ihtişamında yaşamak için boş ve bencil bir arzu uyandı içimde, günlerin daha iyi ve daha basit olduğu, tüm dünyanın parlak göründüğü, anıların salonlarında gül kırmızısı renkte yansıdığı zamanlar. Ama geçmişe, geleceğe bakmaktan daha fazla sevgiyle bakan kişi aptaldır. Ve o hüzünlü nakaratı söyleyen, yenilgiye boğulmuş bir adamdır; o zamanlar her şeyin daha iyi olduğunu söyleyen.

Fincher bana Kaspar ve Kaveh'in evlendiğini ve Sūdhaem'e geri döndüklerini söyledi. Ahırdan atlarımızı almak için çıkan gençleri tanımıyordum. Bizi gökyüzündeki platforma çeken kapı bekçisini de, Chloe'nin yanında durup vadiden yükselirken beni yan gözle izleyen Gümüş Kızkardeşleri'ni de tanımıyordum. Tabii ki *beni* tanıyorlardı — karanlığın korktuğu Aslan, İmparatoriçe Isabella'nın kendi kılıcıyla şövalye ilan ettiği çocuk, Tanrı'dan bir gelin çalan aptal. Ve buraya geri döndüğümde, kendimi

çocukken giydiği eski bir paltoyu bulmuş, omuzlarına geçirmiş ve artık uymadığını fark etmiş bir adam gibi hissettim.

“Kaybedilen gençler için üzgünüm.

“Onun büyüdüğü için gurur duyuyorum.

“Ama en çok da rahatsızlık duyuyorum.

“‘Dior ile hazırlıklara başlamalıyız,’ dedi Chloe, sesi heyecandan titriyordu. ‘Ayin şafakta yapılmalı ve hazırlayacak çok şey var.

“‘Bu Ayin nedir?’ diye sordum. ‘Nereden geliyor?’

“Kütüphanenin yasak bölümünün derinliklerinde bulundu. İmparatorluğun yükselişinden önce bir Kutsal Kase bilgesi tarafından kanla yazılmış eski bir metin ve zavallı Rafa'nın yıllarca süren çabalarıyla çevrildi.” Chloe tekerlek işareti yaptı ve başını eğdi. “Kitap çok eski. Sayfalar o kadar kırılgan ki, nazik davranmazsan toza dönüşebilirler. Bu yüzden onları aramaya yanımda getiremedim. Ama bu da uygun oldu.’ Dior’a iki kat gururlu bir anne gibi gülümsedi ve katedral görünür hale gelince elini salladı. ‘San Michon’un torunu, sonsuz geceye burada, İlk Şehit Kilisesi’nde son verecek.’

Her zamanki gibi Chloe'nin coşkusu bulaşıcıydı ve etrafımızdaki azizler ve rahibeler, yanımdaki kıza hayranlıkla bakarak fısıldaşıyorlardı. "Véris."

“Dior, katedrale hayranlıkla baktı. Isabella'nın himayesiyle, katedral tüm ihtişamına kavuşmuş, gökyüzüne doğru bir mızrak gibi uzanıyordu; siyah taşları ve parıldayan vitray pencereleriyle. ‘Ben... bir şey yapmam gerekir mi?’

"Belki bir banyo iyi gelir?" diye azarladı Chloe. "Ama hayır, canım. Sen sadece kendin ol. Her şeye gücü yeten Tanrı, Ana Bakire ve Şehitler gerisini halleder."

“Dior bana baktı ve ben başımı salladım. ‘Chloe ile git. Ben de çok uzaklaşmayacağım.’ Ve kız kardeşler Dior'un elinden tutup onu halatlarla örülü köprüden geçerek manastıra götürdüler. Greyhand, akşam ayinine hazırlanması gerektiğini, sonra konuşacaklarını mırıldandı. De Séverin sırtıma bir şaplak attı ve Fincher sırıttı. ‘Bu arada sana bir içki ısmarlayalım mı kardeşim?’

"Bir tunik ve yeni bir palto da ekleyin, ilk tur benden," diye gülümsedim.

Kardeşler güldü ve beni kışlaya götürüp derimden kanı ve külleri yıkadılar, oradan da cephaneliğe götürdüler. Seraph Argyle her zamanki gibi demircilerin arasında, demir çekiçleriyle çalışıyordu. Artık yaşlı bir adamdı, ama hala ahır kadar geniş ve çalışkan, demir eli dövdüğü bıçağı sıkıca kavramıştı. Selam vererek başını salladı, ama onca yıldan sonra bile beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu; günahımın lekesi o kadar kolay silinmemişti. Ama en azından yeni deri giysiler alırken itiraz etmedi.

Etrafıma bakındığımda, duvarlarda ve eserlerde yine madeni para izleri gördüm. San Michon bir kez daha ihtişamına kavuşmuştu. Yine de, bir şekilde daha boş göründüğünü fark edemedim. Gençliğimdeki günlerden bile daha boş. Soluk kanlıların sayısı her zaman azdı, ama burada, Elidaen'in her yerinde olduğu gibi, savaşın izleri kendini göstermişti.

“İşimi bitirdiğimde güneş batmak üzereydi ve akşam duası için çanlar çalıyordu. Şafak vakti katedrale gidip ayine katılmam gerektiğini biliyordum, ama o gece dua edecek halim yoktu. Meraklı mutfak çalışanlarının bakışları altında yemekhaneden bir şişe alıp kütüphaneye gittim. Bir süre rafların arasında dolaştım, şişenin ağzından içip olan biteni düşündüm. İmparatorluğun büyük haritası ayaklarımın dibinde seriliydi, Chastain'in kurtları, Dyvok'un ayıları ve Voss'un kuzgunları, krallığın beş ülkesinin üzerine kan lekesi gibi yayılmıştı.

“Yarın güneş gerçekten geri gelirse, *bu dünya nasıl bir yer olurdu* acaba*?*

“Ya tüm bunlar değerse?

“Yüce Tanrım, gökyüzünün rengini bile hatırlayamıyordum…

“Yasak bölüme girdim, eski botlarım gıcırdayan tahtaların üzerinde ağır ağır yürüyordu. Tozlu raflar, kitaplar, parşömenler ve garip eşyalar arasında dolaştım. Buraya ilk geldiğim gece havada asılı duran kan kokusunu hatırladım, köşeyi dönüp ilk kez konuştuğumuz, ilk öpüştüğümüz, ilk günah işlediğimiz odaya girerken aşkımı göreceğimi umuyordum. Ama oda boştu elbette, yıllar önce oturduğumuz uzun

masa dışında, birbirimizin gözlerine bakıp ikimizi bekleyen sonbaharı karşıladığımız masa dışında.

“Masada duran, uyluk kemiğimden daha kalın, paslı pirinçle süslenmiş kitaba baktım. O kadar eskiydi ki derisi griye dönmüş, parşömen sayfaları sayısız yılların etkisiyle kahverengiye çalmıştı. Kitap neredeyse parçalanmak üzereydi, ama harfler hâlâ okunabiliyordu, soluk ve silik, evet, ama hâlâ oradaydılar. Bunun da tuhaf bir tür ölümsüzlük olduğunu fark ettim. Şiirler, hikâyeler, fikirler, zamanda sonsuza dek donmuş. Kitapların basit mucizesi.

“Parmağımın ucunu sayfanın yüzeyinin hemen üzerinde gezdirdim, örümcek ağı gibi yazılmış harflerden bir nefes uzaklıkta. Bir kelime bile okuyamadım, tek bir kelime bile.

“Aavsunc.

Rafa'nın bana bu kelimenin anlamını Winfael dilinde açıkladığını hatırladım: eski Talhostic dilinde *"öz"* anlamına geliyordu. İlk Şehit'in rahminde yakaladığı öz. Dior'un damarlarında taşıdığı doğuştan hakkı. Kurtarıcı'nın kanı.

“Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;

“Sadık el dünyayı düzeltir. “Ve Yedi

Şehitlerin gözünde…

"Sadece bir insan bu sonsuz geceyi sona erdirecek," diye mırıldandım.

“Çanlar akşam ayinini bitirmek için çaldı ve ben Dior'u düşündüm. Belki yemekhanede yemek yiyecekti, ya da belki de manastırda. İmparatorluğun tamamında San Michon'un kutsal topraklarından daha güvenli bir yer olmasa da, kendini korumakta fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtlamış olsa da, onu bir süredir görmediğim için içim rahatsızdı.

“Kütüphaneyi terk ettim, manastıra gitmeye niyetliydim. Ama ayaklarım beni manastırın kalbindeki granit ve vitraydan yapılmış büyük kuleye doğru sürüklüyordu. Meleklerin çeşmesinin önünden geçtim — Chiara ve Raphael, Sanael ve benim adaşım Gabriel — şafak kapısından geçip San Michon Katedrali'nin kalbine girdim. Koridorda ağır adımlarla ilerlerken, son votkayı da içime boşaltıp kendimi sunak önünde buldum. Astrid'in derime kalkan sembolünü kazıdığı, kırdığımız yeminleri ettiğimiz yer. Yukarıya baktım ve

Kurtarıcı tekerleğinde, parmak uçlarım Ashdrinker'ın kabzasına vuruyordu. Şişeyi elimden düşürdüm ve ayaklarımın dibindeki taşların üzerinde yuvarlanmasına izin verdim.

"Hâlâ kardeşim yok, piç kurusu," dedim. "Ama umarım kanın gerçek çıkarsa."

"Astrid nasıl?"

“Sesi duyunca döndüm ve Greyhand'in sunak altındaki kutsal eşya odasından spiral merdivenleri tırmanırken gördüm. Tabii ki, başrahip olarak ayini yönetmek onun göreviydi; muhtemelen aşağıda cüppesini değiştiriyordu. Şimdi gümüş aziz kıyafetini giymişti, kardeşlerin ayinde aldıkları kutsal ikramdan dolayı gözleri kan çanağına dönmüştü, Laure Voss'un boş göz çukuruna açtığı yara, siyah bir deri parçasıyla kapatılmıştı.

"Sœur Sauvage ikinizin evlendiğini söyledi?"

Eski ustama baktım, dilim ağzımda dolanıyordu. "Ne olmuş?" "Bir kızın olduğunu söyledi. Patience mi?" Greyhand başını salladı ve tek sağlam gözüyle bana baktı. "Tanrıya ve Ana Bakire'ye şükür ki o bir erkek değilmiş, sanırım. Bu dünyaya bir başka solgun kan getirmek..."

"Vaazını kes, başrahip. Bunun için yeterince sarhoş değilim."

“Dişlerini emdi, yavaşça başını salladı. ‘Peki o nasıl? Güzel karın?’

“‘Umursamadığını sanıyordum, ihtiyar.’

“Astrid Rennier beş yıl boyunca San Michon'da Aegis'in hanımıydı, Gabriel. Onu herkesten iyi tanırdım, çoğundan daha iyi. Tabii ki umurumda.”

“‘O kadar mı umursuyorsun ki, bizi düşünmeden soğuğa attın?’

"Bir sürü *düşünce* vardı aklımda," dedi, gözleri parlayarak. "Bunların başında, ikinizin de yaptığınızın yanlış olduğunu bildiğiniz halde yine de yaptığınız geliyordu. İkincisi, onu yatağına aldığın geceden sonra, nefes alıp verdiğin her an bana yalan söyledin. Son olarak, sana güvendiğim için aptal olduğumu düşündüm. O günden bugüne geçen yılların bu konudaki düşüncelerini yumuşatacağını ummuştum. Ama bunun boş bir hayal olduğunu anladım." Beni baştan aşağı süzdü ve başını salladı. "Sen hiç değişmemişsin."

“O zaman ne yapmalıydım? Affetmeli miydim? Unutmalı mıydım? Siktir et. Ve sen de siktir git. Bize sırtınızı döndünüz. Bütün yaptıklarımızdan sonra.

“Bir kez söyledim, bir kez daha söyleyeceğim,” dedi Greyhand. “Uçurumun kenarında oynayan aptaldır, ama düştüğünde başkasını suçlayan sadece aptalların prensidir. O kapıdan çıktığında bize pahalıya mal oldun, Gabriel. O günden beri savaş kötü gidiyor ve sayımız her geçen yıl azalıyor. Theo Petit, Philippe Olen, Philippe Clément, Alonso de Madeisa, Fabro...”

“‘Bu gece ayine katılmamamın bir nedeni var. Bana vaaz verme. Ve sakın beni onların kanıyla lekelemeye kalkışma. O kan *senin* ellerinde, benim değil.’

“‘En son ne zaman ayine katıldın, Gabriel?’ “Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırptım. ‘Hangi yıldayız?’

“Chloe'nin dediği doğruymuş. Damarlarında akan kan kadar inançsızsın.” Ayaklarımın dibindeki boş şişeye baktı. “Sen aramızdaki en büyük olabilirdin…”

“‘Ben sizlerin en *büyüğüydüm*.’

“‘*Öyleydi,*" diye bağırdı, soluk yeşil gözleri ateşle parlıyordu. "Peki ya şimdi? Yeminini bozan bir adam. Bir ayyaş. Hiçbir zaman kendi arzularının ötesini görebilecek alçakgönüllülüğün olmadı. Gururunu bir kenara bırakıp gerçekten yapılması gerekeni yapamadın. Bir zamanlar sana kendi hikayeni kendin yazabileceğini söylemiştim. Nasıl bir hikaye olacağını sen seçebilirdin. Ve *bu senin* seçimin oldu." Başını tekrar salladı. "Tanrım, ne büyük bir hayal kırıklığısın."

"Bu imparatorluk için *hayatımı* verdim!" diye bağırdım. "Ve hala veriyorum! O kızı cehennemin yarısını aşarak bu surlara sürükledim, ama sen hala bana hak ettiğim değeri vermiyorsun!"

"Ve yine de her zamanki gibi bunu istiyorsun!" Artık burun buruna gelmiştik, uzun yıllar boyunca içimde biriken acı ve kin, bir yaradan çıkan zehir gibi fışkırıyordu. "O kız yarın senin hayatının bin katını ödeyecekken, sen hala fedakarlıktan bahsedebiliyorsun! Bu imparatorluk uğruna kanını dökecek olan o, sen değil!"

“Greyhand'ın sözleri, tekerlekli tüfek atışı gibi katedralde yankılandı.

“‘… Ne dedin?’

“Greyhand bakışlarını indirdi, dişlerini sıktı.

"Ne dedin sen?" diye tekrar sordum.

"Çok fazla," diye homurdandı başrahip, arkasını dönerek. "Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

“İnanamadan kolunu tuttum. ‘Sen…’

“Greyhand kolunu çekip kurtardı, kan çanağı gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. ‘Çek ellerini üzerimden, Gabriel.

“Aklım allak bulluk olmuştu ve kendime üç kez aptal diye lanet ettim. Kütüphanedeki tozlu kitabı, solmuş sayfalarına yazılmış *Aavsunc* kelimesini hatırladım. Rafa'nın Winfael dilinde bu kelimenin anlamını açıkladığını hatırladım, ama bu sefer doğru hatırladım. *Aavsunc,* Eski Talhostik dilinde *"Öz"* anlamına gelmiyordu*. "Can damarı*" anlamına geliyordu*.* Ve şafak vakti bu ritüelde dökmek istedikleri şey buydu.

"Onu *öldüre*ceksin," diye tısladım.

"… Bedeli bu." Başını benden kaçırarak, ıslak çakıl sesiyle homurdandı. "Kıyametin sonu için. İmparatorluğun kurtuluşu için."

"Chloe bunu biliyor mu?" diye sordum, inanamadan. "Bu ritüeli ortaya çıkaran oydu, Gabriel."

“O anda kalbim ikiye bölündü, karnım soğudu ve sertleşti. ‘Peki ya Dior? *O* biliyor mu? Ona söyledin mi?’

Greyhand somurtarak sessiz kaldı, sessizliği her şeyi anlatıyordu.

"Siktir," diye tısladım. "*Siktir,* bunu yapamazsın. O daha on altı yaşında!"

"*Bir* hayat," diye tükürdü. "Binlerce, hayır, yüzbinlerce hayat için bir hayat! On yıldır adamları ölüme gönderiyorum. Ölmeyen, kendi ölülerimizi bize karşı kullanan bir düşmanla savaşıyorum. Önlenebilecek acıları bir düşün! Yarın güneş doğarsa, savaş *biter* Gabriel! Bu topraklardaki tüm soğukkanlılar, sefil ve soylu olsun, tek bir kılıç darbesiyle küle dönecek!”

“Kılıç! Masum bir çocuğun boğazında!”

“Çenesini kaldırdı, meydan okurcasına. ‘Yüce Tanrı günahlarımızı bağışlayacaktır.’

“Hayır, bu yanlış. Bu en saf kötülük, Greyhand, ve sen bunu biliyorsun! Canavarca yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir, sen bana bunu öğrettin. Peki ya bu? Bu lanet olası *bir canavarlık*!”

“Bu imparatorluğu savunacağıma yemin ettim, Gabriel. Bu dünya ile dünyanın sonu arasındaki ateş olacağıma. Greyhand, alacakaranlık kadar karanlık bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Ve senin aksine, ben yeminlerime sadık kalırım.”

“Yumruğum çenesine çarptı, dudağını yaraladı. Greyhand sendeledi, damarlarında akan kutsal kan onu ayakta tutuyordu. Ama kılıcım artık çekilmişti, Ashdrinker kimyasal kürelerin ışığında parlıyordu, o gümüş hanım eski efendime öfkeyle bakıyor gibiydi.

"Kırık siyah, çarpık gerçek, çürümüş, çürümüş, çürümüş, özüne kadar çürümüş.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye kükredim. "Bunu yapmana asla izin vermeyeceğim."

"Koridorda geri çekildim, gözlerim Greyhand'e kilitliydi. Sabahtan beri sigara içmemiştim ve o da bir doz duskmass almıştı, ama benim iki elim vardı, bir değil. Böylece, ben dönüp koşmaya başladığımda, o da peşimden gelerek "Gabriel, aptal olma!" diye bağırdı. O çan kulesine koşarken, ben de şafak kapısından dışarı fırladım. Çanlar çalmaya başladı; alarm sesi manastırda yankılanarak acı ve uluyan rüzgârla karışıyordu. Koştum, katedralden kaçarak ip köprüyü geçip manastıra doğru koştum, tüm gücümle bağırıyordum.

"Dior! *Dior!*"

“Koşan ayak sesleri, Greyhand'ın bağırışları, sağımdan dolanıp hızla uzaklaşan sanctus'ların seslerini duydum. Gece bekçisi, elinde fener, bir elinde kılıçla karanlığın içinden belirdi ve duvarlar 'hain!' ve 'ihanet!' çığlıklarıyla yankılandı. Ona zarar vermek istemiyordum, ama alçaktan uçarak bacaklarını tekmeledim ve yumruğumla burnunu kırarak onu köprüde baygın halde bıraktım. Ama artık gümüş azizleri görebiliyordum: Finch ve de Séverin, o Sūdhaemi genç kanı, hepsi aşağı iniyordu. Koştum, ama Winter karanlığın içinden fırlayarak pençeleriyle yanağımda bir çizik attı. Nefes nefese kalarak ona saldırdım, kar şahini yalanlar gibi hızla geri çekildi ve gözlerimdeki kanı silerek baktığımda Finch'in kılıcı çekilmiş, ayakları açık, gözleri Greyhand'e dikilmiş olarak önümde durduğunu gördüm.

"Abbot, ne oluyor lan?"

"Onu yakalayın!" Greyhand bağırarak bize doğru koştu. "Çekil yolumdan, Finch..."

“Kan adına, adamım, yemin bozanı *yakalayın* dedim!”

"On*lar* o kızı öldürecek, Finch. Çekil *yolumdan*!"

“Fincher ve ben omuz omuza savaştık. Dyvok katliam çiftliklerini kurtardığımızda o da benimle birlikte Triúrbaile'deydi. Dediğim gibi, hayatlarını bir kardeşin ellerine teslim eden ve o kardeşe aynısını yapmasını isteyen erkekler arasında bir bağ vardır. Ama fanatizm de vardır. Sınırsız inanç ve sorgulamayan zihinler var; komutanının emrine itaat eden askerler, rahibinin sözüne güvenen inananlar. Yeminimi bozduktan sonra, kardeşim bana eskisi kadar güvenmedi.

"Aslında, onu bunun için suçlayamazdım.

Finch kılıcını kaldırdı ve ben kılıç kullanmada ondan üstün olmama rağmen, o kutsal iksirle zehirlenmişti. Çatıştık, ikimiz de kan kaybettik, ikimiz de küfrediyorduk. Tekrar saldırdım, o beni savuşturdu ve "Sen deli mi oldun lan?" diye bağırdı. Tam o sırada Winter tekrar sırtıma saldırdı. Öfkeyle tekrar saldırdım, Finch'in kılıcını elinden kırıp kolunu kemiğine kadar kestim. Ama o sırada genç kan gelmişti, Greyhand da gelmişti ve yaşlı piç sopasını fırlatıp kılıcımı tutan elimi bileğimden yakaladı. Yine kükredim, *"Dior!"* ve Ashdrinker'ı soluma doğru çevirdim, genç kanı yaklaşırken tükürdüm ve onu taşların üzerinde kanlar içinde bıraktım. Greyhand'e döndüm, lanetli sopasından elimi kurtarmaya çalıştım ve sonunda de Séverin geldi, damarlarında akan Dyvok kanının gücüyle saldırdı.

“‘DIOR, RU—’

De Séverin'in kılıcı sırtımdan girip karnımdan çıktı ve ben kan öksürerek nefes nefese kaldım. Ben onu sırtından bıçaklamaya çalışırken, o beni yerden kaldırdı ve iki elle tuttuğu kılıcı kaydırarak omurgam çapraz kılıcın üzerine eğilene kadar sürdü. Tekrar kılıcı savurdum ve de Séverin, Untamed'ın gücüyle beni duvara fırlattı, çarptığım yerdeki tuğla toz oldu. Çılgın gözlerle, öfkeli bir şekilde Finch üzerime dikildi, kanlı elinde gümüş çelik kılıcı havada, dişleri parıldıyordu.

"DUR!" diye bağırdı Greyhand.

“Kanlar içinde ve tükürükler içinde ayağa kalkmaya çalıştım, ama Greyhand'in botu çeneme çarptı ve beni yere devirdi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ve yine beni tekmeledi, kaburgalarımı kırdı. Kar ve taşları tırmaladım, Dior'u çağırmaya çalıştım, ama delik deşik ciğerlerime yeterince nefes alamıyordum

Ve Greyhand beni tekrar, tekrar, tekrar tekmeledi, o kadar sert ki siyah yıldızlar gördüm, kemiklerimin kırıldığını hissettim, sıcak kanın tadını aldım; eski botları dans ediyordu ve en hayal kırıklığına uğratan öğrencisine eski ustasının tüm öfkesi kafatasımda yankılanıyordu.

"Kanlar içinde, nefes nefese, etrafımda duruyorlardı. Orada, o anda beni öldürebilirlerdi. Ama tüm hatalarına, tüm kusurlarına rağmen, yaşlı Greyhand her zaman San Michon'un kanunlarına bağlı kalmıştı.

"Bu adam koruma altında," diye homurdandı. "Onu sokak köpeği gibi öldürerek bu kutsal toprağı kirletmeyeceğiz. Her ne kadar günahkâr olsa da, Gabriel de León bir zamanlar bizim kardeşimizdi. Bir canavar gibi ölmeyecek. Bir insan olarak ölecek."

De Séverin beni ayağa kaldırdı, çenemde kanlı salya akıyordu.

"Sana sunabileceğimin en iyisi bu, Gabriel," dedi başrahip.

"Beni yarı baygın halde sürüklediler, kafatasım Greyhand'in botlarının dansıyla hala çınlıyordu, çenemden uzun kan damlaları sarkıyordu. Aklımın bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için çılgınca çalıştığını söyleyebilirim. Dior için tekrar bağırdığımı, aklımın sadece onda olduğunu söyleyebilirdim. Ama bu yalan olurdu. Gerçekte, o yaşlı piç beni feci şekilde dövmüştü ve kendi adımı bile zar zor söyleyebiliyordum, onun adını söylemekten bahsetmiyorum bile.

"Yürümeyi bıraktığımızda, zihnim biraz olsun berraklaşmaya başladı. Ellerimin neden hareket etmediğini anlamaya çalışarak gözlerimi sertçe kırptım.

"Yüce Baba, şahit ol sana yalvarıyoruz," diye Greyhand'in söylediğini duydum. "Senin tek oğlun bizim günahlarımız için acı çektiği gibi, kardeşim de onun günahları için acı çekecek."

“‘Véris,’ diye bir cevap geldi etrafımdan.

“Ve sonunda, beni nereye getirdiklerini anladım.

“Cennet Köprüsü.

“Tekerleğe zincirlenmiş, arkamdaki körfezde rüzgâr uğulduyor, donmuş Mère'ye doğru uzun bir düşüş. Bu manastırdaki ilk gecemi hatırladım, yaşlı Frère Yannick'in kendini Kızıl Ayin'e ve Tanrı'nın kollarına teslim ettiğini. Ama şunu netleştirelim: Bu bir tören değildi, kutlama değildi, Yaradan'la buluşmak için kutsanmış bir yolculuk değildi. Bu bir cinayetti, açık ve net. Ve eski dostum öfke içimde yükseldi, bağlarıma karşı kükredim ve çırpındım.

Bunun böyle biteceğini, her santimetrekaremle, kanayan ciğerlerimdeki her nefesimle, öfkeli kalbimdeki her damla kanla reddediyordum.

"*Burada ölmeyi reddediyorum,"* dedim kendime.

"Burada ölmeyi reddediyorum.

"Greyhand, omuzlarıma çekiçini bastırdı — Kurtarıcı'nın çektiği yedi gece için yedi ritüel dokunuş. Tanrı'nın tek oğlunu yakan alevleri taklit etmek için cildime bir çakmaktaşı kutusu değdirildi. Ve sonra, eski efendim gümüş kılıcını kaldırdı.

"Acıdan kurtuluş gelir," diye okudu. "Tanrı'ya hizmet ederek, onun tahtına giden yolu buluruz. Bu aziz kan ve gümüş içinde yaşadı ve şimdi de öyle ölüyor."

"'Siktir git,' diye tısladım. *'DIO—'*

"Bıçak parladı. "Acı şiddetle patladı.

"Gözlerim kapandı.

"Ve boğazım genişçe açıldı."

XXV
YILDIZ IŞIĞI GİBİ NAZİK

“İmkansız bir sıcaklık dalgası göğsümden aşağıya doğru akmaya başladı. “Bileklerimdeki bağların gevşediğini hissettim.

“Göğsümde bir el hissettim, sanki bir baba oğlunu uyutmak için elini koymuş gibi. “Düşüyormuşum gibi hissettim.

"Ve rüzgar kulaklarımı doldururken, annemin kollarına doğru uzun bir düşüşe geçerken, gözlerimi kapatıp sonunda*, sonunda* onları tekrar görebileceğim düşüncesiyle gözyaşları akarken, son bir his hissettim.

"Yıldız ışığı kadar nazik.

"Yanağıma düşen ilk kar taneleri kadar yumuşak. "Güve kanatları."

XXVI KIRIK YEMİNLER

“Karanlık çekilirken dilim yanıyordu. Boğazımdan aşağı akan ve damarlarımdan taşan bir ateş. Bakır ve pas kokusu, sonbaharın kızıl ateşi, hem tanıdık hem de hiç bilmediğim bir ilahi.

"Kan.

“Kan.

“Gözlerim birden açıldı ve farkına vardım: Ölmemiştim, bu öbür dünya değildi, hak ettiğim uykumdan ve ailemin kollarının sıcaklığından mahrum bırakılmıştım. Ama daha da önemlisi, evimin yıkıntıları arasında ettiğim yeminin, hanımım bana son hediyesini verirken fısıldadığım sözün bozulduğunu anladım. Bir damlasının bile dudaklarımdan geçmeyeceğine yemin etmiştim, ama yine de bana *zorla* içirilmiş, kesik boğazımdan akarak beni ölümün eşiğinden geri çekmişti.

“Bir ancien'in kanı.

“O, bileklerini dudaklarıma bastırarak üzerime diz çöktü. Hizmetçi kılığına girmiş maskeli canavar, ağzında kanlı el izleri, solgun, ölü gözleri benimkilere sabitlenmişti. Kanlı kardan yukarı doğru atıldım, ama o geri çekildi, uzun, koyu renkli saçları suya dökülmüş yağ gibi etrafında dalgalandı. Elindeki kanlı kılıç şimdi parıldıyordu.

"L-Liathe," diye nefes nefese söyledim, gırtlağım sıkışmış ve ağrıyordu.

"O, bir soylu gibi eğildi ve yine, o kadar kadınsı bir vücuttan gelen bu erkeksi hareket bana tuhaf geldi. Ama bu düşünceler, öfkemin altında fısıltılar gibiydi: Gelinime ettiğim yemin, bu ölümsüz sülük tarafından benim için bozulmuştu.

"Cesaretin var mı?" diye homurdandım, ona doğru sendeleyerek.

"Cesaretin var mı lan... "Neden bu öfke, Silversssaint? Az önce hayatını kurtardık.

"Onu kurtarmak sana düşmezdi! *Öyle* değil!"

“Kara kırmızı kan tükürdüm, onun muhteşem, korkunç ateşi hala ağzımı dolduruyor, parmak uçlarımda karıncalanıyordu. Boğazım gümüş çelik bir bıçakla kesilmiş olmasına rağmen, yara kapanmıştı; bu şeyin ölü kalbindeki gücün ürpertici bir kanıtı. Daha önce de ancien kanı tatmıştım — pipoda içmiştim, doğru, ama yine de yüzyıllar boyunca yoğunlaşan kanın verdiği heyecan ve güç bana yabancı değildi. Ama bu, daha önce *hiç* hissetmediğim bir güçtü. Yapışkan ve kırmızı olan dudaklarımı kolumla sildim, nefretle titrek bir sesle tekrar tükürdüm.

"Sürtük!" diye bağırdım, ellerim yumruk haline geldi. "Sülük, sikik lanet olasıca...

"Binlerce kanadımızla düşüşünden kurtardık, açılan damarlarımızla ölümün eşiğinden aldık, ama sen bize hakaret ediyorsun, akşam yemeğinden sonra tatlı alamayan bir çocuk gibi." Liathe başını salladı ve tısladı. "Sen daha iyi yetiştirildin."

"Sen beni hiç tanımıyorsun. Beni yetiştiren annemi, büyüdüğüm evi, damarlarımda akan kanı, ödediğim bedeli bilmiyorsun. Beni tanıyormuş gibi konuşmaya devam et, vampir, yoksa yalancı dilini lanet kafatasından söküp çıkaracağım."

“‘Bir parçamız seni denemene izin verecek kadar nefret ediyor.’ Başını salladı, sesi neredeyse hüzünlüydü. ‘Ama bu gece değil.’

“‘Benden nefret mi ediyorsunuz? Beni *tanımıyorsunuz* bile.’

"O kadar mı farklıyız?" diye sordu. "O kadar mı değiştik ki bizi tanıyamıyorsun?"

Vampir, taktığı maskeyi uzattı ve yana çekti. Yine, San Guillaume'de olduğu gibi, gözlerim hemen yüzünün alt kısmına, oradaki korkunç yaraya gitti. Alt dudağı ve altındaki deri tamamen yok olmuştu. Yaranın kenarları pürüzlüydü, sürekli morarmış gibiydi, sanki et kesilmemiş, zorlu bir eldiven gibi *yırtılmıştı*. Alt çenesindeki dişleri ortaya çıkmıştı ve tekrar konuşurken boğazındaki kıkırdak ve kemikleri, kaslarının müstehcen bir şekilde kasılmasını görebiliyordum.

"Bir zamanlar daha kötüydü. O kadar korkunçtu ki bizi tanıyamazdın. Ama şimdi eskisine daha yaklaştık. Bak tekrar, Gabriel. Bak *tekrar*."

Gözlerim yukarı kaydı, şimdi onun gözlerine kilitlendi, ölümün soluk ve ağarttığı gözlere. Ama onların şeklinde bir şey vardı, bir şey... O ince eliyle uzanıp yüzündeki uzun, koyu saçları ayırdığında, yanağının kesiminde ya da kaşının kavisinde bir şey içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Tanıdık bir şeyin zayıf bir kıvılcımı.

"'Gerçekten görmüyor musun?'

"Ve o anda, sanki gözlerimin arasına bir çekiç vurulmuş gibi hissettim. Kaybettiğim çocukluğumun anıları, alevler içinde kalan evim ve küle dönüşen kasabam. Ama başımı salladım. *İmkansız,* diye düşündüm, *imkansız,* Lorson'a döndüğüm ve Laure Voss'un günahlarım için intikamını aldığı günü hatırlayarak. Annem karların içinde yatıyordu, bir eli şapele doğru uzanmıştı. İçeride, yaşlı Pére Louis'in kollarında bir başka figür vardı. Kömür gibi cildi kemiklerine yapışmıştı. Ama onun bir kız olduğunu anlayabiliyordum. Bir mumcu kız.

"Küçük kız
kardeşim. "Benim
küçük
yaramazım.

"Celene..." diye fısıldadım.

"Yarım yüzüyle gülümsemeye çalışırken midem bulandı. "'Hoş geldin, kardeşim.'

“Ben San Michon'a gittiğimde o daha bir kızdı ve o yaşta kızlar çabuk büyür. Yüzünün yarısı yoktu, gözleri beyazlamıştı, onu tanımadığım için affedilebilirdim. Yine de gördüklerime inanamıyordum. Bunca yıl sonra...

"Ama... Senin cesedini kilisede yanmış halde gördüm!"

“‘Ben değildim,’ dedi, başını sallayarak. ‘O gün kilisede değildim. Duvarcı Philippe’in oğluyla oynuyordum. Onu hatırlarsın.’

"O solgun gözler, hatırladığı acıyla sanki kısıldı.

“O bizi önce buldu. Köyü saldırmadan önce. Laure, senin kız kardeşin olduğumu öğrendiğinde *çok sevindi*, Gabriel. Philippe'i öldürürken beni izlettirdi. Beni ağlattı. Yalvarttı. Beni yaşatacağını düşündürdü. Sonra Lorssson'a neden geldiğini anlattı. Senin onun öfkesini neyle kazandığını. Sonra beni öptü, pençeleriyle yüzümü parçaladı ve son damlasına kadar içmemi istedi. Sonra da beni karın içinde ölüme terk etti.”

"Celene," diye fısıldadım, tamamen dehşete kapılmıştım. "Kardeşim, ben..."

"Ama ben ölmedim, kardeşim. Wraith beni öldürdükten bir saat kadar sonra uyandım. Öldüğüm bedene hapsolmuştum. *Bu,*" diye tısladı, yüzünün kalıntılarını göstererek, "bedenim."

“‘Adının Liathe olduğunu söylemiştin.’ “‘Unvanım. Adım değil.’

"Ama senin kanın," diye fısıldadım, dilim hala onun kanıyla yanıyordu. "Ancien'in çocuğu olsan bile, sen hala bir acemisin. Ve yeteneklerin..." Elindeki kılıca baktım. "Sanguimancy, Voss'ların değil, Blood Esani'nin alanıdır."

"Ne kadar çok şey bilmiyorsun. Ayaklarının altında bir okyanus var ama sen onu görmüyorsun. Ama sen düşüşünden sonra gölgelerin içinde saklanırken, kardeşim, ben onları *kucakladım*."

“Elini kaldırdı ve kanıyla oyulmuş bıçak titreyerek hareket etti, canlı bir varlık gibi havada kıvrılarak vücudunun etrafında

uzun, süzülen yaylar çizerek etrafında dolaştıktan sonra tekrar bir kılıç şekline dönüştü.

"'Senin aksine, son on beş yılımı akıllıca geçirdim.'

"Zihnim karışmıştı, binlerce soru, korkunç bir suçluluk duygusu. Küçük kız kardeşimin ölmediğini öğrenmenin sevinci, onun yerine onun öldüğünü görmenin dehşeti. Ve daha da önemlisi, bana verdiği kan, o kanın gücü, ateşi, korkusu ve nefretinin gücü... Öncelikle, yeminim onun eliyle bozulmuştu, ama daha da önemlisi, artık ona *bağlı* olduğumu, en azından kısmen, biliyordum. Ve onun bileğinden iki yudum daha içersem, onun kölesi olacaktım.

"'İlk tanıştığımızda neden hiçbir şey söylemedin?' diye sordum. 'San Guillaume'da kavga ettiğimizde? Biz kan bağıyla bağlıyız, sen ve ben. Neden bana *söylemedin*, Celene?'

"'Çünkü çektiğim tüm acılar, tüm varlığım senin yüzünden.'

"Yine o iğrenç gülümsemeyi yüzüme yapıştırdı. "'Çünkü senden *nefret ediyorum*, kardeşim.'

"Kanlı çenemi elime alıp tekrar kırmızı kan tükürdüm. 'O zaman neden beni kurtardın?'

"Bana sanki aptalmışım gibi baktı. 'Çünkü eski kardeşlerin Kutsal Kase'yi kutsal topraklarda tutuyor ve ben oraya gidip onu kendim alamam.' Soluk gözleri vücudumu, kanla kaplı karları dolaştı. 'Neden seni öldürmeye çalıştılar?'

"Şafakta Dior'u öldürmek istiyorlar. Onları durdurmaya çalıştım." "Onu *öldürmek* mi?" Celene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

"'Bir ritüel. Günlerin sonunu getirmek için.'

"O aptallar," diye fısıldadı. "O sefil apt*allar...*"

"Ölü bakışlarıyla bana sabitlendi, ölümün rengini almış gözleri yalvarıyordu. "'Onları durdurmalısın. *Durdurmalısın*. Onlar anlamıyor. yaptıkları şeyin.

"Celene, nasıl bilebilirsin?"

"'Zaman yok!' diye bağırdı. 'Güneş doğuyor! O kızın kanı kutsal toprağa dökülürse, *her şey* mahvolur! *Her* şey!'

"Dişlerimi sıktım, cevaplar için çaresizdim ama onun doğruyu söylediğini biliyordum — en azından kısmen. Onları durdurmazsam, Chloe ve diğerleri Dior'u öldürecekti. Kız kardeşimin oyunu ne olursa olsun, Dior'un bu oyunda

rolü hayal ederse e t sin, benim kanımdan olan bu vampir
kanım olan bu *vampirin* arkasında ne planı varsa, Dior'un ölmesine izin veremezdim. "Bu kadar basit.

“Yukarıdaki manastıra baktım, sütunlar gökyüzüne beş yüz fit yükseklikte yükseliyordu, katedral ise korkunç bir ağın ortasında siyah bir örümcek gibi manastırın tepesinde çömelmiş duruyordu. Gök platformuna fark edilmeden çıkmanın bir yolu yoktu ve kardeşlerimle dolu bir manastırı alt etmek için hızlı ve sessizce hareket etmem gerekiyordu. Ama yine de, Celene'nin içmeye zorladığı kanın gücü damarlarımdan akıyor, beni eşsiz bir güçle dolduruyordu. Ve o yükseklere çıkıp yapılması gerekeni yapmanın başka bir yolunu buldum.

"Celene'ye baktım, şimdi yüzünün kalıntılarının üzerine maskeyi tekrar takıyordu.

"Geri döneceğim," dedim ona. "Ve sonra sen ve ben son on beş yılı konuşacağız. O görünmeyen okyanusları."

“Kar, karanlıkta üzerimize gri bir örtü gibi yağıyordu; rüzgâr, aramızdaki uçurumda uluyordu.

“‘… Seni tekrar gördüğüme sevindim, Hellion. Mektuplarına cevap vermediğim için özür dilerim.

“‘Git, Gabriel.’

“Silah deposunun sütununun dibine yürüdüm. “Parmaklarımla kayaya tırmandım.

Ve içimdeki çalınmış yılların gücüyle tırmandım."

XXVII
SEVGİLİ VEDA

“YÜKSELİŞ, gerçekte bulanık bir anıydı. Şafak vakti, siyah granitten yapılmış o sivri kulenin tepesine tırmanırken, doğu gökyüzünü kaplayacak kasvetli gün ışığının ortaya çıkmasından korkarak, sadece soğuğu, en acı soğuğu hatırlıyorum. Parmaklarım uyuşmuştu, her nefes alışımda dişlerim ağrıyor, ciğerlerim yanıyordu, bir kayma ölümüm anlamına gelebileceği düşüncesi, rahatsız edici bir ateşböceği gibi zihnimin köşelerinde dolanıyordu. Ama daha da fazlası, zihnim kardeşlerimin ihanetiyle doluydu: Greyhand'in kılıcı boğazımda, Finch, de Séverin ve diğerleri beni bir köpek gibi yere indiriyorlardı ve Chloe'nin Dior'un kaderini başından beri bildiği acı gerçeği.

"*Ben artık o küçük kız değilim, Gabe. Ne yaptığımı* biliyorum. *Ve sana her şeyi anlatamazsam, lütfen beni affet. Ama Tanrı şahidimdir ki, gerçeği söylemek gerekirse, her şeyi bilmemenin daha iyi olacağına inanıyorum*.

"Küçük Chloe Sauvage.

“O, tam anlamıyla inançlı biriydi.

“Karanlık hala arkamdayken sütunun tepesine ulaştım. Kız kardeşimin bana verdiği kan, o tırmanışı yapabilmemin tek yoluydu. Silah deposunun avlusunda bir an durup kendimi toparladım ve San Michon'un eski binalarına baktım. Büyük Kütüphane. Manastır. Bir zamanlar hayatımı adadığım ve şimdi yok etmeye karar verdiğim yer. Beni bir kenara attıklarında bile, Tarikatın gerçekten başarısız olmasını hiç istemedim. Yaptıklarına hala inanıyordum. Ama şimdi, burayı yerle bir etmeye kararlıydım.

"Şafak, dünyanın ucunda korkutucu bir vaat gibiydi ve her an katedral çanları korkunç şarkılarına başlayabilirdi. Ama savaşa çıplak elle giden sadece bir aptaldır ve bir elinde kılıç tutan, dua eden on bin kişiden daha değerlidir.

“Çocukken yaptığım gibi zırhhanenin duvarlarına tırmandım ve eski kiremitler değiştirilmiş olsa da, yine de kolayca çıkıyorlardı. Dövmehanenin içine sürünerek girdim, ateşin yanında donmuş ellerimi ısıtmak için bir süre bekledim, kemiklerimdeki soğuğu biraz atmaya çalıştım. Sonra ana salona çıktım, aziz demirciler tarafından dövülmüş güzel kılıçların sıralandığı salonda, her iki elime birer uzun kılıç aldım. İlki çok güzeldi, kılıcın kabzasında melek Cebrail vardı ve kılıcın üzerinde San Michon'un Yemini'nden alıntılanmış, çok eskimiş bir ayet yazılıydı.

"*Ben, bu dünya ile dünyanın sonu arasında yanan ateşim*.

"Ama ikinci kılıç bir harikaydı, kabzasında Melek Mahné vardı, ikiz tırpanlar ortaya çıkmış, ölüm kafası sırıtıyordu, Laments'ten alıntılanmış acımasız bir söz kılıcın uzunluğu boyunca kazınmıştı.

"*Ben, herkesin açacağı kapıyım*. *Kimsenin bozamayacağı sözüm*.

“Yeni bir tunik, palto, bandolier ve gümüş topuklu botlar giydim. Ve cehennemin kıyameti gibi, katedrale doğru büyük adımlarla yürüdüm.

“Karanlık gökyüzüne yükselmiş, yaklaşmamla birlikte bana öfkeyle bakıyor gibiydi. Kuzey rüzgarı beni geri itti, paltomu etrafımda savurdu. Çeşmedeki melekler, merdivenleri çıkarken beni suçlayıcı bakışlarla izliyorlardı. Doğu kapılarına değil, batı kapılarına, ölülerin kapılarına çıkıyordum. Kardeşlerim beni iki kez bu kapılarda bırakmıştı. Şimdi, bu iyiliğin karşılığını alacaktım. Burada, bu işi bitirecektim.

"İçeriden dua eden bir ses duyuyordum. Kılıç sanatını öğrettiğim bir kadın, kendime güvenmeme izin verdiğim bir kadın, arkadaşım dediğim bir kadın.

“Kutsal kadehten kutsal ışık gelir; sadık el dünyayı düzeltir. Ve Yedi Şehitlerin gözü önünde, sıradan insanlar bunu sona erdirecek...”

“Kapıları tekmeleyerek açtığımda, katedralin içine adımımı attığımda kapılar gök gürültüsü gibi gürledi ve duvarlara çarptı. Koro sessizliğe bürünürken çanlar çalmaya başladı, ön sırada oturan kardeşler ayağa kalktı, gözleri beni görünce fal taşı gibi açıldı: Finch ve de Séverin, genç kan Seraph Argyle ve bir grup demirci, bekçi ve Hearth Kardeşleri, en son da Greyhand, soluk yeşil gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Chloe katedralin ortasında durmuş, kollarını Kurtarıcı heykeline doğru uzatmış,

yanındaki podyumda duran eski bir kitap. Dior, sanki bir azize gibi bağlanmış halde sunak üzerinde yatıyordu. Beyaz cüppeler giymiş, kül rengi saçları parlak mavi gözlerinden geriye taranmış, Chloe'ye tam bir güvenle bakıyordu. Ama ben elinde kılıçlarla koridordan ilerlerken dönüp bana baktı.

"Onu bırakın!"

"Gabriel," diye fısıldadı Chloe.

"Gabe?" Dior kaşlarını çattı. "Ne oluyor?" "Dior, seni öldürmek istiyorlar!"

"Yüce Tanrı'nın adıyla, onu indir!" Greyhand bağırdı.

“Dört ‘aziz’ bana saldırdı ve ben sessizce Melek Fortuna’ya, manastırın geri kalanının avda olduğu için şükrettim – daha fazlasını alt edebilir miydim, bilmiyordum. Ama bu piçlere olan öfkemle birlikte, bir zamanlar birlikte savaşıp kan döktüğüm, şimdi ise beni öldürmeye çalışan kardeşlerime karşı eski gücüm damarlarımdan akıyordu. Tiyatro oyunlarındaki gibi tek tek gelmediler, hayır, hepsi birden, dişleriyle tırnaklarıyla saldırdılar, ama koridor birden fazla kişinin geçebileceği kadar geniş değildi. İnatçı genç ilk geldi, yanında de Séverin, kılıcında Dyvok'un gücü vardı. Ama Ordo Argent'ın en büyük kılıç ustası olarak anılmam sadece tavernalarda anlatılan hikayeler ve kahin şarkılarında değildi, efsanemin bu kısmını hak etmiştim, kesin ve gerçek. Onlar aç, güçlü ve hızlı olsalar da, o gümüşten "azizleri" kendi kan ve pisliklerinden oluşan bir su birikintisinin içinde bıraktım, kanları katedralin kara taş zeminine sıçramıştı. Sırada Finch vardı, küçük Finch, uyumsuz gözleri benimkilere kilitlenmişti. İçindeki Voss kanı yıllar içinde yoğunlaşmıştı ve zihninin benimkine girmeye çalıştığını hissettim, hamlelerimi yapmadan önce görmeye ve kendi hamleleriyle karşılık vermeye çalışıyordu. Ama tüm kusurlarına ve zayıflıklarına rağmen, yaşlı Seraph Talon beni iyi eğitmişti. Kafamın içinde bir gürültü duvarı oluşturdum, Finch'in bakabilmesi için küçük bir çatlak bıraktım, ona attığım feinti görebilmesi için yeterliydi. Ama feint yapmadım, bunun yerine doğru vurdum ve hazırladığı karşı saldırı, kılıçlarım karnına ve göğsüne saplanırken gerçekleşemedi.

Finch çaresizlik içinde hırladı, kan tükürdü, ceketinden o lanet gümüş oyma çatalı çekip boğazıma sapladı. Ama ben bileğini yakaladım, kemiklerin kırıldığını duydum ve ona bıçakladım. Ve

çatal çenesinin altına saplanmıştı, onu katedralin fayansları üzerinde yaralı ve kanlar içinde bıraktım.

“Siyah granit üzerinde bir çığlık yankılandı — kar şahininin çığlığı — ve kış, çatıdan dalarak kafamın derisini yırttı. Fırlatmak için kaldırdığım gümüş bomba, parmaklarımdan kaydı ve koro balkonundan bir dizi tekerlek kilidi atışı duyuldu; toplanan rahibeler, sırtımda bir düzine gümüş patlamasıyla ateş açtılar. Bombam yanımda patladı, etlerimi parçaladı ve gümüşten bir bulutun içinde gözlerimi kör etti. İçinden eski ustam, gözleri öfkeyle parlayarak, elinde gümüş çelikle üzerime saldırdı.

“Bu adam beni çocukluğumdan beri eğitmişti. Gauntlet'te bıçakların ilahisini günlerce, parmaklarım kanayana, ciğerlerim yanana ve ellerim demir gibi sertleşene kadar bana söylemişti. Ve şimdi, fırtınalı denizde dalgalar gibi birbirimize çarpıyorduk. Bana gösterdiği şefkat ve acımasızlığı hatırladım. Bana hayattaki hiçbir adamdan daha fazla babalık yaptığını. Ve gerçekte, her şeye rağmen bir parçam hala onu bir baba gibi seviyordu.

“Sıraların arasında ileri geri dans ettik, kılıçlarımızın şarkısı taşları çınlatıyordu. Yukarıdaki rahibeler birkaç atış yaptı ama çoğu artık başrahibi vurmaktan korkuyordu. O tek elle savaşıyordu ama sırtımda yarım düzine gümüş mermi vardı ve yaşlı piç kurusu bana denk olduğunu kanıtlıyordu. Dior'a bir göz attım, bağlarıyla boğuşuyordu. Chloe hala kollarını havada tutmuş, eski Talhostik dilinde kitaptan yüksek sesle okuyor, ayinin son sözlerini aceleyle bitirmeye çalışıyordu.

"Chloe, sakın yapma!"

"Kardeş Chloe, bırak beni!" diye bağırdı Dior.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Chloe, cüppesinden parlak gümüş çelik bir bıçak çekerek. "Ama bunların hepsi kaderdi, Dior."

"*Hay*ır, yapma, bırak beni!"

"Bu senin iyiliğin için, aşkım," diye fısıldadı. "Bu Tanrı'nın isteği. Yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şey onun eseridir."

“‘CHLOE!’

“Ben kükrerken kış yükseklerden aşağıya doğru eserek, pençeleriyle alnımı yaraladı. Nefes nefese, gözlerim kan içinde, çatı katından atılan bir başka şanslı atışın dizimin arkasını vurduğunu hissettim. Sendelerken,

Greyhand fırsatı kaçırmadı, göğsüme tükürdü ve beni güçlü taş sütunlardan birine doğru itti.

“‘Kahramanlık yapma diye uyarmıştım, Gabriel,’ diye homurdandı, bıçağı çevirerek. ‘Kahramanlar, evlerinden ve ocaklarından uzakta, acı bir şekilde ölürler. “Kanlı yumruğumla elini kavradım ve bıçağın kabzasına sıkıca tutundum.

kanlı bir yumrukla kavradım. Kanlar akarken, kılıcını kendime doğru çekerek kendimi ileri sürerek kılıcın çapraz koruyucusu karnıma değene kadar ilerledim ve diğer elimle boğazını kavradım.

*“*Kim sana benim kahraman olduğumu söyledi?”

“Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, boğazındaki etler kararırken ağzı çığlık atmak için açıldı. Çılgına dönmüş bir şekilde elini benim tutuşumdan kurtarmaya çalıştı, ama ben sert ve nefret dolu bir şekilde onu tuttum. Bu adam, bu akıl hocam, bu babam, aramızdaki tüm kan ve sevgiden sonra en azından bunu bana borçlu olduğunu düşünerek bana bir gümüş aziz ölümü bahşetmeyi seçmişti.

“Ama ben ona böyle bir şey borçlu değildim. Bir insanın ölümü değil, bir canavarın ölümü; boğazımı kesip beni sulara atan bir canavar, Yüce Tanrı'nın evinde, Tanrı'nın gelini on altı yaşındaki bir kızı katlederken seyirci kalan bir canavar. Ve kan damarlarında kaynıyordu, gözlerinden kıpkırmızı buhar yükseliyordu ve boğazının eti yumruğumda küle dönüştü. Mahvolmuş, dumanlar içinde, yere yığıldı — Ordo Argent'ın başrahibi, benim elimle öldü.

"Au revoir, Peder," diye fısıldadım.

Kış, efendisinin ölümüne öfkeyle çığlık atarak kirişlerden tekrar süzülürken, bıçağını karnımdan çıkardım. Topallayarak, uçuşan tüylerin arasında ilerlerken, bıçağımı salladığımda sönük *bir ses* duyuldu. Çatıdan silah sesleri geldi ve ben bir avuç gümüş bombayı fırlattım, kız kardeşler kör edici patlamaların arasında parçalara ayrılmış halde etrafa saçıldı. Ve yine de kan kırmızısı gözlerimle Chloe'ye kilitlenmiş, Dior'un üzerinde duran ve gümüş çelik bıçağını havaya kaldırmış kız kardeşe doğru ilerledim. Chloe, geniş yeşil gözleriyle bana bakarken sesi titriyordu ve kanı çekmiş dudaklarıyla konuştu.

"Gabriel, tüm bunlar... *hrrrk*!"

"Kılıcı göğsüne sapladım, onu podyuma ve üzerine konmuş kitaba sabitledim. Chloe bıçağı kavradı, avuç içleri kan içindeydi,

yüzünde tam bir inanamama ifadesi vardı — sanki burada, şu anda bile, Tanrı'nın müdahale etmesini bekliyordu.

“Küçük Chloe Sauvage her zaman inançlı biriydi.

“‘H-hayır…’ diye nefes nefese konuştu. ‘Onun tüm işi, planına göre…’

“Yakınlaştım ve dişlerimi göstererek fısıldadım. ‘Onun planının *canı cehenneme*. “Konuşmaya çalıştı, çenesinden kırmızı bir çizgi akarken son nefesini vererek geriye yığıldı. Dönüp Dior'u sunağa bağlayan kayışları kopardım ve o kollarıma atladı. Cesaretim elverdiğince sıkı sarıldım, titreyerek, rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım.

"İyi misin?"

“İyiyim,” diye nefes nefese, Chloe'nin cesedine dehşetle bakarak söyledi. “O… beni öldürecekti. Neden böyle bir şey yaptı?” Gözleri yaşlarla dolmuş, başını salladı. *“Neden?”*

“Senin suçun değil, aşkım. Ritüel, Grail'in can damarını istiyor ki günler sona ersin, ölüm gelsin.”

“Kızgın bir şekilde döndüm, kanlı dişlerimden tükürerek.

“Bu lanet kitap…”

“Podyumu tekmeledim, yere çakıldı. Chloe'nin cesedi yuvarlandı, eski kitabın sırtı çatladı, eski sayfalar kanlı taşların üzerine dağıldı. Sunaktan yanan bir mumu kaptım, kitabın kalıntılarının üzerine atmak için kaldırdım.

“Dior bileğimi tuttu, gözlerimin içine baktı. “‘… İşe yarar mı?’ diye fısıldadı.

"Umurumda değil," diye cevapladım. Ve mumu düşürdüm.

"Alevler yayıldı, parşömen yandı, üzerindeki ritüel kömür ve küle dönüştü. Dior ve ben yan yana durduk, dumanın vitray ışığının içine yükselmesini izledik. Ve tek bir damla pişmanlık bile hissetmedim. Sonsuz geceyi sona erdirmek, Ebedi Kral'ı dizlerinin üzerine çökertmek için başka bir yol bulacaktım. Ya da denerken ölecektim. Çünkü bazı bedeller çok ağırdır.

“Yanımdaki kıza baktım. Ölümümün tepesine çıkacağım yer. Ağlayacağım omuz. Neye inandığımı bilmiyordum, sadece ona inandığımı biliyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dior yumuşak bir sesle. Kurtarıcı'ya baktım ve iç geçirdim.

"Sanırım kız kardeşimle tanışmalısın."

XXVIII YARIN VE YARIN

GABRIEL, boş Monét şişesini açık ağzına dikti. Zayıf şafak ışığı, bir hırsız gibi pencereden sızarak kan kırmızısı damlacıklar halinde kırılıp diline yavaşça düşüyordu.

Dam
la.
Dam
la.
Dam
la.

O kafatası rengi kelebek hâlâ fenerin ışığı etrafında uçuyor, cama çarpıyordu. İçtiği dört şişenin aksine, Gabriel onu havadan yakaladı ve sıktı. Yumruğunu açarak, kırık bedeni taşın üzerine düşürdü, kanatları elindeki yedi yıldızı tozla kapladı.

Sanki hayatı boyunca bu odada yaşamış gibi hissetti.

Kanlı Chastain Markisi Jean-François, kalemini mürekkep şişesine batırdı ve gümüş azizin söylediği son kelimeleri yazdı. Sayfalar artık onun hikâyesiyle doluydu, kelime kelime, satır satır. Gabriel bunu garip buldu ve aslında bir tür harika buldu; tüm varlığı ve olacağı her şeyin bir sayfadaki birkaç zarif satıra sığabilmesi. Gençliği ve ihtişamı, aşkı ve kaybı, hayatı ve gözyaşları, serseri bir kelebek gibi yakalanmış ve sihirle bağlanmış gibi, bu kadar küçük ve sade bir şeye hapsolmuştu.

Kitapların basit mucizesi.

Jean-François yazısını bitirdi, sanki gün ışığının kesintiye uğramasına kızmış gibi pencereye somurtarak baktı. Mürekkebi kurutmak için nefesini üfleyen vampir, kitabı masanın üzerine koydu, solgun parmaklarını yakut rengi dudaklarına götürdü ve gülümsedi.

"Güzel bir gece çalışması, Silversaint. Soluk İmparatoriçem çok memnun olacak."

Gabriel boş şişeyi yere attı, dudaklarını elinin tersiyle sildi. "Onun onayını aldığımda hissedeceğim rahatlamayı hayal bile edemezsin, vampir."

"Hala halletmemiz gereken çok şey var. Liathe'nin bulunduğu kamyonun ve Faithless ile olan bağların. Augustin'deki savaş ve Charbourg'daki ihanet. Forever King'in ölümü ve Kutsal Kase'nin kayboluşu. Ama..." Jean-François, ince pencereden doğan şafağa yine nefret dolu bakışlar attı. "Korkarım ki, şimdilik zaman bizi yakaladı."

"Sana söylemiştim, vampir." Gabriel, şarapla dolmuş dilini yalayıp gülümsedi. "Her şey sona erer."

"Bu gece için belki." Tarihçi başını salladı, yakasındaki uzun tüyleri düzeltti. "Ama yarın var. Ve yarın. Ve yarın."

Jean-François frak ceketinin cebine uzandı ve Blood Chastain armasıyla oyulmuş tahta bir kutu çıkardı. İkiz kurtlar. İkiz aylar. Monogramlı bir mendille, kalemin altın ucunu titizlikle temizledi, yerine koydu ve kutuyu tekrar ceketinin içine sakladı. Kitabını almak için uzanarak ayağa kalktı.

"Gitmeden önce..."

Vampir, Son Gümüş Aziz'in gözlerine baktı. "Evet, Şövalye?"

Gabriel derin bir nefes aldı, utanç yanaklarını yakıyordu. "... Bir sigara daha içebilir miyim?"

Canavar, katile daralmış gözlerle baktı. Hareketsiz duruşuyla mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Gabriel şarap lekeli dişlerini sıktı, derisinin altında arzusu, ihtiyacı uyanıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Jean-François başını eğdi. Hiç kıpırdamamış gibi görünse de, bir elini uzattı. Ve kar beyazı avucunun içinde, kırmızımsı kahverengi tozla dolu cam bir şişe duruyordu.

"Sanırım bunu hak ettin."

Gabriel, sefil ve susamış bir halde başını salladı. Yavaşça şişeye uzandı. "Biliyor musun, soruma hiç cevap vermedin, Chastain."

"Ne sorusu, de León?"

"Karanlık annen ve solgun metresin sana bu görevi verdiğinde... beni seninle birlikte buraya kilitlediğini mi düşündün, yoksa seni benimle birlikte buraya kilitlediğini mi?"

Gabriel'in yumruğu, gümüş gibi hızlı bir hareketle vampirin bileğini kavradı. Ve içtiği dört şişeye yakışmayacak bir hızla, Jean-François'nın boğazını sıktı. Vampirin gözleri büyüdü ve bağırmak için dudaklarını açtı, ama bu bağırış, teninin mermer gibi siyahlaşmaya ve damarlarında kanın kaynamaya başlamasıyla çığlığa dönüştü.

Gabriel vampiri duvara çarptı, tuğla toz haline geldi. Tarihçi direndi, kükredi ve kurtulmaya çalıştı. Masa devrilmiş, tarih kitabı yere dökülmüş, cam fener yere çarpmıştı. Gabriel dişlerini gösterdi, yanağında gözyaşı izleri vardı, vampirin derisinden yükselen kırmızı dumanı derin bir nefesle içine çekti.

"Sana seni bağırarak öldüreceğimi söylemiştim, sülük," diye tükürdü.

Hücre kapısı açıldığında öfke dolu bir kükreme duyuldu ve Meline odaya uçarak girdi. Elinde parlak bir hançer tutuyordu, gözleri bir anne çocuğuna, bir sevgili sevgilisine, bir köle efendisine duyduğu tutkuyla yanıyordu. Hançeri Gabriel'in paltosundan geçerek sırtına bir, iki, üç kez sapladı. Gümüş aziz dönüp kadını odanın diğer ucuna fırlatacak kadar sert bir tokat attı, Jean-François'yı tekrar duvara çarptı. Ama göğsünü delen acı, şimdi ağzına tuzlu kırmızı bir tat olarak yayılırken, kadının onu bıçakladığı bıçağın sıradan bir demir parçası olmadığını fark etti.

"G-gümüş çelik," diye soluk soluğa konuştu.

Jean-François ellerinde parçalandı, vampirin vücudu yuvarlanarak, karışık bir yığın haline geldi. Gabriel, dudaklarında pembe köpüklerle geriye sendelerken, elinde sadece vampirin tüylü mantosunu ve frak ceketini tuttuğunu fark etti; altın kıvrımlarla işlenmiş koyu kadife. Bir fare sürüsü ayaklarının etrafında dolaşıyordu, tarihçinin pantolonunun paçalarından, güzel ceketinin kollarından dökülerek hücreden bir sel gibi akıyordu. Meline ayağa kalkmış, tarihçiyi göğsüne sıkıca bastırarak odadan koşarak çıktı

ve kapıyı çarptı. Birkaç fare, kapı pervazının altından sıkışarak ciyaklayarak kaçtı. Nefes nefese, kanlı salya akıtan Gabriel, kendini bir kez daha hücrede yalnız buldu.

Son Gümüş Aziz, devrilmiş masaya topallayarak yaklaştı, kemik pipoyu ve parıldayan kutsal şişeyi aldı. Kaseye bol miktarda kutsal ikramı dolduran Gabriel, ters dönmüş mobilyaların ve kırık şişelerin arasında çapraz bacaklı oturdu, uzun saçları yüzünü örtüyordu, yanan fener yağının oluşturduğu su birikintisine doğru eğildi. Başladığında karnı heyecanla titredi: o yüce simya, o karanlık kimya, toz haline gelmiş kan şimdi köpürüyordu, rengi kokuya dönüşüyordu, hollyroot ve bakır kokusu hücreyi dolduruyordu. Gabriel, dudaklarını o pipoya, bir sevgiliyi öptüğünden daha fazla tutkuyla bastırdı ve oh, cennetteki tatlı Tanrım, onu içine çekti.

Kapıdaki parmaklıklı pencerenin kapağı birden açıldı. Gabriel yukarı baktığında, acı ve öfkeyle kan çanağına dönmüş, kanlı gözyaşlarıyla lekelenmiş çikolata kahvesi bir çift göz gördü.

Borusunu kaldırdı ve Jean-François'ya acı bir gülümseme hediye etti. "Denediği için bir adamı suçlayamazsın."

Tarihçi gözlerini kısarak tısladı.

Gabriel havaya kanlı bir duman bulutu üfledi. "Yarın görüşürüz, vampir."

ŞAFAK

Sonsuz Kral'ın krallığında ölümün yirmi yedinci yılıydı ve katili hâlâ ölmeyi bekliyordu.

Katil, ince bir pencereden nöbet tutuyordu, elleri taze kanla lekelenmiş ve yıldız ışığı kadar solgun küllerle kaplıydı. Yer kırık cam parçaları ve parçalanmış mobilyalarla doluydu, ayaklarının altındaki taşlar is ve dökülmüş mürekkep lekeleriyle kaplıydı. Kapı demirden yapılmış, ağır ve sır gibi kilitliydi. Katil, hak etmediği uykusundan uyanan güneşi izledi ve ince kemik piposunu dudaklarına bastırarak cehennemin tadının ne kadar güzel olduğunu hatırladı.

Aşağıdaki şato artık uyuyordu. Canavarlar soğuk toprağın yatağına geri dönüyor ve insanlara benzediğini gösteren maskelerini çıkarıyorlardı. Dışarıdaki hava, düşen kar taneleriyle solgunlaşmış, kışın soğuğu bitmek bilmiyordu. Koyu çelik zırhlı köle askerler hala aşağıdaki surları devriye geziyordu ve katil onları izlerken dudakları hala kıvrılmıştı. Ama gerçekte, kimin gerçek köle olduğunu biliyordu.

Ellerine baktı. Canavarları öldüren eller. Bir imparatorluğu kurtaran eller. Türünün son umudunu kayıp taşların üzerine cam gibi parçalanmasına izin veren eller.

Gökyüzü günah kadar karanlıktı.

Ufuk, son öpüştüğü kadının dudakları kadar kırmızıydı.

Başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi, eklemlerinin altında mürekkeple yazılmış harfler vardı.

"Sabır," diye fısıldadı.

North
Bay of Tears
Mothersea
Avelbourg
Vellene
Coste
Tolbrook
Cirfort
Almwud
Skyefall
Lorson
TALHOST
NORDLUND
Bay of Tombs
Charintel
San Michon
Charbourg
Leon
Château Avelène
Kingsgrave
Bath Side
Redwatch
OSSWAY
San Guillaume
Beaufort
San Maximille
Dun Fas
Dun Cuinn
Bay of Antoine
Winfael
Gabriel's Journey
Montfort
Dahaeth
SUDHAEM

TEŞEKKÜR

Aşağıdakilere teşekkürler ve öpücükler:

Peter, Lily, Joe, Sarah, Jeff, Paul, Tom, Young, Jennifer, Lisa, Andy, George, Tracey, Rafal, Lena ve St. Martin's Press'teki herkese, Natasha, Jack, Vicky, Micaela, Claire, Sarah, Jaime, Fleur, Isabel, Alice, Fionnuala, Robyn ve Harper Voyager UK'deki tüm çalışanlar, Michael, Thomas ve HarperCollins Australia'daki tüm çalışanlar, muhteşem Marco, Sam ve tüm yabancı yayıncılarım, Bonnieeee, Jason, Kerby, Virginia, Orrsome, Cat, Lindsay, Ursula, Piéra, Fiona, Josh, Tracey, Samantha, Steven, Toves, Catriona, Tiffany, Clarissa, Sara, Minh, Morgana, Ash, Laure, Anne, Stephen, Ray, Robin, China, William, George, Pat, Anne, Nic, Cary, Neil, Amie, Anthony, Joe, Laini, Mark, Steve, Stewart, Tim, Chris, Stefan, Chris, Brad, Marc, Beej, Rafe, Weez, Paris, Jim, Eli, Tom, Joel, Astrid, Ludovico, Bill, George, Mark, Randy, Elliot, CJ, Mitch, Pete (RIP), Tom (RIP), Dan, Sam, Marcus, Chris, Winston, Matt, Robb, Oli, Robert, Maynard, Ronnie, Corey, Chris (RIP), Anthony, Dez, Chino, Jonathan, Ian, Briton, Trent, Phil, Sam, Tony, Kath, Kylie, Nicole, Kurt, Ross, Jack, Max, Poppy, Leila ve Indy, sevgi dolu okuyucularım, bana güç veren düşmanlarım, Melbourne, Sydney, Paris, Lyon, Londra, Birmingham, Manchester, Edinburgh, Glasgow, Roma, Milano, Venedik ve en önemlisi Prag'daki baristalar.

Son olarak ve özellikle, Amanda, benim kanım ve ateşim.

AYRICA

JAY KRISTOFF

Nevernight
Godsgrave
Darkdawn
Aurora Rising (Amie Kaufman ile birlikte) *Aurora Burning* (Amie Kaufman ile birlikte) *Lifel1k3*
Dev1at3
Truel1f3
Illuminae (Amie Kaufman ile birlikte)
Gemina (Amie Kaufman ile birlikte) *Obsidio* (Amie Kaufman ile birlikte) *Stormdancer*
Kinslayer
Endsinger
Son Fırtına Dansçısı

YAZAR HAKKINDA

JAY KRISTOFF, uluslararası, *New York Times* ve *USA Today* en çok satan fantastik ve bilim kurgu yazarıdır. Sekiz Aurealis Ödülü ve bir ABIA Ödülü sahibi olan yazarın, basılı kitapları yarım milyondan fazladır ve çoğunu hiç ziyaret etmediği otuz beş ülkede yayınlanmaktadır. O da tüm bunlar karşısında sizin kadar şaşkındır. Boyu 2 metre 10 santimetre ve yaklaşık 11.500 gün ömrü kalmıştır.

Mutlu sonlara inanmaz. E-posta güncellemelerine buradan kaydolabilirsiniz.

St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi şu adresten ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda yer alan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazlı yayınevi olan St. Martin's Press tarafından yayınlanmıştır.

EMPIRE OF THE VAMPIRE. Telif hakkı © 2021 Neverafter PTY LTD. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin’s Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com

İç illüstrasyonlar Bon Orthwick

Sevenstar logo tasarımı James Orr

Haritalar Virginia Allyn

Kongre Kütüphanesi, basılı baskıyı şu şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Kristoff, Jay, yazar.

Başlık: Empire of the vampire / Jay Kristoff.

Açıklama: İlk baskı.| New York: St. Martin’s Press, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021016214 | ISBN 9781250245281 (ciltli) | ISBN 9781250245298 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PR9619.4.K74 E47 2021| DDC 823/.92—dc23 LC kaydı https://lccn.loc.gov/2021016214 adresinde mevcuttur.

eISBN 9781250245298

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı olarak toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1–800-221-7945 numaralı telefondan dahili 5442 numaralı telefondan veyaMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı 2021

İÇİNDE

1. Başlık Sayfası
2. Telif Hakkı Bildirimi
3. Alıntı
4. Gün Batımı
5. **Birinci Kitap**: Günlerin Ölümü
6. I. Elmalar ve Ağaçlar
7. II. Sonun Başlangıcı
8. III. İhtiyacın Rengi
9. IV. Kesime Giden Kuzu
10. V. Gecenin Ateşi
11. VI. Gökyüzündeki Manastır
12. VII. Kalp Kırıklığı Şeklinde
13. VIII. Kırmızı Ayin
14. IX. En Tatlı ve En Karanlık
15. X. Zayıfların Kanı
16. XI. Hikayeler Nasıl İşler
17. **İkinci Kitap**: Bu Sonsuz Gece
18. I. Adaletsizlik
19. II. Üç Yol
20. III. Küçük Nimetler
21. IV. Evliliğin Tehlikeleri
22. V. İlahi Takdir
23. VI. Sözler, Sözler
24. VII. Dünün Gökyüzündeki Yıldızlar
25. VIII. Kapılarda
26. IX. Vellene Canavarı
27. X. Kırmızı Kar

28. XI. Fırtınadan Çıkış
29. XII. İki Bardak
30. **Üçüncü Kitap**: Kan ve Gümüş
31. I. Uğurlu Başlangıçlar
32. II. Beş Yasa
33. III. Avcılar ve Avlar
34. IV. Ölülerin Evi
35. V. Güzel Manzara
36. VI. Kızıl Dökümhane
37. VII. Hayaletlerin Kütüphanesi
38. VIII. Şeytanla Anlaşma
39. IX. Yıldızdaki Kan
40. X. Serseri Bir Parça Çöp
41. XI. Gümüş Topuklar
42. XII. Evden Bir Mektup
43. XIII. Kanın Her Tonu
44. **Dördüncü Kitap**: Kara Güneşin Işığı
45. I. Derin ve Daha Derin
46. II. Tanrıya Şükür
47. III. İnsan Derisi Giyen Canavarlar
48. IV. Bir Kaptan, Bir Rot
49. V. Zor Bulunur Bir Şey
50. VI. Plan
51. VII. Winfael Savaşı
52. VIII. Kutsal Kadehten
53. IX. İki Kelime
54. X. Çiçek Açmaz
55. XI. Kara Taç
56. XII. Eski hükümdarlar, yeni hükümdarlar
57. XIII. Keder ve Teselli
58. XIV. Liathe
59. XV. Sonsuzluk Prensi
60. XVI. Tek Şey
61. XVII. Anı
62. **Beşinci Kitap**: Cehenneme Giden Yol

I. Gerçek ve Gerçek
II. İstenmeyen Misafirler
III. Farklı Bir Tür Sorun
IV. Kuzgun Çocuk
V. Düşüş Çağı
VI. Ölümlü Kızların Korkarak Adım Attığı Yer
VII. İhanetkarlar
VIII. Aslan Yürekli
IX. Savaş Kıyafeti
X. Paylaşılan Günah
XI. Hangisi Olacaksın
XII. Şimdi Benimle Dans Et
XIII. Kan ve Ateş
XIV. Bu An
XV. Kırmızıda
XVI. Son Oğul
XVII. Krallığın Kılıcı
XVIII. Yaşayabileceğin Bir Hikaye
XIX. Bu Ateş Üzerinde
XX. Kırık Cam

Altıncı Kitap: Şeytanlar Uçabilir
I. Karanlıktan Korkma
II. Bir Zamanlar Yeşil Bir Krallık
III. Demirciyi Suçla
IV. Bedel
V. Kediler Kadar Zeki
VI. Kilise İşleri
VII. Kanayan ama Kırılmamış
VIII. Büyü
IX. Yavaş Hareket Eden Bir Gölge
X. Hala Loş ve Daha Loş
XI. Gece ve Bıçaklar
XII. Her Şey Dağılmak Üzere
XIII. Geriye Değil, İleriye
XIV. Château Aveléne

98. XV. Güneş Işığı ve Yağan Yağmur
99. XVI. Leşlerin Efendisi
100. XVII. Ağlayacak Bir Omuz
101. XVIII. En Kötü Gün
102. XIX. Yapılmamış
103. XX. Karanlıkta Bir Söz
104. XXI. Her Şey ve Her Şey
105. XXII. Aslan Sürüsü
106. XXIII. Aile Buluşması
107. XXIV. Bu Sonsuz Gece
108. XXV. Yıldız Işığı Kadar Nazik
109. XXVI. Kırık Yeminler
110. XXVII. Sevgi Dolu Veda
111. XXVIII. Yarın ve Yarın
112. Şafak
113. Teşekkür
114. Jay Kristoff'un diğer eserleri
115. Yazar Hakkında
116. Telif

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️